JULIA NAVARRO

Autoarea romanului
CONFRERIA SFÂNTULUI GIULGIU

BIBLIA DE LUT

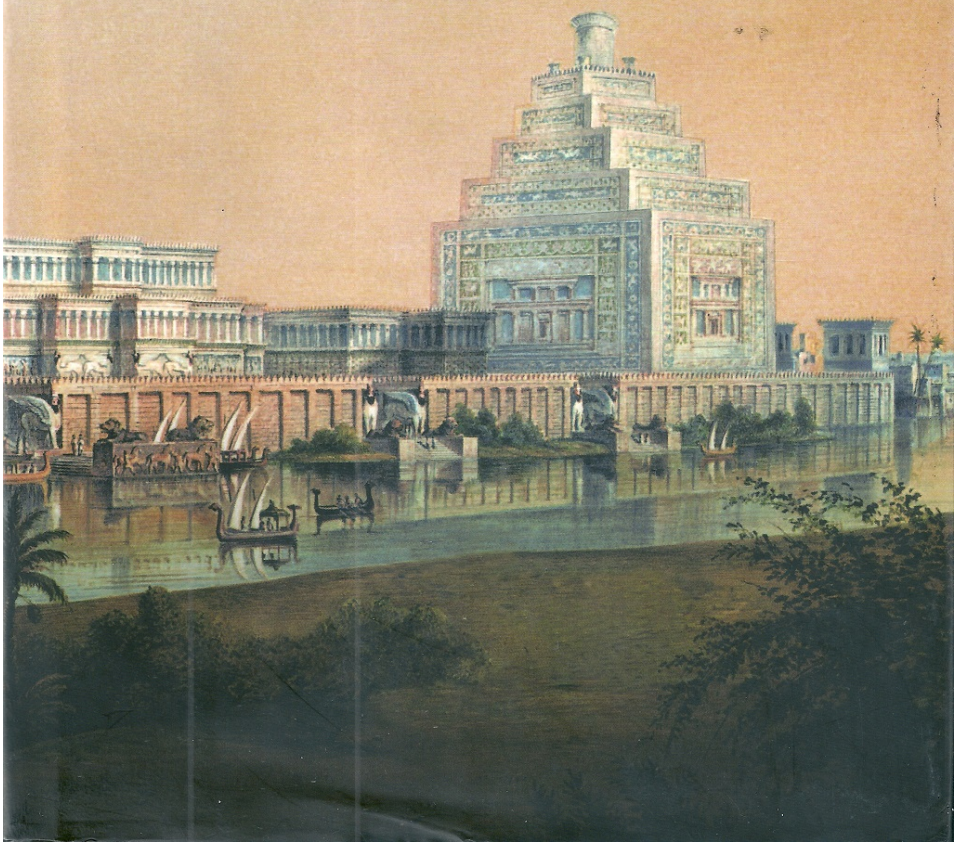

JULIA NAVARRO

BIBLIA DE LUT

www.virtual-project.eu

Traducere
ADRIANA STERIOPOL

JULIA NAVARRO
LA BIBLIA DE BARRO
© Random House Mandadori S.A., 2005
RAO International Publishing Company

2007

Mereu, pentru Fermín şi Alex,
şi pentru prietenii mei, cei mai buni la care se poate visa

1

Ploua peste Roma când taxiul se opri în piaţa San Pietro. Era ora zece dimineaţa.

Bărbatul plăti cursa şi, fără să aştepte restul, cu un ziar la subraţ, se îndreptă cu paşi grăbiţi până la primul punct de control, unde se verifică de obicei dacă vizitatorii intră în bazilică îmbrăcaţi adecvat. Nici vorbă de pantaloni scurţi, fuste mini, bluze decoltate sau bermude.

Odată ajuns în interiorul catedralei, bărbatul nu se opri nici măcar în faţa statuii *Pietà* a lui Michelangelo, singura operă de artă, dintre multele pe care le tezaurizează Vaticanul, care reuşea întotdeauna să-l emoţioneze. Şovăi câteva clipe până se orientă şi apoi se îndreptă spre confesionale, unde, la acea oră, preoţi din ţări diferite îi ascultau în limba lor maternă pe credincioşii sosiţi din toată lumea.

În picioare, sprijinit de o coloană, aşteptă nerăbdător ca alt bărbat să-şi încheie confesiunea. Când îl văzu ridicându-se, se îndreptă spre confesional. O pancartă informa că preotul de acolo îşi exercita misiunea în italiană.

Preotul schiţă un zâmbet când privi chipul uscăţiv al acelui bărbat îmbrăcat într-un costum bine croit; avea părul alb, pieptănat cu grijă pe spate, şi atitudinea nerăbdătoare a celui obişnuit să poruncească.

— Ave Maria Preacurată.

— Cea care a zămislit fără de păcat.

— Părinte, mă acuz că voi ucide un om. Dumnezeu să mă ierte!

După ce rosti aceste cuvinte, bătrânul se ridică şi, sub ochii uluiţi ai preotului, se pierdu iute prin furnicarul de turişti care înţesau bazilica. Lângă confesional, aruncat pe jos, lăsase un ziar mototolit. Călugărul zăbovi câteva minute până să-şi vină în fire. Un alt bărbat îngenunchease şi îl întreba nerăbdător:

— Părinte, părinte… vă simţiţi bine?

— Da, da… nu, nu… scuzaţi-mă…

Ieşi din confesional şi ridică ziarul. Parcurse cu privirea pagina la care era deschis: concert al lui Rostropovici la Milano; succes de casă al unui film despre dinozauri; congres de arheologie la Roma cu participarea unor reputaţi profesori şi arheologi: Clonay, Miller, Schmidt, Arzaga, Polonoski, Tannenberg, acest ultim nume fiind semnalat cu roşu…

Împături ziarul şi, cu privirea pierdută, părăsi locul, lăsându-l cu vorba în gură pe bărbatul care stătea tot în genunchi, aşteptând să-şi mărturisească păcatele şi necazurile.

* * *

— Doresc să vorbesc cu doamna Barreda.

— Cine o caută?

— Sunt domnul Cipriani.

— Un moment, vă rog.

Bărbatul îşi trecu mâna prin păr şi se simţi cuprins de un atac de claustrofobie. Respiră adânc, încercând să se liniştească, în vreme ce îşi lăsa privirea să rătăcească peste acele obiecte care îl însoţiseră în ultimii patruzeci de ani. Cabinetul lui mirosea a piele şi a tutun de pipă. Pe masă, se odihnea o ramă cu două fotografii, cea a părinţilor lui şi cea a celor trei copii ai săi. Pe cea a nepoţilor o aşezase pe consola de deasupra căminului. În spate, se găseau o canapea şi două fotolii cu rezemători laterale pentru cap, o lampă cu picior cu abajur de culoare crem; nişte rafturi de mahon acopereau pereţii şi adăposteau mii de cărţi, apoi covoarele persane… Acela era cabinetul său, iar el se afla acasă, aşadar, trebuia să se calmeze.

— Carlo!

— Mercedes, l-am găsit!

— Carlo, ce spui?…

Vocea femeii trăda o mare încordare. Părea că doreşte şi că se teme, în egală măsură, de explicaţia pe care urma să o audă.

— Intră pe internet, caută în presa italiană, în orice ziar, în paginile de cultură; e acolo.

— Eşti sigur?

— Da, Mercedes, sunt sigur.

— De ce în paginile de cultură?

— Nu-ţi aminteşti ce se spunea în lagăr?

— Ba da, bineînţeles că da… Aşadar, el… O vom face. Spune-mi că n-o să dai îndărăt!

— Nu, n-o să dau îndărăt. Nici tu, nici ei; o să-i sun chiar acum. Trebuie să ne vedem.

— Vreţi să veniţi la Barcelona? E loc pentru toţi…

— Nu contează unde. Te sun mai târziu; acum vreau să vorbesc cu Hans şi cu Bruno.

— Carlo, el este, cu adevărat? Eşti sigur? Trebuie să fim siguri. Pune-l sub supraveghere, nu-l putem pierde din nou, nu contează cât o să coste. Dacă vrei, îţi trimit bani chiar acum prin transfer bancar, angajează-i pe cei mai buni, să nu care cumva să dispară…

— Am făcut-o deja. N-o să-l pierdem, nu-ţi face griji. O să te sun din nou.

— Carlo, eu plec la aeroport, iau primul avion spre Roma, nu pot rămâne aici…

— Mercedes, nu face nimic până nu te sun, nu avem voie să greşim. N-o să scape, ai încredere în mine.

Închise telefonul, simţind aceeaşi neliniştе pe care o observase la femeie. Cunoscând-o, nu era exclus ca peste două ore să-l sune de la Fiumicino. Mercedes nu putea să stea liniştită şi să aştepte, şi cu atât mai puţin în momentul acela.

Formă numărul de telefon al lui Bruno şi aşteptă nerăbdător să răspundă cineva.

— Alo?

— Cu profesorul Hausser, vă rog.

— Cine întreabă?

— Carlo Cipriani.

— Sunt Berta! Ce mai faceţi?

— Ah, dragă Berta, ce bine îmi pare să te aud! Ce mai fac soţul şi copiii tăi?

— Foarte bine, mulţumesc, sunt nerăbdători să vă revadă, nu uită vacanţa pe care am petrecut-o acum trei ani în casa dumneavoastră din Toscana; niciodată n-o să vă putem mulţumi îndeajuns; ne-aţi invitat într-un moment când Rudolf era la

capătul puterilor şi…

— Lasă, lasă, nu-mi mai mulţumi. Şi eu vreau să vă revăd, sunteţi invitaţi oricând. Berta, tatăl tău este?

Femeia simţi graba din vocea prietenului tatălui său şi întrerupse conversaţia, nu fără o oarecare îngrijorare.

— Da, vine imediat. Sunteţi bine? S-a întâmplat ceva?

— Nu, scumpo, nu, voiam doar să vorbesc puţin cu el.

— Da, gata, a venit. Pe curând, atunci!

— *Ciao,* scumpo!

Nu după mult timp, vocea puternică şi răspicată a profesorului Hausser se făcu auzită.

— Carlo…

— Hans, trăieşte!

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi, fiecare ascultând respiraţia încărcată de tensiune a celuilalt.

— Unde este?

— Aici, la Roma. L-am găsit din întâmplare, în timp ce răsfoiam un ziar. Ştiu că nu-ţi place internetul, dar intră şi caută orice ziar italian, în paginile de cultură, îl vei găsi acolo. Am angajat o agenţie de detectivi care să-l supravegheze douăzeci şi patru de ore pe zi şi să-l urmărească oriunde ar merge, dacă pleacă din Roma. Trebuie să ne vedem. Am vorbit deja cu Mercedes, îl sun acum pe Bruno.

— Vin la Roma.

— Nu ştiu dacă e o idee bună să ne vedem aici.

— De ce nu? El e acolo şi trebuie s-o facem. O vom face.

— Da. Nimic pe lumea asta nu ne poate împiedica.

— Ne ocupăm noi?

— Dacă nu găsim pe altcineva, da. O s-o fac chiar eu. Toată viaţa m-am gândit la asta, la cum va fi, la ce va simţi… Am conştiinţa împăcată.

— Asta, prietene, o vom şti când se va termina totul. Dumnezeu să ne ierte sau măcar să ne înţeleagă.

— Aşteaptă, mă sună pe mobil… E Bruno. Închide, o să te sun din nou.

— Carlo!

— Bruno, tocmai urma să te sun…

— M-a sunat Mercedes… E adevărat?

— Da.

— Plec imediat de la Viena spre Roma. Unde ne întâlnim?

— Bruno, aşteaptă…

— Nu, nu mai pot să aştept. Am făcut-o mai bine de şaizeci de ani şi, dacă el a apărut, nu am de gând să mai aştept niciun minut în plus. Vreau să particip, Carlo, vreau s-o fac…

— O s-o facem. De acord, veniţi la Roma. O să-i sun încă o dată pe Mercedes şi pe Hans.

— Mercedes s-a dus deja la aeroport, iar avionul meu pleacă peste o oră. Anunţă-l pe Hans.

— Vă aştept la mine acasă.

* * *

Era miezul zilei. Se gândi că mai avea încă timp să treacă pe la clinică şi să-i ceară secretarei să-i anuleze toate consultaţiile din zilele următoare. De cei mai mulţi dintre pacienţii săi se ocupa deja fiul său cel mare, Antonino, dar câţiva prieteni vechi insistau ca el să fie cel care să-şi spună ultimul cuvânt asupra stării lor de sănătate. Nu se plângea, pentru că asta îl ţinea în formă şi îl obliga să studieze în continuare, în fiecare zi, misterioasa maşinărie a trupului omenesc. Dar el ştia că, de fapt, ceea ce îl menţinea cu adevărat în viaţă era dureroasa dorinţă de a încheia o socoteală. Îşi spusese că nu putea muri până când nu avea să încheie toate socotelile, şi, în dimineaţa aceea, la Vatican, pe când se îndrepta spre confesional, îi mulţumea lui Dumnezeu că îi îngăduise să trăiască până în ziua aceea.

Simţi o durere ascuţită în piept. Nu, nu era semnul unui infarct: era nelinişte, doar nelinişte şi mânie faţă de acel Dumnezeu în care nu credea, dar la care se ruga şi pe care îl lua la rost, convins că nu îl auzea. Se indispuse foarte tare când se trezi din nou gândindu-se la Dumnezeu. Ce avea el de-a face cu Dumnezeu? Doar nu se ocupase niciodată de el. Niciodată. Îl părăsise atunci când avea mai multă nevoie de el, când credea în mod naiv că era de ajuns să aibă credinţă ca să se salveze, ca să scape de oroare. Cât de prost fusese! Cu siguranţă că acum se gândea la Dumnezeu pentru că, la şaptezeci şi cinci de ani, ştii

că eşti mai aproape de moarte decât de viaţă şi, înaintea inevitabilei călătorii spre eternitate, în adâncul sufletului se aprind semnalele de alarmă ale fricii.

Plăti taxiul, dar, de data asta, luă restul. Clinica, situată în Parioli, un cartier liniştit şi elegant din Roma, îşi avea sediul într-un edificiu de patru etaje, unde lucrau vreo douăzeci de specialişti, în afara altor zece doctori de medicină generală. Era opera lui, rod al voinţei şi al efortului său. Tatăl lui ar fi fost mândru de el, iar mama lui… Simţi că i se umezesc ochii. Mama lui l-ar fi îmbrăţişat cu putere, şoptindu-i că nu era nimic pe care el să nu-l poată face, că prin voinţă totul este posibil, că…

— Bună ziua, domnule doctor.

Vocea portarului clinicii îl readuse la realitate. Intră cu paşi hotărâţi, demn, şi se îndreptă spre cabinetul lui, situat la primul etaj. Îi salută pe medicii cu care se întâlni şi dădu mâna cu pacienţii care, recunoscându-l, îl salutau. Zâmbi când o văzu. La capătul culoarului se desena silueta zveltă a fiicei sale. Lara asculta cu răbdare vorbele unei femei care tremura şi strângea cu putere mâna unei adolescente. Făcu un gest de tandreţe către tânăra fată şi se despărţi de femeie. Nu îl văzuse, iar el nu făcu nimic prin care Lara să-i observe prezenţa; avea să treacă mai târziu pe la cabinetul ei.

Intră în anticamera biroului său. Maria, secretara lui, îşi ridică ochii de pe monitorul calculatorului.

— Domnule doctor, ce târziu aţi venit azi! Aveţi o mulţime de apeluri telefonice în aşteptare şi, pe deasupra, domnul Bersini este pe punctul de a sosi; i s-au făcut deja toate analizele şi, deşi i s-a spus că are o sănătate de fier, insistă să-l vedeţi dumneavoastră şi…

— Maria, îl voi vedea pe domnul Bersini imediat ce soseşte, dar după aceea te rog să anulezi toate consultaţiile. Timp de câteva zile e posibil să nu mai apar pe la cabinet; nişte vechi prieteni sosesc din străinătate şi trebuie să mă ocup de ei…

— Foarte bine, domnule doctor. Pentru cât timp trebuie să anulez consultaţiile?

— Nu ştiu, o să îţi comunic; poate o săptămână, cel mult

două… Fiul meu este?

— Da, şi fiica dumneavoastră.

— Da, am văzut-o deja. Maria, aştept un telefon de la preşedintele Agenţiei de Investigaţii şi Asigurări. Fă-mi legătura, chiar dacă sunt cu domnul Bersini, bine?

— Am înţeles, domnule doctor, aşa voi face. Vreţi să-l sun pe fiul dumneavoastră?

— Nu, nu, lasă-l, trebuie să fie în sala de operaţii; îl sunăm mai târziu.

Găsi ziarele perfect aranjate pe masa din cabinet. Luă unul dintre ele şi căută în paginile de la sfârşit. Titlul spunea: „Roma: capitala mondială a arheologiei”. Ştirea informa asupra unui congres sub egida UNESCO, despre originile omenirii. Şi acolo, pe lista celor prezenţi, se afla numele bărbatului pe care îl căutau de mai bine de jumătate de secol.

Cum de era cu putinţă ca, dintr-odată, să fie aici, la Roma? Unde fusese? Oare nimeni nu mai avea memorie? Îi venea greu să priceapă cum de acel om putea să participe la un congres mondial al UNESCO.

Îl primi pe vechiul său pacient, Sandro Bersini, şi făcu un efort de nedescris ca să-i asculte necazurile bătrâneţii. Îl asigură că are o sănătate de fier, ceea ce, de altfel, era adevărat, dar, pentru prima dată în viaţă, nu se jenă să se arate neîndatoritor şi îl invită amabil să plece, cu scuza că mai avea şi alţi pacienţi care-l aşteptau.

Soneria telefonului îl făcu să tresară. Ştiu instinctiv că apelul era de la Agenţia de Investigaţii şi Asigurări.

Preşedintele agenţiei îi explică fără ocolişuri rezultatul acelor prime ore de cercetare. Avea şase dintre cei mai buni oameni ai lui înăuntru, la sediul congresului.

Informaţia pe care i-o transmise îl surprinse pe Carlo Cipriani. Trebuie că era vreo greşeală, numai dacă nu cumva…

Bineînţeles! Bărbatul pe care îl căutau era mai în vârstă decât ei şi o fi avut copii, nepoţi…

Simţi un ghimpe de dezamăgire şi de furie; se simţea batjocorit. Ajunsese să creadă că acel monstru apăruse din nou, şi acum se trezea că nu era el. Dar ceva înăuntrul lui îi spunea

că erau aproape, mult mai aproape decât fuseseră vreodată. Aşa că îi ceru preşedintelui de la Agenţia de Investigaţii şi Asigurări să continue supravegherea, indiferent până unde ar fi ajuns şi cât ar fi costat.

— Tată…

Antonino intrase în cabinet, fără ca el să-şi fi dat seama. Făcu un efort să-şi revină, pentru că ştia că fiul său îi observase îngrijorarea.

— Cum merge, fiule?

— Bine, ca întotdeauna. La ce te gândeai? Nici nu ţi-ai dat seama că am intrat.

— Ai rămas cu acelaşi prost obicei pe care îl aveai de copil: nu baţi niciodată la uşă.

— Haide, tată, nu te răzbuna pe mine!

— Pentru ce să mă răzbun pe tine?

— Pentru orice te contrariază… Te cunosc şi ştiu că azi nu ţi-au ieşit treburile aşa cum sperai. Ce s-a întâmplat?

— Te înşeli. Totul merge bine. Ah! E posibil să nu vin câteva zile la clinică; sunt sigur că nu e nevoie de mine, dar ca să ştii.

— Cum adică nu e nevoie de tine? Uf, ce nesuferit eşti azi! Se poate şti de ce n-o să vii? Pleci undeva?

— Vin Mercedes, Hans şi Bruno.

Antonino făcu o grimasă. Ştia cât de importanţi erau prietenii pentru tatăl său, dar aceştia îl neliniştea. Păreau nişte bătrâni inofensivi, însă nu erau deloc aşa. Cel puţin lui îi treziseră întotdeauna un sentiment de teamă.

— Ar trebui să te însori cu Mercedes, glumi el.

— Nu vorbi prostii!

— Mama a murit acum cincisprezece ani, şi cu Mercedes se pare că te simţi în largul tău, şi ea e singură…

— Ajunge, Antonino. Am plecat.

— Ai vorbit cu Lara?

— O să trec s-o văd înainte de a pleca.

* * *

La cei şaizeci şi cinci de ani ai ei, Mercedes Barreda mai păstra încă mult din femeia frumoasă de altădată. Înaltă, subţire, brunetă, cu o ţinută elegantă şi cu maniere desăvârşite,

impunea respect bărbaţilor. Poate tocmai de aceea nu se măritase niciodată. Îşi spunea că nu găsise niciodată un bărbat pe măsura ei.

Era proprietara unei firme de construcţii. Făcuse avere muncind fără odihnă şi fără să se plângă vreodată. Angajaţii ei o considerau o persoană dură, dar dreaptă. Nu lăsase niciodată un muncitor la ananghie. Plătea ce avea de plătit, erau toţi asiguraţi, se îngrijea să le respecte în mod scrupulos drepturile. Faima de femeie dură îi venea, cu siguranţă, din faptul că nimeni nu o văzuse râzând, nici măcar zâmbind, dar nici nu ar fi putut să o acuze vreodată că ar fi exagerat sau că ar fi ridicat glasul. Cu toate acestea, era ceva în ea care îi domina pe ceilalţi.

Îmbrăcată într-un taior de culoare bej şi purtând numai nişte cercei cu perle, Mercedes Barreda străbătea cu pas grăbit interminabilele culoare de la Fiumicino, aeroportul Romei. O voce anunţa sosirea avionului de la Viena cu care venea Bruno, aşa că puteau merge împreună acasă la Carlo. Hans sosise de o oră.

* * *

Mercedes şi Bruno se îmbrăţişară călduros. Nu se mai văzuseră de mai bine de un an, dar vorbeau des la telefon şi îşi scriau pe internet.

— Şi copiii tăi? întrebă Mercedes.

— Sara e deja bunică. Nepoata mea, Elena, are un copil.

— Adică, eşti străbunic. Mă rog, nu arăţi prea rău pentru un babalâc. Şi fiul tău David?

— Un burlac convins, la fel ca tine.

— Şi soţia ta?

— Am lăsat-o pe Deborah protestând. De cincizeci de ani ne certăm pentru acelaşi lucru. Ea ar vrea ca eu să uit; nu înţelege că nu vom putea face asta niciodată. Nu voia să mă lase să vin. Ştii, cu toate că nu vrea să recunoască, îi e frică, foarte frică.

Mercedes dădu din cap. Nu o învinuia pe Deborah pentru temerile ei, şi nici pentru faptul că ar fi vrut să-l reţină pe soţul ei. O simpatiza pe soţia lui Bruno. Era o femeie cumsecade, amabilă şi tăcută, întotdeauna dispusă să-i ajute pe ceilalţi.

Deborah, în schimb, nu-i răspundea cu aceeaşi afecţiune. Când, cu o anumită ocazie, îl vizitase pe Bruno la Viena, Deborah o primise ca o bună amfitrioană, dar nu-şi putu ascunde teama pe care i-o inspira Catalana, cum ştia că o numeşte.

În realitate, era franţuzoaică. Tatăl ei fugise din Barcelona când Războiul Civil din Spania era pe punctul de a se încheia. Era anarhist, un om bun şi afectuos. În Franţa, atunci când naziştii intraseră în Paris, se înrolase în Rezistenţă, ca atâţia alţi spanioli; acolo o cunoscuse pe mama lui Mercedes, care era curier, şi se îndrăgostiseră; fiica lor se născuse în cel mai prost moment şi în cel mai prost loc.

Bruno Müller tocmai împlinise şaptezeci ce ani. Avea părul alb ca zăpada şi privirea albastră. Şchiopăta, motiv pentru care se ajuta de un baston cu mâner de argint. Se născuse la Viena. Era muzician, un pianist extraordinar, aşa cum fusese şi tatăl său. Familia lui trăia din şi pentru muzică. Când închidea ochii, o vedea pe mama lui zâmbind, în vreme ce el cânta la pian cu sora lui mai mare, la patru mâini. Se retrăsese deja de trei ani; până atunci, Bruno Müller fusese considerat unul dintre cei mai buni pianişti din lume. Şi fiul său, David, se dăruise trup şi suflet muzicii; viaţa lui era vioara, acel delicat Guarneri{1} de care nu se despărţea niciodată.

* * *

Hans Hausser ajunsese acasă la Carlo Cipriani cu o jumătate de oră mai devreme. La cei şaptezeci şi şapte de ani ai săi, profesorul Hausser încă se mai impunea prin înălţime. Măsura un metru nouăzeci, şi extrema lui zvelteţe îl făcea să pară un om fragil. Dar nu era.

În ultimii patruzeci de ani, ţinuse cursuri de fizică la Universitatea din Bonn, teoretizând asupra misterelor materiei, scrutând secretele Universului.

Asemenea lui Carlo, era şi el văduv şi se lăsa îngrijit de singura lui fiică, Berta.

Cei doi prieteni sorbeau dintr-o ceaşcă de cafea, când menajera îi conduse pe Mercedes şi pe Bruno în biroul doctorului. Nu pierdură timp cu formalităţile. Se întruniseră ca să ucidă un om.

— Bine, o să vă povestesc cum stau lucrurile, începu Carlo Cipriani. Azi-dimineaţă, am dat în ziar peste numele de Tannenberg. Înainte de a vă telefona, ca să nu pierd timpul, am sunat la Agenţia de Investigaţii şi Asigurări. Şi în trecut le-am încredinţat misiunea de a-i lua urma lui Tannenberg, nu ştiu dacă vă mai amintiţi… Mă rog, preşedintele, care a fost pacientul meu, m-a sunat în urmă cu câteva ore ca să-mi spună că, într-adevăr, există un Tannenberg la Congresul de Arheologie care se ţine la Roma, în Palazzo Brancaccio. Dar nu e omul nostru; este vorba despre o femeie care se numeşte Clara Tannenberg, de naţionalitate irakiană. Are treizeci şi cinci de ani şi este măritată cu un irakian, un om aflat în bune relaţii cu regimul lui Saddam Hussein. Este arheologă. A studiat la Cairo şi în Statele Unite, şi, în ciuda tinereţii ei, cu siguranţă datorită influenţei soţului, care este şi el arheolog, conduce una dintre puţinele săpături care mai subzistă în Irak. Soţul ei a studiat în Franţa şi şi-a luat doctoratul în Statele Unite, unde a trăit o lungă perioadă de timp; acolo s-au cunoscut şi s-au căsătorit, înainte ca americanii să fi hotărât să-l transforme pe Saddam într-un demon. Aceasta este prima ei călătorie în Europa.

— Are vreo legătură cu el? întrebă Mercedes.

— Cu Tannenberg? răspunse Carlo. E posibil, se prea poate să fie fiica lui. Şi, dacă e aşa, sper ca prin ea să ajungem la el. Nici eu nu cred că a murit, chiar dacă în cimitirul acela există o lespede cu numele lui şi al părinţilor săi.

— Nu, n-a murit, afirmă Mercedes, eu ştiu că n-a murit. Am simţit în toţi aceşti ani că monstrul trăieşte. Cum spune Carlo, ar putea fi fiica lui.

— Sau nepoata, interveni Hans. El trebuie să aibă în jur de nouăzeci de ani.

— Carlo, ce facem? întrebă Bruno.

— O s-o urmărim peste tot pe unde merge. Agenţia de Investigaţii şi Asigurări poate deplasa câţiva oameni în Irak, chiar dacă ne va costa o mică avere. Dar să ne fie foarte clar că, dacă nebunul ăla de George Bush invadează până la urmă Irakul, va trebui să găsim o altă agenţie.

— De ce?

Tonul lui Mercedes vădea nerăbdare.

— Păi, ca să mergi într-o ţară aflată în război, e nevoie de alt gen de oameni, care să fie un pic mai mult decât nişte detectivi particulari.

— Ai dreptate, conveni Hans. De altfel, trebuie să luăm o hotărâre. Ce se întâmplă dacă îl găsesc, dacă într-adevăr această Clara Tannenberg are vreo legătură cu el? O să vă spun eu: avem nevoie de un profesionist… de cineva căruia să nu-i fie greu să ucidă. Dacă el trăieşte încă, trebuie să moară, şi, dacă nu…

— Şi, dacă nu, să moară copiii lui, nepoţii lui, oricine are acelaşi sânge cu el…!

Vocea lui Mercedes răsună plină de mânie. Nu era dispusă să cedeze nici celui mai neînsemnat sentiment de milă.

— Sunt de acord, încuviinţă Hans. Şi tu, Bruno?

Cel mai admirat pianist concertist din ultima treime a secolului al XX-lea nu şovăi să răspundă afirmativ.

— Bine. Ştim vreo companie dintr-acelea care dispun de mercenari pentru acest gen de misiuni? întrebă Mercedes, adresându-i-se lui Carlo.

— Mâine o să aflu două sau trei nume. Prietenul meu, preşedintele Agenţiei de Investigaţii şi Asigurări, susţine că există vreo două companii britanice care angajează foşti membri ai SAS{2} şi alţi oameni din forţele militare speciale din aproape toată lumea. Există şi o companie americană, o multinaţională de securitate, mă rog, povestea cu securitatea e un eufemism. Dispun de mercenari pe care să-i trimită oriunde şi care să lupte pentru orice cauză bine remunerată; cred că se numeşte Global Group. Mâine vom hotărî.

— Bine, dar este clar pentru noi toţi că familia Tannenberg trebuie să moară, indiferent dacă e vorba despre femei sau copii…? întrebă din nou Hans.

— Nu mai insista, interveni Mercedes, ne pregătim pentru acest moment de o viaţă întreagă. Nu m-ar deranja să-i ucid cu mâna mea.

O credeau în stare. Şi ei simţeau aceeaşi ură. O ură care crescuse cu o violenţă de nestăvilit de pe vremea când cei patru

trăiau în infern.

* * *

— Are cuvântul doamna Tannenberg.

Directorul comisiei de rapoarte cu privire la „cultura Mesopotamia” cedă podiumul femeii hotărâte şi mici de statură care, strângând la piept câteva foi, se pregătea să ia cuvântul.

Clara Tannenberg era nervoasă. Ştia cât de mult risca în acel moment. Îl căută din priviri în public pe soţul ei, care îi zâmbea în semn de încurajare.

Pentru câteva clipe, îşi pierdu concentrarea, gândindu-se cât de frumos era Ahmed. Înalt, zvelt, cu părul negru ca noaptea şi cu nişte ochi de un negru încă şi mai intens. Era mai mare decât ea cu cincisprezece ani, dar împărtăşeau aceeaşi pasiune: arheologia.

— Doamnelor şi domnilor, astăzi e o zi cu totul deosebită pentru mine. Am venit la Roma să vă cer ajutorul, să vă implor să vă ridicaţi glasurile ca să evităm catastrofa ce se poate abate asupra Irakului.

Un murmur se răspândi prin sală. Cei prezenţi acolo nu erau dispuşi să asculte discursul unei arheologe necunoscute, al cărei principal merit părea să fie acela de a fi căsătorită cu un membru al clanului lui Saddam Hussein şi care, întâmplător, era directorul Departamentului de săpături. Pe chipul lui Ralph Barry, directorul comisiei de rapoarte cu privire la Mesopotamia, apăru o expresie de iritare. Se părea că temerile sale se confirmau; ştia că prezenţa Clarei Tannenberg şi a soţului ei, Ahmed Husseini, avea să creeze probleme. Încercase să o împiedice prin toate mijloacele, care erau multe, ţinând seama de faptul că lucra pentru un om puternic, preşedintele executiv al fundaţiei Lumea Antică, aceea care acoperea mare parte din cheltuielile congresului. În Statele Unite, nimeni dintre cei care se dedicau arheologiei nu-l contrazicea pe şeful său, Robert Brown. Dar se aflau la Roma, unde influenţa acestuia era mai limitată.

Robert Brown era un guru al lumii artelor. Dăruise obiecte unice muzeelor din lumea întreagă. Colecţia de tăbliţe mesopotamiene, pe care o expunea în mai multe săli ale

fundaţiei, era considerată cea mai bună din lume.

Pentru Brown, arta era viaţa lui şi marea sa afacere. Într-o noapte, la sfârşitul anilor cincizeci, când abia împlinise treizeci de ani şi încerca să-şi deschidă drum ca negustor de opere de artă la New York, a cunoscut pe cineva la o petrecere în casa unui pictor de avangardă, unde se aflau oameni de tot felul. În dimineaţa următoare, acel om i-a făcut o propunere care i-a schimbat viaţa, căci i-a reorientat profesia şi l-a ajutat să pună pe picioare o afacere şi mai rentabilă: aceea de a convinge importante companii multinaţionale să contribuie cu fonduri la o fundaţie particulară pentru finanţarea săpăturilor şi a cercetărilor din lumea întreagă. În acest fel, multinaţionalele atingeau un dublu obiectiv: îşi reduceau impozitele şi dobândeau o anumită respectabilitate în faţa cetăţenilor mereu suspicioşi. Călăuzit de mentorul său, un om pe cât de bogat, pe atât de puternic şi de influent la Washington, a pus pe picioare fundaţia Lumea Antică. S-a constituit un patronat din care făceau parte bancheri şi oameni de afaceri care, în ultimă instanţă, asigurau fondurile; se întâlnea cu ei de vreo două ori pe an, întâi ca să aprobe bugetul, şi apoi ca să dea socoteală pentru acesta. Exact la sfârşitul acestei luni a lui septembrie aveau o reuniune. Robert Brown făcuse din Ralph Barry mâna lui dreaptă. Barry strălucea în lumea academică. Era un profesor reputat. Cât despre mentorul său, George Wagner, omul care îl adusese pe culme, manifesta pentru acesta o fidelitate de câine şi ascundea cu multă râvnă secretul numelui lui; în toţi aceşti ani, îi executase ordinele fără să crâcnească, făcuse ceea ce n-ar fi crezut niciodată că avea să facă, era o marionetă în mâinile lui. Dar se simţea fericit să fie astfel.

Tot ceea ce era, tot ceea ce avea i-o datora lui.

Brown îi dăduse instrucţiuni precise lui Ralph Barry, directorul Departamentului Mesopotamia al fundaţiei Lumea Antică şi fost profesor la Harvard: trebuia să-i împiedice pe Clara Tannenberg şi pe soţul ei să participe la congres şi, în cazul în care nu putea să o facă, trebuia măcar să evite ca ea să ia cuvântul.

Pe Barry îl uimiseră instrucţiunile lui Brown, pentru că ştia

că şeful lui îi cunoştea pe cei doi soţi, dar nu îi trecuse prin cap nicio clipă să nu dea ascultare ordinelor acestuia.

* * *

Clara era conştientă de antipatia auditoriului. Se înroşi de mânie. „Unchiul” Robert finanţa acel congres, iar ea venea „la pachet”. Îşi înghiţi saliva înainte de a continua.

— Domnilor, nu vin să vorbesc despre politică, ci despre artă. Vin să vă cer să salvăm moştenirea artistică a Mesopotamiei. Acolo a început istoria omenirii, şi un război o poate distruge. Vin, de asemenea, să vă cer şi alt tip de ajutor. Nu e vorba despre bani.

Nimeni nu râse la gluma ei, şi Clara se simţi şi mai prost, dar era hotărâtă să continue, chiar dacă avea să simtă pe propria piele intensa iritare a auditoriului.

— Cu mulţi ani în urmă, acum mai bine de o jumătate de secol, bunicul meu, care făcea parte dintr-o misiune arheologică din apropiere de Haran, a descoperit un puţ acoperit cu resturi de tăbliţe. Dumneavoastră ştiţi că aceasta era ceva obişnuit. Chiar şi azi, găsim tăbliţe utilizate de către ţărani la construirea caselor. Tăbliţele cu care fusese acoperit puţul consemnau suprafaţa anumitor câmpuri şi volumul de cereale din ultima recoltă. Erau sute de tăbliţe, dar două dintre ele nu păreau să aparţină aceluiaşi grup ca restul, nu numai prin conţinut, ci şi din cauza liniilor cu care fuseseră scrise, ca şi cum cel care le-a realizat, atunci când a făcut inciziile în lut, încă nu mânuia cu destulă îndemânare beţişorul de trestie.

În vocea Clarei se simţi o urmă de emoţie. Era pe punctul de a dezvălui scopul vieţii ei, acela la care nu încetase să viseze de când căpătase uzul raţiunii, motiv pentru care se făcuse arheologă, ceea ce pentru ea era mai important decât orice şi oricine, chiar şi decât Ahmed.

— Timp de peste şaizeci de ani, continuă ea, bunicul meu a păstrat aceste două tăbliţe, în care cineva, cu siguranţă un ucenic de scrib, povesteşte că ruda sa, Avraam[{3}], urma să-i istorisească în ce fel se formase lumea şi alte poveşti fantastice despre Dumnezeu, care poate tot şi vede tot şi care, la un moment dat, supărat pe oameni, a inundat pământul. Vă daţi

seama ce înseamnă asta? Cu toţii cunoaştem importanţa pe care a avut-o pentru arheologie şi pentru istorie, dar şi pentru religie, descoperirea poemelor akkadiene[4] despre Creaţie, *Enuma Eliş*[5], povestea lui Enki[6] şi Ninhursag[7], sau a Potopului în *Poemul lui Ghilgameş*[8]. Aşadar, conform acelor tăbliţe pe care le-a găsit bunicul meu, Patriarhul Avraam a adăugat propria viziune asupra facerii lumii, influenţată, fără îndoială, de poemele babiloniene şi akkadiene despre Paradis şi Creaţie. Azi ştim, de asemenea, pentru că arheologia a demonstrat-o, că Biblia a fost scrisă în secolul al VII-lea înainte de Hristos, într-un moment în care guvernanţii şi preoţii israeliţi trebuiau să fundamenteze unitatea poporului lui Israel, fapt pentru care aveau nevoie de o istorie comună, de o epopee naţională, un document care să servească propriilor scopuri politice şi religioase. În strădania sa de a dovedi ceea ce se descrie în Biblie, arheologia a descoperit adevăruri şi minciuni. Chiar şi în ziua de azi, e greu să deosebeşti legenda de istorie, pentru că acestea se împletesc. Dar este clar faptul că relatările sunt amintiri ale unui trecut, istorii antice pe care acei păstori care au emigrat din Ur la Haran le-au dus, mai târziu, în Canaan…

Clara rămase tăcută, aşteptând reacţia colegilor ei, care o ascultau în tăcere: unii în silă, alţii cu un anume interes.

— … Haran… Avraam… În Biblie găsim o minuţioasă genealogie a „primilor oameni”, începând cu Adam; acel parcurs ajunge la patriarhii postdiluvieni, la fiii lui Sem, iar unul dintre descendenţii unuia dintre aceştia, Terah, i-a zămislit pe Nahor, pe Haran şi pe Avram, care mai târziu şi-a schimbat numele în Avraam, părinte al tuturor popoarelor. Cu excepţia relatării minuţioase din Biblie, în care Dumnezeu îi porunceşte lui Avraam să-şi părăsească pământul şi casa şi să se îndrepte spre Canaan, nu s-a putut demonstra că ar fi existat o primă emigraţie de semiţi de la Ur la Haran înainte de a ajunge la destinaţia stabilită de Dumnezeu, pământul Canaanului. Iar întâlnirea dintre Dumnezeu şi Avraam trebuie că s-a produs la Haran, unde câţiva specialişti în Biblie susţin că primul patriarh ar fi locuit până la moartea tatălui său, Terah. Cu siguranţă că,

atunci când Terah s-a deplasat la Haran, a făcut-o nu numai cu fiii săi, Avraam şi soţia acestuia Sara, Nahor şi soţia sa, Milca. I-a însoţit şi Lot, fiul fiului său Haran, mort în tinereţe. Ştim că, pe atunci, familiile formau triburi care călătoreau dintr-un loc într-altul, cu turmele şi cu uneltele lor, şi că se stabileau periodic în regiuni unde cultivau o bucată de pământ pentru a-şi acoperi nevoile de subzistenţă. Astfel că Terah, părăsind Urul ca să se stabilească la Haran, a făcut-o însoţit de alţi membri ai familiei, rude de un grad mai mult sau mai puţin apropiat. Credem… eu, bunicul meu, tatăl meu, soţul meu, Ahmed Husseini, credem că un membru al familiei lui Terah, cu siguranţă ucenic de scrib, ar fi putut avea o strânsă legătură cu Avraam şi că acesta i-a explicat ideile sale asupra facerii lumii, concepţia sa despre un Dumnezeu unic şi cine ştie câte încă alte lucruri. Ani de zile am căutat în regiunea Haran alte tăbliţe ale aceluiaşi autor. Rezultatul a fost nul. Bunicul meu şi-a dedicat viaţa cercetării unei zone care se întinde pe o sută de kilometri în jurul localităţii Haran, dar nu a găsit nimic. Mă rog, munca nu i-a fost în zadar: în muzeul din Bagdad, în cel din Haran şi în cel din Ur, precum şi în multe altele, există sute de tăbliţe şi de obiecte pe care familia mea le-a dezgropat treptat, dar nu am găsit acele alte tăbliţe cu relatările lui Avraam pe care…

Cu o expresie de proastă dispoziţie, un bărbat ridică mâna şi o agită, ceea ce o făcu pe Clara Tannenberg să-şi piardă concentrarea.

— Da… vreţi să spuneţi ceva?

— Doamnă, dumneavoastră afirmaţi că Avraam, Patriarhul Avraam, Avraam din Biblie, părintele civilizaţiei noastre, i-a povestit nu ştiu cui ideea lui despre Dumnezeu şi despre lume, şi că acest nu ştiu cine a scris totul, ca şi cum ar fi vorba despre un jurnalist oarecare, şi că bunicul dumneavoastră, pe care, de bună seamă, niciunul dintre noi nu am avut plăcerea să-l cunoaştem, a găsit această dovadă şi a păstrat-o mai bine de jumătate de secol?

— Într-adevăr, da, tocmai asta spuneam.

— Aha! Dar aş fi curios să ştiu de ce n-aţi spus nimic până acum? Apropo, aţi fi atât de amabilă să ne explicaţi cine sunt

bunicul şi tatăl dumneavoastră? Despre soţul dumneavoastră ştim câte ceva. Aici ne cunoaştem cu toţii, şi îmi pare rău să vă spun că, pentru noi, sunteţi o ilustră necunoscută pe care, din pricina intervenţiei dumneavoastră, aş califica-o drept infantilă şi fantezistă. Unde sunt tăbliţele acelea despre care vorbiţi? La ce expertize ştiinţifice le-aţi supus pentru a le garanta autenticitatea şi a data epoca în care spuneţi că au fost realizate? Doamnă, la congrese se vine cu lucrări documentate, nu cu poveşti de familie, ale unei familii de arheologi amatori.

Un murmur străbătu întreaga sală, în vreme ce Clara Tannenberg, roşie de mânie, nu ştia ce să facă: să iasă în fugă sau să-l insulte pe bărbatul acela care îi ridiculiza şi îi jignea familia. Respiră adânc ca să mai câştige un pic de timp şi văzu cum Ahmed se ridica în picioare privind-o furios.

— Dragă profesore Guilles… Ştiu că aţi avut mii de studenţi în lunga dumneavoastră activitate ca profesor la Sorbona. Eu am fost unul dintre ei; apropo, de-a lungul studenţiei mele, mi-aţi dat întotdeauna notă maximă. În realitate, am obţinut notă maximă la toate materiile, nu numai la a dumneavoastră, şi cred că-mi amintesc că la Sorbona s-a făcut o menţiune specială a „cazului meu”, pentru că, insist, timp de cinci ani nota la toate materiile a fost cea mai mare şi am obţinut licenţa cu magna cum laude. Apoi, domnule profesor, am avut privilegiul de a vă însoţi la săpături în Siria şi, de asemenea, în Irak. Vă amintiţi leii înaripaţi pe care i-am găsit aproape de Nippur, într-un templu dedicat lui Nabu{9}? Păcat că figurile nu erau intacte, dar măcar am avut norocul să dăm peste o colecţie de sigilii cilindrice ale lui Assurbanipal{10}… Ştiu că nu am cunoştinţele, nici reputaţia dumneavoastră, dar conduc de ani de zile Departamentul de săpături arheologice din Irak, chiar dacă azi e un departament mort; suntem în război, un război nedeclarat, dar război. De zece ani, suferim din cauza embargoului, şi programul „petrol contra hrană” abia ne permite să subzistăm ca popor. Copiii irakieni mor pentru că în spitale nu sunt medicamente şi pentru că mamele lor nu reuşesc să le cumpere de mâncare, astfel că putem aloca puţine fonduri săpăturilor în căutarea trecutului nostru, de fapt, trecutul civilizaţiei. Toate

misiunile arheologice şi-au abandonat lucrările în aşteptarea unor vremuri mai bune. În ceea ce o priveşte pe soţia mea, Clara Tannenberg, este asistenta mea de ani de zile; săpăm împreună. Bunicul şi tatăl ei au fost nişte oameni pasionaţi de trecut şi care, la vremea lor, au ajutat la finanţarea câtorva misiuni arheologice…

— Jefuitori de morminte! strigă cineva din public.

Glasul acela şi larma provocată de râsul nervos al câtorva persoane din asistenţă o răniră pe Clara Tannenberg ca nişte cuţite. Dar Ahmed Husseini nu se schimbă la faţă şi continuă să vorbească, de parcă n-ar fi auzit nimic jignitor.

— Aşadar, suntem siguri că autorul acelor două tăbliţe pe care le-a păstrat bunicul Clarei a reuşit să transpună pe ele relatările despre care susţine că i le-a făcut Avraam. Într-adevăr, putem vorbi acum despre o descoperire epocală în istoria arheologiei, dar şi a religiei şi a tradiţiei biblice. Cred că ar trebui să-i permiteţi doamnei profesor Tannenberg să continue. Clara, te rog…

Clara îl privi recunoscătoare pe soţul ei, respiră adânc şi, temătoare, se pregăti să continue. Dacă vreun alt babalâc o va întrerupe şi va încerca să o umilească, va striga şi îl va insulta, nu se va mai lăsa călcată în picioare. Bunicul ei ar fi fost dezamăgit dacă ar fi văzut scena pe care au trăit-o. El nu voia să ceară ajutor de la comunitatea internaţională. „Sunt cu toţii nişte aroganţi nenorociţi care îşi închipuie că ştiu ceva.” Nici tatăl ei nu i-ar fi permis să vină la Roma, dar tatăl ei era mort, iar bunicul ei…

— Ani de zile ne-am concentrat asupra localităţii Haran căutând resturi ale altor tăbliţe de care suntem siguri că există. Nu am găsit nici urmă de ele. Exact în partea superioară a celor două pe care le-a descoperit bunicul meu apărea numele Şamas. În unele cazuri, scribii obişnuiau să-şi pună numele în partea superioară a tăbliţei, precum şi pe cel al supervizorului acesteia. În cazul acestor două tăbliţe, apărea doar numele lui Şamas. Cine este acest Şamas? vă veţi întreba. De când Statele Unite au declarat Irakul cel mai mare duşman al lor, incursiunile aeriene au fost frecvente. Poate vă mai amintiţi că,

acum câteva luni, piloţii unor avioane americane care au survolat Irakul au spus că au fost atacaţi cu rachete sol-aer, fapt pentru care au ripostat, dând drumul unei încărcături explozive. Astfel că, în zona bombardată, între Basra şi anticul Ur, într-un sat numit Safran, a ieşit la iveală scheletul unei construcţii şi al unui zid, al cărui perimetru îl calculăm la peste cinci sute de metri. Dată fiind situaţia din Irak, nu a fost cu putinţă să acordăm acestei construcţii atenţia pe care o merită, chiar dacă eu şi soţul meu, împreună cu un mic contingent de muncitori, am început să săpăm, mai degrabă cu voinţă decât cu mijloace. Credem că edificiul a fost depozitul unei case a tăbliţelor sau o altă anexă a unui templu. Nu ştim sigur. Am găsit resturi de tăbliţe, şi surpriza a fost că între aceste resturi am găsit una cu numele lui Şamas. Este oare acelaşi Şamas care are legătură cu Avraam? Nu o ştim, dar se prea poate să fie aşa. Avraam a întreprins călătoria la Canaan cu tribul tatălui său. Există credinţa că Patriarhul a rămas la Haran până când tatăl său a murit, că doar atunci a început călătoria spre Pământul Făgăduinţei. Şamas făcea oare parte din tribul lui Avraam? L-a însoţit la Canaan? Vreau să vă cer să ne ajutaţi, visul nostru ar fi să se creeze o misiune arheologică internaţională. Dacă am găsi acele tăbliţe… Ani de zile m-am întrebat în ce moment a încetat Avraam să mai fie politeist, precum contemporanii săi, şi a început să creadă într-un singur Dumnezeu.

Profesorul Guilles ridică din nou mâna. Bătrânul profesor de la Sorbona, unul dintre cei mai reputaţi specialişti din lume în cultura mesopotamiană, părea dispus să-i amărască ziua Clarei Tannenberg.

— Doamnă, insist să ne arătaţi tăbliţele despre care vorbiţi. În caz contrar, permiteţi-ne celor care ne aflăm aici şi care avem o contribuţie de adus să continuăm dezbaterile.

Clara Tannenberg nu mai suportă. O rază de mânie îi străbătu ochii albaştri.

— Ce se-ntâmplă, domnule profesor? Nu suportaţi ca altcineva decât dumneavoastră să ştie ceva despre Mesopotamia şi chiar să facă o descoperire? Atât de mult suferă ego-ul dumneavoastră…?

Guilles se ridică încet şi se adresă auditoriului:

— Voi reveni în comisia de rapoarte când se va vorbi din nou despre lucruri serioase.

Ralph Barry se simţi obligat să intervină. Îşi drese glasul şi se adresă celor douăzeci de arheologi care asistau indispuşi la scena care o avea drept protagonistă pe acea colegă necunoscută lor.

— Regret ceea ce se întâmplă. Nu înţeleg de ce nu suntem puţin mai modeşti şi nu ascultăm ce ne povesteşte doamna profesoară Tannenberg. Este arheologă, la fel ca noi, de ce atâtea prejudecăţi? Expune o teorie; să o ascultăm şi apoi să ne spunem părerea, dar să o descalificăm a priori nu mi se pare foarte ştiinţific.

Profesoara Renh, de la Universitatea din Oxford, o femeie de vârstă mijlocie cu un chip ars de soare, ridică mâna, cerând să vorbească.

— Ralph, aici ne cunoaştem cu toţii… Doamna Tannenberg s-a prezentat povestind ceva despre nişte tăbliţe pe care nu ni le-a arătat, nici măcar în fotografie. A ţinut un discurs, la fel ca soţul ei, despre situaţia politică din Irak, pe care eu, personal, o deplâng, şi a expus o teorie despre Avraam, care, sincer, pare mai degrabă rodul fanteziei decât o lucrare ştiinţifică. Dar suntem într-un congres şi, în vreme ce în alte săli colegii noştri de alte specialităţi prezintă lucrări şi concluzii, noi… noi am impresia că ne pierdem timpul. Îmi pare rău, gândesc ca profesorul Guilles. Aş vrea să ne punem pe treabă.

— Asta e ceea ce şi facem! strigă indignată Clara.

Ahmed se ridică şi, în vreme ce îşi aranja cravata, se adresă celor prezenţi, fără să privească pe nimeni în mod special.

— Vă amintesc că marile descoperiri arheologice au venit din partea unor oameni care au ştiut să asculte şi să caute prin cenuşa legendelor. Dar dumneavoastră nu vreţi nici măcar să luaţi în consideraţie ceea ce vă expunem. Aşteptaţi. Da, aşteptaţi să vedeţi ce se va întâmpla în momentul în care Bush va ataca Irakul. Dumneavoastră sunteţi iluştri profesori şi arheologi din ţările „civilizate”, aşadar, pentru că aveţi mai mult sau mai puţin o simpatie pentru Bush, nici nu o să vă

puneţi pielea în joc apărând un proiect arheologic care ar presupune să veniţi în Irak. Înţeleg asta, dar ceea ce nu înţeleg este de ce aveţi această atitudine refractară care vă împiedică să ascultaţi şi să încercaţi să aflaţi dacă măcar ceva din ceea ce vă spunem este sau poate fi adevărat.

Profesoara Renh ridică din nou mâna.

— Profesore Husseini, insist să ne prezentaţi o dovadă a ceea ce spuneţi. Nu ne mai judecaţi şi, mai ales, nu ne mai ţineţi discursuri! Suntem oameni în toată firea şi ne aflăm aici ca să discutăm arheologie, nu politică. Nu umblaţi cu şiretlicuri, dându-vă drept o victimă. Prezentaţi o dovadă evidentă a ceea ce înfăţişaţi.

Clara Tannenberg se ridică şi începu să vorbească, fără să-i lase timp lui Ahmed să-i răspundă femeii.

— Nu avem tăbliţele aici. Dumneavoastră ştiţi că, dată fiind situaţia din Irak, nu am fi fost lăsaţi să le scoatem. Dispunem de câteva fotografii, nu sunt de bună calitate, dar pot măcar dovedi că tăbliţele există. Vă cerem ajutorul, ajutor pentru săpături. Nu dispunem de mijloace suficiente ca să le facem. În Irakul de azi, arheologia este ultima preocupare a tuturor, avem destule bătăi de cap numai ca să subzistăm.

O tăcere adâncă îi însoţi de această dată vorbele. Apoi, cei prezenţi se ridicară şi părăsiră sala.

Ralph Barry se apropie de Ahmed şi de Clara cu o expresie aparent mâhnită.

— Îmi pare rău, am făcut ce am putut, dar v-am spus deja că acesta nu este cel mai bun moment pentru ca dumneavoastră să interveniţi la congres.

— Aţi făcut imposibilul ca să ne împiedicaţi s-o facem, îi răspunse Clara pe un ton sfidător.

— Doamnă Tannenberg, conjunctura internaţională ne afectează pe toţi. Dumneavoastră ştiţi că în lumea arheologilor ne străduim întotdeauna să ne ţinem departe de politică. Altminteri, ar fi de neconceput să existe misiuni arheologice în anumite ţări. Ahmed, ştii că acum nu aveţi şanse să găsiţi ajutor. Dată fiind situaţia politică, fundaţiei îi este imposibil să ia în consideraţie realizarea unor săpături în Irak. Preşedintele

ar fi blamat pentru acest fapt, iar consiliul de administraţie n-ar permite-o. V-am explicat că, în aceste împrejurări, ar fi fost mai bine ca prezenţa dumneavoastră la congres să fie discretă, dar v-aţi încăpăţânat să faceţi invers. În sfârşit, să sperăm ca toate cele întâmplate în această după-amiază să nu sfârşească prin a deveni un scandal…

— Nu suntem corecţi din punct de vedere politic şi se pare că îi molipsim şi pe alţii, îi aruncă furioasă Clara.

— Vă rog! V-am prezentat situaţia în mod sincer; dumneavoastră o cunoaşteţi la fel de bine ca mine. Chiar şi aşa, nu vă pierdeţi speranţa. Am observat că profesorul Yves Picot vă asculta cu atenţie; este un om mai special, dar este şi o autoritate în materie.

Ralph Barry se căi că le vorbise despre Picot. Dar era adevărat. Excentricul profesor o ascultase pe Clara cu interes. Deşi, cu antecedentele lui Picot, interesul putea fi nu numai academic.

* * *

Sosiră la hotel epuizaţi. Jenaţi faţă de ei înşişi şi unul faţă de celălalt. Clara ştia că se apropia furtuna. Ahmed îi luase apărarea, într-adevăr, dar ea era sigură că se supărase pentru felul în care prezentase lucrurile. O rugase din tot sufletul să nu-i menţioneze nici pe bunicul, nici pe tatăl ei şi să circumscrie descoperirea la momentul actual; dată fiind situaţia din Irak, nimeni nu va merge să verifice ceea ce spuseseră. Dar ea voise să-i omagieze pe bunicul şi pe tatăl ei, pe care îi adora şi de la care învăţase tot ce ştia. Să nu spună că bunicul ei fusese descoperitorul tăbliţelor ar fi fost ca şi cum l-ar fi jefuit.

Intrară în încăpere în momentul în care camerista tocmai termina de dereticat. Tăceau în continuare, aşteptând ca aceasta să iasă.

Ahmed căută un pahar în frigider şi îşi turnă un whisky cu gheaţă. Nu-i oferi nimic, aşa că ea îşi luă singură un Campari. Se aşeză, aşteptând să izbucnească furtuna.

— Te-ai făcut de râs, afirmă Ahmed cu duritate. Te-ai dovedit patetică vorbind despre tatăl tău, despre bunicul tău şi despre mine. Pentru Dumnezeu, Clara, suntem arheologi, nu ne

jucăm de-a arheologii, nici nu era petrecerea de la absolvirea universităţii, unde trebuie să-i mulţumeşti tăticului pentru cât de bun este! Ţi-am spus să nu-l menţionezi pe bunicul tău, ţi-am repetat-o, dar tu trebuia să faci ce-ţi poftea inima, fără să analizezi consecinţele, fără să-ţi dai seama ce aveai să dezlănţui, ce poţi să dezlănţui! Ralph Barry ne-a cerut discreţie, ne-a spus foarte limpede că „şeful" lui, Robert Brown, vrea să săpăm, dar că ei nu ne pot ajuta direct; şi-ar pune capul în joc. Nu le poate spune prietenilor săi din consiliul de administraţie că e interesat de o arheologă necunoscută, nepoată a unui vechi prieten şi căsătorită cu un irakian bine văzut de regim, şi că are de gând să-i ajute. Ralph Barry a spus-o clar şi răspicat: Robert Brown şi-ar săpa propriul mormânt. Ce aveai de gând, Clara?

— Nu-l voi jefui pe bunicul meu! De ce nu pot vorbi nici despre el, nici despre tatăl meu, nici despre tine? N-am nimic de care să mă ruşinez. Ei au fost colecţionari de antichităţi şi au cheltuit o avere ajutând la săpături în Irak, în Siria, în Egipt… în…

— Trezeşte-te, Clara, înţelege odată! Bunicul şi tatăl tău sunt simpli negustori. Nu sunt niciun fel de mecena! Maturizează-te, fă-te mare, încetează să te mai ghemuieşti în braţele bunicului!

Ahmed tăcu dintr-odată. Se simţea obosit.

— Biblia de Lut, aşa o numea bunicul meu. Geneza povestită de Avraam… îngăimă Clara, cu voce joasă.

— Da, Biblia de Lut. O Biblie scrisă pe lut cu o mie de ani înainte de a fi fost scrisă pe papirus.

— O descoperire epocală pentru omenire, încă o dovadă a existenţei lui Avraam. Doar nu cumva crezi că ne-am înşelat?

— Şi eu vreau să găsim Biblia de Lut, dar azi, Clara, ai irosit cea mai bună ocazie pe care am avut-o. Oamenii ăia fac parte din elita arheologiei mondiale. Iar noi trebuie să ne cerem iertare pentru că suntem cine suntem.

— Şi cine suntem, Ahmed?

— O arheologă necunoscută măritată cu directorul Departamentului de săpături al unei ţări cu un regim dictatorial, al cărei conducător a fost condamnat pentru că nu mai slujeşte intereselor celor puternici. Cu ani în urmă, când

trăiam în Statele Unite, să fii irakian nu era un handicap, ba dimpotrivă. Saddam combătea Iranul pentru că asta servea intereselor Washingtonului. Asasina kurzi cu armele pe care i le vindeau americanii, arme chimice interzise prin Convenţia de la Geneva, aceleaşi arme pe care ei le caută acum. Totul e o minciună, Clara, şi de aceea trebuie să respecţi regulile. Dar pe tine nu te interesează nimic din ceea ce se întâmplă în jurul tău; pentru tine, e totuna, Saddam, Bush şi oricine ar putea muri din vina amândurora. Lumea ta se reduce la bunicul tău, nimic mai mult.

— De partea cui eşti?

— Poftim?

— Ataci regimul lui Saddam, pare că-i înţelegi pe americani, alteori pare că-i urăşti… Cu cine eşti?

— Cu nimeni. Sunt singur.

Răspunsul o surprinse pe Clara. O impresionă sinceritatea lui Ahmed, dar totodată o durea să descopere acest sentiment de dezrădăcinare al soţului ei.

Ahmed era un irakian prea occidentalizat. Îşi pierduse treptat rădăcinile de-a lungul şi de-a latul pământului. Tatăl lui fusese diplomat, un om devotat regimului lui Saddam, răsplătit cu diferite ambasade: cele din Paris, Bruxelles, Londra, Mexico, consulatul din Washington… Familia Husseini trăise bine, foarte bine, iar copiii ambasadorului deveniseră nişte cosmopoliţi desăvârşiţi: studiaseră în cele mai bune colegii europene, învăţaseră mai multe limbi şi fuseseră admişi în cele mai exclusiviste universităţi americane. Cele trei surori ale lui se căsătoriseră cu occidentali, n-ar fi suportat să trăiască din nou în Irak. Crescuseră libere în ţări democratice. Iar el, Ahmed, se nutrise şi el din democraţie la fiecare nouă misiune diplomatică pe care o primea tatăl său, astfel că Irakul devenise sufocant pentru el, în ciuda faptului că, atunci când se întorcea, trăia cu privilegiile inerente de care se bucurau odraslele celor apropiaţi regimului.

Ar fi rămas să trăiască în Statele Unite, dar o cunoscuse pe Clara, şi bunicul şi tatăl ei îi reclamau prezenţa alături de ei în Irak. Aşa că se hotărâse să se întoarcă.

— Şi, acum, ce facem? întrebă Clara.

— Nimic. Nu mai putem face nimic. Mâine o să-l sun pe Ralph ca să ne explice dimensiunile dezastrului pe care l-ai provocat.

— Ne întoarcem la Bagdad?

— Îţi mai trece prin cap altceva genial?

— Nu fi ironic! Am făcut ceea ce credeam că trebuie să fac, îi sunt datoare bunicului meu. De acord, el a fost un om de afaceri, dar iubeşte Mesopotamia mai mult decât oricine şi ne-a insuflat această iubire mie şi tatălui meu. Ar fi putut fi un mare arheolog, dar n-a avut norocul să-şi poată urma vocaţia. Dar el şi numai el a fost acela care a descoperit acele două tăbliţe, cel care le-a păstrat timp de peste o jumătate de secol, cel care şi-a cheltuit banii pentru ca alţii să facă săpături în căutarea urmelor lui Şamas… Îţi amintesc că muzeele din Irak sunt pline cu piese şi cu tăbliţe descoperite în urma săpăturilor finanţate de bunicul meu.

O grimasă dispreţuitoare se desenă pe chipul lui Ahmed. Ea tresări. Dintr-odată, soţul ei i se păru un străin.

— Bunicul tău a fost întotdeauna un om discret, Clara, şi tatăl tău a fost la fel. Niciodată nu s-au expus în mod gratuit. Comportamentul tău de azi i-ar fi dezamăgit. Nu asta e ceea ce te-au învăţat ei.

— Mi-au insuflat dragostea pentru arheologie.

— Ţi-au transmis obsesia lor pentru Biblia de Lut, asta s-a întâmplat.

Se făcu linişte. Ahmed îşi bău whisky-ul dintr-o înghiţitură şi închise ochii. Niciunul dintre ei nu mai voia să continue discuţia.

Clara se vârî în pat gândindu-se la Şamas şi şi-l imagină cu un beţişor fin de trestie în mână, desenând în lut…

2

— Cine a făcut prima capră?

— El.

— Şi de ce o capră?

— Din aceeaşi pricină pentru care a făcut toate fiinţele de pe pământ. Copilul cunoştea aceste răspunsuri, dar îi plăcea să-l provoace pe unchiul său Avram[11]. Acesta se schimbase mult. De ceva vreme, devenise un om ciudat, care căuta singurătatea şi se îndepărta de ai săi, spunând că are nevoie să se gândească.

— Dar nu înţeleg motivul. De ce iubeşte caprele? Pentru ca noi să le îngrijim? Şi pe noi de ce ne iubeşte, ca să ne facă să trudim?

— Pe tine, ca să înveţi.

Şamas tăcu. Unchiul său îi amintea că la ora aceea ar fi trebuit să fie în casa tăbliţelor, făcându-şi temele. Celălalt unchi al lui, *um-mi-a*[12], se va plânge din nou de el tatălui său, şi acesta îl va mustra iarăşi.

În dimineaţa aceea, în drum spre casa tăbliţelor, îl văzuse pe unchiul său, Avram, mergând printre capre în căutarea păşunilor verzi, şi îl urmase, deşi ştia că acesta prefera să fie singur şi să nu stea de vorbă cu nimeni. Dar cu el se arăta întotdeauna răbdător. De fapt, nu era unchiul său direct, ci o rudă îndepărtată a mamei sale, dar aparţineau aceluiaşi trib; toţi recunoşteau autoritatea lui Terah, tatăl lui Avram, dar prestigiul fiului mergea în paralel cu cel al tatălui, şi mulţi oameni din trib veneau la Avram în căutare de sfaturi şi de călăuză. Terah nu se supăra, pentru că ajunsese deja la bătrâneţe şi dormita o bună parte din zi. La moartea lui, Avram va fi acela care va avea grijă de toţi.

— Mă plictisesc, explică băiatul în chip de scuză.

— Ah, da? Şi de ce te plictiseşti?

— *Dub-sar*[13]-ul care ne învaţă nu e foarte vesel, cu siguranţă

pentru că nu stăpâneşte încă beţişorul de trestie aşa cum i-ar plăcea lui *ses-gal*{14} sau lui *um-mi-a* Ur-Nisaba. Lui dub-sar Ili, cel care se ocupă de noi, nu-i plac copiii, nu are răbdare şi ne pune să repetăm aceleaşi fraze, până când, după judecata lui, sunt perfecte. Apoi, când la nămiază ne cere să spunem lecţia cu voce tare, se supără dacă şovăim şi e nemilos atunci când ne dă exerciţii de scriere şi de matematici.

Avram zâmbi. Nu voia ca micuţului Şamas să i se urce la cap şi mai tare dacă se arăta înţelegător faţă de nemulţumirile lui. Şamas era copilul cel mai ager la minte din tot tribul, şi sarcina lui era să studieze şi să devină scrib sau sacerdot. Era nevoie de oameni înţelepţi care să realizeze calculele pentru construirea canalelor care să aducă apă pe pământul uscat. Oameni care să ştie să facă rânduială în hambare, să vegheze la împărţeala grâului, să dea cu împrumut; oameni care să deţină cunoaşterea plantelor şi a animalelor, a matematicilor, care să ştie să citească în stele, în stare să se gândească şi la altceva decât la ce să le dea de mâncare copiilor lor.

Tatăl lui Şamas fusese un mare scrib, un învăţător, iar micuţul, la fel ca mulţi alţi bărbaţi din familia lui, fusese înzestrat cu darul inteligenţei. Nu trebuia să îl irosească, fiindcă inteligenţa era un dar pe care El îl acorda câtorva oameni pentru a le face mai uşoară existenţa altora şi pentru a-i combate pe aceia care, fiind la fel de inteligenţi, se lăsau ispitiţi de Rău.

— Trebuie să pleci înainte ca mama ta să se îngrijoreze şi să înceapă să te caute.

— Mama a văzut că te-am urmat. E liniştită, ştie că alături de tine nu voi păţi nimic.

— Dar aceasta nu o scuteşte de o neplăcere, pentru că e conştientă că nu profiţi de ocazie ca să înveţi.

— Unchiule, *dub-sar*-ul Ili ne pune să o invocăm pe Nidaba{15}, zeiţa cerealelor, şi ne asigură că ea a fost cea care ne-a inspirat cunoaşterea semnelor.

— Trebuie să îţi însuşeşti ceea ce te învaţă *dub-sar*-ul.

— Am înţeles, dar tu crezi că Nidaba este cea care ne inspiră?

Avram păstră tăcerea. Nu voia să zăpăcească mintea copilului, dar nici să ascundă ceea ce gândea, ceea ce intuise, până la certitudine, şi anume, că zeii aceia pe care îi adorau nu erau însufleţiţi de niciun spirit, erau doar lut. El o ştia foarte bine, pentru că tatăl său, Terah, modela argila şi înzestra templele şi palatele cu aceşti zei ieşiţi din mâinile lui.

Încă îşi mai amintea durerea pe care i-o pricinuise tatălui său în ziua când acesta îl găsise în atelierul lui, înconjurat de cioburile în care transformase figurinele puse la uscat, înainte de a deveni zei pentru totdeauna.

Nu a ştiut de ce reacţionase aşa, dar, când a intrat în atelierul tatălui său, a simţit un impuls de neînfrânt să distrugă piesele de lut dinaintea cărora oamenii îşi plecau prosteşte grumazul, convinşi că şi necazurile, şi darurile, deopotrivă, le veneau de la acele figurine născute din mâinile tatălui său.

Le-a aruncat pe jos şi le-a călcat în picioare; apoi s-a aşezat să aştepte urmările acţiunii sale. Nu era nimic în acele figurine; dacă ar fi fost zei, şi-ar fi dezlănţuit furia asupra lui, l-ar fi pedepsit. Nu s-a întâmplat nimic, şi a cunoscut doar mânia tatălui său când şi-a văzut roadele muncii făcute fărâme.

Tatăl lui l-a mustrat pentru comportamentul său sacrileg, dar Avram i-a răspuns ironic că Terah ştia mai bine decât oricine, fiindcă el le construia, că în acele figurine nu era nimic altceva decât lut, şi l-a îndemnat să se gândească.

Mai târziu, i-a cerut iertare pentru că îi distrusese roadele muncii, a curăţat resturile de lut zdrobit şi chiar a început să frământe argila ca să-l ajute să construiască alţi zei pe care să-i vândă.

— Şamas, trebuie să îţi însuşeşti ceea ce te învaţă Ili, pentru că asta te va ajuta să faci deosebirea, va veni ziua când tu singur vei despărţi grâul de neghină, dar până atunci să nu dispreţuieşti nicio învăţătură.

— Zilele trecute le-am vorbit despre El, şi Ili s-a supărat. Mi-a spus că nu trebuie să le mânii pe Iştar{16}, pe Isin, pe Inanna{17}, pe…

— Şi de ce le-ai vorbit despre El?

— Pentru că mă gândesc mereu la ce îmi spui. Ştii, eu nu

cred să existe vreun spirit înăuntrul figurinei lui Iştar. Pe El nu Îl pot vedea, aşa că există cu siguranţă.

Pe Avram l-a uimit raţionamentul copilului: credea în ceea ce nu vedea, tocmai pentru că nu vedea. Dar ştia şi de admiraţia pe care i-o purta micuţul, pentru că, din pricina bătrâneţii lui Terah, el era de fapt şeful tribului, iar cuvântul lui era lege.

— Învaţă, Şamas, învaţă! Du-te la şcoală şi lasă-mă să mă gândesc!

— El îţi vorbeşte?

— Simt că da.

— Dar îţi vorbeşte prin cuvinte, cum vorbim noi doi?

— Nu, nu aşa, dar îl aud tot atât de clar cum te aud pe tine. Dar să nu spui nimănui.

— Îţi voi păstra secretul.

— Nu e niciun secret, dar în viaţă trebuie să înveţi să fii discret. Pleacă, du-te la şcoală şi nu-l mai înfuria pe Ili.

Copilul se ridică de pe piatra pe care stătuse şi mângâie gâtul unei capre albe, care, nepăsătoare la tot ce se întâmpla în jurul ei, ţopăia pe iarbă cu o vădită plăcere.

Şamas îşi muşcă buza şi, schiţând un zâmbet, îi adresă o rugăminte lui Avram.

— Aş vrea să-mi povesteşti cum ne-a născocit El şi de ce a făcut-o. Dacă o vei face, eu voi scrie povestea, voi folosi beţişorul de os pe care mi l-a dăruit tatăl meu. Îl folosesc doar când învăţătorul îmi porunceşte să scriu ceva important… Mi-ar sluji drept practică…

Avram îşi aţinti privirea asupra lui Şamas, fără să răspundă la rugămintea copilului. Avea zece ani. Să fie oare în stare să înţeleagă complexitatea acelui Dumnezeu care i se revela? Luă o hotărâre.

— Îţi voi povesti ceea ce îmi ceri, vei scrie totul pe tăbliţele tale şi le vei păstra cu grijă. Le vei arăta numai când eu îţi voi spune. Tatăl tău trebuie să ştie, mama ta, la fel, dar nimeni altcineva. Voi vorbi cu ei. Dar condiţia este să nu mai lipseşti de la şcoală. Nu te mai certa cu învăţătorul tău, ascultă şi învaţă!

Micuţul încuviinţă satisfăcut şi plecă în fugă. Ili avea să se

supere pe el pentru întârziere, dar nu îi păsa. Avram urma să îi povestească secretele Dumnezeului său, un Dumnezeu care nu era de lut.

* * *

Ili strâmbă din nas când îl văzu pe Şamas intrând asudat, agitat încă din pricina alergăturii.

— Voi vorbi cu tatăl tău, îl ameninţă.

Scribul continuă lecţia. Voia ca băieţii să se familiarizeze cu tabelele de calcul şi, mai ales, să înţeleagă magia numerelor şi prescurtările cu care se desenau zecile.

Şamas făcea să alunece beţişorul de trestie pe argilă, scriind tot ce explica Ili, ca apoi să îi citească tatălui său şi să o uimească pe mama sa.

* * *

— Tată, mi-ai putea da mai multe tăbliţe pentru mine? întrebă Şamas.

Tatăl său îşi ridică ochii de pe tăbliţa pe care o avea în mâini, uimit de cererea fiului său. Tocmai nota observaţiile pe care le făcea despre cer de ani de zile. Dintre cei opt copii pe care îi avea, Şamas era fiul preferat, dar şi cel care îl îngrijora cel mai mult din pricina nemaipomenitei lui isteţimi. Şi vărul său, Avram, îl lăudase pe micuţ.

— Ili ţi-a dat teme pentru acasă?

— Nu, nu e asta. Unchiul Avram îmi va povesti de ce a făcut El lumea.

— Aha!

— Mi-a spus că va vorbi cu tine…

— Nu a făcut-o încă.

— Îmi vei da voie, tată?

Bărbatul oftă. Ştia că ar fi cu totul în zadar să nu îi permită lui Şamas să asculte poveştile lui Avram. Micuţul era foarte ataşat de ruda sa. De altminteri, Avram era un om cu inima curată, prea inteligent ca să creadă că o bucată de lut e un zeu. Nici el nu credea, dar nu o spunea. Puţin îi păsa, atâta timp cât putea să continue să studieze ziua şi noaptea, curgerea apei, grosimea pământului… Avram credea într-un Dumnezeu ce semnifica începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor. Prefera ca

Şamas să Îl cunoască pe acel Dumnezeu, decât să i se sădească în minte că o bucată de argilă e înzestrată cu putere.

— I-ai spus lui Ili?

— Nu. De ce trebuie să îi spun? Îmi dai, tată?

— Da. Scrie tot ce îţi povesteşte Avraam.

— O să păstrez tăbliţele la mine.

— Nu vrei să le duci la casa tăbliţelor?

— Nu, tată, Ili nu ar înţelege ce îmi povesteşte Avram.

— Eşti sigur? îl întrebă amuzat tatăl său. Ili este inteligent, dar nu are răbdare să vă înveţe. Şi nu uita, Şamas, să îl respecţi!

— Îl respect, tată. Dar Avram mi-a spus că el este acela care hotărăşte cui şi cum vorbeşte despre Dumnezeu.

— Fă ce ți-a spus Avram.

— Îţi mulţumesc, tată. Îi voi cere mamei să aibă grijă de tăbliţele mele şi să nu dea voie nimănui să le atingă.

Băiatul ieşi ţopăind din casă, în căutarea mamei sale. Apoi avea să se uite după argilă în micul depozit unde tatăl său îşi făcea propriile tăbliţe. Era nerăbdător să înceapă. A doua zi, avea să se întâlnească iarăşi cu Avram. Acesta ieşea cu caprele înainte de a se crăpa de ziuă, pentru că, îi explicase el, era cea mai bună oră pentru meditaţie.

Lui Şamas îi era greu să se trezească în zori, dar nu îl deranja atâta timp cât făcea asta ca să îl caute pe Avram.

Băiatul ardea de nerăbdare să înceapă, încredinţat fiind că unchiul său era gata să îi dezvăluie mari secrete. În unele nopţi, nu reuşea să adoarmă, întrebându-se de unde apăruseră primul bărbat şi prima femeie, prima găină, primul taur, cine dezvăluise secretul pâinii şi cum descoperiseră scribii magia numerelor. Se zbuciuma încercând să afle răspunsurile, până când adormea istovit şi disperat că nu era în stare să le găsească.

* * *

Bărbaţii aşteptau plini de speranţă, aşezaţi în poarta casei lui Terah. Îi chemase bătrânul. De fapt, Avram era cel care dorea să se adreseze căpeteniilor de familie, dar şeful tribului era tatăl său, Terah, şi îi ceruse acestuia să îi cheme pe oameni.

— Trebuie să plecăm din Ur, le spuse Terah, fiul meu Avram

vă va explica de ce. Vino, Nahor, aşază-te lângă mine cât timp vorbeşte fratele tău!

Murmurele se stingeau unul după altul, în vreme ce Avram, în picioare, îi privea pe rând. Apoi, cu o voce plină de emoţie, îi anunţă că Terah avea să îi conducă până în Canaan, un ţinut binecuvântat de Dumnezeu, unde urmau să se aşeze şi să se nască fiii lor şi fiii fiilor lor. Îi îndemnă să se pregătească de plecare de îndată ce aveau să fie gata.

Terah răspunse la neliniştea oamenilor, iar fiul său Nahor se arătă curajos dinaintea tuturor. Nu le era uşor să părăsească ţinutul Ur. Acolo se născuseră părinţii lor şi părinţii părinţilor lor. Acolo îşi păşteau turmele şi îşi aveau gospodăriile. Canaan li se părea foarte departe; cu toate acestea, în toţi se aprinse speranţa unei vieţi mai bune, pe un pământ rodnic, cu păşuni mănoase şi cu râuri năvalnice, în care să îşi astâmpere setea.

În Ur, luptau împotriva deşertului, săpând canale ca să devieze apele Eufratului şi să îşi irige pământul ca să le dea grâul cu care să frământe pâinea. Existenţa lor nu era tihnită, chiar dacă, în tribul lui Terah, unii bărbaţi erau scribi şi se bucurau de protecţia templului şi a palatului. Printre ei existau buni meşteşugari, şi majoritatea dispuneau de numeroase turme. Caprele şi oile le dădeau lapte şi carne, dar, chiar şi aşa, îşi petreceau o bună parte din existenţă privind cerul, aşteptând ca zeii să le dăruiască ploaia care să îmbibe pământul şi să le refacă rezervele.

Trebuiau să îşi strângă toate bunurile şi, mânându-şi turmele, să pornească în călătorie spre miazănoapte, urmând cursul Eufratului. Aveau să zăbovească zile întregi pregătindu-se şi luându-şi adio de la alte neamuri şi prieteni. Pentru că nu toţi puteau călători: bolnavii şi bătrânii care de abia puteau merge rămâneau în grija altor membri mai tineri ai familiei, care urmau să fie şi ei chemaţi într-o bună zi în Canaan, dar care, până atunci, trebuiau să rămână în Ur. Fiecare familie urma să hotărască cine avea să pornească în călătorie şi cine nu.

Yadin, tatăl lui Şamas, îşi adună soţia, fiii şi soţiile acestora, pe unchii săi direcţi şi pe fiii unchilor săi, care se prezentară şi cu fiii lor; astfel, toate rudele sale cele mai apropiate se

strânseră în zori în casa lui, unde se adăpostiră de răcoare în spatele zidurilor de chirpici.

— Îl vom însoţi pe Terah până pe pământul Canaanului. Unii dintre voi veţi rămâne aici, ca să vă îngrijiţi de ceea ce lăsăm; şi bolnavii vor rămâne sub ocrotirea voastră. Tu, Hosen, vei fi şeful familiei în lipsa mea.

Hosen, fratele mai mare al lui Yadin, consimţi uşurat. Nu voia să plece: locuia în templu, unde avea sarcina de a redacta scrisori şi contracte comerciale, şi nu avea altă ambiţie decât aceea de a continua să descâlcească misterul pe care îl cuprindeau numerele şi aştrii.

— Tatăl nostru, spuse în continuare Yadin, este prea bătrân ca să ne însoţească. De abia se ţine pe picioare şi sunt zile când privirea i se pierde în zare şi nu reuşeşte să rostească niciun cuvânt. Tu, Hosen, te vei strădui să nu-i lipsească nimic; iar dintre surorile noastre vă rămâne Hamisal, care, fiind văduvă şi neavând copii, se va putea îngriji de tatăl nostru.

Şamas asculta fascinat dispoziţiile tatălui său. Simţea o gâdilătură în stomac, rod al nerăbdării. Dacă ar fi fost după el, ar fi pornit deja la drum în căutarea acelui pământ despre care vorbea Avram. Simţi deodată un ghimpe de îngrijorare: dacă plecau, nu va mai putea scrie istoria lumii pe care Avram promisese să i-o povestească.

— Cât timp ne va lua să ajungem?

Întrebarea micuţului îl uimi pe Yadin, pentru că era o obrăznicie ca un copil să îndrăznească să îi întrerupă pe cei mari. Privirea severă a tatălui său îl făcu pe copil să se înroşească şi să îşi lase ochii în jos, cerându-şi iertare în şoaptă.

Cu toate acestea, Yadin răspunse la îngrijorarea lui Şamas:

— Nu ştiu cât timp ne va lua să ajungem în Canaan, nici dacă nu va trebui să rămânem o vreme în vreun alt loc. Cine ştie ce se poate întâmpla atunci când porneşti în călătorie? Pregătiţi-vă! Să fiţi gata pentru când Terah va da semnalul de plecare.

* * *

Şamas văzu profilându-se la orizont chipul aspru al lui Avram şi alergă spre el. Trecuseră două zile de când tot încerca

să îl întâlnească pe unchiul său, şi acum i se ivea ocazia.

Avram zâmbi văzându-l pe Şamas alergând, cu faţa îmbujorată de căldură şi de efort. Înfipse toiagul în care se sprijinea şi aşteptă ca micuţul să ajungă până la el, căutând din priviri un copac sub care să se adăpostească de ultimele raze de soare.

— Odihneşte-te, îi spuse lui Şamas. Vino, să ne aşezăm lângă smochinul acela, aproape de fântână!

— Când vei începe să-mi povesteşti istoria lumii?

— Aha, asta te preocupă!

— Dacă plecăm, nu vom putea arde argila ca să facem tăbliţe… tatăl meu nu mă va lăsa să car mai mult decât e absolut necesar.

— Şamas, vei scrie povestea Creaţiei pentru că eşti pe placul Domnului. Aşa că nu trebuie să îţi faci griji. El va hotărî cum şi când.

Băiatul nu putu să-şi ascundă o strâmbătură de dezamăgire. Nu-şi dorea să aştepte, simţea nevoia să scrie povestea aceea, să înţeleagă de ce hotărâse El să se complice creând lumea, pentru că, oricât de mult îşi frământa mintea, nu înţelegea de ce o făcuse, numai dacă nu s-o fi plictisit şi voia să se joace cu oamenii, aşa cum surorile lui se jucau cu mărgelele şi cu păpuşile lor. Dar, în ciuda puternicei lui dorinţe, trebuia să îi facă o mărturisire lui Avram.

— Va veni şi Ili?

— Nu.

— Îmi va fi dor de el, uneori mă gândesc că are dreptate să se supere pe mine pentru că nu dau atenţie explicaţiilor lui şi…

Copilul şovăi dacă trebuia să vorbească în continuare. Avram nu îl întrebă nimic şi aşteptă ca micuţul să se hotărască.

— Sunt cel care scrie cel mai prost din şcoală, tăbliţele mele de exerciţii au greşeli… Astăzi, m-am înşelat la un exerciţiu de calcul… I-am promis tatălui meu şi lui Ili că mă voi îndrepta, că nu vor mai trebui niciodată să îmi atragă atenţia, dar tu trebuie să ştii, pentru că s-ar putea să vrei să fie altcineva cel care să scrie istoria lumii, cineva care să nu facă greşeli cu condeiul de trestie…

Şamas tăcu, aşteptând sentinţa lui Avram. Copilul îşi muşca nervos buza, căindu-se că nu era un şcolar mai bun. Ili îi reproşa că îşi pierde timpul făcând speculaţii şi punând întrebări absurde. I se plânsese tatălui său, şi acesta îl dojenise pe copil, dar cel mai rău fusese când îi spusese că era dezamăgit. Acum se temea de dezamăgirea lui Avram şi de faptul că acesta va pune capăt visului lui de a scrie istoria lumii.

— Nu te străduieşti îndeajuns la şcoală.

— Nu, răspunse temător copilul.

— Şi, chiar şi aşa, crezi că, dacă îţi istorisesc povestea Creaţiei, o vei scrie fără greşeli?

— Da, da, mă rog, măcar voi încerca. M-am gândit că e mai bine să mi-o povesteşti puţin câte puţin şi, apoi, acasă, o voi scrie încet, mânuind cu grijă beţişorul de trestie. În fiecare zi îţi voi arăta ce am scris şi, dacă o fac bine, îmi povesteşti istoria mai departe…

Avram îl ţintui cu privirea. Puţin îi păsa că nerăbdarea avea să îl facă pe copil să greşească pe tăbliţă, sau că mintea lui speculativă ar putea să îl îndemne să pună întrebări la care Ili, învăţătorul, nu ştia să răspundă, sau că dorinţa de libertate a lui Şamas l-ar face să nu acorde atenţie explicaţiilor scribului.

Şamas avea alte calităţi, cea mai importantă fiind capacitatea lui de a gândi. Când punea o întrebare, aştepta un răspuns logic, nu se mulţumea cu răspunsurile care se dau de obicei la întrebările copiilor.

Ochii lui Şamas străluceau intens, şi Avram se gândi că, dintre toţi cei care făceau parte din tribul său, copilul acela avea să înţeleagă cel mai bine voia lui Dumnezeu.

— Îţi voi istorisi povestea Creaţiei. Voi începe cu ziua în care El a hotărât să despartă lumina de întuneric. Dar acum întoarce-te acasă! Te voi înştiinţa când va sosi momentul.

3

Afară era o căldură infernală; la ora aceea, în Sevilla, termometrul arăta patruzeci de grade. Bărbatul îşi şterse cu mâna pielea capului, pe care nu-i mai rămăsese niciun fir de păr. Ochii lui albaştri, înfundaţi în orbite, dar cu strălucirea dură a oţelului, erau aţintiţi asupra monitorului. În ciuda celor peste optzeci de ani ai săi, era pasionat de internet.

Soneria telefonului îl făcu să tresară.

— Alo!

— Enrique, tocmai m-a sunat Robert Brown. S-a întâmplat exact ceea ce ne-am temut că o să se întâmple: tânăra a luat cuvântul la congresul de la Roma.

— Şi a spus…

— Da…

— Ai vorbit cu Frank?

— Acum un minut.

— George, ce facem?

— Exact ce-am stabilit. Alfred a fost avertizat.

— Şi ai pus în mişcare planul?

— Da.

— Robert va şti să-l îndeplinească?

— Robert? E isteţ, ştii asta, şi duce totul la bun sfârşit. Face tot ce-i spun şi nu pune întrebări.

— De mic ai fost cel care mânuia cel mai bine sforile marionetelor primite în dar de Crăciun.

— E ceva mai complicat să te joci la fel de bine şi cu oamenii.

— Nu pentru tine. În orice caz, a sosit momentul să punem punct. Şi Alfred? N-a mai luat legătura cu tine?

— Nu, n-a mai făcut-o.

— Ar trebui să vorbim cu el.

— O să vorbim, dar e inutil; vrea să-şi urmeze propriul joc, şi

nu putem permite una ca asta. Acum, n-avem altă soluţie decât să ne ţinem pas cu pas pe urmele nepoatei lui. N-o putem lăsa să rămână cu ceea ce ne aparţine.

— Ai dreptate, dar nu-mi place că ne confruntăm cu Alfred, trebuie să existe vreun mijloc prin care să-l facem să-i vină mintea la cap.

— După atâţia ani, a hotărât să joace singur. Ceea ce îşi propune el este un act de trădare.

— Trebuie să vorbim cu el. Să încercăm măcar.

Tocmai închidea telefonul, când zgomotul unor paşi grăbiţi îi atrase atenţia. În cameră intră ca un uragan un tânăr înalt, zvelt şi chipeş, îmbrăcat în costum de călărie.

— Salut, bunicule! Sunt transpirat leoarcă.

— Te văd; nu mi se pare foarte inteligent din partea ta că ai ieşit să călăreşti pe căldura asta.

— Alvaro m-a invitat să văd tăuraşii pe care i-au cumpărat.

— Nu cumva i-ai împuns cu suliţa?

— Nu, bunicule, ţi-am promis că n-o voi face.

— De parcă tu te ţii de promisiuni… Unde e tatăl tău?

— În birou.

— Mă laşi să lucrez?

— Dar, bunicule, nu mai eşti la vârsta la care să lucrezi! Lasă ce ai de făcut şi hai să luăm masa la club!

— Ştii că îi detest pe cei de la club.

— De fapt, deteşti toată Sevilla. Nu mergi nicăieri, bunica are dreptate: eşti un plicticos.

— Bunica are întotdeauna dreptate, sunt un plicticos, dar toţi oamenii ăia mă ameţesc.

— Asta e din pricina educaţiei tale britanice.

— Aşa o fi, dar acum lasă-mă, trebuie să mă gândesc. Unde e sora ta?

— A plecat la Marbella, e invitată acasă la familia Kholl.

— Şi nici nu mi-a spus la revedere… Pe zi ce trece, sunteţi mai prost crescuţi.

— Dar, bunicule, nu fi învechit! De altfel, Elenei nu-i place să stea aici, la ţară. Doar mie, ţie şi tatei ne place la fermă, dar nici bunicii, nici mamei, nici Elenei nu le place. Se sufocă între

atâţia tauri şi cai. Bine, vii sau nu la club?

— Nu. Rămân acasă. N-am chef să ies pe căldura asta.

Când bătrânul rămase singur, zâmbi în sinea lui. Nepotul său era un băiat bun, mai puţin zăpăcit decât sora lui. Singurul lucru pe care li-l reproşa era că amândurora le plăcea mult să iasă în lume. El se străduise întotdeauna să aibă cât mai puţin contact cu cei din jur. Soţia lui, Rocío, fusese o binecuvântare. Se cunoscuseră în împrejurările acelea… Se îndrăgostiseră, şi ea se încăpăţânase să se căsătorească. La început, tatăl ei se opusese, dar apoi înţelesese că era inevitabil, şi, la urma urmei, el prezenta bune garanţii. Astfel că se însurase cu fiica unui reprezentant provincial al regimului lui Franco; acesta se îmbogăţise după război la bursa neagră. Socrul lui îl vârâse în afaceri, iar mai târziu se îndeletnicise cu activităţi de import-export şi devenise un om foarte bogat. Dar Enrique Gómez Thomson se străduise mereu să fie discret şi să nu atragă atenţia mai mult decât era necesar. Familia lui din Sevilla era una onorabilă, cu bune relaţii, respectată, şi niciodată nu dăduse ocazia nici la bârfe, nici la scandaluri.

Avea să-i fie întotdeauna recunoscător soţiei sale. Fără ea, n-ar fi putut să o scoată la capăt.

Se gândi la Frankie şi la George. Şi ei avuseseră noroc, deşi, în realitate, nimeni nu le oferise nimic pe degeaba. Pur şi simplu, fuseseră mai isteţi decât alţii.

* * *

Robert Brown dădu cu pumnul în masă şi simţi o durere ascuţită în mână. Era de mai bine de o oră la telefon. Întâi îl sunase Ralph ca să-i povestească despre intervenţia Clarei la congresul de la Roma, ceea ce îi provocase o puternică durere de stomac. Apoi trebuise să-l informeze pe mentorul său, George Wagner, care îi reproşase că nu fusese în stare să împiedice discursul tinerei.

Clara era capricioasă, întotdeauna fusese aşa. Cum se putea ca Alfred să aibă o asemenea nepoată? Helmut era altfel. Băiatul nu-i făcuse niciodată vreo neplăcere lui Alfred. Păcat că murise atât de curând.

Fiul lui Alfred se dovedise a fi un om inteligent; niciodată nu

fusese indiscret, tatăl lui îl învăţase să fie nevăzut, iar băiatul îşi însuşise lecţia, dar Clara… Clara se comporta ca o copilă răzgâiată. Alfred o răsfăţase, ceea ce nu se întâmplase şi cu Helmut. Era înnebunit după corcitura aia de nepoată.

Helmut se căsătorise cu o irakiană cu părul negru şi cu pielea ca de fildeş. Alfred aprobase acea căsătorie, care lui i se păruse avantajoasă, pentru că – spunea el – fiul său intrase astfel într-o veche familie irakiană. O familie influentă şi bogată, cu prieteni puternici la Bagdad, Cairo, Amman, aşa că erau respectaţi şi se ţinea seama de ei oriunde ar fi fost. Pe deasupra, Ibrahim, tatăl lui Nur, soţia lui Helmut, era un om cult şi rafinat.

Se gândi la Nur. Nu se făcuse niciodată remarcată prin nimic, ci doar prin frumuseţe, şi Helmut părea încântat de ea. Deşi poate că femeia aceea era mai inteligentă decât părea. Cu musulmanele nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi.

Alfred îşi pierduse fiul şi nora pe vremea când Clara era abia o adolescentă, iar el o crescuse prost pe nepoata sa. Lui nu-i plăcuse niciodată Clara. Îl irita faptul că îi spunea „unchiul Robert”, îl deranja siguranţa ei, care friza insolenţa, şi, în plus, îl plictisea pălăvrăgeala stupidă cu care îl chinuia de fiecare dată când se vedeau.

Când Alfred o trimisese în Statele Unite şi îi ceruse să aibă grijă de ea, nu-şi putuse imagina cât de obositoare avea să se dovedească această însărcinare, şi asta după ce că se străduise să o ţină cât mai departe cu putinţă de Washington. Dar el nu-l putea contrazice pe Alfred; la urma urmei, era asociatul lui şi un prieten cu totul deosebit al mentorului său, George Wagner. Aşa că o înscrisese la o universitate din California. Din fericire, se îndrăgostise de acel Ahmed, un om inteligent, cu care se putea discuta. Căsătoria cu Ahmed Husseini fusese o decizie inspirată. Cu Husseini se puteau face afaceri. El şi Alfred se înţeleseseră perfect cu Ahmed; problema era Clara.

Conversaţia pe care tocmai o avusese cu Ralph Barry îi stricase ziua; îi pricinuise o puternică durere de cap, exact când trebuia să ia masa cu vicepreşedintele şi cu un grup de prieteni, toţi oameni de afaceri interesaţi să afle data la care urma să fie bombardat Irakul. Dar discuţia purtată cu mentorul său fusese

încă şi mai neplăcută. Bărbatul insistase să ia frâiele în mâini şi, dacă nu era altă soluţie, chiar să-i ajute pe cei doi soţi. Odată ce existenţa Bibliei de Lut fusese dezvăluită, nu puteau permite ca Alfred şi nepoata lui să rămână cu ea. Ordinele fuseseră categorice: să pună mâna pe Biblia de Lut, fireşte, în cazul în care aceasta ar apărea.

— Smith, sună-l din nou pe Ralph Barry!

— Da, domnule Brown. Apropo, tocmai a telefonat asistenta senatorului Miller ca să i se confirme dacă veţi participa la picnicul pe care îl pregăteşte soţia dânsului pentru acest sfârşit de săptămână.

„Altă proastă, se gândi Brown. Organizează în fiecare an aceeaşi farsă: o serbare câmpenească la ferma lor din Vermont, unde ne obligă să bem limonadă şi să mâncăm sendvişuri pe pleduri de caşmir, întinse pe iarbă.” Dar Brown ştia că trebuia să meargă, pentru că Frank Miller era mai mult decât senator: era un texan cu interese în sectorul petrolier. La blestematul ăla de picnic aveau să participe secretarul apărării şi cel al justiţiei, secretarul de stat, consiliera pentru siguranţa naţională, directorul CIA… şi, de asemenea, mentorul său. Era o ocazie ideală să vorbească între patru ochi, fără să atragă atenţia cuiva, tocmai pentru că urmau să discute în faţa a sute de oameni. Cel mai rău era bâlciul de a sta cu toţii pe jos, mâncând tartine şi prefăcându-se că se simt minunat. În fiecare septembrie, faimosul picnic se transforma, pentru el, într-un coşmar.

Soneria telefonului şi vocea lui Ralph Barry îl smulseră din gânduri.

— Spune-mi, Robert…

— Ralph, e posibil să se facă legătura între noi şi doamna Tannenberg?

— Nu, absolut deloc. Ţi-am mai spus să nu-ţi faci griji. Cu toate protestele câtorva profesori, cu greu ar fi putut fi împiedicaţi să participe. Ani de zile, Ahmed Husseini a fost în legătură cu mulţi arheologi. Nu se putea săpa în Irak fără avizul lui.

— În fine, mai bine că a fost aşa, dar trebuia să-i fi oprit.

— Robert, nu era cu putinţă. Nimeni nu-i putea împiedica să se înscrie în comisia de rapoarte asupra Mesopotamiei şi, cu atât mai puţin, s-o oprească pe Clara să ia cuvântul. Nu s-a lăsat convinsă cu niciun chip. M-a asigurat că are consimţământul bunicului ei şi că asta ar trebui să-ţi fie de ajuns.

— Alfred s-a ramolit.

— E posibil; în orice caz, nepoata lui e obsedată de Biblia de Lut… Crezi într-adevăr că există?

— Da. Dar n-ar fi trebuit să-i dezvăluie existenţa, nu acum. În sfârşit, o vom găsi şi va fi a noastră.

— Cum?

— Nu avem altă soluţie decât să-i ajutăm s-o găsească, şi, când o vor găsi… Date fiind cele întâmplate, nu ne rămâne decât să ne schimbăm planurile. Vor fi în stare oare să formeze un grup de arheologi care să facă săpăturile? Trebuie să găsim modalitatea ca ei să dispună de finanţare. Trebuie să ne gândim la ceva.

— Robert, situaţia din Irak nu e ideală pentru a organiza săpături. Toate guvernele europene, pe lângă al nostru, sfătuiesc să nu se călătorească în zonă. Ar fi un gest sinucigaş să mergi acum acolo. Ar trebui să aşteptăm.

— Aud bine ce spui, Ralph? Află că acum este cel mai bun moment pentru a merge în Irak. Vom fi acolo, dar vom face cum spun eu. Irakul a devenit pământul ocaziilor ce nu trebuie irosite; prost să fii să nu le vezi.

— Profesorul Yves Picot este singurul care pare interesat de ceea ce a povestit Clara. Mi-a spus că ar dori să stea de vorbă cu Ahmed. Ce trebuie să fac?

— Fă-i să stea de vorbă. Am încredere în Ahmed. El ştie ce are de făcut, dar, mai întâi, cere-i să-şi trimită soţia la Bagdad sau la dracu', dar să plece înainte de a ne distruge pe noi toţi.

Ralph râse printre dinţi. Misoginismul lui Robert Brown era aproape bolnăvicios. Detesta femeile, se simţea stingherit în prezenţa lor. Era un burlac convins, căruia nu i se cunoştea nicio relaţie sentimentală de nicio natură. Până şi cu soţiile prietenilor lui îi venea greu să fie amabil. Nu avea nici măcar secretară, ca toată lumea. Smith era un sexagenar poliglot şi

înţepat, care îşi petrecuse toată viaţa alături de Robert Brown.

— De acord, Robert, o să văd ce pot face pentru ca ea să plece la Bagdad. O să vorbesc cu Ahmed. Dar e o femeie dificilă, orgolioasă şi încăpăţânată.

„La fel ca tatăl şi ca bunicul ei, se gândi Brown, dar fără inteligenţa lor.”

* * *

Vicepreşedintelui îi plăcea mâncarea spaniolă, aşa că îi invitase să ia masa de prânz aproape de Capitoliu, într-un restaurant spaniol.

Robert Brown ajunsese primul. Era întotdeauna extrem de punctual. Îl enerva la culme să aştepte şi să fie făcut să aştepte. Spera ca vicepreşedintele să nu fie nevoit să întârzie din pricina vreunei urgenţe de ultimă oră.

Încetul cu încetul, sosiră toţi invitaţii: Dick Garby, John Nelly şi Edward Fox. Omul de la Casa Albă fusese ultimul, şi era cătrănit rău.

Le explică faptul că negocierile cu membrii europeni ai Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite pentru aprobarea acţiunii militare împotriva Irakului se complică tot mai mult.

— Există proşti peste tot. Francezii o ţin pe a lor, ca întotdeauna; ei cred că încă mai sunt cineva, şi de fapt sunt un rahat. Povestea cu nemţii este o trădare; Germania are obligaţia morală să ne sprijine, dar acest guvern roşu-verde este mai preocupat să obţină aplauzele presei liberale decât să-şi îndeplinească angajamentele.

— Ne bizuim întotdeauna pe Marea Britanie, declară Dick Garby.

— Da, dar nu e suficient, răspunse cu o expresie gravă adjunctul lui Bush. Îi avem de partea noastră şi pe italieni, spanioli, portughezi, polonezi şi nu mai ştiu câte alte ţări, dar alea nu contează; fac act de prezenţă, dar nu contează. Şi mexicanii ni se opun, iar ruşii şi chinezii îşi freacă mâinile văzându-ne în dificultate.

— Când atacăm? întrebă direct Robert Brown.

— Preparativele sunt în curs. De îndată ce băieţii de la Pentagon ne spun că sunt gata, vom bombarda Irakul în mod

serios. Socotesc că nu în mai mult de cinci sau poate şase luni. Suntem în septembrie, să zicem că la primăvară. Vă voi anunţa.

— Ar trebui să începem să punem în mişcare Comitetul pentru Reconstrucţia Irakului, spuse Edward Fox.

— Da, ne-am gândit deja. Peste trei sau patru zile, veţi fi chemaţi. Tortul este mare, dar trebuie să fiţi primii, ca să profitaţi de cele mai bune felii, răspunse vicepreşedintele. Dar spuneţi-mi ce doriţi şi vom avansa lucrurile.

* * *

Pe când degustau cod fiert în ulei, o mâncare tipică nordului Spaniei, cei patru bărbaţi puneau temeliile viitoarelor afaceri pe care urmau să le facă în Irak. Toţi aveau interese în firme de construcţii, petrol, utilaje; erau atât de multe de distrus, şi, apoi, atât de multe de reconstruit…

Prânzul se dovedi a fi profitabil pentru cei patru. Urmau să se revadă la sfârşitul săptămânii, la picnicul familiei Miller. Acolo vor continua să stea de vorbă, cu condiţia ca soţiile lor să le dea pace.

* * *

Robert Brown se întoarse la fundaţie, situată într-un edificiu din oţel şi sticlă, nu departe de Casa Albă. Priveliştea era încântătoare, dar lui nu îi plăcuse niciodată Washingtonul. Prefera New Yorkul, unde fundaţia păstra un mic edificiu în Village. Era o casă veche, de la sfârşitul secolului al XVIII-lea, construită de către un emigrant german care se îmbogăţise vânzând ţesături pe care le importa din Europa. Fusese primul sediu al fundaţiei şi, deşi nu mai avea nicio utilitate, el nu voise niciodată să se despartă de clădire. Când se afla la New York, întâlnirile importante le stabilea în biroul de acasă, un splendid duplex cu vedere spre Central Park. Aranjase nivelul de jos ca să poată lucra, iar în apartamentul de sus, în afară de dormitor, amenajase un salon.

Şi lui Ralph Barry îi plăcea vechea casă din Village; el acolo lucra atunci când trebuia să vină la New York. Aceasta era şi scuza pe care o tot repeta Brown ca să nu se despartă de casă. La urma urmei, Barry era adjunctul lui, motorul fundaţiei.

— Smith, vreau să vorbesc cu Paul Dukais. Acum.

Nu trecuse un minut, că auzi la telefon vocea răguşită a lui Dukais.

— Paul, prietene, aş vrea să luăm cina împreună.

— Bineînţeles, Robert, când îţi convine.

— Diseară.

— Oh, e imposibil! Nevastă-mea mă duce la operă. Va trebui s-o lăsăm pe mâine.

— N-avem mult timp, Paul. Suntem pe punctul de a porni un război, lasă-te de spectacole de operă!

— Cu sau fără război, trebuie să merg la operă. Ca să particip la război, trebuie să am pace pe frontul domestic, iar Doris se plânge că n-o însoţesc la acţiunile sociale despre care spune că ne conferă respectabilitate. I-am promis, Robert, ei şi fiicei mele, aşa că, chiar de-ar fi să declarăm al treilea război mondial, tot voi merge la operă astă-seară. Putem lua cina mâine.

— Nu, lăsăm cina, o să ne vedem la prima oră. Te invit la micul dejun la mine acasă. E mai bine decât să mergem la biroul meu sau la al tău. Îţi convine la ora şapte?

— Robert, nu exagera, voi fi la tine acasă la opt.

Brown se închise în birou. La şapte şi jumătate, Smith bătu uşor la uşă.

— Aveţi nevoie de mine, domnule Brown?

— Nu, Smith, du-te! Ne vedem mâine.

Mai lucră încă puţin. Elaborase un plan minuţios cu ce avea de făcut în următoarele luni. Războiul era pe punctul de a începe, şi el voia ca totul să fie luat deja în calcul.

* * *

Ralph Barry se intersectă în poarta Palatului Congreselor cu un bărbat tânăr, cu părul castaniu, cu trup zvelt şi nervos, care se certa cu un agent de pază ca să fie lăsat să intre.

Lui Barry îi atrase atenţia insistenţa tânărului. Nu, nu era arheolog, nici ziarist, nici istoric; refuza categoric să spună cine este, dar ţinea morţiş să intre. În momentul acela, sosi taxiul pe care îl comandase, aşa că nu află cum se termină confruntarea dialectică dintre agentul de pază şi tânăr.

Soarele ilumina obeliscul din Piazza del Popolo. Ralph Barry

şi Ahmed Husseini luau împreună prânzul în localul La Bolognesa. Ca de obicei, restaurantul era plin de turişti. Şi ei erau tot turişti.

— Explicaţi-mi poziţia exactă a locului unde se află rămăşiţele edificiului. Domnul Brown a insistat să-mi daţi aceste coordonate. Vreau să ştiu, de asemenea, cu ce mijloace v-aţi putea descurca singuri. Nu putem interveni. Ar ieşi scandal dacă o fundaţie americană ar investi chiar şi un dolar într-o săpătură din Irak. Încă ceva: soţia dumneavoastră, Clara… O puteţi controla? Este… scuzaţi-mi adjectivul, dar este prea indiscretă.

Ahmed se simţi stânjenit de aluzia la Clara. În această privinţă, chiar că era irakian. Despre femei nu se vorbea, şi cu atât mai puţin despre soţia cuiva.

— Clara se simte mândră de bunicul ei.

— Foarte lăudabil, dar cel mai bun serviciu pe care i-l poate face bunicului ei este să nu-l scoată în evidenţă. Alfred Tannenberg şi-a întemeiat succesul afacerilor pe discreţie, dumneavoastră ştiţi cât de susceptibil a fost în această privinţă. De aceea, nu înţelegem ce rost are, în aceste momente, să anunţe existenţa Bibliei de Lut. Peste câteva luni, odată ce Statele Unite vor pune mâna pe Irak, vom putea organiza o misiune de săpături. Poate dacă dumneavoastră i-aţi cere lui Alfred să stea de vorbă cu doamna Clara, să-i explice nişte lucruri…

— Alfred este bolnav. N-o să vă plictisesc cu lista beteşugurilor sale; are optzeci şi cinci de ani şi i s-a găsit o tumoare la ficat. Nu ştim cât va mai trăi; din fericire, mintea îi funcţionează perfect. Are în continuare o fire imposibilă şi stă pe capul tuturor, nu lasă din mână frâiele afacerii. Cât despre Clara, e fetiţa lui, şi nimic din ceea ce face sau spune ea nu i se pare nepotrivit. El a hotărât că e momentul să scoată la lumină Biblia de Lut, ştiu că este pentru prima dată când George Wagner şi Robert Brown nu sunt de acord cu el, dar de-acum îl cunoaşteţi, e greu să-i înfrângi voinţa. Ah, să nu credeţi că prezenţa americană în Irak va fi o paradă militară. Nu va folosi la nimic.

— Nu fiţi pesimist! O să vedeţi cum se vor schimba lucrurile. Saddam reprezintă o problemă pentru toată lumea. Iar dumneavoastră nu vi se va întâmpla nimic; domnul Brown se va ocupa de tot, astfel încât să vă puteţi întoarce în Statele Unite. Vorbiţi cu Alfred.

— Ar fi inutil. De ce nu o face domnul Wagner sau domnul Brown? E mai uşor ca Tannenberg să-i asculte pe ei.

— Domnul Brown nu poate vorbi cu Irakul. Ştiţi că toate liniile de comunicaţii sunt ascultate, că orice apel în Irak este înregistrat. Cât despre George Wagner… e Dumnezeu, iar eu nu fac parte din curtea sa celestă. Sunt doar un angajat al fundaţiei.

— Atunci, nu vă faceţi griji pentru Clara, ea nu reprezintă nicio problemă în Irak. O să vă spun de ce avem nevoie, dar mă întreb dacă va fi cu putinţă să începem săpăturile când ţara mea suferă un blocaj şi ultima grijă a lui Saddam ar fi să descopere mai multe tăbliţe cuneiforme. Poate că n-o să găsim oameni suficienţi pentru săpături, iar pe cei pe care îi vom găsi va trebui să-i plătim zilnic.

— Spuneţi-mi suma. Mă voi strădui să fac rost de ea.

— Dumneavoastră ştiţi că problema noastră nu sunt banii, ci mijloacele. Avem nevoie de mai mulţi arheologi, aparatura şi materialele le poate cumpăra Alfred, dar experţii se află în Europa, în Statele Unite. Ţara mea e în faliment, abia dacă suntem în stare să conservăm patrimoniul muzeelor noastre.

— Alfred nu trebuie să finanţeze această misiune, cel puţin nu în mod direct. Ar atrage prea mult atenţia. Sunt mii de ochi aţintiţi spre Irak, aşa că ar fi mai practic să găsiţi finanţare externă, vreo universitate europeană sau ceva de genul ăsta. Profesorul Yves Picot ar vrea să vă vorbească. Este alsacian, un om cu totul deosebit. A ţinut cursuri la Oxford şi…

— Ştiu cine este Picot; de bună seamă, nu arheologul meu favorit, este cam neortodox, şi gurile rele spun că a fost invitat să părăsească Oxfordul din pricina unei relaţii sentimentale cu o studentă, ceva categoric interzis în instituţia aceea. Este un om care se cam îndepărtează de la norme.

— Să nu-mi spuneţi că, dată fiind situaţia, pe dumneavoastră

vă preocupă normele. Picot se bizuie pe un grup de foşti studenţi care îl adoră. Este bogat. Tatăl lui are o bancă în insulele din Canalul Mânecii; de fapt, a fost a familiei mamei lui Picot, şi acolo lucrează toată familia, cu excepţia lui. Este insuportabil, pedant, despotic. Eu aş spune că e un arheolog cu noroc, cu norocul de a fi avut o familie cu bani. Da, ştiu că nu e mai cu moţ, dar este singurul care s-a interesat de acele două tăbliţe pe care le-a găsit Alfred. Dumneavoastră hotărâţi dacă vreţi sau nu să vorbiţi cu el. Picot este singurul arheolog suficient de nebun ca să meargă să sape în Irak.

— O să vorbesc cu el, dar nu mă încântă opţiunea asta.

— Domnule Husseini, dumneavoastră n-aveţi nicio altă variantă. Îmi pare rău că v-o spun aşa. Apropo, Robert vrea să-i duceţi lui Alfred o scrisoare din partea lui. O va trimite mâine. Va veni cineva cu ea de la Washington, mi-o va da mie, iar eu o să v-o înmânez dumneavoastră.

Ştiţi de-acum că ei doi au preferat întotdeauna să comunice prin curieri personali. Răspunsul lui Alfred îl vom lua de această dată de la Amman, în loc de Cairo.

— Ştiţi ceva? Şi eu mă întreb de ce a hotărât Alfred tocmai acum să facă publică existenţa acelor tăbliţe şi de ce domnul Brown, după ce s-a supărat, a hotărât să ne ajute.

— Ştiţi ceva, domnule Husseini? Nici eu nu am habar, dar ei nu greşesc niciodată.

4

— Mănâncă, Mercedes.

— Nu mi-e foame, Carlo.

— Atunci, fă un efort şi mănâncă, insistă Carlo.

— Nu mai suport această aşteptare, ar trebui să facem ceva! exclamă Mercedes, contrariată.

— Eşti la fel de nerăbdătoare ca întotdeauna, declară Hans Hausser.

— Nici vorbă, trecerea timpului m-a silit să învăţ să-mi controlez nerăbdarea. Oamenii care lucrează cu mine îţi vor spune că sunt impasibilă, răspunse Mercedes.

— Nu te cunosc prea bine! spuse râzând Bruno Müller.

Cei patru prieteni cinau în casa lui Carlo Cipriani. Aşteptau ca preşedintele Agenţiei de Investigaţii şi Asigurări să le trimită un raport cu ultimele noutăţi. Dintr-un moment într-altul, aveau să audă soneria de la uşă şi, câteva secunde mai târziu, menajera lui Carlo avea să intre în sufragerie ca să le înmâneze un plic de hârtie de Manila, precum cel care le sosise de dimineaţă. Plicul ar fi trebuit să fie deja acolo de o oră, iar Mercedes începuse să se neliniştească.

— Carlo, sună-l, poate s-a întâmplat ceva.

— Mercedes, nu s-a întâmplat nimic, pur şi simplu trebuie să pună pe hârtie toată munca de peste zi; şi asta cere timp, iar prietenul meu o fi vrut să arunce o privire înainte de a ni-l trimite.

Auziră, în sfârşit, sunetul îndepărtat al soneriei şi nişte paşi apropiindu-se de sufragerie.

— Nu vine singură! dădu Mercedes asigurări.

Cei trei bărbaţi o priviră uimiţi. Două secunde mai târziu, menajera deschidea uşa sufrageriei şi introducea un bărbat. Preşedintele Agenţiei de Investigaţii şi Asigurări aducea în mână un plic de hârtie de Manila.

— Carlo, îmi pare rău pentru întârziere, îmi închipui că sunteţi nerăbdători.

— Chiar aşa, răspunse Mercedes, suntem. Încântată să vă cunosc.

Mercedes Barreda îi întinse mâna lui Luca Marini, preşedintele Agenţiei de Investigaţii şi Asigurări, un bărbat la vreo şaizeci de ani, bine conservat, îmbrăcat elegant şi cu un tatuaj la încheietura mâinii, acoperit discret cu un ceas din oţel şi aur.

„Îl cam strânge costumul, se gândi Mercedes. Ăsta e unul dintre aceia care cred că, dacă îşi cumpără haine cu un număr mai mic, par mai slabi. Are colăcei de grăsime."

— Luca, ia loc. Ai cinat? întrebă amabil Carlo Cipriani.

— Nu, n-am cinat, vin de la birou. O să servesc ceva, dar mai ales mi-ar prinde bine un păhărel.

— Foarte bine, vei lua masa cu noi. Ţi-i prezint pe prietenii mei, profesorul Hausser şi profesorul Müller. Mercedes s-a prezentat deja singură.

— Domnule Müller, presupun că sunteţi obişnuit să auziţi asta, dar sunt un mare admirator al dumneavoastră, spuse Marini.

— Vă mulţumesc, şopti Bruno Müller, stânjenit.

Menajera mai aduse la masă o farfurie şi tacâmuri şi-i oferi lui Luca Marini un platou cu caneloni. Îşi puse din belşug, trecând peste nerăbdarea lui Mercedes, care îl privea furioasă că se aşezase la masă, în loc să-i informeze despre conţinutul pliculuiui de hârtie de Manila.

Mercedes hotărî că nu-i plăcea Marini. De fapt, nu-i plăcea nimeni care era greoi, aşa ca preşedintele Agenţiei de Investigaţii şi Asigurări.

I se părea culmea lipsei de consideraţie să înfulece caneloni, în vreme ce ei aşteptau.

Carlo Cipriani făcea paradă de o splendidă răbdare. Aşteptă ca prietenul său să termine de mâncat, aducând în discuţie teme generale: situaţia din Orientul Apropiat, cearta din parlament dintre Berlusconi şi stânga, starea vremii…

Când Luca Marini termină desertul, Carlo le propuse să bea

ceva în biroul său, unde puteau vorbi în liniște.

— Te ascultăm, îl zori Carlo.

— Bine, fata n-a venit azi la congres.

— Care fată? întrebă Mercedes, iritată de tonul pe jumătate superior, pe jumătate părintesc folosit de Marini.

— Clara Tannenberg, răspunse Marini, şi el iritat.

— Aha, doamna Tannenberg! exclamă Mercedes ironică.

— Da, doamna Tannenberg a ales ca azi să se dedice cumpărăturilor. A cheltuit peste patru mii de euro între Via Condotti şi Via de la Croce; este o cumpărătoare compulsivă. A luat prânzul singură la cafeneaua Il Greco, un sendviş, ceva dulce şi un cappuccino. Apoi s-a dus la Vatican şi a stat în muzeu până la ora închiderii. Când veneam încoace, am fost anunţat că tocmai intra în hotelul Excelsior. Dacă n-am fost sunat înseamnă că n-a ieşit încă.

— Şi soţul ei? întrebă profesorul Hausser.

— Soţul ei a ieşit târziu din hotel şi s-a plimbat prin Roma, fără o ţintă precisă, până la ora două, când s-a întâlnit să ia masa în restaurantul La Bolognesa cu Ralph Barry, directorul fundaţiei Lumea Antică, un om influent în lumea arheologiei. Barry a fost profesor la Harvard şi este respectat în toate cercurile academice. Chiar dacă acest congres s-a ţinut sub egida UNESCO, fundaţia Lumea Antică, împreună cu alte fundaţii şi firme, a fost cea care a acoperit cheltuielile.

— Şi de ce au luat masa împreună domnul Barry şi domnul Husseini? vru să ştie Bruno Müller.

— Doi dintre oamenii mei au putut să se aşeze în preajmă şi au reuşit să prindă unele amănunte din conversaţie. Domnul Barry părea mâhnit de comportamentul Clarei Tannenberg, iar soţul ei era foc şi pară. Au vorbit despre un anume Yves Picot, unul dintre profesorii care au asistat la congres şi care, după cât se pare, ar putea fi interesat de cele două tăbliţe menţionate în raportul de azi-dimineaţă. Dar Ahmed Husseini pare să nu aibă prea multă încredere în Picot. Veţi găsi în plic un CV al personajului şi informaţii despre unele dintre peripeţiile acestuia. Este afemeiat şi destul de arţăgos. Ahmed Husseini l-a asigurat pe domnul Barry că nu are probleme cu banii, ci duce

lipsă de arheologi, de oameni cu pregătire care să muncească. Şi, cel mai interesant, Ralph Barry l-a anunţat pe Husseini că mâine sau poimâine îi va înmâna o scrisoare din partea lui Robert Brown, preşedintele fundaţiei Lumea Antică, ca să i-o ducă unui bărbat, un anume Alfred, după cât se pare, bunicul fetei, şi…

— El este! strigă Mercedes. Am dat de el!

— Linişteşte-te, Mercedes, şi lasă-l pe domnul Marini să termine, apoi vorbim.

Tonul vocii lui Carlo Cipriani nu admitea replică, şi Mercedes tăcu. Prietenul ei avea dreptate. Aveau să vorbească după ce pleca Marini.

— În raport veţi găsi totul, dar oamenii mei înclină să creadă că acel Alfred şi domnul Brown comunică între ei, de ani de zile, prin scrisori pe care le trimit prin intermediari şi că răspunsul numitului Alfred va fi ridicat de la Amman. Husseini va lua mâine micul dejun cu Picot; apoi, dacă nu apar schimbări, cei doi soţi vor călători la Amman. Au rezervare la liniile aeriene iordaniene pentru ora trei după-amiază. Dumneavoastră va trebui să hotărâţi dacă îmi trimit oamenii cu acelaşi avion sau dacă închidem cazul.

— Să fie urmăriţi, oriunde ar merge, porunci Cipriani. Trimite o echipă bună, nu contează câţi oameni va trebui să deplasezi, dar vreau să ştiu totul despre acel Alfred: dacă e bunicul Clarei Tannenberg, unde locuieşte, cu cine, cu ce se ocupă. Avem nevoie de fotografii, e important să obţii fotografii şi, dacă e posibil, o înregistrare video în care să se vadă cât mai bine cu putinţă. Luca, vrem să ştim tot!

— O să vă coste o avere, îi asigură Luca Marini.

— Nu vă faceţi griji pentru averile noastre, declară Mercedes, şi străduiţi-vă să nu-i pierdeţi din ochi pe Clara Tannenberg şi pe soţul ei.

— Dă dispoziţiile necesare, Luca, dar să nu îi pierzi.

Tonul grav al lui Carlo Cipriani îl impresionă pe preşedintele Agenţiei de Investigaţii şi Asigurări.

— Poate că va trebui să angajez oameni de acolo, insistă Marini.

— Fă ce trebuie, ţi-am mai spus-o. Şi, acum, dragă prietene, dacă nu te deranjează, am vrea să citim raportul tău…

— De acord, Carlo, plec. Dacă ai nevoie de vreo lămurire, nu ezita să mă suni, voi fi acasă.

Carlo Cipriani îl conduse pe Marini până la uşă, în vreme ce Mercedes, nerăbdătoare, rupea plicul şi începea să citească, fără să-şi ia rămas-bun de la detectiv.

— Costumul şi ceasul nu ascund ceea ce este de fapt, şopti Catalana.

— Mercedes, lasă prejudecăţile, o mustră Hans Hausser.

— Prejudecăţi? E un parvenit cu costum de comandă, nimic mai mult. Apropo, îl strângea haina.

— Este şi inteligent, spuse Carlo, care în momentul acela revenise în birou. A fost un bun poliţist, a petrecut mulţi ani în Sicilia luptând împotriva Mafiei, mulţi dintre oamenii şi prietenii săi au fost asasinaţi sub ochii lui, şi până şi nevastă-sa i-a dat un ultimatum: ori el părăsea poliţia, ori ea îl părăsea pe el, aşa că s-a pensionat înainte de vreme şi a înfiinţat această firmă, care l-a făcut bogat.

— Degeaba îmbraci o maimuţă în mătase, că tot maimuţă rămâne… insistă Mercedes.

— Ce zici? o întrebă Bruno, care nu înţelegea ce voia prietena lui.

— Nimic, e un proverb spaniol, care spune că nu contează dacă cineva îşi pune pe el un costum de bună calitate şi vrea să treacă drept un domn, pentru că se va vedea întotdeauna de unde provine.

— Mercedes!

Tonul lui Hans era plin de reproş.

— Bine, haideţi să nu mai vorbim despre Luca, interveni Carlo. Este eficient, şi asta e tot ce contează. Să vedem ce scrie în raport.

Luca Marini pregătise patru copii, astfel că fiecare dispunea de una. Citiră şi recitiră în linişte toate amănuntele referitoare la Clara Tannenberg şi la soţul ei, Ahmed Husseini.

Mercedes rupse tăcerea în care se cufundaseră pentru lectură.

Vocea ei răsună grav şi nu lipsită de emoţie.

— El este. L-am găsit.

— Da, încuviinţă Carlo, şi eu cred asta. Mă întreb de ce a ieşit la lumină după atâţia ani.

— N-a făcut-o în mod voluntar, interveni Bruno Müller.

— Ba cred că da, insistă Carlo. Ce rost are ca nepoata lui să participe la acest congres şi să ceară ajutor internaţional pentru săpături? A scos-o în lumina reflectoarelor, iar cum ea este o Tannenberg…

— Presupun că nu asta a fost intenţia lui, interveni profesorul Hausser.

— De ce? întrebă Mercedes. Cum ştim ce are de gând expunându-şi nepoata?

— Conform acestui raport, Ahmed Husseini susţine că Alfred Tannenberg îşi adoră nepoata, răspunse Müller, aşa că trebuie să aibă un motiv puternic ca s-o scoată la rampă. A fost invizibil în ultimii cincizeci de ani.

— Da, trebuie să aibă un motiv pentru ceea ce a făcut, spuse Carlo, dar pe mine mă intrigă relaţia lui cu Robert Brown, după cât se pare, un foarte respectabil american aparţinând elitei, prieten apropiat al aproape tuturor membrilor din administraţia Bush, preşedinte al unei fundaţii cu prestigiu internaţional. Nu ştiu, dar ceva nu se potriveşte.

— Nu ştim nici cu ce se ocupă Tannenberg, spuse Müller.

— Cu antichităţile, după cum se spune în raport, arătă profesorul Hausser.

— Asta e o chestie atât de ambiguă… Dar cum a putut să fie invizibil toţi aceşti ani cu asemenea relaţii de prietenie? se întrebă Mercedes cu voce tare.

— Ar trebui să obţinem informaţii despre acel Robert Brown. Presupun că Luca va reuşi. Dar acum trebuie să hotărâm ce facem, nu credeţi?

Toţi fură de acord. Era momentul să decidă ce demersuri trebuiau făcute. Conveniră ca Mercedes, Hans şi Bruno să rămână încă două sau trei zile la Roma ca să aştepte veşti de la Amman. De asemenea, aveau să-i ceară lui Marini ca fie compania acestuia, fie o alta, pe care le-ar recomanda-o, să le

întocmească un raport despre Robert Brown.

— Bine, să presupunem că Alfred Tannenberg este cel pe care îl căutăm. Cum îl vom ucide şi când? întrebă Mercedes.

— Luca mi-a vorbit despre anumite agenţii care fac tot felul de treburi, v-am mai spus, grăi Carlo.

— Atunci, să căutăm de îndată una dintre acestea şi să angajăm un om! insistă Mercedes. Trebuie să fim pregătiţi pentru atunci când ni se va confirma identitatea lui Tannenberg. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine. Aşteptăm acest moment de o viaţă întreagă. În ziua în care monstrul va fi mort, voi dormi liniştită.

— Îl vom ucide, Mercedes, să n-ai nici cea mai mică îndoială, afirmă răspicat Bruno Müller, dar trebuie să avem grijă. Presupun că nimeni nu se prezintă la o agenţie dintr-asta spunând că vrea să angajeze un asasin.

Mi se pare, Carlo, că, profitând de prietenia ta cu Luca Marini, el ar trebui să fie cel care să ne îndrume în toată treaba asta.

Stătură de vorbă până în zori. Nu voiau să treacă nimic cu vederea sau să lase pe mai târziu. Simţeau că sunt aproape de ţintă; în sfârşit, aveau să îndeplinească jurământul pe care îl făcuseră cu atâţia ani în urmă. Niciunul dintre ei nu se gândea că răzbunarea sosise prea târziu. Important era să o îndeplinească.

Îşi împărţiră sarcinile şi căzură de acord să scoată din bancă un fond ca să-i plătească pe Luca Marini şi pe omul care urma să accepte să-l cureţe pe Tannenberg.

* * *

În cafeneaua Il Greco de pe Via Condotti aproape că nu era nimeni. Carlo Cipriani şi Luca Marini beau un cappuccino. Era cald pentru luna septembrie, iar turiştii nu ocupaseră încă Piaţa Spaniei. Nici magazinele elegante de pe Via Condotti nu-şi deschiseseră încă porţile. La ora aceea, Roma încă se mai scutura de somn.

— Carlo, cu ani în urmă, mi-ai salvat viaţa. Tumoarea aceea… N-o să-ţi reproşez nimic din ceea ce vei face, dar, spune-mi, ce e în spatele acestei poveşti?

— Dragă prietene, există lucruri care nu se pot explica. Nu vreau decât numele şi un contact al uneia dintre acele agenţii care au oameni deprinşi cu de toate.

— Când spui „de toate”, la ce te referi?

— Ceea ce vrem este cineva care ştie să se descurce, pentru că poate va trebui să intre în gura lupului. Să călătoreşti acum în Orientul Apropiat nu înseamnă să mergi la Euro Disney. În funcţie de ceea ce vei afla, destinaţia poate fi Irakul. Cât crezi că valorează azi viaţa în Irak?

— Mă păcăleşti. Încă nu mi-am pierdut flerul de poliţist.

— Luca, vreau să mă pui în legătură cu una dintre acele agenţii, nimic mai mult. Şi vreau să mă bizui pe discreţia ta, pe faptul că vei păstra cuvenitul secret profesional. Tu singur mi-ai spus că, dacă ar fi război, n-ai putea să-i ţii acolo pe oamenii tăi, tu ai fost cel care mi-a sugerat să angajăm una dintre acele agenţii.

— Există vreo două agenţii alcătuite din foşti membri ai SAS. Britanicii sunt cu adevărat profesionişti, eu îi prefer americanilor. După părerea mea, cea mai bună este Global Group. Uite, adăugă el, dându-i o carte de vizită, ai aici adresa şi numerele de telefon. Au sediul central la Londra. Poţi să întrebi de Tom Martin. Ne cunoaştem de ceva timp. E un tip cumsecade, dur, suspicios, dar cumsecade. O să-i telefonez să-i spun să te trateze ca pe un prieten. O să te coste o groază de bani.

— Îţi mulţumesc, Luca.

— Nu-mi mulţumi, pentru că sunt îngrijorat; nu ştiu prea bine ce vreţi să faceţi tu şi prietenii ăia ai tăi. Cea care mă sperie cel mai tare e femeia aceea, Mercedes Barreda. Nu i se citeşte niciun pic de milă în privire.

— Te înşeli în privinţa ei. Este o persoană extraordinară.

— Îmi închipui că poţi intra în belea foarte uşor. Dacă e aşa, o să te ajut cât pot, încă mai am relaţii în poliţie. Încearcă să fii prudent şi să n-ai încredere în nimeni.

— Nici măcar în prietenul tău, Tom Martin?

— În nimeni, Carlo, în nimeni.

— Bine, o să ţin seama de sfatul tău. Acum, vreau să-ţi cer

un alt raport, despre Robert Brown, un raport amănunţit. Vrem să ştim totul despre acel mecena.

— De acord, nicio problemă. Pentru când îl vrei?

— În clipa asta.

— Îmi închipuiam. Să zicem trei sau patru zile, ce părere ai?

— Dacă nu e chip altfel…

— E minimum necesar…

* * *

La aceeaşi oră, în cafeneaua hotelului Excelsior, Ahmed Husseini şi Yves Picot se pregăteau şi ei să ia micul dejun.

Cei doi aveau aproximativ aceeaşi vârstă. Erau arheologi, cosmopoliţi, dar destinul îi convertise în doi paria.

— A fost foarte interesant ceea ce aţi povestit dumneavoastră şi soţia dumneavoastră.

— Mă bucur că sunteţi de această părere.

— Domnule Husseini, mie nu-mi place să pierd timpul şi presupun că nici dumneavoastră, aşa că voi trece direct la subiect. Arătaţi-mi, dacă le aveţi, fotografiile celor două tăbliţe extraordinare despre care aţi vorbit dumneavoastră şi soţia dumneavoastră.

Ahmed scoase fotografiile dintr-o veche servietă de piele şi i le dădu lui Picot, care le examină atent o bună bucată de vreme, fără să scoată un cuvânt.

— Ei, bine, ce credeţi? îl întrebă Ahmed cu o oarecare nerăbdare.

— Interesante, dar ar trebui să le văd ca să îmi dau cu părerea în cunoştinţă de cauză. Ce doriţi?

— Ca o misiune arheologică internaţională să ne ajute să excavăm rămăşiţele acelui edificiu. Credem că poate fi o casă a tăbliţelor anexă templului sau poate o dependinţă a aceluiaşi templu. Avem nevoie de echipament modern şi de arheologi cu experienţă.

— Şi de bani.

— Da, bineînţeles, ştiţi că nu e cu putinţă să faci săpături fără bani.

— Şi, în schimb?

— În schimbul a ce?

— Al unei echipe de oameni, materiale şi bani.

— Gloria.

— Vă arde de glumă? răspunse supărat Yves Picot.

— Nu, nu-mi arde. Dacă am găsi nişte tăbliţe în care să se povestească Geneza{18} dictată de Avraam, descoperirea Troiei sau a cetăţii Cnossos, acestea ar fi nişte *pecata minuta*{19}.

— Nu exageraţi!

— Dumneavoastră cunoaşteţi la fel de bine ca mine semnificaţia unei descoperiri de această natură. Ar avea o importanţă istorică, pe lângă cea religioasă şi politică.

— Şi dumneavoastră ce câştigaţi? Strădania dumneavoastră e interesantă, ţinând seama de situaţia Irakului. Faptul că vă gândiţi să faceţi săpături când, peste puţin timp, veţi fi bombardaţi este cel puţin frivol. În plus, şeful dumneavoastră, Saddam, este oare dispus să permită ca o misiune arheologică străină să înceapă nişte săpături sau o va ţine pe-a lui, adică ne va aresta pe toţi acuzându-ne de spionaj?

— Nu mă faceţi să repet ceva ce ştiţi mai bine decât mine: ar fi descoperirea arheologică de cea mai mare importanţă din ultima sută de ani. Cât despre Saddam, nu va împiedica nişte arheologi europeni să călătorească în Irak, asta îi va servi drept propagandă. Nu vor fi probleme.

— Numai dacă yankeii nu vă vor bombarda, iar eu nu cred să-i intereseze prea mult arheologia. Cu siguranţă că nu ştiu nici măcar unde este Ur.

— Dumneavoastră decideţi.

— Mă voi gândi. Spuneţi-mi cum să vă găsesc.

Ahmed Husseini îi dădu cartea de vizită. Cei doi bărbaţi se despărţiră cu o strângere de mână. Un alt bărbat care stătea la masa de alături şi care citea neatent ziarul reuşise să înregistreze toată conversaţia.

5

Robert Brown locuia singur. Deşi nu era sută la sută adevărat, pentru că Ramón González locuia şi el în casa cu două niveluri situată în împrejurimile Washingtonului.

Casa era mare. Cinci camere, trei livinguri, o sufragerie şi biroul, în afara zonei de serviciu, unde Ramón avea propriul apartament.

Majordomul era de treizeci de ani în slujba lui Brown. La treburile casei îl ajutau o femeie de origine hispanică, asemenea lui, care venea zilnic să facă munca grea, şi grădinarul, un italo-american guraliv.

Ramón González era dominican. Emigrase la New York de mână cu fratele său, în urmă cu patruzeci de ani. Găsiseră amândoi de lucru în casa unui broker care locuia pe Fifth Avenue. Acolo deprinsese meseria de servitor. După ce lucrase la vreo două case, îl cunoscuse pe Robert Brown şi, de atunci, nu se mai mişcase de lângă el.

Brown era un şef exigent, dar care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în afara casei. De abia vorbea, cerea o discreţie totală şi le lăsa mult timp liber.

González îi era absolut credincios şi se bucura de avantajul de a nu fi nevoit să se ocupe decât de bătrânul burlac.

Pregătise micul dejun în salonaş, unde, la ora aceea, fereastra mare lăsa să se strecoare palide raze de soare.

Brown trebuie că era pe punctul de a coborî; mai erau două minute până la ora opt. Se auzi soneria de la intrare, şi Ramón González se grăbi să-l primească pe musafirul domului Brown.

— Bună ziua, domnule Dukais.

— Bună zi, Ramón, deşi e răcoroasă. Aş dori o cafea tare, cu puţină apă, şi… mi-e o foame de lup; ca să ajung la timp, am plecat de acasă fără să mănânc.

Ramón nu făcu niciun comentariu; schiţă doar un zâmbet în

chip de răspuns şi îl conduse pe Paul Dukais în salon. Acolo îl aştepta Robert Brown. Ramón servi micul dejun şi ieşi închizând uşa, pentru ca bărbaţii să poată vorbi liniştiţi.

Brown nu era dintre cei care să piardă timpul, şi cu atât mai puţin cu cineva precum Dukais. La urma urmei, ca în atâtea alte firme, el deţinea un important pachet de acţiuni la Planet Security. Pe Dukais îl cunoscuse când acesta era un vameş corupt în docurile de la New York.

— Am nevoie să trimiţi nişte oameni în Irak.

— Am câteva mii de oameni pregătiţi. De îndată ce va începe războiul, acolo va fi nevoie de securitate. Ieri m-a sunat omul meu de legătură din Departamentul de Stat; se doreşte ca oamenii mei să acopere anumite puncte, odată ce trupele noastre vor fi în Bagdad. Deja de câteva luni angajez oameni, îi am peste tot.

— Acum ştiu cum funcţionează afacerea, nu-mi mai povesti, Paul, şi ascultă. Vreau să trimiţi mai multe grupuri, unii prin Iordania, alţii prin Kuwait, Arabia Saudită şi Turcia. Parte dintre ei vor rămâne în diferite puncte ale frontierelor, unde vor aştepta până când vor primi ordine.

— Ce ordine?

— Nu-mi pune întrebări prosteşti!

— Presupun că irakienii trebuie că-şi închid acum frontierele, şi, dacă nu o fac ei, o vor face turcii, sau kuwaitienii, sau ştiu eu cine. Tu vrei oameni la frontiere şi, în plus, înăuntrul Irakului. Nu poţi aştepta ca toată lumea?

— Nu ţi-am spus să-i trimiţi mâine, îţi cer să organizezi mai multe grupuri şi să-i ai pregătiţi pentru când îţi voi da ordinul. Străduieşte-te să găseşti oameni care se pot confunda cu peisajul.

— E periculos să introduci oameni înainte de vreme. Prietenii noştri de la Apărare organizează un spectaculos foc de artificii peste câteva luni, mi s-a spus că la primăvară; să nu facem greşeli, pentru că asta ar dăuna afacerii.

— Îţi repet că nu e nevoie să ajungă cu prea mult timp înainte; îţi voi spune data exactă când vor trebui să fie înăuntru. Apoi vor ieşi la fel de repede cum au intrat; nu vor sta

mai mult de trei sau patru zile, după ce vor începe bombardamentele.

— Pe ce o să punem mâna?

— Pe istoria omenirii.

— Ce prostie spui?

— Oamenii tăi se vor pune la ordinele altor oameni care îi vor aştepta. Nu mă mai plictisi cu întrebările tale!

Privirea lui Robert Brown îl sperie pe Paul Dukais. Ştia că nu era de glumă cu omul acela. Îi luase ceva timp să-l cunoască, să ştie ce se afla în spatele manierelor elegante, şi ceea ce descoperise îl făcea să-i fie frică, o frică profundă. Aşa că hotărî să nu mai continue să-l provoace. Lui nu trebuia să-i pese de ceea ce voia să facă Brown în Irak.

— Acum, vreau să duceţi o scrisoare la Roma ca să i-o înmânaţi lui Ralph Barry. Peste cincisprezece zile, îmi veţi aduce răspunsul de la Amman.

— Bine.

— Paul, nu avem voie să greşim, este operaţiunea de cea mai mare anvergură pe care am organizat-o vreodată. Avem o ocazie unică, aşa că să nu faci greşeli!

— Am făcut până acum?

— Nu, n-ai făcut. De aceea eşti bogat.

„Şi în viaţă”, se gândi Dukais. Nu se înşela în privinţa relaţiei lui cu Robert Brown; omul acesta discret şi cu o conduită rafinată ar fi în stare de orice. El o ştia bine, erau asociaţi de prea mulţi ani.

— Când vei avea planul făcut şi oamenii aleşi, vreau să-mi explici totul.

— Nu-ţi face griji, o să-ţi explic.

— Paul, nu e nevoie să-ţi spun că această conversaţie n-a existat, că nimeni nu trebuie să afle de această însărcinare. Eu răspund în faţa consiliului de administraţie al patronatului fundaţiei, iar ei nu trebuie să ştie nimic despre asta. Te previn, pentru că s-ar putea să te întâlneşti cu vreunul dintre membrii consiliului şi să te ia gura pe dinainte.

— Ţi-am spus să nu-ţi faci griji.

* * *

Bărbatul încheie reuniunea consiliului de administraţie. Era deja ora prânzului, de care el profita ca să aţipească în liniştea biroului său.

Zgomotul străzii nu ajungea până la etajul douăzeci al edificiului din New York, de unde îşi conducea imperiul.

Anii nu treceau fără să lase urme şi se simţea obosit. Se trezea în zori pentru că nu dormea bine noaptea şi îşi umplea timpul citind şi ascultând Wagner. Cel mai bine se odihnea la amiază, când îşi slăbea cravata, îşi scotea haina şi se trântea pe canapea.

Secretara lui primise ordine stricte să nu-i facă nicio legătură telefonică, şi nici să nu intre să-l deranjeze, orice s-ar fi întâmplat.

Exista doar un telefon care îl putea smulge din somnul reparator. Un mic mobil pe care îl purta totdeauna la el, de care nu se despărţea nici atunci când, la fel ca în aceste momente, se pregătea să doarmă.

Tocmai se întinsese, când ţârâitul aproape imperceptibil al telefonului mobil îl făcu să tresară.

— Da.

— George, sunt Frankie. Ai adormit?

— Eram cât pe-aci. Ce se întâmplă?

— Am vorbit deja cu Enrique. Am putea merge la Sevilla să petrecem câteva zile cu el sau să ne întâlnim într-un loc de pe coastă, la Marbella, care e plină de bătrâni ca noi. În Spania, în septembrie încă mai e cald.

— Să vin în Spania? Nu, nu văd de ce ar fi nevoie. Am întins prea multe curse, doar n-o să ne prindem şi noi în ele.

— Şi Alfred…

— A devenit un bătrân stupid, nu mai controlează nimic.

— Nu fi nedrept! Alfred ştie ce se pune la cale.

— Nu, nu mai ştie. Aminteşte-ţi ce a provocat. S-a încăpăţânat să tragă sforile care nu trebuiau trase, şi acum face exact acelaşi lucru.

— Era fiul lui, tu ai fi făcut la fel.

— Eu n-am copii, aşa că nu ştiu.

— Dar eu am copii şi înţeleg că nu se împacă nicicum cu

gândul.

— Ar trebui s-o facă, ar trebui să accepte lucrurile aşa cum sunt. Nu-i poate reda viaţa lui Helmut. Băiatul a făcut pe deşteptul. Alfred cunoaşte regulile, ştia ce se putea întâmpla. Şi acum greşeşte din nou în privinţa acelei nepoate capricioase.

— Eu nu cred că a devenit un pericol. El ştie ce e în joc, iar nepoata lui e o femeie inteligentă.

— Care i-a sucit minţile şi din pricina căreia, de câtva timp, face numai greşeli. L-am rugat să-i spună adevărul. N-a vrut. Preferă să continue să joace teatru în faţa ei. Nu, Frankie, nu putem sta fără să facem nimic. N-am ajuns până aici pentru ca un bătrân sentimental să strice totul.

— Şi noi suntem bătrâni.

— Iar eu vreau să fiu în continuare. Tocmai am încheiat o reuniune a consiliului de administraţie; trebuie să ne pregătim de război.

O să câştigăm bani serioşi, Frankie.

— Nici ţie, nici mie nu ne mai pasă de bani, George.

— Nu, ai dreptate, nu e vorba despre bani. E vorba despre putere, să ştim că suntem printre cei care trag sforile. Acum, dacă nu te deranjează, am nevoie de odihnă.

— Ah, era să uit. Săptămâna viitoare voi veni la New York.

— Atunci, bătrâne prieten, vom găsi un mod de a ne vedea.

— I-am putea spune lui Enrique să vină şi el la New York.

— Prefer să-l văd la New York, decât la Sevilla. Nu-mi place să merg acolo, prea mare deranjul.

— Întotdeauna ai fost puţin paranoic, George.

— Eu sunt prudent, de aceea am ajuns până aici. Îţi amintesc că mulţi alţii au căzut pentru că au comis greşeli. Şi eu am chef să-l văd pe Enrique, dar prefer să n-o fac, dacă asta ne pune în primejdie.

— Suntem de-acum bătrâni, nimeni nu ştie…

— Taci! Îţi repet că vreau să fiu bătrân în continuare. O să te anunţ dacă e posibil să ne vedem la New York.

* * *

Frank dădu pe gât un whisky, în vreme ce punea receptorul în furcă. George, prudentul şi suspiciosul George, dovedise

întotdeauna că avea dreptate.

Sună dintr-un clopoţel de argint pe care îl ţinea pe masa din birou, şi, o clipă mai târziu, intră un bărbat îmbrăcat în uniformă albă.

— Aveţi nevoie de mine, domnule?

— José, au ajuns domnii pe care îi aştept?

— Încă nu, domnule. Turnul de control ne va înştiinţa de îndată ce se va apropia avioneta.

— Bine, să mă anunţi.

— Da, domnule.

— Şi soţia mea?

— Doamna se odihneşte; o durea capul.

— Şi fiica mea?

— Doamna Alma a plecat de dimineaţă devreme cu soţul dumneaei.

— E adevărat… Adu-mi alt whisky şi ceva de mâncare.

— Da, domnule.

Servitorul ieşi în linişte. Lui Frank, José îi făcea o impresie bună. Era discret, eficient şi vorbea puţin. Îl îngrijea mai bine decât îl îngrijise vreodată capricioasa lui soţie.

Emma era prea bogată. Ăsta fusese defectul ei major, deşi pentru el a însemnat un avantaj. Mă rog, iar urâţenia atârnase ca o povară.

Cu tendinţă de îngrăşare, mică de statură şi brunetă, foarte brunetă. Culoarea pielii Emmei era aproape neagră, o piele fleşcăită, lipsită de delicateţe. Nu semăna cu Alicia.

Alicia era neagră. Cu desăvârşire neagră şi frumoasă, scandalos de frumoasă. Erau de cincisprezece ani împreună. O cunoscuse în barul acelui hotel din Rio pe când îl aştepta pe unul dintre asociaţii săi. Fata mersese drept la ţintă, oferindu-i-se fără înconjur. Şi-a păstrat-o pentru totdeauna. Era a lui, îi aparţinea, şi ea ştia ce soartă ar putea avea dacă ar îndrăzni să-l înşele cu altul.

El era bătrân, într-adevăr, şi de aceea o plătea generos. Când el avea să moară, Alicia putea să cheltuiască averea pe care urma să i-o lase moştenire, în afară de frumosul atic din Ipanema şi de bijuteriile pe care i le tot dăruise.

Când o cunoscuse, Alicia tocmai împlinise douăzeci de ani; era aproape o copilă, cu picioare lungi şi gât interminabil; el era un bărbat de şaptezeci de ani care nu-şi arăta vârsta. Îşi putea permite o fată ca ea: avea suficient de mulţi bani pentru ca unele femei să joace teatru făcându-l să se considere încă bărbat.

Avea să o sune pe Alicia şi să se ducă să-i facă o vizită la Rio. Să fie pregătită.

În realitate, nu-i plăcea să iasă prea mult din imensitatea fermei sale, situată la marginea selvei. Acolo se simţea în siguranţă, cu oamenii lui străbătând zi şi noapte perimetrul de nenumăraţi kilometri, protejat pe deasupra de un sofisticat sistem de senzori şi de alte dispozitive care făceau imposibilă pătrunderea intruşilor.

Dar gândul la Alicia îi produsese un tremur de vitalitate, iar, la vârsta lui, aceasta era nepreţuită. În plus, trebuia să meargă la New York, aşa că oricum era nevoit să treacă pe la Rio.

6

Clara Tannenberg şi Ahmed Husseini aşteptau nerăbdători un taxi la intrarea în hotelul Excelsior. Niciunul din ei nu acordă atenţie unui bărbat zvelt, cu păr şaten, care cobora nervos din alt taxi şi intra în hotel ca o vijelie.

Taxiul lor sosi un minut mai târziu, aşa că nu-l putură vedea pe acelaşi bărbat ieşind din Excelsior şi strigând după taxiul în care tocmai urcaseră.

Bărbatul intră din nou şi se îndreptă spre recepţie.

— Au plecat… V-ar deranja să-mi spuneţi dacă mergeau la aeroport, dacă părăseau Roma?

Recepţionerul îl privi cu neîncredere, cu toate că aspectul individului era cât se poate de normal. Trăsături plăcute, părul tuns scurt, ţinută elegantă, deşi era îmbrăcat sport…

— Domnule, nu vă pot da această informaţie.

— E foarte important să vorbesc cu ei.

— Înţelegeţi-mă, domnule, noi nu ştim unde merg clienţii noştri când părăsesc hotelul.

— Dar, când au cerut taxiul, or fi spus pe unde… Vă rog, vă implor, e foarte important!

— Păi, nu ştiu ce să vă spun, lăsaţi-mă să mă consult…

— Dacă aţi fi atât de amabil să-mi spuneţi doar dacă se îndreptau spre aeroport…

Ceva din glasul şi din privirea bărbatului îl făcu pe bătrânul recepţioner să încalce codul profesional.

— De acord, mergeau la aeroport. Azi-dimineaţă au schimbat data zborului la Amman, avionul lor pleacă peste o oră. Au ajuns târziu, doamna a întârziat şi…

Bărbatul alergă din nou spre ieşirea din hotel, unde se urcă în primul taxi care trecea.

— La aeroport, repede!

Taximetristul, un bătrân roman, privi prin oglinda

retrovizoare. Categoric, era singurul taximetrist din toată Roma care nu se molipsea de graba clienţilor, aşa că merse foarte încet până la Fiumicino, în ciuda disperării pe care o vedea reflectată pe chipul pasagerului său.

Odată ajuns la aeroport, căută pe un monitor datele pentru plecările zborurilor spre Amman şi se îndreptă iute spre poarta pe unde trebuiau să se îmbarce pasagerii cu destinaţia Iordania.

Prea târziu. Toţi pasagerii trecuseră deja de controlul vamal şi un *carabiniere* refuză să-l lase să treacă.

— Sunt nişte prieteni, n-am putut să-mi iau rămas-bun de la ei, doar un minut. Pentru Dumnezeu, lăsaţi-mă să trec!

Carabinierul se dovedi a fi de neclintit, cerându-i să plece.

Începu să umble prin aeroport fără o ţintă precisă, fără să ştie ce să facă, nici în cine să se încreadă. Ştia doar că trebuia să îi vorbească femeii aceleia oriunde ar fi, oricât l-ar costa, chiar dacă ar fi s-o urmeze până la capătul pământului.

* * *

Pe scara avionului, simţiră fierbinţeala soarelui amestecată cu aroma mirodeniilor. Se întorceau acasă, se întorceau în Orient. Ahmed cobora scara avionului în faţa Clarei, cărând o sacoşă de la Vuitton. În spatele ei, un bărbat nu o pierdea din ochi, chiar dacă încerca să rămână neobservat.

Nu avură nicio problemă să treacă prin vamă. Paşapoartele diplomatice le deschideau toate uşile, şi Ammanul, chiar dacă jura credinţă Washingtonului, avea propria politică, şi aceasta nu trecea drept potrivnică lui Saddam, oricât de puţin îl agrea pe dictatorul irakian. Dar Orientul este Orient, iar foarte occidentalizata familie regală iordaniană era expertă în cea mai subtilă diplomaţie.

O maşină care îi aştepta pe Clara şi pe Ahmed la ieşirea din aeroport îi conduse la hotelul Marriott. Era deja târziu, aşa că luară cina în cameră. Între ei era aceeaşi încordare.

— O să-l sun pe bunicul meu.

— Nu e o idee bună.

— De ce? Suntem la Amman.

— Cu americanii supraveghind peste tot. Mâine vom trece graniţa. Nu poţi aştepta?

— Nu, nu pot. Am chef să stau de vorbă cu el.

— Uite ce e, m-am săturat de capriciile tale.

— Ţi se pare un capriciu că vreau să vorbesc cu bunicul meu?

— Ar trebui să fii mai prudentă, Clara.

— De ce? De o viaţă întreagă aud că trebuie să fiu discretă şi prudentă, de ce?

— Întreabă-l pe bunicul tău, răspunse Ahmed prost dispus.

— Te întreb pe tine.

— Eşti inteligentă, Clara, capricioasă, dar inteligentă, şi presupun că de-a lungul anilor vei fi tras propriile concluzii, chiar dacă bunicul tău continuă să te trateze ca pe o copilă.

Clara rămase tăcută. De fapt, nu ştia dacă voia să i se spună tot ceea ce intuia. Dar existau atâtea lucruri nelămurite… Se născuse la Bagdad, la fel ca mama ei, şi îşi petrecuse copilăria şi adolescenţa între Cairo şi Bagdad. Iubea deopotrivă ambele oraşe. Îi fusese foarte greu să-l convingă pe bunicul ei să-i permită să-şi termine studiile în Statele Unite. Reuşise până la urmă, ştiind însă că îi pricinuia bunicului ei o mare nelinişte.

Se simţise bine în California, San Francisco era oraşul în care devenise femeie, dar ştiuse întotdeauna că nu avea să rămână să trăiască acolo. Îi era dor de Orient, de miros, de arome, de sensul timpului… şi de limba arabă. Ea gândea în arabă, simţea în arabă. De aceea se îndrăgostise de Ahmed. Tinerii americani i se păreau serbezi, chiar dacă o făcuseră să descopere tot ceea ce ei, ca femeie, îi era ascuns în Orient.

— Oricum, o să-l sun.

Îi ceru telefonistei să-i facă legătura cu Bagdadul. Aşteptă câteva minute până auzi vocea Fatimei.

— Fatima, sunt Clara!

— Copila mea, ce bucurie! Îl anunţ de îndată pe domnul.

— N-a adormit?

— Nu, nu; citeşte în bibliotecă, va fi bucuros să vorbească numaidecât cu tine…

Prin telefon, auzea vocea Fatimei chemându-l pe Ali, servitorul bunicului ei, ca să-l anunţe pe acesta.

— Clara, draga mea…

— Bunicule…

— Sunteţi la Amman?

— Tocmai am sosit. De abia aştept să te văd, să fiu acasă.

— Ce-ai păţit?

— De ce mă întrebi? Te miră că vreau să te văd?

— Nu, dar te cunosc. De mică alergai întotdeauna ca să te refugiezi la mine în braţe când ţi se întâmpla ceva, chiar dacă nu-mi spuneai despre ce era vorba.

— N-au mers bine lucrurile la Roma.

— Am aflat deja.

— Ai aflat?

— Da, Clara, ştiu.

— Dar cum de ştii?

— Ai de gând acum să-mi pui întrebări?

— Nu, dar…

Bărbatul oftă obosit.

— Şi Ahmed?

— E aici.

— În regulă, am pregătit totul ca să vă întoarceţi cu bine acasă. Cheamă-l pe soţul tău la telefon.

Clara îi întinse telefonul lui Ahmed, şi acesta vorbi scurt cu bunicul soţiei sale. Îi voia cât mai curând la Bagdad.

La primă oră a dimineţii, Clara şi Ahmed erau în holul hotelului, aşteptând maşina care urma să-i ducă în Irak. Niciunul nu-şi dădu seama că patru bărbaţi, care aparent nu se cunoşteau între ei, îi supravegheau. Cu o noapte înainte, îi trimiseseră raportul lor lui Marini. Până în momentul acela, nu apăruse nicio noutate.

La trecerea frontierei, Ahmed şi Clara nu întâmpinară probleme, dar oamenii lui Marini, da. Se împărţiseră doi câte doi şi plătiseră pentru ca nişte şoferi experţi să-i ducă de cealaltă parte. Nu fusese uşor, pentru că nimeni care nu avea familie în Irak sau care nu se îndeletnicea cu contrabanda nu avea vreun interes prea mare să treacă graniţa.

Reuşiseră, plătindu-i cu generozitate pe şoferii recomandaţi de hotelul din Amman, cărora le dăduseră o primă ca să nu piardă din ochi o maşină Toyota de teren, de culoare verde,

care mergea în faţa lor.

Nu era mult trafic pe şoseaua spre Bagdad, dar îndeajuns cât să-ţi dai seama că pe acolo ieşea şi intra totul.

Când ajunseră la Bagdad, era deja noapte. Una dintre maşini urmări Toyota până într-un cartier al oraşului, iar cealaltă se îndreptă spre hotelul Palestina. Li se spusese că acolo se aflau majoritatea occidentalilor, şi, la urma urmei, ei se prezentau drept oameni de afaceri, chiar dacă era cel puţin suspect să afirme că, în acele împrejurări politice, urmau să facă afaceri la Bagdad.

Toyota frână lângă un grilaj şi aşteptă ca acesta să se deschidă. Oamenii lui Marini nu se opriră. De-acum, ştiau unde locuieşte Clara Tannenberg. A doua zi, urmau să vină să arunce o privire.

Casa cu două niveluri, păzită de nişte bărbaţi înarmaţi nevăzuţi, se afla în mijlocul unei grădini foarte îngrijite. Casa Galbenă, cum era cunoscută din pricina culorii aurii în care era mereu impecabil zugrăvită, se afla într-un cartier rezidenţial. Înainte, fusese reşedinţa unui negustor britanic.

Fatima aştepta în vestibul, moţăind, aşezată pe un scaun. O trezi zgomotul porţii. Clara o îmbrăţişă cu căldură. Femeia era şiită, şi o îngrijise pe Clara de când era mică. La început, se temuse de veşmintele negre ale Fatimei, dar se obişnuise şi, mai târziu, găsise în ea gingăşia care îi lipsea mamei ei.

Fatima rămăsese văduvă de foarte tânără. Se văzuse nevoită să trăiască în casa soacrei ei, unde nu fusese niciodată bine primită, şi nici bine tratată. Dar se împăcase cu soarta fără să protesteze, în vreme ce îşi creştea singurul fiu.

Într-o zi, soacra ei o trimisese la casa aceea unde locuia un străin cu tânăra lui soţie, o egipteancă, doamna Alia. Şi acolo rămăsese pentru totdeauna. Îi slujise pe Alfred Tannenberg şi pe soţia sa, îi însoţise în deplasările lor la Cairo, unde cuplul avea o altă reşedinţă, şi, mai ales, se ocupase mai întâi de fiul familiei, Helmut, şi apoi de fiica acestuia, Clara.

Acum, era deja o bătrână care-şi pierduse fiul în blestematul de război cu Iranul. Nu mai avea pe nimeni, în afară de Clara.

— Copila mea, nu arăţi deloc bine.

— Sunt obosită.

— Ar trebui să nu mai călătoreşti şi să faci un copil, pentru că îmbătrâneşti.

— Ai dreptate; când voi găsi Biblia de Lut, o voi face şi pe asta, răspunse Clara râzând.

— Vai, copilă, ai grijă să nu păţeşti ca mine! Am avut un singur fiu, şi, cum l-am pierdut, am rămas singură.

— Mă ai pe mine.

— Da, e adevărat, te am pe tine; altminteri, nu ştiu la ce mi-ar folosi să mai trăiesc.

— Haide, Fatima, nu fi patetică, tocmai m-am întors. Şi bunicul?

— Se odihneşte. Astăzi a fost plecat de acasă toată ziua şi a venit obosit şi îngrijorat.

— A spus ceva?

— Doar că nu vrea să ia cina; s-a închis în camera lui şi a poruncit să nu-l deranjăm.

— Atunci, o să-l văd mâine.

Ahmed se îndreptă spre camera lui, în vreme ce Fatima şi Clara continuau să vorbească. Era obosit. A doua zi avea să meargă să lucreze la minister, unde trebuia să prezinte un raport despre congresul de la Roma. Un eşec nemaipomenit! Dar el era un privilegiat. Nu uita acest lucru, chiar dacă îi era greaţă din această pricină. De ani de zile se simţea stingher în pielea lui. Mai întâi, descoperise că familia sa aparţinea elitei unui regim dictatorial. Dar nu avusese curajul să renunţe la atâtea privilegii şi preferase să se amăgească singur, spunându-şi că loialitatea lui era faţă de familia sa, nu faţă de Saddam. Apoi, o cunoscuse pe Clara şi familia Tannenberg şi viaţa lui se prăbuşise pentru totdeauna într-o prăpastie. Devenise corupt, cum nu se gândise vreodată că avea să ajungă. Nu putea da vina pe Alfred. El acceptase să intre în organizaţia acestuia şi să-l moştenească, ştiind ce însemna acest lucru. Dacă poziţia lui faţă de Saddam era solidă pe baza legăturilor lui familiale, cu Alfred devenise de neatins, dat fiind că acesta avea prieteni puternici în preajma dictatorului.

Dar lui Ahmed îi venea din ce în ce mai greu să trăiască

împăcat cu el însuşi şi, mai ales, cu o femeie precum Clara, care refuza să vadă ce se întâmplă în jurul lor, care prefera să trăiască în ignoranţă ca să nu simtă oroarea şi ca să-i poată iubi în continuare pe cei dragi.

Nu o mai iubea, deşi, de fapt, poate că nu o iubise niciodată. Când s-au cunoscut la San Francisco, s-a gândit că fata era numai bună pentru o aventură. Vorbeau în arabă, aveau la Bagdad prieteni comuni, amândoi îşi cunoscuseră unul altuia familiile, deşi ei doi aproape că nu avuseseră nimic de-a face.

I-a unit faptul că erau emigranţi. Clara era o emigrantă de lux, cu bani din belşug în contul ei curent. El dispunea de suficiente fonduri ca să locuiască într-o mansardă comodă de unde vedea răsăritul soarelui peste golful San Francisco.

S-au mutat împreună; aveau multe lucruri în comun: amândoi erau irakieni, arheologi, limba lor maternă era araba şi aveau aceeaşi senzaţie de libertate în Statele Unite, deşi le era dor de ţara lor şi de oamenii de acolo.

Când tatăl lui l-a vizitat la San Francisco, l-a somat să se însoare cu Clara. Era o alianţă plină de avantaje, iar el intuia că lucrurile aveau să se schimbe. Printre diplomaţi, se scurgea această informaţie, şi era evident că Saddam nu mai era o marionetă necesară administraţiei Statelor Unite. Astfel că trebuia să se gândească la viitor: s-a însurat cu fata aceea aleasă de soartă, extrem de bogată şi peste măsură de ocrotită şi de alintată.

— Ah, erai deja aici! îi spuse soţia lui în chip de salut. Mă deranjează că nu o bagi în seamă pe Fatima. Ai trecut prin faţa ei fără ca măcar s-o priveşti.

— I-am spus noapte bună. N-am nimic altceva să-i spun.

— Ştii ce înseamnă Fatima pentru mine.

— Da, ştiu ce înseamnă pentru tine.

Tonul lui Ahmed o surprinsese, deşi, de fapt, în ultima vreme, soţul ei se comporta de parcă ar fi fost tot timpul deranjat, iar ea, o povară greu de suportat.

— Ce-i cu tine, Ahmed?

— Cu mine? Nimic, doar că sunt obosit.

— Te cunosc şi ştiu că se întâmplă ceva cu tine.

Ahmed o privi stăruitor. Avea chef să-i spună limpede şi răspicat că nu-l cunoaşte, că de fapt nu-l cunoscuse niciodată şi că este sătul de ea şi de bunicul ei, dar că acum e prea târziu ca să mai scape. Dar nu-i spuse niciun cuvânt.

— Hai să ne odihnim, Clara! Mâine avem de lucru. Eu trebuie să merg la minister şi, în plus, trebuie să pregătim serios săpăturile. După cum mi s-a spus la Roma, va fi război, deşi aici nimeni nu vrea să creadă asta.

— Bunicul meu, da.

— Da, bunicul tău crede. Hai la culcare! Vom desface bagajele mâine.

* * *

Alfred Tannenberg era în biroul lui cu unul dintre asociaţi, Mustafa Nassir. Se certau de mama focului când intră Clara.

— Bunicule…

— Ah, eşti deja aici! Intră, copilă, intră.

Tannenberg îşi aţinti privirea de oţel asupra lui Nassir, şi acesta zâmbi cu gura până la urechi.

— Draga mea copilă, de cât timp nu te-am văzut! Nu-mi mai faci onoarea să vii să ne vizitezi la Cairo… Fiicele mele întreabă mereu de tine.

— Salut, Mustafa.

Tonul Clarei nu era prietenos, căci auzise cum se certa bunicul ei cu egipteanul.

— Clara, avem de lucru; te voi chema de îndată ce termin.

— De acord, bunicule, o să ies la cumpărături.

— Să fii însoţită.

— Da, da; de altfel, merg cu Fatima.

Clara ieşi însoţită de Fatima şi de un bărbat care îndeplinea funcţia de şofer şi de gardă de corp. Se îndreptară spre centrul Bagdadului în Toyota verde.

Oraşul era o umbră palidă a ceea ce fusese în trecut. Embargoul la care Statele Unite supunea regimul lui Saddam îi sărăcise pe irakieni, care trebuiau să-şi stoarcă minţile ca să supravieţuiască.

Spitalele încă mai funcţionau graţie câtorva ONG-uri, dar, pe zi ce trecea, era şi mai stringentă nevoia de medicamente şi de

alimente.

Clara simţi o ură profundă faţă de Bush pentru ceea ce le făcea. Ei nu-i plăcea Saddam, dar îi ura pe cei care îi încercuiau, sufocându-i.

Străbătură bazarul, până când găsi un cadou pentru Fatima, căci era ziua ei de naştere. Niciuna din cele două femei nu-şi dădu seama de prezenţa acelor străini care păreau că le urmăresc pe străduţele întortocheate ale bazarului. Dar garda de corp detectă prezenţa a doi bărbaţi, cu înfăţişarea unor turişti rătăciţi, pe care îi întâlneau la fiecare colţ de stradă. Nu le spuse nimic femeilor, ca să nu le alarmeze.

Când reveniră la Casa Galbenă, bărbatul merse să-l vadă pe Alfred Tannenberg, luând-o înaintea Clarei. Mustafa Nassir plecase deja.

— Erau patru bărbaţi, doi câte doi, îi explică garda de corp patronului său. Era evident că ne urmăresc. De altfel, îi trăda înfăţişarea. Felul de a se îmbrăca, trăsăturile feţei… sunt sigur că nu erau irakieni, şi nici egipteni sau iordanieni… Nici nu vorbeau englezeşte, mi s-a părut că vorbeau italieneşte.

— Ce crezi că voiau?

— Să ştie unde merge domnişoara. Nu cred că aveau intenţia să-i facă ceva, deşi…

— Nu se ştie niciodată. Ai grijă să nu meargă nicăieri singură, iar alţi doi oameni să vă însoţească mereu înarmaţi. Dacă i se întâmplă ceva nepoatei mele, nu veţi mai trăi ca să povestiţi.

Nu era nevoie să rostească această ameninţare. Yassir nu avea nici cea mai mică îndoială că, dacă i s-ar întâmpla ceva Clarei, el ar plăti cu viaţa, şi n-ar fi nici primul, nici ultimul om care ar muri din dorinţa expresă a lui Tannenberg.

— Da, domnule.

— Întăreşte paza casei. Vreau controale stricte la tot ce intră şi iese. Să n-aud de grădinari necunoscuţi care vin să ţină locul unui văr bolnav, nici de vânzători ambulanţi amabili. Nu vreau să văd nicio figură necunoscută, cu excepţia celor autorizate de mine personal. Acum, îi vom surprinde pe aceşti misterioşi urmăritori. Vreau să ştiu cine sunt, cine îi trimite şi pentru ce.

— Va fi greu să-i prindem pe toţi.

— N-am nevoie de toţi; unul e de-ajuns.

— Da, domnule, dar va fi nevoie ca domnişoara Clara să iasă din nou.

— Da, într-adevăr. Nepoata mea va fi momeala. Dar străduieşte-te ca ea să nu-şi dea seama şi, mai ales, să nu păţească nimic! Răspunzi cu viaţa, Yassir.

— Ştiu, domnule. Nu va păţi nimic. Aveţi încredere în mine.

— N-am încredere decât în mine, Yassir, dar nu cumva să dai greş.

— N-o voi face, domnule.

Tannenberg o chemă pe nepoata sa. Timp de o oră, îi ascultă plângerile despre cele întâmplate la Roma. El ştia din capul locului că lucrurile nu puteau ieşi bine. Prietenii lui voiau să cadă Saddam ca să organizeze o misiune arheologică, cu scopul de a scoate la iveală resturile acelui edificiu găsit între anticele Ur şi Babilon. O misiune care, în afară de Biblia de Lut, avea să smulgă din pământ, fără îndoială, alte tăbliţe şi vreo statuie. O misiune ca atâtea altele pe care le finanţase. Dar nu mai putea aştepta. Nu, ştia că îşi consuma ultimele zile de viaţă. Îi mai rămâneau poate trei, patru, cel mult şase luni. Îi ceruse medicului să-i spună adevărul, iar acesta era că se apropia de sfârşit. Avea optzeci şi cinci de ani şi ficatul plin de mici tumori. Nu trecuseră nici doi ani de când i se extirpase o bucată din acel organ vital.

Clara rămânea în grija lui Ahmed şi avea bani suficienţi cât să trăiască tot restul vieţii, dar voia, mai ales, să-i facă un dar, cel pe care ea îl cerea de când era o adolescentă: să fie arheologul care să găsească Biblia de Lut. De aceea o trimisese la Roma: ca să facă publică existenţa acelor două tăbliţe pe care el le găsise pe vremea când era mai tânăr decât era ea acum.

Comunitatea arheologică putea râde cât poftea de povestea tăbliţelor lui Avraam, dar ştia deja de existenţa lor, deşi o considera o fantezie. Nimeni nu-i putea răpi nepoatei sale gloria. Nimeni, nici măcar ei, prietenii lui cei mai dragi.

Avea deja pregătită scrisoarea pe care unul dintre oamenii lui urma să o ducă la Amman ca să-i fie înmânată altui om,

care, la rândul său, trebuia să o ducă până la Washington, în biroul lui Robert Brown, pentru ca acesta, la rândul său, să i-o înmâneze lui George Wagner, dar, înainte de a o trimite, trebuia să se ocupe de acei intruşi care o urmăreau pe Clara; poate că avea să fie nevoie să mai adauge încă ceva. Spera să vorbească diseară cu Ahmed. De dimineaţă, când acesta îi înmânase scrisoarea din partea lui Brown, îl găsise încordat.

Avea încredere în Ahmed pentru că îi cunoştea ambiţia şi dorinţa de a scăpa pentru totdeauna din Irak. Acest lucru era posibil doar cu banii lui. Banii pe care îi va moşteni Clara şi de care Ahmed se va bucura cât timp va fi cu nepoata lui.

* * *

Oamenii lui Marini erau pregătiţi de cu zori. Găsiseră un loc bun de unde să supravegheze intrările şi ieşirile din Casa Galbenă: o cafenea situată la colţul opus al străzii. Patronul era amabil şi, deşi încontinuu întreba despre motivele şederii lor la Bagdad, locul le slujea ca să nu fie expuşi privirii oamenilor care păzeau Casa Galbenă.

La ora opt, îl văzură ieşind pe Ahmed Husseini în Toyota verde. Conducea el, dar alături se afla un bărbat care privea mereu în jur. Abia la zece dimineaţa Clara ieşi din casă, însoţită de femeia aceea îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Erau din nou urmate de un bărbat, de această dată într-un Mercedes de teren.

Echipa lui Marini era în continuare împărţită în două perechi, care comunicau prin walkie-talkie. Cei care se aflau în cafenea îi anunţară pe colegii lor, care erau într-o maşină închiriată, situată cu două străzi mai sus de casă. Aceştia aveau să le urmărească.

Mercedesul se îndreptă spre împrejurimile Bagdadului. Oamenii lui Marini îl urmăreau plini de încredere.

Călătoreau de mai bine de o jumătate de oră, când Mercedesul se abătu pe un drum de pământ mărginit de palmieri. Oamenii Agenţiei de Investigaţii şi Asigurări şovăiră, dar hotărâră să meargă înainte. Mercedesul acceleră, iar urmăritorii acestuia păstrară o distanţă prudentă. Ocupanţii maşinii nu erau dispuşi să piardă din ochi o femeie care avea

să-i conducă la bătrânul pe care trebuiau să-l fotografieze.

Deodată, Mercedesul acceleră, ridicând un nor de praf; o clipă mai târziu, de pe două drumuri adiacente apărură mai multe maşini de teren, care voiau să se năpustească la primul automobil al oamenilor lui Marini. Aceştia îşi dădură seama prea târziu că maşinile îi înconjurau şi îi sileau să frâneze. A doua maşină a detectivilor italieni se opri brusc. Nu purtau arme, nimic cu care să se apere de cei care se apropiau de automobilul tovarăşilor lor. Văzură cum îi scoteau din maşină şi începeau să-i lovească. Nu ştiau ce să facă: dacă veneau în ajutorul lor, şi ei ar fi devenit nişte victime, dar nici nu puteau asista netulburaţi la cotonogeala aceea brutală. Hotărâră să se întoarcă la şosea în căutare de ajutor, aşa că merseră în marşarier. Nu fugeau, îşi spuneau ei, deşi înăuntrul lor ştiau că, într-un fel, asta făceau. Nu văzură că pe unul din tovarăşii lor îl obligară să cadă în genunchi şi că îl împuşcară în ceafă şi că, în acel moment, celălalt nu se putu stăpâni să nu vomite. Două minute mai târziu, amândoi zăceau morţi în şanţul de scurgere.

* * *

Carlo Cipriani îşi acoperi faţa cu mâinile. Mercedes era palidă, dar impasibilă, aşezată lângă el, în vreme ce Hans Hausser şi Bruno Müller aveau reflectate pe chipuri oroarea şi nelinişte pricinuite de ceea ce le povestea Luca Marini.

Veniseră la biroul preşedintelui Agenţiei de Investigaţii şi Asigurări. Marini îi invitase. Firma era în doliu. Tăcerea angajaţilor nu lăsa nicio urmă de îndoială.

A doua zi, urma să sosească avionul cu cele două cadavre ale oamenilor Agenţiei de Investigaţii şi Asigurări.

Asasinaţi. Fuseseră asasinaţi după ce primiseră o ciomăgeală zdravănă. Tovarăşii lor nu ştiau ce spuseseră, şi nici cui. Doar că zece maşini de teren, câte cinci de fiecare parte, îi siliseră să se oprească. Ei nu putuseră decât să vadă cum îi loveau; când se întorseseră mai târziu cu o patrulă a armatei pe care o întâlniseră pe şosea, găsiseră trupurile neînsufleţite ale tovarăşilor lor. Ceruseră o anchetă şi fuseseră pe punctul de a fi arestaţi ca principali suspecţi. Nimeni nu văzuse nimic, nimeni nu ştia nimic.

Poliţia îi interogase prin metode expeditive, lăsându-le urme serioase pe faţă, pe piept şi pe burtă. După mai multe ore de interogatoriu, fuseseră eliberaţi şi invitaţi să plece cât mai curând din Irak.

Ambasada Italiei prezentase un protest oficial, iar ambasadorul ceruse o întrevedere urgentă cu ministrul de externe. I se răspunsese că acesta se afla în vizită oficială în Yemen. Fireşte, poliţia urma să cerceteze ciudatul incident, care părea opera cine ştie cărei bande de delincvenţi care se îndeletniceau cu jafurile.

În buzunarele morţilor, nu se găsise nimic: nici acte, nici bani, nici măcar un pachet de ţigări. Nimic. Asasinii lor furaseră tot.

Luca Marini retrăise cele mai proaste zile ale lui ca şef al Departamentului anti-mafie din Sicilia, când trebuia să le cheme pe nevestele tovarăşilor lui ca să le anunţe că soţii lor căzuseră loviţi de gloanţele pistolarilor.

Măcar, în împrejurările acelea, era o înmormântare oficială, venea ministrul, se punea o medalie pe sicriu şi văduva primea o pensie generoasă din partea statului. De această dată însă, înhumarea avea să fie privată, nu existau medalii şi trebuiau să facă tot posibilul ca presa să nu-şi vâre nasul în această poveste.

* * *

— Îmi pare rău, dar ce s-a întâmplat depăşeşte orice ne-am fi putut închipui. Consider anulat contractul meu cu voi. V-aţi băgat în ceva teribil. Oamenii mei au fost ucişi ca să fiţi avertizaţi să-l lăsaţi în pace pe oricine ar fi acela pe care-l căutaţi.

— Am dori să ajutăm familiile acestor doi oameni, spuse Mercedes. Spuneţi-ne suma corectă în astfel de cazuri. Ştiu bine că nu le putem reda viaţa, dar măcar să-i ajutăm pe cei pe care i-au lăsat în urmă.

Marini o privi uimit pe Mercedes. Femeia nu bătea câmpii. Avea simţul practic pe care îl au toate femeile şi, pe deasupra, nu pierdea timpul vărsând lacrimi.

— Asta depinde de dumneavoastră, răspunse el. Francesco Amatore lasă o nevastă şi o fetiţă de doi ani. Paolo Silvestre era

burlac, dar părinţilor lui le-ar prinde bine un ajutor, căci au şi alţi copii pe care să-i scoată la liman.

— Vi se pare bine un milion de euro, o jumătate de milion pentru fiecare familie? întrebă Mercedes.

— Socotesc că e o sumă generoasă, fu răspunsul lui Luca Marini. Dar mai e o problemă pe care trebuie s-o discutăm. Poliţia vrea să ştie de ce se aflau în Irak doi dintre oamenii mei, cine a plătit ca să-i trimit acolo şi pentru ce. Până acum, m-am scuzat cum am putut, dar mâine mă aşteaptă directorul general. Vrea răspunsuri, pentru că ministrul i le cere lui. Şi, deşi suntem vechi prieteni şi mă va ajuta, trebuie să-i dau aceste răspunsuri. Acum, spuneţi-mi ce vreţi să-i fac cunoscut şi ce preferaţi să las deoparte.

Cei patru prieteni se priviră în tăcere, conştienţi de cât de delicată era situaţia. Se dovedea a fi destul de complicat să i se explice poliţiei motivele pentru care un medic ieşit la pensie, un profesor de fizică, un pianist concertist şi o antreprenoare în construcţii ar fi apelat la serviciile unei agenţii de investigaţii şi ar fi trimis patru oameni în Irak.

— Spuneţi-ne dumneavoastră care ar fi versiunea cea mai plauzibilă, îi ceru Bruno Müller.

— De fapt, dumneavoastră nu mi-aţi spus niciodată nici de ce voiaţi să aflaţi amănunte despre fată, nici pe cine căutaţi în Irak.

— Asta e o chestiune care nu priveşte pe nimeni, îi spuse Mercedes cu un glas îngheţat.

— Doamnă, există doi morţi, drept pentru care poliţia vrea nişte răspunsuri.

— Luca, ne dai voie să vorbim un minut între noi? îi ceru Carlo Cipriani.

— Da, bineînţeles, puteţi folosi sala de consiliu. Când vă vine vreo idee, să mă anunţaţi.

Preşedintele Agenţiei de Investigaţii şi Asigurări îi conduse într-o sală alăturată biroului său şi ieşi, închizând încet uşa.

Carlo Cipriani fu primul care vorbi.

— Avem două posibilităţi: ori spunem adevărul, ori căutăm o scuză plauzibilă.

— Nu există scuze plauzibile pentru două cadavre, observă Hans, şi cu atât mai puţin pentru două cadavre de oameni nevinovaţi. Măcar de-ar fi fost ale lor…

— Dacă spunem adevărul, s-a terminat totul. Vă daţi seama?

În tonul vocii lui Bruno se simţea o undă de nelinişte.

— Nu sunt dispusă să mă dau acum bătută, aşa că o să ne gândim la felul în care să facem faţă acestei situaţii. Asta nu e cel mai grav lucru care ni s-a întâmplat în viaţă, ăsta e încă un obstacol, dureros şi neaşteptat, dar numai un obstacol.

— Dumnezeule, cât eşti de dură, Mercedes!

Lui Carlo îi scăpă exclamaţia din adâncul sufletului.

— Dură? Tu îmi spui mie că sunt dură? Carlo, sunt ani de zile de când ne pregătim, de când spunem că vom fi în stare să facem faţă tuturor dificultăţilor. Ei bine, iată-le! Acum, în loc să ne lamentăm, haideţi să ne gândim!

— Nu sunt în stare, spuse Hans Hausser cu voce joasă. Nu-mi vine nicio idee.

Mercedes îi privi cu iritare. Apoi, ridicându-se în picioare, luă asupră-şi rezolvarea situaţiei.

— Bine, Carlo, noi doi suntem vechi prieteni; eu sunt în trecere prin Roma şi, dat fiind că războiul pare inevitabil, ţi-am spus că mă gândesc ca firma mea să fie printre cele care să apuce o felie din tortul reconstrucţiei. Aşa că, în ciuda vârstei mele, mă bate gândul de a mă instala, eventual, eu însămi la Bagdad, ca să observ situaţia de aproape şi să cunosc necesităţile viitoare. Tu mi-ai spus că sunt o bătrână nebună, că pentru asta există agenţii de investigaţii, oameni pregătiţi, capabili să evalueze situaţia dintr-o zonă de conflict. Mi-ai prezentat un alt vechi prieten al tău, Luca Marini. Eu ezitam, preferam să angajez o agenţie spaniolă, dar până la urmă m-am hotărât pentru Agenţia de Investigaţii şi Asigurări. Acceptăm versiunea irakienilor, oamenii lui Marini au fost ucişi ca să fie jefuiţi. Nimic ciudat, dată fiind situaţia din Irak. Fireşte, sunt dezolată şi vreau să ajut familiile cu o mică indemnizaţie.

Cei trei bărbaţi o priviră cu admiraţie. Era de necrezut că, într-o clipă, i-a trecut prin minte o scuză precum aceea. Chiar dacă poliţia nu o va crede, era plauzibilă.

— Sunteţi de acord sau vă vine în minte altceva?

Nu le venea nimic în minte, aşa că acceptară să dea versiunea pe care le-o oferise Mercedes.

Când i-o povestiră lui Luca Marini, acesta rămase pe gânduri. Nu era rea, doar că pe cineva îl putea lua gura pe dinainte şi putea să relateze că oamenii lui o urmăriseră pe Clara Tannenberg şi la Roma.

— Da, aveţi dreptate, acceptă Mercedes, n-ar trebui să amestecăm cele două lucruri. N-aveţi de ce să explicaţi că oamenii dumneavoastră urmăreau pe cineva la Roma cu două zile mai înainte. Nu acela este „cazul", dat fiind că la Roma nu s-a întâmplat nimic. Problema a fost în Irak.

— Înţeleg, insistă Marini, dar „cazul", cum spuneţi dumneavoastră, a început la Roma şi are legătură cu femeia aceea. În plus, nu ştim ce au spus oamenii noştri înainte de a muri. E mai mult decât probabil să fi explicat că lucrau pentru Agenţia de Investigaţii şi Asigurări şi că aveau sarcina de a o urmări pe Clara Tannenberg.

— Cu siguranţă că aveţi dreptate, interveni Hans Hausser, dar poliţia irakiană n-a spus nimic despre ceilalţi oameni ai dumneavoastră, nici măcar ambasadorului nostru, din câte ştiu. Mai mult decât atât, irakienii au închis cazul. Aşa că nu văd motivul pentru care nu s-ar închide şi aici.

— Domnule Marini, spuse Mercedes foarte serioasă, ni s-a dat un avertisment prin asasinarea oamenilor dumneavoastră. Un avertisment macabru. Este un fel de a ne spune ce e dispus să facă acest om dacă ne apropiem mai mult de el şi de ai lui.

— Despre ce vorbiţi? La cine vă referiţi?

Luca Marini nu-şi putea ascunde curiozitatea. Era sătul de misterele cu care umblau aceşti patru bătrâni.

— Luca, nu ne trece prin minte nimic mai bun decât ceea ce ţi-am spus. Ajută-ne, dacă eşti de părere că această versiune nu se va dovedi satisfăcătoare pentru poliţia italiană.

Tonul grav al lui Carlo Cipriani îl emoţionă pe preşedintele Agenţiei de Investigaţii şi Asigurări. Cipriani era medicul lui, un vechi prieten care îi salvase viaţa atunci când alţi medici considerau că nu mai merita osteneala să-l opereze, că era fără

speranţă. Aşa că îl va ajuta, oricât de mult l-ar irita femeia aceea, Mercedes Barreda.

— Ar trebui să ai încredere în mine, să-mi povesteşti pe cine urmăriţi şi de ce. Aşa aş putea înţelege mai bine ce s-a întâmplat.

— Nu. Luca, nu-ţi putem spune mai mult, îl asigură Carlo. Îmi pare rău, nu e vorba despre lipsă de încredere.

— De acord, rămân la explicaţia doamnei Barreda. Sper ca prietenii mei din poliţie să fie miloşi şi să nu strângă şurubul mai mult decât e cazul. Familiile oamenilor mei sunt dezolate, dar cred că ei au murit din pricina haosului existent în Irak. Bush a recrutat deja două familii italiene pentru cauza lui împotriva „imperiului răului". Am vorbit cu nevasta lui Francesco şi cu părinţii lui Paolo. Niciuna din cele două familii nu ştia pentru ce se duseseră în Irak, ei nu vorbeau acasă despre treburile de serviciu. Aşa că nu vor crea mai multe probleme şi dacă, pe deasupra, sunteţi dispuşi să le daţi acea indemnizaţie… Bine. O să vă sun şi o să vă spun cum mi-a mers cu prietenii mei din poliţie.

— Iartă-mă că te întreb din nou, dar eşti sigur că nu le-ai spus oamenilor tăi cine îi angajase?

— Nu, Carlo, nu le-am spus. Tu voiai ca nimeni să nu ştie de voi, în afară de mine, iar eu îmi respect cuvântul dat.

— Mulţumesc, prietene, spuse Carlo cu o voce liniştită.

Îşi luară simplu la revedere.

— Haideţi să bem ceva, sugeră Mercedes, sunt epuizată psihic.

Intrară într-o veche cafenea. Soarele strălucea deasupra Romei, dar cei patru aveau sufletul mohorât.

— Ne-a descoperit, afirmă Bruno.

— Nu, nu; n-a făcut-o, răspunse Mercedes. Oamenii lui Marini nu i-au spus nimic, pentru că nu ştiau nimic.

— Să nu ne pierdem simţul realităţii, notă Hans Hausser. Suntem prea în vârstă ca să devenim paranoici.

— Să aşteptăm ca Luca să ne sune să ne spună cum i-a mers cu poliţia, propuse Carlo. Acum, prieteni, trebuie să vă las şi să trec pe la clinică; dacă nu mă duc, copiii mei vor începe să-şi

facă griji. Dacă sunteţi de acord, ne vedem la ora cinei.

— Carlo, îl întrerupse Mercedes, cred că nici unuia dintre noi nu i-ar prinde rău să se odihnească. Ne vedem mâine.

— Da, Mercedes are dreptate. Chiar ne face bine să ne despărţim câteva ore ca să ne relaxăm şi să nu ne mai muncim mintea cu acelaşi lucru, declară Bruno.

— Cum doriţi.

Cei patru prieteni se despărţiră în uşa cafenelei. Aveau nevoie de câteva ore de singurătate, de regăsire sufletească.

* * *

De îndată ce terminase lucrul cu secretara sa, Lara intră în cabinetul tatălui ei.

— În sfârşit, tată! Unde te-ai ascuns cu amicii ăia ai tăi puşi pe rele?

— Haide, Lara, ce manieră de a-i numi pe nişte bătrâni…

— Dar eşti scump la vedere, tată, chiar eram îngrijoraţi, nu-i aşa, Maria?

— Da, domnişoară doctor.

— Mulţumesc, Maria, vom continua mâine.

Maria ieşi din cabinetul doctorului Cipriani şi îl lăsă cu fiica lui.

— Sper că nu vei întârzia astă-seară, spuse Lara.

— Astă-seară?

— Dar, tată, să nu-mi spui că ai uitat că e ziua de naştere a soţiei lui Antonino şi că mergem cu toţii să luăm cina la ei acasă…

— Ah, ziua ei de naştere! Nu, n-am uitat, am crezut că te referi la altceva.

— Minţi cu neruşinare. Ce i-ai cumpărat? Ştii că nevasta lui Antonino e puţin mai altfel.

— Mă gândeam să merg acum la Gucci.

— Iar îi cumperi o eşarfă?

— E foarte potrivită.

— Mai bine o geantă. Vrei să merg cu tine?

Carlo o privi pe fiica sa şi zâmbi. Da, i-ar prinde bine să facă o plimbare cu ea şi să asculte tot ce voia să-i povestească din cele întâmplate în ultimele zile la clinică.

* * *

Alfred Tannenberg îl asculta impasibil pe Colonel. Se cunoşteau de mulţi ani, şi Colonelul îl servise întotdeauna bine. Îl costa scump, foarte scump, dar merita. Colonelul aparţinea clanului lui Saddam, amândoi erau din Tikrit, şi era în cercul lui de încredere din Departamentul de securitate a statului, astfel că Tannenberg era întotdeauna informat de ce se întâmpla la palat.

— Haide, spune-mi cine i-a trimis pe oamenii ăia, insista Colonelul.

— Îţi jur că nu ştiu. Erau italieni, de la o firmă, Agenţia de Investigaţii şi Asigurări, au fost angajaţi s-o urmărească pe Clara, dar n-au spus mai mult, pentru că nu ştiau mai mult. Dacă ar fi ştiut, te asigur că ar fi vorbit.

— Nu cred că e cineva interesat să-i facă ceva nepoatei tale.

— Nici eu nu cred, dar, dacă îi face cineva ceva, e ca o pedeapsă faţă de mine.

— Iar tu, dragă prietene, ai mulţi duşmani.

— Da, dar şi prieteni. Contez pe tine.

— Ştii că da, dar aş avea nevoie să-mi spui ceva mai mult. Tu ai prieteni puternici. I-ai jefuit?

Alfred nu se mişcă de pe locul său, şi nici nu-şi schimbă expresia feţei.

— Şi tu ai prieteni puternici. Nici mai mult, nici mai puţin decât George Bush, care o să-şi trimită aici puşcaşii marini ca să vă azvârle în mare.

Colonelul scăpă un hohot de râs, în vreme ce-şi aprindea o ţigară de foi egipteană. Îi plăceau, pentru că erau aromate.

— Va trebui să-mi spui ceva mai mult; dacă nu, îmi va fi greu să te ajut cu protecţia Clarei.

— Te asigur că nu ştiu cine i-a trimis pe cei doi. Ceea ce îţi cer este să întăreşti paza de la Casa Galbenă şi să fii atent la orice informaţie. Eu sunt cel care îţi cere să mă ajuţi să aflu cine i-a trimis pe nenorociţii ăia.

— Aşa o să fac, prietene, aşa o să fac. Ştii? De câteva zile sunt îngrijorat. Cred că va fi război, chiar dacă la palat se vorbeşte că Bush ne ameninţă, dar că, în ultimul moment, va da

înapoi. Impresia mea este că va încerca să termine ceea ce a început tatăl lui.

— Şi eu cred asta.

— Aş dori să-mi pun soţia şi fiicele la adăpost. Cei doi fii ai mei sunt în armată, astfel că pentru ei, momentan, nu prea pot face mare lucru, dar femeile… mă îngrijorează cât mă va costa.

— O să mă ocup eu.

— Eşti un bun prieten.

— Şi tu, la fel.

* * *

Alfred Tannenberg nu ştia cine, şi nici de ce comandase să fie urmărită Clara. Detectivii erau italieni, aşa că cineva îi angajase la Roma, şi îi luaseră urma nepoatei sale până în Irak. Ori te pomeneşti că-l căutau pe el? Dar cine? Sau voiau să-l sperie, să-l avertizeze că nu putea încălca regulile, că nu îi vor permite să-i predea nepoatei sale Biblia de Lut.

Da, asta era, „ei" erau, vechii lui prieteni. Dar de data asta nu-şi vor atinge scopul. Nepoata lui va găsi Biblia de Lut, şi gloria va fi a ei. Nu va permite nimănui să se pună de-a curmezişul în viaţa Clarei.

Se simţi ameţit, dar, făcând un efort supraomenesc, continuă să meargă spre maşină. Oamenii lui nu puteau vedea la el niciun semn de slăbiciune. Va trebui să-şi amâne călătoria la Cairo. Specialistul îl aştepta să-i facă noi analize şi să-l opereze, dacă ar fi necesar. Dar nu va intra din nou în sala de operaţii; acum, mai puţin ca oricând. L-ar putea adormi pentru totdeauna. Ei sunt în stare de asta şi chiar de mai mult. Şi nu pentru că nu l-ar iubi: îl iubeau, dar nimeni nu trecea peste reguli. De altfel, se gândi el, oricât ar încerca medicii, era inutil să pretindă că aveau să îi prelungească viaţa. Singurul lucru care îi mai rămăsese de făcut era să-şi urgenteze încă şi mai mult toate planurile, pentru ca nepoata lui, Clara, să poată face săpături.

Ceru să fie dus la Ministerul Culturii. Avea nevoie să discute cu Ahmed.

Acesta vorbea la telefon când Tannenberg intră în biroul lui; aşteptă nerăbdător să încheie conversaţia.

— Veşti bune: era profesorul Picot, spuse Ahmed după ce închise telefonul. Nu se angajează la nimic, dar spune că va veni să arunce o privire. Dacă îi convine ceea ce vede, va reveni cu o echipă ca să începem să săpăm. O s-o chem pe Clara, trebuie să organizăm totul.

— Când soseşte numitul Picot?

— Mâine. Vine de la Paris. Vrea să mergem imediat la Safran; vrea să vadă şi cele două tăbliţe… va trebui să i le arăţi.

— Nu, nu mă interesează Picot. Ştii că nu mă văd niciodată cu nimeni cu care nu trebuie să mă văd.

— Nu ştiu care este criteriul după care te întâlneşti cu unele persoane şi cu altele nu.

— Asta nu te priveşte pe tine. Te vei ocupa de toate; vreau ca acel arheolog să vă ajute. Oferă-i tot ce e nevoie.

— Alfred, Picot este bogat, nu e nimic ce i-am putea oferi. Dacă e convins că ruinele de la Safran merită osteneala, va veni; în caz contrar, nimeni şi nimic nu-l va convinge.

— Unde sunt arheologii irakieni? Ce s-a întâmplat cu ei?

— Ştii că n-am avut niciodată mari arheologi; suntem puţini, iar cei care au putut au plecat de mult. Doi dintre cei mai buni ţin cursuri la universităţi americane, şi acum sunt mai americani decât Statuia Libertăţii; nu se vor mai întoarce niciodată. În plus, îţi amintesc că, de luni de zile, noi, funcţionarii, primim jumătate din salariu şi că aici nu e America, unde există fundaţii, bănci, firme care se îndeletnicesc cu finanţarea misiunilor arheologice. Aici suntem în Irak, Alfred, în Irak. Aşa că nu vei găsi alţi arheologi decât pe mine şi încă vreo doi care ne vor ajuta cu chiu, cu vai.

— Îi vom plăti bine. Voi vorbi cu ministrul, veţi avea un avion care să vă transporte la Safran, sau poate mai bine un elicopter.

— Am putea merge la Basra, şi de acolo…

— Să nu pierdem timpul, Ahmed! O să vorbesc cu ministrul. La ce oră soseşte Picot?

— Mâine după-amiază.

— Duceţi-l la hotelul Palestina.

— Nu l-am putea invita acasă? Hotelul nu e cea mai bună

soluţie.

— Întregul Irak duce lipsă de soluţii. Să fim civilizaţi în stil european, acolo nimeni nu te-ar duce la el acasă fără să te cunoască, iar noi nu-l cunoaştem pe Picot. Pe deasupra, nu vreau pe nimeni care să iscodească prin Casa Galbenă. Până la urmă tot ne-am întâlni, iar eu ţi-am spus deja că nu exist pentru Picot.

Ahmed acceptă indicaţiile bunicului Clarei. Va face ce spune el, ca întotdeauna. Nimeni nu-l contrazicea pe Alfred Tannenberg.

— Colonelul a spus ceva despre oamenii care o urmăreau pe Clara?

— Nu, ştie şi mai puţin decât noi.

— Chiar era nevoie să fie ucişi?

Alfred se încruntă. Nu-i plăcea întrebarea lui Ahmed. Şi pe acesta îl miră faptul că se gândise cu voce tare.

— Da, era nevoie. Cine i-a trimis ştie acum ce fel de joc jucăm.

— Au venit după tine, nu-i aşa?

— Da.

— Pentru Biblia de Lut?

— Asta e ceea ce trebuie încă să aflu.

— Nu te-am întrebat niciodată, de fapt nimeni nu îndrăzneşte să vorbească despre asta, dar… fiul tău a fost ucis?

— A suferit un accident în care el şi Nur au murit.

— A fost ucis, Alfred?

Ahmed îl privi cu duritate pe bătrân, dar acesta îi susţinu privirea. Nici măcar nu clipea atunci când cineva îi zgândărea rana deschisă de moartea lui Helmut şi a soţiei sale.

— Helmut şi Nur sunt morţi. Asta e tot ce trebuie să ştii.

Cei doi bărbaţi se măsurară câteva clipe, dar Ahmed fu cel care îşi plecă privirea, incapabil să suporte gheaţa din ochii de oţel ai acelui bătrân care devenea pe zi ce trecea mai cumplit.

— Te îndoieşti, Ahmed?

— Nu.

— Mai bine aşa. Am fost cât se poate de sincer cu tine. Ştii care este natura afacerii. Într-o zi, o vei conduce tu, cu

siguranţă mai devreme decât îţi închipui şi mai repede decât mi-o doresc. Dar nu mă judeca; n-o face, Ahmed, nu îngădui nimănui s-o facă, nici măcar ţie, căci nu-ţi va folosi la nimic scutul Clarei.

— Ştiu, Alfred, ştiu ce fel de om eşti.

În tonul vocii lui Ahmed nu se citea dispreţ, ci doar conştientizarea faptului că lucrează pentru diavolul în persoană.

7

La ora patru după-amiază, nu era nici ţipenie de om în Santa Cruz, cartierul cu străzi înguste şi piaţete solitare care reprezintă mai bine decât oricare altul esenţa Sevillei. Obloanele balcoanelor de la casa cu două niveluri pe care o ocupa familia Gómez erau închise. Soarele de septembrie se încăpăţâna să încălzească la patruzeci de grade şi, în ciuda aerului condiţionat care potolea dogoarea, nimeni cu mintea întreagă din Sevilla n-ar fi ţinut obloanele deschise, nici măcar întredeschise.

Răcoarea era dată de întuneric; de altfel, aceea era ora siestei.

Curierul apăsă iritat, pentru a treia oară, pe sonerie. Femeia care îi deschise uşa părea prost dispusă. Se vedea că dormea şi că soneria o smulsese din toropeala după-amiezii.

— Plicul acesta este pentru don Enrique Gómez. Mi s-a spus să i-l predau lui personal.

— Don Enrique se odihneşte. Lăsaţi-mi-l, i-l voi da eu.

— Nu, nu, trebuie să mă asigur că don Enrique a primit plicul.

— N-auziţi? Vă spun că i-l dau eu.

— Iar eu vă spun că ori i-l înmânez personal acelui domn, ori duc plicul înapoi. Sunt comisionar şi îndeplinesc ce mi se spune.

— Vă rog să mi-l daţi!

— Şi eu vă spun că nu!

Femeia ridicase vocea, iar curierul, de asemenea. Se auziră nişte paşi grăbiţi şi un zvon de glasuri.

— Ce se întâmplă, Pepa?

— Nimic, doamnă, curierul ăsta, care insistă că trebuie să-i înmâneze plicul personal domnului, iar eu îi spun că nu.

— Daţi-mi-l, îi ceru femeia curierului.

— Nu, doamnă, nici dumneavoastră n-o să vi-l dau. Ori i-l predau domnului Gómez, ori plec.

Rocío Álvarez îl privi pe curier de sus până jos, gândindu-se să-i închidă uşa în nas. Dar un al şaselea simţ o împiedică să o facă. Ea ştia că trebuia să fie prudentă cu tot ceea ce îl privea pe soţul ei. Aşa că, muşcându-şi buza de jos şi cu mare părere de rău, o trimise pe Pepa la etaj să-l anunţe pe soţul ei.

Enrique Gómez coborî de îndată şi îl măsură pe curier cu privirea; ajunse la concluzia că exact asta era, un simplu curier.

— Rocío, Pepa, nu vă faceţi griji, mă ocup eu de acest domn.

Azvârli cuvântul „domn" ca să-l stânjenească pe curier, care, transpirat şi cu o scobitoare între dinţi, îl privea obraznic.

— Auziţi, şefu', eu nu voiam să vă stric siesta, eu fac ce mi se spune, şi mi s-a spus să vă dau plicul ăsta în mână.

— Cine v-a trimis?

— Ah, asta nu ştiu! Firma mi l-a predat, iar eu vi-l aduc. Dacă doriţi să aflaţi ceva, sunaţi la firmă.

Nu se deranjă să-i răspundă. Semnă recipisa, luă plicul şi închise uşa. Când se întoarse, dădu peste Rocío, la picioarele scării, privindu-l îngrijorată.

— Ce se întâmplă, Enrique?

— Ce să se întâmple?

— Nu ştiu, dar am o presimţire, de parcă în plicul ăsta ţi-ar veni veşti proaste.

— Dar ce chestii spui, Rocío! Curierul era un dobitoc căruia i s-a spus să-mi aducă plicul şi să mi-l înmâneze, iar el nu s-a dat bătut. Hai, du-te să te odihneşti, că pe căldura asta nu se poate face altceva. Urc şi eu de îndată.

— Dar, dacă e ceva…

— Ce să fie? Hai, lasă-mă!

Se aşeză în spatele mesei de scris din biroul său şi deschise îngrijorat plicul voluminos, de dimensiunea unei coli de hârtie A4. Nu-şi putu stăpâni o strâmbătură de neplăcere şi de scârbă la vederea fotografiilor pe care le avea în faţă. Se uită să nu fie vreo scrisoare în plic, şi nu fu mirat să vadă pe o foaie scrisul îndesat al lui Alfred Tannenberg.

Dar cine erau oamenii ăia pe care îi omorâse?

Mai aruncă o privire spre fotografii. Vedea doi bărbaţi zdrobiţi în bătaie, cu figurile de nerecunoscut. Într-o altă serie, apăreau cu o gaură de glonţ în cap.

Pe coală, doar patru cuvinte: „De data asta, nu”.

Rupse hârtia în bucăţele mărunte şi le ascunse în buzunarul hainei, ca să le arunce în toaletă. Cât despre fotografii, nu ştia ce putea face cu ele, aşa că pentru moment avea să le păstreze în seif.

Când urcă în cameră, soţia lui îl aştepta neliniştită.

— Ce era, Enrique?

— O prostie, Rocío, o prostie, nu-ţi face griji! Hai să ne odihnim, că încă nu e ora cinci.

* * *

Comisionarul se apropie de cei doi bărbaţi care discutau înflăcărat, în vreme ce luau micul dejun în colţul acela din barul hotelului, în care se zărea prin fereastră plaja de la Copacabana.

— Scuzaţi-mă, domnule, tocmai a fost adus pentru dumneavoastră, şi de la recepţie mi s-a spus că sunteţi aici.

— Mulţumesc, Tony.

— Pentru nimic, domnule.

Frank Dos Santos puse plicul în servieta diplomat şi continuă să vorbească nepăsător cu asociatul său. La amiază, sosea Alicia şi aveau să meargă să ia masa de prânz; apoi, urmau să îşi petreacă după-amiaza şi noaptea împreună. Trecuse mult timp de când nu mai venise la Rio, prea mult timp, se gândi el. Viaţa la marginea selvei îl făcea să piardă noţiunea timpului.

Puţin înainte de ora douăsprezece, urcă în apartamentul pe care-l avea rezervat la hotel. Se privi în oglinda din vestibul spunându-şi că, pentru un bătrân de optzeci şi cinci de ani, încă mai arăta destul de bine. Dar n-avea importanţă, Alicia avea să se poarte ca şi cum el ar fi fost Robert Redford, doar o plătea pentru asta.

* * *

Era pe punctul de a urca în avionul său particular, când îl văzu pe unul dintre secretarii săi alergând pe pistă.

— Domnule Wagner, aşteptaţi!

— Ce se întâmplă?

— Poftiţi, domnule, acest plic a sosit cu un curier. Vine de la Amman şi, după cât se pare, este foarte urgent. Au insistat că trebuie să-l primiţi imediat.

George Wagner luă plicul şi, fără măcar să mulţumească, continuă să urce pe scara avionului.

Se aşeză într-un fotoliu comod şi, în vreme ce însoţitoarea de bord personală îi pregătea un whisky, desfăcu plicul.

Privi fotografiile cu o expresie de dispreţ şi mototoli furios hârtia scrisă de mâna lui Alfred, cu patru cuvinte: „De data asta, nu”.

Se ridică de pe loc şi îi făcu un semn însoţitoarei de bord. Aceasta se grăbi să vină să primească ordinele şefului ei.

— Spuneţi-i comandantului să amâne zborul. Trebuie să mă întorc la birou.

— Da, domnule.

Furia i se citea în priviri. Pe când străbătea pista în drum spre terminalul avioanelor particulare, scoase telefonul mobil şi sună undeva la mulţi kilometri distanţă.

* * *

Blestemata doamnă Miller! Robert Brown o blestema în sinea lui pe soţia senatorului. Îl durea spatele de la atâta stat, fără nicio rezemătoare, pe un pled în iarba reşedinţei familiei Miller. Şi, pe deasupra, nu-l văzuse nici pe mentorul său. Îi spusese că aveau să se vadă la picnic, dar nu apăruse.

Simţi o uşurare când îl văzu apropiindu-se pe Ralph Barry. El urma să îl scape de nesuferita asta de nevastă a senatorului, care încerca să-l convingă să doneze o generoasă sumă în dolari pentru viitorii orfani din Irak.

— Ştiţi bine, dragă domnule Brown, că războiul va lăsa urme. Din nefericire, copiii vor suferi cel mai rău de pe urma acestuia, aşa că eu şi prietenele mele am format un comitet de ajutorare a orfanilor.

— Fireşte că puteţi conta pe contribuţia mea personală, doamnă Miller. De îndată ce consideraţi oportun, spuneţi-mi unde trebuie să transfer suma pe care mi-o veţi indica.

— Oh, cât sunteţi de generos! Eu nu trebuie să vă spun cu

cât trebuie să colaboraţi. Asta rămâne la latitudinea dumneavoastră.

— Zece mii de dolari, poate?

— Minunat! Zece mii de dolari ne vor fi de mare ajutor.

Ralph Barry se apropie. Ţinea în mână un plic voluminos, pe care i-l predă.

— Tocmai a sosit de la Amman. Curierul susţine că e urgent.

Robert Brown se ridică, cerându-şi scuze de la soţia senatorului, şi se îndreptă spre casă, în căutarea unui ungher ferit. Barry îl însoţea, zâmbitor şi relaxat. Pentru un fost profesor ca el, să stea cot la cot cu crema societăţii din Washington însemna că putea spune că ajunsese pe culme.

Într-un mic salon, găsiră un colţ unde să se aşeze. Brown deschise plicul şi scoase fotografiile. Expresia lui se înăspri.

— Ce ticălos! exclamă el. Ce nemernic!

Apoi, citi nota cu cele patru cuvinte scrise de mână: „De data asta, nu”.

Ralph Barry observă încordarea şefului său, dar aşteptă ca acesta să-i arate fotografiile din plic. Dar Brown n-o făcu. Le puse la loc, fără să-şi ascundă expresia mânioasă.

— Caută-l pe Paul Dukais!

— Ce se întâmplă?

— Nimic care să te intereseze, deşi, dacă mă gândesc… Îţi spun: avem probleme, probleme cu Alfred. N-o să mai stau mult la petrecerea asta prostească. De îndată ce vorbesc cu Paul, plec.

Ralph Barry nu făcu niciun comentariu şi plecă să-l caute pe preşedintele agenţiei Planet Security.

* * *

Elicopterul survolă Tell Mukajjar, anticul Ur, înainte de a se zări Safranul; la aterizare, ridică un nor de praf galben care făcea onoare denumirii satului.

Safranul modern era o aşezare cu aproape trei duzini de case construite din chirpici, vădit anacronice; doar antena de televiziune de pe acoperişul câte uneia trăda faptul că totul se întâmpla în zilele noastre. La mai puţin de un kilometru, anticul Safran apărea înconjurat de ţăruşi şi de benzi care delimitau

perimetrul, cu pancarte pe care era scris: „Trecerea interzisă” şi „Proprietate a statului”.

Ţăranilor din Safran puţin le păsa de cum trăiseră strămoşii lor; le era de ajuns că trebuiau să supravieţuiască în prezent. Li se părea ciudat, într-adevăr, că, după ce căzuse blestemata aia de bombă, câţiva soldaţi instalaseră o tabără de corturi alături de groapa unde se spunea că erau resturile unui sat antic sau poate ale unui palat. Poate că o fi rămas vreo comoară, dar prezenţa celor patru soldaţi era descurajatoare.

Colonelul nu putuse deplasa decât patru oameni în acel sat ascuns între Ur şi Basra, dar erau suficienţi cât să-i ţină deoparte pe ţărani, care priveau din nou cerul, uimiţi şi înfricoşaţi de zgomotul infernal al elicopterului.

Yves Picot o observa cu coada ochiului pe Clara Tannenberg. I se părea exotică. Ochi de oţel, de culoare albastră, pe un chip brunet, încadrat de nişte lungi plete castanii… Frumuseţea ei nu se observa din prima; trebuia să o priveşti îndelung şi cu răbdare ca să-ţi dai seama de armonia trăsăturilor şi de privirea inteligentă şi neliniştită.

O socotise o capricioasă isterică, dar poate că se pripise cu judecata. Fără îndoială, viaţa o răsfăţase, era destul să te uiţi la felul în care se îmbrăca în Irakul acela pe zi ce trece mai sărăcit. Dar altfel, conversaţia pe care o avuseseră în seara dinainte, luând cina la hotel, şi cea pe care o întreţineau acum în elicopter, aproape ţipând, îl făceau să intuiască faptul că tânăra Clara era mai mult decât capricioasă, era încăpăţânată; pe deasupra, părea un arheolog capabil, dar asta avea să vadă pe teren.

Cel care era într-adevăr un arheolog calificat era Ahmed Husseini, lucru absolut evident. Pe deasupra, Husseini nu rostea niciun cuvânt de prisos, iar cele pe care le spunea erau gândite temeinic şi dovedeau cunoaşterea profundă a realităţii mesopotamiene.

Elicopterul militar ateriză aproape de cortul unde se adăposteau cei patru soldaţi ai Colonelului.

Săriră pe pământ încercând să-şi acopere faţa. Într-o clipă, înghiţiră pulberea fină şi gălbuie din acel loc foarte ascuns, în

vreme ce câţiva săteni curioşi se apropiau să vadă cine sosea.

Şeful satului îl recunoscu pe Ahmed Husseini şi se îndreptă spre el; apoi o salută pe Clara înclinând din cap.

Însoţiţi de şeful satului şi de soldaţi, străbătură ţinutul.

Picot şi Ahmed se strecurară prin deschizătura care lăsa să se întrevadă resturile unei construcţii din care, din pricina lipsei de mijloace, abia putuseră curăţa un perimetru de două sute de metri.

Yves Picot asculta cu atenţie explicaţiile lui Ahmed, iar acesta răspundea la toate întrebările pe care i le punea arheologul francez.

Se vedea o încăpere pătrată, cu numeroase rafturi pe care se îngrămădeau resturi de tăbliţe sparte.

Clara nu suporta să privească de sus agitaţia celor doi bărbaţi şi să asculte cum explica Ahmed că puţinele tăbliţe pe care le găsiseră intacte le strămutaseră la Bagdad. Nerăbdătoare, le ceru soldaţilor să o ajute să se strecoare până unde erau cei doi.

Rămaseră mai bine de trei ore privind, răzuind, măsurând, salvând resturi de tăbliţe pe care abia de se putea citi conţinutul, atât de mici erau cioburile în care fuseseră fărâmate.

Când ieşiră din spărtură, erau acoperiţi cu un strat fin de praf gălbui.

Ahmed şi Picot vorbeau înflăcăraţi, fără să o ia prea mult în seamă pe Clara. Cei doi bărbaţi, spre necazul ei, păreau să se înţeleagă de minune, recunoscând fiecare competenţa în materie a celuilalt.

— Tabăra am putea s-o ridicăm lângă sat. Am putea angaja câţiva oameni de aici care să ajute la sarcinile cele mai simple. Dar avem nevoie de experţi, oameni cu pregătire, care să nu distrugă construcţia. În plus, tu însuţi ai văzut, e posibil să găsim mai multe construcţii, chiar şi anticul Safran. Aş putea face rost de corturi de la armată, deşi nu sunt comode, şi, poate, de câţiva soldaţi în plus care să asigure paza.

— Nu-mi plac soldaţii, afirmă răspicat Picot.

— În această parte a lumii sunt necesari, răspunse Ahmed.

— Ahmed, sateliţii-spioni baleiază Irakul, aşa că, dacă

detectează o tabără militară, în ziua când vor hotărî să bombardeze, vor face locul ăsta una cu pământul. Cred că trebuie să procedăm altfel. Nici vorbă de corturi militare sau de soldaţi. Cel puţin, nu mai mult de ăştia patru, care pot sluji ca element de descurajare, dacă vreun sătean ar vrea să facă pe deşteptul. Dacă vin să sap, o voi face cu echipe şi cu material civil.

— Veniţi? întrebă Clara cu o anume nelinişte.

— Încă nu ştiu. Vreau să văd acele două tăbliţe despre care mi-aţi vorbit, pe lângă celelalte despre care spuneţi că le-aţi găsit aici, cu parafa acelui Şamas. Până când nu le analizez, nu-mi pot face o părere solidă. În principiu, asta pare interesant; cred, la fel ca soţul dumneavoastră, că acesta este un templu-palat antic şi că, în afară de tăbliţe, am putea găsi mult mai mult. N-aş îndrăzni, de asemenea, s-o afirm categoric. Răspunsul pe care trebuie să mi-l dau la întrebarea pe care mi-o pun este dacă într-adevăr ceea ce văd merită osteneala de a transfera aici douăzeci sau treizeci de persoane, cu mijloacele pe care le reclamă o excavaţie de această natură, şi costurile financiare implicite, în asemenea împrejurări, care nu sunt dintre cele mai propice. Într-una dintre zilele astea, avioanele F-18 ale Unchiului Sam vor apărea şi vă vor ciurui. Vor face Irakul una cu pământul, şi nu văd raţiunea pentru care nu ne-ar mătura şi pe noi, dacă vom fi aici. Mă îndoiesc sincer că le-ar păsa că încercăm să salvăm ruinele unui templu-palat de acum multe secole dinainte de Hristos. Astfel că, să venim acum, aici, ar însemna un risc inutil. Poate, după război…

— Dar nu putem lăsa asta aşa! Se va distruge!

Vocea Clarei vădea nelinişte.

— Da, doamnă, fără îndoială că aveţi dreptate. Avioanele F-18 nu vor lăsa nimic în urma lor, în afară de mai mult praf galben; chestiunea este dacă vreau sau nu să-mi pun şi pielea la bătaie, în afară de bani, într-o aventură ca asta. Nu sunt Indiana Jones, şi trebuie să analizez, cu riscul de a mă înşela, cât timp, aproximativ, le va lua yankeilor până să bombardeze, cât timp îmi va lua până să formez o echipă şi s-o deplasez aici, cât timp am investi ca să obţinem vreun rezultat… Războiul va începe

peste cel mult şase sau opt luni. Citiţi ziarele. Am descoperit de ceva vreme că ziarele povestesc tot, dar volumul de informaţii şi ghiveciul de ştiri este atât de mare, încât, până la urmă, nu vedem ce este evident. Mă rog, am obţine ceva în şase luni? După părerea mea, nu. Dumneavoastră ştiţi că o excavare de această anvergură presupune ani de zile.

— Aşadar, aţi luat deja hotărârea. Aţi venit doar din curiozitate, afirmă, mai curând decât întrebă, Clara.

— Aveţi dreptate, am venit pentru că eram curios; în ceea ce priveşte hotărârea, încă n-am luat-o definitiv. Fac pe propriul avocat al diavolului.

— Tăbliţele pe care vreţi să le vedeţi sunt la Bagdad. Le veţi vedea acolo. Am dorit să vă faceţi înainte o idee despre acest loc, interveni Ahmed.

Şeful satului îi invită să se răcorească şi să servească o ceaşcă de ceai şi ceva de mâncare. Acceptară, punând pe masă şi alimentele pe care le aduseseră cu ei. Pentru Ahmed şi Clara fu o surpriză să-l audă pe Picot vorbind în arabă.

— Vorbiţi destul de bine araba. Unde aţi învăţat-o? îl întrebă Ahmed.

— Am început s-o învăţ în ziua în care am hotărât că vocaţia mea e arheologia. Dacă voiam să fac săpături, avea să fie în mare parte în ţări de limbă arabă, aşa că, neplăcându-mi niciodată intermediarii, am început să învăţ araba. N-o vorbesc chiar bine de tot, dar îndeajuns cât să înţeleg şi să mă fac înţeles.

— Citiţi şi scrieţi, de asemenea? vru să ştie Clara.

— Da, citesc şi scriu.

Şeful satului se dovedi a fi un om ager la minte, încântat să-i aibă acolo pe vizitatorii aceia care, dacă se hotărau să facă săpături, aveau să le aducă oamenilor locului prosperitate.

Îi cunoştea pe Clara şi pe Ahmed de pe vremea când aceştia începuseră săpăturile, dar apoi trebuiseră să le abandoneze din lipsă de mijloace. Oamenii din sat nu aveau suficiente cunoştinţe ca să-i ajute, fără să distrugă ceea ce ar fi găsit pe acolo.

— Şeful se oferă să ne găzduiască la el acasă ca să ne

petrecem noaptea. Putem să stăm şi în cortul militar pe care l-am adus în elicopter. Mâine am putea merge să vizităm zona, ca să vă faceţi o impresie despre regiune; am putea ajunge chiar până la Ur sau, dacă nu, ne putem întoarce acum la Bagdad. Dumneavoastră hotărâţi.

Yves Picot nu întârzie să ia o hotărâre. Acceptă să petreacă noaptea la Safran, pentru ca a doua zi să viziteze împrejurimile. Această călătorie căpăta pentru el o nouă dimensiune. Traseul în elicopter de la Bagdad, imensa solitudine a pământului galben care i se deschidea dinaintea ochilor, lipsa de comoditate ca element al aventurii… Se gândi că poate nu avea să se mai întoarcă niciodată în locul acela şi, în cazul în care ar face-o, ar fi cu cel puţin douăzeci de persoane, aşa că n-ar mai putea să se bucure de liniştea care învăluia totul.

Ahmed prevăzuse posibilitatea de a rămâne acolo peste noapte. Aşadar, Colonelul dăduse ordin soldaţilor care-i escortau să pregătească corturi şi raţii de mâncare, dar el îi ceruse Fatimei să se ocupe de rânduirea mai multor pungi cu hrană şi băutură. Femeia îşi dădu toată silinţa, pregătindu-le în diferite sufertaşe salate, humus, pui fript, pe lângă gustări şi tot felul de fructe.

Clara protestase când văzuse atâta mâncare, dar Fatima nu era dispusă să-i lase să plece fără ceea ce pregătise ea, aşa că erau bine aprovizionaţi.

Soldaţii ridicară corturile, aproape de cei patru tovarăşi care păzeau ruinele. Picot putea dormi cu ei, iar în celălalt cort, Ahmed şi Clara. Dar şeful satului insistă ca Ahmed şi Clara să doarmă la el acasă, şi aşa rămase, spre satisfacţia lui Picot, care se putea bucura de un cort numai al lui.

Băură ceai şi mâncară fistic împreună cu alţi bărbaţi care veniseră la casa şeful satului. Se ofereau să muncească la săpături. Voiau să stabilească sumele pe care aveau să le primească pentru fiecare zi de muncă. Iar Ahmed, secondat de Picot, începu o îndelungată tocmeală.

La ora zece noaptea, satul era cufundat în linişte. Ţăranii se trezeau odată cu ivirea primelor raze de soare, aşa că se culcau devreme.

Clara şi Ahmed îl însoţiră pe Picot până la cortul lui. Şi ei îşi începeau ziua de muncă de cum răsărea soarele.

Apoi, în linişte, se îndreptară spre resturile acelui edificiu care îi fascina. Se aşezară pe nisip, sprijiniţi de zidurile de cărămidă nearsă ale acelui palat milenar. Ahmed aprinse o ţigară de foi pentru Clara şi alta pentru el. Amândoi fumau, dar în fiecare zi se jurau că era pentru ultima dată, ştiind totuşi că nu se puteau ţine de cuvânt. Dar, dacă fumai, în Irak nu deveneai un proscris, ca în Statele Unite sau în Europa. Femeile fumau acasă sau în locuri închise, niciodată pe stradă; Clara respecta regula.

Mantia de stele părea să încălzească şi mai mult noaptea. Clara dormita, încercând să-şi imagineze cum fusese acel loc cu mii de ani în urmă. În liniştea aceea, auzea sute de voci de femei, de copii, de bărbaţi. Ţărani, scribi, regi, tot atât de reali ca noaptea, treceau pe acolo cu toţii, pe dinaintea ochilor ei închişi.

Şamas. Cum o fi fost Şamas? Pe Avraam, părintele tuturor oamenilor, şi-l închipuia ca pe un păstor seminomad, care, trăind în corturi, mergea pe la marginea deşertului cu turmele lui de capre şi de oi, dormind sub cerul liber în nopţi înstelate ca aceea.

Avraam trebuie că avea o barbă lungă şi căruntă şi părul des şi încâlcit. Era înalt, da, îl vedea înalt, cu o ţinută impunătoare, care inspira respect pe oriunde mergea.

Biblia îl prezenta, de asemenea, ca pe un om ager la minte şi dur, ca pe un conducător de oameni, nu numai de turme.

Dar de ce însoţise Şamas clanul lui Avraam până la Haran şi apoi se întorsese? Din resturile tăbliţelor găsite acolo, la Safran, asta se putea deduce.

— Clara, trezeşte-te, hai să mergem, e târziu!

— Nu sunt adormită.

— Ba da, eşti; hai, să mergem!

— Du-te tu, Ahmed, lasă-mă să mai stau puţin aici!

— E târziu.

— E de abia ora unsprezece, şi soldaţii sunt aproape, n-o să păţesc nimic.

— Clara, te rog, nu rămâne aici.

— Atunci, rămâi cu mine, aşa, în linişte, cum eram până acum. Ţi-e somn?

— Nu. Mai fumez o ţigară şi apoi mergem. De acord?

Clara nu răspunse. Nu avea de gând să plece din locul acela multă vreme, voia să simtă în continuare răcoarea chirpiciului care o înconjura.

8

Ili îl îmbrăţişă pe Şamas. Băiatul pleca împreună cu clanul său, iar el trăia un sentiment de tristeţe, dar totodată şi de uşurare. Era cu neputinţă ca acel copil să fie disciplinat. Inteligent, într-adevăr, dar incapabil să se concentreze la ceva ce nu-l interesa. Cu siguranţă că nu avea să-l mai revadă, deşi nu era pentru prima dată când clanul lui Terah pleca spre miazănoapte să caute păşuni, purtându-şi încărcătura pentru negoţ.

Îi auzise vorbind pe unii oameni că, poate cu această ocazie, urmau să străbată drumul până la malul Tigrului ca să ajungă până la Assur şi, de acolo, la Haran.

Pe oriunde s-ar fi dus, fapt e că avea să treacă multă vreme până să îi vadă din nou, în cazul în care s-ar întoarce cu toţii.

— Voi ţine minte tot ce m-ai învăţat, promitea Şamas.

Ili nu-i dădu crezare. Ştia că multe din câte îl învăţase se pierduseră în zbor, pentru că, la multe lecţii, Şamas nici măcar nu-l auzea. Aşa că îl bătu pe umăr şi îi dădu mai multe condeie de trestie şi de os. Era darul lui pentru un elev pe care nu avea să-l uite din pricina multor clipe dulci-acrişoare prin care îl făcuse să treacă.

Se crăpa de ziuă, iar clanul lui Terah era pregătit să înceapă lungul drum până la pământul Canaanului.

Mai mult de cincizeci de persoane, împreună cu uneltele şi animalele lor, se porniră la drum.

Şamas îl căută pe Avram, care mergea în frunte cu Yadin, tatăl copilului, şi cu alţi bărbaţi ai clanului. Băiatul nu reuşi să-l facă pe vreunul dintre ei să-i acorde atenţie. Oamenii nu se puseseră încă de acord asupra rutei, iar Terah, obosit, încheie discuţia, arătând că nu aveau să se îndepărteze de Eufrat, urmând a se apropia de Babilonia, a trece prin Mari şi, de acolo, spre Haran, înainte de a-şi continua drumul până în

Canaan.

Băiatul înţelese că trebuia să lase să treacă vreo câteva zile înainte de a-i cere lui Avram să înceapă relatarea despre Creaţie. Mai întâi, trebuiau să se acomodeze la rutina marşului, chiar dacă acesta fusese repetat şi în alte ocazii. Dar, în primele zile, mereu izbucneau fricţiuni, până când unii şi alţii se obişnuiau să meargă în pasul oilor şi al caprelor şi să trăiască având cerul drept acoperiş.

Într-o seară, când femeile aduceau apă din Eufrat şi bărbaţii numărau turmele, Şamas îl văzu pe Avram îndepărtându-se pe o cărare de lângă fluviu şi îl urmă.

Avram merse o bună bucată de drum, apoi se aşeză pe o piatră alungită şi netedă de lângă fluviu, în apele căruia arunca distrat pietricelele pe care le găsea la îndemână pe mal.

Şamas îşi dădu seama că Avram medita, aşa că nu-şi făcu simţită prezenţa, ca să nu-l deranjeze. Avea să aştepte să se întoarcă în tabără ca să-i vorbească.

După un timp, auzi că Avram îl cheamă.

— Vino, aşază-te aici, îi spuse copilului, arătându-i o piatră din apropiere.

— Ştiai unde sunt?

— Da, m-ai urmărit din tabără, dar ştiam că nu mă vei deranja până când nu voi termina de meditat.

— Ai vorbit cu El?

— Nu, azi nu a vrut să-mi vorbească. L-am căutat, dar nu i-am simţit prezenţa.

— Poate pentru că eram eu prin preajmă, răspunse copilul, mâhnit.

— Poate. Dar, pesemne, nu avea nimic de spus.

Şamas se linişti cu acest răspuns; i se părea firesc ca Dumnezeu să nu vorbească doar ca să se afle în treabă.

— Am adus condeie, Ili mi le-a dăruit.

— Până la urmă, v-aţi împăcat?

— M-am străduit să fiu un elev mai bun, dar ştiu că nu mi-am îndeplinit sarcinile, cum se aşteptau cu toţii. Nu e vorba că nu vreau să ştiu, de bună seamă că vreau, dar…

— Preferi să însoţeşti clanul?

— Întotdeauna?

— Da, întotdeauna.

— Pot eu oare învăţa tot ce ştie Ili mergând dintr-un loc într-altul?

— Există şi alte locuri unde poţi învăţa. Acum l-ai lăsat pe Ili în urmă, gândeşte-te la alte lucruri.

— Da, de asta te-am urmat, voiam să-ţi cer să începi să-mi povesteşti cum a făcut El lumea şi de ce.

— O voi face.

— Dar când?

— Putem începe mâine.

— Şi de ce nu acum?

— Pentru că se întunecă şi mama ta va fi îngrijorată că nu ştie pe unde umbli.

— Ai dreptate, dar mâine, când anume?

— Îţi voi spune. Hai, să nu mai zăbovim!

Dar nu începură a doua zi, nici în următoarea, nici în a treia. Drumurile lungi pe jos, veghind asupra turmelor, câte un incident cu sătenii din locurile unde îşi ridicau tabăra de corturi îl împiedicau pe Avram să găsească liniştea necesară ca să-i explice lui Şamas de ce a creat El lumea. Dar băiatul nu pregeta să-l întrebe pe Avram de ce Dumnezeul acela e mai puternic decât Enlil{20}, Ninurta{21} şi chiar decât Marduk{22}, astfel că, în timpul drumului lung către Haran, Şamas îl ascultă pe Avram povestind că nu exista alt Dumnezeu decât El, că toţi ceilalţi erau doar figurine de lut.

— Aşadar, Marduk nu a luptat împotriva lui Tiamat{23}?

— Tiamat, zeiţa haosului… răspundea zâmbind Avram. Tu crezi că există un zeu care răspunde de haos, altul de apă, altul de cereale, altul de oi, altul de capre?

— Aşa m-a învăţat Ili. Să-ţi explic! Marduk a luptat împotriva lui Tiamat şi a împărţit-o în două bucăţi: cu una a făcut Cerul, cu cealaltă, Pământul. Iar din ochii ei au izbucnit Tigrul şi Eufratul, şi din sângele soţului zeiţei, zeul Kingu{24}, a plămădit omul. Marduk i-a spus lui Ea{25}: „Voi frământa sângele şi voi alcătui oasele. Voi crea un sălbatic, care se va numi «om». Voi crea fiinţa omenească, omul, care să se ocupe

de cultul zeilor, pentru ca aceştia să se simtă în largul lor”.

Şamas repetă vorbele auzite de atâtea ori din partea lui Ili, care îşi îndemna elevii să înveţe *Enuma Elish,* poemul despre crearea omului.

— Ia te uită, după cât se pare, ţi-ai însuşit câte ceva din ce te-a învăţat Ili.

— Da, dar spune-mi adevărul, există Marduk?

— Nu, nu există.

— Există numai Dumnezeul tău?

— Există numai Dumnezeu.

— Aşadar, toţi oamenii greşesc, în afară de tine?

— Oamenii încearcă să-şi explice ce se întâmplă şi privesc cerul, crezând că acolo există un zeu pentru fiecare lucru. Dacă ar privi în adâncul inimii, ar găsi răspunsul.

— Ştii, eu mă străduiesc să privesc în inima mea, cum îmi spui tu, dar nu găsesc nimic.

— Ba da, găseşti, ai găsit drumul ca să ajungi la Dumnezeu, căci întrebi de El şi vrei să-L întâlneşti.

— E adevărat că ai distrus atelierul unde Terah modela figurinele zeilor?

— Nu l-am distrus, am vrut numai să dovedesc că erau doar lut şi că înăuntrul acelui lut nu se afla nimic. Tatăl meu făcea zeii. E cumva Terah un zeu?

Băiatul râse cu poftă. Nu, într-adevăr, Terah nu era un zeu. Bătrânul părinte al lui Avram, cu barbă deasă, nu părea un zeu. Striga supărat când copiii nu-l lăsau să se odihnească, în orele când soarele frigea, şi mulgea caprele la răsăritul soarelui. „Zeii nu mulg caprele”, îşi spunea Şamas.

După cum se apropiau de miazănoapte, vremea se schimba pe nesimţite. Într-o seară, cerul se coloră în cenuşiu şi descărcă apoi milioane de picături de apă peste tabăra lui Terah.

Strânşi în corturi, bărbaţii stăteau de vorbă, în vreme ce femeile pregăteau masa pentru sfârşitul zilei, iar copiii se jucau de-a evadarea de sub ocrotirea corturilor de piele. Un bătrân anunţă că se aflau aproape de păşunile de la Haran, iar Terah încuviinţă, spunând că acolo urmau să se odihnească o vreme, căci în acel ţinut aveau neamuri, iar el însuşi era de acolo.

Şamas se bucură. Avea chef să se stabilească undeva. Hotărât lucru, drumul acela dintr-un loc într-altul nu-i plăcea sub niciun chip. Îi era dor chiar şi de casa tăbliţelor unde Ili dădea lecţii. În afară de conversaţiile cu Avram, în clan nimeni nu părea în mod special interesat să vorbească despre altceva în afară de sănătatea turmelor şi de întâmplările de peste zi.

În noaptea aceea, sub mantia de ploaie, în vreme ce Terah spunea că aveau să rămână la Haran, Şamas îl întrebă pe tatăl său dacă ar putea găsi o altă casă a tăbliţelor unde să-şi continue ucenicia.

Yadin se miră când auzi o asemenea cerere din partea fiului său.

— Credeam că, pentru tine, să mergi la şcoală era o pedeapsă.

— Am greşit, tată, prefer să învăţ, decât să umblu.

— Aşa trăim noi, Şamas. Nu dispreţul ceea ce suntem!

— Nu, tată, nu dispreţuiesc. Îmi place să adorm privind stelele şi să mă joc din zori de zi. Le-am pus nume tuturor caprelor şi oilor noastre şi am învăţat să le mulg. Dar mi-e dor de învăţătură.

Tatăl lui Şamas rămase pe gânduri. Ştia cât de inteligent era fiul său, şi această călătorie spre miazănoapte îl schimbase văzând cu ochii: dintr-odată, tânjea după învăţătură.

Avea să vorbească cu Terah şi cu Avram, ca să hotărască soarta băiatului.

Clanul se aşeză în afara zidurilor cetăţii Haran. Terah va modela din nou argila cu ajutorul fiilor săi Avram şi Nahor. Mâinile lui erau în stare să dea formă unui zeu, dar modela şi cărămizi, şi vase complicate. Aşadar, vor avea cu ce să-şi câştige existenţa, în afară de faptul că posedau turme de oi şi de capre şi nenumăraţi măgari de povară.

Yadin îi ceru lui Terah să găsească mijlocul pentru ca Şamas să-şi poată relua ucenicia.

Într-o seară, la apusul soarelui, Avram îl căută pe Şamas. Îl găsi jucându-se cu ceilalţi copii, dar pe chipul micuţului era o umbră de tristeţe.

— Şamas! îl strigă Avram.

Copilul veni în grabă.

— M-am gândit că acum, dacă am ajuns, aş putea să-ţi povestesc istoria lumii. Putem arde argila ca să facem tăbliţele şi, fiindcă ai păstrat condeiele, ai putea scrie de ce ne-a făcut Dumnezeu. Ştii, din toate câte reuşeşte privirea să vadă, nu va rămâne decât ceea ce e scris.

— Ţi-a spus-o El?

— Am simţit-o înăuntrul meu. Fiii fiilor noştri pot ajunge să socotească drept adevărate poveştile cu zei, pentru că alţi oameni le-au lăsat scrise pentru totdeauna pe argila arsă. Aşadar, ca să Îl cunoască pe El şi să ştie ce a făcut, noi vom povesti tot, Şamas.

— Noi?

— Da, eu îţi voi povesti, iar tu vei scrie; chiar tu ai propus-o înainte de a pleca din Ur.

— Aşa vom face, răspunse copilul entuziasmat, conştient de noua sa responsabilitate. Când începem?

— Mâine să ai pregătite nişte tăbliţe pentru când soarele va fi la asfinţit. Atunci ne vom întâlni la curmalii din apropierea corturilor noastre şi acolo voi începe să-ţi povestesc istoria lumii.

Şamas alergă spre cortul lui, îngrijorat. Trecuse multă vreme de când nu mai făcuse condeiul să alunece pe argilă. Să fi uitat oare? Aşa că le ceru părinţilor săi să-i permită să pregătească nişte tăbliţe pe care să exerseze. Nu voia să-l dezamăgească pe Avram, dar, mai cu seamă, nu voia să se dezamăgească pe el însuşi.

Când le avu pregătite, îşi scrise, cum îl învăţase Ili, numele în partea de sus: Şamas.

„Voi scrie istoria lumii. Avram mi-o va povesti. Aşa, oamenii vor afla de ce i-a creat El.“

Şamas privi tăbliţa şi nu se simţi mulţumit de rezultat. Pierduse îndemânarea în mânuirea condeiului, şi semnele apăreau strâmbe. Hotărî să exerseze în continuare până când scrisul avea să devină acceptabil.

„Marduk este doar o figurină de lut. Zeii de lut sunt doar lut. Dumnezeul lui Avram nu se vede, de aceea este Dumnezeu. Nu

se poate modela, nici nu se poate sparge.”

Copilul privi din nou tăbliţa cu un ochi critic. Tatăl său aruncă o privire peste umărul acestuia.

— Şamas, ce scrii acolo?

— Doar exersez, tată.

— Nu-ţi face atâtea griji, spuse Yadin cu afecţiune.

— Nu pot scrie istoria lumii cu aceste semne strâmbe pe care nici eu nu le înţeleg, se plânse copilul.

— Ai răbdare, vei reuşi.

„Există doar un Dumnezeu care domneşte peste Cer şi peste Pământ, şi nu împarte puterea Lui cu nimeni”, continuă Şamas să scrie, şi tot aşa, până când lumina soarelui dispăru la orizont, şi nu mai putu face altceva decât să doarmă.

De dimineaţă, de cum se crăpă de ziuă, Şamas îi ceru tatălui său să-i pregătească noi tăbliţe pe care să continue să-şi perfecţioneze scrisul. Nu voia ca Avram să se ruşineze din pricina lui, când avea să citească ce îi povestea.

Yadin îl ajută pe copil să pregătească mai multe tăbliţe, înainte de a merge să îngrijească turmele. Urma să meargă apoi la oraş să discute cu sacerdoţii ca să se ocupe de desăvârşirea învăţăturilor pentru Şamas. Terah se angajase să-l însoţească, fiind un om cunoscut în oraş.

„Ca să vorbim cu Dumnezeu trebuie să căutăm în inima noastră. Avram spune că El nu vorbeşte prin cuvinte, dar că îi face pe oameni să simtă ce doreşte El ca ei să facă. Eu caut înăuntrul meu, dar încă nu sunt demn să-L aud. Cred că, dintre noi toţi, l-a ales doar pe Avram.”

Şi Şamas continuă să scrie aşa toată ziua, până când soarele începu să asfinţească la orizont şi, în graba mare, se îndreptă spre curmalii unde Avram îl aştepta deja.

Şamas îi arătă lui Avram tăbliţele, şi acesta nu făcu niciun gest, nici de încuviinţare, nici de reproş.

— Te-ai străduit, şi asta e de ajuns, Şamas.

— Voi încerca să o fac mai bine.

— Ştiu.

Copilul se aşeză sprijinindu-se de un curmal, cu tăbliţa pe genunchi şi cu condeiul în mâna stângă, pentru că era stângaci.

Avram începu să vorbească, şi vorbele sale păreau dictate din înaltul cerului.

— La început, a făcut Dumnezeu cerul şi pământul. Şi pământul era fără chip, şi pustiu şi întuneric era deasupra adâncului, iar Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor. Şi a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!” şi s-a făcut lumină. Şi a văzut Dumnezeu că lumina este bună şi a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric. Şi a numit Dumnezeu lumina ziuă şi întunericul l-a numit noapte. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua întâi. Şi a zis Dumnezeu: „Să fie o tărie în mijlocul apelor, care să despartă apele de ape”. Şi a făcut Dumnezeu tăria cerului şi a despărţit Dumnezeu apele care sunt dedesubtul tăriei de apele care sunt deasupra tăriei. Şi s-a făcut aşa. Şi a numit Dumnezeu tăria cer; şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua a doua. Şi a zis Dumnezeu: „Să se adune apele cele de sub cer la un loc şi să se ivească uscatul”. Şi s-a făcut aşa. Şi a numit Dumnezeu uscatul pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Şi a văzut Dumnezeu că este bine. Şi a zis Dumnezeu: „Să odrăslească pământul pajişte verde, ierburi având sământă în ele şi pomi roditori, care să facă, după soiul lor, roade cu sământă în ele, pe pământ”, şi a văzut Dumnezeu că este bine. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua a treia. Şi a zis Dumnezeu: „Să fie luminători pe bolta cerului, ca să despartă ziua de noapte, şi să fie semne ale anotimpurilor, ale zilelor şi ale anilor. Şi să fie luminători, pe bolta cerului, ca să lumineze pe pământ”. Şi s-a făcut aşa. Deci a făcut Dumnezeu cei doi luminători mari: luminătorul cel mai mare, ca să stăpânească ziua, şi luminătorul cel mai mic, ca să stăpânească noaptea, precum şi stelele. Şi i-a pus Dumnezeu pe bolta cerului, ca să lumineze pe pământ. Şi să stăpânească peste zi şi peste noapte şi să despartă lumina de întuneric. Şi a văzut Dumnezeu că este bine. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua a patra. Şi a zis Dumnezeu: „Să mişune apele de sumedenie de jivine cu viaţă în ele şi păsările să zboare pe pământ şi pe întinsul cerului”. Şi a făcut Dumnezeu chiţii cei mari şi toate vietăţile viermuitoare de care mişună apele, după soiul lor, şi toate păsările zburătoare, după soiul lor. Şi a văzut Dumnezeu că este bine. Şi le-a

binecuvântat Dumnezeu zicând: „Prăsiţi-vă şi vă înmulţiţi şi umpleţi apele mărilor, şi păsările să se înmulţească pe pământ”. Şi s-a făcut seară, şi s-a făcut dimineaţă: ziua a cincea. Şi a zis Dumnezeu: „Să scoată pământul fiinţe vii după fel şi fel: dobitoace, târâtoare şi fiare, după soiul lor”. Şi s-a făcut aşa. Şi a făcut Dumnezeu fiarele pământului, după soiul lor, şi dobitoacele după soiul lor, şi toate târâtoarele de pe pământ, după soiul lor. Şi a văzut Dumnezeu că este bine. Şi a zis Dumnezeu: „Să facem om, după chipul nostru şi după asemănarea noastră, care să aibă stăpânire peste peştii mării, şi peste păsările cerului, şi peste dobitoace, şi peste tot pământul, şi peste toate jivinele care se târăsc pe pământ”. Şi a făcut Dumnezeu pe om, după chipul său, după chipul lui Dumnezeu l-a făcut, bărbat şi femeie i-a făcut. Şi i-a binecuvântat pe ei Dumnezeu şi le-a zis lor Dumnezeu: „Fiţi roditori şi vă înmulţiţi, şi umpleţi pământul, şi supuneţi-l, şi stăpâniţi peste peştii mării, şi peste păsările cerului, şi peste toate vietăţile care se mişcă pe pământ”. Şi a zis Dumnezeu: „Iată, vă dau vouă toate ierburile care au sământă în ele, de pe toată faţa pământului, şi toţi pomii care au roade cu sământă în ele. Acestea să fie hrana voastră. Şi tuturor dobitoacelor pământului, şi tuturor păsărilor cerului, şi tuturor jivinelor care se târăsc pe pământ şi care au în ele suflare de viaţă le dau ca hrană toată iarba şi toată buruiana”. Şi s-a făcut aşa. Şi a privit Dumnezeu la toate câte le făcuse şi iată erau bune foarte. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua a şasea. Aşa s-au desăvârşit cerul şi pământul şi toată oştirea lor. Şi a sfârşit Dumnezeu în ziua a şaptea lucrarea sa pe care o făcuse şi s-a odihnit în ziua a şaptea de toată lucrarea sa pe care o făcuse. Şi a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea şi a sfinţit-o, căci întru ea s-a odihnit de toată lucrarea sa pe care a făcut-o Dumnezeu. Iată obârşiile cerului şi ale pământului, atunci când au fost zidite.{26}

Avram rămase tăcut câtă vreme Şamas termina de scris ceea ce îi povestise. Copilul nu ridicase ochii de pe tăbliţă, iar Avram îşi dădu seama de strădania de a aşeza fiecare linie în coloane verticale fără să facă nicio greşeală.

Şamas îi întinse lui Avram tăbliţele. Erau câteva semne greu

de înţeles, dar, în general, copilul trecuse cu succes povestea originii lumii.

— Se înţelege destul de bine. Acum, păstrează aceste tăbliţe la loc sigur, unde fraţii tăi nu le pot sparge şi unde nu ar deranja-o pe mama ta. Întreabă-l pe tatăl tău, el îţi va spune unde. Aşadar, ce crezi despre ceea ce ţi-am povestit?

— Cred că…

— Spune, de ce te temi?

— Nu vreau să te supăr, Avram, dar facerea lumii de către Dumnezeu seamănă cu facerea lumii de către zei.

— Da, dar există mai multe diferenţe.

— Care anume?

— De pildă, în poemul *Enuma Eliş* pe care Ili te-a învăţat să-l reciţi, Marduk îl creează pe om ucigându-i pe zeiţa Tiamat şi pe soţul ei, zeul Kingu. Dar şi Marduk, la rândul său, a fost creat. Zeii nu creează nimic, îl fac pe om din ceea ce există, dar cine creează ceea ce există? Dumnezeu creează pentru că aşa hotărăşte, şi creează din nimic, pentru că nu are nevoie de nimic ca să creeze.

— Dar ceea ce îmi povesteşti tu seamănă oarecum cu ceea ce îmi povestea Ili.

— Da, oarecum. Există oameni care au intuit un principiu creator şi au imaginat poveşti despre zei care să îl explice.

— De ce nu au ştiut să-L audă pe El?

— Pentru că nu e uşor să-L auzi. Suntem prea absorbiţi gândindu-ne la noi înşine. Dumnezeu ne-a pedepsit, i-a pedepsit pe toţi oamenii, pe cei dintâi şi pe cei care vor veni după noi, să-şi dobândească hrana prin trudă, să îndure boli şi suferinţe, să rătăcească pe pământ, aşa că omul găseşte prea puţin timp ca să-L caute pe Dumnezeu.

— Şi de ce ne-a pedepsit? De ce pe toţi oamenii? Eu încă n-am făcut nimic, cel puţin nimic foarte grav.

— Ai dreptate, dar primii părinţi au păcătuit şi ne-au condamnat pe toţi.

— Nu mi se pare drept.

— Cine eşti tu ca să-L judeci pe Dumnezeu?

— Dar de ce trebuie să accept o vină pe care nu am comis-o?

— Mâine îţi voi povesti. Adu tăbliţele şi condeiul!

Aproape că nu mai era lumină, aşa că Avram şi Şamas o porniră spre tabără, unde clanul se pregătea de odihnă după o lungă zi de muncă. Yadin îi făcu un semn lui Avram. Voia să-i vorbească în taină.

— Fiul meu nu e fericit.

— Ştiu.

— Îi e dor de Ur, chiar şi de Ili. Vrea să înveţe. Am fost la templu cu Terah; îl vor primi, dar mă tem că va vorbi despre ce îi povesteşti şi ne-ar putea face probleme. Spune-i să nu afirme că există un singur Dumnezeu, că ar putea ajunge la urechile regelui şi vom suferi consecinţele.

— Yadin, tu crezi…?

— Da, Avram, dar trebuie să fim prudenţi. Şi tatăl tău îţi va vorbi.

* * *

Clanul avea să se aşeze pentru o vreme la Haran, înainte de a continua călătoria spre ţinutul Canaanului. Aşa că bărbaţii începură să ridice case de paie şi de chirpici, în care să locuiască până venea momentul să pornească din nou la drum. Yadin îi oferi lui Şamas o nişă în care să păstreze tăbliţele pe care scria întruna cu răbdare, sub dictarea lui Avram.

În fiecare zi, Şamas ardea de nerăbdare, aşteptând ora când trebuia să se aşeze cu Avram sub curmal.

Ştia de-acum de ce îi pedepsise Dumnezeu pe oameni. Era de neiertat cât de prost fusese Adam, se gândea copilul. Dumnezeu făcuse raiul în care să trăiască, un loc cu tot felul de copaci cu roade bune de mâncat, iar, în mijlocul grădinii, aşezase pomul cunoaşterii binelui şi răului, singurul de care nu trebuia să se apropie, pentru că, dacă ar fi mâncat din fructele lui, ar fi murit.

— Nu înţeleg, de ce au mâncat? întrebă Şamas.

— Pentru că Dumnezeu ne-a făcut liberi să alegem. Spune-mi, Şamas, ţii minte când Ili v-a interzis să săriţi de pe fereastra şcolii, pentru că vă puteaţi face rău?

— Da.

— Şi câţi aţi sărit?

— Mă rog… eu am sărit.

— Tu şi alţi colegi de-ai tăi, şi, dacă îmi amintesc bine, unii şi-au rupt şi nişte oase. Ai prieteni care nu vor mai umbla niciodată la fel ca înainte. E adevărat că ştiaţi că se putea întâmpla aşa ceva?

— Da.

— Dar aţi făcut-o.

— Dar nu e acelaşi lucru să-ţi rupi un os sau să mori, insistă Şamas.

— Nu, nu e acelaşi lucru. Dar Adam şi Eva au crezut că, dacă vor mânca din acel copac, vor deveni zei, şi nu au putut rezista ispitei de a gusta. Când aţi sărit pe fereastră, nu v-aţi gândit la răul pe care vi-l puteaţi face; nici Adam şi Eva nu s-au gândit.

— Ieri, m-am gândit că facerea Evei se aseamănă cu povestea lui Enki şi Ninhursag.

— De ce? întrebă Avram la rândul său, uimit de memoria prodigioasă a lui Şamas, care auzise foarte de mic acele poveşti din gura învăţătorului său în casa tăbliţelor.

— Şi Enki trăieşte în rai, răspunse Şamas recitând, unde „corbul nu croncăne, pasărea-ittidu nu scoate ţipătul păsării-ittidu, leul nu ucide, lupul nu fură…” Mă rog, tu ştii mai bine decât mine. Nici în raiul acela nu e durere, iar Ninhursag, fără dureri în trup, aduce pe lume alte zeiţe. Ninhursag a creat opt plante, şi Enki a mâncat fructele acelor plante, şi de aceea Ninhursag s-a supărat şi l-a condamnat la moarte. Apoi, când îl vede suferind, începe să creeze alte divinităţi ca să-i vindece bolile. Îţi aminteşti poemul? Ninhursag îi spune lui Enki: „Fratele meu, unde te doare? / Dintele mă doare. / Zeiţei Ninsutu i-am dat naştere pentru tine”. Apoi, o creează pe Ninti, „zeiţa din coastă”, ca să-i vindece suferinţa din această parte a trupului. Enki se îmbolnăveşte pentru că mănâncă plantele pe care nu trebuie să le mănânce şi este pedepsit; Adam şi Eva mănâncă din pomul cunoaşterii binelui şi răului şi, din acel moment, sunt condamnaţi la moarte. Ei şi noi toţi.

— Vei fi un om înţelept, Şamas, însă vreau să ştii să-ţi foloseşti înţelepciunea ca să ajungi la El şi pentru ca raţiunea să nu-ţi întunece calea.

— Cum poate raţiunea să mă îndepărteze de Dumnezeu?

— Pentru că poţi cădea în ispita de a crede că înţelegi tot, de a-ţi închipui că le ştii pe toate. Şi asta ţi se poate întâmpla pentru că suntem o oglindire a lui Dumnezeu.

— De ce a aşezat Dumnezeu la intrarea în grădina raiului heruvimi care-şi agită săbiile?

— Ţi-am mai spus: ca să-l împiedice pe om să mănânce din copacul vieţii şi să-şi recapete nemurirea.

— Cum ştim ce este nemurirea?

— Îi păstrăm amintirea în inimă.

9

Un preot cu păr castaniu, înalt, zvelt străbătea nervos bazilica San Pietro, fără să găsească un loc în care să îngenuncheze în intimitate şi reculegere, ca să se roage. Bazilica i se părea ciudată, un monument ridicat în numele puterii şi al trufiei oamenilor, în loc să fie Casa lui Dumnezeu. Trecuse de două ori prin faţa statuii *Pietà* a lui Michelangelo, şi doar în liniile pure ale marmurei i se păru că întrezăreşte o fărâmă de spiritualitate.

De fapt, trecuseră mai multe zile de când nu mai conta cât timp se rugase, nici cât de mare îi era deznădejdea. Dumnezeu dispăruse, şi îl lăsase singur cu conştiinţa lui, rătăcind dintr-un loc într-altul.

Ieşi din nou în piaţa San Pietro, şi nici măcar soarele de septembrie nu mai părea în stare să-i încălzească sufletul.

Eşuase în căutarea doamnei Tannenberg. Nu ajunsese la timp ca să vorbească cu femeia aceea care mai întâi se pierduse într-un taxi în traficul infernal din Roma, şi apoi, când el ajunsese la aeroport, se îmbarcase deja spre Amman.

Se gândi să-şi ia un bilet pentru următorul avion care pleca spre capitala iordaniană, dar, odată ajuns acolo, ar fi fost oare în stare s-o găsească?

Începea să-şi piardă minţile, să înnebunească din pricina inactivităţii. Se foia dintr-un loc într-altul, dar fără să facă într-adevăr ceva. Tatăl lui îl sunase în dimineaţa aceea, dar ceruse să i se transmită că nu era acolo. Nu se simţea în stare să stea de vorbă cu nimeni, şi cu atât mai puţin cu el.

— Gian Maria…

Tânărul tresări. Vocea răspicată a părintelui Francesco îl speriase.

— Părinte…

— Te observ de ceva vreme; umbli ca un suflet rătăcit. Ce se

întâmplă?

Părintele Francesco primea spovedanii la Vatican de mai bine de treizeci de ani. Auzise şi iertase toate mizeriile pe care oamenii veneau să le descarce între acele ziduri, în căutarea iertării de păcate. Îl aprecia pe tânărul preot, care începuse de câteva luni să slujească în calitate de confesor în bazilică. Gian Maria transmitea iluzii şi bunătate în părţi egale, şi lui îi apărea reconfortantă credinţa neclintită a tânărului.

Părintele Francesco fusese îngrijorat din pricină că nu-l mai văzuse în ultimele zile; şi, când se interesase de el, îi explicaseră că tânărul nu se simţea bine; văzându-l acum, îşi dădu seama că răul de care suferea se afla probabil în adâncul sufletului.

— Părinte Francesco, eu… nu pot să vă spun.

— De ce? Poate am cum să te ajut.

— Nu pot încălca secretul confesiunii.

Bătrânul preot rămase tăcut. Apoi, apucându-l de braţ şi ocolind turiştii, ieşiră din bazilica San Pietro.

— Te invit la o cafea.

Gian Maria vru să se împotrivească, dar părintele Francesco nu-i dădu posibilitatea.

— Secretul confesiunii este sacru, aşa că pentru nimic în lume nu ţi-aş cere să-l încâlci, dar poate că te pot ajuta să găseşti o ieşire pentru suferinţa atât de mare pe care o văd oglindită pe chipul tău.

Intrară într-o cafenea din afara Vaticanului, unde, la ora aceea, nu era prea multă lume.

Părintele Francesco conduse abil discuţia astfel încât, fără ca Gian Maria să rupă secretul, el să-şi poată asuma amploarea tragediei care se abătea asupra tânărului preot. După ce vorbi aproape o oră, Gian Maria îi puse o întrebare directă.

— Părinte Francesco, dacă dumneavoastră aţi şti că cineva va face ceva cumplit, aţi încerca să-l împiedicaţi?

— Bineînţeles. Noi, preoţii, mai avem şi obligaţia de a împiedica răul.

— Dar, dacă o fac, s-ar putea să trebuiască să plec departe de aici, şi, chiar şi aşa, nu ştiu dacă voi reuşi…

— Dar trebuie să o faci.

— Nu ştiu de unde să încep…

— Eşti inteligent, Gian Maria, ştii că trebuie să iei o hotărâre, şi, odată ce ai luat-o, să-ţi fie foarte clar în ce fel vei înfrunta acel rău pe care vrei să-l împiedici.

— Credeţi că superiorul meu îmi va permite să plec? Nici măcar nu ştiu cât timp mi-ar putea lua până să mă întorc…

— Voi vorbi cu părintele Pio. Este un vechi prieten, am studiat împreună la seminar. Îi voi cere să-ţi dea o dispensă ca să poţi pleca.

— Mulţumesc, părinte. Chiar mă veţi ajuta? Vorbind cu dumneavoastră, totul pare mai uşor.

— Nu, cu siguranţă ceea ce te frământă nu este uşor de abordat, dar măcar poţi să încerci. În primul rând, trebuie să te linişteşti, apoi să te gândeşti…

O jumătate de oră mai târziu, părintele Francesco se întorsese la confesionalul său de la Vatican, iar Gian Maria se plimba căutând soluţii.

Congresul de arheologie se terminase şi erau puţine informaţiile pe care le obţinuse despre femeia aceea. Nimeni nu părea să ştie ceva despre ea, o necunoscută, îi spuseră unii, e o nimeni, insistară alţii. Fusese acolo din pricina soţului ei, un anume Ahmed Husseini. Deodată, îşi dădu seama că ar putea să o întâlnească. Îl zăpăcise într-atât gândul la ea, încât nu fusese în stare să vadă că ştiuse mereu unde se afla.

Se simţi nespus de prost şi, în acelaşi timp, fericit. Da, fericit, în pofida tuturor. Cum de nu-şi dăduse seama mai înainte?

Se sprijini de una dintre giganticele coloane din piaţa San Pietro. Ştia că trebuia să ia o hotărâre, că nu putea să cedeze şi, cu atât mai puţin, să dea înapoi.

Soţul, i se spusese, era şeful Departamentului de săpături din Irak. Aşadar, ca să o întâlnească pe ea, trebuia să meargă la Bagdad. Călătoria i se părea ca o penitenţă. Dar trebuia, avea obligaţia să o facă.

Merse pe jos până la o agenţie de voiaj aproape de Vatican, şi acolo, timid, ceru un bilet de avion pentru Bagdad.

Nu, nu existau bilete pentru Bagdad; nu era uşor să mergi în

Irak. În plus, de ce voia să meargă la Bagdad? Nu ştiu ce să răspundă şi improviză o minciună din mers: avea prieteni care lucrau într-un ONG şi urma să le dea o mână de ajutor. Cei de la agenţie îl priviră cu mai puţină suspiciune şi îi promiseră că aveau să vadă ce se putea face.

Două ore mai târziu, ieşi din agenţie cu un bilet de avion pentru Amman. Urma să călătorească până în capitala iordaniană, să doarmă acolo, şi apoi să pornească înspre Bagdad şi, odată ajuns acolo… Dumnezeu să-l ajute!

Se îndreptă spre casă şi intră tiptil. Nu voia să stea de vorbă cu nimeni, nici să dea explicaţii. Trebuia să aştepte până când părintele Francesco vorbea cu superiorul său, părintele Pio. Cât despre familie, sora lui avea cu siguranţă să se neliniştească, dar nu voia să-şi ia rămas-bun de la ea, pentru că acest lucru l-ar fi silit să dea explicaţii, şi el nu putea. Această poveste îl făcea să-şi piardă toate convingerile.

Aşa că se închise în camera lui şi, când îl chemară la cină, se scuză spunând că nu-i era foame şi că se simţea obosit. Nu insistară. În liniştea odăii, redactă o scrisoare pentru ai săi, explicând că îşi lua o scurtă vacanţă, pentru că avea nevoie să se odihnească şi să se gândească. O să le pricinuiască o mare neplăcere, dar nu avea de ales. O să îi sune să le spună că e bine.

Îl trezi lumina zorilor. Nu trăsese perdelele. Când deschise ochii, îşi aminti ce se gândise să facă şi începu să plângă în linişte. Cu o zi înainte, totul părea atât de uşor… Dar, la lumina unei noi zile, se văzu asaltat de nenumărate îndoieli. Privi cerul pe fereastră şi, pentru prima dată, se întrebă unde era Dumnezeu.

* * *

Se înnopta, când elicopterul ateriză pe o bază aeriană aproape de Bagdad.

— Vreţi să luăm cina împreună sau sunteţi prea obosit? întrebă Ahmed.

— Sunt destul de obosit, dar n-am nimic împotrivă să mâncăm împreună. Îmi veţi arăta astă-seară tăbliţele?

— Cred că e mai bine să veniţi mâine la biroul meu. Acolo le

veţi putea examina în linişte.

— De acord, voi trece mâine pe la biroul dumneavoastră. Unde mergem pentru cină?

— Dacă doriţi, pot veni să vă iau peste o oră. În ciuda embargoului, o mai fi rămas încă vreun restaurant unde să se poată mânca la Bagdad.

* * *

Clara nu se duse la biroul soţului ei. Intuiţia îi spunea că între Ahmed şi Picot se stabilise o legătură de simpatie şi de recunoaştere şi că ea putea fi un factor perturbator. Aşa că hotărî să-şi petreacă dimineaţa făcând cumpărături cu Fatima pe străduţele bazarului. Cele două femei mergeau sub protecţia a patru bărbaţi înarmaţi, care nu le pierdeau din ochi.

Fatima o certa pe Clara pentru încăpăţânarea ei de a refuza să aibă copii.

— Soţul tău o să te lase cu timpul sau o să aducă acasă o altă femeie care să-i dea copii.

— Lumea s-a schimbat, Fatima, bărbaţii vor alte lucruri, nu numai copii, iar eu sunt foarte aproape de a atinge un vis cu mâinile. Acum nu pot rămâne însărcinată, n-aş mai putea continua săpăturile.

— De ani de zile îmi spui acelaşi lucru, n-o să găseşti niciodată momentul potrivit ca să fii mamă. Copila mea, bărbaţii sunt bărbaţi, să nu-i crezi diferiţi numai pentru că unii au carte, şi alţii nu sau pentru că trăiesc în alte ţări, cu alte obiceiuri. Sângele cere sânge, fie ca să dea viaţă, fie pentru răzbunare şi moarte, dar chemarea sângelui o simţim toţi aici.

Fatima îşi arătă pântecele, sub privirea amuzată a Clarei.

— Da, copila mea, ştiu că te gândeşti că sunt bătrână şi că nu ştiu nimic de pe alte meleaguri, din acele locuri pe unde ai fost tu, dar să nu crezi că sunt altfel. În plus, soţul tău e irakian.

— Ahmed e diferit, el nu a fost educat aici.

— Dar are sânge irakian, şi tu, la rândul tău, eşti irakiană. Nu contează de unde vin bunicul şi tatăl tău. Tu te-ai născut aici, chiar dacă bunica şi mama ta au fost egiptence.

Aproape de amiază, Clara se îndreptă spre sediul Ministerului Culturii, în vreme ce Fatima, încărcată cu pungile

de cumpărături, se întorcea la Casa Galbenă.

Ahmed şi Picot erau pe punctul de a pleca atunci când Clara ajunse la biroul soţului ei.

— Ia te uită, plecaţi fără să mă aşteptaţi!

— Nu, urma să te sunăm ca să vii direct la restaurant, o lămuri Ahmed.

Clara nu îndrăznea să-l întrebe pe profesorul Picot ce hotărâse. Nu era în stare să ghicească decizia francezului din conversaţia dintre cei doi bărbaţi, aşa că aştepta răbdătoare să fie serviţi în restaurant.

— Ăsta e cel mai bun humus din Orient, declară Ahmed, adresându-i-se lui Picot.

— Da, e bun, încuviinţă acesta.

Cei doi bărbaţi vorbeau în continuare despre cât de bun e humusul, fără să se refere nici la tăbliţe, nici la decizia lui Picot.

— Cum vi s-au părut tăbliţele, profesore?

Întrebarea Clarei, directă şi fără preambuluri, nu-l luă prin surprindere; de fapt, o aştepta.

— Extraordinare! Poate că nu e absurd să se stabilească o legătură între Avraam din Biblie şi acel scrib numit Şamas. Ar fi o descoperire de o importantă semnificaţie ştiinţifică şi religioasă. Merită, realmente, riscul.

— Aşadar, veţi veni…? întrebă timid Clara.

— Să spunem că am argumente întemeiate ca s-o fac. I-am promis deja soţului dumneavoastră că îi voi da un răspuns în cel mult o săptămână. Mâine plec, dar nu voi întârzia să vă sun. Azi după-amiază vom face fotografii tăbliţelor. Vreau să le iau cu mine, ca să le studiez pe îndelete, îmi pare rău că plec fără să-l cunosc pe bunicul dumneavoastră.

— Este bolnav, nu se află în situaţia de a primi pe nimeni. Ori e la spital, ori acasă, în pat. Îmi pare rău, pentru că şi lui i-ar fi făcut plăcere să vă cunoască.

— Ar fi interesant să-mi povestească şi mie cum şi în ce împrejurări a găsit primele tăbliţe.

— V-am povestit noi deja, răspunse Clara cu prudenţă.

— Da, dar nu e acelaşi lucru. Iertaţi-mă că insist, dar, dacă se

simte mai bine la un moment dat, aş dori să-l văd.

Yves Picot era curios să-l cunoască pe bunicul Clarei. Avea impresia că i se dădeau tot felul de pretexte care să împiedice întâlnirea cu bătrânul, lucru care îl făcea să devină şi mai curios. Dacă se va decide să se întoarcă, va insista; pentru moment, trebuia să accepte explicaţiile care i se ofereau.

Ahmed înveli cu grijă tăbliţele. Ştia că Tannenberg avea să i le ceară de îndată ce se întorcea la Casa Galbenă. Bătrânul nu se despărţea de ele, ceruse chiar să i se instaleze un seif în dormitor ca să le păstreze. Doar Fatima intra în camera lui Tannenberg, care nu avea încredere decât în ea. Cu ani în urmă, un servitor care tocmai fusese angajat în Casa Galbenă mâncase bătaie pentru că intrase în camera lui Tannenberg. Omul nu avea nimic de mărturisit, aşa că, în ciuda loviturilor primite, nu putu spune nimic, dar fu concediat fără menajamente.

Tăbliţele erau pentru Tannenberg un soi de talisman. Deveniseră o obsesie pentru el, iar această obsesie o moştenise şi Clara.

După ce înveli tăbliţele, le depozită într-o cutie metalică adaptată pentru transport.

— De ce n-o fi vrut Picot să ia cina cu noi astă-seară? întrebă Clara mai mult pentru sine decât către soţul ei.

— Mâine va pleca la prima oră. O fi obosit.

— Crezi că se mai întoarce?

— Nu ştiu; dacă aş fi în locul lui, eu n-aş face-o.

Pe chipul Clarei se ivi o strâmbătură de spaimă. Ca şi cum ar fi primit o lovitură bruscă.

— Dar ce spui? Cum poţi să afirmi aşa ceva?

— E adevărul. Crezi că merită osteneala să vii într-o ţară împresurată ca să cauţi nişte tăbliţe?

— Nu e vorba să cauţi nişte tăbliţe, e vorba să găseşti Geneza după Avraam. E ca şi cum cineva i-ar fi spus lui Schliemann că nu merita osteneala să caute Troia sau lui Evans, să renunţe să găsească Cnossosul. Ce-i cu tine, Ahmed?

— Nu vezi, Clara? Nu vezi ce se întâmplă cu ţara asta? Nu vezi foamea celorlalţi, pentru că tu nu suferi de ea. Nu vezi

neliniştea mamelor care îşi ştiu copiii sau bărbaţii condamnaţi din lipsă de medicamente, pentru că bunicului tău nu-i lipsesc. În Casa Galbenă, timpul nu există.

— Ce ai cu mine, Ahmed? Ce îmi reproşezi? Ai început să te porţi aşa încă de la Roma şi, de când ne-am întors, văd că eşti pe zi ce trece mai nemulţumit şi mai stânjenit faţă de mine. De ce?

Se priviră cântărindu-se unul pe celălalt, evaluând ruptura poate ireversibilă care se produsese între ei, fără să ştie în ce moment, nici din ce pricină.

— O să mai discutăm despre asta. Acum nu mi se pare momentul cel mai potrivit.

— Da, ai dreptate, să mergem!

Ieşiră din birou. În anticameră, aşteptau patru bărbaţi înarmaţi, aceiaşi care o însoţeau pe Clara oriunde ar fi mers.

Când sosiră la Casa Galbenă, fiecare din ei căută un loc unde să fie cât mai departe de celălalt. Clara se duse la bucătărie să o caute pe Fatima. Ahmed se închise în biroul lui. Puse la combina muzicală *Eroica* lui Beethoven, îşi turnă un whisky cu gheaţă şi, aşezat într-un fotoliu, cu ochii închişi, încercă să-şi revină. Avea o singură soluţie: să părăsească pentru totdeauna Casa Galbenă şi să plece în exil sau să continue să moară pe dinăuntru, puţin câte puţin. Dacă ar rămâne, ar trebui să facă un efort faţă de Clara; ea nu accepta să facă nimic pe jumătate, şi cu atât mai puţin când era vorba despre sentimente. Dar putea el oare să continue să trăiască alături de ea ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca şi cum lui nu i s-ar fi întâmplat nimic?

Deschise ochii şi dădu peste Alfred Tannenberg, care-l privea stăruitor. Privirea bătrânului era nemiloasă şi brutală.

— Spune, Alfred.

— Ce se întâmplă?

— Ce se întâmplă? La ce te referi?

— Unde este cutia cu tăbliţe?

— Ah! Cutia! Scuză-mă că nu ţi-am adus-o imediat. Am venit direct în birou, mă doare capul şi sunt obosit.

— Probleme la minister?

— Ţara are probleme, Alfred. Ce se întâmplă în Ministerul Culturii este irelevant. Dar nu, n-am probleme; de fapt, n-am serviciu. Nu e nimic de făcut, oricât am continua să ne prefacem cum că am trăi în normalitate.

— O să începi acum să-l critici pe Saddam?

— N-ar avea importanţă dacă aş face-o, numai dacă m-ar denunţa cineva şi aş sfârşi în vreo puşcărie.

— Nu ne convine ca Saddam să fie ucis. Pentru afacerea noastră, e mai bine ca lucrurile să continue aşa cum sunt.

— Asta e imposibil, Alfred, nici măcar tu nu vei putea schimba cursul istoriei. Statele Unite vor invada Irakul şi vor rămâne cu ţara; americanilor li se întâmplă acelaşi lucru ca ţie: le convine pentru afacerile lor.

— Nu, n-o vor face, Bush este un fanfaron care-şi iroseşte energia proferând ameninţări. Americanii ar fi putut termina cu Saddam în timpul războiului din Golf şi n-au făcut-o.

— Ori n-au putut, ori n-au vrut. Dar nu contează ce au făcut atunci; acum vor ataca.

— Ţi-am mai spus că nu se va întâmpla acest lucru, afirmă mânios Tannenberg.

— Ba da, se va întâmpla. Noi ne vom lupta, mai întâi împotriva lor, apoi între noi, sunniţii împotriva şiiţilor, şiiţii împotriva kurzilor, kurzii împotriva oricărei alte facţiuni, e acelaşi lucru. Suntem condamnaţi.

— Dar cum îndrăzneşti să spui asemenea enormităţi?! strigă Tannenberg. Te pomeneşti că acum ai darul profeţiei şi ne condamni pe toţi!

— Tu o ştii mai bine decât mine. Dacă n-ai şti, n-ai forţa săpăturile la Safran. N-ai face greşelile pe care ştii că le faci, n-ai fi ieşit la iveală cum ai făcut-o. Întotdeauna ţi-am admirat inteligenţa şi sângele rece; nu mă dezamăgi spunând că nu se va întâmpla nimic, că asta este doar o altă criză politică.

— Taci din gură!

— Nu, e mai bine să vorbim, să spunem cu voce tare ceea ce nu îndrăznim nici măcar să gândim, pentru că doar aşa vom putea evita să facem mai multe greşeli decât ar fi cazul. Trebuie să fim sinceri unul faţă de celălalt.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Tu eşti un nimeni, eşti ceea ce am vrut eu să fii.

— Da, în parte ai dreptate. Sunt ceea ce ai vrut tu să fiu, nu ceea ce vreau eu să fiu. Dar suntem în aceeaşi barcă. Te asigur că nu-mi place să navighez cu tine în această cursă, dar nu mai am de ales, încerc să împiedic naufragiul.

— Spune tot ce ai de spus. S-ar putea să fie ultimul lucru pe care îl vei spune în casa asta.

— Vreau să ştiu ce ai pus la cale. Tu ai întotdeauna un colac de salvare. Şi nu înţeleg ce ai de gând. Chiar în cazul în care Picot ar veni să facă săpături, vom avea la dispoziţie cel mult şase luni, şi, în acest interval de timp, nu e cu putinţă să se obţină rezultate. O ştii la fel de bine ca mine.

— O protejez pe Clara, îi salvez viaţa şi îi asigur viitorul. Fac bine ceea ce fac, pentru că văd că tu nu eşti bărbatul care o poate proteja.

— Clara n-are nevoie de nimeni care s-o protejeze. Nepoata ta valorează mai mult decât eşti tu dispus să recunoşti. N-are nevoie nici de mine, nici de nimeni; singurul lucru de care are nevoie este să se elibereze de tine, de mine, de noi toţi, să iasă din acest impas.

— Ţi-ai pierdut minţile!

Vocea lui Tannenberg devenise dură şi rece ca gheaţa.

— Nu, sunt mai zdravăn la cap decât oricând. Îmi închipui că forţezi lucrurile pentru că ştii, la fel ca mine, că Irakul mai are doar câteva luni ca să mai fie o ţară, o ţară aşa cum am cunoscut-o, iar viitorul va fi – voi folosi un adjectiv binevoitor – cel puţin incert. De aceea te pregăteşti să te întorci la Cairo. Doar n-o să rămâi aici când vor începe să bombardeze, când americanii vor „striga catalogul” cu prietenii lui Saddam. Dar, până atunci, ai organizat o lovitură de pomină, făcând publică informaţia conform căreia ar putea să existe o Biblie de Lut.

— Este moştenirea Clarei. Dacă găseşte Biblia de Lut, nu va mai trebui să-şi facă griji de nimic pentru tot restul vieţii. Va obţine recunoaşterea internaţională, va fi arheologul care a vrut întotdeauna să fie.

— Şi tu, ce rol ţi-ai rezervat?

— Eu sunt pe moarte. O ştii bine. Am o tumoare care-mi devorează ficatul. Nu mai am nimic nici de câştigat, nici de pierdut. Voi muri la Cairo, poate peste şase luni, poate mai devreme. Le-am cerut medicilor să-mi spună adevărul; ei bine, adevărul e că sunt pe moarte. Nici nu e o mare noutate, dat fiind că voi împlini optzeci şi şapte de ani. Dar nu voi muri până nu se va găsi Biblia de Lut. Chiar dacă ţara asta intră în război, voi mitui pe cine e nevoie ca să am oameni care să muncească zi şi noapte la Safran. Nu voi avea odihnă până când nu vor găsi tăbliţele pe care le căutăm.

— Şi dacă nu există?

— Sunt acolo, ştiu.

— Poate sunt făcute zob. Atunci ce vei face?

Tannenberg rămase tăcut, fără să ascundă ura imensă pe care începea să o simtă pentru Ahmed.

— O să-ţi spun ce voi face: o să încep s-o protejez pe Clara. N-am încredere în tine.

Bătrânul se întoarse cu spatele şi ieşi din încăpere. Ahmed îşi trecu mâna peste frunte. Era asudat. Cearta cu bunicul Clarei îl sleise de puteri.

Îşi turnă alt whisky şi îl dădu pe gât dintr-o sorbitură. Îşi mai turnă unul, dar hotărî ca pe ăsta să-l bea încetul cu încetul, meditând în acest timp.

10

Enrique Gómez se plimba prin parcul Maria Luisa, căutând umbra copacilor seculari. Avea un nod în stomac, de care nu reuşise să scape de când primise fotografiile cu execuţia acelor doi nefericiţi.

Frankie insistase că trebuiau să se vadă, iar George sfârşise prin a accepta în silă. De când se despărţiseră, cu cincizeci de ani în urmă, fuseseră rare ocaziile când se mai întâlniseră. Poate că asta avea să fie ultima, ţinând seama de vârsta lor. Lucrul cel mai surprinzător fusese că George terminase prin a accepta ca întâlnirea să aibă loc la Sevilla. El se împotrivise cu toată energia de care era în stare, dar Frankie îl convinsese pe George că în Sevilla aveau să treacă neobservaţi.

George era de câteva zile la Marbella jucând golf. Frankie se afla la Barcelona. Încă o oră, şi cei trei prieteni aveau să se întâlnească în penumbra barului din hotelul Alfonso al XIII-lea.

Emma, soţia lui Frankie, se încăpăţânase să se instaleze în hotelul cel mai emblematic din Sevilla, hotelul în care se caza oricine era un nume în almanahul *Gotha*[{27}] sau în paginile din hârtie cretată ale revistelor la modă.

Rocío era neliniştită. De mai multe zile, îl înnebunea pe Enrique cu întrebări fără răspuns. Din fericire, în după-amiaza aceea, se dusese acasă la sora ei ca să asiste la proba rochiei de mireasă a nepoatei sale. Enrique nu-i spusese că avea pe înserat o întâlnire în hotelul Alfonso al XIII-lea.

George urma să vină cu maşina şi apoi să se întoarcă la Marbella. Frankie rămânea vreo două zile, ca orice turist milionar în trecere prin Sevilla. Urmau să se vadă doar timpul necesar. O oră, două, cel mult trei.

Plecase de acasă mai devreme, pentru că avea nevoie să ia aer. Simţea blestematul acela de nod în stomac.

Enrique luase masa de prânz cu Rocío şi cu fiul lor, José;

nepoţii lui, Borja şi Estrella, erau la Marbella, profitând de ultimele zile de vară, care în Andaluzia se prelungesc până în septembrie. Fiul său, José, îi spusese că simţea cât de îngrijorat era, ceea ce confirmase cele mai rele temeri ale lui Rocío.

Când îl lăsaseră singur la ora siestei, încercase să doarmă, dar nu reuşise, aşa că se ridică din pat şi, de îndată ce o auzi pe Rocío ieşind din casă, plecă şi el. Lăsă în urmă străduţele înguste şi piaţetele solitare din cartierul Santa Cruz, ca să se îndrepte pe jos spre parc, aşteptând ora la care să meargă la întâlnirea cu prietenii lui de pe vremuri.

* * *

George stătea la o masă, într-un colţ îndepărtat al barului. Enrique se îndreptă spre el. Le străluceau ochii amândurora. Era emoţia reîntâlnirii. Dar nu se îmbrăţişară, îşi strânseră doar mâinile. Ştiau că nu era indicat să atragă atenţia.

— Văd că arăţi bine, îi spuse George.

— Şi tu la fel.

— De-acum suntem bătrâni; tu mai puţin decât mine.

— Cu un an, doar cu un an.

— Şi Frankie?

— Presupun că va apărea dintr-un moment într-altul; se pare că stă aici.

— Da, aşa mi-a spus, pentru că Emma s-a încăpăţânat.

— În regulă. Oricum trebuia să ne vedem undeva. La ce te-ai gândit?

— Alfred este bolnav, ştie că e pe moarte, că e o chestiune de luni, şi nu-i mai pasă de nimic, doar de nepoata lui. Aşa că acţionează ca un nebun, fără să ţină seama de consecinţe.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Ce crezi că vrea?

— Ca nepoata lui să găsească Biblia de Lut. Dacă aşa stau lucrurile, va fi a ei şi a nimănui altcuiva.

— Şi numitul Picot pe care vrea să-l angajeze?

— Nu se poate aborda o excavaţie de o asemenea anvergură fără profesionişti, fără arheologi adevăraţi. Alfred poate angaja câţi muncitori pofteşte, dar are nevoie de arheologi, şi în Irak nu-i are.

Frank Dos Santos intră în bar căutându-i din priviri. Merse

spre ei fără niciun gest de prisos. Nici măcar nu le întinse mâna; se aşeză şi îi făcu semn chelnerului care venea deja să-l întrebe ce doreşte să comande.

— Mă bucur să vă văd. Mă rog, cred că nu ne-am schimbat atât de mult, avem doar cu şaizeci de ani mai mult, râse printre dinţi Dos Santos.

— Bine, putem să ne consolăm spunându-ne că arătăm la fel de bine ca acum mai bine de şaizeci de ani, dar avem vârsta pe care o avem, suntem pe ultima sută de metri, îl întrerupse George Wagner. Ce părere ai despre ce face Alfred?

— Ah, Alfred! Face ceea ce ar face un om disperat. Prietenii tăi de la Pentagon îl vor ciurui pe Saddam. Nu ştim dacă Irakul va mai exista peste câteva luni, aşa că nu are de ales: ori găseşte acum Biblia de Lut, ori nu va fi niciodată a lui, răspunse Frank Dos Santos.

— Am fi putut s-o căutăm după război, murmură George.

— De obicei se ştie cum încep războaiele, dar nu şi cum se termină.

Afirmaţia lui Enrique Gómez fu categorică, iar cei doi prieteni ai lui aprobară.

— Când încep bombardamentele? întrebă sevillanul.

— Cel mai târziu în martie, răspunse George.

— Suntem în septembrie, interveni Frank, aşa că rămân cel mult şase luni, şase luni ca să găsească Biblia de Lut.

— Dacă reuşeşte să găsească tăbliţele intacte sau măcar în aşa fel încât să poată fi reconstituite, ar intra în analele descoperirilor arheologice. Nu e nevoie să spun care ar fi valoarea pe piaţă a tăbliţelor. Şi asta, fără să socotim presiunea pe care, fără îndoială, ar face-o Vaticanul ca să pună mâna pe ele, ţinând seama de faptul că sunt o dovadă a inspiraţiei divine a Patriarhului Avraam. Geneza povestită de Avraam este o descoperire extraordinară. Idiotul ăla de Bush ar fi în stare să le dăruiască Vaticanului într-un gest de bunăvoinţă, dat fiind că papa e împotriva războiului.

Comentariul lui George îi puse pe gânduri pe cei doi prieteni ai săi.

— Dacă Alfred le găseşte, interveni Frank, sigur n-o să i le

lase lui Bush, aşa că…

— Aşa că va face imposibilul ca să profite de puţinul timp de care dispune, afirmă George. Dar de ce a ieşit la lumină prin nepoata lui?

Răspunsul îl dădu din nou Enrique Gómez.

— Pentru ca nimeni să nu-i smulgă tăbliţele. Acum, toţi arheologii din lume ştiu că, în Irak, un grup local în frunte cu Ahmed Husseini şi cu extravaganta lui soţie au găsit rămăşiţele unui templu sau ale unui palat şi că acolo pot exista nişte tăbliţe dictate de însuşi Avraam. Orice s-ar întâmpla, nimeni nu va mai obţine performanţa asta. De aici, bâlciul făcut la Roma.

— Riscă mult, observă Frank.

— Da, dar e pe moarte, aşa că nu-i rămân multe alternative, insistă Gómez. Bine, George, oamenii tăi au aflat cine i-a angajat pe italieni?

Cel menţionat clătină din cap.

— Nu, n-am putut afla. Ştim că erau oamenii unei aşa-numite Agenţii de Investigaţii şi Asigurări. Cineva a apelat la serviciile acelei companii ca s-o urmărească pe Clara Tannenberg. Dar oamenii mei n-au găsit nimic în arhivele Agenţiei de Investigaţii şi Asigurări, niciun document, nicio referinţă. Nimic. Contractul s-o fi făcut prin preşedinte sau prin vreun membru al conducerii, cineva care nu trebuie să dea explicaţii, ci doar ordine. Dar, pentru moment, nu putem să ne vârâm mai mult nasul. Patronul Agenţiei de Investigaţii şi Asigurări este un vechi poliţist din cadrul Departamentului anti-mafie, decorat de mai multe ori şi având prieteni pe toată scara ierarhică a poliţiei. Aşadar, dacă facem o greşeală, singurul lucru pe care-l vom obţine va fi să avem poliţia italiană pe urmele noastre.

— Dar trebuie să ştim cine i-a angajat pe oamenii ăia şi de ce. Avem un flanc descoperit, insistă Frank.

— Da, îl avem; de aceea v-am spus că trebuie să întărim măsurile de securitate şi să nu comitem greşeli. Există o scurgere pe undeva sau Alfred l-a înşelat peste măsură pe vreunul dintre asociaţii lui de acolo, şi respectivul vrea să-i dea o lecţie, explică George.

— Există o gaură neagră pe care nu suntem în stare s-o vedem.

Enrique Gómez nu-şi putea ascunde neliniştea, care se traducea printr-un permanent nod în stomac.

— Ai dreptate, încuviinţă George. Există o gaură neagră, şi trebuie s-o găsim. Pentru prima dată, s-a întâmplat ceva ce nu putem controla. Povestea cu Alfred este altceva; pe el îl putem controla, şi o vom face. Apropo, credeţi că ne putem bizui pe soţul nepoatei, pe Ahmed Husseini? Omul ăsta mi se pare elementul-cheie. Oamenii noştri de acolo m-au informat că Husseini s-a săturat de Alfred şi de nevastă-sa, că şi-a pierdut respectul pentru bătrânul nostru prieten şi că, în urmă cu câteva zile, au fost auziţi ţipând unul la celălalt. Soţul Clarei este un om valoros şi inteligent.

— Mă tem că i se trezeşte conştiinţa, declară Frank. Cel puţin asta se deduce din raportul pe care l-am citit cu toţii despre cele întâmplate în ultimele zile în Casa Galbenă. Nu e nimic mai primejdios decât cineva care se hotărăşte să fie cinstit în ultimul moment. Va face orice numai ca să-şi îndrepte trecutul.

— Atunci, nu ne vom mai bizui pe el; pur şi simplu ne vom folosi de el, afirmă George fără reţineri. Bine, acum vreau să auziţi la ce m-am gândit că trebuie să facem. Dragi prieteni, aceasta va fi, fără îndoială, ultima dată când ne vedem şi trebuie să cădem de acord asupra tuturor demersurilor pe care le vom face. Sunt multe lucruri în joc.

— Ne punem în joc posibilitatea de a muri fiecare liniştit, în patul lui, atunci când ne va veni rândul, răspunse Frank.

Enrique Gómez simţi o altă înţepătură de durere în stomac.

Cei trei bărbaţi continuară. George îi înmână fiecăruia câte o mapă burduşită cu documente.

Trecuse de zece şi jumătate noaptea când încheiară conversaţia. Băuseră mai multe pahare de whisky, însoţite de gustări cu brânză şi şuncă. Enrique răspunsese la două apeluri insistente ale lui Rocío, care îl întreba unde era şi dacă venea la cină. Frank îi spuse Emmei să o ia înainte şi să meargă la salonul flamenco, unde aveau o masă rezervată împreună cu alţi turişti care călătoreau în acelaşi grup cu ei, într-un tur al

Spaniei.

„Eu nu trebuie să dau explicaţii nimănui”, se gândi George. Se simţi satisfăcut de faptul că rezistase de unul singur, fără să aibă nevoie de nimeni. Părul cărunt îi asigura respectabilitatea pe care toată lumea o aştepta din partea unui om cu averea şi poziţia lui. Îi fusese greu să-şi apere singurătatea, mai ales de avertizările prietenilor săi care îl îndemnau să se refugieze într-o familie. Fusese neclintit, şi câştigase partida. Trăia cu o curte de servitori care îl îngrijeau în tăcere, fără să-i tulbure niciodată obiceiurile. Nu avea nevoie de mai mult.

Fu primul care plecă şi se îndreptă spre maşina pe care o închiriase la Marbella. Dată fiind vârsta lui înaintată, încercaseră să-i pună beţe în roate când prezentase carnetul de conducere. Dar nu era nimic pe care banul să nu-l rezolve, şi cu atât mai puţin într-un oraş precum Marbella. Astfel că putuse să închirieze un comod Mercedes Benz, ultimul model. Tehnologia germană continua să fie cea mai bună.

Frank ceru un taxi la recepţie, în vreme ce Enrique Gómez ieşea în căldura nopţii, hotărât să meargă pe jos până acasă, în cartierul Santa Cruz.

Nodul din stomac îl apăsa atât de tare, încât uneori simţea că nu mai putea respira. Nici măcar întâlnirea cu vechii lui prieteni nu-l calmase. Dimpotrivă, se împiedicase din nou de propriul trecut. Ei erau oglinda realităţii, a unei realităţi despre care fiul său, José, şi nebunaticii lui de nepoţi nu ştiau nimic, dar Rocío, da. De aceea, ştia că nu avea să poată vreodată să o păcălească pe soţia lui. Ea îl cunoştea, ştia mai bine decât oricine altcineva cine era el.

11

Ca să nu se enerveze din pricina nesfârşitelor plimbări ale lui Mercedes prin sala de aşteptare, Carlo Cipriani răsfoia ziarul, fără să-şi ridice privirea.

Hans Hausser îşi aprinse bătrâna lui pipă şi îşi lăsă privirea să rătăcească printre colacii de fum ce păreau că se pierd în gândurile sale. În acest timp, Bruno Müller stătea jos, fără să-l privească pe niciunul dintre prietenii lui.

Luca Marini îi convocase pentru ora unu; era deja unu şi jumătate, şi secretara refuza să le dea vreo informaţie; nu voia să le spună nici măcar dacă Luca era la birou.

Era trecut de două fără un sfert, când fostul poliţist intră în sala de aşteptare şi, cu o figură serioasă, îi invită să treacă la el în birou.

— Tocmai am avut o întrevedere cu directorul general de la Securitate. Aş fi vrut să n-o am.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Carlo.

— Păi, guvernul nu vrea să ia drept bună versiunea irakiană, care este cea care ne convine nouă. Are nevoie de ceva mai mult, pentru că i-ar prinde bine ca să-i poată convinge pe italieni că Saddam este ceea este, adică un monstru. În felul acesta, guvernul pregăteşte terenul pentru ca opinia publică să-l sprijine, dacă se hotărăşte să trimită trupe în Irak. Guvernului îi convine acest caz: disecat şi prezentat la televiziune.

— Îmi pare rău, prietene, reuşi să spună Carlo Cipriani, te-am vârât într-un mare bucluc.

— Dacă am putea spune adevărul… insistă Luca, dacă mi-aţi spune ce e cu toată povestea asta…

— Te rog, nu mai insista, îi ceru Cipriani, îndurerat.

— Bine, o să vă spun cum stau lucrurile. Înainte de a-l vedea pe directorul general de la Securitate, am stat de vorbă cu alţi prieteni din departament. Mi-au cerut ceea ce vă cer şi eu vouă:

să le spun adevărul ca să mă poată acoperi. Aşa că le-am dat versiunea la care aţi căzut de acord, şi m-au privit de parcă mi-aş fi bătut joc de ei. Au făcut presiuni asupra mea, fireşte, dar am susţinut cele spuse; ba chiar am şi glumit, spunându-le că, oricât de absurd ar părea, ăsta e adevărul. Mercedes, nu ştiu dacă vă vor chema, ar fi posibil, măcar fie şi numai ca să răspundă curiozităţii pe care le-o pricinuieşte faptul că o persoană de vârsta dumneavoastră trimite detectivi în Irak. Cât despre tine, Carlo, directorul de la Securitate te ştie din auzite, aşa că nu cred să te deranjeze.

— Noi n-am comis niciun delict, spuse Mercedes pe un ton arţăgos.

— Bineînţeles că nu, nici dumneavoastră, nici eu, dar avem doi oameni morţi, şi nimeni nu ştie de ce. Mă rog, presupun că voi ştiţi sau măcar bănuiţi. Cu siguranţă că prietenii mei din poliţia italiană le vor cere colegilor din Spania un raport despre dumneavoastră. Cum îmi închipui că din Spania vor răspunde că sunteţi o persoană ireproşabilă, ne vor lăsa în pace. Dar eu vă spun că nu cred aşa ceva, pentru că directorul de la Securitate m-a asigurat că ministrul vrea să afle tot; este şocat. Personal, n-am văzut un politician şocat de ceva, mai curând cred ceea ce v-am spus: cineva speră să poată obţine un avantaj politic, dar pentru asta au nevoie de o poveste.

— Ceea ce nu le vom da sub nicio formă, afirmă profesorul Hausser.

— Cred că cel mai bine ar fi să ne întoarcem acasă, propuse Bruno Müller.

— Da, ar fi cel mai bine, încuviinţă Luca, pentru că n-am nici cea mai mică îndoială că suntem urmăriţi cu toţii. Aşa că să nu ieşiţi împreună din această clădire, ci pe rând şi la intervale de timp diferite. Îmi pare rău, unul dintre dumneavoastră va trebui să rămână să ia masa în sala de consiliu, şi chiar şi aşa…

— În cine nu aveţi încredere? întrebă Mercedes.

— Veşnica intuiţie feminină! În principiu, am încredere în oamenii mei; mulţi au lucrat cu mine în Sicilia, alţii sunt persoane tinere, pe care le-am selecţionat personal. Ne cunoaştem cu toţii, şi foştii mei colegi îi cunosc şi ei. Nu ştiu

care este gradul de prietenie dintre ei, aşa că infiltrări pot exista oricând. În orice caz, n-avem altă soluţie.

— Ce propuneţi să facem acum?

Se vedea că Bruno Müller era stânjenit de situaţie.

— Domnule Müller, răspunse Marini, cel mai bine e să acţionaţi cu naturaleţe. N-aţi spus că n-am făcut nimic? Aşadar, să credem în asta; n-am făcut nimic, aşa că n-avem nimic special de făcut.

— Mi-ar face o mare plăcere să veniţi la mine acasă pentru o masă de rămas-bun, spuse Carlo.

— Prietene, eu aş renunţa la mesele de rămas-bun. Profesorul Hausser şi domnul Müller ar trebui să plece la casele lor, oriunde s-ar afla acestea. Cât despre doamna Barreda, în cazul dumneaei, mi se pare logic să meargă la tine acasă ca să ia cina şi chiar să rămână încă vreo două zile în plus. Spuneţi-mi, doamnă Mercedes, ce vor povesti despre dumneavoastră din Spania?

— Că sunt o bătrână excentrică. O antreprenoare din construcţii care se urcă pe schele şi îi cunoaşte personal pe toţi muncitorii ei. N-am avut niciodată nicio problemă cu nimeni, nici măcar vreo amendă de circulaţie.

— Un comportament ireproşabil, şopti Luca Marini.

— Vă asigur că aşa este.

— Întotdeauna m-am temut de persoanele ireproşabile, afirmă fostul poliţist.

— De ce? vru să ştie profesorul Hausser.

— Pentru că ascund ceva, măcar şi numai în adâncul sufletului.

Rămaseră tăcuţi câteva secunde, fiecare dintre ei pierdut în propriile gânduri. Apoi, profesorul Hausser îşi asumă rezolvarea situaţiei.

— Dacă aşa stau lucrurile, cel mai bine e să le înfruntăm. Dumneavoastră, domnule Marini, veţi spune în continuare adevărul, pentru că, nu ştiu dacă v-aţi dat seama, dar până acum, asta aţi făcut.

— Nu, n-am povestit tot adevărul, protestă Luca.

— Ba da, aţi povestit tot ceea ce ştiaţi; nu puteţi povesti ceea

ce nu ştiţi, afirmă profesorul. Cât despre noi, ar trebui să vorbim înainte de a ne despărţi. Bruno, cred că exagerezi când spui că trebuie să ne întoarcem cu toţii acasă. Fireşte că trebuie să ne întoarcem, dar nu acum, imediat, nu în goana mare, de parcă am fi nişte fugari. Suntem cu toţii nişte bătrâni respectabili, vechi prieteni. Aşadar, Carlo, eu voi veni cu mare plăcere la tine acasă la cină, dacă mă inviţi, şi cred că ar trebui să mergem cu toţii. Dacă poliţia va voi să stea de vorbă cu noi, vom spune adevărul: că suntem un grup de prieteni care ne-am întâlnit la Roma şi că Mercedes, care e foarte îndrăzneaţă, a hotărât că Irakul este un loc numai bun să facă afaceri, pentru că, de îndată ce războiul se va încheia, tot ce au distrus americanii va trebui reconstruit. Nu e nimic rău în faptul că ea, care are o firmă de construcţii, vrea o felie din tortul ăsta. După câte ştiu, n-a condus nicio manifestaţie purtând o pancartă împotriva războiului, ori te pomeneşti că ai făcut-o, draga mea?

— Nu, pentru moment, nu, deşi chiar m-am gândit să merg la manifestaţiile care se vor organiza la Barcelona, îi spuse Mercedes.

— Ei bine, n-o vei putea face, afirmă profesorul Hausser; poate cu altă ocazie.

— Domnule profesor, mă uimiţi, spuse Luca. Se pare că nu m-aţi auzit: directorul de la Securitate vrea să existe un caz, pentru că sus se doreşte să existe un caz.

— Italia este un stat de drept, aşa că, dacă nu există un caz, nu se poate inventa unul, insistă profesorul Hausser.

— Dar există un caz: avem două cadavre, răspunse supărat Marini.

— Gata! exclamă Carlo Cipriani. Sunt de aceeaşi părere cu Hans; nu ne putem comporta ca nişte criminali, pentru că n-am făcut nimic. Noi n-am omorât pe nimeni. Dacă e nevoie, o să vorbesc cu nişte prieteni din guvern care sunt pacienţii mei. Dar n-o să acţionăm ca şi cum am fi nişte criminali, fugind sau ieşind pe rând din acest birou. Nu, refuz să am sentimente de vinovăţie. Iar tu, Bruno…

— Da, ai dreptate, n-am reuşit niciodată să-l îndepărtez…

— Vă văd foarte siguri… Mă rog, mai bine aşa. Pentru mine,

cazul e închis, cu condiţia ca vechii mei colegi să nu mă cheme din nou sau să ne pomenim cu toţii la televizor. Dacă e ceva, o să vă sun.

Se despărţiră fără multe vorbe. Ajunşi în stradă, Carlo le propuse să meargă la el acasă să ia masa de prânz.

— O să sun să ni se pregătească ceva. Acasă, vom sta de vorbă mai relaxaţi.

Mâncară aproape în tăcere, spunând doar câte o banalitate, în vreme ce menajera lui Carlo Cipriani le servea o masă improvizată.

Când trecură în salon ca să-şi bea cafeaua, Carlo închise uşa şi ceru să nu fie deranjaţi.

— Trebuie să luăm o hotărâre, afirmă Cipriani.

— E deja luată, îi aminti Mercedes. Ceea ce trebuie să facem este să angajăm una dintre acele companii despre care am vorbit şi să trimitem un profesionist să-l întâlnească pe Tannenberg şi să facă exact ce trebuie făcut. Asta e tot.

— Suntem în continuare cu toţii de acord în această privinţă? întrebă Cipriani.

Răspunsul afirmativ al celor trei prieteni ai săi nu se lăsă aşteptat.

— Am numărul de telefon al unei firme, Global Group. Patronul, un anume Tom Martin, este prieten cu Luca. El mi-a spus că-l pot suna din partea lui.

— Carlo, nu cred că e o idee bună să-l băgăm pe Luca în povestea asta.

— Poate că ai dreptate, Mercedes, dar nu cunoaştem pe nimeni care să se îndeletnicească cu astfel de lucruri, aşa că mă gândesc foarte serios să-l sunăm pe acel Tom Martin; sper ca Luca să mă ierte.

— Ar trebui să-l anunţi că-l vei suna pe Tom Martin şi, dacă-ţi cere să n-o faci, vom căuta pe altcineva. Luca e prietenul tău, nu trebuie să-l pui la zid.

— Ai dreptate, Hans; îl voi suna. Şi-o voi face chiar acum.

— Nu fiţi proşti, îi întrerupse Mercedes, să-l lăsăm pe Luca în pace, are destule probleme din pricina noastră! Putem suna la firma aceea fără să pomenim de el, fără să-l compromitem.

Dacă Luca ţi-a spus că firma aceea este potrivită pentru ce vrem noi, atunci să nu mai stăm pe gânduri.

— Mă rog, el nu ştie exact ce vrem noi, nuanţă Carlo.

— Da, îmi închipui că nu i-ai spus că vrem să ucidem un om. Vă rog, haideţi să reacţionăm; e evident că suntem cu toţii copleşiţi de asasinarea acelor doi băieţi, dar am ştiut întotdeauna că nu e uşor ceea ce ne-am propus, că pe parcurs ar putea muri oameni, că şi noi am putea fi asasinaţi. De o viaţă întreagă ne pregătim pentru acest moment. Ştiu că ne-am imaginat mii de situaţii şi că niciuna nu este precum cea pe care o trăim, dar ştiu că suntem în stare să-i facem faţă.

Căzură de acord să-l sune pe Tom Martin. Urma să o facă Hans Hausser. Avea să-i ceară o întrevedere şi să meargă să-l vadă la Londra. Ceea ce trebuiau să-i solicite era simplu: să trimită un om în Irak; ştiau deja unde locuia Clara Tannenberg, aşa că prin ea, mai devreme sau mai târziu, se putea ajunge la Alfred. Apoi, trebuia să găsească momentul cel mai bun pentru a-l ucide. Pentru un profesionist, asta n-ar trebui să fie nicio problemă.

Bruno nu renunţă la ideea de a se întoarce cât mai curând la Viena. Nu se simţea prea liniştit la Roma.

— În cazul în care ne sunt interceptate convorbirile, ar trebui să vorbim la alte telefoane decât cele obişnuite, propuse profesorul Hausser. Am putea să cumpărăm telefoane mobile cu cartelă şi să le folosim o singură dată.

— Şi cum ne dăm numerele? întrebă Mercedes. Haideţi să nu devenim paranoici, vă rog!

— Hans are dreptate, spuse Carlo. Ar trebui să fim atenţi. O să ucidem un om.

— O să ucidem un porc, exclamă Mercedes, furioasă.

— În orice caz, nu mi se pare rea ideea cu telefoanele mobile. Vom găsi mijlocul de a ne comunica numerele, poate prin poşta electronică, insistă Carlo.

— Dar, dacă ni se interceptează convorbirile, o vor face şi cu e-mailurile. Internetul este locul cel mai puţin sigur pentru a păstra un secret.

— Vai, Bruno, nu fi atât de pesimist! îl dojeni Mercedes.

După câte ştiu, se pot crea adrese fictive pe internet. Hotmailul, poşta gratuită a companiei Microsoft, o permite. Aşa că ne vom deschide fiecare un cont pe Hotmail, şi astfel ne vom trimite numerele de telefon şi vom intra în legătură. Dar trebuie s-o facem cu grijă, pentru că Hotmailul nu e foarte sigur, oricine poate intra în contul nostru, aşa că să fim puţin criptici atunci când ne trimitem mesajele.

Îşi ocupară o parte a după-amiezii hotărând numele pe care aveau să le folosească pe internet, iar profesorul Hans Hausser născoci o criptogramă în care literele urmau să reprezinte numere, cele ale telefoanelor mobile pe care le vor tot cumpăra şi pe care le vor arunca, odată folosite.

Era târziu când cei patru prieteni se despărţiră, îmbrăţişându-se îndelung şi călduros. A doua zi, Bruno şi Hans aveau să părăsească Roma. Mercedes urma să mai rămână două zile, ca să nu lase impresia că fuge, în cazul în care poliţia ar fi urmărit-o.

* * *

Robert Brown aştepta agasat ca Ralph Barry să termine de vorbit la telefon. Când închise, îl întrebă nerăbdător:

— Ei bine, ce va face Picot?

— Omul nostru de legătură susţine că Picot s-a întors impresionat din Irak, că spune încontinuu cum că ar fi o nebunie să meargă acum să facă săpături, că nu e timp, că în şase sau şapte luni nu s-ar avansa deloc; tună şi fulgeră împotriva lui Bush şi a lui Saddam, spunând că amândoi sunt o apă şi un pământ.

— Nu mi-ai răspuns, Ralph, vreau să ştiu dacă o să meargă sau nu.

— N-a spus, dar se pare că nu exclude această posibilitate. Pentru moment, a plecat la Madrid.

— Tot nu-mi răspunzi.

— Păi, nu ştiu ce o să facă.

— I-am putea oare pune pe oamenii lui Dukais să lucreze la misiunea asta?

— Tu crezi că gorilele lui Dukais pot trece drept studenţi la arheologie? Hai, Robert, mai gândeşte-te!

— Fireşte că mă gândesc! Dar am nevoie de oameni pentru săpăturile alea. Aşa că Dukais va trebui să-i găsească pe cei cu înfăţişarea potrivită.

— Şi având cunoştinţe de istorie, geografie, geologie etcetera. Nu văd cum e posibil, Robert, nu văd. Gorilele nu prea ştiu unde e Mesopotamia.

— Atunci, vor trebui să urmeze nişte cursuri intensive, să studieze zi şi noapte, să înveţe. Li se va da o primă, dacă sunt în stare să treacă drept studenţi sau profesori.

— Ai grijă, Robert! Ştii că în lumea academică ne cunoaştem cu toţii. Nu poţi camufla o gorilă în profesor, ar ieşi imediat la iveală.

Robert Brown deschise uşa biroului, uimindu-l pe dichisitul şi discretul său secretar.

— S-a întâmplat ceva, domnule Brown? întrebă Smith.

— N-a sosit Dukais?

— Nu, domnule, dacă ar fi sosit, v-aş fi anunţat.

— La ce oră i-ai spus să vină?

— Păi, aşa cum mi-aţi spus dumneavoastră, la patru.

— E patru şi zece.

— Da, domnule, o fi întârziat din pricina traficului.

— Dukais ăsta e un imbecil.

— Da, domnule.

Silueta impunătoare a lui Paul Dukais apăru în pragul biroului lui Smith înainte ca Robert Brown să se fi întors într-al său.

— Era şi timpul!

— Robert, traficul în Washington este infernal la ora asta; toată lumea se întoarce acasă.

— Atunci, trebuia să fi plecat mai devreme.

— În ultimul timp, nu te mai controlezi, răspunse cu răceală preşedintele agenţiei Planet Security.

Odată ajunşi în biroul lui Brown şi după ce îşi turnară câte un whisky, Ralph Barry încercă să atenueze tensiunea dintre cei doi bărbaţi.

— Paul, Robert vrea nişte oameni pentru misiunea arheologică pe care s-ar putea s-o pregătească Yves Picot. Voi

face să-ţi parvină un dosar cu tot ce trebuie să ştii despre Picot, dar acum o să-ţi spun că e francez, bogat, fost profesor la Oxford, afemeiat şi aventurier, dar îşi cunoaşte meseria şi îi ştie pe toţi din branşă.

— Îmi ceri imposibilul.

— Da, pentru că avem nevoie de oameni capabili de ceva mai mult decât să scrie şi să citească; trebuie să aibă diplomă universitară, oameni care să poată vorbi cu naturaleţe despre campusurile unde ar fi putut studia. Nu pot fi americani, trebuie să-i cauţi în Europa, poate în vreo ţară arabă, dar nu aici.

— Şi, în plus, trebuie să ştie meserie şi să fie în stare de orice, nu-i aşa? întrebă ironic Dukais.

— Exact.

Tonul lui Robert nu lăsa loc nici unei îndoieli asupra supărării sale.

— Apropo, Robert, am deja echipele de oameni pe care mi-ai cerut să-i trimit la diferitele frontiere cu Irakul. Când îmi vei da ordin, vor fi acolo.

— Vor trebui să mai aştepte încă; nu mult, dar vor trebui să mai aştepte. Acum mă preocupă rezolvarea acestei probleme.

— Nu ştiu, Robert, nu ştiu, nu cunosc niciun profesor universitar care să fie mercenar în timpul liber. O să caut în fosta Iugoslavie; poate reuşesc să găsesc ceva acolo.

— Bună idee! Acolo s-au ucis între ei de când lumea; trebuie să existe nişte profesori care să fi fost într-o grupare sau alta, trăgând cu arma, şi care să vrea să câştige nişte bani.

— Da, Robert, trebuie să existe.

Ralph Barry îi asculta cu un amestec de admiraţie şi repulsie. Îi cumpăraseră conştiinţa de multă vreme şi o preţuiseră în mulţi bani. Nu se mai mira de ceea ce auzea, dar Robert îl surprindea mereu. Era Ianus, zeul cu două feţe. Puţini erau cei care cunoşteau cele două feţe. Oricine ar fi spus despre el că e un om educat şi distins, cult şi rafinat, care-şi îndeplinea îndatoririle, fireşte, şi incapabil să treacă pe roşu. Dar Ralph îl cunoştea şi pe celălalt Brown, un om crud, fără scrupule, uneori grosolan, cu o poftă nemăsurată de bani şi de putere. Ceea ce

nu reuşise să-l facă să-i dezvăluie era numele mentorului său. Uneori, Robert se referea la el numindu-l „mentorul meu”, dar nu spunea niciodată nici cine era, nici cu ce se îndeletnicea, nici cum se numea, dar Barry intuia că ar putea fi puternicul George Wagner, singurul om în faţa căruia Brown tremura. Nu-l întrebase niciodată; ştia că la această întrebare nu putea să obţină niciun răspuns, iar ceea ce Robert preţuia cel mai mult era discreţia.

Cu Paul rămăsese stabilit să-i sune de îndată ce avea să găsească oamenii potriviţi, în cazul în care reuşea s-o facă.

* * *

Picot proiectă din nou diapozitivele cu imaginea tăbliţelor şi le examină cu un ochi critic. Lângă el, Fabián îl observa pe furiş. Ştia că Picot lua acum o hotărâre şi că, în mod sigur, nu avea să fie cea potrivită, dar aşa era prietenul lui. Se cunoşteau din anii când Yves Picot ţinuse cursuri la Oxford şi Fabián îşi făcea doctoratul în scrierea cuneiformă. Se împrieteniseră imediat, pentru că amândoi erau ca nişte corpuri străine în acea universitate învechită.

Picot era profesor invitat. Fabián, un studios calificat, care venise în Regatul Unit ca să-şi dea doctoratul într-o materie care se bucura deja de specialişti de renume. Cei doi aveau ceva în comun: erau îndrăgostiţi de Mesopotamia, un loc convertit în Irak, prin opera şi bunăvoinţa colonialismului britanic.

Fabián îşi amintea impresia pe care i-o pricinuise Codul lui Hammurabi{28} când îl văzuse la Luvru. Avea zece ani şi era prima lui vizită la Paris. Asculta explicaţiile pe care i le dădea tatăl lui, ţinându-l de mână. După ce văzuse atâtea minunăţii strânse la un loc, când intrară în sălile Mesopotamiei, Fabián se simţi cuprins de un neaşteptat interes. Ceea ce îl lăsă definitiv cu gura căscată fu să audă că pe acea bucată de piatră de bazalt erau scrise legi foarte vechi, bazate pe legea talionului{29}. Tatăl lui îi explică faptul că în norma 196 a codului se spune: „Dacă un om i-a scos ochiul altuia, i se va scoate ochiul”. În ziua aceea, hotărî că avea să se facă arheolog şi să meargă în Mesopotamia să descopere regate pierdute.

— Te-ai hotărât sau nu?

— E o nebunie, răspunse Picot.

— Cu siguranţă, dar ori e acum, ori poate să nu mai fie niciodată.

O să vedem noi ce o să mai rămână după război.

— Dacă e să-l credem pe Bush, Irakul va deveni Arcadia{30}, aşa că am putea merge să excavăm ca şi cum am face o excursie.

— Dar nici tu, nici eu nu îl credem pe Bush. Sunt sigur că acest război va libaniza Irakul. Cunoşti Orientul, ştii ce se întâmplă, nu va exista o intrare triumfală a băieţilor cu dungi şi stele{31}. Irakienii îl urăsc pe Saddam, dar îi urăsc şi pe americani; de fapt, în Orient, ne urăsc pe toţi, şi, în parte, au dreptate. Nu le-am dat nimic, am întreţinut regimuri corupte, le-am vândut ce nu aveam nevoie, n-am fost în stare să stimulăm crearea păturilor de mijloc şi a celor intelectuale, iar ei sunt zi de zi mai săraci şi mai frustraţi. Fanaticii religioşi i-au încălecat foarte bine: vin în ajutor în cartierele cele mai sărace, predau gratuit în şcolile musulmane de studii superioare, construiesc spitale ca să se ocupe de cei care nu pot plăti nici medicii, nici medicamentele… Orientul va sări în aer.

— Da, dar ce spui tu nu se poate aplica în întregul Irakul. Îţi amintesc că Saddam a impus o anume laicizare. Problema este petrolul; Statele Unite au nevoie să controleze sursele de energie şi îi vor pune în acţiune pe Frankensteinii{32} necesari, ca apoi să se ofere să-i distrugă.

— Orientul este pe zi ce trece mai sărac.

— Fabián, tu ai de gând să fii mereu băieţelul de stânga?

— Sunt suficient de mare ca să nu mi se mai spună „băieţel”; cât despre stânga, poate că ai dreptate… În mod sigur, niciodată nu voi înceta să văd realitatea, chiar şi de pe canapeaua cea mai comodă de la mine de acasă.

— Tu ce-ai face în locul meu?

— Ce aş avea eu chef, chiar dacă ar fi o nebunie: aş merge. Şi când se termină, se termină.

— Ne-ar putea frige, dacă bombardează.

— Da, posibil; problema este să putem pleca cu cinci minute mai devreme.

— Cu cine?

— Va trebui să plecăm singuri. Nu cred că universitatea mea sau oricare alta ne-ar da vreo leţcaie ca să mergem în Irak. În Spania, majoritatea e împotriva războiului, dar o săpătură în Irak li se va părea o frivolitate şi nişte bani aruncaţi pe fereastră.

— Adică, să pun eu banii.

— Iar eu te ajut să formezi echipa. La Universitatea Complutense există o grămadă de studenţi din ultimii ani care ar da orice să poată face săpături, chiar şi în Irak.

— Mereu mi-ai spus că în Spania nu sunt cine ştie ce specialişti în Mesopotamia…

— Şi nici nu sunt, dar avem o mulţime de studenţi dornici să poată spune că au făcut pe arheologii. Şi tu ai nişte oameni.

— Nu sunt sigur că vom găsi pe cineva care să vrea să ne însoţească în această aventură. Tu o să ceri un an sabatic?

— Eu nu sunt bogat ca tine şi am nevoie să iau leafa la sfârşitul lunii, aşa că voi vorbi cu decanul să văd cum mă pot organiza anul ăsta. Când ar trebui să plecăm?

— Acum.

— Când acum?

— Săptămâna viitoare e mai bine decât următoarea. Nu e timp.

— O să putem oare demara în două săptămâni o misiune arheologică de o asemenea amploare?

— Cu siguranţă nu, asta e o nebunie…

— Păi, dacă e o nebunie, s-o facem în forţă şi să vedem ce se întâmplă!

Izbucnind într-un hohot de râs, cei doi prieteni bătură palma aşa cum fac jucătorii de baschet. Apoi plecară să sărbătorească, luând masa în Cartierul Literelor, locul în care îşi stabiliseră reşedinţa studenţi, artişti, scriitori, pictori, cartierul unde poţi simţi pulsul Madridului chiar şi în zori.

Nu dormiră toată noaptea. Mai întâi, moţăiră prin baruri, apoi ascultară muzică prin cafenele, băură în localurile de cocteiluri, vorbiră şi râseră cu toţi cei pe care-i întâlneau în locurile acelea unde noaptea stabilea o camaraderie ce se

destrăma cu primele raze de soare, când fiecare se întorcea la treburile lui.

Yves se trezi înaintea lui Fabián. Îşi imagina că prietenul lui doarme în continuare în braţele unei tinere pe care o întâlniseră în ultimul bar şi cu care se pare că întreţinea o relaţie sporadică. Fata era o adevărată drăcoaică; îi făcuse ditamai scandalul prietenului ei că nu o sunase în noaptea aceea, aşa cum stabiliseră, dar până la urmă totul se aranjase, şi acum era acolo, în pat cu Fabián.

El se instala întotdeauna în mansarda lui Fabián. De pe terasă, se vedeau toate acoperişurile oraşului. Casa lui Fabián avea o cameră de oaspeţi pentru când vreunul dintre prietenii lui ateriza la Madrid, iar Yves considera că odaia aceea era un pic a lui, fiindcă, de câte ori putea, dădea o fugă în acel oraş deschis şi vesel în care nimeni nu întreabă pe nimeni de unde vine şi încotro se duce.

Se aşeză la masa de scris a prietenului său şi încercă să sune în Irak. Îi luă ceva timp până să reuşească să comunice cu Ahmed Husseini.

— Domnule Husseini?

— Cine e la telefon?

— Picot.

— Ah, domnule Picot! Ce mai faceţi?

— M-am hotărât să vin; aşa că vreau să vă puneţi în mişcare, pentru că nu e timp de pierdut. O să vă spun de ce am nevoie din partea dumneavoastră. Dacă nu puteţi obţine, să-mi spuneţi.

Timp de o jumătate de oră, cei doi bărbaţi vorbiră despre ceea ce ar fi de pus la punct pentru a începe săpăturile. Ahmed fu sincer cu el, explicându-i ce putea obţine în Irak şi ce nu. Dar îl surprinse mai ales când se oferi să finanţeze o parte din expediţie.

— Vreţi să puneţi bani?

— Nu e vorba că vreau, ci că dorim să acoperim o mare parte din cheltuieli: noi finanţăm misiunea, dumneavoastră aduceţi personalul şi echipamentul, asta e înţelegerea.

— Şi de unde veţi scoate banii, dacă nu sunt indiscret?

— Vom face un efort având în vedere ce înseamnă pentru Irak această misiune, în acest moment.

— Lăsaţi, domnule Husseini, mi-e greu să cred asta.

— Ei bine, aşa vom face.

— Instinctul meu îmi spune că şefului dumneavoastră, lui Saddam, nu-i arde să cheltuiască niciun dolar căutând tăbliţe, oricât de importante ar putea fi. Vreau să ştiu cine plăteşte, altminteri nu vin.

— O parte, ministerul, iar cealaltă, Clara. Ea are averea ei personală, moştenită de la părinţi. Este fiică unică.

— Adică trebuie să-mi disput cu soţia dumneavoastră Biblia de Lut.

— Trebuie să fie foarte clar că, dacă găsim Biblia, aceasta e a Clarei; ea este cea care ştie că există şi care se află în posesia primelor două tăbliţe şi tot ea este cea care pune banii necesari pentru săpături, fără să ţină seama de cât ar costa.

— Pare un sarcasm faptul că-şi cheltuieşte banii pe nişte săpături, având în vedere în ce situaţie se află ţara dumneavoastră.

— Domnule Picot, aici nu e vorba despre a judeca moralitatea nimănui. Noi nu o vom judeca pe a dumneavoastră, iar dumneavoastră vă veţi abţine să o judecaţi pe a noastră. Biblia îi aparţine Clarei, dar dumneavoastră veţi putea spune că v-aţi aflat într-o misiune arheologică colectivă. La Roma, toată lumea a auzit-o pe Clara vorbind despre tăbliţe.

— Ia te uită, te pomeneşti că acum mi se pun şi condiţii! Fără mine, nu există nicio misiune arheologică.

— La fel şi aici.

— Pot aştepta ca Saddam să cadă, şi atunci…

— Atunci n-o să mai fie nimic.

— Mă miră că nu mi-aţi prezentat aceste condiţii când am fost în Irak.

— Sincer, nu credeam că veţi accepta.

— Mă rog, vă convine să redactăm un contract, un document în care să apară limpede participarea tuturor părţilor?

— E o idee bună. Îl redactaţi dumneavoastră ori vi-l trimit eu?

— Faceţi-l dumneavoastră, şi eu vă voi spune ce e de schimbat. Când mi-l trimiteţi?

— Mâine e bine?

— Nu, nu e bine. Trimiteţi-mi-l peste un sfert de oră la adresa de e-mail pe care o să v-o dau. Ori ajungem acum la un acord, ori s-a terminat.

— Daţi-mi adresa de e-mail.

Îşi petrecură restul dimineţii conversând prin e-mail sau la telefon, dar la ora unu încheiaseră contractul. Fabián plecă la universitate, iar fata nu se trezise încă.

În document, se arăta clar că se pornea o misiune arheologică cu participarea profesorului Picot pentru excavarea unui templu-palat antic, în care Clara Tannenberg bănuia că s-ar putea găsi resturi de tăbliţe, precum cele găsite cu ani în urmă la Haran de către o altă misiune arheologică şi în care un scrib, care semna cu numele de Şamas, afirma că Avraam urma să-i povestească istoria lumii.

Ahmed îi arătă limpede că soţia lui nu avea să permită să i se răpească laurii gloriei.

* * *

Fabián îl sună pe Picot din biroul său de la universitate şi stabiliră să ia masa de prânz împreună. Partenera lui din timpul nopţii încă mai dormea, lucru care îl miră foarte tare pe Picot.

— Nu cumva i s-o fi întâmplat ceva? îl întrebă el pe Fabián.

— Nu-ţi face griji, de obicei doarme mult.

După prânz, merseră la biroul lui Fabián. Acesta îi anunţase deja pe câţiva dintre cei mai buni studenţi ai lui şi pe alţi profesori, cărora le povestise ce îşi propuneau să facă.

Dintre cei douăzeci de studenţi reuniţi, se înscriseră opt, iar doi profesori promiseră că aveau să discute cu decanul ca să poată merge. Stabiliseră să se întâlnească din nou a doua zi pentru a pune la punct ultimele detalii.

Când rămaseră singuri, fiecare cu un telefon, începură să sune colegi din alte ţări. Majoritatea le răspunseră că erau nebuni, alţii, că se mai gândesc. Toţi cereau timp.

Picot hotărî că a doua zi urma să plece la Londra şi la Oxford ca să vadă personal câţiva prieteni, trecând, de asemenea, prin

Paris şi Berlin. Fabián îşi lua obligaţia de a călători la Roma şi la Atena, unde cunoştea câţiva profesori.

Era marţi. Duminică urmau să se întâlnească din nou la Madrid şi să vadă ce efective umane putuseră să adune împreună. Obiectivul era acela de a se afla în Irak cel mai târziu la 1 octombrie.

* * *

Ralph Barry intră zâmbitor în biroul lui Robert Brown.

— Am veşti bune.

— S-auzim.

— Tocmai am vorbit cu un coleg de la Berlin, Picot e acolo recrutând profesori şi studenţi ca să meargă în Irak. Spune-i lui Dukais; poate reuşeşte să-şi strecoare câţiva dintre băieţii lui, în cazul în care a găsit vreunul. A fost şi la Londra, şi la Paris şi a cam făcut valuri în comunitatea academică. Toţi cred că e nebun, dar unii simt o curiozitate bolnăvicioasă să meargă să vadă ce se întâmplă în Irak. Nu cred că va reuşi să obţină oameni cu greutate, dar probabil că anumiţi profesori şi studenţi vor merge cu el. Grupul pe care îl formează este dintre cele mai eterogene, aşa că, odată ajuns acolo, nu ştiu ce va fi în stare să facă. Nu merg cu un plan de lucru, nici cu o prospecţiune preliminară, nici cu un studiu amănunţit al resurselor necesare. Se pare că sprijinul cel mai important al lui Picot este Fabián Tudela, un profesor de arheologie de la Universitatea Complutense din Madrid. E expert în Mesopotamia, şi-a luat doctoratul la Oxford şi a lucrat la mai multe săpături în Orientul Apropiat. Este competent, pe lângă faptul că e cel mai bun prieten al lui Picot.

— Până la urmă, s-a hotărât…

— Da. Tentaţia a fost foarte mare pentru cineva ca el. Dar mă îndoiesc că vor putea face ceva. Şase luni sunt nimic în arheologie.

— Aşa e, dar poate au noroc. Măcar de-ar fi aşa!

— În orice caz, au pornit deja acţiunea.

— Bine, continuă să afli cât de multe poţi. Ah, şi sună-l tu pe Dukais. Explică-i pe unde umblă Picot şi cu cine. Sper că va fi în stare să găsească nişte oameni pentru expediţia asta.

— Nu va fi uşor; nu poţi transforma o gorilă în student.

— Tu vorbeşte cu el!

Când rămase singur, Robert Brown formă un număr de telefon, aşteptând nerăbdător să i se răspundă. Se linişti când auzi vocea mentorului său.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar voiam să ştii că Yves Picot pregăteşte un grup ca să meargă în Irak.

— Ah, Picot! Mi-am închipuit eu că nu va putea rezista. Ai organizat totul aşa cum ţi-am spus?

— Am început.

— Nu putem da greş.

— Nu vom da.

Brown şovăi câteva secunde înainte de a îndrăzni să întrebe:

— Ai aflat cumva cine i-a trimis pe italieni?

Tăcerea mentorului său fu mai rea decât un reproş. Preşedintele executiv al fundaţiei Lumea Antică începu să transpire, conştient de inoportunitatea întrebării sale.

— Străduieşte-te ca lucrurile să iasă cum am prevăzut!

Cu aceste cuvinte, mentorul încheie conversaţia.

* * *

Paul Dukais nota ceea ce îi povestea la telefon Ralph Barry.

— Adică, acum e la Berlin, afirma, mai degrabă decât întreba, preşedintele agenţiei Planet Security.

— Da, şi a fost şi la Paris; va merge apoi la Londra, înainte de a reveni la Madrid. Suntem în septembrie, poate că reuşeşti să le înscrii în vreuna din aceste universităţi pe gorilele tale, ca să se ofere ca voluntari.

— Tu însuţi mi-ai spus că se caută studenţi din anii terminali; cum crezi că o să ia cu ei pe cineva care s-a înscris în anul întâi? Nu ştiu de ce încăpăţânarea asta ca oamenii mei să meargă în această misiune arheologică. Pot găsi o altă acoperire ca să se ducă acolo.

— Ordine din partea şefului.

— Robert e un om imposibil.

— Robert e nervos. E vorba despre nişte tăbliţe care vor valora milioane de dolari. De fapt, valoarea lor e incalculabilă, dacă se poate dovedi că într-adevăr au fost inspirate de

Patriarhul Avraam. Ar fi o descoperire revoluţionară, Biblia de Lut, Geneza povestită de Avraam.

— Nu te entuziasma, Ralph!

— Nu pot să nu mă entuziasmez.

— Acum eşti om de afaceri.

— Dar nu pot să nu iubesc istoria. De fapt, este singura mea pasiune.

— Nu deveni sentimental, că nu ţi se potriveşte! O să te sun dacă am ceva. Mă pun pe treabă.

* * *

Mercedes se plimba fără o ţintă precisă pe străzile care dădeau în Piaţa Spaniei. Făcuse câteva cumpărături în buticurile luxoase de pe Via Condotti, Via de la Croce, Via Fratina… Două genţi, eşarfe de mătase, un costum taior, o bluză, o pereche de pantofi. Se plictisea. Nu îi plăcuse niciodată să meargă la cumpărături, deşi se străduia să acorde atenţie garderobei sale. Prietenii îi spuneau că e o femeie elegantă, dar ea ştia pur şi simplu că alegând îmbrăcămintea clasică nu dădea greş.

Avea chef să se întoarcă în Spania, să revină la Barcelona, la firma ei, să meargă pe şantiere, să se urce pe schele sub privirile terorizate ale zidarilor, care o considerau o bătrână nebună.

Activitatea constantă era lucrul care o ajuta să trăiască, să nu se gândească la nimic altceva decât la ceea ce făcea în clipa respectivă. Îşi petrecuse toată viaţa fugind, ca să nu se pomenească singură cu propria conştiinţă, dar, în realitate, ea alesese să fie singură. Nu se căsătorise, nu avusese copii, nu avea fraţi, nici nepoţi, nici nu-i mai rămăsese vreo rudă în viaţă. Bunica ei, mama tatălui său, murise cu mulţi ani în urmă. Era o anarhistă dură ca o cremene, care cunoscuse supliciile închisorilor franchiste. Fusese, de asemenea, singura persoană care o ajutase să revină cu picioarele pe pământ, să se simtă ca făcând parte dintre oameni, o persoană în adevăratul sens al cuvântului. Pentru că bunica ei refuza să mitizeze latura extraordinară a vieţii amândurora. „Fasciştii sunt cum sunt, spunea ea, aşa că nimic din ceea ce au făcut nu ne poate mira.”

În felul acesta, îi potolea coşmarurile, încercând să o convingă de faptul că tot ce se întâmplase trebuia să se întâmple pentru că răspundea tiparului de comportament al oamenilor care purtau stigmatul răutăţii.

Trăise suficient de mult ca să fi învăţat să înfrunte viaţa privind-o drept în faţă.

La ora aceea, la Barcelona, ar fi stat de vorbă cu arhitectul de la vreunul dintre şantierele ei, discutând proiecte, planificând următoarea construcţie.

Obişnuia să ia masa de prânz singură, în biroul ei, la fel cum cina singură la ea acasă, în faţa televizorului.

Acum trebuia să caute un loc unde să se aşeze ca să se odihnească şi să mănânce ceva, pentru că îi era foame. Apoi avea să se întoarcă pe jos la hotel şi să îşi facă bagajele. Urma să plece a doua zi cu primul avion. Carlo stabilise să treacă pe la hotel ca să cineze împreună într-un restaurant din apropiere şi să-şi ia rămas-bun de la ea.

* * *

Cipriani o sună în cameră din holul hotelului. O aştepta. Când coborî, se îmbrăţişară călduros. Era un fel de a da drumul unor sentimente care îi copleşeau pe amândoi.

— Ai vorbit cu Hans şi cu Bruno?

— Da, m-au sunat de îndată ce au ajuns. Sunt bine. Hans are un noroc enorm cu Berta, este o femeie excepţională.

— Şi copiii tăi sunt minunaţi.

— Da, într-adevăr, dar eu am trei, iar Hans are doar o fată, aşa că e norocos că Berta e aşa cum e. Îl îngrijeşte şi-l răsfaţă ca pe un copil.

— Bruno e bine? Mă îngrijorează, am impresia că situaţia îl copleşeşte; parcă i-ar fi frică.

— Şi mie mi-e frică, Mercedes. Şi presupun că şi ţie. Dreptatea pe care o reclamăm nu ne scuteşte de nicio pedeapsă.

— Asta e tragedia fiinţei omeneşti, că nimic din ceea ce face nu rămâne nepedepsit. A fost blestemul lui Dumnezeu când i-a alungat pe Adam şi pe Eva din rai.

— Apropo, când a sunat Bruno, am auzit-o protestând pe Deborah. Prietenul nostru mi-a povestit că Deborah e

îngrijorată şi i-a cerut chiar să nu se mai vadă cu noi niciodată. S-au certat, şi Bruno i-a spus că mai degrabă s-ar despărţi de ea. Că nimeni şi nimic nu-l va face să rupă legătura cu noi.

— Biata Deborah! Îi înţeleg suferinţa.

— Tu nu i-ai fost niciodată simpatică.

— Pe mine de obicei nu mă simpatizează aproape nimeni.

— De fapt, te străduieşti să nu fii simpatică, ceea ce este un simptom de nesiguranţă. Ştii, nu-i aşa?

— Îmi vorbeşte medicul sau prietenul?

— Îţi vorbeşte prietenul care, pe deasupra, mai e şi medic.

— Tu poţi vindeca trupurile, dar sufletul n-are leac.

— Ştiu, dar măcar ar trebui să faci un efort să vezi în alte culori ceea ce te înconjoară.

— Fac deja efortul ăsta. Cum crezi că am putut trăi toţi anii ăştia? Ştii doar că nu vă am decât pe voi. De când a murit bunica mea, voi sunteţi singurul lucru care mă leagă de viaţă. Voi şi…

— Da, răzbunarea şi ura sunt motoarele istoriei, chiar şi ale istoriilor personale. În ciuda anilor care au trecut, mi-o mai amintesc încă pe bunica ta. Era o femeie de un curaj extraordinar.

— Nu s-a mărginit, ca mine, să fie o supravieţuitoare; a ţinut piept tuturor. Când a ieşit din închisoare, nu s-a supus, a continuat să fie anarhistă, organizând întruniri clandestine, trecând graniţa în Franţa ca să aducă în Spania propagandă antifranchistă şi ca să se întâlnească cu vechi exilaţi. O să-ţi spun un lucru: în anii cincizeci şi şaizeci, în toate cinematografele din Spania, înainte de a se da filmul, se prezenta un reportaj despre ce făceau Franco şi miniştrii lui. La Mataró, un oraş în apropierea Barcelonei, unde locuiam noi, era un cinematograf de vară la care vedeam filme în aer liber, iar noi, copiii, mâncam seminţe de floarea-soarelui. De cum apărea prima imagine a lui Franco, bunica mea îşi dregea vocea, scuipa pe jos şi murmura încetişor: „Ăştia îşi închipuie că ne-au înfrânt, dar se înşală amarnic; atâta timp cât putem gândi, suntem liberi”, şi arăta spre frunte, spunând: „Aici nu poruncesc ăştia”. Eu o priveam înspăimântată, temându-mă să nu fim

arestate în orice clipă. Nu s-a întâmplat niciodată nimic.

— Ne-a primit întotdeauna cu afecţiune şi nu ne întreba nimic, atunci când veneam să te vedem. Mi-o amintesc mereu îmbrăcată în negru, cu un coc strâns în creştetul capului, cu chipul plin de zbârcituri. Era atâta demnitate în ea…

— Ştia despre ce vorbeam şi ce ne propuseserăm, cunoştea jurământul nostru. Nu mi-a reproşat-o niciodată; dimpotrivă, mă sfătuia doar să ne gândim bine la ce aveam de făcut, fără să ne lăsăm mânaţi de furie.

— Nu ştiu dacă vom reuşi.

— Avem noi grijă de asta, Carlo, avem noi grijă de asta. Cred că, apropiindu-ne de Tannenberg, ne apropiem încetul cu încetul de capăt.

— De ce oare o fi ieşit la lumină după atâţia ani? Nu încetez să mă întreb, Mercedes, şi nu găsesc răspunsul.

— Şi monştrii au simţăminte. Femeia aia poate fi fiica, nepoata lui directă sau nepoată de frate, cine ştie? Şi, din raportul lui Marini, mă gândesc că a trimis-o la Roma ca să fie ajutaţi să găsească acele tăbliţe despre care a vorbit tânăra la congres. Trebuie că sunt foarte importante pentru ei, dacă a riscat să iasă la vedere.

— Tu crezi că şi monştrii au simţăminte?

— Priveşte în jurul tău, gândeşte-te la istoria recentă, la toţi dictatorii pe care i-ai văzut înconjuraţi de familie, cu nepoţii lor în braţe, mângâindu-şi pisica! Iată cel mai bun exemplu: Saddam. Nu i-a păsat să bombardeze cu gaze satele kurde, asasinând femei, copii şi bătrâni, sau să-i facă să dispară pe opozanţii regimului, şi uite ce se povesteşte despre fiii lui. Sunt bucăţică ruptă din el, şi, pe deasupra, le îngăduie totul, are grijă de cei doi monstruleţi ai lui, de parcă ar fi nişte minuni. Sau Ceauşescu, sau Stalin, sau Mussolini, sau Franco, sau atâţia alţi dictatori care-şi răzgâiau odraslele.

— Amesteci totul, Mercedes, râse Carlo, îi bagi pe toţi în aceeaşi oală. Şi tu eşti anarhistă!

— Bunica a fost anarhistă, bunicul meu, la fel. Tatăl meu a fost şi el anarhist.

Rămaseră tăcuţi, evitând să mai zgândărească răni care încă

mai sângerau.

— Hans l-a sunat deja pe acel Tom Martin? întrebă Mercedes, ca să schimbe subiectul.

— Nu, dar mi-a spus că, de îndată ce va stabili întrevederea, ne va suna. Presupun că va aştepta două sau trei zile înainte de a face ceva. De abia a ajuns acasă, şi fiica lui Berta s-ar alarma dacă ar pleca din nou.

— M-aş putea ocupa eu. La urma urmei, n-am familie şi, în consecinţă, nimeni nu-mi va cere explicaţii unde mă duc şi pe cine sun.

— Să-l lăsăm pe Hans s-o facă!

— Şi prietenul tău, Luca?

— Nu ţi-e simpatic, ştiu, dar este o persoană cumsecade şi ne-a ajutat, continuă să ne ajute. M-a sunat înainte de a veni eu încoace. M-a asigurat că nu sunt noutăţi, că, pentru moment, foştii lui colegi n-au făcut nicio mişcare. N-a vrut să mă alarmeze, dar crede că şi-a vârât cineva nasul prin arhive căutând informaţii despre cele întâmplate. N-au găsit nimic, pentru că el n-a deschis niciodată un dosar. De acest caz se ocupa el în mod direct şi le dădea ordine oamenilor săi, fără să le spună cine era clientul. Crede că au umblat şi prin biroul lui. A căutat microfoane peste tot, dar n-a găsit nimic; chiar şi aşa, m-a sunat de la o cabină telefonică. Am stabilit să ne vedem mâine. O să treacă pe la clinică.

— Tannenberg?

— Poate fi el, poliţia sau cine ştie cine.

— Nu poate fi decât el sau poliţia; nu mai există nimeni altcineva pe care să-l poată interesa cele întâmplate.

— Ai dreptate.

Continuară să stea de vorbă până târziu. Avea să treacă ceva timp până să se revadă.

12

— Paul, ţi-am găsit doi oameni care-ţi pot fi de folos. Au caracteristicile pe care mi le-ai cerut. Dacă mi-ai mai lăsa ceva timp, aş putea găsi mai mulţi.

— Singurul lucru pe care nu-l am este timpul. A început deja numărătoarea inversă până când o să izbucnească blestematul ăla de război.

— Nu te plânge, pentru că, mulţumită acestui război, o să câştigăm o grămadă de bani.

— Da, Tom, războaiele au devenit o afacere excelentă. Am semnat mai multe contracte ca să trimit oameni în Irak de a doua zi. Presupun că şi tu la fel.

— Da, şi vreau să-ţi propun o colaborare. Câţi oameni ai?

— În momentul ăsta, peste zece mii de angajaţi cu contract.

— Măi, să fie, ce coţcărie! Eu nu ajung la atâţia, şi, în plus, nici nu vreau ageamii, ci oameni cu o anume experienţă.

— Aici nu sunt greu de găsit. Acum încep să angajez asiatici.

— Ce mai contează de unde sunt? Important este să fie pregătiţi de luptă. Am destui ex-iugoslavi: sârbi, croaţi, bosniaci – nişte tipi duri, foarte dornici să apese pe trăgaci. Ăştia doi pe care ţi i-am găsit sunt două exemplare periculoase, sper că-i vei putea struni. Sunt tineri, dar nebuni. Au ucis mulţi, mult mai mulţi decât îşi amintesc.

— Ce vârstă au?

— Unul, douăzeci şi patru, iar celălalt, douăzeci şi şapte de ani. Unul este bosniac, iar celălalt, croat. Erau studenţi înainte ca în Iugoslavia să înceapă să se omoare între ei. Sunt doi supravieţuitori care şi-au pierdut o parte din familie în războiul ăla. Croatul este trăgător de elită. Îi plac banii. Merge la universitate ca să studieze informatica, cred că e un mic geniu în computere. Iar bosniacul e învăţător.

— Niciunul nu studiază istoria sau arheologia?

— Nu, n-am mercenari care să cadă în patima istoriei. Ştii de-acum că toate guvernele europene îşi spală conştiinţa acordându-le burse ex-iugoslavilor, aşa că, dacă te grăbeşti, poţi să-i înscrii la ceva în orice universitate care îţi convine, la cea din Berlin sau din Paris, şi acolo cu siguranţă vei găsi pe cineva care să-i apropie de cercul lui Picot.

— Pe dracu', n-o să-mi fie uşor!

— Hai, Paul, gândeşte-te că ăia sunt în stare de orice pentru o răsplată bună. Sunt obişnuiţi să ucidă ca să supravieţuiască. Să-i înscriem la Berlin sau la Madrid. Îi putem strecura în Spania, unde să li se obţină cu uşurinţă noi identităţi. Este o ţară unde încă au mai rămas idealişti, dispuşi să-şi pună viaţa în primejdie pentru oricine le-ar povesti o istorie tristă. Iar ăia chiar au o istorie tragică. Dă-mi coordonatele lui Picot, iar eu voi face în aşa fel încât să se apropie de cercul lui. Va trebui să-i recompenseze pe studenţii pe care-i ia cu el, aşa că ăştia doi pot declara că au nevoie de bani ca să-şi plătească studiile şi ca s-o scoată la capăt.

— Dar cum vrei tu ca Picot să angajeze un informatician şi un învăţător? Are nevoie de arheologi şi de istorici.

— Bine, prietene, tu hotărăşti, asta-i tot ce am.

— O să-l trimit pe unul dintre oamenii mei să-i vadă şi să le explice ce dorim. Mâine va fi acolo. Să-mi trimiţi factura.

— O să ţi-o trimit. Când vii la Londra?

— Peste o săptămână am o întâlnire cu nişte clienţi pe care-i putem împărţi între noi. O să-ţi trimit un e-mail.

— Bine. Mai vorbim.

Tom Martin închise telefonul. Se înţelegea bine cu Paul Dukais. Amândoi se îndeletniceau cu aceeaşi afacere: să ofere securitate unora şi, uneori, să-i ucidă pe alţii. Firmele lor erau în expansiune, latura bună a globalizării. Fireşte că Irakul promitea să fie o bună afacere. Semnase patru contracte de milioane şi spera să mai semneze multe altele.

Fără îndoială, Global Group era cea mai bună firmă europeană de securitate, la fel cum cea a lui Paul Dukais, Planet Security, era cea mai bună din America de Nord. Cele două firme controlau mai mult de şaizeci şi cinci la sută din afacerea

globală; pe lângă ei, ceilalţi erau ca nişte furnici. Dar, în Irak, va fi destul pentru toţi. Şi anumitor misiuni vor trebui să le facă faţă împreună, atât oamenii de la Global, cât şi cei de la Planet; despre asta voia să-i vorbească lui Paul.

Se gândea să-l invite la cină şi la mai multe păhărele, odată ce încheiau contractul pe care era sigur că aveau să pună mâna, aşa cum făcuseră de atâtea alte ori în trecut.

13

Cina se desfăşura în tăcere. Alfred Tannenberg evita să i se adreseze lui Ahmed, care nici el nu era foarte interesat să-i vorbească, astfel că responsabilitatea de a păstra o aparenţă de normalitate cădea asupra Clarei.

De cum terminară cina, Clara îi ceru bunicului ei să nu se retragă în camera lui.

— Ce doreşti?

— Să stăm de vorbă. Nu pot suporta această tensiune dintre Ahmed şi tine, trebuie să-mi spuneţi ce se întâmplă.

Cei doi bărbaţi se priviră fără să ştie ce poziţie să adopte; Ahmed fu cel care rupse tăcerea.

— Eu şi bunicul tău avem păreri diferite.

— Aha! Şi asta înseamnă că aţi hotărât să nu vă mai vorbiţi, nu-i aşa? O să vă asumaţi misiunea arheologică! Ce fel de început e ăsta, când aici e o atmosferă de înmormântare? Ce se întâmplă? Care e divergenţa atât de teribilă încât să mai aveţi un pic şi vă luaţi la bătaie?

Alfred Tannenberg nu era dispus să se înjosească nici măcar în faţa nepoatei sale, şi cu atât mai puţin în faţa soţului ei. Considera această conversaţie nedemnă, aşa că o reteză scurt.

— Clara, refuz să purtăm această discuţie. Ai grijă să organizezi misiunea, toată responsabilitatea va fi a ta. Ţie îţi aparţine Biblia de Lut, tu trebuie s-o găseşti şi, mai ales, să ştii s-o păstrezi. Tot restul este irelevant faţă de ceea ce ne aşteaptă. Apropo, nu ţi-am spus, dar plec la Cairo pentru câteva zile. Dar, înainte de a pleca, îţi voi lăsa bani îndeajuns, dolari, ca să poţi face faţă săpăturilor. Va trebui să-i iei cu tine şi să-i administrezi. Ah! Vreau ca Fatima să te însoţească.

— Fatima? Dar, bunicule, cum s-o iau pe Fatima într-o misiune arheologică? Ce vrei să facă ea acolo?

— Să aibă grijă de tine.

Când Tannenberg îşi exprima o dorinţă, nimeni nu îndrăznea să-l contrazică, nici măcar Clara.

— De acord, bunicule, dar n-aţi putea, tu şi Ahmed, să vă împăcaţi de dragul meu? Mă simt atât de stânjenită de această situaţie…

— Copila mea, nu te amesteca… Las-o aşa cum e!

Ahmed nu rostise niciun cuvânt. Când bunicul Clarei ieşi din încăpere, o privi furios.

— Nu puteai evita circul ăsta? Nu te mai strădui să fie mereu sărbătoare!

— Uite ce e, Ahmed, nu ştiu ce aveţi voi doi de-mpărţit, dar ştiu că, de la o vreme, eşti agresiv şi antipatic cu toată lumea, în special cu mine. De ce?

— Sunt obosit, Clara, nu-mi place cum trăim.

— Şi cum trăim?

— Închişi în Casa Galbenă, la cheremul bunicului tău. El ne marchează existenţa, ne umple orele din zi spunându-ne ce trebuie să facem, unde să nu greşim. Aici mă simt ca un deţinut.

— De ce nu pleci? Eu nu te pot obliga să rămâi, şi nici n-o să ţi-o cer. E dreptul tău să ai o viaţă diferită, dacă nu-ţi place asta pe care o avem.

— Mă pofteşti să plec? Nu-ţi trece prin minte că putem pleca amândoi?

— Eu aparţin Casei Galbene, nu pot fugi de mine însămi. În plus, Ahmed, eu sunt fericită aici.

— Mi-ar fi plăcut să fi trăit în continuare la San Francisco. Am fost fericiţi acolo.

— Eu sunt fericită, sunt irakiană.

— Nu, nu eşti irakiană, doar te-ai născut aici.

— O să-mi spui tu de unde sunt? Sigur că m-am născut aici, şi m-am educat aici, şi am fost fericită aici, şi vreau să fiu aşa în continuare. Eu n-am nevoie să mă duc nicăieri în altă parte ca să fiu fericită, tot ceea ce iubesc se află aici.

— Iar eu, nimic din ceea ce iubesc nu găsesc aici; bineînţeles că ştiu că nu se află nici în casa asta, nici în ţara asta. Irakul nu are viitor, i se ia cu forţa.

— Ce vrei să faci, Ahmed?

— Să plec, Clara, să plec.

— Atunci, du-te, Ahmed, eu n-o să fac nimic ca să te opresc. Ţin mult la tine, prea mult ca să doresc să rămâi, fiind nefericit. Pot face ceva?

Ahmed fu surprins de reacţia Clarei. Chiar se simţi rănit în amorul propriu. Soţia lui n-avea nevoie de el, îl iubea, dar n-avea nevoie de el, şi lăsase să se înţeleagă limpede că nu va face nimic ca să-l reţină; dimpotrivă, îi va înlesni plecarea.

— O să te ajut să găseşti Biblia de Lut. Cred că poţi avea nevoie de ajutorul meu, mai cu seamă dacă bunicul tău pleacă la Cairo. Apoi, când vor pleca cu toţii, voi merge cu ei. N-o să pot merge în Statele Unite, dar voi căuta refugiu în Franţa sau în Regatul Unit, voi aştepta să vină momentul când noi, irakienii, vom înceta să mai fim nişte ciumaţi şi mă voi putea întoarce la San Francisco.

— N-ai de ce să rămâi, Ahmed. Îţi mulţumesc că vrei să mă ajuţi, dar crezi că e o idee bună să trăim în următoarele luni ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ştiind că apoi vei pleca?

— Tu n-o să vii?

— Nu, n-o să vin, voi rămâne în Irak. Vreau să trăiesc aici. Mi-a plăcut America, am fost fericiţi acolo. Eu nu părăsisem niciodată Orientul. Bunicul meu nu mi-a permis niciodată. Viaţa mea se desfăşura între Irak, Egipt, Iordania, Siria şi atât. Da, o să-mi facă plăcere să mai ajung prin New York şi prin San Francisco, dar în vizită. Îţi repet, eu voi trăi întotdeauna aici.

— Îţi dai seama că ăsta e începutul despărţirii noastre?

— Da. Îmi pare rău, îmi pare foarte rău, pentru că eu ţin la tine, dar cred că niciunul din noi nu trebuie să renunţe să fie sincer cu el însuşi, pentru că atunci nu ne-am mai recunoaşte şi am sfârşi prin a ne uri.

— Dacă nu vrei să rămân să te ajut să găseşti Biblia de Lut, mă voi strădui să găsesc o modalitate de a pleca din Irak.

— Bunicul meu te va ajuta.

— Nu cred.

— Te asigur că o va face.

— Oricum, gândeşte-te la oferta mea: nu mă deranjează să

mai rămân câteva luni. Ştiu că-ţi pot fi de folos şi, în ciuda dorinţei mele de a pleca, mi-ar face plăcere să te ajut.

— În noaptea asta am vorbit deja destul, Ahmed, lasă-mă să mă gândesc până mâine. Unde o să dormi?

— Pe canapeaua din biroul meu.

— Bine, trebuie să vorbim despre amănuntele divorţului, dar, dacă nu te deranjează, o vom face mâine.

— Îţi mulţumesc, Clara.

— Eu te iubesc, Ahmed.

— Şi eu te iubesc, Clara.

— Nu, Ahmed, nu mă iubeşti, de fapt e ceva vreme de când ai încetat să mă mai iubeşti. Noapte bună.

* * *

Erau din nou tăcuţi, în vreme ce luau micul dejun. Fatima intră în sufragerie cu paşi grăbiţi, căutându-l pe Ahmed.

— Vă caută domnul Picot. Spune că e urgent.

Ahmed se ridică şi ieşi din încăpere, ca să răspundă la telefon.

— Ahmed la telefon.

— Sunt Picot. Am deja o listă provizorie cu persoanele care vor participa la misiunea arheologică. Tocmai v-am trimis-o prin e-mail, ca să începeţi cât mai curând demersurile pentru vize. Am hotărât, de asemenea, să trimit înainte două persoane cu o parte din materiale, ca să le monteze. Când vom sosi noi, ceilalţi, aş vrea să se fi organizat deja o anume infrastructură, ca să începem de îndată lucrul. Trebuie să rezolvaţi rapid treaba cu documentele, pentru a nu fi probleme la vamă şi pentru ca oamenii mei să nu fie sâcâiţi.

— Contaţi pe asta. Ce trimiteţi?

— Corturi, alimente neperisabile, echipamente pentru săpături arheologice… Când vom sosi, vreau să avem pregătite corturile în care vom sta şi să fie selecţionat contingentul de muncitori. Vă veţi ocupa de tot?

— De tot ce voi putea în timpul rămas. Trebuie să vă mai spun ceva: eu nu voi participa la această misiune.

— Cum adică?

— Staţi calm, nu e nimic grav. Clara se va ocupa de toate.

Dar nu vă faceţi griji, pentru că aceste prime sarcini le voi putea îndeplini chiar eu.

— Dar… vă rog, ce se întâmplă? Vom investi o grămadă de bani în această excavaţie; nici nu vă închipuiţi cât de greu mi-a fost să conving un grup de studenţi şi de arheologi să vină în Irak, şi acum dumneavoastră spuneţi că nu veţi fi acolo. Ce glumă e asta?

— Nu e nicio glumă. Faptul că eu nu voi participa la aceste săpături nu va schimba termenii acordului la care am ajuns. Prezenţa mea e irelevantă, veţi avea tot ce trebuie. Vă asigur să soţia mea, Clara, este un arheolog foarte capabil, n-are nevoie de ajutorul meu ca să ducă expediţia la bun sfârşit, şi nici dumneavoastră.

— Nu-mi plac aceste lucruri neprevăzute.

— Eu urăsc lucrurile neprevăzute, dar aşa e viaţa. În orice caz, o să citesc acum e-mailul dumneavoastră şi o să rezolv pe rând ceea ce îmi cereţi. Vreţi să vorbiţi cu Clara?

— Nu, acum nu. Mai târziu.

Clara îl observa de după uşă. Ascultase o parte din conversaţie.

— Picot n-are încredere în mine.

— Picot nu te cunoaşte. Se ghidează după stereotipuri, aşa că, dacă tu eşti irakiană, ceea ce se cuvine este să porţi văl şi să nu fii în stare să faci un pas fără soţul tău. Asta e imaginea pe care o au în Occident despre noi. Îşi va schimba părerea.

— E îngrijorat că tu nu vei fi acolo.

— Da, e îngrijorat. Dar tu nu trebuie să-ţi faci griji. De fapt, n-aveţi nevoie de mine pentru nimic. Clara, am recapitulat de o mie de ori ce e de făcut. Cunoşti Safranul mai bine decât mine, iar despre arheologia mesopotamiană nimeni nu-ţi poate da nici măcar o lecţie. În plus, m-am gândit că-l poţi numi asistent pe Karim. Este un istoric destul de priceput. Pe de altă parte, e nepotul Colonelului, şi va fi încântat să participe la o misiune arheologică.

— Şi tu, ce-i vei spune? Cum o să-i explici faptul că nu vei fi acolo?

— Trebuie să discutăm, Clara, trebuie să hotărâm cum ne

despărţim, când şi cum o vom spune, ce vom face în continuare. Să acţionăm cât mai bine cu putinţă, pentru tine, pentru mine, pentru toată lumea.

Clara încuviinţă. Dorea sincer să se poată despărţi aşa cum începuseră să o facă: fără reproşuri şi fără scene. Dar se întreba în ce moment şi din ce pricină aveau să dea frâu liber tuturor reprimărilor.

— Ce ţi-a cerut Picot?

— Să mergem la birou ca să citim e-mailul. Apoi ne vom pune pe treabă. Nu avem timp de pierdut. Trebuie să-l sun pe Colonel. Picot trimite mai înainte o parte din material şi nu vrea să aibă probleme la vamă. Ai la îndemână planul de lucru pe care l-am făcut?

— Îl are bunicul meu, i l-am lăsat să-l vadă.

— Atunci du-te să-l iei şi, dacă eşti gata de plecare, vino cu mine la minister ca să începem pregătirea expediţiei. Trebuie să trimitem deja oameni la Safran. Poate că unul dintre noi va trebui să meargă înainte.

* * *

Alfred Tannenberg era tot în sufragerie, şi nu-şi ascunse supărarea când intră Clara.

— De când ai devenit atât de prost crescută încât mă laşi cu farfuria pe masă şi pleci? Pot să ştiu ce se întâmplă?

— Era Picot.

— Da, am auzit că era Picot. Trebuie să se oprească lumea în loc dacă sună Picot?

— Iartă-mă, bunicule, dar ştii că el e important ca să ne atingem obiectivul. A sunat să anunţe că trimite înainte materialul şi câţiva colaboratori, pentru ca, atunci când va sosi el, să fie totul pregătit şi să ne putem pune pe treabă. Trebuie să rezolvăm problemele de vamă. Ahmed o să vorbească cu Colonelul. Iar unul din noi doi va merge la Safran pentru ca totul să fie pus la punct atunci când va începe să sosească materialul. Trebuie să selecţionăm muncitorii, să stabilim, de comun acord cu şeful satului, salariul despre care am discutat… în sfârşit, o mulţime de lucruri.

— De acord, dar să nu mă mai laşi singur la masă. Niciodată.

— Nu te supăra, te rog, suntem atât de aproape de a-ţi împlini visul…

— Nu e un vis, Clara, Biblia de Lut există, e acolo, trebuie doar s-o găseşti.

— O voi găsi.

— Bine, şi când o vei găsi, ia tăbliţele şi întoarce-te cât poţi mai repede.

— Nu vor păţi nimic, te asigur.

— Dă-mi cuvântul tău că nu vei permite nimănui, dar nimănui, să le preia.

— Îţi dau cuvântul meu.

— Acum, du-te să lucrezi!

— Veneam tocmai să-ţi cer să-mi înapoiezi hârtiile cu planul pe care l-am făcut eu şi Ahmed.

— Sunt pe masa din biroul meu, ia-le de acolo. Iar în ceea ce îl priveşte pe Ahmed, cu cât pleacă mai curând, cu atât mai bine.

Clara îl privi uimită. Cum era cu putinţă ca bunicul ei să ştie ce se întâmpla între ea şi Ahmed?

— Bunicule…

— Să plece, Clara, n-avem nevoie de el niciunul din noi. Îi va merge rău fără noi, pentru că fără noi nu e nimic.

— Cum de ştii că Ahmed pleacă?

— Ştiu tot ce se întâmplă în Casa Galbenă. Ce fel de prost aş fi dacă n-aş şti ce se întâmplă la mine acasă?

— Eu îl iubesc, îţi cer să nu-i faci niciun rău; dacă o faci, nu ţi-o voi ierta niciodată.

— Clara, în casa asta eu sunt cel care hotărăşte asupra voastră, a tuturor. Nu-mi spune ce pot face şi ce nu.

— Ba da, bunicule, ţi-o spun. Dacă-i faci ceva lui Ahmed, o să plec şi eu.

Tonul glasului Clarei nu lăsa loc de îndoieli. Alfred Tannenberg îşi dădu seama că avertismentul nepoatei sale era real.

* * *

Când intră în maşina de teren a soţului ei, încordarea se oglindea pe chipul Clarei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ahmed.

— Ştie că ne despărţim.

— Şi cu ce m-a ameninţat?

Clara se simţea sfâşiată din pricina celor doi bărbaţi pe care îi iubea cel mai mult pe lume. Nu suporta duşmănia dintre ei.

— Hai, Ahmed, bunicul meu s-a purtat întotdeauna bine cu tine, nu-mi vorbi pe tonul ăsta!

— Îl cunosc bine, Clara, de aceea mă tem de el.

— Te temi de el? El s-a dat peste cap să te ajute, nu e nimic pe care l-ai vrut şi el să nu ţi-l fi dat, nu ştiu de ce trebuie să te temi de el.

Ahmed tăcu. Nu voia să-i dezvăluie Clarei latura întunecată a afacerilor bunicului ei, afaceri în care el participase din ambiţie.

— Bunicul tău a fost generos, fără îndoială, dar eu am muncit cu credinţă alături de el, fără să pun vreodată la îndoială ceea ce făcea.

— Şi de ce trebuia să pui la îndoială ceea ce făcea bunicul meu? întrebă Clara supărată.

— Haide, Clara, să nu stricăm totul din pricina bunicului tău! Lucrurile şi aşa merg cum merg între noi.

— E clar că nu vă mai suportaţi unul pe celălalt. De când? Ce s-a întâmplat? Cum de nu mi-am dat seama până acum?

— Nu-ţi mai pune atâtea întrebări. Lucrurile astea se întâmplă în familie, în afaceri, între prieteni. Într-o zi, pur şi simplu nu te mai înţelegi cu oamenii, şi asta e.

— Atât de simplu?

— Vrei să complici lucrurile?

— Vreau ca niciunul din voi doi să nu complice lucrurile, vreau să mă lăsaţi în pace, nu vreau să mă transformaţi în câmpul vostru de bătălie!

Ahmed încuviinţă. Conducea maşina şi nu-i vedea chipul, dar îşi dădea seama că armonia care domnise între ei era pe punctul de a se destrăma.

— În ceea ce mă priveşte, mă voi strădui ca lucrurile să fie mai uşoare. Eu nu vreau pentru nimic în lume să-ți fac vreun rău. Nu meriți așa ceva.

— Bineînţeles că nu merit! Aşa că nu mă mai sâcâiţi!

— Bine, ce i-ai spus bunicului tău?

— Nimic, doar că n-am negat că ne vom despărţi. Vrea să pleci cât mai curând.

— În această privinţă, sunt de acord cu el. O să plec din Casa Galbenă. Pot merge să locuiesc acasă la sora mea.

Deodată, Clara simţi o durere ascuţită în piept. Una era să vorbeşti la modul abstract despre o despărţire, şi alta, să vezi cum se materializează.

— Fă ce crezi de cuviinţă, ce e mai bine pentru tine.

— Pentru amândoi, Clara, pentru amândoi.

Fu cât pe ce să-i spună că nu voia să se despartă, că începea să-i fie frică de durerea pe care avea să o aducă după sine plecarea lui. Dar nu îi spuse – prefera să încerce să-şi păstreze demnitatea.

— O să vezi, Ahmed, singurul lucru pe care îl doresc este să evităm scenele unul faţă de celălalt. Şi, mai ales, vreau să-ţi cer să nu te cerţi cu bunicul meu. Eu îl iubesc.

— Ştiu, Clara, ştiu cât de mult îl iubeşti. O voi face pentru tine; cel puţin voi încerca.

Când intrară în minister, schimbaseră deja subiectul. Vorbeau despre care din ei doi va merge la Safran.

— Merg eu, Ahmed; mai târziu, tu nu vei mai fi, şi prefer să ştiu de la început cum a fost organizat totul şi să-i aleg eu pe muncitori.

Nu îi spuse că plecarea avea să o ajute să i se risipească neliniştea pe care începea să o simtă.

— De acord, poate că ai dreptate. Eu o să rămân aici şi te voi ajuta de la Bagdad. Aşa, până una, alta, îmi organizez plecarea.

— Cum o să pleci?

— Nu ştiu.

— Vei fi acuzat de trădare; Saddam poate trimite pe cineva să te asasineze.

— Da, este un risc pe care trebuie să mi-l asum.

Petrecură restul dimineţii la telefon, rezolvând problemele cu hârţogăraia şi cu permisele. La amiază, Ahmed plecă să ia masa cu Colonelul, iar Clara se întoarse la Casa Galbenă.

— Ai venit la timp pentru prânz, îi spuse Fatima, bunicul tău e în birou cu un vizitator.

Clara se duse la ea în cameră să se răcorească, după ce îi spuse Fatimei să o anunţe când cobora bunicul ei la masă.

Tannenberg termină de citit ultima pagină sub privirea răbdătoare a interlocutorului său. Ascunse apoi cu grijă hârtiile într-o mapă pe care o băgă în sertarul de sus al mesei de scris şi îşi aţinti ochii de oţel asupra lui Yassir.

— Voi pleca la Cairo. Organizează o convorbire cu Robert Brown, vreau să meargă într-un loc unde să nu i se poată intercepta telefonul.

— Imposibil. Sateliţii americani înregistrează tot, în special conversaţiile între Statele Unite şi acest sărman colţ al lumii.

— Lasă-te de înfloriturі, Yassir, vreau să vorbesc cu Robert!

— Nu va fi cu putinţă.

— Trebuie să fie. Vreau să vorbesc cu el şi cu alţi prieteni. Ori găsesc ei mijlocul de a intra în legătură cu mine, ori îi sun eu, direct la birourile lor. Trebuie să discutăm planul pe care mi l-au trimis, ei nu cunosc povestea asta şi au hotărât nişte lucruri absurde. Aşa cum au planificat ei totul, ar fi un dezastru. În plus, vreau să preiau comanda, ca întotdeauna. Nu accept să trimită pe nimeni care să conducă operaţiunea. De ce? Pentru că în această zonă eu comand, e teritoriul meu, aşa că nu mă vor elimina.

— Nimeni nu vrea să te elimine. Ei ştiu că nu te simţi bine şi îţi trimit ajutoare.

— Nu începe să mă subestimezi, Yassir, vezi să nu greşeşti şi tu.

— Poate că sunt supăraţi că a apărut Clara la Roma, că ai ieşit la lumină anunţând povestea cu Biblia de Lut.

— Asta nu e treaba lor. Spune-le că vreau să vorbesc direct cu ei; în caz contrar, nu va mai exista operaţiunea.

— Dar ce spui? Vrei să ne ruinezi pe toţi?

— Nu, ceea ce vreau este să ştiu exact ce se va întâmpla şi când. Trebuie să organizăm totul cu mare grijă. Vreau să vină un om al lui Paul Dukais să stea de vorbă cu mine. Eu îi voi spune cum vom proceda în continuare. Paul are o grădină

zoologică, iar gorilele nu sunt bune chiar la orice. Voi conduce operaţiunea în felul meu. Oamenii lui Paul vor face exact ce spun eu, când spun eu şi unde spun eu. Dacă nu, te asigur că nimeni nu va face nimic, dacă nu cumva îşi doresc un război personal.

— Dar ce e cu tine, Alfred? Se pare că ţi-ai pierdut minţile.

Bătrânul se ridică, se îndreptă spre interlocutorul său şi îl pălmui.

— Yassir, ai încetat să mai mănânci balegă de cămilă în ziua când m-ai cunoscut pe mine. Să nu uiţi asta!

Ochii negri ai bărbatului străluciră de ură. Se cunoşteau de o viaţă întreagă, dar acel afront nu avea să fie iertat prea curând.

— Du-te şi fă ce ţi-am spus!

Yassir ieşi din birou fără să privească în urmă, simţind încă pe obraz palma lui Alfred.

* * *

Bătrânul o găsi pe Clara aşezată singură la masă, în umbra palmierilor, ascultând susurul apei din havuz. Ea se ridică şi-l sărută uşor pe obrazul proaspăt ras. Îi plăcea mirosul de tutun pe care-l răspândea bunicul ei.

— Mi-e foame, ai întârziat, bunicule! îi spuse ea în chip de salut.

— Aşază-te, Clara, mă bucur că suntem singuri. Trebuie să vorbim.

Fatima termină de aranjat pe masă mai multe castroane cu diferite feluri de salată şi cu orez care să se servească cu carne, şi apoi îi lăsă.

— Ce te gândeşti să faci? întrebă Tannenberg.

— Nu ştiu la ce te referi…

— Ahmed pleacă. Tu ce vrei?

— Eu rămân în Irak. Asta e ţara mea, aici e viaţa mea. Casa Galbenă este casa mea. Nu-mi doresc să devin o exilată.

— Dacă Saddam cade, ne va fi rău. Şi noi va trebui să plecăm. Nu putem fi aici când vor sosi americanii.

— Chiar vor sosi?

— Tocmai am primit un raport care confirmă faptul că hotărârea a fost luată. Speram să nu fie aşa, speram ca treaba

cu Bush să fie o fanfaronadă, dar, după cât se pare, preparativele pentru război sunt în curs. S-a hotărât deja până şi ziua Z. Trebuie să începem să ne pregătim. Plec la Cairo, trebuie să organizez unele lucruri şi să vorbesc cu prietenii de acolo.

— Tu eşti om de afaceri, te-ai înţeles cu Saddam, e adevărat, dar la fel s-a întâmplat şi cu alţii. Nu pot porni represaliile împotriva tuturor irakienilor cărora le-a mers bine în acest regim.

— Dacă vor sosi, vor face numai ce vor ei. O armată care câştigă un război poate face orice doreşte.

— Nu vreau să plec din Irak.

— Ei bine, va trebui să plecăm, măcar până când vom şti ce se va întâmpla.

— Atunci de ce începem săpăturile?

— Pentru că ori găsim acum Biblia de Lut, ori va fi pierdută pentru totdeauna. Este ultima noastră şansă. Nu mi-am închipuit niciodată că Şamas ar fi revenit la Ur.

— De fapt, la Safran.

— Este alături, e totuna. Patriarhii erau nomazi; umblau cu turmele de colo până colo şi se aşezau vremelnic într-un anume loc. N-ar fi pentru prima dată că mergeau la Haran, nici că se întorceau la Ur. Dar am crezut întotdeauna că Biblia de Lut, dacă există, ar fi la Haran sau în Palestina, fiindcă Avraam se îndrepta spre Canaan.

— Când pleci la Cairo?

— Mâine, devreme.

— Eu o să merg la Safran.

— Şi Ahmed?

Tonul cu care întrebă de soţul nepoatei sale era neutru.

— Are nevoie de o anumită justificare ca să părăsească Irakul. Îl ajuţi?

— Nu. N-o s-o fac. Avem afaceri de terminat. Când le terminăm, din partea mea, poate să-l ia dracu'. Dar trebuie să ducă la bun sfârşit ceva, nu poate pleca fără să ducă la îndeplinire ceea ce a semnat.

— Ce afacere e asta?

— Artă, cu asta mă ocup.

— Ştiu, dar de ce trebuie Ahmed să rămână?

— Fiindcă e nevoie de el pentru ca afacerea pe care sunt pe punctul de a o încheia să iasă bine.

— Credeam că voiai să plece cât mai curând.

— M-am răzgândit.

— Va trebui să vorbeşti cu el. Am căzut de acord să plece din Casa Galbenă şi să se ducă la sora lui.

— Nu mă interesează unde va locui, ceea ce vreau este să rămână până vin americanii.

— N-o să vrea.

— Te asigur c-o să vrea.

— Nu-l ameninţa!

— Nu-l ameninţ! Suntem oameni de afaceri. El nu poate fugi acum. Acum, nu. Bărbatul tău a câştigat mulţi bani datorită mie şi are nevoie de mine ca să plece de aici.

— N-o să-l ajuţi dacă nu vrea să rămână?

— Nu, n-o s-o fac, nici măcar pentru tine, Clara. Ahmed n-o să-mi distrugă munca de o viaţă.

— Vreau să ştiu ce treabă are el de făcut, ce e aşa important încât numai el poate face.

— Nu te-am amestecat niciodată în afacerile mele şi n-am de gând s-o fac acum. Aşa că, atunci când o să-l vezi pe Ahmed, spune-i că vreau să vorbesc cu el.

— O să vină astă-seară să-şi ia câteva lucruri.

— Să nu plece până nu mă văd cu el.

* * *

— N-are încredere în noi.

George Wagner vorbea pe tonul acela neutru despre care cei care îl cunoşteau ştiau că prevestea o furtună. Iar Enrique Gómez îl cunoştea bine, astfel că, deşi vorbeau la telefon şi la o distanţă de multe mii de kilometri, nu-i venea greu să şi-l imagineze pe prietenul său cu un rictus înţepenit în colţul gurii şi cu un tic care-l făcea să i se mişte pleoapa ochiului drept.

— Crede că povestea cu italienii şi cu nepoata lui a fost treaba noastră, răspunse Gómez.

— Da, asta crede, şi cel mai rău e faptul că nu ştim cine i-a

angajat. Yassir ne-a trimis vorbă că Alfred vrea să discute cu noi toţi şi că operaţiunea nu va avea loc dacă n-o conduce el. Vrea ca Dukais să-l trimită pe unul dintre oamenii săi ca să discute cu el despre cum se vor desfăşura lucrurile şi ameninţă că nu va fi nicio operaţiune dacă nu se face cum spune el.

— El cunoaşte terenul, George, în această privinţă are dreptate. Ar fi o nebunie să lăsăm operaţiunea doar în mâinile lui Dukais. Fără Alfred, nu se poate face.

— Da, dar Alfred nu poate să ne ameninţe, nici să ne pună condiţii.

— Noi vrem Biblia de Lut, dar nu ca s-o expunem într-un muzeu, iar el o vrea pentru nepoata lui; bine, avem o divergenţă, dar nu putem să nu mai avem încredere în Alfred, nici să azvârlim totul pe fereastră din pricina încăpăţânării de a exista un învins şi un învingător. Dacă dezlănţuim un război între noi, riscăm să dăm greş. Dacă am ajuns până aici a fost pentru că am acţionat ca o orchestră, fiecare cu partitura sa.

— Până când Alfred a hotărât să distoneze.

— Să nu exagerăm, George, şi să înţelegem că treaba cu Biblia de Lut o face pentru nepoata lui.

— Proasta aia!

— Haide, că nu e deloc proastă, e nepoata lui. Tu nu înţelegi asta, pentru că n-ai familie.

— Noi suntem o familie, Enrique, noi, doar noi, sau ai uitat deja?

Enrique Gómez rămase tăcut, gândindu-se la Rocío, la fiul său, José, la nepoţii lui.

— George, unii dintre noi şi-au făcut o altă familie şi au îndatoriri şi faţă de aceasta.

— Tu n-ai sacrifica nimic pentru familia aia pe care ţi-ai făcut-o?

— Nu-mi pune această întrebare, pentru că n-are răspuns. Eu îmi iubesc familia, iar în ceea ce vă priveşte… sunteţi ca braţele mele, ochii mei, picioarele mele… Nu există cuvinte pentru ce suntem noi patru. Să nu ne comportăm ca nişte copii, întrebând pe cine iubeşti mai mult, pe tata sau pe mama. Alfred o iubeşte pe nepoata lui şi s-a înmuiat din pricina ei, vrea să-i ofere Biblia

de Lut. Nu e a lui, ne aparţine nouă tot atât cât îi aparţine şi lui. Ei bine, să împiedicăm acest lucru, dar fără dramatism, şi să avem încredere în el, ca întotdeauna, pentru cealaltă operaţiune. Dacă îi declarăm război, va lupta şi ne va distruge.

— Nu ne poate face niciun rău.

— Ba da, George, poate; ştii asta şi mai ştii că, dacă îi forţăm mâna, chiar o va face.

— Ce propui?

— Să organizezi două operaţiuni. Una, cea pe care o aveam prevăzută, trebuie să se facă avându-l pe Alfred la comandă. Cealaltă, a Bibliei de Lut, trebuie s-o pregătim separat.

— Este ceea ce am făcut din capul locului. Paul a găsit doi oameni care să se infiltreze în echipa lui Picot.

— Bine, căci despre asta e vorba, să avem pe cineva care să nu se dezlipească de nepoata lui Alfred şi, în cazul în care găsesc Biblia, să pună mâna pe ea. Nimeni nu trebuie să sufere.

— Crezi că fata va sta cu mâinile-n sân? Nu crezi că Alfred a organizat lucrurile în aşa fel încât să nu putem să i-o luăm?

— Ba da, o fi prevăzut ce punem la cale, ne cunoaşte, dar şi noi pe el. Astfel că ne vom juca de-a şoarecele şi pisica, dar, dacă oamenii pe care-i trimite Paul sunt isteţi, vor şti să pună mâna pe Biblie şi să fugă.

— Cunoşti tu vreo gorilă isteaţă?

— Trebuie să existe, George, trebuie să existe. În orice caz, să lăsăm forţa ca ultimă opţiune, dar să fie ultima, nu prima.

— Ştii bine cum stau lucrurile pe teren… Nu vom fi acolo ca să evaluăm situaţia, gorilele vor fi cele care vor hotărî. Şi-i pot face rău fetei.

— Măcar să le dăm instrucţiuni clare să nu calce în străchini din prima zi.

— O să mă consult cu Frank; şi, dacă e de acord, aşa vom face. Poate că el îţi va da dreptate; şi el are familie.

— Şi tu ar fi trebuit să ai, George.

— Nu i-am simţit lipsa.

— Am spus că ar fi fost mai bine.

— Da, şi pentru voi aşa a fost, dar eu n-am avut nevoie să-mi iau povara unei neveste şi a unor copii. Am scăpat de asta.

— Nu e chiar atât de rău să ai o familie, George.

— Te face slab şi vulnerabil.

— N-aveam de ales.

— Ştiu, aşa am hotărât, aşa că să nu ne mai batem capul! O să-l sun pe Frank.

— Şi Dukais să trimită pe cineva inteligent să stea de vorbă cu Alfred.

— Sper s-o facă.

— Alfred n-a suportat niciodată să i se comande, ştii asta.

— Ştiu.

— Atunci, să facem bine treaba! Eu nu vreau să i se întâmple nimic lui Alfred, înţelegi, George? Nu vreau să i se întâmple nimic. Să-i luăm Biblia de Lut; el ştie că nu-i aparţine, şi va înţelege acest lucru, chiar dacă va încerca să ne împiedice.

— Nu putem renunţa la Biblia de Lut numai pentru că fata nu vrea să ne-o predea.

— N-am spus că trebuie să renunţăm la ceva, aş vrea doar să i-o luăm fără să-i facem vreun rău.

— Dar…

— Ai înţeles, George, să nu ne mai batem capul! Să facem ce e nevoie, dar numai dacă nu avem de ales.

14

Pe Yassir îl uimea faptul că un om de vulgaritatea lui Dukais era atât de important. Dar era într-adevăr important, şi el o ştia.

Dukais mesteca gumă. Se descălţase şi îşi pusese picioarele pe masă, fără să-i pese că îşi expunea ciorapii lipiţi de tălpi din pricina sudorii.

— Pantofii pe care mi i-a dăruit nevastă-mea mi-au făcut praf picioarele, spuse Dukais în chip de scuză.

Yassir se instală în fotoliu, dându-se pe spate, fără să-şi poată ascunde dezgustul pe care i-l pricinuiau picioarele şi ciorapii lui Dukais.

De altfel, era obosit. Se afla de două zile la Washington, şi oraşul acesta îl stresa; dar, nu în ultimul rând, observa şi xenofobia locuitorilor de acolo împotriva arabilor. Aproape că nu ieşise din hotel decât pentru reuniunile de lucru.

Îl irita ignoranţa americanilor. Habar n-aveau unde era Egiptul, nici nu ştiau ce se întâmplă în Orient. Şi cu atât mai puţin înţelegeau de ce nu erau iubiţi. Îl surprinsese faptul că o ţară atât de bogată ca America, pe lângă elitele bine pregătite – cele care trăgeau sforile în lume –, avea un număr atât de ridicat de ignoranţi.

El era om de afaceri, şi religia lui era banul, dar, când călătorea în Statele Unite, se trezea în el un anume naţionalism. Nu suporta dispreţul americanilor.

„Egipt? E pe lângă Turcia? Are mare? Există faraoni?" Da, aceste întrebări i se puseseră nu o dată, ci în repetate rânduri.

Ţara lui era săracă sau, mai bine zis, fusese sărăcită treptat de diferitele regimuri corupte cu ajutorul nepreţuit al marilor puteri pentru care globul pământesc nu însemna altceva decât o tablă de şah. Egiptul fusese sub influenţă sovietică, iar acum era sub cea americană şi, cum îi spunea fiul său, Abu, „la ce ne-a folosit? Ni se vând produse de care nu avem nevoie la preţ de

aur şi suntem în permanenţă datori”.

Chiar dacă se certau din pricina radicalismului acestuia, se gândi că Abu avea dreptate. Nu înţelegea de ce fiul lui, care avusese totul, se complăcea în a lua drept prieteni o şleahtă de fanatici care credeau că soluţia tuturor problemelor stătea în islam.

Înainte de a lua avionul spre Washington, se certaseră din pricina bărbii pe care Abu o lăsase să-i crească. Pentru mulţi tineri egipteni, barba devenise un simbol al nesupunerii.

* * *

— Alfred va conduce operaţiunea, îi spuse Dukais lui Yassir, aşa va fi cel mai bine. De fapt, el cunoaşte Irakul, iar noi, nu, aşa că oamenii mei se vor pune sub comanda lui. Când te vei întoarce la Cairo, te va însoţi unul dintre oamenii mei; este un fost colonel din Beretele Verzi{33}. Negricios ca voi, pentru că e de origine hispanică, aşa că nu va atrage mult atenţia. Pe deasupra, vorbeşte puţin araba. El se va ocupa de băieţi, aşa că este cel mai bine să-l cunoască pe Alfred ca să-i spună cum se vor desfăşura lucrurile. Se numeşte Mike Fernández şi este un tip de treabă. Pe lângă faptul că ucide, e în stare să şi gândească. A părăsit armata pentru că eu îl plătesc mai bine, mult mai bine.

Dukais râse, în vreme ce deschidea o casetă de argint din care scoase o havană. Îi oferi alta lui Yassir, dar egipteanul o refuză.

— Nu pot fuma decât la mine în birou. Acasă nu sunt lăsat, la restaurant nu sunt lăsat, în casele prietenilor, nevestele lor isterice, la fel de isterice ca a mea, nu mă lasă… Într-una din zile, o să mă instalez aici pentru totdeauna.

— Alfred e foarte bolnav, nu ştiu cât va mai trăi.

— Cine e medicul lui? Tot cumnatul tău?

— Cumnatul meu este directorul spitalului unde i se tratează tumoarea. Acolo a fost operat şi i s-a scos o parte din ficat, dar la ultimele ecografii i s-au detectat mici granuloame; la drept vorbind, are ficatul plin de tumori care îl ucid.

— Va mai rezista şase luni?

— Cumnatul meu spune că e posibil, dar nu e nimic sigur.

Alfred nu se plânge şi îşi duce viaţa ca întotdeauna. Ştie că o să moară şi…

— Şi?

— În afară de nepoata lui, nu-i pasă de nimic.

— Adică e un om disperat.

— Nu, nu e disperat, doar că ştie că mai are puţin timp şi nu se teme de nimeni şi de nimic.

— Asta e rău, întotdeauna trebuie să te temi de cineva, şopti Dukais.

— Singurul lucru de care-i pasă este nepoata lui. Nu e de ajuns că-i lasă o grămadă de bani. Vrea să găsească acea Biblie de Lut pe care o căutaţi de atâţia ani. Spune că asta e moştenirea ei.

Paul Dukais putea încălca cele mai elementare reguli de bună-creştere, ca, de pildă, să-şi pună picioarele pe masă, dar era extrem de inteligent, şi asta îl ajutase să ajungă în vârf. De aceea nu-i venea greu să înţeleagă de ce acţiona Alfred Tannenberg aşa cum acţiona.

— Fata nu ştie nimic despre el, spuse Dukais, dar, când el va muri, va trebui să facă faţă realităţii, şi singurul mod de a evita să rămână stigmatizată este să o transforme într-un arheolog de prestigiu internaţional. De aceea au nevoie de Picot: ca să le dea o spoială de respectabilitate, care lor le lipseşte. Ar putea căuta singuri Biblia de Lut, dar asta n-ar scăpa-o pe Clara de stigmat. Ei bine, dacă o vor găsi în timpul lucrărilor unei misiuni arheologice internaţionale, atunci lucrurile ar fi diferite. Întotdeauna m-am mirat că fata nu ştie nimic.

— Clara e foarte inteligentă, doar că nu vrea să se confrunte cu nimic care să întunece relaţia ei cu bunicul său, aşa că preferă să nu vadă şi să n-audă. N-o subestima!

— De fapt, n-o cunosc. Am un dosar cu multe pagini despre ea, ce îi place şi ce nu, peripeţiile ei la San Francisco, situaţia academică, dar toate astea, în realitate, nu te ajută să cunoşti o persoană. În meseria asta, am învăţat că rapoartele nu sunt capabile să arate sufletul oamenilor.

Pe Yassir îl impresionă cugetarea lui Dukais. Se gândi că preşedintele agenţiei Planet Security nu era atât de necioplit pe

cât îi plăcea să se prefacă; aprecia la el anumite calităţi, în ciuda faptului că îl deranja peste măsură să-l vadă cu picioarele pe masă…

— Dă-mi câteva ore ca să vorbesc cu nişte prieteni şi să pregătesc câteva pagini pe care să i le duci lui Alfred. Omul meu va merge cu tine. Îi voi spune să te sune diseară, şi aşa o să începeţi să vă cunoaşteţi. Ţi-am spus că-l cheamă Mike Fernández? Mă rog, nu contează, te va suna, pregătiţi-vă pentru călătorie. N-ar fi rău să-i ţii câteva lecţii despre ce-o să găsească acolo.

— N-a fost niciodată acolo?

— Ba da, în războiul din Golf. Dar ăla n-a fost război, asta o ştim cu toţii. A fost doar o demonstraţie, o desfăşurare militară ca să-l sperie pe Saddam, pe lângă încercarea mai multor artefacte, din acelea pe care le cumpără băieţii de la Pentagon pe seama contribuabilului. A fost şi în Egipt, dar, după câte ştiu eu, doar în concediu, ca să vadă piramidele, ştii tu.

După ce a plecat Yassir, Paul îl sună pe Robert Brown, dar nu îl găsi la birou. I se spuse că avea să dea de el pe telefonul mobil. Lua masa de prânz cu rectori ai mai multor universităţi americane, cu care pregătea o serie de acte culturale de anvergură pentru anul viitor.

Dukais hotărî să-l sune mai târziu.

* * *

Fabián era nervos. Yves îl convinsese să plece în Irak înainte, şi, deşi acceptase cu entuziasm, trecuseră vreo două zile de când nu mai făcea faţă organizând totul şi încercând să obţină vizele pentru diferitele escale pe care trebuiau să le facă înainte de a ajunge.

Reuşise să adune o echipă de douăzeci de persoane. Nu erau destui, dar nu găsise mai mulţi care să dorească să îşi pună pielea în joc mergând să sape în Irak în ajunul unui război. El însuşi îşi spunea că era o nebunie, dar era nevoit să-şi toarne aceste picături de nebunie în rutina vieţii sale.

Puţin mai devreme, tocmai îl sunase una dintre studentele din anul cinci care avea să li se alăture pentru câteva luni, până de Crăciun. Voia ca el să-l vadă pe un băiat, prieten al altui

prieten. Era bosniac, îi spusese ea, şi venise la Madrid ca să studieze. N-avea un ban în buzunar, şi când aflase că nişte nebuni plecau în Irak şi că, pe deasupra, se plătea bine, întrebase dacă n-ar putea merge şi el în această expediţie, unde ar fi dispus să facă orice.

Dar ce putea face un învăţător care aterizase la Madrid ca să studieze două cursuri de spaniolă la universitate? Nu se angajase cu nimic; înainte, trebuia să discute cu Picot. Pe deasupra, în expediţie era şi un croat, îi spusese Picot. Îl recomandase un profesor german; după cât se părea, tânărul studia informatica în Germania. „Un supravieţuitor al războiului care urăşte violenţa", li se spusese, dar care, cu toate acestea, n-avea reţineri să meargă într-o ţară în stare de asediu ca să câştige un ban. Berlinul era foarte scump.

Lui Picot nu-i păruse rea ideea de a avea un informatician care să proceseze treptat, din prima zi, lucrările de pe teren. Astfel că urma să-i însoţească. Acum, încorporarea unui bosniac era poate prea mult. Se omorâseră între ei până în urmă cu patru zile, şi ultimul lucru de care aveau nevoie în cadrul expediţiei erau tensiunile. În plus, se întrebă din nou la ce le-ar servi un învăţător.

Picot intră fluierând în mansarda lui Fabián. Se vedea de la o poştă că era mulţumit.

— Bună! Eşti acasă?

— Sunt în birou! strigă Fabián.

— Am avut o zi grozavă, spuse Picot, azi mi-a ieşit totul bine.

— Slavă Domnului, răspunse Fabián, pentru că eu sunt depăşit de formalităţile de vamă. Parc-am duce tancuri în loc de corturi de campanie. Iar cu vizele, m-au înnebunit.

— Hai, nu-ţi face griji! O să se rezolve, totul o să se rezolve.

— Te văd foarte optimist. Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, sunt pe punctul de a încheia un acord cu revista *Arheologia ştiinţifică* pentru ca, în ediţiile din engleză, franceză, greacă, spaniolă, în sfârşit, în toate, să se publice rezultatele muncii noastre. Sper ca la sfârşitul anului să fi putut obţine vreun rezultat. Mi se pare important să avem sprijinul editorial

al celei mai prestigioase reviste din sectorul nostru. Le vom trimite material cu articole explicative scrise de noi. Ştiu de-acum că ne vom speti muncind, dar ne va prinde bine.

— Da, e foarte bine. Cum ai reuşit?

— Pentru că m-a sunat editorul de la Londra, interesându-se de expediţie. La congresul de la Roma aflase din intervenţia Clarei Tannenberg, care afirmase că Avraam îi dictase unui scrib Geneza. Crede că, dacă eu sunt în joc, treaba poate fi serioasă şi vrea să aibă exclusivitate; va publica treptat tot ce vom face şi ce vom găsi.

— Nu ştiu dacă-mi place să lucrez cu presa respirându-mi în ceafă.

— Nici mie, dar, date fiind împrejurările, aşa e cel mai bine. Nu sunt foarte sigur în ce ne băgăm!

— Nu-mi veni acum cu poveşti dintr-astea!

— N-am încredere în oamenii ăia. E ceva ciudat, ceva ce-mi scapă, dar nu ştiu ce.

— La ce te referi?

— N-am reuşit să-l cunosc pe acel misterios bunic al Clarei Tannenberg. Nici nu mi-au spus în ce expediţie şi în ce an au găsit acele două tăbliţe misterioase. Sunt o pereche ciudată.

— Cine? Numita Clara şi soţul ei?

— Da. El mi se pare un tip de încredere, care ştie despre ce e vorba.

— Iar ea ţi-a făcut impresie proastă din prima zi.

— Nu, nu-i asta, dar e ceva ciudat în femeia aia, nu ştiu ce.

— Sunt foarte dornic s-o cunosc. Sunt sigur că e o femeie mult mai interesantă decât spui tu.

— Da, dar îţi spun că are ceva ciudat. În sfârşit, va trebui să te înţelegi cu ea când o să ajungi, pentru că ştii deja că soţul ei m-a anunţat că el nu va participa la misiune. Însă nu ştiu de ce.

— Asta chiar că mă intrigă: de ce se dă el jos din barcă tocmai acum?

— Nu ştiu.

— Ah, era să uit! A sunat Magda, studenta din anul cinci care ne-a ajutat să recrutăm oameni. I-a fost recomandat un băiat bosniac, un învăţător care a venit la Universitatea

Complutense să facă un curs de spaniolă pentru profesori străini. Se pare că băiatul stă rău cu banii şi n-ar avea nimic împotrivă să ne însoţească şi să ne ajute cu orice. Vorbeşte engleza.

— Şi cursul lui de spaniolă?

— N-am idee. Îţi spun pentru că nu ne prisosesc oamenii, deşi nu ştiu dacă ăsta ne poate servi la ceva.

— Poate să ne ajute cu aprovizionarea, dar nu ştiu, lasă-mă să mă gândesc. Nici n-o să ne încărcăm cu oameni care să nu ne fie de folos la ceva concret. Cu croatul, e altceva, ne prinde bine un informatician.

— M-am mai gândit că să pui alături un croat şi un bosniac ar putea crea probleme.

— Asta e altă poveste, pentru că, până acum două zile, se ucideau între ei. Nu ştiu, o să mă gândesc, dar nu cred că e o idee bună.

— Nici eu nu sunt convins, dar i-am promis Magdei că o să-l avem în vedere.

— Bine, dintre cei care vin cu noi, avem vreunul care să fie un bun fotograf?

— Pentru ce?

— Pentru revistă! Ei nu vor trimite pe nimeni.

— Nu spuneai că sunt foarte interesaţi?

— Ba da, dar ţi-am spus că tot materialul îl vom face noi. Nu vor să rişte, nu pot trimite o echipă într-o ţară aflată în situaţia în care se află Irakul. O revistă ca *Arheologia ştiinţifică* nu e o revistă de actualităţi.

— De parcă n-am avea destul de lucru!

— Hai, nu te mai plânge şi spune-mi când pleci.

— Dacă nu trebuie să mă mai cert cu vreun alt funcţionar, peste trei zile. Dar încă mai lipsesc nişte documente, aşa că nu e sigur.

— Cine ai hotărât să meargă cu tine să te ajute?

— Marta.

— Măi, să fie!

— Auzi, eu n-am nimic cu Marta.

— Dar ţi-ar plăcea, la fel ca mie, ca tuturor.

— Te înşeli. N-ai înţeles niciodată că Marta este doar o prietenă, atât. Ne cunoaştem de când am studiat la universitate şi, fie că o crezi, fie că nu, n-am avut niciodată vreo idilă cu ea.

— Ei bine, e femeia cea mai interesantă din câte se învârtesc în jurul tău.

— Fără îndoială, dar e prietena mea; cea mai bună prietenă a mea, dar între noi nu e decât prietenie, cum e şi în cazul tău. Şi, din câte ştiu, cu tine nu mă culc.

— De acord, Marta mi se pare inteligentă şi capabilă.

— Este, şi mai are un dar: ştie să trateze cu toată lumea, indiferent că e ministru sau negustor de haine vechi.

— Dar acolo este Irakul.

— Marta a mai fost în Irak. Cunoaşte ţara, a fost acum câţiva ani ca arheolog, invitată împreună cu un grup de profesori subvenţionaţi de o fundaţie bancară. Au stat două luni. În plus, vorbeşte araba. Se va putea înţelege cu funcţionarii vămii, cu şeful satului, cu muncitorii, cu cine o mai fi nevoie.

— Şi tu o rupi în arabă.

— Tu ai spus-o: o rup. Tu şi Marta o vorbiţi, eu o vorbesc prost. Am încredere în ea, în judecata ei; pe lângă inteligenţă, e foarte intuitivă şi găseşte întotdeauna o soluţie pentru orice problemă.

— În regulă, îmi pare bine. Sunt de acord cu tine că e o persoană valoroasă. Ca arheolog, n-o cunosc, dar dacă zici tu că e bună…

— Este, în ultimii ani a participat la misiuni arheologice în Siria şi în Iordania, cunoaşte zona anticului Safran, unde mi-ai spus că acel bunic misterios a găsit tăbliţele, aşa că nu poate fi decât cea mai potrivită pentru această muncă.

— Fabián, te asigur că-mi pare bine că te însoţeşte Marta. Într-o muncă precum a noastră, e important să faci echipă şi să lucrezi cu plăcere, iar acolo, lucrurile nu vor fi uşoare.

— O să vină acum.

— Minunat, avem de rezolvat o grămadă de lucruri.

15

Robert Brown intră în reşedinţa în stil neoclasic adăpostită într-un parc plin de stejari şi fagi.

Burniţa; când coborî din maşină, fu întâmpinat de un majordom cu umbrela deschisă. Nu era primul sosit: murmurul conversaţiilor, amestecat cu câte un hohot de râs şi cu clinchetul paharelor, ajungea până la scara pe care se ajungea în casă.

Mentorul său se afla la intrare, primindu-i pe invitaţi.

Înalt, zvelt, cu ochi albaştri reci ca gheaţa şi cu părul alb care fusese odată de culoarea aurului, apărea impunător. Nimeni nu se îndoia că bărbatul acela deţinea multă putere, în ciuda vârstei sale înaintate. „Câţi ani să aibă?" se întrebă Brown, deşi socotea că depăşise, de ceva vreme, optzeci.

Mai mulţi secretari de stat, aproape tot stafful Casei Albe, senatori, congresmeni, procurori şi judecători, împreună cu bancheri şi preşedinţi de companii multinaţionale, petrolişti şi brokeri, vorbeau înflăcărat în saloanele minunat decorate, pe pereţii cărora atârnau tablouri de mari maeştri.

Preferatul lui Brown era un Picasso din perioada roz, un arlechin tragic şi batjocoritor, care atârna deasupra şemineului din salonul principal, unde se mai puteau admira şi un Manet şi un Gauguin.

În alt salon, atârnau trei tablouri din quattrocento, lângă un Caravaggio{34}.

Reşedinţa era un mic muzeu. Tablouri ale marilor maeştri ai impresionismului, amestecaţi cu El Greco, Rafael sau Giotto{35}. Mici figurine de fildeş, alături de tăbliţe de pe vremea Imperiului Babilonian, două impunătoare basoreliefuri egiptene din perioada Noului Imperiu, un leu asirian înaripat…

Oriunde se oprea, privirea întâlnea o operă de artă care scotea în evidenţă gusturile stăpânului casei.

Paul Dukais se apropie de Robert Brown cu o cupă de şampanie în mână.

— Ia te uită, suntem aici cu toţii!

— Bună, Paul.

— Grozavă petrecere! Nimeni n-a mai reuşit de ceva vreme să adune la un loc atâţia oameni puternici. În noaptea asta, au venit aproape toţi cei care trag sforile în lume. Lipseşte doar preşedintele.

— Nici nu se observă.

— Putem sta de vorbă?

— Ăsta e cel mai bun loc în care să discutăm. Nimeni nu va fi atent la noi, toată lumea vorbeşte şi face afaceri. Dacă mai găseşti şi o cupă pe care s-o ţii în mână…

Chemară un chelner, şi Robert ceru un whisky cu sifon; căutară apoi un colţ unde să poată sta de vorbă sub privirile tuturor, ca doi buni prieteni.

— Alfred ne va crea probleme, îl asigură Dukais.

— Spune-mi ceva nou.

— Am făcut ce mi-ai cerut. Unul dintre cei mai buni oameni ai mei, un colonel în retragere, fost membru al Beretelor Verzi, Mike Fernández, va pleca la Cairo cu Yassir ca să se întâlnească acolo cu Alfred. Am încredere în Mike, e un tip cu cap.

— Hispanic…

— În armată nu mai sunt americani de origine anglo-saxonă. Negrii şi hispanicii sunt cei care luptă pentru noi. Iar printre ei se află şi oameni capabili, care au fost nevoiţi să lupte din greu ca să ajungă cineva, aşa că nu-i dispreţui pe toţi.

— Nu-i dispreţuiesc, doar că nu ştiu dacă un hispanic se va putea înţelege cu Alfred. El e aşa cum e.

— Vor trebui să se înţeleagă. Sunt sigur că Mike îi va face o bună impresie.

— Acest Mike este dominican, portorican, mexican…?

— Este american la a treia generaţie, s-a născut aici, la fel şi părinţii lui. Bunicii lui au fost cei care au traversat Rio Grande. N-ai de ce să te temi.

— Nu-mi plac nicicum hispanicii.

— Ţie nu-ţi place nimeni care nu e alb ca laptele.

— Nu spune prostii! Am buni prieteni arabi.

— Da, dar, pentru tine, arabii sunt altceva, nu ştiu de ce, dar sunt, deşi acum nu e corect din punct de vedere politic să ai prieteni printre ei.

— Prietenii mei nu vând fleacuri în niciun bazar.

— Mă rog, să nu mai pierdem timpul cu prostii! Spune-mi până unde poate merge Mike cu Alfred.

— La ce te referi?

— Dacă Alfred nu colaborează, dacă nu joacă cinstit, ce trebuie să facem?

— Pentru început, lasă-i să se cunoască, să pornească operaţiunea şi, după aceea, vom vedea ce ne va povesti omul tău, dar mai ales vreau să ştiu ce spune Yassir.

— Şi cu nepoata?

— Dacă găseşte Biblia de Lut, i-o luaţi, străduindu-vă ca tăbliţele să nu sufere nicio stricăciune. Tăbliţele alea nu-i aparţin nici lui Alfred, nici nepoatei lui. Misiunea este să le luaţi şi să le aduceţi aici intacte.

— Şi dacă fata nu colaborează?

— Paul, dacă tânăra Clara nu colaborează, cu atât mai rău pentru ea. Oamenii tăi trebuie să facă exact ce ţi-am spus: ori cu binişorul, ori cu forţa.

— Dacă se găsesc tăbliţele înainte de a porni cealaltă operaţiune, vom sfârşi prin a ne confrunta cu Alfred.

— De aceea trebuie să evităm utilizarea metodelor extreme faţă de Clara, numai dacă nu cumva ne-ar fi imposibil să punem altfel mâna pe tăbliţe. Dacă s-ar întâmpla aşa, trebuie să ai pregătit un plan pentru a duce la bun sfârşit ceea ce avem de făcut, fără să ţinem seama de Alfred. Yassir îţi va spune cum şi cu cine.

Mentorul se apropie tiptil de cei doi bărbaţi, aşa încât cei doi tresăriră când îl observară lângă ei, schiţând un zâmbet care părea mai degrabă o grimasă.

— Încheiaţi afaceri?

— Stabilim ultimele detalii ale operaţiunii. Paul vrea să ştie până unde poate merge cu Alfred şi cu nepoata lui.

— E greu de găsit un echilibru, spuse mentorul, privind în

gol.

— Ba deloc, de aceea vreau instrucţiuni precise, nu-mi plac reproşurile, afirmă Dukais, nici neînţelegerile. Aşa că mă bucur că eşti aici, ca să-mi spui care este limita.

Bătrânul îl privi de sus până jos. Ochii lui reflectau dispreţul pe care îl simţea pentru Dukais.

— În război, nu există limite, prietene, contează doar victoria.

Se întoarse cu spatele, pierzându-se în conversaţiile altui grup de invitaţi.

— Întotdeauna am avut impresia că nu mă place, spuse Dukais, fără să se plângă.

— El nu-nghite pe nimeni, dar ştie foarte bine de cine are nevoie şi de cine nu.

— Iar de noi are nevoie.

— Într-adevăr. Şi l-ai auzit: în război nu există limite.

* * *

Frank Dos Santos şi George Wagner îşi strânseră mâinile fără alte gesturi teatrale. Petrecerea era la apogeu, cu o orchestră de coarde punctând conversaţiile invitaţilor.

— Lipseşte doar Enrique, spuse George.

— Şi Alfred lipseşte. Hai, nu fi atât de dur cu el!

— Ne-a trădat.

— Alfred n-o consideră trădare.

— Atunci? Ai vorbit cu el?

— Da. Acum trei zile m-a sunat la Rio.

— Cât e de imprudent!

— Sunt sigur că a îndeplinit toate normele de siguranţă. Eu eram la hotel şi m-a surprins apelul.

— Ce ţi-a spus?

— Vrea să ştim că intenţia lui nu este să ne trădeze, nici să provoace un război între noi. A repetat oferta: să conducă şi să se îngrijească de succesul operaţiunii pe care am pus-o în mişcare, renunţând la partea lui în schimbul Bibliei de Lut. Oferta e generoasă.

— Şi asta numeşti tu a fi generos? Ştii cât vor valora tăbliţele alea, dacă sunt găsite? Ştii că sunt un element de putere pentru

cel care le are? Hai, Frankie, sper că n-o să te laşi înşelat. Mă îngrijorează faptul că tu şi Enrique aveţi tendinţa de a trece cu vederea ceea ce face Alfred. Ne-a trădat.

— Nu tocmai. Înainte ca nepoata lui să meargă la Roma, a încercat să ne convingă să-i cedăm Biblia de Lut, dacă o găsea, în schimbul tuturor beneficiilor celeilalte afaceri.

— I-am spus că nu, iar el a hotărât să acţioneze de unul singur.

— Da, a greşit. Dar acum este furios, crezând că noi am fost aceia care am pus la cale urmărirea nepoatei lui.

— N-am fost noi!

— Atunci, ar trebui să ştim cine şi de ce. Nu voi fi liniştit până nu aflăm.

— Şi ce vrei? Să-l sechestrăm pe preşedintele companiei italiene de securitate ca să ne spună cine l-a angajat? Ar fi o nebunie, nu putem face această greşeală.

— Nu te înţeleg, nu înţeleg cum de nu dai importanţă acelei întâmplări. Cineva o urmărea pe Clara, şi asta nu e normal.

— Clara e măritată cu un funcţionar al lui Saddam, nu-ţi trece prin minte că cineva ar putea crede că Ahmed Husseini este spion? Saddam nu lasă pe nimeni să plece din Irak, şi fapt e că Husseini intră şi iese când pofteşte. O fi multă lume interesată să ştie de ce. De unde să ştim că n-au fost înseşi serviciile secrete italiene sau ale NATO, cine ştie? Oricine ar fi putut să vrea să-l urmărească pe Husseini.

— Dar nu-l urmăreau pe Husseini, o urmăreau pe Clara.

— N-avem de unde să ştim asta.

— Ba da, ştim, nu te încăpăţâna să susţii contrariul!

— Vom sta cu ochii deschişi şi aici, şi acolo, n-avem de ce să ne facem griji.

— Nu te înţeleg, George…

— Nu puteţi avea încredere în mine ca întotdeauna?

— Avem încredere, dar eu şi Enrique parcă avem un presentiment, iar Alfred e supărat.

— Eu sunt cel supărat! Ne-a trădat! Nu poate rămâne cu tăbliţele, nu-i aparţin! Chiar nu vă daţi seama ce a făcut Alfred? Niciunul dintre noi nu poate hotărî în funcţie de propriul folos

sau interes, niciunul. Toţi patru am stabilit clar. Iar Alfred vrea să ne fure.

— Până unde eşti dispus să mergi?

— Eu sau noi?

— Noi, George, până unde mergem?

— Nu există iertare pentru trădători.

— O să dai ordin să fie ucis?

— Nu voi îngădui să ni se ia ceea ce ne aparţine nouă, tuturor.

* * *

Clara ducea o geantă în mână. Aruncă o ultimă privire prin cameră, gândindu-se că uitase ceva, dar renunţă să mai încerce să-şi amintească. Ahmed o aştepta la poartă ca să o conducă la baza militară, de unde un elicopter avea să o transporte până la Tell Mukajjar{36}; de acolo, urma să călătorească până la Safran într-o maşină de teren.

Respinsese oferta lui Ahmed de a o însoţi şi refuzase să fie escortată de Fatima. Îi erau de ajuns cei patru bărbaţi cărora bunicul ei le poruncise să nu o piardă din ochi.

Ahmed nu mai locuia în Casa Galbenă. Era instalat de mai multe zile în casa surorii lui.

Ştia că soţul său avusese o lungă discuţie cu bunicul ei înainte ca acesta să plece la Cairo.

Niciunul din cei doi nu voise să-i spună despre ce vorbiseră. Ahmed îi zisese doar că, poate, avea să îşi amâne plecarea din Irak până când izbucnea războiul. Dar nu îl asigură de nimic. Ea insistase să-i explice de ce, dar soţul ei se refugiase în tăcere.

Nici cu bunicul ei nu avusese mai mult noroc.

— Sună-mă de îndată ce ajungi, vreau să ştiu că eşti bine, îi spuse Ahmed.

— Voi fi bine, nu-ţi face griji; e doar pentru câteva zile.

— Da, dar britanicilor le place la nebunie să bombardeze zona aceea.

— Te rog, nu-ţi face griji. Nu se va întâmpla nimic.

Urcă în elicopter şi îşi puse căştile ca să se protejeze de zgomotul rotoarelor. La amiază, avea să fie la Safran, şi se gândea să profite de singurătatea locului.

Ahmed văzu cum elicopterul aluneca pe cer şi se simţi şi el eliberat. Timp de câteva zile, nu avea să se mai învinovăţească, pentru că aşa se simţea când era cu Clara. Era conştient de imensul efort pe care îl făcea ca să nu-şi piardă controlul asupra emoţiilor, ca să nu lase să-i scape nici cel mai mic reproş. Făcu în aşa fel încât lucrurile să fie uşoare, chiar foarte uşoare, şi nu îi dădu posibilitatea să facă pasul îndărăt.

Dar trebuia să ia o hotărâre dificilă: ori accepta şantajul la care îl supunea bunicul Clarei şi participa la ultima operaţiune pusă deja în mişcare, ori încerca să plece, să fugă din Irak.

Simţea în ceafă respiraţia Colonelului. Ştia că Alfred îi recomandase acestuia să-l supravegheze, motiv pentru care era complicat să fugă din Irak. Dacă rămânea, se îmbogăţea; Alfred îl asigurase că avea să îi plătească generos participarea la această ultimă operaţiune şi, pe deasupra, să îl ajute să iasă din ţară.

Doar bunicul Clarei i-ar putea garanta fuga, dar trebuia el oare să se încreadă în Alfred? Nu se va folosi oare de el pentru ca, în ultimul moment, să dea ordin să fie ucis? Nu putea şti; cu Alfred nu puteai fi sigur de nimic.

Vorbise cu sora lui, singura care trăia la Bagdad şi care, la fel ca el, visa să plece; se întorsese abia cu un an în urmă, când soţul ei, un diplomat italian, fusese trimis la Bagdad, şi spera că urmau să fie evacuaţi de îndată ce începeau să sune tobele războiului.

Pentru moment, îl primiseră la ei acasă, un apartament încăpător situat într-o zonă rezidenţială, unde locuiau mulţi diplomaţi occidentali.

Ahmed ocupa camera celui mai mic dintre nepoţii lui, care trecuse să împartă camera cu fratele său mai mare.

Sora lui îi spunea să ceară azil politic, dar el ştia în ce situaţie dificilă l-ar pune pe cumnatul său dacă s-ar prezenta la ambasada Italiei solicitând azil. Ar provoca un scandal diplomatic, şi probabil că Saddam l-ar împiedica să plece, cu toată acoperirea diplomatică pe care i-ar da-o italienii.

Nu, nu asta era soluţia. Trebuia să fugă prin mijloace proprii, fără să compromită pe nimeni şi, cu atât mai puţin, pe rudele

sale apropiate.

* * *

Când elicopterul ateriză într-o bază aproape de Tell Mukajjar, Clara avea senzaţia că îi explodează capul. O dureau tâmplele, pentru că zgomotul rotoarelor trecuse prin căştile protectoare.

Mare parte din materialul de război din Irak era fier vechi, la fel ca elicopterul acela care o transportase până acolo. Colonelul îi atrăsese atenţia că era singurul de care putea dispune.

Odată urcată în maşina de teren, escortată de doi soldaţi şi urmată de altă maşină cu cei patru oameni ai bunicului ei, începu să se simtă mai bine.

Era cald, o căldură uscată care creştea când se încrucişau cu vreo altă maşină ce ridica un nor de praf galben, pe care sfârşea prin a-l mesteca, fără să ştie cum.

Şeful satului o primi în uşa casei sale şi o invită să bea un ceai. Schimbară între ei amabilităţile de rigoare până când, după un răgaz cerut de buna-cuviinţă, Clara îi spuse de ce se afla acolo şi ce anume dorea.

Bărbatul o ascultă atent, zâmbind, şi o asigură că, urmând instrucţiunile telefonice ale lui Ahmed, organizase deja totul. Începuseră să ridice mai multe case de argilă, un material care se găsea din abundenţă în regiune: la fel ca în urmă cu trei mii de ani, odată curăţată de impurităţi, frământau argila cu apă şi adăugau paie tocate, nisip, pietriş sau cenuşă. Tehnica de construcţie era simplă: ridicau pe rând ziduri în trepte şi, când o parte se usca, adăugau un altul. Ca să le impermeabilizeze, le acopereau cu paie şi cu ramuri de palmieri.

Terminaseră o jumătate de duzină şi, în ritmul în care mergeau, alte şase aveau să fie gata înainte de sfârşitul săptămânii.

Pe dinăuntru, erau foarte simple şi nu prea mari; dar, într-adevăr, Ahmed se îngrijise să instaleze duşuri şi să fie asigurate serviciile sanitare elementare.

Mândru de munca pe care o realizase într-un timp atât de scurt, şeful satului o asigură că el însuşi alesese omenii de care

aveau nevoie pentru săpături.

Clara îi mulţumi şi, dând o raită ca să nu-l jignească, îi explică faptul că dorea să aibă o întâlnire cu toţi bărbaţii din sat, pentru că muncitorii de care avea nevoie trebuiau să posede anumite calităţi. Era sigură, îi spuse ea, că el alesese bine, dar îi cerea să-i permită să-i vadă pe toţi oamenii care ar fi dispuşi să lucreze la misiunea arheologică.

După îndelungi tocmeli, Clara hotărî să-l pomenească într-o doară pe Colonel, ca să încheie interminabila negociere, dat fiind că şeful satului insista că doar el putea alege oamenii.

Când auzi numele Colonelului, şeful satului fu de acord cu cererea Clarei. A doua zi, îi spuse el, se putea întâlni cu cine dorea. Erau şi femei dispuse să muncească spălând şi făcând curăţenie în corturile străinilor când aceştia aveau să fie la săpături.

Se înserase când Clara îi spuse că acceptă invitaţia de a se instala la ei acasă, alături de soţia şi de fiicele lui, până când soseau şi ceilalţi membri ai expediţiei. Dar înainte, îi spuse ea, voia să meargă până la ruine şi să stea puţin acolo, pentru a se gândi în linişte la munca din zilele următoare. Bărbatul consimţi. Ştia că doamna Clara Tannenberg făcea tot ce poftea şi, de altfel, lui nu-i revenea nicio responsabilitate, căci invitata lui venea escortată de la Bagdad.

Clara se gândi că satul îşi datora, fără îndoială, numele culorii galbene a pământului, prafului galben care învăluia totul, pietrelor de culoarea paiului. Îi plăcea această culoare, care părea să mai uniformizeze locul acela pierdut, atât de aproape de anticul Ur.

Le ceru celor din escortă să rămână la distanţă. Voia să fie singură, fără să le simtă prezenţa la fiecare pas. Refuzară, pentru că ordinele lui Alfred în această privinţă fuseseră categorice: nu puteau să o piardă din ochi, şi, dacă cineva încerca să-i facă vreun rău, trebuiau să-l ucidă, dar înainte, dacă era cu putinţă, să-l facă să mărturisească cine era şi pentru cine lucra. Niciun om nu putea să-i facă rău Clarei fără să plătească pentru asta cu viaţa.

Protestele ei nu slujiră la nimic; singurul lucru pe care îl

obţinu fu ca ei să rămână la o distanţă prudentă, dar ţinând-o mereu sub observaţie.

Se plimbă prin tot perimetrul degajat, mângâind resturile de piatră cu care fusese ridicat acel misterios edificiu. Îl observă din toate unghiurile, desprinzând pământul lipit de piatră şi culegând mici cioburi de tăbliţe pe care le vâra cu grijă într-o sacoşă de doc. Se aşeză apoi pe jos şi, sprijinindu-se de o piatră, lăsă să-i zboare imaginaţia prin locul aceia, în căutarea lui Şamas.

16

— Dar, Avram, ce îmi povesteşti tu se întâmplă şi în *Poemul lui Ghilgameş,* protestă Şamas.

— Eşti sigur?

— Cum să nu fiu, dacă l-am studiat cu Ili?

— Ţi-am mai spus că, uneori, oamenii încearcă să explice ceea ce se întâmplă prin poveşti şi poeme.

— Aşa o fi, dar continuă cu istoria acelui Noe!

— De fapt, nu e vorba despre istoria lui Noe, ci despre supărarea lui Dumnezeu pe oameni pentru purtarea lor. Tot ce vedea Dumnezeu pe pământ era numai răutate, de aceea a hotărât să îşi nimicească de îndată creatura cea mai iubită: omul. Dar Dumnezeu, care e veşnic milostiv, s-a înduioşat de bunătatea lui Noe şi s-a hotărât să îl salveze.

— De aceea i-a poruncit să îşi facă o arcă din lemn răşinos, da, am scris asta mai înainte, răspunse Şamas recitind una dintre tăbliţele pe care le avea stivuite lângă curmalul de care se sprijineau. Şi măsurile arcei: trei sute de coţi în lungime, cincizeci în lărgime şi treizeci în înălţime. Uşa arcei era pe o latură, şi Dumnezeu i-a poruncit să o construiască cât trei rânduri de înaltă.

— Văd că ai scris tot ce ţi-am spus.

— Bineînţeles. Dar această istorie nu îmi place atât de mult ca facerea lumii.

— Şi de ce nu?

— M-am gândit mult la Adam şi la Eva când s-au ascuns de Dumnezeu ruşinaţi că erau goi. Şi la blestemul lui Dumnezeu asupra şarpelui, pentru că a îndemnat-o pe Eva la neascultare.

— Şamas, nu poţi scrie doar ce îţi place. Mi-ai cerut să îţi povestesc istoria lumii. Ei bine, e important să ştii de ce a vrut El să îi pedepsească pe oameni şi a inundat pământul. Dacă nu vrei să continuăm…

— Ba da, sigur că vreau! Doar că îmi aminteam de *Poemul lui Ghilgameş* şi… Copilul îşi muşcă buza, temându-se să nu fi pricinuit supărarea lui Avram. Te rog, continuă şi iartă-mă!

— Unde am ajuns?

Şamas reluă ultimele rânduri scrise pe tăbliţă şi citi cu voce tare:

— „Şi a zis Domnul lui Noe: «Intră tu şi toată casa ta în corabie, căci numai pe tine te-am cunoscut drept, înaintea mea, în neamul acesta. Dintre toate dobitoacele cele curate, ia cu tine câte şapte perechi, parte bărbătească şi parte femeiască, iar dintre dobitoacele necurate, câte o pereche, parte bărbătească şi parte femeiască».”

— Scrie, îl îndemnă Avram. La fel a vrut Dumnezeu ca Noe să ia cu el şi din păsările cerului câte şapte perechi, parte bărbătească şi parte femeiască. Apoi, Domnul l-a înştiinţat că peste şapte zile va slobozi ploaie pe pământ, timp de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, şi va şterge de pe faţa pământului toate făpturile vii. Iar Noe a făcut întru totul, aşa precum i-a poruncit Iahve. Şi Noe era în vârstă de şase sute de ani, când apele potopului veniră asupra pământului. Şi au intrat Noe, şi feciorii săi, şi femeia sa, şi nurorile sale cu el în corabie, din pricina apelor potopului. Din dobitoacele curate, şi din cele necurate, şi din păsări, şi din tot ce se târăşte pe pământ, două câte două veniră la Noe în corabie, parte bărbătească şi parte femeiască, aşa cum îi poruncise Dumnezeu lui Noe. Iar când s-au împlinit şapte zile, apele potopului au pornit pe pământ. În anul şase sute al vieţii lui Noe, în luna a doua, în ziua a şaptesprezecea a lunii, în ziua aceea ţâşniră toate izvoarele marelui adânc şi stăvilarele cerului se crăpară. Şi a ţinut ploaia pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi… Apoi Iahve a închis uşa după Noe.

Copilul lăsa să îi alunece iute condeiul pe lut, impresionat să îşi închipuie cum se crăpau stăvilarele cerului prin care Dumnezeu revărsa ploaia. Se gândi la un urcior spărgându-se şi revărsând deodată apa. Şamas continua să scrie ce îi povestea Avram, fără să ridice privirea.

— Şi apele au crescut uriaşe pe pământ, afară din cale, încât

toţi munţii cei mai înalţi, de sub tot cerul, fură acoperiţi. Atunci pieri toată făptura care se mişcă pe pământ: păsări, dobitoace şi fiare, cât şi toate vietăţile care mişună pe pământ, precum şi toţi oamenii, până când, într-o zi, Dumnezeu şi-a adus aminte de Noe şi a lăsat să bată vânt pe pământ şi apele au început să scadă. Şi s-au închis izvoarele adâncului, şi stăvilarele cerului, şi ploaia din cer a contenit. Şi apele de pe pământ au dat înapoi, puţin câte puţin, şi după o sută şi cincizeci de zile au scăzut de tot. Iar în luna a şaptea, în ziua a şaptesprezecea a lunii, corabia s-a oprit pe muntele Ararat. Şi apele au scăzut mereu, mereu până în luna a zecea, iar în luna a zecea, în cea dintâi zi a lunii, s-au arătat vârfurile munţilor.{37}

Avram rămase tăcut şi îşi miji ochii. Şamas profită ca să se odihnească. Folosea tăbliţele pe amândouă părţile; nu era o sarcină uşoară cea la care se angajase. După ce Avram are să termine de povestit istoria lui Noe, o să-i vorbească despre ceea ce îi tulbură visele. Dorea să se întoarcă la Ur, se simţea străin la Haran, cu toate că acolo se aflau tatăl, mama şi fraţii lui. Dar, de când sosiseră la oraş, fericirea fusese alungată din căminul lor. Acum, de abia îl vedea pe tatăl său, iar mama lui era mereu prost dispusă. Toţi tânjeau după răcoarea din casa pe care o construise tatăl lui la porţile oraşului Ur. Nu le mai plăcea să meargă de colo până colo, ca înainte.

— La ce te gândeşti, Şamas?

— La Ur.

— Şi la ce anume?

— Că aş vrea să fiu cu bunica mea, chiar şi să merg la şcoală la Ili.

— Nu îţi place la Haran? Şi aici înveţi.

— Da, e adevărat, dar nu e la fel.

— Ce nu e ia fel?

— Nici soarele, nici noaptea, nici cum vorbesc oamenii, nici gustul smochinelor nu e la fel.

— Aha, simţi nostalgie!

— Ce este nostalgia?

— Amintirea a ceea ce ai pierdut şi, uneori, a ceea ce nici măcar nu cunoşti.

— Nu vreau să mă despart de trib, dar nu îmi place să trăiesc aici.

— Nu vom sta mult timp.

— Ştiu că Terah e bătrân, şi, când el nu va mai fi, tu ne vei duce în Canaan, dar eu nu sunt convins că vreau să merg în Canaan. Şi mamei mele i-ar plăcea să ne întoarcem.

Şamas rămase tăcut, mâhnit că îşi deschisese prea mult inima. Se temea că Avram îi va spune tatălui lui şi acesta se va întrista ştiind că el nu era fericit. Avram parcă îi ghici gândul.

— Nu îţi face griji, nu voi spune nimănui, dar trebuie să ne străduim să fii din nou fericit.

Copilul încuviinţă uşurat, în vreme ce apuca din nou condeiul ca să continue să scrie ce îi povestea Avram.

— Şi aşa a aflat că Noe trimise mai întâi un corb şi apoi un porumbel ca să vadă dacă se uscase pământul, şi că trebui apoi să dea drumul altui porumbel, şi unui al treilea, până când acesta din urmă nu se mai întoarse. Şi cum Dumnezeu se milostivi de oameni şi spuse: „De acum înainte nu voi mai blestema pământul din pricina omului şi nu voi mai nimici toate vieţuitoarele precum am făcut”.{38} Dumnezeu, îi explică Avram, i-a binecuvântat pe Noe şi pe feciorii lui şi le-a spus să fie roditori, să se înmulţească şi să umple pământul. Tot El le-a dat oamenilor tot ce se mişcă şi are viaţă, precum şi toată iarba verde, dar i-a oprit să mănânce carne cu puterea ei de viaţă, adică cu sângele ei: „Iar Eu vă făgăduiesc că voi cere sângele vostru, îl voi cere de la oricare fiară şi de la om, de la toţi şi de la fiecare în parte voi cere sufletul omului”.{39}

— Adică, ne-a întors înapoi în rai? întrebă Şamas.

— Nu tocmai, dar Dumnezeu ne-a iertat şi a făcut din om fiinţa cea mai importantă din toată Creaţia Lui, dându-ne tot ce a făcut pe pământ; diferenţa e că nimic nu va fi dăruit. Oameni şi animale luptăm pentru supravieţuire, trebuie să trudim ca să obţinem sămânţă din pământ, femeile trebuie să sufere ca să ne aducă pe lume urmaşii. Nu, Dumnezeu nu ne întoarce înapoi în rai, făgăduieşte doar să nu ne şteargă de pe faţa pământului. Niciodată nu se vor mai deschide stăvilarele cerului făcând să curgă ploaia ca un torent. Acum e timpul să ne oprim, soarele e

la asfinţit. Mâine îţi voi povesti de ce nu vorbim toţi oamenii la fel şi de ce, uneori, nu ne înţelegem.

Copilul făcu mirat ochii mari. Avram avea dreptate, abia mai putea vedea, dar el ar fi vrut să continue. Bineînţeles că mama lui l-o fi căutând, iar tatăl lui urma să vadă ce învăţase în ziua aceea la şcoala de scribi. Aşa că se ridică dintr-un salt, strânse cu grijă tăbliţele şi o luă la fugă spre casa de chirpici pe care familia lui o avea drept cămin.

A doua zi, Avram nu veni la întâlnirea cu Şamas. Căuta singurătatea, pentru că simţea înăuntrul lui chemarea glasului lui Dumnezeu. În noaptea aceea, se trezise lac de sudoare, simţind că îl apăsa ceva pe suflet.

După ce se sculă, ieşi din Haran şi umblă fără ţintă ore întregi, până când, la căderea nopţii, se aşeză să se odihnească într-o plantaţie de curmali înconjurată de iarbă proaspătă. Aştepta un semn de la Dumnezeu.

Închise ochii şi simţi o împunsătură în inimă, în vreme ce auzea limpede vocea Lui sfântă:

— Avram, ieşi din ţara ta, şi din nemetul tău, şi din casa tatălui tău, şi du-te în ţara pe care ţi-o voi arăta. Şi voi face din tine popor mare, şi te voi binecuvânta, şi voi mări numele tău, încât vei fi binecuvântare şi pentru alţii. Şi voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează, iar pe cine te blestemă îi voi blestema, şi se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului.{40}

Deschise ochii, nădăjduind să îl vadă pe Domnul, dar umbrele nopţii puseseră stăpânire pe plantaţia de curmali, luminată doar de o lună roşiatică şi de mii de stele ca nişte puncte mărunte strălucind pe cer.

Neliniştea puse din nou stăpânire pe el. Dumnezeu îi vorbise limpede; încă mai putea simţi tăria vorbelor Sale pogorându-se înlăuntrul lui.

Ştia că trebuia să o pornească spre ţinutul Canaanului, cum era voia Domnului. Încă înainte de a fi plecat din Ur, El îi arătase deja destinaţia pe care o amânase din pricină că Terah era bătrân şi voia să se odihnească la Haran, pământul strămoşilor săi.

Zilele şi nopţile trecuseră fără ca tribul să se mişte din Haran,

unde găsiră păşuni bune şi un oraş îmbelşugat ca să facă negoţ. Se aşezară întocmai cum voise Terah, dar Avram ştiuse întotdeauna că şederea aceea era vremelnică, pentru că avea să vină ziua când Domnul îl va îndemna să îi împlinească voia.

Ziua aceea sosise, şi simţi o amărăciune, ştiind că trebuia să îi dea ascultare lui Dumnezeu şi să îi pricinuiască neplăcere lui Terah.

Bătrânul său tată, cu privirea împăienjenită şi mergând anevoie, moţăia o bună parte din zi, pierdut pe meleagurile bântuite de amintiri şi de teama lumii de dincolo.

Cum îi va spune lui Terah că trebuie să plece? Durerea îl apăsa pe suflet şi lacrimile îi curgeau fără a li se putea împotrivi.

Îl iubea pe tatăl său, care îl călăuzise de-a lungul întregii vieţi. De la el învăţase tot ce ştia şi, observându-i mâinile îndemânatice care construiau statui, înţelesese că nişte mâini nu fac un Dumnezeu.

Terah credea în Dumnezeu şi reuşise să facă în aşa fel încât acesta să prindă rădăcini în sufletul celorlalţi oameni din trib, chiar dacă şi azi mai erau încă unii dispuşi să preamărească în sanctuare figurinele de lut ale zeilor, împodobiţi din belşug.

Avram mergea cu pas uşor. Trebuia să ajungă la casa tatălui său, unde Sara avea să îl aştepte trează, cu toate că soarele asfinţise de ceva vreme.

Trebuia să se grăbească, pentru că simţea că Terah avea nevoie de el. Tatăl său îl chema neliniştit.

Când ajunse aproape de Haran, întâlni un bărbat din trib care îl aştepta ca să îl ducă degrabă lângă tatăl său. Cu o seară înainte, îi explică omul, Terah căzuse într-o toropeală din care nimeni nu reuşise să îl trezească şi bolborosea încontinuu numele lui Avram.

Când intră în casă, le porunci femeilor să iasă din odaia tatălui său şi îi ceru fratelui său, Nahor, să îl lase să îl vegheze el pe bătrân.

Nahor, istovit după o lungă zi de trudă, ieşi să respire aerul răcoros al nopţii, în timp ce Avram avea grijă de Terah.

Cei care erau în casă auzeau şoaptele stinse ale vocii lui

Avram, dar li se păru că aud şi glasul obosit al bătrânului.

Moartea lui Terah îi surprinse în zori. Sclava soţiei lui Avram se apropie de cortul acestuia ca să îl anunţe pe Yadin, tatăl lui Şamas, care se grăbi să meargă la casa lui Terah, situată la câţiva paşi de a lui. Îi găsi pe Avram şi pe fratele acestuia, Nahor, împreună cu nevestele lor, Sara şi Milca, şi cu nepotul lor, Lot.

Femeile plângeau şi îşi smulgeau părul, în vreme ce bărbaţii nu reuşeau să rostească niciun cuvânt, atât de mare le era deznădejdea.

Yadin îşi veni în fire şi trimise după soţia lui pentru ca, împreună cu celelalte femei, să spele cadavrul lui Terah şi să îl pregătească pentru somnul de veci în pământul Haranului.

Terah murise în locul pe care îl iubea mai presus de toate celelalte, căci la Haran, în acel du-te-vino al turmelor, în căutarea păşunilor şi a ogoarelor, se născuseră aproape tot atâţia strămoşi ai lui ca şi la Ur.

Tribul aştepta răgazul cuvenit înainte de a încredinţa trupul lui Terah pământului uscat şi sfărâmicios din acea perioadă a anului.

Pe chipul lui Avram se oglindea durerea de a fi rămas orfan. Terah fusese tatăl şi călăuzitorul lui, îl învăţase tot ce ştia. Îl ajutase să îl găsească pe Dumnezeu şi niciodată nu îi reproşase că râsese de figurinele de lut pe care ei le transformau în zei la comanda vreunui nobil stăpân sau a regelui însuşi.

Terah îl simţise pe Dumnezeu în inima lui, la fel cum îl simţise şi Avram. Acum era rândul lui să conducă tribul şi să se îngrijească să îl ducă pe pământuri cu păşuni, unde puteau trăi fără teamă. Un pământ făgăduit de Dumnezeu.

* * *

— Vom merge în Canaan, anunţă Avram. Să ne pregătim de plecare!

Bărbaţii se sfătuiră asupra drumului pe care aveau să îl urmeze.

Unii preferau să se aşeze la Haran, alţii propuneau să se întoarcă la Ur, dar cei mai mulţi aveau să îl urmeze pe Avram oriunde s-ar fi îndreptat acesta.

Yadin se întâlni cu ruda sa, devenită acum conducătorul tribului.

— Avram, nu te vom însoţi spre Canaan.

— Ştiu.

— Ştii? Cum e cu putinţă, dacă până ieri nu ştiam nici eu?

— Se putea citi în privirea familiei tale că nu mă veţi însoţi. Şamas visează să se întoarcă la Ur, soţia ta tânjeşte după oraşul acela, unde a rămas familia ei, şi chiar şi tu preferi să îţi călăuzeşti clanul de la Ur la Haran şi viceversa, căutând tot timpul păşuni şi grâne cu care să vă hrăniţi. Nu, nu am nimic a-ţi reproşa. Înţeleg hotărârea ta şi mă bucur pentru Şamas.

— Fără îndoială că dorul pe care îl citesc în ochii fiului meu m-a făcut să iau hotărârea de a mă întoarce.

— Şamas e hărăzit să dăinuie prin scrierile lui. Va fi un bun scrib, un om drept şi înţelept. Soarta lui nu e să păstorească turme.

— Când vei pleca cu tribul?

— Nu înainte de o lună. Mai am treburi de făcut şi, mai cu seamă, nu pot pleca înainte de a termina povestea pe care i-o istorisesc lui Şamas. Trebuie să le explice alor noştri care rămân la Ur şi tuturor acelora pe care îi va întâlni de-a lungul vieţii cine suntem, de unde venim şi care este voinţa lui Dumnezeu. Nu putem înţelege de ce trebuie să înfruntăm suferinţa dacă nu înţelegem de ce ne-a făcut Domnul şi păcatul săvârşit de acel bărbat dintâi şi de prima femeie. Nu dăinuie decât ceea ce este scris şi, înainte de a pleca, vreau ca Şamas să scrie tot ce am să îi spun.

— Aşa va fi. Îi voi spune fiului meu să te caute şi voi pregăti destule tăbliţe cât să poată păstra tot ce îi vei spune.

* * *

Avram îl aştepta la locul dintotdeauna, în împrejurimile Haranului. Aproape că nu-şi mai adresaseră niciun cuvânt de la moartea lui Terah. Copilul se apropie cu un aer şovăitor, încercând să găsească vorbele prin care să îi transmită mâhnirea pe care o simţea pentru moartea bătrânului şi pentru durerea lui Avram. Dar nu fu nevoie să spună nimic, pentru că Avram îl strânse de umăr în semn de recunoştinţă şi îl pofti să

se aşeze alături de el.

— Îmi pare rău că n-o să te mai văd, îl asigură Avram.

— Nu te mai întorci niciodată la Ur, nici măcar la Haran? întrebă Şamas, îngrijorat.

— Nu. Ziua în care mă voi aşterne la drum va fi pentru totdeauna şi fără să privesc în urmă. Nu ne vom mai revedea, Şamas, dar te voi păstra în inimă şi sper ca nici tu să nu mă uiţi. Vei rămâne cu tăbliţele cu istoria lumii şi le vei explica alor noştri ce ţi-am explicat eu ţie. Trebuie să afle adevărul şi să înceteze să mai adore figurinele de lut vopsite în purpură şi aur.

Şamas încuviinţă, copleşit de misiunea dată de Avram, semn al încrederii pe care o avea în el. Îl întrebă timid dacă El îi mai vorbise.

— Da, a făcut-o în ziua în care îl pregătea pe Terah ca să îl redea pământului din care El a modelat primul om. Trebuie să îndeplinesc porunca Lui. Trebuie să ştii, Şamas, că stirpea mea se va întinde prin toate colţurile pământului şi despre mine se va spune că sunt părintele multora.

— Atunci, te vom numi Avraam, afirmă copilul schiţând un zâmbet de parcă nu i-ar fi venit să creadă, pentru că ştia că Sara, soţia lui Avram, nu-i dăruise copii.

— Tu ai spus-o, aşa mă vor cunoaşte şi fiii fiilor mei, şi fiii fiilor lor, şi fiii fiilor acestora, şi tot aşa de-a lungul timpurilor.

Pe copil îl impresionă tăria cu care Avram susţinea că avea să devină părintele multor triburi. Dar îl crezu, aşa cum îl crezuse întotdeauna, ştiind că nu îl minţise niciodată şi că era singurul dintre ei toţi care putea vorbi cu Dumnezeu.

— Le voi spune tuturor că trebuie să te numească Avraam.

— Aşa vor face. Acum, pregăteşte-te, pentru că trebuie să scrii. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le cunoşti înainte de a ne despărţi.

Şamas îşi scoase condeiul şi îşi puse tăbliţa pe genunchi, gata să scrie tot ce avea să îi povestească Avram.

— Noe a trăit nouă sute cincizeci de ani şi a avut trei fii: Sem, Ham şi Iafet. Ei au repopulat pământul cu fiii lor şi cu fiii acestora. Pe atunci, toţi oamenii vorbeau aceeaşi limbă, limba pe care o vorbea Noe. Mergând oamenii dintr-un loc într-altul,

au găsit un şes în ţinutul Senaar şi au început să lucreze cărămizi, arzându-le în foc. Şi s-au slujit de cărămizi, în loc de piatră, şi de catran, în loc de mortar, şi au hotărât să clădească un turn atât de înalt, încât să se vadă de oriunde de pe pământ. Un turn cu care să ajungă până la cer şi să bată la poarta împărăţiei lui Dumnezeu. Când îl clădeau, El s-a pogorât să vadă lucrarea oamenilor şi s-a mâhnit iarăşi de trufia lor şi iarăşi i-a pedepsit.

— Dar de ce? îndrăzni să întrebe Şamas. Nu văd unde e răul că doreau să ajungă până la cer. La Ur, sacerdoţii studiază stelele şi, de aceea, trebuiau să se apropie de firmament. La Ur, regele se gândea să ridice un zigurat aproape de Safran pentru ca sacerdoţii să poată desluşi misterele Soarelui şi ale Lunii, ale apariţiei şi dispariţiei stelelor, ale greutăţilor şi ale măsurilor. Ştim că pământul e rotund pentru că aşa au socotit sacerdoţii observând cerul…

— Taci, taci! îi strigă Avram. Trebuie să scrii ce îţi povestesc şi nu să te cerţi cu Dumnezeu.

Şamas păstră tăcerea. Se temea de Dumnezeu, de acel Dumnezeu care era al lui pentru că era al lui Avram şi al clanului acestuia, dar care, fiind în stare să citească în inimile lor, se supăra des pe oameni. Îl va pedepsi oare şi pe el pentru că s-a gândit că e nedrept?

— Oamenii aceia, continuă Avram, voiau să sfideze puterea lui Dumnezeu, să clădească un turn în care să se refugieze dacă El hotăra din nou să trimită o pedeapsă cumplită peste Pământ, aşa cum fusese potopul. Astfel că, de această dată, hotărî să amestece graiul oamenilor ca să nu se mai înţeleagă între ei. De atunci, fiecare clan are propriul grai şi triburile de la miazănoapte nu le înţeleg pe cele de la miazăzi, nici cele de la răsărit pe cele de la apus. Şi aşa, într-un oraş, găsim oameni care nici ei nu se înţeleg între ei, pentru că au venit dintr-un loc diferit de al celorlalţi. Domnul nu îngăduie nici orgoliul, nici trufia la creaturile Sale. Nu te poţi înfrunta cu Dumnezeu, nici să pretinzi să te apropii de hotarele pe care le-a stabilit între cer şi pământ.{41}

Din nou îi prinse asfinţitul soarelui şi apariţia lunii şi porniră

spre Haran. Avram îl ajuta pe Şamas să ducă tăbliţele. În poarta casei, se întâlniră cu Yadin, care o pofti să intre pe ruda sa şi să împartă cu ei o bucată de pâine şi nişte lapte.

Cei doi bărbaţi vorbiră despre călătoriile pe care amândoi trebuiau să le înceapă în direcţii opuse unul faţă de celălalt, ştiind că era puţin probabil să se mai întâlnească vreodată.

Yadin voia să se lase de păstorit şi să se aşeze pentru totdeauna în Ur, unde Şamas avea să devină un scrib în slujba palatului. Ili va sfârşi prin a-l învăţa mânuirea acelor *bullae*{42} şi *calculi*{43}, în care Şamas ieşise în evidenţă în timpul uceniciei sale la Haran.

În ultimii ani, Şamas devenise un adolescent conştient că învăţătura cerea dăruire. De altfel, scribii din Haran nu aveau cu ei nici răbdarea, nici tactul pe care le avusese învăţătorul lui de la Ur, şi Şamas trebui să se străduiască, pus în faţa ameninţării că nu aveau să îl mai înveţe dacă nu făcea un efort mai mare ca să studieze.

Dar mai trebuia să dobândească încă multe cunoştinţe până să devină un *dub-sar* (scrib) şi, după mulţi ani de exerciţiu în această meserie, să obţină gradul de *ses-gal* (mare frate) şi să îşi împlinească viaţa ajungând un *um-mi-a* (învăţător).

Şamas asculta în tăcere conversaţia dintre tatăl său şi Avram, precum şi recomandările pe care şi le făceau unul altuia.

Iarna se sfârşise, iar primăvara se ivea colorând pământul în verde şi vopsind cerul în albastru intens. Era vremea potrivită pentru călătorie.

Avram şi Yadin se înţeleseseră să se despartă jertfind un miel, cu speranţa că aceasta avea să fie pe placul Domnului.

— Tată, când vom pleca? întrebă băiatul, de cum ieşi Avram din casă.

— Ai auzit doar, peste o lună nu vom mai fi aici. Nu vom pleca singuri, şi alţi membri ai clanului se vor întoarce la Ur cu noi. Nu-ţi va părea rău că nu l-ai însoţit pe Avram?

— Nu, tată, doresc să mă întorc acasă.

— Aceasta este casa ta.

— Simt că locul meu este casa în care am crescut la Ur. Îmi voi aminti de Avram, dar el mi-a spus că toţi trebuie să ne

urmăm calea. El trebuie să facă întocmai cum i-a poruncit Dumnezeu, iar eu simt că de la mine se aşteaptă să mă întorc pe pământul strămoşilor mei. Acolo le voi explica alor noştri tot ce ştiu despre istoria lumii şi voi păstra cu grijă tăbliţele cu ceea ce mi-a povestit Avram.

— Ţi-ai ales soarta.

— Nu, tată, cred că Dumnezeu a ales pentru mine. Avram m-a întrebat ce simt înăuntrul meu, şi ceea ce simt este că trebuie să mă întorc.

— Şi eu simt tot aşa, fiule, şi mama ta, la fel. Ea are inima plină de dor şi va râde din nou în ziua când ne vom apropia de Ur. Vrea să moară acolo unde s-au născut şi au murit ai ei. Aceasta este casa noastră, dar aici se simte străină. Da, trebuie să plecăm.

Şamas încuviinţă fericit. Aşteptarea călătoriei îi pricinuia o emoţie lăuntrică. Pentru el, era o nevoie vitală să rupă monotonia. Vor merge în timpul zilei, vor poposi în corturi pe înserat, şi femeile vor coace pâinea şi bucatele.

Se bucura de pe acum de bălăcelile în Eufrat şi de conversaţiile din jurul focului.

Se gândi la Avram cu o împunsătură de părere de rău. Avea să îi fie dor de el. Ştia că ruda lui era un om deosebit, ales de Dumnezeu să devină părintele multor triburi. Nu ştia cum urma să se întâmple aceasta, căci Sara nu îi dăruise fii, dar, dacă Dumnezeu îi făgăduise, aşa avea să fie, de asta era convins Şamas.

Scrisese istoria lumii. Facerea Lumii, după cum o ştia Avram. Nu avea nicio îndoială că aşa fusese.

Legătura lui cu Dumnezeu era anevoioasă. Uneori, credea că era cât pe-aci să înţeleagă misterul vieţii, dar, când era pe punctul de a reuşi, mintea i se întuneca şi nu mai era în stare să gândească.

În alte ocazii, nu înţelegea lucrările lui Dumnezeu, mânia şi asprimea cu care îi pedepsea pe oameni. Nu reuşea să înţeleagă de ce neascultarea îi era atât de nesuferită Domnului.

Dar faptul că nu îl înţelegea pe Dumnezeu şi că îi reproşa în forul său lăuntric vreuna dintre hotărârile Sale în ceea ce îi

privea pe oameni nu îl făcea să creadă mai puţin în El.

Credinţa lui era ca o stâncă aşezată pe pământ în vecii vecilor.

Tatăl lui îi ceruse stăruitor să fie prudent când ajungeau la Ur. Nu îi putea pune la îndoială pe Enlil, părintele tuturor zeilor, nici pe Marduk, nici pe Tiamat, nici pe atâtea alte divinităţi.

Şamas ştia cât era de greu să vorbeşti despre un Dumnezeu care nu avea chip, care nu putea fi văzut, pe care îl simţeai doar în inimă. Aşa că trebuia să aibă grijă, atunci când avea să vină vremea să vorbească despre El, şi nu trebuia să încerce să îl impună înaintea celorlalţi zei. Trebuia să semene credinţa în inima acelora care aveau să îl asculte şi să aştepte ca din semănătură să răsară El.

* * *

Sosi şi ziua despărţirii. Când se crăpă de ziuă, odată cu răcoarea zorilor, Avram şi tribul său şi Yadin împreună cu ai săi se pregăteau de plecare. Femeile încărcau asinii, iar copiii alergau în jurul lor cu ochii urduroşi, întrerupându-şi mamele din treburi.

Şamas aştepta nerăbdător ca Avram să i se adreseze şi se simţi fericit când acesta îi făcu un semn, ca să stea de vorbă deoparte.

— Vino, mai avem încă timp să vorbim până când ai noştri termină de pregătit călătoria, îi spuse Avram.

— Acum, că pleci, simt cât de mult îmi voi aminti de tine, îi spuse Şamas.

— Da, amândoi ne vom aminti unul de celălalt. Dar vreau să îţi dau o însărcinare, de fapt, ţi-am cerut-o cu zile în urmă: să nu se piardă istoria Creaţiei. Aşa cum ţi-am povestit, aşa a făcut Dumnezeu toate lucrurile. Noi, oamenii, uităm că suntem un fir din răsuflarea Lui şi înclinăm să credem că nu avem nevoie de El, iar alteori Îi vom reproşa că nu este aproape ca să ne ajute când avem nevoie de El.

— Da, şi eu mă întreb de ce.

— Cum să Îl înţelegem pe Dumnezeu? Am fost făcuţi din lut, precum acei zei construiţi de Terah şi de mine. Umblăm,

vorbim, simţim, pentru că El ne-a insuflat viaţă şi, atunci când vrea, ne-o ia, la fel cum distrugeam eu taurii înaripaţi pe care ceilalţi îi venerau ca zei. Erau zei creaţi de mine şi care încetau să mai fie zei prin forţa mâinii mele. Nu, pe El nu Îl putem înţelege, nici măcar nu putem încerca, şi cu atât mai puţin, să-l judecăm faptele. Eu nu îţi pot răspunde la întrebări, pentru că nu am răspunsuri. Ştiu doar că există un Dumnezeu fără de început şi fără de sfârşit, creator a tot ce există, care ne-a făcut aşa cum suntem şi ne-a condamnat să murim, pentru că ne-a permis să alegem.

— Dumnezeu te va însoţi oriunde vei merge, Avram.

— Şi pe tine, de asemenea, şi pe noi toţi. El vede tot şi simte tot.

— Cu cine voi vorbi despre Dumnezeu?

— Cu tatăl tău, Yadin, care Îl poartă în inimă. Cu bătrânul Iobab, cu Zabulon, cu atâtea dintre neamurile tale cu care începi călătoria, precum şi cu mulţi dintre cei care au rămas la Ur.

— Şi cine mă va călăuzi?

— E un moment în viaţă când trebuie să căutăm înăuntrul nostru ca să hotărâm. Tu îl ai pe tatăl tău, te poţi încrede în afecţiunea şi în înţelepciunea lui. Fă-o, va şti să te ajute şi vei găsi răspunsuri care să îţi mulţumească inima.

Auziră glasul lui Yadin chemându-i să îşi ia rămas-bun. Şamas simţea un nod în gât şi făcea eforturi să nu plângă. Se gândea că, dacă o făcea, aveau să râdă de el, dat fiind că era aproape un bărbat.

Avram îl îmbrăţişă pe Şamas, iar băiatul nu îşi putu opri o lacrimă care i se ivi în colţul ochiului, dar pe care o şterse de îndată cu mâna.

— Să nu te ruşinezi să simţi durere la despărţirea de cei pe care îi iubeşti şi care te iubesc. Şi eu am lacrimi în ochi, chiar dacă nu le las să curgă. Îmi voi aminti mereu de tine, Şamas, şi trebuie să ştii că, aşa cum eu voi fi părintele oamenilor, cum a fost şi Adam, datorită ţie, oamenii vor cunoaşte istoria lumii şi o vor povesti fiilor lor, şi aceştia, fiilor lor, şi tot aşa, până la sfârşitul timpurilor.

Avram dădu semnalul de plecare, şi tribul porni la drum. În acelaşi timp, Yadin ridicase mâna spre soare, arătându-le alor săi că era ora plecării. Fiecare familie mergea în direcţii opuse; unii întorceau privirea şi ridicau mâna într-un ultim salut. Şamas privea înspre Avram, sperând ca acesta să-şi întoarcă ochii către el, dar el mergea semeţ, fără să îşi întoarcă privirea. Doar când ajunse în dreptul plantaţiei de curmali unde petrecuse atâtea seri cu Şamas, se opri câteva clipe, străbătând locul cu ochii. Simţi în depărtare privirea lui Şamas şi se întoarse, ştiind că băiatul aştepta acest ultim adio. Nu reuşiră să se vadă, dar ştiau amândoi că se priveau.

Soarele era sus pe cer, şi începea numărătoarea inversă a încă unei zile din veşnicie.

17

— Doamnă! Doamnă!

Clara îşi reveni din visare la strigătele unuia dintre bărbaţii care o însoţeau.

— Ce se întâmplă, Ali?

— Doamnă, s-a făcut noapte, şi şeful satului e supărat. Femeile vă aşteaptă la cină.

— Vin acum, nu mai întârzii nicio clipă.

Se ridică în picioare, în vreme ce se scutura de praful galben care i se lipise de haine şi de piele. N-avea chef să stea de vorbă cu nimeni şi, cu atât mai puţin, cu şeful satului şi cu familia lui. Dorea să profite de singurătatea locului, ştiind că în curând totul avea să se schimbe.

Dăduse frâu liber fanteziei, înzestrându-l pe Şamas cu un chip; îi auzi sunetul vocii şi aproape că îi simţi paşii.

Probabil că era ucenic de scrib, de unde şi caracterele puţin precise ale scrisului său, dar, în acelaşi timp, părea o persoană deosebită. Cineva cu un dar şi, mai ales, cineva foarte apropiat Patriarhului Avraam, încât acesta îi povestise Creaţia.

Dar oare ce idee o fi avut Avraam despre Geneză? Să fi fost o imitaţie a vechilor legende mesopotamiene?

Avraam era nomad, şeful unui trib. Toate clanurile nomade aveau propriile tradiţii şi legende, dar, în permanentul lor du-te-vino, intrau în contact cu alte triburi, cu alţi oameni de culturi diferite, de la care asimilau, la rândul lor, obiceiuri, legende şi zeităţi.

Era evident faptul că potopul relatat de către evrei în Biblie avea legătură cu *Poemul lui Ghilgameş*.

Când ajunse acasă la şeful satului, acesta o aştepta în uşă cu un zâmbet îngheţat pe care Clara se prefăcu a nu-l observa. Onoră masa la care fu invitată şi apoi se retrase într-o încăpere în care improvizaseră un pat lângă cel al uneia dintre fiicele

familiei.

Era obosită, şi dormi neîntoarsă, cum nu mai făcuse de când Ahmed părăsise Casa Galbenă.

* * *

Casa lui Alfred Tannenberg din Cairo era situată în Heliopolis, zona rezidenţială unde locuiau demnitarii regimului.

Prin ferestrele biroului se vedeau un şir de copaci şi mai mulţi oameni care supravegheau perimetrul casei.

Cu vârsta, devenise încă şi mai bănuitor decât în tinereţe. De altfel, acum nu mai avea încredere nici măcar în prietenii săi, în oamenii pentru care înainte şi-ar fi dat şi viaţa, convins că şi ei, la rândul lor, şi-ar fi dat-o pentru el.

Oare de ce se încăpăţânau să pună mâna pe Biblia de Lut? Le oferea tot ce avea în schimbul acelor tăbliţe, care însemnau viitorul Clarei. Nu era vorba despre bani; nepoata lui avea deja suficient cât să trăiască în belşug tot restul vieţii ei. Ce dorea el pentru Clara era respectabilitate, pentru că lumea în care trăiseră se năruia, nu se mai putea lăsa înşelat, chiar dacă se supărase pe toţi cei care i-o spuneau. De fapt, rapoartele pe care i le trimitea George de un an de zile nu lăsau loc nici unei îndoieli. Din 11 septembrie 2001, lumea înnebunise.

Statele Unite aveau nevoie să-şi precizeze adversarul ca să poată controla sursele de energie, iar arabii credeau că, pentru a scăpa de mizerie şi pentru ca lumea să îi respecte, trebuiau să facă uz de forţă, astfel că interesele, şi ale unora, şi ale celorlalţi, erau complementare. Doreau război şi se aflau în război, iar el era prins la mijloc, dispus să facă afaceri, ca în atâtea alte ocazii. Doar că, acum, îi mai rămâneau câteva luni de viaţă şi se temea pentru viitorul nepoatei sale. Iar viitorul nu trecea nici prin Bagdad, nici prin Cairo. Ahmed, soţul Clarei, ştia asta, de aceea avea de gând să fugă. Dar el nu voia ca nepoata lui să fie o refugiată prost văzută peste tot, din pricină că era irakiană şi că era cine era, pentru că, mai devreme sau mai târziu, aveau să-i afle trecutul. Singurul mod de a o salva era acela de a o înzestra cu respectabilitate profesională, şi aceasta i-o putea da numai Biblia de Lut. Dar George nu voia să accepte şi, deşi Frankie şi Enrique aveau familie, nici ei nu

păreau să-l înţeleagă.

Era singur, singur împotriva tuturor, şi cu un inconvenient în plus: puţinul timp care îi mai rămăsese de trăit.

Revăzu raportul medical. Voiau să-l opereze din nou, să-i extirpe tumoarea care îi invada ficatul. Trebuia să ia o hotărâre, deşi, de fapt, o luase deja. Nu va mai intra în sala de operaţii, cu atât mai mult cu cât, conform raportului, această intervenţie nu îi garanta viaţa. Putea chiar să şi moară, dacă inima se încăpăţâna să-i joace o festă. Iar, în ultimul timp, puseurile de tahicardie şi tensiunea ridicată erau noi agresiuni la sănătatea lui. Singura lui grijă era să trăiască suficient timp pentru ca nepoata sa, Clara, să sape la Safran înainte ca americanii să înceapă bombardamentele.

Sunetul unor degete bătând în uşa biroului îl făcu să-şi ridice privirea de pe raport, aşteptând să intre cel care bătea.

Un servitor îi anunţă prezenţa lui Yassir şi a altui bărbat, Mike Fernández. Îi aştepta; îi făcu semn să-i poftească.

Se ridică şi se îndreptă spre uşa de intrare în birou ca să-şi salute vizitatorii. Yassir înclină uşor din cap, cu un zâmbet amar în colţul gurii. Nu îi ierta palma pe care i-o dăduse la ultima lor întâlnire. Alfred n-avea de gând să-şi ceară scuze, pentru că, după o asemenea ofensă, scuzele nu mai serveau la nimic. Yassir îl va trăda de îndată ce va avea cea mai mică ocazie, odată asigurată afacerea pe care o puneau la cale. Trebuia doar să fie atent ca să-i pareze lovitura înainte de a ridica mâna.

Mike Fernández îl măsură pe bătrân, în vreme ce se salutau. Fu surprins de tăria cu care Alfred îi strângea mâna, dar mai ales avu senzaţia că se afla dinaintea unui om rău. Nu ştia de ce, dar aşa simţea; nici el nu era tocmai un sfânt; era băgat de multă vreme în afaceri murdare la ordinele lui Dukais şi făcuse lucruri de care maică-sa, dacă ar mai fi trăit, n-ar fi fost prea mândră; dar, în ciuda celor trăite în ultimii ani, mai deosebea încă binele şi răul, iar din bătrânul acela ieşea răul prin toţi porii.

Servitorul intră în birou aducând o tavă cu apă şi cu răcoritoare, pe care o puse pe o măsuţă joasă, în jurul căreia se

aşezară. Când servitorul ieşi, Alfred nu pierdu timpul cu amabilităţi şi i se adresă direct lui Fernández:

— Ce plan aveţi?

— Aş vrea să arunc o privire la graniţa Kuwaitului cu Irakul şi, de asemenea, vreau să examinez câteva puncte de la frontiera iordaniană şi turcă. Aş vrea să ştiu pe ce infrastructură contăm în diferitele locuri în care vom hotărî să desfăşurăm oamenii şi, mai ales, ieşirile de urgenţă. Cred că putem avea o bună acoperire printr-o companie care exportă bumbac, baloturi mari de bumbac, din Egipt spre Europa.

— Şi ce altceva? întrebă sec bătrânul.

— Orice doriţi să-mi spuneţi şi să-mi arătaţi. Dumneavoastră conduceţi operaţiunea, iar eu voi fi pe teren; de aceea, vreau să văd pe unde va trebui să mă mişc.

— Eu vă voi spune care sunt punctele prin care oamenii vor intra şi vor ieşi din Irak. De ani de zile, intrăm şi ieşim din ţară fără ca irakienii, turcii, iordanienii sau kuwaitienii să-şi dea seama. Cunoaştem terenul ca pe propriul buzunar. Dumneavoastră vă veţi ocupa de oameni, dar la comanda operaţiunii de pe teren se vor afla ai mei, şi ei vor fi cei care vor intra şi vor ieşi din Irak.

— Nu aşa ne-a fost vorba.

— A fost vorba să se între şi să se iasă în cel mai scurt timp cu putinţă, trecând neobservaţi. Mă tem că dumneavoastră vă va fi foarte dificil să vă contopiţi cu peisajul şi mă îndoiesc că oamenii pe care îi va trimite Paul o pot face. În ceea ce vă priveşte, se vede de la o poştă că nu sunteţi de aici. Dacă veţi fi arestat, s-ar duce de râpă toată operaţiunea. Noi putem intra şi ieşi pentru că suntem de aici, ne pierdem în decor, dumneavoastră aţi fi la fel de vizibili ca Statuia Libertăţii. Socotesc că e bine să aveţi nişte oameni în câteva locuri strategice pe care vi le voi indica eu. În ceea ce priveşte compania aceea de bumbac, o cunosc, este a mea, dar nu e cea mai potrivită pentru această afacere. Noi avem nevoie ca prietenii noştri de la Washington să ne permită să călătorim în avioanele militare care îşi au bazele în Kuwait şi în Turcia şi care fac escală în Europa; odată ajunse acolo, ne vom ocupa de

toate celelalte. Oamenii dumneavoastră sunt cei care vor trebui să călătorească în acele avioane cu dumneavoastră, acolo nu trebuie să intre oamenii mei. Fiecare trebuie să se mişte pe terenul său.

— Iar dumneavoastră hotărâţi care este terenul fiecăruia.

— Ştiţi? Când călătoreşti prin deşert, beduinii te iau mereu prin surprindere. Ai convingerea că eşti singur şi, deodată, ridici privirea şi ei sunt acolo. Cum au ajuns sau de când te urmăresc nu ştii niciodată. Sunt ca nisipul deşertului. Dumneavoastră aţi fi văzut de la kilometri distanţă, dar nu i-aţi vedea pe ei, chiar dacă ar fi la cinci metri.

— Oamenii dumneavoastră sunt beduini?

— Oamenii mei s-au născut aici, în aceste nisipuri, şi sunt invizibili. Ştiu ce au de făcut, încotro să meargă şi pe unde. Niciunul nu va atrage atenţia nici la Bagdad, nici la Basra, nici la Mossul, Kairah sau Tikrit. Vor intra şi vor ieşi la fel de liniştiţi cum intraţi şi ieşiţi dumneavoastră din casă. Întotdeauna am făcut aşa, ăsta este teritoriul meu, aşa că nu accept schimbări în felul în care se fac treburile. Ori nu cumva la Washington au înnebunit cu toţii?

— Nu, n-au înnebunit, doar că vor să controleze operaţiunea.

— S-o controleze? Eu sunt cel care o controlează.

— Dumneavoastră o conduceţi, e adevărat, dar ei vor să aibă aici nişte oameni de-ai lor.

— Mă tem că nu va avea loc nicio operaţiune dacă nu se face cum spun eu. La Washington se ştie că n-aţi putea trece nici o singură graniţă.

— O să vorbesc cu Dukais.

— Aveţi aici telefonul.

Mike Fernández nici nu se ridică. Forţase nota, pur şi simplu pentru că nu voia să fie doar un figurant în planurile bătrânului. Dar ştia că Dukais avea să se va supere dacă îl suna, fiindcă ordinele fuseseră categorice: trebuia să facă întocmai ce spunea Alfred.

— O să vorbesc cu el mai târziu, spuse Mike Fernández, surprins de duritatea bătrânului.

— Faceţi cum doriţi, dar să ştiţi că nu-mi plac confruntările

şi, dacă cineva îmi aruncă mănuşa, o pierde. Aşa a fost până acum şi aşa va fi până în ziua când o să mor.

Fernández rămase tăcut. Îşi măsuraseră puterile, şi era clar că Alfred nu era dispus nici măcar să împartă panoul de comandă.

Se gândi că lucrul cel mai inteligent ar fi să accepte situaţia. La urma urmei, Tannenberg avea dreptate: ăla nu era teritoriul lui, şi se aflau în ajunul unui război. Operaţiunea s-ar duce de râpă dacă el sau vreunul dintre ai lui ar fi arestat. Aşa că el nu vedea niciun inconvenient ca alţii să fie cei care să-şi asume riscurile.

Timp de o oră, Tannenberg le dădu o lecţie de tactică şi strategie militară. Desfăşură o hartă pe care indică unde trebuiau să se situeze forţele de sprijin ale lui Mike şi în ce fel şi pe unde trebuiau să se deplaseze până la bazele americane din Kuwait şi Turcia, ruta pentru a ajunge până la Amman şi chiar o cale alternativă de a ajunge în Egipt.

— Şi pe unde vor intra oamenii dumneavoastră, domnule Tannenberg?

— N-o să vă spun asta. Dacă v-aş povesti ar fi ca şi cum aş da un anunţ prin internet.

— N-aveţi încredere în mine? întrebă Mike Fernández.

— Eu n-am încredere în nimeni, dar în cazul ăsta nu e vorba despre neîncredere. Dumneavoastră îi veţi povesti lui Paul Dukais planul şi, dacă eu vă spun pe unde vor intra oamenii mei, în mod logic îi veţi da această informaţie. Eu n-am nici cea mai mică intenţie ca această informaţie să fie la îndemâna oricui. Asta e afacerea mea, să intru şi să ies prin frontierele Orientului Apropiat fără să fiu observat de nimeni. Aşadar, cu ce v-am povestit, dispuneţi de informaţia de care aveţi nevoie, nu trebuie să ştiţi mai mult.

Mike se aştepta la acest răspuns; ştia că bătrânul avea să se arate inflexibil şi că nu putea să mai scoată nimic de la el, dar hotărî să insiste.

— Totuşi, mi-aţi dat coordonatele unde trebuie să aştepte oamenii mei…

— Aşa e, dar, dacă încercaţi să trageţi concluzii pe seama

acestor coordonate, vă înşelaţi; e treaba dumneavoastră.

— Bine, domnule Tannenberg, văd că nu va fi uşor să tratez cu dumneavoastră.

— Vă înşelaţi, e foarte uşor, eu sper doar ca fiecare să ştie ce are de făcut. Îndepliniţi-vă partea dumneavoastră, eu mi-o voi îndeplini pe a mea, şi treaba e încheiată. Asta nu e o excursie în care să-ţi faci prieteni, aşa că nu e nevoie să-mi povestiţi cum îi vor convinge şefii dumneavoastră pe băieţii de la Pentagon să le împrumute avioanele, nici eu nu vă voi povesti câţi oameni de-ai mei vor participa în această operaţiune, nici pe unde vor intra şi vor ieşi. Dar vă voi spune de ce oameni aveţi nevoie.

— Dumneavoastră îmi veţi spune? întrebă ironic fostul colonel Fernández.

— Da, o să vă spun, pentru că habar n-aveţi cum să ajungeţi de la punctele pe care vi le-am indicat până la bazele americane. Aşa că oamenii dumneavoastră vor fi escortaţi de câţiva dintre oamenii mei, ca să se asigure că totul ajunge cu bine.

— Şi câţi oameni trebuie să aduc?

— Nu mai mult de douăzeci, şi, dacă e posibil, să vorbească şi altceva decât engleza.

— Vă referiţi la arabă?

— Fireşte.

— Nu sunt sigur că vă vom putea face pe plac în această privinţă…

— Încercaţi.

— O să-i spun domnului Dukais.

— El ştie deja cum trebuie să fie oamenii pentru această misiune, de aceea v-a ales pe dumneavoastră.

* * *

În vreme ce coborau pe scara avionului, simţiră căldura uscată a deşertului. Marta zâmbi fericită. Îi plăcea Orientul. Fabián simţi că îi lipsea aerul şi grăbi pasul în drum spre terminalul aeroportului din Amman.

Aşteptau bagajele în faţa benzii transportoare, când un bărbat înalt şi negricios se îndreptă spre ei, vorbindu-le într-o spaniolă fără cusur.

— Domnul Tudela?

— Da, eu sunt…

Bărbatul îi întinse mâna şi i-o strânse hotărât şi cu putere.

— Sunt Haydar Annasir. M-a trimis Ahmed Husseini.

— Aha! reuşi să spună Fabián.

Marta nu dădu importanţă faptului că Haydar nu o salutase şi îi întinse, la rândul ei, mâna, spre uimirea acestuia.

— Eu sunt profesorul Gómez, ce mai faceţi?

— Bine aţi venit, doamnă profesoară, răspunse Haydar Annasir, plecându-şi uşor capul, în vreme ce dădea mâna cu Marta.

— Doamna Tannenberg n-a venit? întrebă Marta.

— Nu, doamna Tannenberg e la Safran, vă aşteaptă acolo. Dar înainte trebuie să retragem din vamă tot ce aţi adus. Daţi-mi recipisele, şi o să mă ocup să se scoată toate coletele şi să fie mutate în camion, preciză Annasir.

— Vom merge direct la Safran? vru să ştie Fabián.

— Nu. V-am rezervat camere la hotelul Mariott ca să vă odihniţi la noapte; mâine vom trece graniţa cu Irakul şi vom merge la Bagdad, iar de acolo ne vom deplasa la Safran cu elicopterul. Sper ca peste două zile să vă puteţi întâlni cu doamna Tannenberg, răspunse Haydar Annasir.

Trebuiră să îndeplinească toate formalităţile de vamă, dar nu întâmpinară nicio problemă, dat fiind că prezenţa lui Haydar era de ajuns pentru ca funcţionarii să nu le pună beţe în roate. Văzură containerele încărcate de-acum în trei camioane care îi aşteptau în zona de cargo a aeroportului. Apoi se îndreptară spre hotel. Haydar îi anunţă că avea să revină la ora cinei ca să le ţină companie; până atunci, dacă voiau, se puteau odihni. A doua zi, urmau să plece în zori, în jur de ora cinci dimineaţă.

— Cum ţi s-a părut personajul? o întrebă Fabián pe Marta, în vreme ce beau ceva la bar.

— Amabil şi eficient.

— Şi vorbeşte o spaniolă perfectă.

— Da, cu siguranţă că a studiat în Spania; astă-seară ne va spune unde şi ce anume.

— Pe tine, la început, nici nu te-a băgat în seamă.

— Da, ţi s-a adresat ţie; tu eşti bărbat şi, ca atare, trebuia să trateze cu tine. O să-i treacă.

— Ei bine, am fost uimit că nu i-ai trântit vreo obrăznicie pentru că te-a ignorat.

— N-a făcut-o cu rea intenţie. E rodul educaţiei pe care a primit-o. Să nu crezi că voi sunteţi mai buni, răspunse Marta râzând.

— Mă rog, ne-am reciclat şi am făcut un imens efort să fim la înălţimea fetelor, pentru că am aflat deja că sunteţi nişte supraoameni.

— Cu siguranţă că Nietzsche s-a gândit la sora lui când a elaborat teoria supraomului. Dar, serios vorbind, sunt obişnuită să se întâmple aşa când vin să lucrez în Orient. Peste câteva zile, va ceda în faţa evidenţei şi va şti că eu sunt şefa.

— Măi, să fie, tocmai ai pus mâna pe frâiele puterii, îţi mulţumesc că mi-o spui.

Mai glumiră încă puţin, golind paharul de whisky cu gheaţă şi aşteptându-l pe Haydar Annasir. Acesta apăru la opt şi jumătate fix, aşa cum îi anunţase.

„N-arată rău”, se gândi Marta, examinându-l cu un ochi critic, în vreme ce acesta străbătea barul îndreptându-se spre ei.

Haydar purta un costum albastru-închis, bine croit, şi o cravată de la Hermès cu un desen cu elefanţi.

„Cravata cu elefanţi e un pic cam demodată, dar e elegantă”, îşi spuse Marta, în vreme ce se străduia să nu lase să-i scape nici cel mai uşor zâmbet, ca să nu-l facă să se fâstâcească pe acel bărbat înfumurat care nu ştia pe ce teren se află cu aceşti doi străini.

Îi duse să ia cina într-un restaurant situat în zona rezidenţială a Ammanului, unde nu erau decât occidentali. Oameni de afaceri în trecere prin capitala haşemită, care împărţeau masa cu oameni de afaceri şi politicieni iordanieni.

Fabián şi Marta îl lăsară pe Haydar să comande şefului de restaurant cina şi nu făcură niciun moment paradă de faptul că vorbeau araba.

— Sunt curios să ştiu unde aţi învăţat spaniola, zise Fabián.

Haydar păru uşor stânjenit, dar răspunse politicos.

— Sunt licenţiat în Ştiinţe economice la Universitatea Complutense din Madrid. Guvernul spaniol a avut întotdeauna o generoasă politică a burselor pentru ca şi cetăţenii iordanieni să poată studia în ţara dumneavoastră. Am trăit la Madrid şase ani.

— În ce perioadă? vru să ştie Marta.

— Din optzeci până în optzeci şi şase.

— O perioadă foarte interesantă, insistă Marta, sperând ca Haydar să spună ceva mai mult.

— Da, a coincis cu sfârşitul tranziţiei şi cu primul guvern socialist.

— Ce tineri eram pe vremea aceea! exclamă Fabián.

— Spuneţi-mi, lucraţi pentru doamna Tannenberg? întrebă Marta fără ocolişuri.

— Nu, nu tocmai. Lucrez pentru bunicul ei. Conduc birourile domnului Tannenberg de la Amman, răspunse Haydar, nu fără o anume stânjeneală.

— Domnul Tannenberg e arheolog? întrebă în continuare Marta, trecând peste stânjeneala evidentă a lui Haydar.

— E om de afaceri.

— Aha! Parcă înţelesesem că, în urmă cu ani de zile, a fost la Haran şi că acolo a găsit tăbliţele care au pricinuit mare vâlvă în comunitatea arheologică, notă Fabián.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu. Lucrez pentru domnul Tannenberg, dar n-am cunoştinţă de nicio altă activitate în afara afacerilor sale actuale, insistă Haydar, eschivându-se.

— Şi este o indiscreţie dacă vă întreb care sunt interesele domnului Tannenberg?

Întrebarea Martei îl luă nepregătit pe Haydar, care nu se aştepta ca ea să îndrăznească să-l supună acestui interogatoriu.

— Domnul Tannenberg are diverse afaceri, este un om respectat şi bine văzut, căruia îi place mai cu seamă discreţia, răspunse Haydar cu o anume neplăcere.

— Nepoata lui e un arheolog cunoscut în Irak? insistă Marta.

— O cunosc foarte puţin pe doamna Tannenberg; ştiu că e o persoană foarte apreciată în profesia ei şi că e căsătorită cu un reputat profesor de la Universitatea din Bagdad. Dar sunt sigur

că îi puteţi pune ei toate aceste întrebări când veţi ajunge la Safran.

Fabián şi Marta se priviră, convenind tacit să nu mai continue cu întrebările. Fuseseră extrem de nepoliticoşi faţă de amfitrionul lor. Acolo era Orientul, şi în Orient nimeni nu pune întrebări directe fără riscul de a jigni.

— Veţi rămâne cu noi la Safran? întrebă Fabián.

— Voi fi la dispoziţia dumneavoastră cât timp durează săpăturile. Nu ştiu dacă va trebui să rămân tot timpul la Safran sau la Bagdad. Voi fi acolo unde va fi nevoie de mine.

Când se despărţiră la intrarea în hotel, le aminti că avea să îi ia a doua zi de dimineaţă la ora cinci. Camioanele cu încărcătura plecaseră deja spre Safran.

— L-am pus în încurcătură, afirmă Fabián, după ce se despărţiră în uşa ascensorului.

— Da, a trecut prin momente neplăcute. Mă rog, nu mă interesează. Eu sunt curioasă să aflu în ce fel şi când a făcut acest Tannenberg săpături la Haran, fiindcă şi eu am săpat în zona aceea. Înainte de a pleca, am căutat toate expediţiile arheologice care s-au făcut la Haran, şi în niciuna nu figurează vreun Tannenberg.

— De unde să ştiu eu dacă acest misterios bunic a săpat vreodată în alt loc decât în grădina casei sale? La fel de bine putea să cumpere tăbliţele de la vreun hoţ.

— Da, şi eu m-am gândit. Dar mi se întâmplă acelaşi lucru ca şi prietenului tău Yves: mă intrigă bunicul Clarei Tannenberg.

* * *

Călătoria la Bagdad se dovedi a fi extenuantă din pricina căldurii. Oraşul scotea în evidenţă semnele blocadei pe care o suferea. Se vedea sărăcia, de parcă prospera clasă medie irakiană ar fi dispărut peste noapte.

Marta ameţi în elicopter şi nu se putu stăpâni să nu vomite, cu toată grija pe care i-o acordase Fabián.

Când ajunseră la Safran, era palidă şi se simţea epuizată, dar ştia că trebuia să facă un efort pentru că aveau să mai treacă încă multe ore până să se poată odihni.

O surprinse înfăţişarea Clarei Tannenberg: brunetă, de

statură mijlocie, pielea de culoarea scorţişoarei şi ochii albaştri ca oţelul. Era frumoasă. Pur şi simplu frumoasă.

Şi Clara o măsură pe Marta dintr-o privire. Se gândi că probabil era trecută de patruzeci de ani, mai aproape de patruzeci şi cinci; se observa la ea acea siguranţă a femeilor occidentale care îşi datorează totul lor înseşi şi eforturilor lor şi care, în consecinţă, nu sunt dispuse să hotărască altcineva ce pot sau nu pot face. Nici Clarei nu îi scăpă faptul că Marta era o femeie atractivă. Avea părul negru, era înaltă, cu ochi căprui-închis; purta plete lungi până la umeri şi avea unghiile îngrijite.

Se uita întotdeauna la mâinile femeilor. Bunica ei o învăţase să facă aşa; îi spunea că putea recunoaşte după mâini cu ce gen de femei are de-a face. Sfatul nu dăduse greş. Mâinile oglindeau sufletul femeilor şi condiţia lor socială. Mâinile Martei erau înguste şi osoase, cu manichiura făcută recent şi cu unghiile acoperite cu un strat subţire de lac transparent care le dădea doar luciu.

După saluturile de rigoare, îi informă că la Safran sosiseră deja camioanele, dar că nu avuseseră încă timp să descarce containerele.

— Puteţi dormi într-una dintre casele ţăranilor sau, dacă preferaţi, în corturile pe care le-am instalat. Am început să construim mai multe case din chirpici, foarte simple, precum cele care se construiau în urmă cu secole în Mesopotamia şi pe care încă le mai ridică ţăranii în ziua de azi. Unele sunt deja gata, dar mai trebuie să sosească de la Bagdad saltele şi alte obiecte de interior; peste câteva zile, vor fi aici. Vor servi drept casă – nu ştiu dacă pentru toţi, dar măcar pentru o mare parte din membrii expediţiei. Nu va fi nimic luxos, dar sper să vă simţiţi confortabil.

— Putem arunca o privire prin împrejurimi? întrebă Fabián.

— Vreţi să cunoaşteţi locul unde am găsit edificiul? veni replica Clarei.

— Da, aş vrea, răspunse Fabián cu cel mai plăcut zâmbet al lui.

— Bine, voi spune să vi se ducă bagajele la locurile de cazare, şi noi vom merge pe jos până la palat. Nu e departe de

aici, şi azi nu e prea cald, zise Clara.

— Dacă nu vă deranjează, interveni Marta, aş prefera să merg cu maşina. Călătoria m-a ameţit şi nu mă simt prea bine.

— Aveţi nevoie de ceva? Preferaţi să rămâneţi aici? îi spuse Clara.

— Nu, aş dori doar să beau apă şi să mă pot răcori şi, dacă e cu putinţă, să nu merg pe jos, ceru Marta.

Clara dădu câteva ordine şi, într-o clipă, bagajul uşor al Martei era instalat în casa şefului satului, în vreme ce al lui Fabián era dus în casa unei familii care locuia alături.

Marta se bucurase de răgazul de a bea apă şi a-şi reface forţele. Apoi plecară într-un jeep până la locul unde aveau să îşi petreacă următoarele luni.

Fabian sări din maşină înainte ca soldatul care îl conducea să apuce să oprească. Cu pas grăbit, începu să străbată locul, oprindu-se să observe groapa apărută după explozia unei bombe devastatoare.

— Văd că aţi degajat zona, afirmă Fabián.

— Da. Credem că ne aflăm pe acoperişul unui edificiu şi că de fapt ceea ce vedem prin breşa aceea este o încăpere unde cu siguranţă erau stivuite tăbliţele; de aici cantitatea de cioburi pe care le-am găsit. Drept pentru care, fără îndoială, acest loc a fost un templu-palat, răspunse Clara.

— Nu există dovezi că ar fi existat un templu atât de aproape de Ur, spuse Fabián.

— Nu, nu există, dar vă amintesc, profesore, că valoarea oricărei descoperiri este tocmai aceasta: să găseşti ceva despre care, în multe cazuri, nu este niciun indiciu că ar exista. Dacă am săpa de-a lungul şi de-a latul Irakului, am găsi mai multe zeci de temple-palat, dat fiind că acestea erau centrele administrative ale unor zone întinse, explică Clara.

Între timp, Marta se îndepărtase de ei, căutând un loc de unde să aibă o anumită perspectivă asupra zonei. Fabián şi Clara o lăsară, fără să întrerupă acel du-te-vino al Martei.

— E soţia dumneavoastră? îl întrebă Clara.

— Marta, nu, nu este. E profesoară de arheologie la aceeaşi universitate cu mine, Complutense, din Madrid. Şi are o

îndelungată experienţă în munca pe teren. Apropo, cu ani în urmă a fost aproape de Haran, unde bunicul dumneavoastră a găsit acele tăbliţe misterioase.

Clara confirmă în tăcere. Bunicul ei îi interzisese categoric să dea vreo informaţie despre el. Nu trebuia să spună niciun cuvânt mai mult, chiar dacă Fabián ar insista să afle amănunte despre când şi de ce fusese la Haran, aşa că se hotărî să îndrepte conversaţia spre alte făgaşe.

— Aţi fost foarte curajoşi să veniţi în Irak în împrejurările actuale.

— Să sperăm că totul va merge bine. Nu va fi uşor să lucrăm sub presiunea timpului.

— Da, noi, irakienii, avem convingerea că Bush doar îl provoacă pe Saddam.

— Vedeţi să nu vă înşelaţi. V-a declarat război şi, de îndată ce va avea efectivele pregătite, va ataca. Nu cred că vor întârzia s-o facă mai mult de şase sau şapte luni.

— De ce îl sprijină Spania pe Bush împotriva Irakului?

— Nu confundaţi Spania cu guvernul nostru actual. Majoritatea spaniolilor sunt împotriva războiului, nu împărtăşesc motivele lui Bush pentru a porni la război.

— Atunci de ce nu vă revoltaţi?

Fabián izbucni într-un hohot de râs.

— Are haz să mă întrebaţi de ce nu ne revoltăm, când dumneavoastră trăiţi sub cizma lui Saddam. Uitaţi ce este, eu nu sunt de acord cu guvernul meu în ceea ce priveşte sprijinirea Statelor Unite împotriva Irakului, şi nici cu foarte multe alte lucruri, dar Guvernul Spaniei este unul democratic. Vreau să spun că-l putem da jos la urne.

— Irakienii îl iubesc pe Saddam, afirmă Clara.

— Nu, nu-l iubesc, şi, în ziua când va cădea, pentru că va cădea, îl vor apăra doar câţiva favorizaţi ai regimului său. Dictatorii sunt toleraţi, dar nimeni nu-i iubeşte, nici măcar cei care au trăit sub regimul lor fără să crâcnească. Din Saddam, singurul lucru care va rămâne va fi amintirea samavolniciilor sale. Uitaţi, ca lucrurile să fie clare, faptul că suntem împotriva războiului nu înseamnă că-l sprijinim pe Saddam. Saddam

reprezintă tot ceea ce detestă un democrat: este un dictator sângeros, are mâinile pătate cu sângele irakienilor care au îndrăznit să i se opună şi cu cel al kurzilor pe care i-a asasinat în masă. Nu ne interesează Saddam, şi nici soarta pe care o poate avea. Suntem împotriva războiului pentru că nu credem că cineva trebuie să moară ca să dispară un singur om şi, mai ales, pentru că e un război din interese nelegitime: să pună mâna pe ţiţeiul din Irak. America vrea să aibă controlul asupra surselor de energie, pentru că simte în ceafă respiraţia colosului chinez! Dar insist: să nu vă înşelaţi, cei care sunt împotriva războiului îl detestă pe Saddam.

— Nu m-aţi întrebat dacă sunt adeptă a lui Saddam, îi reproşă Clara.

— Nu mă interesează dacă sunteţi sau nu. Ce veţi face? Mă veţi denunţa acestor soldaţi ca să mă aresteze? Îmi închipui că dacă trăiţi în Irak fără să vă lipsească nimic este pentru că sunteţi o apropiată a regimului lui Saddam. N-am putea săpa aici în împrejurările actuale, dacă bunicul dumneavoastră n-ar fi un om puternic în Irak, aşa că nu puteţi păcăli pe nimeni. În schimb, vă înşelaţi crezând că noi cei care venim aici suntem dispuşi să ne ploconim dinaintea lui Saddam sau să ridicăm osanale regimului său. Este un dictator şi ne repugnă profund.

— Dar, chiar şi aşa, aţi venit să faceţi săpături.

— Dacă reuşim să evităm disputele politice, vom face săpături. Am venit să săpăm într-o împrejurare dificilă pentru noi, şi să nu credeţi că ne-a fost uşor să luăm hotărârea. Venirea noastră aici poate fi manipulată de către unii care să ne prezinte drept oameni care îl girează pe Saddam, aşa că ăsta nu e puţin lucru. Credem că suntem aproape să aflăm dacă într-adevăr ceea ce aţi afirmat în congresul de la Roma are vreun temei. Vom lucra fără odihnă şi contra cronometru şi, dacă nu ne atingem obiectivul, cel puţin vom fi încercat. Ca arheologi, nu puteam lăsa să ne scape ocazia.

— Sunteţi prieten cu Yves Picot?

— Da, suntem prieteni de multă vreme. E un tip heterodox, dar unul dintre cei mai buni specialişti şi, bineînţeles, doar cineva ca el ar fi fost în stare să ne convingă să venim să ne

riscăm pielea în acest loc, afirmă Fabián, lăsându-şi privirea să rătăcească în căutarea Martei.

— Câţi arheologi vor participa la misiune?

— Din nefericire, mai puţini decât avem nevoie. Echipa nu e îndeajuns de mare pentru ceea ce trebuie să facem. Vor veni doi experţi în prospecţiune magnetică, un profesor de arheozoologie, altul de anatolistică{44}, şapte arheologi specialişti în Mesopotamia, în afară de mine, de Marta şi de Yves, şi mai mulţi studenţi din ultimii ani la arheologie. În total, vom fi vreo treizeci şi cinci.

Clara nu-şi putu ascunde o grimasă de dezamăgire. Spera ca Picot să fi fost în stare să găsească mai mulţi specialişti pentru expediţie. Fabián îşi dădu seama şi resimţi o anume neplăcere.

— Ar trebui să ziceţi mersi, cum spunem noi în Spania în situaţii din astea. Să vină treizeci şi cinci de persoane să muncească aici e un miracol, şi am făcut-o pentru Yves. Ţara dumneavoastră va fi făcută zob, şi nimănui n-ar trebui să-i ardă de aventuri arheologice; chiar şi aşa, Yves ne-a convins să ne abandonăm lucrările, şi să nu credeţi că e simplu să-i spui decanului facultăţii tale că pleci în plină lună septembrie, când cursurile sunt pe punctul de a începe. Aşa că toţi cei care am venit aici am făcut un sacrificiu ştiind cât de greu va fi să găsim ceva care să merite într-adevăr osteneala şi să justifice investiţia noastră de timp şi de prestigiu profesional.

— Nu puneţi problema de parcă mi-aţi face o favoare! răspunse Clara exasperată. Dacă aţi venit este pentru că aţi crezut că veţi putea obţine ceva, altminteri n-aţi fi aici!

Marta se apropiase de ei şi auzi ultima parte a conversaţiei.

— Ce-aţi păţit? întrebă ea.

— Schimb de opinii, răspunse Fabián.

Clara nu mai spuse nimic, îşi lăsă privirea în pământ şi respiră adânc. Nu dorea să-i iasă la iveală firea năbădăioasă şi, cu atât mai puţin, să se întâmple asta exact înaintea începerii lucrărilor. Îi lipsea Ahmed; el era descurcăreţ, ştia cum să trateze cu toată lumea şi să spună ce gândeşte fără să jignească, dar menţinându-se ferm pe poziţie.

— Bine, continuă Marta, am aruncat o privire prin

împrejurimi. E interesant ce se vede. Pe câţi muncitori putem conta?

— În jur de o sută. Aici, în Safran, contăm pe cincizeci, iar restul vor veni din satele din apropiere.

— Avem nevoie de mai mulţi. E imposibil să degajăm tot acest nisip dacă n-avem suficientă mână de lucru. Acelea sunt casele care se ridică pentru echipă? întrebă Marta arătând în faţă.

— Da. Sunt cam la trei sute de metri, nu prea departe. Aşa că, locuind lângă şantier, nu vom avea nevoie de maşini ca să ne deplasăm, răspunse Clara.

— Noi am adus corturi solide. După părerea mea, muncitorii vor trebui să termine ceea ce fac, ca să nu lase lucrurile la jumătate, dar prioritatea este să înceapă deja săpăturile.

Tonul Martei nu lăsa loc de îndoială.

— Deja? înainte să ajungă şi restul expediţiei? întrebă Fabián uimit.

— Da. Nu e timp de pierdut. Sincer, nu cred că putem face treabă într-un timp atât de scurt, aşa că trebuie s-o pornim deja. Vom începe mâine. Dacă sunteţi de acord, acum, când ne întoarcem în sat, ar trebui să-i adunăm pe oameni ca să le explicăm anumite amănunte ale muncii pe care o au de realizat. Vom încerca să facem în aşa fel încât zona să fie cât mai degajată cu putinţă pentru când vor sosi Yves şi restul echipei. Sunteţi de acord?

— Tu comanzi, răspunse Fabián.

— Din partea mea, de acord, afirmă Clara.

— Bine, o să vă explic planul de lucru la care m-am gândit: iată ce putem începe să facem…

18

Hans Hausser intră cu pas hotărât în imensul hol al unui modern edificiu din inima Londrei. Un panou semnala zecile de firme care îşi aveau sediul în acel monstru de sticlă şi oţel. Căută cu privirea numele de Global Group, deşi ştia că se afla la etajul şapte. Se îndreptă spre ascensor, simţind un ghimpe de nelinişte în capul pieptului.

Un ilustru profesor de fizică cuantică urma să angajeze un executant care să asasineze un bărbat şi familia acestuia, indiferent de cine şi de câţi ar fi fost. Nu simţea niciun fel de milă, ci doar îngrijorarea că poate nu va reuşi să negocieze cu bărbatul pe care avea să-l întâlnească.

Birourile companiei Global Group păreau asemănătoare cu cele ale oricărei companii multinaţionale: pereţi de culoare cenuşiu-deschis, tavane albe, mobilier modern, tablouri abstracte de bună calitate ale unor pictori cu nume imposibil de reţinut, secretare elegante, discrete şi amabile.

Tom Martin nu-l făcu să aştepte. Îl întâmpină în uşa biroului, o încăpere împodobită cu o splendidă bibliotecă din lemn de culoare deschisă, care acoperea cei patru pereţi, o enormă fereastră prin care putea vedea vechea Londră cu Tamisa curgând liniştit, fotolii din piele şi niciun obiect personal. Nici fotografii, nici trofee; pe imensa masă de cristal şi oţel nu era nicio hârtie; doar un telefon sofisticat şi un computer personal.

Odată instalaţi în fotolii cu câte o cafea dinainte, Tom Martin se pregăti să-l asculte cu o oarecare curiozitate pe bătrânul dezorientat din faţa lui.

— Bine, spuneţi-mi cu ce pot să vă ajut…

— Nu vă voi face să pierdeţi timpul. Ştiu că activitatea dumneavoastră este aceea de a trimite oameni în zonele de conflict. Aveţi o mică armată de oameni care vin şi pleacă în grupuri mari sau reduse, ba chiar individual. Mai ştiu că

activitatea dumneavoastră este aceea de a oferi securitate, dar, dacă trecem peste eufemisme, în firma dumneavoastră se ucide. Oamenii dumneavoastră ucid alţi oameni pentru a proteja persoanele care îi angajează sau pentru a apăra interese materiale, fie că sunt edificii, zăcăminte petroliere sau orice altceva.

Tom Martin îl asculta pe bătrân cu un amestec de perplexitate şi de amuzament. Unde voia să ajungă omul ăsta?

— Domnule Martin, am nevoie să-l angajez pe unul dintre oamenii dumneavoastră ca să ucidă un bărbat. Mă rog, în realitate, va trebui să ucidă mai mult de o persoană, în acest moment nu ştiu exact câte, poate două, poate trei, poate cinci, nu ştiu.

Patronul companiei Global Group nu-şi putu ascunde surpriza pe care i-o pricinuia cererea acelui bărbat: un bătrân cu înfăţişare distinsă care insistase să obţină, de câteva săptămâni, o întrevedere, prezentându-se drept domnul Burton, şi care stătea liniştit în faţa lui cerându-i nişte asasini plătiţi. Simplu ca bună ziua.

— Scuzaţi-mă, domnule Burton. Burton e numele dumneavoastră?

— Spuneţi-mi aşa, zise profesorul Hausser.

— Adică, nu vă numiţi Burton… În sfârşit, eu n-am nevoie să ştiu cine sunt clienţii mei…

— Dumneavoastră trebuie să ştiţi că veţi fi plătit şi că veţi fi plătit bine. Am de gând să fiu extrem de generos.

— Dacă v-am înţeles bine, vreţi să ucideţi pe cineva. De ce?

— Asta nu e treaba dumneavoastră. Să zicem că există o persoană ale cărei interese s-au ciocnit cu ale mele şi cu ale unor prieteni, persoană care nu s-a dat în lături să folosească împotriva noastră metode expeditive. Aşa că vrem să-l eliminăm.

— Şi celelalte persoane pe care vreţi să le eliminaţi…?

— Rudele lui directe. Cele pe care le veţi găsi.

Tom Martin rămase tăcut, impresionat de calmul cu care bărbatul acela cu înfăţişare blajină îi cerea să comită câteva asasinate. I-o ceruse cu aceeaşi voce cu care ar comanda o cafea

într-un bar sau cu care l-ar saluta dimineaţa pe portar: plin de cordialitate, fără să acorde vreo importanţă gestului.

— Îmi puteţi preciza ce a făcut omul acela şi de ce trebuie să extindeţi sancţiunea asupra familiei sale?

— Nu. Spuneţi-mi dacă acceptaţi treaba şi cât mă va costa.

— Să vă explic, eu n-am o agenţie de asasini, aşa că…

— Haideţi, domnule Martin, ştiu cine sunteţi! Oamenii din branşă vă consideră cel mai bun şi vă laudă discreţia. Mi s-a recomandat să vă prezint lucrurile direct, şi asta este ceea ce fac.

— Aş dori să ştiu cine v-a vorbit despre firma mea.

— O cunoştinţă comună. Un om care vă ştie şi care a făcut afaceri cu dumneavoastră spre deplina lui satisfacţie.

— Şi persoana aceea v-a spus că firma mea este una de asasini?

— Domnule Martin, nu mă cunoaşteţi, şi de aceea n-aveţi încredere în mine. Dar cum numiţi ceea ce fac oamenii dumneavoastră în minele de diamante când mitraliază un biet negru pentru că s-a apropiat prea mult de împrejmuirea de securitate? Ce îmi spuneţi despre acele echipe de protecţie a oamenilor de afaceri care nu şovăie să apese pe trăgaci la indicaţia şefului de tură?

— Trebuie să ştiu cine sunteţi, o referinţă…

— N-o veţi avea, îmi pare rău. Dacă vă temeţi că e o cursă, staţi liniştit. Sunt bătrân, probabil că nu mi-a mai rămas mult timp de trăit, şi ce mi-a mai rămas vreau să-l dedic lichidării unei vechi datorii. De aceea am nevoie ca oamenii dumneavoastră să ucidă un om.

Tom Martin rămase tăcut, examinându-l pe acel bătrân care, cu atâta aplomb şi fără ocolişuri, îi cerea să ucidă un om. Nu, sigur nu era poliţist. Curiozitatea îl dădu gata şi, sărind peste propriile reguli de siguranţă, se hotărî să rişte.

— Cine este omul pe care vreţi să-l ucideţi?

— Acceptaţi treaba?

— Spuneţi-mi despre cine este vorba şi unde se află.

— Cât va costa?

— Pentru început, va trebui să facem o prospectare a

terenului şi apoi hotărâm cum şi când; şi asta înseamnă mulţi bani.

— Un milion de euro pentru bărbat şi altul pentru familia lui?

Directorul companiei Global Group rămase impresionat. Ori bătrânul îl ispitea cu banii, ori habar n-avea de preţurile pieţei.

— Aveţi această sumă?

— În acest moment, am trei sute de mii de euro la mine. Dacă încheiem înţelegerea, vi-i voi da. Restul, pe măsură ce se îndeplineşte misiunea.

— Pe cine vreţi să ucideţi, pe Saddam Hussein?

— Nu.

— Cine e bărbatul? Aveţi fotografii recente?

— Nu. N-am fotografii ale lui. E bătrân, un om mai în vârstă decât mine, să tot aibă în jur de nouăzeci de ani. Trăieşte în Irak.

— În Irak?

Surpriza lui Martin era din ce în ce mai mare.

— Da, cred că în Irak; cel puţin, există acolo o rudă a lui care are o casă. Priviţi aceste fotografii ale casei. Nu ştiu dacă el locuieşte acolo sau nu, dar persoana care locuieşte e rudă cu el, o femeie care trebuie şi ea să moară, dar nu înainte de a ne conduce la obiectivul nostru.

Tom Martin luă fotografiile Casei Galbene pe care le făcuseră oamenii din echipa trimisă de Luca Marini. Le privi cu atenţie. Casa era o reşedinţă colonială, bine protejată, judecând după ceea ce prinseseră camerele de luat vederi.

În câteva fotografii, apărea o femeie atrăgătoare, îmbrăcată după moda occidentală, însoţită de o altă femeie, în vârstă, acoperită din cap până în picioare.

— Asta e la Bagdad? întrebă Tom Martin.

— Da, la Bagdad.

— Şi asta e femeia… mai mult afirmă decât întrebă Martin, privind altă fotografie.

— Da, cred că e o rudă a individului care trebuie să moară. Are acelaşi nume de familie. Ea vă poate conduce până la el.

— Care este numele de familie?

— Tannenberg.

Preşedintele Agenţiei Global Group rămase câteva clipe tăcut. Nu era pentru prima dată când auzea acest nume de familie. Nu de mult, prietenul său Paul Dukais îi ceruse oameni ca să se infiltreze într-o expediţie arheologică organizată de femeia aceea, acea Tannenberg, care, după cât se părea, voia să rămână cu ceva care nu era al ei sau, cel puţin, nu era numai al ei.

După cum vedea, familia Tannenberg avea duşmani pretutindeni, dispuşi să-i elimine fără menajamente. Oare bărbatul acesta pe care îl avea în faţă voia acelaşi lucru ca Dukais ori motivul lui era diferit?

— Acceptaţi treaba?

— Da.

— Bine, să semnăm un contract.

— Domnule… domnule Burton, nu se semnează astfel de contracte.

— Eu n-o să vă dau niciun euro dacă nu e cu contract.

— Vom face un contract general, de cercetare a unui anume individ într-un anume loc…

— Da, dar fără să se menţioneze numele individului. Vreau discreţie.

— Dumneavoastră cereţi prea mult…

— Şi plătesc la fel de mult. Ştiu că suma pe care o să v-o dau este mai mare decât ce încasaţi pentru acest gen de comenzi. Aşa că, pentru două milioane de euro, veţi face lucrurile cum vă cer eu.

— Bineînţeles că le voi face.

— Şi încă ceva, domnule Martin, ştiu că sunteţi cel mai bun, sau cel puţin aşa se vorbeşte. Dar vă plătesc atât de generos pentru că nu vreau greşeli, şi nici trădări. Dacă mă trădaţi, eu şi prietenii mei dispunem de suficienţi bani ca să vă căutăm şi în gaură de şarpe, dacă ar fi nevoie, întotdeauna va exista cineva care să dorească să facă treaba, inclusiv cineva de aici, dinăuntru.

— Nu vă îngădui să mă ameninţaţi. Dacă aveţi dubii în ceea ce mă priveşte, închei aici această conversaţie, răspunse foarte

serios Tom Martin.

— Nu, nu este o ameninţare. Vreau pur şi simplu ca lucrurile să fie clare de la început. La vârsta mea, banii pe care-i am nu-i pot nici cheltui, nici nu-i pot duce în mormânt. Aşa că, fiind încă în viaţă, îi investesc în îndeplinirea ultimelor mele dorinţe, asta e ceea ce fac.

— Domnule Burton, sau oricum v-aţi numi, în branşa mea nu ne îndeletnicim cu trădarea clienţilor. Cel care o face trebuie să tragă obloanele.

Hans Hausser îi dădu toate informaţiile de care dispunea. Nu erau multe, căci Tannenberg detectase echipa lui Marini, şi aceştia nu avuseseră timp să trimită mai multe amănunte despre cine mai locuia în casa aceea de culoare galbenă, în afară de femeie şi de soţul ei, împreună cu câţiva servitori.

După două ore, profesorul ieşea din compania Global Group. Se simţea mulţumit pentru că intuia că, în sfârşit, erau aproape de ora răzbunării.

Se plimbă fără ţintă, convins că Martin pusese să fie urmărit. Intră în hotelul Claridge şi se îndreptă spre restaurant, unde luă masa de prânz, fără prea multă poftă de mâncare. Ieşi apoi în hol şi căută un ascensor. Cei care l-ar urmări se gândeau probabil că era cazat în hotel, aşa că apăsă pe butonul etajului patru. Ieşi acolo şi căută scările ca să coboare până la etajul doi. Odată ajuns aici, chemă din nou ascensorul şi apăsă pe butonul garajului.

Un portar surprins îl întrebă unde era maşina lui, la care el nici măcar nu răspunse, zâmbind ca şi cum n-ar înţelege nimic. La vârsta lui, părea inofensiv. Străbătu garajul şi, după un moment, ieşi pe rampa maşinilor. Coti la primul colţ de stradă şi se îndepărtă de hotel, căută un taxi, pe care îl găsi imediat, şi ceru să fie dus la aeroport. Avionul lui pleca peste câteva ore cu direcţia Hamburg. De acolo, urma să ia alt avion spre Berlin şi, de acolo, acasă la Bonn. Nu ştia dacă reuşise să-l deruteze pe Tom Martin, dar măcar îi făcuse lucrurile mai anevoioase.

* * *

— Eu sunt.

Carlo Cipriani recunoscu vocea prietenului său. Ştia că avea

să îl sune, fiindcă primise un e-mail cifrat, iar el îi răspunsese trimiţându-i altul cu numărul de telefon mobil la care trebuia să-l apeleze. Odată încheiată convorbirea, se gândea să arunce cartela în Tibru.

— Totul a mers bine. A acceptat şi se va pune în mişcare imediat.

— Nu ţi-a făcut probleme?

— Era surprins, dar domnul Burton a fost destul de convingător, râse printre dinţi Hans Hausser.

— Când îţi dă de veste?

— Peste două săptămâni. Trebuie să formeze o echipă, s-o trimită… asta înseamnă timp.

— Măcar de-ar izbuti! răspunse Carlo.

— Facem ceea ce trebuie să facem, şi, chiar dacă în anumite privinţe vom da greş, important e să mergem mai departe, să nu ne oprim.

Prin telefon, se strecura o voce impersonală chemând pasagerii avionului spre Berlin.

— O să te sun de îndată ce o să ştiu ceva. Ia legătura cu ceilalţi!

— Aşa voi face, îl asigură Cipriani.

Hans Hausser închise telefonul public de la care suna de pe aeroportul din Hamburg.

Tocmai se anunţa zborul lui la Berlin. De acolo, urma să o sune pe Berta. Fiica lui era îngrijorată de plecările şi sosirile lui şi începuse să-l someze să-i spună ce se întâmpla. El o minţea, asigurând-o că pleacă în călătorie ca să se întâlnească cu nişte bătrâni profesori pensionaţi ca el, dar Berta nu-l credea. Bineînţeles că nu şi l-ar putea închipui niciodată pe tatăl ei angajând asasini ca să ucidă un om. Ar putea jura că e un om paşnic – la universitate fusese întotdeauna în fruntea protestelor împotriva războaielor sau a oricărei expresii de violenţă, oriunde şi oricum s-ar fi întâmplat. În plus, era un vajnic apărător al drepturilor omului, şi studenţii lui îl adorau cu adevărat, aşa că el continua să meargă la universitate ca profesor emerit. Nimeni nu voia ca Hans Hausser să se retragă definitiv.

* * *

Mercedes Barreda se grăbi spre dormitor. Îşi lăsase pe pat geanta în care avea telefonul mobil cu numărul la care vreunul dintre prietenii ei o putea suna.

Deschise iute geanta, temându-se că apelul s-ar putea opri în orice clipă.

— Nu te agita, îl auzi pe Carlo spunându-i, înainte de a avea timp să rostească vreun cuvânt.

— Veneam în fugă.

— Linişteşte-te, lucrurile sunt în curs de desfăşurare.

— Cum a mers totul?

— Fără probleme. Peste două săptămâni, vom şti ceva mai mult.

— Atât de mult timp?

— Nu fi nerăbdătoare!

— Ba sunt, întotdeauna am fost.

— Nu e uşor ce vrem noi…

— Ştiu, dar uneori mi-e teamă să nu mor şi să nu fi reuşit… ştii tu.

— Da, şi eu am coşmarul ăsta, dar suntem pe ultima linie dreaptă.

Când terminară convorbirea, Mercedes se prăbuşi pe canapea. Era obosită. Vizitase două şantiere pe care firma ei de construcţii le avea în lucru şi, pe deasupra, avusese şi o întâlnire cu mai mulţi arhitecţi şi şefi de lucrări care munceau pentru firma ei.

Se gândi că toţi banii pe care îi strânsese urmau să aibă cea mai bună întrebuinţare, pentru că îi investea în ucigaşi plătiţi să-l omoare pe Tannenberg.

Banii nu o interesaseră niciodată. Îi câştigase muncind, într-adevăr, dar fără un scop anume. Îşi făcuse testamentul: când o să moară, tot ce avea va ajunge la diferite ONG-uri şi la o organizaţie de ajutorare a animalelor, iar acţiunile firmei vor fi repartizate în părţi egale angajaţilor care lucrau cu ea de mai mulţi ani. Nu o spusese nimănui, pentru că îşi rezervase posibilitatea de a se răzgândi, dar pentru moment aşa dispusese.

Menajera îi lăsase pregătite pe masa din bucătărie o salată şi un file de pui pane. Le puse pe o tavă şi se aşeză în faţa televizorului. Aşa se desfăşurau serile ei de când îi murise bunica, iar, de atunci, trecuseră mulţi ani.

Casa era refugiul ei, nu invitase niciodată pe nimeni, în afara singurilor ei prieteni: Hans, Carlo şi Bruno.

* * *

Bruno terminase de luat cina, când soneria telefonului mobil pe care îl purta în buzunarul hainei îl făcu să tresară. Soţia lui, Deborah, intră în fugă. Ştia că, de la un timp încoace, de când se întorsese de la Roma, soţul ei cumpăra şi distrugea cartele telefonice folosite fără să-i explice de ce. Dar nu era nevoie să o facă. Ea ştia că trecutul continua să fie prezent în viaţa lui Bruno. Nici copiii, nici nepoţii lor nu reuşiseră să-l şteargă. Pentru Bruno Müller, nimic nu era mai important decât cele trăite în urmă cu şaizeci de ani.

Deborah îşi muşcă buzele ca să nu lase să-i scape niciun reproş, mai cu seamă pentru că, în seara aceea, Sara şi Daniel luau masa acasă. Nu era un fapt obişnuit ca amândoi copiii lor să vină deodată, căci Daniel călătorea întruna dintr-o parte într-alta a lumii, acompaniind cu vioara lui cele mai bune orchestre simfonice.

— Scuzaţi-mă o clipă… spuse Bruno, pe când ieşea din sufragerie spre biroul lui.

— Ce misterios e tata, remarcă Sara.

— Nu poţi respecta intimitatea celorlalţi? îi reproşă Daniel.

— Haideţi, să nu ne supărăm, e doar un telefon, interveni mama lor, căutând un subiect de conversaţie care să le distragă atenţia până când Bruno avea să se întoarcă.

— Totul merge bine, spuse Carlo.

— Ah! Mi s-a luat o piatră de pe inimă, răspunse Bruno; eram îngrijorat.

— E în drum spre casă, şi peste două săptămâni ne va spune ceva.

— Dar au acceptat treaba?

— Da, ştii că avea o ofertă foarte generoasă la care e greu să spui nu.

— Când o să ne vedem?

— Poate când o să ştim ceva concret. Acum nu cred că e necesar.

— Ai dreptate. Ai vorbit cu ea?

— Chiar acum. E bine, e la fel de nerăbdătoare ca noi.

— Am aşteptat atât de mult…

— Am ajuns la capăt.

— Ai dreptate.

Când Bruno închise telefonul, scoase cartela din mobil şi o tăie în bucăţi; apoi merse la baie şi o aruncă în toaletă. De când se întorsese de la Roma, aşa făcea de fiecare dată după ce vorbea cu prietenii lui.

* * *

Luca Marini aştepta să fie anunţat Carlo Cipriani. Petrecuse toată dimineaţa făcându-şi tot felul de analize – controlul anual la care se supunea la clinica prietenului său.

Peste câteva zile, Antonino, fiul lui Carlo, îi va da rezultatele, văzute cu siguranţă în prealabil de tatăl lui. Acum mergea să ia masa de prânz cu Carlo, aşa cum stabiliseră.

Carlo intră în cabinetul de consultaţii al fiului lui şi îşi îmbrăţişă prietenul.

— Mi s-a spus că stai extraordinar de bine cu sănătatea, nu-i aşa, Antonino?

— Aşa se pare, răspunse acesta. După cum se vede, nu e nimic pentru care să fiţi îngrijorat.

— Şi oboseala? întrebă Marini temător.

— Nu ţi-a trecut prin cap că ar putea fi vârsta? glumi Carlo. E ceea ce îmi spune Antonino când mă plâng.

Ajunşi la restaurant, Carlo Cipriani îl întrebă direct pe prietenul său ce anume îl preocupa.

— Ai mai primit veşti de la foştii tăi colegi din poliţie?

— Acum două seri am luat cina cu câţiva dintre ei, cu ocazia pensionării unui prieten. I-am întrebat în treacăt şi mi-au spus că n-au închis cazul, dar că l-au lăsat deoparte. După primele zile, n-au mai fost presaţi să continue cercetările, iar prietenul care se ocupă de dosar a hotărât să-l vâre într-un sertar. Dacă va mai fi presat, va spune că se mai ocupă încă.

— Asta e tot?

— Asta e mult, Carlo, nu le pot cere mai mult de atât. Îmi fac o favoare. Dacă se vor face presiuni asupra lor, mă vor anunţa; dar, în orice caz, sunt conştienţi de faptul că, dacă eu nu le spun adevărul, nu le va fi uşor să găsească nicio pistă.

— Ar putea dori să stea de vorbă cu Mercedes, asta pentru că ai desemnat-o ca fiind persoana care ceruse un raport despre situaţia din Irak.

— Da, dar nu e un delict să vrei să ştii ce se întâmplă în Irak. Fără îndoială că e o poveste greu de înghiţit: o antreprenoare catalană, care angajează o agenţie de detectivi italieni ca să-i facă un raport despre situaţia din Irak, ca să ştie dacă poate să facă afaceri odată încheiat războiul care se anunţă, şi totul, la recomandarea unui prieten.

— E cusută cu aţă albă… şopti Carlo.

— Tocmai asta face ca povestea să fie credibilă, răspunse Marini; pe deasupra, sunt un actor desăvârşit, glumi el.

— Ai prieteni buni, asta ne-a ajutat.

— Sigur că am prieteni buni, iar tu eşti unul dintre ei. Dar, acum, vreau să-ţi spun că Mercedes Barreda mi s-a părut o femeie cumplită.

— Nici vorbă. În realitate, este o femeie extraordinară şi cu mult curaj, cu un curaj pe care nici nu ţi-l poţi închipui. Este persoana cea mai curajoasă pe care o cunosc.

— O apreciezi, într-adevăr.

— Ţin foarte mult la ea.

— Şi de ce nu te însori cu ea?

— E o prietenă foarte dragă, nimic mai mult.

— Pe care o şi admiri. Când sunteţi împreună, se observă o complicitate specială între voi doi.

— Nu, să nu vezi ceea ce nu este, vorbesc serios. Pentru mine, Mercedes e mai mult decât o rudă. O port mereu în inimă, ca şi pe Bruno şi pe Hans.

— Sunt prietenii tăi de suflet. De când vă cunoaşteţi?

— De atât de multă vreme, încât, dacă-mi amintesc, îmi dau seama cât sunt de bătrân.

Carlo schimbă în mod subtil tema conversaţiei. Niciodată nu

rostea un cuvânt în plus despre prietenii lui şi, cu atât mai puţin, despre trecutul lor comun, care îi unea mai presus de bine şi de rău.

19

Se vedea că el comanda în grupul acela atât de pestriţ. Nu trebuia să fii foarte perspicace pentru a-ţi da seama că bărbatul acela înalt, bine făcut şi cu părul blond-închis îi domina pe bărbaţii şi pe femeile care nu încetaseră să râdă şi să facă glume tot aşteptând să-şi culeagă valizele de pe benzile transportoare. Ajunseseră înaintea lui cu o cursă anterioară şi se părea că toţi aveau bagaje în plus. Tresărise auzindu-i vorbind despre arheologie. Urmau să facă săpături în Irak, şi Gian Maria se gândi încă o dată că nu există coincidenţe şi că dacă el se întâlnise cu un grup de arheologi care mergeau în Irak era pentru că Providenţa voise să fie aşa.

Îi auzise spunând că se îndreptau spre Irak, dar că, în noaptea aceea, înainte de a trece graniţa, urmau să doarmă la Amman. Preotul, nervos, făcu un efort aproape supraomenesc ca să-şi ascundă sfiala şi să discute cu şeful grupului înainte ca acesta să dispară din terminalul aeroportului.

— Scuzaţi-mă, pot vorbi o clipă cu dumneavoastră?

Yves Picot îl privi pe bărbatul care, roşu ca sfecla de jenă, aştepta cu teamă să-i dea verdictul.

— Da, spuneţi…

— V-am auzit zicând că mergeţi la Bagdad…

— Da, aşa este.

— Aş putea merge cu dumneavoastră?

— Cu noi? Dar cine sunteţi?

Tânărul se înroşi încă şi mai tare. Nu voia să mintă, nu putea, dar nici nu avea să-i spună tot adevărul.

— Mă numesc Gian Maria şi merg în Irak să văd ce pot face.

— Cum adică să vedeţi ce puteţi face? Ce anume v-aţi propus?

— Printre altele, să dau o mână de ajutor. Am nişte prieteni care lucrează într-un ONG şi care vin în ajutorul copiilor din

cartierele cele mai sărace ale Bagdadului, aprovizionând spitalele cu anumite medicamente. Ştiţi că duc lipsă de toate cele din pricina embargoului… Oamenii mor pentru că n-au antibiotice cu care să combată infecţiile şi…

— Destul, ştiu cum e în Irak, aţi venit la întâmplare?

— I-am anunţat pe prietenii mei că sosesc, dar ei nu pot veni să mă ia de la Amman, iar eu… Realmente, nu sunt obişnuit cu astfel de lucruri, şi dacă aş putea merge cu dumneavoastră la Bagdad… Voi plăti cât îmi cereţi.

Yves Picot izbucni într-un hohot de râs. Îi era simpatic acest bărbat timid, pe care simplul fapt că îi vorbise îl făcuse să devină roşu ca racul.

— În ce hotel staţi? îl întrebă Picot.

— În nici unul…

— Şi cum v-aţi gândit să mergeţi la Bagdad?

— Nu ştiam cum… M-am gândit că o să aflu aici.

— La cinci dimineaţa plecăm de la hotelul Mariott. Dacă sunteţi acolo, vă vom lua cu noi. Întrebaţi de mine; mă numesc Yves Picot.

Se întoarse cu spatele şi îl lăsă pe tânăr uluit, fără să-i dea măcar şansa de a-i mulţumi.

Gian Maria oftă uşurat. Îşi luă valijoara neagră în care îşi ducea puţinele lucruri şi ieşi din aeroport ca să caute un taxi. Se gândise să meargă la hotelul Mariott ca să vadă dacă nu găsea şi el, cu puţin noroc, o cameră acolo; dacă era cu putinţă, prefera să fie aproape de echipa de arheologi.

Taxiul îl lăsă la uşa hotelului, şi Gian Maria intră cu paşi hotărâţi, în hol, unde aerul condiţionat îl făcu să răsufle uşurat că scăpase de căldura de afară. Grupul lui Picot tocmai se înregistra la recepţie. Nu voia să pară sâcâitor, aşa că se retrase într-un loc discret aşteptând să se elibereze recepţia. După douăzeci de minute, se prezentă la ghişeu.

Recepţionera îi explică, într-o engleză impecabilă, că n-avea nicio cameră de o persoană; îi rămăsese doar una dublă, pe care, probabil nu o dorea, îi spuse ea.

Gian Maria şovăi câteva clipe. Nu-i prisoseau banii şi, dacă plătea o cameră dublă, resursele i s-ar fi redus considerabil, dar

ajunse la concluzia că aşa era cel mai bine. Drept pentru care, cinci minute mai târziu, era instalat într-o cameră comodă, din care se hotărî să nu iasă până a doua zi. Nu voia să se expună riscurilor şi, cu atât mai puţin, să se rătăcească într-un oraş necunoscut. În plus, nu i-ar prinde rău să se odihnească. Simţea nevoia unei pauze după atâtea zile de agitaţie, căutând modalitatea de a pleca din Roma, fără să trezească bănuieli.

Îl sună la Roma pe superiorul său ca să-i spună că ajunsese cu bine şi că a doua zi urma să treacă frontiera în Irak.

Apoi, tolănit în pat şi cu o carte în mână, adormi. Nu era nici ora trei dimineaţa, când se trezi brusc. Peste două ore, echipa de arheologi urma să părăsească hotelul. Temându-se să nu adoarmă la loc, sună la recepţie ca să le amintească să-l trezească la patru. Dar nu mai reuşi să adoarmă; nu putea, se gândea dacă n-ar trebui să-l întrebe pe arheologul acela care părea şeful echipei, pe Picot, dacă o cunoaşte pe Clara Tannenberg. S-ar putea să o cunoască sau măcar să ştie unde se află. Dacă mergeau în Irak, şi femeia trăia în Irak… Dar, de cum se hotăra să întrebe, se şi răzgândea. Nu, nu se putea destăinui nici unui străin. Dacă ajungea să-l întrebe de ea pe Picot, acesta va voi să ştie cine era şi, în cazul în care ar cunoaşte-o, l-ar pune în încurcătură. El nu putea dezvălui nimănui nici de ce, nici cu ce scop merge la Bagdad. Trebuia să păstreze tăcerea, chiar dacă acest lucru nu se dovedea a fi foarte uşor.

* * *

Yves Picot nu era binedispus. Se culcase târziu, îl durea capul şi îi era somn. N-avea niciun chef să stea de vorbă. Când îl întâlni în hol pe tânărul din aeroport, fu cât pe-aci să-i spună să-şi caute alt mijloc de deplasare la Bagdad, dar privirea tristă a acelui bărbat îl făcu să reacţioneze cu o generozitate pe care, de fapt, nu o avea.

— Urcaţi-vă în acel Land Rover şi nu deranjaţi pe nimeni!

Îi spuse doar atât. Gian Maria nu crâcni şi intră în maşina pe care i-o indicase, în care şoferul aştepta ca grupul care îi fusese repartizat să urce.

Un minut mai târziu, sosiră trei tinere; nu puteau avea mai

mult de douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani.

— Tu eşti cel din aeroport! exclamă o blondă cu ochi verzi, mică de statură şi subţire.

— Eu? întrebă Gian Maria, surprins.

— Da, te-am observat cât timp aşteptam bagajele. Te tot uitai la noi, nu-i aşa, fetelor?

Celelalte două râseră, în vreme ce Gian Maria se înroşea.

— Mă numesc Magda, se prezentă blonda cu ochii verzi, şi zăpăcitele astea două sunt Lola şi Marisa.

Îl sărutară în loc să dea mâna şi se aşezară lângă el, vorbind întruna.

Gian Maria le asculta, fără să intervină. Doar din când în când i se adresau, şi el le răspundea, încercând să nu rostească niciun cuvânt de prisos. Trecură graniţa fără probleme, şi nu era încă ora zece când ajunseră la Bagdad.

Yves Picot avea o întâlnire cu Ahmed Husseini la minister. Expediţia se instală în hotelul Palestina, unde rezervaseră camere ca să-şi petreacă noaptea. Gian Maria se îndreptă cu ei spre hotel şi, de acolo, localiză ONG-ul unde era într-adevăr aşteptat.

— Cu ce vă ocupaţi? îl întrebă deodată Magda.

— Eu? întrebă descumpănit Gian Maria.

— Da, fireşte, dumneavoastră. Cu ce ne ocupăm noi ştiu deja!

— Sunteţi arheologi, nu-i aşa? întrebă el timid.

— Nu, încă nu, răspunse Marisa, o fată lipsită de farmec, cu părul şaten.

— Suntem în ultimul an, preciză Lola. Anul ăsta terminăm facultatea. Dar am venit pentru că e o ocazie unică şi, în plus, dă bine în CV… Să sapi sub conducerea lui Yves Picot, cu Fabián Tudela şi Marta Gómez, e ceva!

— Sper ca după asta să ne treacă la examen, spuse râzând Magda, pentru că Marta Gómez e o profesoară a dracului. Pe mine m-a picat anul trecut.

— Iar pe mine abia m-a trecut, şi m-am prezentat la examen ca-n filme, se plânse Marisa, dar pentru femeia asta niciodată nu ştii îndeajuns.

— Să vedem dacă nu-şi găseşte vreun iubit şi se potoleşte, spuse Lola, izbucnind în râs; aici, bărbaţii îl au pe vino-ncoace.

— Nu cred că Gómez duce lipsă de bărbaţi în jurul ei; uită-te numai cum o privesc ceilalţi profesori… răspunse Marisa.

— Şi colegii noştri, la fel, interveni Magda. Toţi se ţin după ea.

— Sunteţi italian? întrebă Lola.

— Da.

— Dar vorbiţi spaniola, insistă Lola.

— Puţin, nu prea mult, spuse Gian Maria, stânjenit de întrebările celor trei fete.

— Bine, şi cu ce vă ocupaţi? întrebă din nou Magda.

— Sunt licenţiat în limbi moarte, spuse Gian Maria, rugându-se ca ele să nu mai insiste.

— Dar cui i s-ar năzări să studieze limbile moarte?! Ce chestie plicticoasă! Nimic nu poate fi mai rău, exclamă Magda.

— Adică, vreţi să spuneţi că vorbiţi ebraica, aramaica{45}… vru să ştie Lola.

— Şi akkadiana, şi hurrita{46}… adăugă Gian Maria.

— Dar câţi ani aveţi?

Întrebarea Magdei îl descumpăni.

— Treizeci şi cinci, răspunse Gian Maria.

— Ia te uită, şi noi care credeam că sunteţi de vârsta noastră! exclamă Marisa.

— Nu vă dădeam mai mult de douăzeci şi cinci, declară Lola.

— Şi n-aveţi nevoie de un job? întrebă Magda.

— Eu?

— Da, dumneavoastră, insistă Magda. Pot să-i spun lui Yves; ducem lipsă de oameni.

— Şi ce aş putea face cu dumneavoastră?

— Mergem să facem săpături la Safran, aproape de Tell Mukajjar, anticul Ur, explică Magda, şi, dată fiind situaţia, nu e multă lume care să fi vrut să participe la această misiune.

— În realitate, e o misiune foarte controversată, pentru că mulţi arheologi şi profesori cred că n-ar fi trebuit să venim acum în Irak; o văd aproape ca pe o frivolitate, spuse Lola.

— Şi au oarecum dreptate, pentru că, peste câteva luni, Bush

va bombarda Irakul, vor muri mii de oameni, şi tocmai în lunile dinainte noi ne apucăm să căutăm tăbliţe, ca şi cum ar fi lucrul cel mai firesc, şi nu este deloc aşa, preciză Marisa.

— Eu colaborez cu un ONG, se scuză Gian Maria. Lucrează în cartierele cele mai mizere, împărţind alimente şi medicamente…

— Bine, dar asta nu vă împiedică să veniţi, dacă doriţi, să ne daţi o mână de ajutor. Veniţi! Eu o să-i spun lui Picot; în plus, se plăteşte splendid în această expediţie, aşa că dacă, la un moment dat, rămâneţi lefter… sugeră din nou Magda.

Când coborâră din maşină la intrarea în hotelul Palestina, dispoziţia lui Picot nu se ameliorase prea mult. Avea nevoie de o cafea tare, aşa că îl lăsă pe Albert Anglade, responsabilul cu partea operativă, să se înţeleagă cu recepţionerul de la hotel.

— Domnule profesor! Domnule profesor! strigă Magda.

Yves se gândi că lucrul de care ar avea cel mai puţin chef era să asculte ideile tinerei, oricât de mult l-ar fi ajutat să convingă câţiva studenţi din Universitatea Complutense să-i însoţească.

— Spune…

— Ştiţi? Gian Maria este specialist în limbi moarte… poate ne-ar fi de ajutor, îi spuse Magda.

— Şi cine e Gian Maria? întrebă Picot, morocănos.

— Băiatul ăla pe care ni l-aţi vârât în maşină şi care a venit în acelaşi avion cu noi.

— Aha! Adevărul e că dumneata eşti foarte eficientă, nu încetezi să ne recomanzi oameni, răspunse prost dispus Picot.

— Mă rog, înţeleg că n-aţi vrut să-l aducem pe învăţătorul bosniac, dar un specialist în limbi moarte… Stăpâneşte akkadiana! insistă Magda.

— Bine, întreabă-l unde va fi în Bagdad, şi, dacă avem nevoie de el, o să-l chemăm, admise Picot.

— Păi, bineînţeles că avem nevoie de el! Dumneavoastră ştiţi care e volumul de tăbliţe pe care le vom avea de descifrat? insistă Magda.

— Domnişoară, te asigur că nu e prima dată când particip la o misiune arheologică. Ţi-am spus să-l întrebi pe tânărul acela dacă e disponibil şi… Mai bine spune-i să vină la bar. O să

vorbesc eu cu el.

— Splendid!

Magda ieşi în fugă spre holul hotelului, temându-se ca Gian Maria să nu fi dispărut. Băiatul îi era simpatic, nu ştia de ce, poate din pricina înfăţişării lui de om neajutorat.

— Gian Maria! strigă ea când îl văzu.

— Da? răspunse acesta, înroşindu-se la gândul că îl priveau cu toţii.

— Şeful vrea să stea de vorbă cu tine, te aşteaptă la bar. Eu, în locul tău, n-aş mai sta pe gânduri. Hai, vino cu noi!

— Dar, Magda, am un angajament, am venit să dau o mână de ajutor, oamenii de aici o duc foarte greu, protestă el în chip de scuză.

— Cu siguranţă că la Safran o duc la fel de greu, aşa că, în momentele libere, te poţi dedica ajutorării oamenilor din sat.

Pe Gian Maria îl uimi vitalitatea fără margini pe care părea să o aibă Magda. Fata era plină de bune intenţii, dar era ca un cutremur care face să se năruie totul.

Îl găsi pe Picot bând o ceaşcă de cafea.

— Vă mulţumesc că m-aţi adus la Bagdad, îi spuse în chip de salut.

— Pentru nimic. Magda spune că sunteţi specialist în limbi moarte.

— Da.

— Unde aţi studiat?

— La Roma.

— Şi de ce?

— De ce?

— Da, de ce?

— Păi, pentru că… pentru că este ceea ce îmi place.

— Vă interesează arheologia?

— Bineînţeles…

— Vreţi să vă alăturaţi nouă? Nu dispunem de mulţi experţi. Cunoaşteţi bine akkadiana?

— Da.

— Veniţi.

— Nu, nu pot. V-am spus deja că mă aflu aici ca să ajut un

ONG.

— Dumneavoastră hotărâţi. Dacă vă răzgândiţi, ne găsiţi la Safran. E un sat pierdut între Tell Mukajjar şi Basra.

— Mi-a spus deja Magda.

— Nu e uşor să te mişti prin Irak, aşa că o să vă dau un număr de telefon. Este al directorului Departamentului de săpături arheologice, Ahmed Husseini; dacă vă hotărâţi să veniţi la noi, el vă va înlesni totul.

Gian Maria rămase tăcut. Se cutremură la auzul numelui lui Ahmed Husseini. Când reuşi să intre în sediul Congresului de Arheologie de la Roma ca să ceară informaţii despre Tannenberg, i se spuse că singurul nume de Tannenberg îi corespundea unei femei, Clara Tannenberg, care participa împreună cu soţul ei, Ahmed Husseini, la acest congres.

— Ce se întâmplă? Îl cunoaşteţi pe Ahmed? întrebă curios Picot.

— Nu, nu ştiu cine este. Să vă explic, sunt puţin obosit şi surprins de oferta dumneavoastră, eu… eu am venit să-i ajut pe irakieni şi…

— Dumneavoastră hotărâţi. Eu vă ofer de lucru, plătim bine… Acum, dacă-mi permiteţi, o să văd cum stau lucrurile înainte de a mă întâlni chiar cu Husseini.

Îl lăsă acolo, descumpănit, în mijlocul barului. Câteva clipe mai târziu, intra Magda căutându-l din priviri.

— Te-ai hotărât?

— Păi, încă nu ştiu…

— Probleme de conştiinţă?

— Presupun că da.

— N-o să crezi, dar şi eu trec prin asta; ce ţi-a spus Marisa e adevărat, această situaţie ne creează tuturor probleme de conştiinţă, dar asta e! Nu există situaţii ideale.

— Asta este cea mai proastă cu putinţă… declară Gian Maria.

— Da, într-adevăr. Peste câteva luni vor muri mii de irakieni… iar noi, între timp, căutăm oraşe îngropate în nisip, ştiind că nu vom putea pleca decât cu cinci minute înainte de a începe bombardamentul. Dacă ne-am gândi mai bine, am lua-o

acum la goană, aşa că…

— Aşa că te-ai hotărât să nu te gândeşti.

— N-o să mai insist, Gian Maria. Dacă vrei, acum ştii unde ne poţi găsi.

Se îndreptă spre ieşirea din hotel cu paşi nesiguri. Ceea ce i se întâmpla era aproape un miracol. Tocmai găsise acul în carul cu fân. Picot îl cunoştea pe soţul Clarei Tannenberg, iar el făcuse călătoria doar ca să o întâlnească. Dacă soţul ei era la Bagdad, nu va fi greu să o găsească.

Trebuia să-şi pună ordine în gânduri înainte de a merge mai departe.

Nu se putea arăta nerăbdător să-i fie prezentat acelui Ahmed Husseini. Hotărî să aştepte două sau trei zile înainte de a încerca să ia legătura cu el. În plus, trebuia să se gândească ce avea să-i spună şi în ce fel. Obiectivul lui era să ajungă până la Clara Tannenberg; problema era să-l convingă pe soţul ei să-l ducă până la ea.

Ajuns în stradă, găsi un taximetrist căruia îi arătă adresa pe care o avea scrisă pe o hârtie. Taximetristul zâmbi şi îl întrebă în engleză de unde este.

— Din Italia, răspunse Gian Maria, fără să ştie dacă asta era bine sau rău, dat fiind că Silvio Berlusconi, şeful guvernului italian, îl sprijinea pe Bush.

Dar pe taximetrist nu părea să-l intereseze prea mult de unde era el, şi îşi continuă conversaţia plină de întrebări.

— O ducem greu, e mare foamete, înainte nu era aşa.

Gian Maria dădea din cap fără să vorbească, de teamă să nu spună ceva care să-l înfurie pe taximetrist.

— Mergeţi la Oficiul de Ajutorare a Copiilor?

— Da, am venit să dau o mână de ajutor.

— Oameni de treabă, îi ajută pe copiii noştri… Copiii irakieni nu mai râd, plâng de foame. Mulţi mor din lipsă de medicamente.

Ajunseră în sfârşit la adresa unde erau birourile ONG-ului la care se înscrisese ca voluntar.

Plăti taxiul şi, cu valiza neagră în mână, intră într-un gang dărăpănat, unde un afiş în arabă şi engleză anunţa că la primul

etaj se află sediul Oficiului de Ajutorare a Copiilor, un ONG care se îndeletnicea cu îngrijirea copiilor din ţări aflate în stare de conflict.

Un prieten al lui avea o rudă la Roma în conducerea acestui ONG şi, la insistenţele sale, îl ajutase să meargă la Bagdad. În mod normal, ONG-urile preferau să primească mai degrabă ajutor în natură decât voluntari entuziaşti, care, uneori, mai mult incomodează decât ajută, dar, pentru el, sprijinul unchiului prietenului său fusese un semn de la Dumnezeu.

Explicase insistenţa lui de a pleca la Bagdad ca pe o obligaţie de a face ceva pentru cei nevoiaşi, declarând că nu putea sta cu braţele încrucişate văzând tragedia care se abătea asupra irakienilor.

Îi veni greu să le explice alor săi, dar îl văzură atât de neclintit în decizia sa şi, mai ales, fură atât de impresionaţi de suferinţa lăuntrică pe care i-o citiră pe chip, încât, până la urmă, îi permiseră să plece, deşi fără prea mult entuziasm. Directorul Oficiului de Ajutorare a Copiilor de la Bagdad îi pusese tot felul de oprelişti până să cedeze în faţa inevitabilului: acea persoană recomandată urma să se prezinte în Irak.

Uşa era deschisă, şi mai multe femei cu copii ţinându-se de poalele lor păreau că aşteaptă neliniştite să le acorde cineva atenţie.

O fată tânără le spunea să aibă răbdare, că medicul avea să îi examineze pe micuţi, dar că trebuiau să aştepte. Se apropie de ea şi aşteptă să răspundă la telefon. Când închise, rămase privindu-l de sus până jos.

— Ce doriţi? îl întrebă în engleză.

— Să vă explic: eu vin de la Roma şi aş dori să-l văd pe domnul Baretti, mă numesc Gian Maria…

— Ah, dumneavoastră sunteţi! Vă aşteptam. Îl anunţ chiar acum pe Luigi.

Tânăra trecuse cu naturaleţe de la arabă la italiană. Se ridică şi ieşi pe un coridor în care dădeau mai multe uşi. Intră pe a treia, şi, câteva clipe mai târziu, îi făcu semn cu mâna să se apropie.

— Poftiţi, îi spuse tânăra întinzându-i mâna, eu sunt Alia.

Luigi Baretti avea în jur de cincizeci de ani. Chelise, avea câteva kilograme în plus şi părea energic şi deloc dornic să-şi piardă timpul.

— Aţi pisălogit multă lume ca să veniţi şi, cum în viaţă e important să ai neamuri sus-puse, până la urmă aţi reuşit.

Gian Maria se simţi ruşinat. Primirea i se păru umilitoare, şi ar fi vrut să fie în stare să spună o frază tăioasă, dar rămase tăcut.

— Luaţi loc, mai degrabă îi porunci decât îl invită Baretti. Presupun că vă gândiţi că nu sunt foarte bine-crescut, dar n-am timp de menajamente. Ştiţi câţi copii ne-au murit săptămâna asta din lipsă de medicamente? O să vă spun eu: doar la noi au pierit trei. Nu vreau să-mi imaginez câţi or fi murit în restul Bagdadului. Iar dumneavoastră aveţi o criză spirituală şi hotărâţi să veniţi în Irak ca s-o rezolvaţi. Am nevoie de medicamente, de hrană, de medici, de infirmiere şi de bani, nu de oameni care vor să-şi spele conştiinţa venind puţin ca să privească mizeria de aproape, pentru ca apoi să se întoarcă ia viaţa lor confortabilă de la Roma sau de oriunde altundeva.

— Aţi terminat? întrebă Gian Maria, care-şi revenise din şocul primirii de care avusese parte.

— Ce spuneţi?

— Vă întrebam dacă aţi terminat să vă exprimaţi nemulţumirea sau veţi continua să mă insultaţi.

— Eu nu v-am insultat!

— Ah, nu? Sunt mişcat de primirea dumneavoastră. Vă mulţumesc, sunteţi un om extraordinar.

Luigi Baretti rămase tăcut. Nu se aştepta la un contraatac din partea unui om în stare să roşească.

— Luaţi loc şi spuneţi-mi ce vreţi să faceţi.

— Nu sunt medic, nici infirmier, n-am bani, aşa că nu pot face nimic, după părerea dumneavoastră.

— Sunt depăşit, răspunse în chip de scuză reprezentantul Oficiului de Ajutorare a Copiilor.

— Da, văd. Poate că a venit momentul în care ar trebui să fiţi înlocuit, dacă nu mai suportaţi presiunea acestei situaţii.

Ochii lui Luigi Baretti ascundeau o furie imensă. Lunganul

ăla punea la îndoială capacitatea lui de a conduce organizaţia, iar locul acela era viaţa lui. Se afla de şapte ani la Bagdad, după ce fusese şi în alte zone de conflict. Hotărî să fie mai prudent, căci tânărul acela părea să aibă oameni importanţi care îl susţineau. Dovadă, faptul că era aici, şi cine ştie dacă nu cumva pentru ca să-i ia locul.

Gian Maria era uimit de el însuşi. Nici el nu ştia de unde avusese tăria să-i vorbească în felul acela lui Baretti.

— Fireşte că puteţi fi de ajutor, spuse reprezentantul Oficiului de Ajutorare a Copiilor. Aveţi permis de conducere? Ne trebuie cineva care să ştie să conducă şi care să-i poată duce pe copiii cu probleme la spitalul cel mai apropiat, sau să-i transporte acasă, sau să meargă la aeroport să ridice pachetele ce ni se trimit de la Roma şi din alte locuri. Bineînţeles că avem nevoie de ajutor.

— Mă voi strădui să vă fiu de folos, afirmă Gian Maria.

— Aveţi unde să staţi?

— Nu. Mă gândeam să vă întreb dacă ştiţi vreun loc care să nu fie foarte scump.

— Cel mai bine este să închiriaţi o cameră în casa vreunei familii irakiene. Vă va costa puţin, iar lor le vor prinde bine banii. O s-o întrebăm pe Alia. Când vreţi să începeţi lucrul?

— Mâine?

— Din partea mea, e bine. Instalaţi-vă azi, şi Alia o să vă spună cum ne organizăm aici.

— V-ar deranja dacă aş suna la Roma să spun că am ajuns şi că sunt bine?

— Nu, absolut deloc. Folosiţi telefonul meu; între timp, eu o să vorbesc cu Alia.

Gian Maria se întrebă din nou de ce îşi asuma nişte angajamente pe care nu le putea îndeplini. Venise în Irak ca să o întâlnească pe femeia aceea, pe Clara Tannenberg, şi, în loc să facă asta, se abătea de la obiectivul lui.

„Dar ce fac acum? De ce îmi scapă de sub control totul? Cine îmi călăuzeşte sau îmi abate paşii?”

Simţea că în puţin mai mult de douăzeci şi patru de ore se transformase. Confruntarea cu lumea din afară îi pricinuise un

şoc. Dar ceea ce îl neliniştea cel mai mult era faptul că îşi pierduse controlul asupra lui însuşi.

Alia îi spuse că unul dintre medicii irakieni care colabora cu Oficiul de Ajutorare a Copiilor avea la el acasă o cameră liberă şi i-o putea închiria. Urma să meargă cu el până la spital şi să îl întrebe, iar în drum puteau duce şi o cutie cu antibiotice şi pansamente pe care o primiseră în dimineaţa aceea, trimisă de un ONG din Olanda.

Gian Maria se instală lângă Alia, într-un vechi Renault. Fata conducea cu mare viteză, evitând obstacolele din traficul haotic al Bagdadului.

Nu le trebuiră mai mult de cinci minute să ajungă, pentru că spitalul era aproape. Cu paşi hotărâţi, Alia îl călăuzi de-a lungul culoarelor unde se amestecau plânsetele cu mirosul de plasmă şi cu tânguirile bolnavilor.

Vedea trecând medici şi infirmiere cărora li se citea îngrijorarea pe chip, plângându-se de lipsa medicamentelor. Vedeau pacienţi murind din cauza asta.

Ajunseră la secţia de pediatrie, şi acolo întrebară de doctorul Faysal al-Bitar. O infirmieră le arătă uşa sălii de operaţii cu o expresie obosită.

Aşteptară destul de mult până când ieşi medicul. Ochii îi erau plini de mânie.

— Alt copil care n-a putut fi salvat, spuse el cu amărăciune, fără să se adreseze cuiva în mod special.

— Faysal! îl strigă Alia.

— Ah! Eşti aici? Au trimis antibioticele?

— Da, o cutie.

— Doar atât?

— Doar atât, ştii doar ce se întâmplă la vamă…

Medicul îşi aţinti ochii negri îngrijoraţi asupra lui Gian Maria, aşteptând ca Alia să facă prezentările.

— El e Gian Maria, tocmai a sosit de la Roma, vine să ne dea o mână de ajutor.

— Sunteţi medic?

— Nu.

— Cu ce vă ocupaţi?

— Am venit să ajut, poate vă pot fi de folos la ceva…

— Are nevoie de o cameră, interveni Alia, şi, cum mi-ai spus că ai una liberă, m-am gândit că poate i-o închiriezi lui.

Faysal îl privi pe Gian Maria şi, schiţând un zâmbet care părea mai degrabă o strâmbătură amară, îi întinse mâna.

— Dacă aşteptaţi puţin să termin şi mă însoţiţi acasă, o să vă arăt camera. Nu e foarte mare, dar poate vă e de folos. Locuiesc cu soţia şi cu cei trei copii ai mei. Două fete şi un băiat. Mama mea locuia cu noi, dar a murit acum câteva luni, de aceea am o cameră liberă.

— Sigur va fi bine, afirmă Gian Maria.

— Soţia mea e învăţătoare, explică Faysal, şi găteşte extraordinar, dacă vă place mâncarea noastră.

— Da, sigur că da, fu răspunsul recunoscător al lui Gian Maria.

— Dacă o să lucraţi la Oficiul de Ajutorare a Copiilor, cel mai bine ar fi să vă familiarizaţi cu acest spital. Alia o să vi-l arate.

Tânăra îl conduse prin culoare şi cabinete de consultaţii, oprindu-se să-i salute pe câţiva medici şi pe infirmierele pe care le întâlneau în trecere. Toţi păreau disperaţi de lipsa materialelor şi a medicamentelor cu care să facă faţă suferinţei pacienţilor.

O oră mai târziu, se despărţea de Alia la poarta spitalului, ca să meargă cu Faysal acasă la el.

Maşina lui Faysal, alt model depăşit de Renault, strălucea pe dinăuntru şi pe dinafară.

— Locuiesc în cartierul al-Ganir; în apropiere, e o biserică, dacă doriţi să mergeţi să vă rugaţi. Mulţi italieni vin la biserica asta.

— O biserică catolică?

— O biserică catolică caldeeană, e mai mult sau mai puţin acelaşi lucru, nu-i aşa?

— Da, da, bineînţeles.

— Soţia mea este catolică.

— Soţia dumneavoastră?

— Da, soţia mea. În Irak, există o importantă comunitate

creştină care a trăit mereu în pace. Acum, nu ştiu ce se va întâmpla…

— Şi dumneavoastră sunteţi creştin?

— Da, oficial, da, dar nu sunt practicant.

— Cum de nu sunteţi practicant?

— Nu merg la biserică, nu mă rog. De multă vreme i-am pierdut urma lui Dumnezeu; a fost, cu siguranţă, într-una dintre acele zile când nu i-am putut salva viaţa vreunui micuţ nevinovat şi l-am văzut murind în chinuri groaznice, fără să înţeleg de ce trebuia să fie aşa. Şi să nu-mi vorbiţi de voinţa lui Dumnezeu, nici că El ne încearcă şi că trebuie să-l acceptăm vrerea. Copilul acela avea leucemie, s-a luptat doi ani pentru viaţă cu o tărie de spirit demnă de toată lauda. Avea şapte ani. Nu făcuse rău nimănui, Dumnezeu n-avea de ce să-l facă să treacă prin nicio încercare. Dacă Dumnezeu există, cruzimea Lui e nemăsurată.

Gian Maria nu se putu abţine să nu se închine şi să-l privească pe Faysal cu mâhnire, dar mâhnirea lui nu se compara nici pe departe cu durerea şi cu mânia medicului.

— Dumneavoastră Îl învinuiţi pe Dumnezeu pentru ce li se întâmplă oamenilor.

— Eu Îl învinuiesc pe Dumnezeu pentru ce li se întâmplă copiilor, fiinţelor nevinovate şi lipsite de apărare. Noi, adulţii, avem o răspundere pentru cum suntem, pentru ce am făcut, pentru ce facem, dar un nou-născut? Un copil de trei, sau de zece, sau de doisprezece ani? Ce au făcut aceste creaturi ca să trebuiască să moară în chinuri groaznice? Şi să nu-mi vorbiţi de păcatul originar, pentru că nu admit să mi se spună prostii. Halal Dumnezeu care împovărează milioane de nevinovaţi cu o vină pe care nu o au!

— Aţi devenit ateu? întrebă Gian Maria, temându-se de răspuns.

— Dacă Dumnezeu există, nu este aici, declară Faysal.

Rămaseră tăcuţi până când ajunseră la casa lui Faysal, situată la ultimul nivel al unei clădiri de trei etaje.

În vreme ce medicul deschidea uşa, auziră strigătele unor copii care se încăieraseră.

— Ce se întâmplă? le întrebă Faysal pe două fetiţe care semănau ca două picături de apă şi care se păruiau în mijlocul unei spaţioase camere de zi.

— Mi-a luat păpuşa, spuse una din fetiţe, arătând-o pe cealaltă.

— Nu e adevărat, răspunse cea menţionată, păpuşa asta e a mea, dar ea nu le deosebeşte.

— O să se termine odată povestea asta cu păpuşile la fel, declară Faysal, ridicându-le în braţe ca să le dea un sărut.

Micuţele îl sărutară pe tatăl lor, fără să-i acorde atenţie lui Gian Maria.

— Astea sunt gemenele, spuse Faysal. Ţi le prezint pe Rania şi pe Leila. Au cinci ani şi o fire năbădăioasă.

O femeie brunetă, cu părul strâns într-o coadă şi îmbrăcată în taior, intră în camera de zi cu un copil în braţe.

— Nur, ţi-l prezint pe Gian Maria. Gian Maria, Nur este soţia mea, iar el este Hadi, mezinul familiei. Are un an şi jumătate.

Nur lăsă copilul jos şi îi strânse mâna lui Gian Maria, dăruindu-i un zâmbet.

— Bine aţi venit în casa noastră. Faysal m-a sunat să-mi spună că veţi veni să vă instalaţi la noi, dacă vă place odaia.

— Sigur că îmi place! fu răspunsul spontan al lui Gian Maria.

— O să locuiţi aici? întrebă una din gemene.

— Da, Rania, dacă el vrea, da, răspunse mama ei zâmbind către chipul uluit al lui Gian Maria, care se întreba cum de le putea deosebi, fiind leite.

Faysal şi Nur îl însoţiră pe Gian Maria în odaie. Avea o fereastră la stradă; nu era foarte mare, dar părea confortabilă; un pat cu căpătâi de lemn deschis la culoare, o noptieră, o masă rotundă cu două scaune într-un colţ şi un dulap alcătuiau mobilierul.

— Mi se pare foarte bine, afirmă Gian Maria, dar încă nu mi-aţi spus cât o să mă coste…

— Vă convine trei sute de dolari pe lună?

— Bineînţeles că da.

— Mâncarea e inclusă… păru că se scuză Nur.

— Într-adevăr, îmi convine foarte mult, vă mulţumesc.

— Vă plac copiii, aveţi şi dumneavoastră? vru să ştie Nur.

— Nu, n-am copii, dar îmi plac foarte mult. Am trei nepoţi.

— Mă rog, sunteţi încă foarte tânăr, o să aveţi, afirmă Nur. Acum, dacă doriţi să vă instalaţi…

Gian Maria încuviinţă. Două minute mai târziu, îşi puse micul bagaj în dulap, unde găsi şi nişte prosoape şi cearşafuri.

— Avem doar o baie şi o mică toaletă cu un duş. Dacă doriţi să folosiţi toaleta, veţi avea mai uşor acces; cu trei copii, e greu uneori să ajungi la baie, îi explică Nur.

— Din partea mea, e bine. Vă mulţumesc. Aş vrea să vă plătesc acum.

— Acum? Dar de abia aţi sosit! Aşteptaţi să vedeţi dacă vă place la noi… protestă Nur.

— Nu, prefer să vă plătesc o lună în avans.

— Dacă insistaţi…

— Da, insist.

Între timp, Faysal începuse să lucreze într-un mic birou care dădea direct în camera de zi. De fapt, făcea parte din aceasta, dar, aşezând transversal o bibliotecă, creaseră un spaţiu oarecum independent.

Casa era spaţioasă. Pe lângă camera de zi, avea o bucătărie şi încă două odăi, în afara celei pe care tocmai o închiriase.

— O să vă dau nişte chei de la casă ca să aveţi libertatea de a veni şi de a pleca atunci când doriţi, dar o să vă cer să aveţi în vedere că aceasta e o casă cu copii şi…

— Pentru Dumnezeu! Nu e nevoie să-mi spuneţi nimic. Mă voi strădui să deranjez cât mai puţin posibil. Ştiu ce înseamnă să trăieşti în familie.

— Veţi şti să veniţi de la oficiu până aici? vru să ştie Faysal.

— O să mă descurc eu. Va trebui să învăţ.

— Apropo, ştiţi ceva arabă?

— Puţin, cât să supravieţuiesc.

— Mai bine aşa. În orice caz, dacă aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să-mi spuneţi.

— Mulţumesc.

Faysal îşi coborî privirea pe hârtiile pe care le citea, şi Gian Maria înţelese că, dacă dorea să se integreze în viaţa familiei,

nu trebuia să intervină în rutina lor, aşa că se hotărî să iasă în oraş. Voia să se familiarizeze cu acel cartier şi să analizeze situaţia. Simţea nevoia să se gândească, şi era clar că o va face mai bine plimbându-se decât închis în cameră.

— Eu o să ies să dau o raită. Aveţi nevoie de ceva? o întrebă el pe Nur.

— Nu, mulţumesc. Veţi lua cina cu noi?

— Dacă nu vă deranjează…

— Nu, deloc. Cinăm devreme, la opt.

— Voi fi aici.

Se învârti prin cartier. Surprinse câteva priviri curioase, dar niciun fel de duşmănie. Femeile erau îmbrăcate ca în Occident, şi multe fete umblau în blugi şi tricouri cu nume de formaţii rock scrise pe ele.

Se opri la o tarabă unde un bătrân avea expuse câteva legume şi un coş cu portocale. Hotărî să cumpere câte ceva ca să ducă acasă la Nur şi la Faysal. Luă câţiva ardei, roşii, ceapă, trei dovlecei şi portocale, despre care bătrânul îl asigură că erau din mica lui grădină. Îl întrebă dacă ştia unde era biserica, iar el îi arătă cum să ajungă acolo. Trebuia doar să meargă încă două străzi şi s-o ia la dreapta.

Gian Maria şovăi; dar, până la urmă, se hotărî să se îndrepte spre biserică; cele două pungi pe care le ducea nu cântăreau prea mult.

Când intră, simţi un val de pace lăuntrică. Un grup de femei se rugau, iar şoaptele lor rupeau tăcerea. Căută un ungher şi îngenunche. Cu ochii închişi, încercă să găsească înăuntrul său cuvintele cu care să I se adreseze lui Dumnezeu, cerându-l să-i călăuzească paşii, aşa cum o făcuse până atunci. În tot ceea ce i se întâmpla, vedea ajutorul lui Dumnezeu: grupul de arheologi din aeroportul din Amman, puterea lui de a-şi învinge timiditatea şi de a i se adresa şefului lor, profesorul Picot şi faptul că el acceptase să-l aducă până la Bagdad, întâmplarea de a-l fi menţionat pe Ahmed Husseini, faptul că acesta era la Bagdad şi că, în consecinţă, acum ştia cum să ajungă până la Clara Tannenberg.

Nu, nimic din toată povestea asta nu era întâmplător.

Dumnezeu era Cel care voise să-i călăuzească paşii protejându-l şi ajutându-l să-şi poată îndeplini misiunea.

Dumnezeu era mereu acolo, trebuia doar să fie în stare să-L simtă, chiar şi în mijlocul tragediei. Dacă l-ar putea convinge pe Faysal… Se rugă pentru medic, un om bun la suflet, pe care durerea celorlalţi îl făcuse să se îndepărteze de Dumnezeu.

Trecuse de şapte când ieşi din biserică, şi de aceea grăbi pasul. Nu voia să întârzie şi să le facă o impresie proastă lui Nur şi lui Faysal.

Când ajunse, auzi prin uşă râsetele gemenelor şi plânsetul micuţului Hadi.

— Bună! spuse el intrând şi adresându-i-se lui Faysal, care continua să lucreze, neluând în seamă larma pe care o făceau copiii lui.

— Ah, aţi ajuns deja! fu răspunsul medicului.

— Da, şi am adus câte ceva…

— Mulţumesc, dar nu trebuia să vă deranjaţi.

— Nu e niciun deranj. Mi s-a părut că portocalele arată bine.

— Nur e la bucătărie…

— Bine, o să-i duc pachetele.

Nur încerca să-l facă pe micuţul Hadi să mănânce un piure gros, dar copilul refuza, dând din picioare şi închizând gura de fiecare dată când mama lui se apropia cu lingura.

— Nu e chip, mănâncă foarte prost, se plânse mama.

— Ce-i daţi?

— Piure de legume cu ou.

— Of, nu mă miră! Şi eu când eram mic detestam legumele.

— Aici nu prea ai de ales. Noi încă suntem norocoşi, pentru că avem ceva bani ca să cumpărăm. Deşi, dacă vreţi să vă spun adevărul, ne prinde foarte bine că aţi închiriat camera. De luni de zile n-am mai luat leafa întreagă, iar Faysal păţeşte la fel. Ce-aţi adus în pungile alea?

— Nişte ardei, dovlecei, roşii, ceapă, portocale. Nu erau prea multe de cumpărat.

— Dar nu trebuia să aduceţi nimic!

— Dacă o să locuiesc aici, aş vrea să contribui, în măsura posibilităţilor.

— Vă mulţumesc, alimentele sunt întotdeauna bine-venite, se găsesc cu greu.

— Am văzut. Am fost şi la biserică.

— Sunteţi credincios?

— Da, şi vă asigur că de-a lungul vieţii n-am încetat să văd semnul lui Dumnezeu.

— Atunci, aveţi noroc. Noi I-am pierdut urma de multă vreme.

— Şi dumneavoastră v-aţi pierdut credinţa?

— Mi-e greu să n-o fac. Dar, ca să fiu sinceră, cred că tot mi-a mai rămas puţină. Şi încă eu nu văd ce vede soţul meu la spital în fiecare zi. Dar când îmi povesteşte că a murit un copil de o infecţie pe care i-ar fi putut-o opri dacă ar fi avut antibiotice, atunci şi eu mă întreb unde este Dumnezeu.

Nur se ridică făcând un gest de plictiseală, după ce renunţase să mai încerce să-l facă pe Hadi să termine piureul. Se îndreptă spre camera de zi cu copilul în braţe.

— Rania, Leila, veniţi aici şi aveţi grijă de fratele vostru cât timp pregătesc masa.

— Nu, răspunse una din gemene.

— Cum adică nu? spuse Nur, iritată.

— Eu acum mă joc, insistă copila.

Mama ei nu mai continuă, aşeză copilul pe covor alături cu jucăriile lui şi se întoarse în bucătărie.

Gian Maria o urmă. Nu ştia foarte bine ce să facă.

— Pot să vă ajut?

— Da, bineînţeles. Puneţi masa. În dulap găsiţi faţa de masă, şi tot acolo sunt paharele şi farfuriile. Tacâmurile se află în celălalt sertar.

După cină, Faysal şi Gian Maria o ajutară pe Nur să strângă masa, în vreme ce ea punea farfuriile în maşina de spălat vasele. Apoi, Faysal le culcă pe fiicele sale, iar Nur reuşi să-l adoarmă pe Hadi, care protesta din leagăn.

Gian Maria spuse noapte bună, conştient că, după o zi întreagă de muncă, venise probabil momentul în care cei doi soţi ar profita ca să stea de vorbă liniştiţi.

De altfel, trebuia să găsească mijlocul de a se apropia de

Ahmed Husseini. Yves Picot îi putea deschide această uşă, dar nu era sigur că ar fi nimerit să ajungă la Ahmed prin intermediul arheologului.

Era epuizat. Ziua fusese agitată, nu erau încă douăzeci şi patru de ore de când se afla la Bagdad şi i se părea că trecuseră luni de zile. Adormi fără să mai apuce să-şi spună rugăciunea.

20

Robert Brown se certa cu Paul Dukais. Erau singuri în biroul celui dintâi.

— Dar cum de ai doar un om? strigă Brown.

— Ţi-am mai explicat. Picot l-a respins pe bosniac, dar l-a acceptat pe croat. Aşadar, acum avem un om în expediţie; dacă n-ai mai ţipa, ai auzi ce-ţi spun.

— Doar un om ca să-i ţină piept lui Alfred?! Eşti nebun.

— N-am nici cea mai mică intenţie să-i ţin piept lui Alfred cu un singur om, deşi poate că ar fi lucrul cel mai inteligent. Un singur om nu atrage atenţia; mai mulţi, este ca şi cum ai da un anunţ la ziar.

— Croatul ştie ce are de făcut? întrebă Brown coborându-şi vocea.

— Da. I s-au dat instrucţiuni precise. Pentru moment, trebuie s-o urmărească îndeaproape pe Clara, să cunoască rutina de lucru a echipei şi, când va avea o idee clară, să-mi propună un plan de acţiune. Dar, dacă mă asculţi, o să-ţi spun că s-ar putea să trimit alte două persoane sub acoperire, ca oameni de afaceri dispuşi să încalce embargoul. Sunt o pereche de tipi isteţi şi capabili.

— Ah, da? Şi ce o să facă doi oameni de afaceri într-un sat pierdut din sudul Irakului?

— Robert, nu mă lua drept prost! Sunt de mulţi ani în afacerea asta şi te asigur că sunt în stare să le dau oamenilor mei misiunile potrivite. Aşa că o să te scutesc de amănunte.

— Nu, nu mă scuti; eu am să fiu întrebat şi vreau să ştiu ce trebuie să răspund.

— De acord, o să-ţi explic, dar să ţii seama de faptul că e de ajuns că-l avem pe croat şi că oricare dintre ceilalţi va trebui să intervină doar dacă e nevoie.

— O să fie nevoie.

— Nu, n-o să fie. Croatul e un asasin care se delectează cu munca lui. A ucis mai mulţi oameni decât îşi aminteşte. Nu numai că este un trăgător extraordinar, dar mânuieşte şi cuţitul cu o precizie de chirurg. Asta e tot ce îi trebuie pentru ca doamna Clara Tannenberg să-i predea tăbliţele, dacă vor fi găsite.

— Şi cum o să plece de acolo? Fluierând?

— O să plece, şi poate că o va face fluierând.

Se mai certară o vreme. Dukais nu reuşi să-l liniştească pe Brown, dar, în realitate, ştia că acesta nu va fi liniştit până în ziua în care el nu va intra în birou şi nu îi va înmâna blestematele acelea de tăbliţe.

Când Robert rămase singur, îl sună pe mentorul său. Acesta îl invită la cină în seara aceea. Aveau să stea de vorbă liniştiţi şi fără martori, la el acasă.

* * *

Enrique Gómez îl aştepta pe fiul său, José. Cu câteva minute în urmă, sunase George de la Washington. Operaţiunea era în curs. Avea un om care o urmărea ca o umbră pe Clara Tannenberg, dispus să facă tot ce ar fi fost nevoie.

Insistase încă o dată pe lângă George să nu i se facă niciun rău lui Alfred, deşi ştia că, dacă nepoata acestuia ar suferi cea mai mică zgârietură, l-ar durea mai mult decât dacă ar fi el ucis. Dar, în situaţia dată, trebuia să se folosească de orice ocazie şi să încerce să salveze ce se mai putea salva, iar el paria pe Alfred. Erau legaţi pe vecie, oricât de supărat ar fi George. Dar mai ştia şi că omul pe care îl plasaseră pe lângă Clara trebuia să ia decizii din mers şi că nu-şi va pune viaţa în primejdie ca să împiedice moartea cuiva. Instrucţiunile lui erau clare: să pună mâna pe Biblia de Lut, cu binişorul sau cu forţa, şi să iasă imediat din Irak prin intermediul contactului ce i se dăduse. Asta avea să facă acel croat, a cărui biografie reprezenta o garanţie pentru lucrurile de care era în stare. José intră în biroul tatălui său şi se apropie să-l sărute.

— Cum te simţi?

— Bine, fiule, bine. Tu?

— Sătul de muncă! N-am stat o clipă toată ziua.

— Dar totul merge bine, nu-i aşa?

— Da, dar n-am reuşit să încheiem fuziunea acelor două firme. Când par că sunt pe punctul de a ajunge la un acord, careva dintre avocaţii uneia sau alteia vine cu vreo obiecţie.

— Mă rog, dar de-acum te-ai obişnuit, până la urmă tot vor semna.

— Da, presupun că da. Ne-au chemat în iunie ca să arbitrăm operaţiunea, şi nu e chip să-i punem de acord.

— Nu dispera.

Conversaţia fu întreruptă de soneria telefonului, la care Enrique răspunse rapid.

— Alo!

— Enrique? Sunt Frankie…

— Ce mai faci? Tocmai am vorbit cu George.

— Ţi-a spus că avem un om în expediţie? Un croat…

— Da, ştiu.

— Pe mine tocmai m-a sunat Alfred, e nervos. Ne-a ameninţat.

— Cu ce?

— N-a fost foarte clar, a spus doar că, dacă trebuie să moară în luptă, aşa va fi. Ne cunoaşte şi ştie că vom încerca să-i smulgem Biblia de Lut.

— Dacă o s-o găsească…

— E de-ai noştri, aşa că nu trebuie să se străduiască prea mult ca să-şi imagineze cum vom acţiona în această situaţie. Mi-a spus că e sigur că vom avea oameni infiltraţi, că îi va descoperi şi îi va ucide, şi vrea să mai ştim că, dacă nu-i vom permite Clarei să rămână cu tăbliţele, va face publice dedesubturile afacerii. Spune că, dacă moare în următoarele luni, a dispus prin persoane de încredere să i se facă autopsia ca să se afle dacă moartea lui a fost din cauze naturale sau induse şi că, dacă îi facem de petrecanie, se va face public un memorandum care se află în posesia cuiva, la care nici nu ne gândim. După cum se pare, în acest memorandum povesteşte tot.

— E nebun!

— Nu, e pur şi simplu prevăzător.

— Ce propune?

— Nimic diferit de ceea ce a mai propus: să-i lăsăm Clarei Biblia de Lut, iar el va finaliza cu succes operaţiunea pe care o avem în curs de desfăşurare.

— Dar n-are încredere că ne vom ţine acest angajament…

— Nu, n-are încredere.

— Vrea să-i rămână ceva ce nu îi aparţine. George are dreptate…

— Cred că suntem pe punctul de a ne sinucide.

— Dar ce spui?

— Că am un nod în stomac şi senzaţia că nu vom putea evita prăbuşirea.

— Nu fi iraţional!

— Nu sunt, te asigur. O să vorbesc cu el.

— Nu e cam riscant să-l suni din Spania?

— Presupun că da, dar, dacă nu mai e nimic de făcut, o să-l sun. Trebuie să plec într-o călătorie de afaceri; o să văd ce pot face acolo unde voi fi.

— Sună-mă.

Închise telefonul şi strânse din pumni. Fiul său îl observa în tăcere. Îl îngrijorau neliniştea şi mânia care se oglindeau pe chipul tatălui său.

— Ce se întâmplă, tată?

— Nimic care te priveşte.

— Halal răspuns!

— Îmi pare rău că sunt nepoliticos, dar nu-mi place să te bagi în treburile mele, doar ştii asta.

— Da, ştiu. Nu pierzi nicio ocazie să-mi aminteşti că nu trebuie să te întreb şi, cu atât mai puţin, să mă amestec în treburile tale. Nu ştiu ce fel de treburi sunt astea, dar e clar că este ceva de care ne ţii cât mai departe.

— Exact; aşa a fost şi aşa va fi mereu. Şi acum, aş vrea să mă laşi singur, trebuie să dau nişte telefoane.

— Ai zis că pleci. Unde?

— Plec câteva zile.

— Da, dar unde şi de ce?

Enrique se ridică dând cu pumnul în masă. Era un bătrân de

aproape nouăzeci de ani, dar mânia oglindită pe chipul lui era atât de mare, încât José dădu înapoi.

— Nu te băga în treburile mele şi nu mă trata ca pe un boşorog! Încă nu m-am ramolit! Du-te! Lasă-mă!

Plin de mâhnire, José se întoarse cu spatele şi ieşi din biroul tatălui său. Îi venea greu să-l recunoască în acea fiinţă colerică, dispusă să-l lovească dacă se apropia prea mult.

Enrique se aşeză din nou. Deschise un sertar şi căută un tub din care scoase două pastile. Simţea că îi plesneşte capul. Medicul îi atrăsese atenţia în mai multe rânduri că trebuia să evite stresul. Cu ani în urmă, suferise un infarct care nu îi lăsase sechele, dar avea vârsta pe care o avea.

Îl blestemă pe Alfred şi se blestemă pe el însuşi că intervenise pentru acesta faţă de George. De ce nu putea Alfred să-şi joace rolul ca toţi ceilalţi? De ce trebuia să iasă din scenariu?

Apăsă pe o sonerie de sub tăblia mesei şi, câteva clipe mai târziu, auzi nişte ciocănituri uşoare în uşă.

— Intră!

O servitoare, îmbrăcată în negru şi purtând un şorţ şi o bonetă foarte albe, aştepta în prag ordinele lui Enrique.

— Adu-mi un pahar cu apă rece şi spune-i donei Rocío că vreau s-o văd.

— Da, domnule.

Rocío intră în biroul soţului ei cu paharul cu apă în mână şi, când îl privi, se sperie. Văzu ce mai văzuse şi în alte ocazii: o fiinţă străină, cu o privire îngheţată, care părea în stare de orice.

— Enrique, ce se întâmplă? Te simţi rău?

— Intră. Trebuie să vorbim.

Femeia încuviinţă, puse paharul pe birou şi se aşeză într-un fotoliu aflat în faţa lui. Ştia că deocamdată nu trebuia să scoată niciun cuvânt. Îşi trase fusta, acoperindu-şi şi mai mult genunchii, de parcă în acest fel s-ar fi protejat de furtuna care ştia că putea izbucni în penumbra biroului.

— În sertarul ăsta de aici, îi arătă el primul sertar al mesei, se află o cheie de la seiful din bancă. N-am păstrat niciodată

hârtii compromiţătoare, ci numai câteva referitoare la afacerile mele. În ziua când voi muri, vreau să mergi la bancă şi să le distrugi. José nu trebuie să le vadă niciodată. Nu vreau să-i vorbeşti nici despre trecutul meu.

— N-o voi face!

Se uită stăruitor la soţia sa, încercând să scruteze cu privirea cele mai ascunse unghere ale sufletului ei.

— Nu ştiu, Rocío, nu ştiu. Până acum, n-ai făcut-o, dar asta pentru că eram eu aici ca să te împiedic. În ziua în care nu voi mai fi…

— Nu ţi-am dat niciodată vreun motiv de bănuieli sau de regret…

— Ai dreptate. Dar, acum, jură-mi că vei face exact aşa cum îţi spun. Nu ţi-o cer pentru mine, ci pentru José. Dă-i voie să rămână aşa. Ţine seama de faptul că, dacă acele documente ies la lumină… prietenii mei vor afla şi, mai devreme sau mai târziu, s-ar întâmpla ceva.

— Ce ne-ar putea face? întrebă speriată femeia.

— Nici măcar nu-ţi poţi imagina. Avem nişte reguli, nişte coduri, şi suntem obligaţi să le respectăm.

— De ce nu distrugi chiar tu acele hârtii? De ce nu faci să dispară ceea ce nu trebuie să găsim?

— Vei face aşa cum ţi-am spus. Sunt lucruri de care nu mă pot desprinde cât timp sunt în viaţă, dar care nu privesc pe nimeni când voi fi mort.

— Vai, să dea Domnul să mor înaintea ta!

— N-am nimic împotrivă să fie aşa, dar, pentru orice eventualitate, jură-mi pe Biblie că vei face întocmai cum îţi cer.

Enrique puse o Biblie pe masă şi o îndemnă pe soţia lui să-şi aşeze mâna pe carte.

Rocío era înspăimântată. Simţea că această cerere a soţului ei ascundea şi o ameninţare.

Jură cu mâna pe Biblie că avea să facă tot ce-i poruncea Enrique; ascultă apoi instrucţiunile soţului ei, care îi dezvălui că, în afară de documentele păstrate cu mare grijă la bancă, trebuia să le distrugă şi pe cele care se găseau în seiful ascuns în spatele tabloului din birou.

Apoi, când rămase din nou singur, Enrique îl sună pe George.

— Da.

— Eu sunt.

— Vreo noutate?

— Ai dreptate. Nu ne permitem să avem slăbiciuni în faţa lui Alfred. E în stare să distrugă totul.

— Să ne distrugă pe noi. El este cel care a încălcat regulile. Şi eu ţin la el, dar ori el, ori noi.

— Noi.

— Mă bucur.

* * *

Elicopterele aşteptau aliniate în baza militară foarte bine păzită de Garda Republicană. Ahmed Husseini îi demonstra comandantului bazei cât de important era pentru Irak ca misiunea arheologică să ajungă cu bine la Safran. Comandantul asculta plictisit. Avea instrucţiuni precise de la Colonel să-i transporte la Safran pe toţi acei străini şi numeroasele lor echipamente, şi exact asta va face, fără să mai fie nevoie să i se ţină o lecţie despre antica Mesopotamie.

Yves Picot şi asistentul lui, Albert Anglade, îi ajutau pe soldaţi să aşeze în elicopter lăzile cu echipamente şi acelaşi lucru făceau şi ceilalţi membri ai expediţiei, chiar şi femeile, pe care soldaţii le priveau râzând şi şuşotind.

Picot fusese categoric când le recomandase să opteze pentru pantaloni, ghete şi cămăşi largi, nici vorbă de şorturi sau tricouri mulate pe corp. Dar, chiar şi aşa, soldaţii se desfătau privind acest grup de occidentale care păreau a nu avea altă grijă decât să ajungă tefere şi nevătămate la Safran.

Când totul fu încărcat şi membrii echipei fură repartizaţi în cele două elicoptere rămase libere, Yves Picot îl căută din priviri pe Ahmed.

— Îmi pare rău că nu ne însoţiţi, îi spuse în chip de rămas-bun.

— V-am anunţat ieri că o să vin la Safran. N-o să pot rămâne mult timp, dar mă voi strădui să vin o dată la două săptămâni ca să arunc o privire. În orice caz, voi fi la Bagdad şi, orice s-ar ivi, voi putea rezolva mai bine din biroul meu.

— Bine, sper să nu trebuiască să vă deranjez.

— Vă doresc succes. Ah, şi să aveţi încredere în Clara! Este un arheolog foarte capabil şi are un al şaselea simţ prin care detectează tot ce e important.

— Am înţeles.

— Mult noroc.

Îşi strânseră mâinile, şi Yves se urcă în elicopter. Câteva minute mai târziu, dispăreau pe linia orizontului. Ahmed oftă. Pierduse din nou frâiele propriei vieţi, era din nou în mâinile lui Alfred Tannenberg. Bătrânul nu lăsase loc de îndoieli: ori participa la afaceri, ori îl ucidea.

Ba, mai mult, l-a ameninţat el, poliţia secretă a lui Saddam îl va trata ca pe un trădător.

Ahmed ştia că Alfred n-ar avea nicio problemă să-l facă să dispară într-una dintre închisorile secrete ale lui Saddam, din care nimeni nu scăpa cu viaţă.

Alfred îi spusese dispreţuitor că, dacă operaţiunea ieşea bine şi, în plus, Clara găsea tăbliţele, ar putea pleca oriunde ar vrea; n-avea de gând să-l ajute să scape, dar nici să-l împiedice.

Ahmed era absolut sigur de faptul că Tannenberg dăduse ordin să fie urmărit zi şi noapte. El nu-i vedea pe oamenii lui Alfred, sau poate erau ai Colonelului, dar ei sigur îl vedeau pe el.

Se întoarse la minister. Avea mult de lucru. Ceea ce îi ceruse Alfred nu era uşor de găsit, deşi, dacă putea avea cineva acces la astfel de informaţii, acela era el.

* * *

Auzind huruitul celor două elicoptere, Clara simţi un fior de emoţie. Picot va fi surprins când va ajunge şi va constata că deja săpau.

Fabián şi Marta se apropiară de ea. Şi ei se simţeau mândri de munca realizată.

Când Picot puse piciorul pe pământ, Fabián se apropie de el şi se îmbrăţişară.

— Mi-ai lipsit, spuse Picot.

— Şi tu mie, răspunse Fabián râzând.

Marta şi Clara îl încurajau pe Albert Anglade, care tocmai

cobora din elicopter, livid. La un semn al Clarei, apăru un sătean cu o sticlă de apă şi un pahar de plastic.

— Beţi, o să vă facă bine.

— Nu cred că pot, se lamentă Albert, refuzând să bea apă.

— Hai, o să-ţi treacă; şi eu am ameţit, îl consola Marta.

— Te asigur că nu mă mai sui într-o chestie ca asta câte zile oi avea, afirmă Albert. O să mă întorc la Bagdad cu maşina.

— Şi eu la fel, răspunse chicotind Marta, care începuse deja să bea apă. Clara are dreptate, o să te simţi mai bine.

Fabián îi arătă mândru lui Yves tabăra, casele din chirpici unde urmau să monteze laboratoarele şi să clasifice treptat tăbliţele şi obiectele pe care le găseau, locul unde aveau să instaleze computerele, casa cu o singură încăpere unde urmau să se adune ca să vorbească şi să dezbată în legătură cu munca realizată; îi mai arătă duşurile, latrinele, corturile impermeabilizate unde avea să locuiască o parte a expediţiei în următoarele luni, dacă nu cumva ar dori să se instaleze în camerele pe care câţiva ţărani erau dispuşi să le închirieze.

Intrară într-una dintre case, unde Fabián organizase un birou despre care spusese că avea să fie ca un post de comandă. Albert, care îi urma foarte anevoie, se prăbuşi pe un scaun, în vreme ce Marta şi Clara insistau să bea apă, dându-i, în acelaşi timp, un pahar şi lui Picot.

— Aţi făcut o treabă excelentă, afirmă Yves Picot. Ştiam eu că a fost o idee bună să veniţi voi înainte.

— De fapt, am început deja să lucrăm, afirmă Marta. De două zile, degajăm zona şi verificăm îndemânarea muncitorilor. Sunt tot felul de oameni, dar toţi hotărâţi, aşa că sunt sigură că vor munci din greu.

— În plus, deşi nu te-am consultat, am numit-o pe Marta şef de echipă şi i-am dăruit chiar şi un bici, spuse Fabián râzând. Ne-a organizat pe toţi; mă rog, de fapt, ne-a militarizat. Dar muncitorii sunt încântaţi şi nu fac o mişcare fără s-o întrebe pe ea.

— Întotdeauna e nevoie de un bun şef de echipă, afirmă Picot, glumind în continuare. Mai rău e că m-a lăsat fără activitate.

Clara îi privea amuzată, dar fără să îndrăznească să participe. În zilele trecute, îşi dăduse seama că între Fabián şi Marta era o prietenie solidă, dar nimic mai mult. Se observa complicitatea dintre ei, se înţelegeau din priviri, şi intuia că, în cazul lui Fabián şi al lui Picot, avea să se întâmple ceva asemănător.

— Unde dormim noi? întrebă Albert, care nu reuşea să-şi revină din ameţeală.

— În casa de alături am aranjat o odaie pentru tine, alta pentru Yves şi alta pentru mine. E o casă cu patru camere, aşadar, încăpem toţi trei. Sau, dacă preferi, mă uit pe lista ţăranilor care pun la dispoziţie camere… se oferi Fabián.

— Nu, îmi convine. Dacă nu vă deranjează, mă duc să mă întind puţin, aproape că se rugă Albert.

— Vă conduc ca să vă arăt unde este, se oferi Clara.

Când Clara şi Albert plecară, Yves i se adresă lui Fabián:

— Vreo problemă?

— Niciuna. Aici, toată lumea are pentru Clara un respect reverenţios. Ea n-are niciun fel de obiecţie şi a acceptat toate sugestiile noastre; mă rog, mai bine zis, ordinele Martei. Îşi spune părerea, dar, dacă nu ne convinge, nu-şi pierde timpul cu discuţiile. E drept că aici toată lumea e atentă la ea, vreau să spun că, în caz de fricţiuni, pe ea o vor întreba şi de ea vor asculta. Dar e foarte inteligentă şi nu face paradă de faptul că are pâinea şi cuţitul în mână.

— E o femeie, Fatima, care are grijă de ea, de parcă i-ar fi mamă. Uneori, o însoţeşte până la săpături. Şi mai sunt încă patru bărbaţi care nu se despart de Clara nici ziua, nici noaptea, menţionă Marta.

— Da, mi-am dat seama încă de la Bagdad; are protecţie, ceea ce nu e de mirare, dată fiind situaţia din Irak. Pe deasupra, soţul ei e un om important al regimului, afirmă Yves.

— Nu, nu numai din pricina situaţiei din ţară, i-o tăie Marta. Zilele trecute, gărzile ei au pierdut-o din ochi. Era cu mine, nu puteam dormi, ne-am trezit înainte de zorii zilei şi ne-am dus la plimbare. Când ne-au găsit, păreau înnebuniţi, iar unul dintre ei i-a amintit că bunicul ei i-ar ucide dacă ar păţi ceva şi a făcut

aluzie la nişte italieni. Clara m-a privit şi i-a făcut semn să tacă.

— Adică tipa are duşmani, spuse Picot cu voce tare.

— Nu lăsaţi să vă zboare imaginaţia, interveni Fabián. Nu ştiu la ce incident se refereau gărzile ei.

— Dar erau îngroziţi, te asigur, insistă Marta. Se temeau că i s-ar putea întâmpla ceva şi păreau să fie teribil de înspăimântaţi de ce le-ar face bunicul Clarei.

— Pe care nu e chip să-l cunosc, se lamentă Yves.

— Şi despre care Clara nu vrea să vorbească absolut deloc, comentă Marta.

— Am încercat s-o facem să ne povestească în ce condiţii şi când a fost bunicul ei la Haran, dar n-a fost chip, nu scoate o vorbă, evită răspunsurile directe. În fine, hai să-ţi arătăm restul taberei, propuse Fabián.

Yves îi felicită şi se felicită şi pe sine că reuşise să-l convingă pe Fabián să-l însoţească în această aventură. Aprecie şi munca Martei. Era o femeie cu o capacitate înnăscută de a organiza lucrurile.

— Am dat nume caselor în care vom lucra şi vom strânge materialul, comentă Marta. Locul unde tocmai am fost se numeşte Cartierul General; acolo unde vom depozita tăbliţele va fi, în mod logic, Casa Tăbliţelor, iar echipamentele informatice le vom instala acolo, spuse ea arătând altă construcţie de chirpici, şi îi vom spune simplu Comunicaţii. Magaziile le vom numi tot aşa, dar vor fi numerotate.

* * *

Şeful satului organizase o petrecere de bun venit; luaseră masa cu el şi câţiva dintre oamenii cei mai răsăriţi din partea locului. Lui Yves nu îi plăcu deloc omul pe care îl aleseseră ca mai mare peste muncitori; nu ştia de ce, fiindcă bărbatul părea discret şi amabil, dar era ceva la el care sugera că nu ar fi un ţăran la fel ca toţi ceilalţi.

Ayed Sahadi era înalt şi musculos, cu pielea mai deschisă la culoare decât restul localnicilor. Avea un aer marţial şi se vedea că era obişnuit să comande.

Vorbea engleza, ceea ce îl surprinse pe Yves.

— Am muncit la Bagdad, am învăţat acolo, fu singura lui

explicaţie.

Clara părea că-l cunoaşte şi îl trata cu o anumită familiaritate, dar el păstra o distanţă respectuoasă faţă de ea.

Oamenii îi dădeau ascultare fără să crâcnească şi chiar şeful satului părea fâstâcit în faţa lui.

— De unde a apărut Ayed? vru să ştie Yves Picot.

— A ajuns la vreo două zile după noi. Clara susţine că-l aştepta pentru că a lucrat cu soţul ei şi cu ea în alte ocazii. Nu ştiu ce să-ţi spun, pare militar, răspunse Fabián.

— Da, aşa mi s-a părut şi mie. Poate că e un spion al lui Saddam, afirmă Yves.

— Mă rog, trebuia să ne aşteptăm că vom fi supravegheaţi şi că spionii vor mişuna peste tot. Aici e dictatură, şi suntem în ajunul unui război, aşa că nu putem să ne mirăm că acest Ayed e spion, spuse Marta cu o imensă naturaleţe.

— Tot nu-mi place, se plânse Yves.

— Să aşteptăm să-l vedem cum acţionează, sugeră Marta.

* * *

În seara aceea, odată ce toată echipa se instală, Yves îi adună ca să le explice planul de lucru. Toţi erau profesionişti – studenţii care îi însoţiseră erau în ultimii ani de facultate, şi câţiva participaseră deja la alte săpături, astfel că Yves nu trebuia să piardă timpul cu vorbe de prisos.

La ora patru dimineaţa, aveau să fie în picioare. Între patru şi cinci fără un sfert, toată lumea trebuia să fi trecut pe la duşuri şi să ia micul dejun, şi imediat, înainte de cinci, să fie deja la locul săpăturilor. La zece, trebuiau să facă o scurtă pauză de un sfert de oră şi apoi să continue să lucreze până la două. De la două la patru, luau masa de prânz şi aveau timp să se odihnească; la patru, începeau din nou să muncească până la apusul soarelui.

Nimeni nu se plânse, nici echipa formată de Yves, nici cei angajaţi de prin sate. Aceştia urmau să primească leafa în dolari, iar suma era de zece ori mai mare decât ar câştiga într-o lună, fapt pentru care erau dispuşi să muncească oricât ar fi fost nevoie.

Când şedinţa se termină, un tânăr de statură mijlocie, cu

ochelari şi cu înfăţişarea cuiva care nu spărsese o farfurie în viaţa lui, se apropie de Yves Picot.

— Am probleme cu instalarea computerelor. Tensiunea curentului electric e redusă, iar echipamentele sunt foarte puternice.

— Vorbeşte cu Ayed Sahadi. El o să vă spună cum să rezolvaţi problema, fu răspunsul lui Picot.

— Nu ţi-e simpatic.

Comentariul Martei îl surprinse pe Yves Picot.

— De ce spui asta?

— Pentru că se vede. De fapt, Ante Plaskic nu îi e simpatic nimănui. Nu ştiu de ce l-ai primit în expediţie.

— Mi l-a recomandat un prieten de la Universitatea din Berlin.

— Presupun că toţi avem prejudecăţi şi nu putem să nu ne gândim la uciderea bosniacilor de către sârbi şi croaţi, iar Ante e croat.

— Prietenul meu mi-a explicat că individul e un supravieţuitor, că şi satul lui a fost ras de pe faţa pământului de către bosniaci ca represalii la un masacru pe care compatrioţii săi îl făcuseră înainte. Nu ştiu. În războiul ăla blestemat, cei care au suferit şi care au dus tot greul au fost bosniacii, aşa că poate ai dreptate: eu am prejudecăţi, chiar şi fără să vreau.

— Uneori, ne mişcăm după scheme foarte simple: asta e bine, aia e rău, ăştia sunt toţi buni şi ăia sunt toţi răi, şi nu ne pierdem timpul cu nuanţele. Poate că Ante este cu adevărat o victimă a acelui război.

— Sau poate că a fost călău.

— Era foarte tânăr, insistă Marta, căreia îi plăcea să joace rolul de avocat al diavolului.

— Nu chiar. Acum, probabil că are în jur de treizeci de ani, nu-i aşa?

— Cred că are douăzeci şi şapte.

— În războiul civil din Iugoslavia au fost şi copii de paisprezece şi de cincisprezece ani care au ucis.

— Trimite-l acasă!

— Nu, după cum spui tu, n-ar fi drept.

— Eu n-am spus asta, protestă Marta.

— Să-l punem la încercare, şi, dacă voi continua să simt aceeaşi neplăcere de fiecare dată când îl văd, o să fac cum ai spus tu şi o să-l trimit la plimbare.

Fabián se apropie însoţit de Albert Anglade, asistentul lui Picot.

— Vă văd îngânduraţi. Ce se întâmplă?

— Vorbeam despre Ante, răspunse Marta.

— Pentru că lui Yves nu-i place nici cât negru sub unghie şi regretă acum că l-a făcut să vină, greşesc?

Yves Picot izbucni într-un hohot de râs la comentariul lui Albert. Îl cunoştea bine, lucrau de mulţi ani împreună şi putea intui dinainte cu cine avea să se înţeleagă bine, cu cine rău şi cine avea să îi fie indiferent.

— Are ceva care te nelinişteşte, spuse în continuare Albert. Nici mie nu-mi place.

— Pentru că este croat, doar de asta, afirmă Marta.

— Copii, astea sunt prejudecăţi rasiale.

Comentariul lui Fabián veni ca o lovitură în adâncul convingerilor sale. Toţi urau orice idee rasistă şi gândul că ar putea resimţi chiar şi o fărâmă de aversiune faţă de cineva din pricina originii acestuia le repugna.

— Asta zic şi eu că e o lovitură sub centură, se plânse Yves.

— Concluzia e că această conversaţie nu-şi are rostul, spuse foarte serios Fabián. Nu putem judeca o persoană pentru ceea ce au făcut altele din aceeaşi ţară sau comunitate.

— Ai dreptate, dar de fapt nu ştim prea multe despre el, interveni Albert, sărind în ajutorul lui Yves.

— Bine, să schimbăm subiectul! Unde este Clara? întrebă Marta.

— Cu Ayed Sahadi. Au rămas să stea de vorbă cu muncitorii. Apoi, cred că a spus că o să se ducă la locul săpăturilor cu unii dintre ai noştri care voiau să arunce o privire, răspunse Fabian.

* * *

Ayed Sahadi era ceea ce părea, adică militar, membru al Serviciului de contraspionaj irakian şi protejat al Colonelului.

Alfred Tannenberg îi ceruse prietenului său să-l trimită la

Safran pe Ayed, pe care îl cunoştea, pentru că acesta colaborase în unele afaceri la care participase Colonelul.

Comandantul Sahadi avea renume de sadic. Dacă vreun duşman al lui Saddam cădea în mâinile lui, se ruga să moară cât mai degrabă, pentru că circulau poveşti cumplite despre lungile agonii la care îşi supunea victimele.

Misiunea lui la Safran, în afară de protejarea vieţii Clarei, era aceea de a încerca să-i descopere pe oamenii despre care Alfred Tannenberg era sigur că aveau să fie trimişi de prietenii săi ca să pună mâna pe Biblia de Lut.

Sahadi plasase câţiva dintre oamenii lui printre muncitorii angajaţi la săpături. Militari ca şi el, experţi în contraspionaj, urmau să câştige mulţi dolari dacă această misiune specială le reuşea.

Clara îl cunoştea pe Ayed pentru că-l văzuse în câteva ocazii în Casa Galbenă însoţindu-l pe Colonel. Bunicul ei îi spusese clar că Ayed avea să devină umbra ei şi că ea trebuia să-l impună ca responsabil cu muncitorii, în acelaşi fel în care insistase ca Haydar Annasir să facă parte din echipă ca om de legătură cu Ahmed la Bagdad şi cu el însuşi.

Ştiind că era zadarnic să se opună dorinţelor bunicului ei, Clara acceptase în silă.

* * *

Un clopot îi trezi pe membrii adormiţi ai echipei de arheologi.

Într-una dintre casele din chirpici, unde se improvizase o bucătărie, nişte femei din sat împărţeau cafea şi pâine proaspătă cu unt şi marmeladă, pe lângă fructe proaspăt culese.

Yves Picot detesta să se scoale devreme, dar se trezise de la trei dimineaţa pentru că nu putuse să închidă un ochi; în schimb, spre disperarea lui, Fabián şi Albert îşi petrecuseră toată noaptea sforăind.

Nici Marta nu părea foarte bine-dispusă şi mânca în tăcere, răspunzând monosilabic atunci când i se adresa cineva.

Singura care părea fericită era Clara. Picot o privea cu coada ochiului, uimit de cât de guralivă era la ceasul acela din zi.

Nu era încă ora cinci dimineaţa când începură lucrul. Toţi

ştiau ce aveau de făcut şi fiecare arheolog conducea un grup de muncitori cărora le dădea instrucţiuni precise.

* * *

Ante Plaskic rămăsese în tabără, în casa din chirpici, unde, în afară de echipamentul informatic instalat, dispunea şi de o odaie cu un pat de campanie în care să doarmă. Fusese un noroc că îi lăsaseră acel spaţiu doar pentru el. Observa aversiunea latentă a echipei faţă de el, dar hotărâse să nu ia în seamă semnele de antipatie. Era acolo ca să pună mâna pe nişte tăbliţe şi ca să-l ucidă pe cel care ar încerca să-l împiedice; în plus, încetase de multă vreme să mai simtă nevoia de a fi acceptat. Putea trăi fără ceilalţi. Dacă ar fi fost după el, i-ar fi ucis unul după altul pe toţi membrii misiunii.

Se miră să-l vadă intrând în încăpere pe Ayed Sahadi, fiindcă ar fi trebuit să fie cu restul muncitorilor în zona săpăturilor.

— Bună ziua.

— Bună ziua.

— Aveţi nevoie de ceva, e totul în ordine? îl întrebă Ayed.

— Pentru moment, totul e bine, sper să funcţioneze sculele astea. Aşa ar trebui, pentru că sunt cele mai bune care există.

— Bine, dacă aveţi vreo problemă ca ieri, căutaţi-mă, iar dacă nu mă găsiţi, întrebaţi de Haydar Annasir; el poate suna la Bagdad ca să ceară să ni se trimită orice aţi avea nevoie.

— Aşa voi face. Oricum, peste puţin timp, o să merg să arunc o privire acolo unde se lucrează; aici, deocamdată, nu sunt multe de făcut.

— Mergeţi când doriţi.

Ayed Sahadi ieşi din casă, gândindu-se la informatician. Era ceva în el, pe faţa lui de copil, în ochelarii de intelectual, care îl ducea cu gândul la un impostor, dar îşi spuse în sinea lui că nu putea începe să vadă fantome doar pentru că observase golul, conştient sau inconştient, pe care îl lăsau ceilalţi în jurul acestuia. Nici lui nu-i plăcea croatul ăsta, care cu siguranţă o fi asasinat mulţi fraţi musulmani, şi el nici măcar nu era o persoană care să respecte religia lui Mahomed, ci dimpotrivă. Dar, chiar şi aşa, îi simţea pe bosniaci ca fiind de-ai lui.

Activitatea era frenetică în jurul craterului şi al edificiului,

care abia lăsa să se ivească o încăpere unde, în trecut, cineva aliniase sute de tăbliţe pe rafturi de chirpici. Se hotărî să nu stea cu mâinile-n sân, ci să participe la muncă, şi se aşeză lângă Clara.

— Spuneţi-mi cu ce vă pot fi de ajutor, i se adresă el.

Clara nu se gândi de două ori şi îi ceru să ajute la degajarea nisipului din perimetrul pe care îl marcaseră.

21

Lui Tom Martin îi fusese greu să se hotărască. În mod normal, îşi imagina imediat care era omul potrivit pentru fiecare misiune, dar, în această situaţie, instinctul lui îi spunea că solicitarea falsului domn Burton implica mai multe pericole decât cele obişnuite.

De aceea, îi luă o săptămână până să găsească omul pe care avea să-l trimită în Irak să-i ucidă pe toţi membrii familiei Tannenberg de care ar fi dat. Pentru că despre asta era vorba: mai întâi, trebuia să afle dacă, într-un anume loc din ţara lui Saddam, exista un bătrân pe nume Tannenberg, şi apoi să-l lichideze pe el şi pe descendenţii lui. Cel care îl angajase fusese mai mult decât clar: niciun Tannenberg, indiferent de vârsta pe care ar avea-o, nu trebuia să scape cu viaţă.

Şovăise dacă să trimită sau nu mai mulţi oameni, dar optă pentru unul singur; dacă acesta ar avea nevoie de întăriri, le va trimite. Ştia că indivizilor care se îndeletnicesc cu asasinatele la comandă nu le plăcea să-şi facă treaba în compania nimănui. Fiecare îşi avea propriile metode şi idei fixe, erau oameni foarte speciali.

Îşi bătuse mult capul dacă să-i vorbească despre această sarcină prietenului său, Paul Dukais, preşedintele agenţiei Planet Security. La urma urmei, acesta îi ceruse ajutorul ca să-şi camufleze un om într-o misiune arheologică la care participa numita Clara Tannenberg, căreia trebuia să i se ia nişte tăbliţe, în cazul în care ar fi apărut, şi să fie ucisă, dacă ar fi fost nevoie. Până la urmă, hotărâse să nu-i spună nimic lui Paul. Era sigur că tânărul croat pe care i-l recomandase lui Dukais avea să îşi facă treaba, iar omul său trebuia să şi-o facă pe a lui. El pleca însă cu un avantaj: acela de a şti că familia Tannenberg îi supărase pe mulţi dintre cei care aveau destui bani de cheltuit în încercarea de a o lichida.

Lion Doyle intră în biroul lui Tom Martin şi aşteptă în picioare să fie invitat să ia loc.

— Ia loc, Lion. Ce mai faci?

— Bine, tocmai m-am întors din concediu.

— Mai bine, aşa vei fi odihnit pentru misiunea pe care vreau să ţi-o încredinţez.

Timp de o oră, cei doi bărbaţi trecură în revistă toate informaţiile de care dispuneau. Inclusiv cea despre misteriosul domn Burton, pe care Tom Martin îl fotografiase înainte de a ieşi din clădirea în care se afla Global Group.

— N-am găsit nimic despre el. Cu siguranţă că nu e britanic, deşi engleza lui e perfectă, dar prietenii din Scotland Yard n-au în bazele lor de date niciun bărbat care să-i semene. Nici la Interpol n-am găsit nimic.

— Deci este un cetăţean anonim care-şi plăteşte impozitele şi care n-are de ce să figureze în arhivele nici unei poliţii, comentă Doyle.

— Da, dar cetăţenii oneşti nu comandă asasinate; în plus, ba vorbea la persoana întâi, ba spunea „noi”: comanda e din partea mai multor indivizi, nu numai a lui.

— După câte văd, familia Tannenberg nu e foarte simpatizată. Au duşmani, se îndeletnicesc cu o afacere periculoasă. Contractul trebuie să fie al cuiva căruia i s-a jucat un renghi, care a fost înşelat.

— Da, cu siguranţă că aşa este, dar am impresia că îmi scapă ceva.

— Cât, Martin?

— Cât ce?

— Cât îmi oferi pentru contractul ăsta? Nu ştii dacă trebuie să ucid un Tannenberg sau patru, dacă, în afară de femeia aia şi de acel bătrân invizibil mai sunt şi alţi Tannenberg, inclusiv copii. Nu-mi place să omor copii.

— Un milion de euro. Asta e ceea ce vei încasa. Un milion de euro curaţi de impozite.

— Vreau jumătate înainte de a începe.

— Nu ştiu dacă va fi cu putinţă. Clientul n-a achitat încă în totalitate.

— Atunci, spune-i că vreau jumătate de milion. Simplu ca bună ziua.

— De acord.

— Ştii deja cum trebuie să-mi plăteşti. Dacă în trei zile am banii, plec în Irak.

— Ai nevoie de o acoperire.

— Da. Ce-mi poţi oferi?

— Spune-mi ce preferi…

— Dacă nu te deranjează, o să-mi caut singur acoperirea; în cazul în care am nevoie de tine, o să-ţi spun. Am trei zile timp să mă gândesc, o să te sun.

După ce ieşi de la Global Group, Lion Doyle se îndreptă spre parcarea unde îşi lăsase maşina, o maşină monovolum de familie, de culoare gri. Se învârti prin Londra din pură obişnuinţă, ca să verifice dacă îl urmărea cineva; o luă apoi pe autostrada spre Ţara Galilor, unde se stabilise în sfârşit.

Cumpărase o veche fermă, o reamenajase şi se căsătorise cu o profesoară de filologie de la Universitatea din Cardiff. O femeie splendidă, care rămăsese nemăritată până la patruzeci şi cinci de ani pentru că se dedicase în exclusivitate mediului academic până când devenise profesor titular.

Marian avea părul castaniu-deschis, ochii verzi, era înaltă şi mai degrabă plinuţă. Se îndrăgostise de el de cum îl cunoscuse. Brunet, cu ochi căprui, bine făcut, Lion Doyle era un bărbat care-i inspira încredere şi siguranţă.

Lion îi povestise că fusese în armată, dar că se săturase să nu aibă un cămin al lui şi că devenise consilier de securitate, afacere cu care prosperase şi câştigase nişte bani, îndeajuns cât să cumpere ferma, să o reamenajeze şi să o transforme în căminul său.

Era prea târziu ca să-şi mai poată face planuri de a avea copii, dar amândoi fuseseră de acord că era suficient să se aibă unul pe celălalt şi să împartă clipele plăcute până la bătrâneţe.

Dacă Marian ar fi ştiut că soţul ei avea un cont secret în insula Man şi că dispunea de suficienţi bani cât să nu mai fie nevoit să muncească tot restul vieţii şi cât să-şi poată satisface destule capricii, nu i-ar fi venit să creadă. Era convinsă că între

ei nu existau secrete şi că, deşi se bucurau de o situaţie materială solidă, nu puteau cheltui chiar fără măsură.

De aceea, Marian se mulţumea cu o femeie care să vină la fermă doar de trei ori pe săptămână ca să se ocupe de curăţenie şi ca un grădinar să dea o mână de ajutor, din când în când, în grădina de care lui Lion îi plăcea să se îngrijească personal când era acasă.

Soţul ei pleca des şi lipsea săptămâni întregi, dar asta era munca lui, şi Marian accepta fără să crâcnească. Ştia că uneori uita să o sune şi că, atunci când ea forma numărul de telefon mobil al lui Lion, îi răspundea robotul. Dar el, atent, se întorcea întotdeauna cu vreun cadou: o geantă, nişte cercei, o eşarfă, mici daruri care dovedeau că se gândise la ea. Marian n-avea nici cea mai mică îndoială că Lion avea să se întoarcă întotdeauna acasă.

* * *

La ora opt şi jumătate dimineaţă, Hans Hausser obişnuia să fie în biroul lui de la universitate. Îi plăcea să se bucure de câteva clipe de linişte înainte de venirea studenţilor, şi profita de aceste clipe ca să intre pe adresa de e-mail pe care i-o dăduse lui Tom Martin ca să corespondeze cu el. Era o adresă pe numele domnului Burton, înregistrată la Hong Kong.

Tom Martin fusese laconic în e-mailul său: „Luaţi legătura cu mine”.

Hausser o sună pe fiica sa, Berta, ca să-i spună să nu-l aştepte cu masa de prânz, şi nici cu cea de seară; trebuia să plece din Bonn, motiv pentru care se putea să nu se întoarcă până a doua zi.

Berta se nelinişti. În ultima vreme, o descumpăneau lucrurile pe care le făcea tatăl ei.

Profesorul părăsi campusul şi luă un autobuz care-l duse în centrul oraşului. De acolo, schimbă autobuzul ca să meargă la gară, unde cumpără un bilet pentru Berlin.

La prima oră a după-amiezii, ajunse la destinaţie. Când ieşi din gară, căută alt autobuz care să-l ducă în centrul oraşului.

Berlinul era un furnicar de oameni care umblau de colo până colo, într-un ritm accelerat. Toţi păreau că se grăbesc şi nimeni

nu privea pe nimeni. Ar fi fost într-adevăr dificil să atragi atenţia în acea grădină zoologică urbană.

Profesorul Hausser căută un magazin cu articole de telefonie mobilă şi cumpără un aparat şi o cartelă. Magazinul era plin de lume, şi vânzătoarea nu mai făcea faţă; se ocupa de clienţi, aproape fără să-i privească.

Având telefonul în buzunar, o porni pe una dintre arterele principale ale oraşului. Se opri într-un colţ şi sună la numărul personal al lui Tom Martin.

Martin însuşi răspunse la telefon.

— Ah, dumneavoastră sunteţi! Bine, mă bucur că m-aţi sunat. Voiam doar să vă spun că am găsit persoana potrivită, dar cere un avans.

— Cât?

— Jumătate din jumătate.

— Înţeleg… Şi dacă nu?

— Nu acceptă comanda. E o treabă dificilă, delicată, de artizan. De fapt, dumneavoastră ştiţi că e foarte complicată comanda pe care aţi făcut-o…

— Când îi vrea?

— Cel mai târziu peste trei zile.

— De acord.

Hans Hausser închise telefonul. Vorbiseră un minut şi jumătate. Căută un alt magazin şi cumpără încă un mobil.

Pasul următor era să vorbească imediat cu prietenii lui. Căută un internet café şi plăti pentru o oră. Nu va avea nevoie de atâta, dar, chiar şi aşa, prefera să nu se simtă presat de timp.

Mai întâi, îi trimise un e-mail lui Carlo, apoi lui Mercedes şi, în continuare, lui Bruno. Le trimitea celor trei numărul de telefon al mobilului recent cumpărat, folosindu-se de codul pe care îl inventaseră; în plus, îi anunţa că avea să stea în faţa computerului încă o jumătate de oră, dacă voiau să ia legătura cu domnul Burton, sau poate că îi va suna el la ultimele numere de telefon pe care le schimbaseră între ei.

Era dificil să i se răspundă imediat, dar aşteptă pentru orice eventualitate. Bruno fu cel care îi trimise un e-mail, la care el răspunse rapid.

Ieşi apoi din internet café şi opri un taxi, căruia îi ceru să-l ducă la aeroport. O sună pe Mercedes pe mobil de la un telefon public.

Conversaţia nu dură niciun minut. Când închiseră, Mercedes îi spuse secretarei sale că pleacă acasă. Ieşi din birou şi se îndreptă spre Ramblas în căutarea unui internet café. Când îl găsi, căută un computer aşezat într-un colţ discret şi intră de-acolo în contul pe care îl utiliza doar ca să converseze cu prietenii ei. În afara mesajului trimis de Hans, Bruno îi transmitea că el era la curent, la fel şi Carlo, pe care profesorul tocmai îl sunase.

În continuare, Mercedes căută o cabină telefonică de unde îşi rezervă un bilet de avion la Paris pentru a doua zi, la prima oră a dimineţii.

În acel moment, la Roma, Carlo Cipriani tocmai rezerva un bilet pentru un avion care pleca în aceeaşi noapte spre capitala Franţei. Bruno Müller şi Mercedes nu putea sosi decât a doua zi.

* * *

Hans Hausser avea o slăbiciune pentru Paris. Taximetristul îi distrăgea atenţia cu vorbăria lui, la care răspundea monosilabic, asta ca să nu pară prost crescut, în vreme ce-şi lăsa privirea să rătăcească pe malul Senei.

În aeroportul din Berlin, avusese timp să-şi cumpere o geantă de mână, pe lângă o cămaşă, lenjerie intimă şi câteva ustensile pentru toaleta zilnică. Recepţionerul de la hotelul Du Louvre nu găsi totuşi nimic ciudat la acel venerabil domn cu păr cărunt care rezervase o cameră prin telefon, iar acum se prezenta la hotel. Nu se miră nici de faptul că domnul avea să plece la o oră după ce sosise.

O luă pe jos spre Piaţa Operei şi se opri într-o cafenea. Ceru un pahar de vin şi o tartină. Îi era foame, nu avusese timp să mănânce nimic toată ziua.

O jumătate de oră mai târziu, un alt domn de aceeaşi vârstă cu el îi făcu un semn, în vreme ce intra în cafenea. Hans se ridică în picioare, şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

— Mă bucur să te văd, Carlo.

— Şi eu. Ce aventură! Nici nu ştii ce a trebuit să inventez ca

fiii mei să mă lase în pace. Acasă, am dat instrucţiuni să nu li se spună că plec într-o călătorie. Am senzaţia că am şters-o fără permisiune, de parcă aş fi un adolescent.

— La fel mi s-a întâmplat şi mie. Am sunat-o pe Berta şi s-a isterizat, a trebuit să mă cert cu ea şi să-i spun că sunt destul de măricel ca să mă lase în pace. Dar ştiu că i-am pricinuit o supărare, şi asta mă întristează. N-ai vrea să luăm cina? Sunt mort de foame.

— Ba da. Ştiu un bistrou în apropiere unde mâncarea nu e deloc rea.

Hans Hausser îi explică prietenului său prin viu grai ceea ce îi povestise prin e-mail: scurta lui conversaţie cu Tom Martin şi cum acesta îi ceru imediat o jumătate de milion de euro. Îi dăduse trei sute de mii în ziua când semnaseră contractul, iar costul operaţiunii urma să fie de două milioane; dacă îi dădeau acum o jumătate de milion, ar fi ca şi cum i-ar plăti aproape jumătate în avans.

— Îi vom plăti, n-avem încotro. Suntem nevoiţi să avem încredere în el. Luca mi-a spus că în branşă este considerat cât se poate de cinstit şi, dat fiind genul de afaceri cu care se ocupă… În sfârşit, presupun că n-o să ne tragă pe sfoară. Am adus banii cu mine, Mercedes şi Bruno vor aduce şi ei. Toţi am făcut aşa cum am convenit, am scos treptat sume de bani din bancă şi i-am ţinut în casă în cazul în care ar trebui să facem o plată urgentă ca acum.

După ce luară cina, cei doi prieteni se despărţiră. Carlo rezervase o cameră într-un hotel nu departe de cel al lui Hans, hotelul D'Horse.

La ora zece dimineaţa, în cafeneaua De La Paix nu era prea multă lume. Parisul se trezise sub un cer întunecat, cu o ploaie fină care impregna totul şi făcea ca traficul să fie şi mai dificil.

Lui Mercedes îi era frig. La Barcelona, vremea era însorită, iar ea purta un taior uşor care nu o proteja nici de umezeală, nici de ploaie. Bruno Müller, mai prevăzător, era îmbrăcat într-un pardesiu.

Cei patru prieteni savurau câte o ceaşcă de cafea.

— La două pleacă avionul meu spre Londra, spuse Hans

Hausser. Când ajung acasă, o să vă sun.

— Nu, nu putem aştepta până mâine, îl întrerupse Mercedes. Eu aş muri de nerăbdare. Vrem să ştim că totul a mers bine. Te rog, sună-ne înainte.

— O să fac ce pot, Mercedes, dar nu vreau să mor de grija că trebuie să vă sun. Nu mai sunt un copil, şi nici reflexele mele nu mai sunt foarte bune, destul am grijă să-i derutez pe oamenii lui Tom Martin, care sunt sigur că vor încerca să mă urmărească pentru a afla cine este misteriosul domn Burton, adică eu.

— Hans are dreptate, spuse Bruno, va trebui să avem răbdare.

— Şi să ne rugăm, conchise Carlo.

— Să se roage ăla care ştie! fu răspunsul contrariat al lui Mercedes.

Hans Hausser ieşi din cafenea cu o pungă de la Galeriile Lafayette în care pusese, sub un pulover, plicurile pe care i le înmânaseră prietenii lui: în total, o jumătate de milion de euro, pe care să i-i dea lui Tom Martin.

După Hans, plecă şi Mercedes, care insistă să nu o conducă nimeni. Opri un taxi şi ceru să fie dusă direct la aeroport. Carlo şi Bruno hotărâră să ia masa de prânz împreună, înainte de a pleca şi ei din Paris.

* * *

La Londra, ploua şi mai tare decât la Paris. Hans Hausser se felicită pentru ideea de a fi cumpărat un impermeabil în aeroportul Charles de Gaulle. Se gândi că, având bani în buzunar, putea merge oriunde fără să-şi facă griji pentru bagaje.

Era obosit, simţea stresul din ultimele douăzeci şi patru de ore, dar, cu puţin noroc, putea fi acasă a doua zi în zori.

O sunase pe Berta, iar fiica sa îl implorase să-i spună unde se afla. Parcă nu fusese el atunci când îi spusese că, dacă se mai amesteca în viaţa lui, nu mai puteau locui sub acelaşi acoperiş. Berta îşi înăbuşise un hohot de plâns înainte de a închide.

Un taxi îl lăsă la trei străzi de sediul companiei Global Group. Merse pe jos cu un pas uşor, atât cât îi permiteau picioarele lui obosite.

Tom Martin se miră când fu anunţat de la recepţie că domnul Burton aştepta să fie primit.

— Mă uimiţi, îi spuse preşedintele lui Global Group în vreme ce îi strângea mâna.

— De ce? întrebă sec falsul domn Burton.

— Nu-mi închipuiam că vă veţi prezenta aşa, fără să anunţaţi. Puteaţi face un transfer…

— Aşa e mai comod pentru toată lumea. Pregătiţi-mi o chitanţă cum că aţi primit o jumătate de milion de euro, şi treaba e terminată. Când va pleca omul dumneavoastră spre Irak?

— De îndată ce va încasa banii.

— V-am avansat trei sute de mii de euro…

— Bineînţeles, dar profesionistul care va executa comanda dumneavoastră voia să se asigure de o sumă substanţială în avans. Îşi pune viaţa în joc, pur şi simplu.

— N-o fi pentru prima dată.

— Nu, nu este. Dar această misiune e ceva mai specială, dat fiind că nu ştie câte persoane va trebui să elimine, nici ce vârstă au şi de ce condiţie sunt acele persoane. Pe deasupra, acum, oricine intră în Irak este scris pe listă, şi nu doar de poliţia lui Saddam. Americanii sunt cu ochii în patru, ca şi foştii mei colegi de la MI5{47}.

— Aşadar, aţi lucrat pentru MI5.

— Nu ştiaţi? Credeam că ştiţi totul despre mine.

— Nu mă interesează trecutul dumneavoastră, ci prezentul, serviciile pe care le oferiţi acum.

— Într-adevăr, am lucrat pentru Maiestatea Sa, dar, într-o bună zi, şefii au hotărât că trebuie să-i pensioneze pe cei care au participat la jocul Războiului Rece. Eram depăşiţi, duşmanul era altul, au spus ei. Şi, într-adevăr, s-au pornit să fabrice un nou duşman: arabii, şi asta doar pentru că se tem de chinezi. Arabii sunt săraci, chiar dacă guvernanţii lor sunt bogaţi graţie petrolului, dar marea masă trăieşte într-o extremă sărăcie, în regimuri dictatoriale, şi sunt uşor de manipulat ca să iasă la suprafaţă frustrarea acumulată.

— Vă rog, scutiţi-mă de discursuri!

— Bine, aşa o să fac.

Tom Martin pregăti o chitanţă de mână pentru o jumătate de milion de euro, pe care o semnă şi căreia îi aplică ştampila companiei Global Group. Apoi i-o înmână falsului domn Burton.

— Când o să-mi daţi veşti? întrebă profesorul Hausser.

— Când le voi avea. Mâine, omul meu va primi banii, poimâine va porni la drum. Trebuie să găsească o acoperire ca să se prezinte în Irak şi, odată ajuns acolo, să dea peste familia aceea pe care vreţi s-o eliminaţi. Aveţi răbdare, chestiile astea nu se fac de pe o zi pe alta.

— Bine, notaţi acest număr de telefon. Este un mobil. Când o să ştiţi ceva, sunaţi-mă.

— Internetul e mai sigur.

— Nu cred. Data viitoare, să mă sunaţi.

— De acord. Sunteţi o persoană specială, domnule Burton…

— Presupun că toţi clienţii dumneavoastră sunt la fel.

— Bineînţeles, domnule Burton. Ăsta nu e numele real, nu-i aşa?

— Domnule Martin, pentru dumneavoastră ar trebui să fie de ajuns că eu sunt domnul Burton, nu credeţi? Ofer două milioane de euro ca lucrurile să fie astfel. În plus, detest curioşii.

— În meseria mea, secretele le administrez eu, domnule Burton, şi, pentru mine, să vă cunosc identitatea nu e o chestiune măruntă. Dumneavoastră v-aţi prezentat în biroul meu ca să-mi daţi o comandă, să spunem, delicată. Dumneavoastră aţi bătut la uşa mea, nu eu la a dumneavoastră.

— În meseria aceasta, domnule Martin, discreţia e vitală. Mă surprinde curiozitatea dumneavoastră, vă spun sincer, şi chiar mi se pare o dovadă de neprofesionalism. Nu irosiţi timpul angajaţilor punându-i să mă urmărească. Respectaţi acordul la care am ajuns, de aceea vă plătesc. Şi acum, dacă mă scuzaţi, trebuie să plec.

— Dumneavoastră comandaţi, domnule Burton.

Hans Hausser îi strânse mâna lui Tom Martin şi ieşi din birou, convins fiind că acesta va pune din nou pe cineva să-l

urmărească. De data asta însă, nu mai funcţiona trucul cu hotelul, şi ştia că avea să fie şi mai dificil să-i evite pe oamenii companiei Global Group.

Ajuns în stradă, o porni pe jos până când văzu un taxi căruia îi făcu semn să oprească şi îi ceru să-l ducă la spitalul central. Era uluit el însuşi de ceea ce făcea. De fapt, împrumuta toate ideile ca să-şi deruteze urmăritorii din numeroasele lui lecturi de thrillere, de care era mare amator. Măcar de n-ar da greş de data asta… Uneori, se simţea un pic ridicol comportându-se aşa şi se temea să nu întâlnească vreun cunoscut care să-i dea de gol identitatea de reputat profesor de fizică cuantică.

Taxiul îl lăsă la intrarea principală în spital. Intră în imensul hol şi se îndreptă spre lifturi. Nu ştia dacă îl urmărise cineva sau nu. Aşa că urcă în primul lift care se opri la acel nivel. Nu apăsă pe niciun buton. Ascensorul mergea întruna, şi oamenii urcau şi coborau, în vreme ce el scruta cine ar putea fi urmăritorul. Coborî la penultimul etaj, împreună cu două femei cu înfăţişare bolnăvicioasă, un bătrân condus de o femeie într-un scaun cu rotile şi un tânăr cu aspect neîngrijit.

„Oricare dintre ei ar putea fi un angajat al companiei Global Group”, îşi spuse el. Toţi începură să meargă, în afară de el. Niciunul nu întoarse ochii să-l privească, şi Hausser intră în celălalt ascensor. Nici de data aceasta nu apăsă pe vreun buton şi repetă manevra coborând la etajul trei şi aşteptând următorul lift. Trecu aşa o oră. În sfârşit, se hotărî să încerce să iasă din spital fără să fie văzut; aşteptă să se golească ascensorul cu care mergea şi apăsă butonul pentru subsol. Odată ajuns aici, căută tăbliţa care indica Urgenţele şi, cu un pas hotărât, o luă pe un culoar unde o altă tăbliţă spunea clar că trecerea oricărei persoane străine era interzisă. Nu intră nimeni după el şi merse mai departe până într-un salon unde se aflau mai multe paturi cu bolnavi care tocmai fuseseră aduşi cu ambulanţele serviciului de urgenţe. Observă în spate o uşă pe unde se intra cu tărgile şi se îndreptă numaidecât către locul acela.

— Ce faceţi aici?

Medicul care îi vorbea îl privea încruntat, şi Hans Hausser se sperie. Se simţea ca un copil prins făcând o năzbâtie.

— În această zonă, rudele pacienţilor nu pot intra; ieşiţi şi aşteptaţi afară, ca toată lumea, să vi se dea informaţii despre ruda dumneavoastră.

Hans Hausser se albise la faţă din cauza unui puseu de tahicardie.

— Dar ce-i cu dumneavoastră? îl întrebă medicul, văzând că omul se simte rău.

— Un prieten m-a adus la spital, nu mă simt bine, nu pot respira, mă doare braţul drept, am tahicardie şi sunt în trecere prin Londra… reuşi să spună Hans Hausser, punându-şi toată nădejdea în Dumnezeu să-i ierte minciuna.

— Poftiţi în salonul acela, îl îndemnă medicul.

Trei minute mai târziu, i se făcea electrocardiograma; îi luară şi sânge şi îi mai făcură şi o radiografie a toracelui. Îl lăsară apoi pe un pat, în salonul de urgenţă, ca să-l ţină sub observaţie.

Era ora şapte dimineaţa când medicii de la Urgenţă hotărâră că bărbatul acela nu avea nicio afecţiune cardiacă, episodul tahicardiei fiind probabil rezultatul unei indispoziţii trecătoare.

El se plânse că nu se simţea bine, astfel că personalul spitalului hotărî să-l transporte la aeroport într-o ambulanţă, pe care, fireşte, avea să o plătească din propriul buzunar. Nu voiau să rişte ca pe traseu să i se întâmple ceva, şi apoi familia să le facă o reclamaţie.

Hans Hausser plăti în numerar onorariul calculat pentru o noapte de spitalizare şi fu urcat în ambulanţă într-un scaun cu rotile. În timpul traseului, rezervă un bilet de avion spre Berlin pentru zborul de la ora nouă. Infirmiera îi spuse să anunţe că soseşte cu ambulanţa, într-un scaun cu rotile.

Când ajunse la aeroport, infirmiera îl însoţi până la ghişeul de îmbarcare, unde menţionă că domnul Hausser poate călători, dar că echipajul trebuie să fie cu ochii în patru, în cazul în care ar avea o criză. O însoţitoare de bord împinse scaunul cu rotile până într-un salon unde aproape că nu aşteptă deloc, fiind condus direct la avion, fără să mai treacă pe la niciun control.

La Berlin, ploua cu găleata. Cu greu reuşi să convingă o amabilă însoţitoare de bord că nu mai are nevoie de scaunul cu

rotile şi că va lua un taxi spre gară. Avu noroc, pentru că, atunci când sosi, mai erau doar cinci minute până să se închidă uşile trenului care mergea la Bonn.

O sună pe Berta din tren, anunţând-o că avea să fie acasă la mijlocul după-amiezii. Îl sună şi pe Bruno, ca să-i spună că era bine. El urma să le comunice lui Carlo şi lui Mercedes. Se simţea epuizat şi ridicol.

Berta nu îşi putu ascunde îngrijorarea pe care o simţi atunci când, peste câteva ore, îl văzu pe tatăl ei intrând în casă. Hans Hausser nu arăta prea bine, avea înfăţişarea unui bătrân bolnav, aşa că, în ciuda protestelor acestuia, chemă medicul, un vechi prieten, care sosi imediat şi care nu găsi nimic în neregulă, cu toate insistenţele Bertei că tatăl ei nu se simţea bine.

În cele din urmă, îl lăsară singur, şi Hausser se bucură în sfârşit de lucrul de care avea într-adevăr nevoie: un duş şi un somn liniştit în patul lui.

* * *

Paul Dukais reciti raportul pe care Ante Plaskic făcuse să-i parvină. Alegerea croatului fusese un succes, avea să îi mulţumească lui Tom Martin că i-l recomandase.

Pe mai multe pagini cu scris citeţ şi într-o engleză mai mult decât acceptabilă, Ante Plaskic făcea o relatare amănunţită a felului cum decurgeau lucrările misiunii arheologice şi a dificultăţilor cărora trebuia să le facă faţă:

> Nu am încredere în Ayed Sahadi, iar el nu are încredere în mine.
>
> Sahadi este şef de echipă, asupra lui cade responsabilitatea bunului mers al săpăturilor, tratează cu muncitorii şi el este cel care stabileşte turele de lucru.
>
> După părerea mea, Ayed Sahadi este mai mult decât şef de echipă; poate fi spion sau poliţist. Misiunea lui mi se pare evidentă: să o protejeze pe Clara Tannenberg.
>
> Se străduieşte să nu o piardă din ochi. Sunt trei

sau patru bărbaţi care îi stau tot timpul în preajmă, în afară de garda ei personală. E greu să te apropii de ea, fără să intri în vizorul vreunuia dintre aceşti oameni.

Cu toate acestea, ei îi place să scape de sub privirea gărzilor ei de corp şi, în vreo două ocazii, a fost un adevărat şoc, pentru că ea dispăruse, de ambele dăţi, în zori; prima dată, ca să meargă să se scalde în Eufrat cu profesoara Gómez. În altă zi, a organizat în secret o escapadă cu mai multe femei care fac parte din expediţie. Nimeni nu a aflat, nici măcar Picot.

Cu o altă ocazie, a hotărât să-şi petreacă noaptea lângă ruine, unde şi-a luat o pătură ca să doarmă sub cerul liber.

Va fi imposibil să-i pot deruta pe oamenii care o păzesc. Doi dintre ei dorm pe pământ la câţiva metri de casa în care locuieşte ea.

Există un fel de administrator, un anume Haydar Annasir, cel care îi plăteşte pe oameni şi căruia Ayed Sahadi îi cere orice are nevoie profesorul Picot. Omul acesta a avut o confruntare cu ea: a ameninţat-o că îl va suna pe bunicul ei şi chiar a făcut-o. De atunci, ea nu încetează să-l privească pe acesta cu ranchiună, căci, în afară de un mic contingent de soldaţi, a mai sosit de la Bagdad un grup de oameni înarmaţi care au înconjurat tabăra.

Picot a cerut mai mulţi oameni, iar Ayed Sahadi şi Haydar Annasir au reuşit să angajeze încă o sută de muncitori. Ritmul de lucru este insuportabil, abia te poţi odihni, doar câteva ore pe noapte, iar tensiunea începe să apară în rândul echipei. Doi dintre profesorii care îl însoţesc pe Picot s-au înfruntat cu acesta pentru chestiuni referitoare la metoda de lucru, studenţii se plâng că sunt exploataţi, iar muncitorii cad răpuşi de oboseală, cu mâinile jupuite.

Dar nici profesorului Picot, nici Clarei Tannenberg nu pare să le pese de oboseala muncitorilor, şi nici de cea a propriei echipe.

Picot se bizuie pe un arheolog care joacă rolul de paratrăsnet, Fabián Tudela, singurul în stare să calmeze spiritele, atunci când pare că totul va exploda. Dar e inevitabil să explodeze; muncim peste paisprezece ore pe zi.

Se vorbeşte că ar fi găsit un templu, iar ceea ce a scos la lumină bomba aceea americană este unul dintre nivelurile de sus, unde se spune că era amenajată o bibliotecă, de unde şi marea cantitate de tăbliţe găsite. S-au degajat deja trei săli şi au fost recuperate peste două mii de tăbliţe, care erau aliniate în nişte nişe.

Studenţii, sub supravegherea a patru profesori, clasifică tăbliţele, asta după ce au procedat la curăţarea lor. După cât se pare, tăbliţele conţin în special socoteli ale administraţiei palatului, deşi în sala pe care o degajează acum s-au găsit resturi de tăbliţe în care se menţionează detaliat lucruri despre minerale şi animale.

Sălile descoperite până acum măsoară 5,30 pe 3,60 metri, dar se spune că vom găsi şi spaţii mai mari.

S-au găsit tăbliţe cu numele scribilor în partea superioară, probabil că aşa era obiceiul; se pare că există câteva ale acelui Şamas cu un catalog al florilor din ţinut. Dar, pentru moment, nu s-a descoperit nici urmă de tăbliţe cu poeme epice, nici cu fapte istorice, ceea ce o face pe Clara Tannenberg să fie din ce în ce mai nervoasă, iar pe Picot, să fie şi mai prost dispus şi să se plângă că îşi pierde timpul.

Acum câteva zile, a avut loc o reuniune a întregii echipe, pentru evaluarea descoperirilor. Expunerea lui Picot a fost pesimistă, dar Fabián Tudela, profesoara Gómez şi alţi arheologi au spus că se află

în faţa unora dintre cele mai importante situri arheologice ale secolului, dat fiind că despre acest palat nu exista nicio referinţă, iar opinia generală este că are o relevanţă specială, pentru că se află în apropiere de anticul Ur. Se pare că proporţiile palatului nu sunt foarte mari, dar suficiente cât să adăpostească o bibliotecă importantă care, după cum se vorbeşte, este cea pe care am găsit-o, dat fiind că ne aflăm la nivelurile superioare.

Profesoara Gómez îşi doreşte ca săpăturile să se extindă dincolo de ceea ce cred ei că ar fi perimetrul templului, ca să localizeze zidurile şi casele. Au discutat mai mult de trei ore asupra oportunităţii de a o face sau nu şi, până la urmă, s-a impus opinia Martei Gómez, pentru că Fabián Tudela şi Clara Tannenberg însăşi au sprijinit-o. De aceea, au angajat mai mulţi muncitori şi caută încă şi mai mulţi.

Nu e uşor în aceste momente să găseşti oameni, fiindcă ţara e în stare de alertă, dar sărăcia e atât de mare, iar familia Tannenberg, atât de influentă, încât se pare că peste câteva zile va veni un grup de oameni din alte părţi ale ţării ca să participe la săpături.

Funcţia mea este aceea de a trece pe suport electronic toate descoperirile, pe care ei le fotografiază din poziţii diferite, pe lângă descrierea amănunţită a conţinutului acestora.

Ca să o fac, dispun de ajutorul a trei studenţi.

La Comunicaţii vin toţi arheologii ca să vadă cum le sistematizăm munca şi să dea instrucţiuni, dar cea care şi-a asumat controlul asupra noastră este profesoara Gómez, o femeie bănuitoare şi meticuloasă, cu adevărat insuportabilă.

Ginerele şefului satului, omul de legătură pe care mi l-aţi dat ca să vă trimit rapoartele, este unul dintre şoferii care fac naveta cu satele învecinate în

căutare de alimente, şi se pare că se bucură de încrederea lui Ayed Sahadi, în cazul în care acest om ar avea încredere în cineva şi dacă aici a avea încredere în cineva n-ar fi un act de curaj.

Dacă vor reuşi să găsească tăbliţele pe care le caută, nu va fi uşor să pun mâna pe ele şi, cu atât mai puţin, să plec de aici. Cu bani îi poţi cumpăra pe oameni, dar mă tem că aici mereu există cineva dispus să depăşească chiar şi cea mai bună ofertă pe care aş putea-o face, astfel că nu m-aş mira dacă aş fi trădat, cu excepţia cazului în care omul meu de legătură ar fi înştiinţat de cineva că nimeni nu poate egala oferta mea pentru a mă ajuta să plec de aici…

22

Smith deschise uşa biroului, însoţit de Ralph Barry şi de Robert Brown.

— Domnule…

— Ah, sunteţi deja aici. Poftiţi înăuntru!

Odată închisă uşa şi având fiecare câte un pahar cu whisky în mână, Dukais le predă o fotocopie a raportului.

— Vreau originalul, îi ceru Robert Brown.

— Fireşte, e al tău, tu plăteşti. În plus, individul are talent de povestitor. Este pentru prima dată când mă distrează să citesc un raport.

— Ei bine? întrebă Brown.

— Ei bine, ce?

— Cum stau lucrurile? Se pare că n-au găsit nimic. Hai, că blestemata aia de Biblie de Lut n-o să apară, dar au salvat mai multe grămezi de tăbliţe, a căror valoare o cunoaşteţi.

— Nu-l bănuieşte nimeni?

— Un anume Ayed Sahadi, şeful de echipă. Croatul crede că e ceva mai mult decât şef de echipă. O fi un om al lui Tannenberg, responsabil cu protecţia nepoatei lui.

— Tannenberg o fi pus oameni peste tot, insistă Ralph Barry.

— Da, aşa e, admise Dukais, dar ăsta, după cât se pare, e mai special. Yassir ne va confirma.

— Am nimerit-o cu Yassir, afirmă Robert Brown.

— Alfred l-a jignit atât de tare, încât Yassir simte că a scăpat de angajamentul faţă de el.

— Să nu te laşi păcălit de Alfred; el ştie că Yassir îl va trăda, şi cu siguranţă că-l supraveghează. Alfred e mai isteţ decât Yassir şi decât tine, zise Brown cu obrăznicie.

— Nu mai spune! răspunse nervos Dukais.

— Doar n-o să vă certaţi… interveni Ralph Barry.

— Yassir are cel puţin o duzină de oameni infiltraţi în echipa

arheologică, în afară de omul de legătură directă al croatului, continuă Dukais, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă acest Ayed Sahadi este mai mult decât pare, o va afla.

* * *

Când Robert Brown ieşi din biroul lui Dukais, îi ceru şoferului să-l ducă acasă la George Wagner. Trebuia să-i predea personal raportul croatului şi să aştepte eventualele instrucţiuni. Nu ştia niciodată la ce să se aştepte din partea mentorului său; era rece ca gheaţa, dar mânia i se oglindea în ochii de culoarea oţelului. Şi, când se întâmpla asta, Robert Brown tremura.

23

Gian Maria nu putea ascunde simptomele depresiei. Se simţea absolut incapabil. Motivul călătoriei sale în Irak devenea neclar, de fapt pierduse frâiele propriei vieţi, iar acum nici nu mai ştia pentru ce se afla acolo.

Aproape că nu mai apuca să se odihnească. Luigi Baretti hotărâse să facă în aşa fel încât să-i iasă pe nas venirea la Bagdad, aşa că ziua lui de lucru începea la şase şi nu se termina niciodată înainte de nouă sau zece noaptea.

Ajungea epuizat acasă la Faysal şi la Nur, nemaiavând chef să le acorde atenţie nici gemenelor, nici micuţului Hadi.

În mod normal, lua cina singur. Nur îi lăsa o tavă cu mâncare, pe care el o înfuleca aşezat la masa din bucătărie. Apoi se trântea pe pat, sleit de puteri.

În dimineaţa aceea, superiorul lui, părintele Pio, îl sunase de la Roma. Când avea de gând să se întoarcă? Depăşise criza spirituală?

Nu ştia răspunsul la aceste două întrebări; simţea doar că se aruncase cu capul înainte, ştiind că acest lucru nu putea să îl conducă nicăieri.

În zadar încercase să o întâlnească pe Clara Tannenberg, şi asta, după ce se prezentase în diverse ocazii la Ministerul Culturii, cerând să fie primit de Ahmed Husseini. Funcţionarii îl întrebau dacă domnul Husseini îl aştepta, iar, când el spunea că nu, îl invitau să plece sau să le dezvăluie motivul vizitei, pentru a i-l transmite directorului Departamentului de săpături.

Încercă, de asemenea, să-l sune, dar o secretară foarte bine-crescută insista ca el să-i spună ce anume dorea de la domnul Husseini, care era foarte ocupat şi nu-l putea primi.

Gian Maria o avea pe conştiinţă pe Clara Tannenberg, şi în fiecare zi căuta prin ziare vreo referire la acest nume. Nu îl găsi menţionat pe nicăieri.

Timpul trecuse repede, foarte repede. Se apropia Crăciunul şi nu mai putea găsi scuze; ştia că are o cheie ca să ajungă la Ahmed Husseini şi că această cheie era Yves Picot. Nu dorise să folosească numele arheologului ca să nu-l compromită, dar nu mai avea nimic de făcut decât să cedeze în faţa evidenţei: Ahmed Husseini nu îl primea dacă nu intervenea cineva, şi, în cazul lui, acest cineva nu putea fi decât Yves Picot.

— Azi plec mai devreme, Alia, o anunţă el pe secretara Oficiului de Ajutorare a Copiilor.

— Ai o întâlnire? Cu cine? îl întrebă curioasă tânăra.

Hotărî să-i spună adevărul, măcar o parte de adevăr.

— N-am nicio întâlnire. De fapt, vreau să mă văd cu nişte prieteni.

— Ai prieteni în Irak?

— Mă rog, nu sunt chiar prieteni, e vorba despre un grup de arheologi pe care i-am cunoscut la venire, m-au adus de la Amman. Ştiu că sunt la Ur făcând săpături şi aş vrea să aflu cum merge treaba. O să încerc să dau de ei.

— Şi cum o să faci?

— Mi-au spus că, dacă doresc să intru în legătură cu ei, să-l sun pe un anume Ahmed Husseini, cred că este directorul Departamentului de săpături.

— Măi, să fie, cu ce oameni ai de-a face!

— Eu?

— Da, Ahmed Husseini este un om foarte important, un răsfăţat al regimului. Tatăl lui a fost ambasador, iar el e însurat cu o femeie foarte bogată, o irakiană pe jumătate egipteancă, pe jumătate nemţoaică. Familia tipei e cam misterioasă, dar are mulţi bani.

— Dar eu nu-l cunosc pe acel Husseini; prietenii mei mi-au spus că de la el voi afla cum să iau legătura cu ei. Şi asta este ceea ce vreau să fac.

— Ai grijă, Gian Maria, acel Husseini…

— Fii serioasă, nu vreau decât să-l întreb cum să ajung la nişte arheologi!

— Treaba ta, dar ai grijă, sunt oameni de proastă calitate, spuse Alia coborând glasul. Nu duc lipsă de nimic şi trăiesc

punându-ne nouă, celorlalţi, piciorul pe grumaz. Dacă americanii invadează Irakul, o să vezi tu că neruşinaţii ăia o să se salveze. Singurul lucru care ar justifica venirea puşcaşilor marini ar fi să ne elibereze de toată oroarea asta. Eşti de puţin timp aici şi încă nu ţi-ai dat seama că Saddam e diavolul în persoană şi că a făcut din Irak un infern.

— Ştiu cât suferiţi, crezi că nu văd şi singur? Dar toate astea se vor termina, sunt sigur. Hai să nu ne indispunem şi, dacă te întreabă, spune-i lui Luigi că o să mă întorc după ce mănânc.

Alia îşi muşcă buza şi apoi îl atinse uşor pe umăr.

— Ştii, am impresia că suferi, şi încă mult; se vede cu ochiul liber. Nu ştiu de ce, şi nici ce te face să suferi, dar, dacă ai nevoie de ajutor…

— Dar ce prostii vorbeşti! Sunt doar obosit. Luigi nu mă lasă să stau o clipă, cum nu te lasă nici pe tine.

— E adevărat, pe tine te exploatează. În orice caz, am impresia că nu te simţi bine cu noi.

— Nici vorbă, serios! Acum, lasă-mă să-l sun pe Ahmed Husseini ăla care nu ţi-e deloc simpatic…

La fel ca în alte ocazii, secretara îi spuse că domnul Husseini e ocupat şi numai la numele de Yves Picot observă o schimbare în tonul vocii când îi ceru să aştepte.

După un minut, Ahmed Husseini era la telefon.

— Cine sunteţi?

— Scuzaţi-mă că vă deranjez; să vă explic, îl cunosc pe domnul Picot, şi el mi-a spus să vă sun pe dumneavoastră ca să iau legătura cu el şi…

Husseini i-o reteză scurt. Gian Maria îşi dădu seama că vorbea fără noimă şi că avea să facă o foarte proastă impresie acestui puternic funcţionar al regimului.

Răspunse la întrebările puse de Ahmed Husseini, şi, când acesta păru satisfăcut, îl invită la el în birou în aceeaşi după-amiază.

— Dacă sunteţi dispus să vă alăturaţi lor, acesta e momentul. Lipseşte mâna de lucru, aşa că dumneavoastră le veţi fi de mare folos prin cunoştinţele pe care le aveţi.

În realitate, Gian Maria n-avea nicio intenţie să se

întâlnească cu Picot şi, cu atât mai puţin, să pornească într-o călătorie spre sud ca să ajungă în acel necunoscut Safran. Singurul lucru pe care îl dorea era cel pe care ar fi trebuit să-l facă în ziua sosirii sale la Bagdad: să-l întrebe pe acest om de soţia lui, Clara Tannenberg, şi să-i explice că era de o importanţă vitală să stea de vorbă cu ea. Pentru că doar ei avea să îi spună de ce se afla acolo. Venise să o salveze, dar nu-i putea explica de ce, nici de cine, fără să trădeze toate acele idei în care credea şi pe care se angajase să le păstreze tot restul vieţii.

Ahmed Husseini nu părea zbirul de temut al regimului pe care i-l descrisese Alia. În plus, îi atrase atenţia faptul că nu purta mustaţă, atât de mult pe placul irakienilor. Părea mai degrabă un cadru de conducere al unei companii multinaţionale, decât funcţionar în serviciul lui Saddam Hussein.

Îi oferi un ceai şi îl întrebă ce făcea la Bagdad, cum i se părea ţara şi îi recomandă să viziteze câteva muzee.

— Aşadar, vreţi să vă întâlniţi cu profesorul Picot…

— Mă rog, nu tocmai…

— Atunci, ce doriţi? întrebă Ahmed Husseini.

— Aş vrea să ştiu cum să stabilesc legătura cu ei; ştiu că mergeau aproape de Ur…

— Într-adevăr, sunt la Safran.

Gian Maria îşi muşcă buza. Trebuia să-l întrebe de Clara Tannenberg şi nu ştia cum avea să reacţioneze acest bărbat, în aparenţă blajin, dacă un necunoscut întreba de soţia lui.

— Dar dumneavoastră şi soţia dumneavoastră sunteţi tot arheologi, nu-i aşa?

— Da, într-adevăr. Aţi auzit vorbindu-se despre soţia mea? întrebă uimit Ahmed.

— Da, am auzit.

— Presupun că Picot vă va fi explicat că misiunea de la Safran se datorează în parte strădaniei personale a soţiei mele. Dată fiind situaţia din ţara noastră, nu e uşor să dispui de resurse pentru săpături. Dar ea iubeşte arheologia mai presus de orice şi este o cercetătoare a trecutului ţării noastre, astfel că a

reuşit să-l convingă pe domnul Picot să vină să ne ajute să dezgropăm ceea ce par a fi resturile unui templu sau ale unui palat, încă nu ştim în mod cert.

Uşa biroului se deschise şi intră Karim, asistentul său, etalând un zâmbet până la urechi.

— Ahmed, e totul gata pentru transportul la Safran. L-am sunat pe Ayed Sahadi să-i spun de plecarea camionului. N-am putut vorbi cu el, dar am avut noroc, pentru că am vorbit cu Clara…

Ahmed Husseini ridică mâna într-un gest prin care ordona ca asistentul său, Karim, să tacă, în vreme ce lui Gian Maria îi apăru un licăr în privire. Tocmai o găsise pe Clara Tannenberg. De fapt, i-o spusese şi Ahmed Husseini, dar o confirma omuleţul care intrase. Acum, că ştia unde este, trebuia să meargă la Safran. Se simţi ca un prost că nu luase în consideraţie posibilitatea ca doamna Clara Tannenberg să participe şi ea la expediţia lui Picot. Îşi aminti că, atunci când reuşise să intre la Congresul de Arheologie de la Roma ca să o caute pe Clara Tannenberg, funcţionara care îl primise îl întrebase ironic dacă nu cumva era interesat să facă parte din expediţia pe care dorea s-o organizeze irakiana. De altfel, ziarele făcuseră publică declaraţia Clarei Tannenberg, susţinând că existau nişte tăbliţe pe care ea le numea Biblia de Lut… Astfel că, dacă Yves Picot se afla acolo, scopul era să găsească acele tăbliţe împreună cu soţia lui Husseini, iar el nu fusese în stare să facă legătura.

Karim ieşi din birou fără să rostească un cuvânt. Îl întrerupsese pe şeful lui, şi acesta îi aruncase o privire foarte neprietenoasă.

— Soţia dumneavoastră este la Safran… bineînţeles…

— Da, fireşte, răspunse Ahmed Husseini, descumpănit.

— Sigur că da, e logic, fu singurul răspuns care-i trecu prin minte lui Gian Maria.

— În sfârşit, spuneţi-mi, cu ce vă pot ajuta? întrebă Ahmed stânjenit.

— Păi, să vă explic: eu voiam să vorbesc cu profesorul Yves Picot şi să văd dacă l-aş putea deranja să merg pentru două luni la Safran. N-am la dispoziţie mai mult timp, am venit în Irak ca

să dau o mână de ajutor, colaborez cu Organizaţia de Ajutorare a Copiilor… Dar nu pot rămâne prea mult timp, aşa că, dacă pe profesorul Picot nu-l deranjează, aş vrea să merg să dau şi acolo o mână de ajutor, chiar dacă pentru puţin timp…

Ahmed Husseini îl găsea ciudat pe omul acela. Nu ştia de ce, dar avea impresia că acesta cam improviza. Se gândea să ceară să fie cercetat înainte de a-i înlesni călătoria la Safran.

— Voi vorbi cu profesorul Picot şi, dacă e de acord, în ceea ce mă priveşte, n-am nimic împotrivă să vă ajut să ajungeţi la Safran. Ştiţi că suntem în stare de alertă şi, din nefericire, din motive de siguranţă, nimeni nu poate merge oriunde doreşte fără autorizaţie.

— Vă înţeleg, dar vă va lua mult timp organizarea călătoriei?

— Nu vă faceţi griji, o să vă anunţ… Secretara mea vă va lua numărul de telefon şi adresa ca să vă putem găsi.

— Voi merge la Safran… reuşi să spună Gian Maria temându-se de reacţia lui Ahmed.

— Va trebui să aşteptaţi să vă sun eu.

Tonul lui Ahmed Husseini conţinea un strop de ameninţare. I se părea că tânărul acela avea în el ceva patetic şi inocent, dar, la vârsta lui, nu mai avea încredere în nimeni.

Când Gian Maria ieşi din minister, era ud de sudoare. Ştia că acum nu mai exista cale de întoarcere, că trebuia să fie pregătit pentru orice s-ar putea întâmpla. Ahmed Husseini avea să afle mai multe despre el. Observase că purtarea lui amabilă era, de fapt, o chestie bine gândită. Alia avea dreptate: Ahmed Husseini era un om al regimului şi putea face în aşa fel încât el să fie arestat sau expulzat din Irak.

* * *

Ahmed Husseini nu pierdu timpul şi, de îndată ce Gian Maria ieşi din biroul lui, îl chemă pe Karim.

— Vreau să-i ceri Colonelului să-l cerceteze pe omul ăsta. E prieten cu profesorul Picot şi vrea să meargă la Safran. Dacă Picot e de acord, va merge, dar înainte vreau să ştiu ceva mai multe despre el.

Peste douăzeci şi patru de ore, Karim îi înmână şefului său două pagini cu rezultatul investigaţiei Colonelului şi, pe al

treilea rând, descoperi de ce acest Gian Maria era ceva mai mult decât părea. Hotărî să-l sune pe Picot.

* * *

Yves Picot râse când Ahmed Husseini îi explică la telefon povestea preotului.

— Dar de ce te miri că e preot? îi spuse el lui Husseini. Pe mine nu mă deranjează că mi-l trimiţi, suntem depăşiţi de treburi, şi un specialist în akkadiană şi în ebraica patriarhală ne-ar prinde cum nu se poate mai bine. În cazul în care copoii tăi au isprăvit să-l cerceteze, suie-l într-un elicopter şi trimite-ni-l.

— O să văd, mai am încă de făcut câteva investigaţii, nu sunt sigur de cum ar trebui să procedez în acest caz.

— Lasă-l să vină. Gian Maria este în Irak ca să vă ajute. N-are de ce să spună peste tot că e preot, dar nici n-a ascuns-o. Nimeni nu l-a întrebat.

— Crezi că Vaticanul e interesat de Biblia de Lut? întrebă Ahmed.

— Vaticanul? Fă-mi plăcerea şi nu te lua după cai verzi pe pereţi! Vaticanul n-o să trimită un preot să ne spioneze. Picot nu se putea opri din râs. Nu fi paranoic, eşti un tip inteligent! Chiar te miră faptul că există oameni cumsecade care vor să aline suferinţa celorlalţi?

— Dar de ce n-a spus că e preot?

— Nici n-a ascuns-o. E scris în paşaportul lui, iar aici suntem în Irak, unde voi spionaţi pe toată lumea. Câţi spioni mi-ai băgat pe gât printre muncitori? întrebă Picot, fără să se oprească din râs.

— Ar trebui să fii mai prudent, îl sfătui Ahmed, temându-se de consecinţele pe care le-ar putea avea conversaţia, care, cu siguranţă, era înregistrată de Muhabarat{48}.

— Ştii tu ceva. Aşteaptă, să ţi-o dau pe Clara.

— Din partea mea, n-am nimic împotrivă să vină, îl asigura Clara, puţin mai târziu, pe soţul ei. Care e problema că e preot? Sunt înconjurată de creştini. Ce crezi că sunt cei care au venit? Şi, după câte ştiu eu, şi în ţara noastră există preoţi…

* * *

— O să ne lipseşti…

Nur părea sinceră când spunea că regretă plecarea lui Gian Maria. Cu două zile în urmă, îi anunţase că pleacă la Safran, unde urma să petreacă o vreme cu nişte prieteni care se aflau acolo făcând săpături.

Faysal făcu o grimasă când află şi nu-i ascunse faptul că i se părea o frivolitate revoltătoare ca niște străini să facă săpături în căutarea unor comori în țara lui, câtă vreme oamenii mureau din lipsa hranei şi a medicamentelor. Reproşul îl duru pe Gian Maria, care nu reuşi să găsească niciun argument în apărarea sa, ca să evite dezamăgirea ce se oglindea în ochii lui Faysal.

Gian Maria termină de împăturit ultima cămaşă, închise valijoara neagră şi se pregăti să-şi ia rămas-bun de la Nur şi de la Faysal. Gemenele erau în camera de zi aşteptând ca mama lor să le ducă la şcoală după ce îl lăsa pe Hadi acasă la bunica lui din partea tatălui.

Nu îi fu uşor să se despartă de ei. Ajunsese să aprecieze în mod sincer această familie care făcea faţă zilnic, cu o nemaipomenită demnitate, dificultăţilor traiului într-o ţară sărăcită, aflată sub un regim dictatorial.

Nu luau parte, cel puţin după câte ştia el, la nicio mişcare anti-Saddam, dar ostilitatea lor faţă de dictator era vădită, cel puţin în conversaţiile pe care le aveau cu prietenii care le treceau pragul casei.

Îi explicaseră că ştiau de oameni care dispăruseră din căminele lor, de la locurile lor de muncă. Atunci când se întâmpla aşa ceva, însemna că primiseră vizita Muhabaratului sau a vreunui alt serviciu secret al lui Saddam. Existau familii ruinate pentru că, în încercarea lor de a şti de soarta fiilor, a soţilor, a taţilor, a unchilor lor, cineva le spunea că ar cunoaşte un poliţist, iar acesta îi convingea că pentru o sumă de bani ar reuşi să le dea veşti şi chiar să le facă mai uşor de suportat şederea în închisoarea în care s-ar afla. Aşa că îşi vindeau tot ce aveau şi îi dădeau bani poliţistului corupt, care, bineînţeles, nu făcea nimic.

Îl urau pe Saddam, dar mulţi n-aveau încredere nici în Statele Unite. Irakienii nu înţelegeau de ce armata Statelor

Unite şi a aliaţilor lor n-a intrat în Bagdad în timpul războiului din Golf. Păreau că se complac în politica de embargo de pe urma căreia suferea doar poporul irakian, pentru că în palatele lui Saddam nu lipsea nimic.

Cu Nur şi cu Faysal trăise realitatea ţării, foametea, frica, deznădejdea acesteia.

Avea să-i fie dor atât de ei, cât şi de Alia, dar absolut deloc de Luigi Baretti. Reprezentantul Oficiului de Ajutorare a Copiilor îi părea un om depăşit de împrejurări şi incapabil să le dea, în afară de alimente şi medicamente, şi puţină afecţiune celor care veneau să-i ceară ajutorul.

Ahmed Husseini îl aştepta în poarta casei lui Faysal ca să-l ducă la aerodrom, de unde urmau să plece amândoi la Safran.

Gian Maria îi prezentă lui Ahmed pe prietenii lui, iar aceştia îl salutară cu răceală. Nu voiau să ştie nimic despre cineva care părea să fie prea aproape de Saddam.

— Mă bucur că veniţi şi dumneavoastră, îi spuse Gian Maria lui Ahmed când erau deja în elicopter.

— Vreau să văd cum merg lucrurile pe acolo.

Huruitul elicelor făcea imposibilă orice conversaţie, şi cei doi bărbaţi se cufundară în propriile gânduri.

Ahmed spera să nu fi făcut o greşeală în privinţa preotului, cu toate că ajunsese la concluzia că e inofensiv, după ce îl supusese unei minuţioase investigaţii.

* * *

Clara nu se putu stăpâni să nu alerge spre Ahmed când acesta sări din elicopter. Îi simţise lipsa, mai mult decât i-ar fi plăcut să admită.

Se îmbrăţişară, dar îmbrăţişarea dură doar câteva clipe, fiind amândoi conştienţi că nu mai era cale de întoarcere pe drumul pornit spre divorţ.

Fatima îi observa de la o anumită distanţă, rugându-se ca Ahmed să se dezică de hotărârea lui de a se despărţi de Clara.

Yves Picot îi primi cu bucurie. Ahmed îi era simpatic; poate de aceea nu făcea nicio încercare să o cucerească pe Clara. Femeia îi plăcea mai mult decât era el dispus să recunoască faţă de Fabián, care îl tachina, spunându-i că se vede de la o poştă

acest lucru.

Dar, în codul personal al lui Picot, nu începea posibilitatea de a cocheta cu nevasta unui prieten şi, deşi Ahmed nu-i era prieten, îl simpatiza destul cât să nu se bage în căsnicia lor.

Îl primi pe Gian Maria bătându-l prieteneşte pe spate.

— Cum vreţi să vă spunem? Părinte? Frate?

— Vă rog, spuneţi-mi Gian Maria.

— Mai bine aşa. Adevărul e că mi-aţi părut cam ciudat, dar nu puteam să-mi imaginez că sunteţi preot. Sunteţi foarte tânăr.

— Nu chiar atât de tânăr. Peste câteva zile împlinesc treizeci şi şase de ani.

— Dar păreţi de douăzeci şi cinci!

— Întotdeauna am părut mai tânăr decât sunt.

Gian Maria o privea pe Clara cu coada ochiului, aşteptând momentul în care avea să îi fie prezentat. Dar, mai înainte, primi o ploaie de reproşuri de la cele trei tinere studente cu care călătorise de la Amman. Magda, Marisa şi Lola îi spuseră că erau supărate pe el.

— Şi, mă rog, de ce nu ne-ai spus că eşti preot? îi reproşă Magda.

— Nu m-aţi întrebat, se scuză el.

— Ba da, te-am întrebat şi ne-ai răspuns că eşti licenţiat în limbi moarte, îi aminti Marisa.

— Nu voiai să ne spui, declară Lola.

— Dar de ce? insista Magda.

Fabián se apropie de el împreună cu Marta şi cu alţi membri ai echipei.

— Aţi devenit foarte popular, îi spuse în chip de salut. Sunt Fabián Tudela. Veniţi, să vă prezint restului trupei şi o să vă spun unde puteţi să vă instalaţi.

Când în sfârşit îl prezentară Clarei, se înroşi la faţă, ceea ce ei îi provocă un hohot de râs.

— Mi s-a zis deja că vă înroşiţi din nimic, îi spuse Clara. Sunteţi dispus să puneţi totul la bătaie muncind?

— Bineînţeles, voi face tot ce mi se cere, eu… În sfârşit, sper să găsiţi Biblia de Lut.

— O voi găsi. Ştiu că este aici.

— Să dea Domnul să aveţi noroc.

— Pentru dumneavoastră, ca preot, va însemna şi o experienţă deosebită.

— Dacă ar fi adevărat că Patriarhul Avraam a ajuns să explice Creaţia… răspunse şovăitor Gian Maria.

— A făcut-o. Vă asigur că a făcut-o, şi o să găsim acele tăbliţe.

— Avem timp suficient? întrebă el timid.

— Timp?

— Da, mă rog… Ştiţi că va fi război, nimeni nu se îndoieşte că Statele Unite şi aliaţii lor vă vor ataca.

— De aceea lucrăm fără odihnă, dar sunt optimistă şi sper ca până la urmă să nu se întâmple nimic şi ca totul să rămână în stadiul de ameninţare.

— Mă tem că nu va fi aşa, răspunse Gian Maria cu tristeţe.

Fabián îl însoţi până la o căsuţă ridicată în rând cu altele, exact la fel.

— Veţi dormi aici. Este singurul loc unde mai încape un pat de campanie, îi explică el, invitându-l să intre la Comunicaţii.

Ante Plaskic îl primi plictisit. Ar fi preferat să se bucure în continuare de relativa independenţă pe care o avusese până în acel moment. Dar ştia că nu poate şi că nici nu trebuie să protesteze împotriva instalării acelui preot intrus.

Nici Ayed Sahadi nu părea mai puţin stânjenit de sosirea lui şi îi ceruse explicaţii lui Picot pentru angajarea lui Gian Maria.

— Mă voi strădui să deranjez cât mai puţin posibil, îi spuse Gian Maria lui Ante Plaskic.

— Să sperăm, răspunse Ante fără nicio urmă de simpatie faţă de nou-venit.

Gian Maria nu ştia de ce le trezise atâta antipatie croatului şi şefului de echipă, dar hotărî să nu-şi facă griji din această pricină. Avea deja destule pe cap în strădania lui de a nu i se întâmpla nimic Clarei Tannenberg. Pentru că asta era misiunea lui, scopul vizitei lui în Irak: să evite ca femeii aceleia să i se întâmple ceva. Nu-i putea spune ce ştia, că cineva avea să încerce s-o ucidă, pe ea şi, cine ştie, dacă nu şi pe tatăl şi pe fraţii ei, în cazul în care i-ar fi avut.

Simţea cum îl apasă povara secretului. Nu fusese conştient de faptul că, într-o zi, tragedia avea să se întâmple pe neaşteptate.

Ascultase în confesiune oroarea care poate sălăşlui în inima oamenilor şi plânsese simţindu-se neputincios, din pricină că nu era în stare să aducă alinare în sufletele zdrobite de durere şi dispuse la cele mai crude răzbunări. Suflete care cunoscuseră infernul în timpul vieţii şi în care nu mai încăpea nici urmă de milă.

Acum trebuia să-i câştige încrederea Clarei, să afle dacă mai avea şi alte rude în afară de Ahmed şi să împiedice ceea ce, în forul său lăuntric, ştia că era inevitabil dacă nu intervenea Dumnezeu. Va reuşi oare?

* * *

Lion Doyle studiase minuţios toate informaţiile puse la dispoziţie de Tom Martin şi ajunsese la o concluzie: ca să se apropie de Tannenberg, trebuia să o găsească pe nepoata lui, Clara, iar aceasta, după cât se părea, era aproape de Tell Mukajjar făcând săpături într-o misiune arheologică la care participau arheologi proveniţi din jumătate de Europa.

Ştia de-acum că Alfred Tannenberg era aproape inaccesibil, că dispunea de protecţie douăzeci şi patru de ore pe zi, iar locuinţa lui, Casa Galbenă din Bagdad, în afară de propriii zbiri, era păzită şi de soldaţi ai lui Saddam.

Şi casa lui Tannenberg de la Cairo dispunea de protecţie oficială. Ştia că putea să intre şi să iasă, dar riscul era prea mare, şi, după cât îi spusese Tom, bătrânul era cu ochii în patru, se aştepta ca unii dintre asociaţii şi prietenii lui să-i joace un renghi, aşa că o fi sporit măsurile de siguranţă. Nepoata avea să fie biletul de liberă trecere ca să intre în casa lui Tannenberg pe uşa principală. De altfel, şi ea trebuia să moară, după cum se menţiona în contractul pe care-l semnase.

Îl sună pe Tom Martin anunţându-l că avea să treacă pe la Global Group. Urma să se ajute de influenţa acestuia ca să facă rost de o legitimaţie, o legitimaţie de presă autentică.

— Irakul este în prag de război, sunt jurnalişti din aproape toată lumea care relatează ce se întâmplă; în consecinţă, cel mai bun mod de a trece neobservat este să mă dau drept unul

dintre aceştia.

— Eşti nebun! Corespondenţii de război se cunosc între ei, sunt întotdeauna aceiaşi la toate conflictele.

— Nu, nu-i adevărat; şi, în plus, eu mă voi da drept fotograf. Un fotograf independent, freelancer. Dar am nevoie de o legitimaţie de la vreo revistă, vreun ziar şi, în cazul în care ar fi întrebaţi, să susţină că sunt interesaţi de fotografiile mele. Mi-am cumpărat deja, la mâna a doua, un echipament profesionist.

— Lasă-mi vreo două ore, să văd ce pot face. Cred că am soluţia.

— Cu cât o ai mai repede, cu atât plec mai devreme.

Nu trecuseră două ore când Lion Doyle intra într-o casă cu două niveluri dintr-un cartier mărginaş al Londrei, pe poarta căreia era lipit un afiş pe care scria: „Photomundi”.

Directorul agenţiei îl aştepta. Era un bărbat zvelt, scund şi care, atunci când vorbea, scotea la iveală nişte dinţi mici şi ascuţiţi.

— Aţi adus o fotografie pentru legitimaţie?

— Da, o am aici.

— Bine, daţi-mi-o. Veţi avea acreditarea într-un minut.

— Vorbiţi-mi despre această agenţie, îi ceru Lion.

— Facem de toate, de la fotografii de nuntă până la cataloage comerciale şi chiar fotografii pentru presă, dacă se iveşte prilejul. Dacă o revistă are nevoie de un fotograf pentru o treabă concretă, mă sună, îi trimit fotograful, face fotografiile, mă plăteşte, şi afacerea e încheiată. Îmi ajut şi patria. Am prieteni ai unor prieteni care au nevoie de o acreditare, ca dumneavoastră acum, mi-o cer, mi-o plătesc şi nu vreau să ştiu mai mult.

— Şi dacă fotograful intră în vreun bucluc?

— E treaba lui. Eu n-am niciunul pe schemă, toţi sunt colaboratori pe care îi chem în funcţie de necesităţi. Eu sunt subcontractat, aşa că şi eu, la rândul meu, subcontractez. Cineva mi-a spus că plecaţi în Irak şi că vreţi să faceţi fotografii pe care să le vindeţi vreunui ziar sau vreunei reviste la întoarcere. O să vă dau o acreditare în care se spune că sunteţi colaborator al agenţiei Photomundi, şi aici se termină

răspunderea mea. Dacă vă întoarceţi cu fotografii, voi suna la vreo doi prieteni din presă ca să văd dacă sunt suficient de bune încât să le cumpere; dacă nu le vor, paguba e a dumneavoastră, nu a mea. Dacă intraţi în bucluc, eu nu sunt responsabil de nimic. Înţelegeţi?

— Perfect.

O jumătate de oră mai târziu, Lion Doyle ieşea de la agenţia Photomundi cu acreditarea de fotograf independent. Acum trebuia doar să-şi facă bagajele şi să caute un bilet de avion pentru Amman.

* * *

Echipa era extenuată, dar erau din nou euforici, pentru că, în urmă cu două zile, când grupul pe care-l conducea Marta Gómez terminase de curăţat o nouă sală, găsise aproape intacte două statui de tauri înaripaţi de o jumătate de metru înălţime şi vreo două sute de tăbliţe în stare bună.

Gian Maria nu mai pridiea copiind şi traducând conţinutul tăbliţelor. Dar Yves Picot şi Clara Tannenberg se arătau nemiloşi şi îi îndemnau să muncească fără odihnă şi pe muncitori, şi pe arheologi, deopotrivă.

Clara era întotdeauna amabilă cu el şi venea des să-l ajute în munca lui de descifrare a complicatului limbaj al vechilor locuitori din Safran, astfel că petreceau destul de multe ore împreună. El observa disperarea femeii, ca în după-amiaza aceea, când încordarea i se oglindea pe fiecare muşchi al feţei.

— Ştii, Gian Maria, deşi înaintăm şi templul se dovedeşte a fi o comoară arheologică, uneori mă îndoiesc că tăbliţele lui Şamas s-ar afla aici.

— Clara, îndrăzni el să-i spună, şi dacă n-ar exista această relatare? Şi dacă Patriarhul Avraam nu i-a povestit niciodată ideea lui despre Creaţie?

— Dar este menţionată pe tăbliţele bunicului meu! Şamas o spune foarte clar!

— Dar Patriarhul putea să se fi răzgândit sau să se fi întâmplat ceva, sugeră Gian Maria.

— De existat, există; ceea ce nu ştiu este unde se află. Credeam că le vom găsi aici. Când bomba a făcut craterul care

a scos la iveală acoperişul templului şi am găsit resturi de tăbliţe şi, pe unele dintre ele, numele lui Şamas, am crezut că e un miracol, că asta nu s-a petrecut din întâmplare… se lamentă Clara.

Gian Maria se gândi că într-adevăr părea un miracol: după atâţia ani, familia Tannenberg găsea din nou tăbliţele acelui scrib numit Şamas. El credea că totul se întâmplă cu voia lui Dumnezeu, dar, în acest caz, nu ştia ce vrea să spună Dumnezeu, cu toate câte se întâmplau.

— Şi dacă n-ar fi în templu? întrebă Gian Maria.

— Cum să nu fie în templu? La ce te referi?

În imenşii ei ochi de culoarea oţelului se aprinse o scânteie ce părea a trăda o brumă de speranţă.

— Hai să vedem: scribii aveau la templu nişte funcţii precise – se ocupau de ţinerea socotelilor, de administrarea locului, de contractele de vânzare-cumpărare… Am găsit un catalog al florei acestui ţinut, o listă cu minerale, în sfârşit, totul e normal. Aşadar, poate că acel Şamas n-a păstrat în templu tăbliţele cu istoria pe care i-a povestit-o Avraam. Poate că le păstra la el acasă sau într-un alt loc.

Clara rămase tăcută, gândindu-se la ceea ce tocmai îi spusese Gian Maria. Poate că avea dreptate, dar nu putea omite faptul că, în antica Mesopotamie, scribii treceau pe tăbliţe poemele epice, iar Creaţia, chiar dacă era în versiunea lui Avraam, tot un poem epic era.

Chiar şi aşa, evaluă această posibilitate care ar presupune să înceapă să extindă perimetrul excavaţiei încă şi mai mult decât planificaseră; dar ştia că nu dispuneau de timp. Bunicul ei o sunase de la Cairo şi, pentru prima dată, îl simţise pesimist. Prietenii lui nu lăsaseră nici urmă de îndoială: Irakul va fi atacat, şi, de data asta, americanii nu se vor mulţumi doar să-i bombardeze; vor intra în ţară.

Pe deasupra, avea să îi fie aproape imposibil să-l convingă pe Picot. El era la fel de disperat ca ea din pricină că nu găseau Biblia de Lut, dar sigur ar fi refuzat să înceapă să facă cercetări dincolo de cele pe care le planificaseră, pentru că asta ar însemna să-i împartă pe muncitori între cele două şantiere, şi

acest lucru ar fi în detrimentul săpăturilor la templu. Chiar şi aşa, se gândea să discute cu Yves. Poate că Gian Maria avea dreptate.

Clara simţi în ceafă privirea lui Ante Plaskic. Nu putea fi a altcuiva, pentru că nu era pentru prima dată când îl surprindea privind-o pe furiş când intra în Comunicaţii sau se instala alături de Gian Maria şi de alţi membri ai echipei ca să cureţe tăbliţele pe care le aşezau pe nişte scânduri lungi în faţa caselor din chirpici care le serveau de refugiu.

Nici Ayed Sahadi nu o pierdea din ochi, dar, în cazul lui Ayed, acest lucru nu o neliniştea. Bunicul ei îi spusese că omul acela urma să o protejeze dacă ar fi încercat cineva să-i facă vreun rău. De fapt, ea nu se temea de nimeni, se simţea ocrotită. Cunoştea groaza irakienilor de a ridica mâna împotriva oricui se bucura de simpatia lui Saddam, iar ea şi familia ei se bizuiau pe prietenia celui mai apropiat cerc al preşedintelui. N-avea de ce să-şi facă griji.

* * *

Era duminică, şi Yves, conştient de starea de extenuare a echipei, propusese să se odihnească în după-amiaza aceea. Dar Clara şi Gian Maria nu-l luaseră în seamă, şi de aceea se aflau împreună, curăţând tăbliţe la lumina înserării. Ante stătea degeaba, conştient de stânjeneala pe care i-o pricinuia femeii.

Avea să-i fie uşor s-o ucidă. Trebuia s-o strângă de gât, fără alte arme, în afară de propriile mâini. De aceea, cerceta curios gâtul Clarei, gândindu-se la momentul în care îi va lua ultima suflare.

N-avea niciun fel de stimă pentru femei, nici pentru ea, nici pentru altcineva. Se simţea respins de toţi, şi doar acest preot făcea eforturi să fie amabil cu el. Chiar şi lui Picot îi venea greu să-i laude munca, pe care el ştia că o face cu pricepere şi în mod conştiincios.

Dar, în afară de Clara, trebuia să-l ucidă şi pe cerberul ei, pe Fatima, şiita care o urma prin toată tabăra ca un câine credincios; îl scotea din minţi s-o vadă rugându-se de trei ori pe zi, cu faţa spre Mecca. Avea să îl ucidă şi pe Ayed Sahadi, căci ştia că, dacă nu, putea să ajungă în situaţia care pe care. Nu

mai avea nicio îndoială că şeful de echipă era ceva mai mult decât voia să lase impresia. Militarii de la garnizoana din apropiere luau uneori poziţie de drepţi când îl vedeau, dar Ayed le făcea rapid un semn să nu-l salute în felul acesta. Frica pe care le-o inspira oamenilor era o dovadă a faptului că aceştia ştiau că era ceva mai mult decât şef de echipă. Descoperise, de asemenea, că măcar şase oameni vorbeau cu Ayed mai mult decât era normal, ca şi cum l-ar fi informat despre alte treburi decât cele privind săpăturile.

Dar Ante ştia, de asemenea, că era supravegheat, la rândul său, de şeful de echipă, care se arăta neîncrezător în diverse feluri, de parcă l-ar avertiza să nu încerce nimic. Amândoi erau asasini şi se recunoşteau ca atare.

* * *

Alfred Tannenberg ieşi din spital cu paşi hotărâţi. Fusese internat vreme de o săptămână şi se simţea slăbit, dar voia ca nimeni să nu observe lucrul ăsta. Oamenii, asemenea animalelor, adulmecă slăbiciunea celorlalţi şi profită de ea ca să atace.

Convorbirea pe care tocmai o avusese cu medicul său nu îi lăsă nicio îndoială: mai avea de trăit cel mult până la primăvară.

Medicul refuzase să-i dea un pronostic despre câte zile îi mai rămâneau de trăit, dar el îl presase până îl făcu să spună că, dacă ar apuca luna martie, ar fi un miracol. Astfel că trebuia să se folosească în mod adecvat de timpul care îi mai rămăsese ca să-i asigure Clarei viitorul.

Urma să mai stea câteva zile la Cairo ca să pună ordine în lucruri, şi apoi avea să plece în Irak. Se gândea să-i facă o surpriză nepoatei sale, pentru că voia să se instaleze la Safran, lângă ea, până în clipa în care ar fi trebuit să părăsească ţinutul. De fapt, aveau să plece împreună, în cazul în care el ar mai fi în viaţă în momentul acela. De aceea era important Ahmed. Ştia că, după moartea lui, Clara rămânea fără ocrotire şi avea nevoie de cineva care să-i fie devotat şi care s-o salveze. Oamenii lui primeau bani ca să o protejeze, dar vor înceta să o mai facă după ce el nu va mai fi, numai dacă nu cumva un alt bărbat ar

lua frâiele în mâini. Nu-l interesa că Ahmed şi Clara aveau să divorţeze, dar asta trebuia să se întâmple numai după ce plecau amândoi din Irak, în cazul în care s-ar adeveri toate previziunile şi americanii ar intra în ţară.

Alfred nu se îndoise niciodată că Ahmed va accepta înţelegerea, mai întâi pentru că nu voia să-i aducă vreun prejudiciu Clarei şi ştia că a o lăsa în Irak ar însemna moartea lui, apoi pentru că a se opune dorinţelor sale însemna a-şi semna sentinţa de condamnare la moarte, iar, în al treilea rând, sau poate în primul rând, pentru că urma să primească o sumă substanţială pentru această ultimă treabă făcută pentru organizaţie, aşa că avea să îndeplinească tot ce i se ceruse. De aceea îi dăduse ordin să rămână la Safran începând cu luna februarie. Robert Brown, prin intermediul acelui Mike Fernández, fost colonel al Beretelor Verzi, îi trimisese o informaţie crucială: atacul va avea loc în martie.

Cu siguranţă că Mike Fernández îl aştepta deja. Îl convocase la mijlocul dimineţii la locuinţa lui, spre care se îndrepta acum în Mercedesul negru care nu ţinea cont de semafoare.

Fostul colonel al Beretelor Verzi ştia deja ce fel de om este şi nu-şi pierdu timpul încercând să-l înşele. Alfred Tannenberg era întotdeauna cu mulţi paşi înaintea lui şi a lui Paul Dukais; părea să ştie nu numai ce făceau, dar şi ce gândeau.

În ziua aceea, la amiază, aştepta răbdător în liniştea salonului de primire din casa lui Tannenberg, care părea din ce în ce mai bine păzită.

Observase că se instalaseră camere de supraveghere chiar şi în copacii de pe stradă, în apropierea casei. Bătrânul părea sigur că cineva avea să încerce să-l ucidă dacă îi dădea cel mai mic prilej, şi nu era dispus să-l ofere.

— Ei bine, colonele, ce noutăţi sunt? îl întrebă Tannenberg în chip de salut.

— Ce mai faceţi, domnule? fu răspunsul lui Mike Fernández.

— După cum vedeţi.

— Oamenii sunt deja aici. Am studiat hărţile cu ei şi aş vrea să ştiu dacă ne-am putea deplasa ca să recunoască terenul unde va trebui să-i aşteptăm pe oamenii dumneavoastră.

— Nu, acum nu se poate. Vor trebui să se mulţumească doar cu studierea hărţilor.

— Dar oamenii dumneavoastră se mişcă fără dificultăţi prin toată zona.

— Aşa e, dar nu vreau să atrag atenţia, nu acum. Când va începe jocul de artificii, va fi altceva. Succesul operaţiunii stă în disciplină, în faptul că dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră veţi urma indicaţiile alor mei. Dacă o veţi face, veţi pleca de aici în viaţă.

— Domnul Dukais a organizat deja dispozitivul pentru ca oamenii şi încărcătura să poată pleca în avioane militare până la bazele din Europa.

— Sper că aţi ţinut seama de recomandările mele şi aţi dat dispoziţii ca o parte din încărcătură să facă escală în Spania, şi o altă parte, în Portugalia. Sunt două ţări aliate şi prietene ale Statelor Unite şi sunt devotate cauzei.

— Cărei cauze, domnule? vru să ştie fostul membru al Beretelor Verzi.

— Fireşte, a lui Bush şi a prietenilor săi, care sunt şi ai noştri. Asta e o mare afacere, prietene.

— O altă parte din încărcătură va merge direct la Washington.

— Da, aşa e.

— Şi dumneavoastră, domnule, unde veţi fi când va începe războiul?

— Asta nu vă priveşte. Eu voi fi acolo unde va trebui să fiu. Yassir vă va transmite ordinele mele, nu vom întrerupe nicicând legătura, nici măcar atunci când prietenii noştri vor începe bombardamentul.

Mike Fernández era extrem de curios să ştie dacă Tannenberg era loial faţă de ceva sau de cineva şi nu rezistă tentaţiei de a-l întreba.

— Presupun, domnule, că veţi fi îngrijorat ştiind că, de această dată, nu numai că vom bombarda, dar vom pătrunde în Irak.

— Şi de ce ar trebui să fiu îngrijorat?

— Mă rog, aveţi familia acolo şi mulţi prieteni importanţi în

preajma lui Saddam…

— Eu n-am prieteni, colonele, am doar interese. Mi-e indiferent cine câştigă sau pierde războiul. Eu voi continua să fac afaceri, banul este un cameleon care ia culoarea învingătorului.

— Dar dumneavoastră trăiţi aici… ştiu că aveţi o casă frumoasă la Bagdad…

— Casa mea este acolo unde mă aflu eu. Şi acum, dacă-mi permiteţi, în loc să vă satisfac curiozitatea, aş vrea să lucrez. Saddam este prietenul meu, iar Bush, de asemenea; graţie amândurora, voi face o mare afacere, şi dumneavoastră, la fel. Şi, împreună cu noi, alte câteva sute de persoane…

— Vor muri şi oameni, vom pierde prieteni…

— Eu nu voi pierde niciun prieten şi nu e cazul să deveniţi sentimental; oamenii mor în fiecare zi, doar că în război mor în masă, asta e tot.

24

Lion Doyle era atent la grupul aflat la celălalt capăt al barului. Erau jurnalişti, se vedea de la o poştă. Doi dintre ei erau costumaţi în paramilitari: pantaloni verzi de camuflaj, veste kaki, bocanci negri înalţi, închişi cu şireturi.

Îi recunoştea pe jurnalişti de la o poştă, din pricina maniei lor de a se îmbrăca în haine militare atunci când erau trimişi să informeze despre vreun război. Mulţi nici nu puneau piciorul pe front, şi locul unde se aflau cel mai aproape de conflict era barul unui hotel de lux, situat uneori la sute de kilometri de pericolul real. În momentul acela, Kuwaitul era înţesat de jurnalişti în haine de camuflaj, care transmiteau de la piscina hotelului informaţii despre tensiunile din zonă.

Alţii îşi puneau pielea la bătaie, evitând controalele pe care autorităţile militare încearcă întotdeauna să le impună, indiferent de care parte ar fi.

Cunoscuse jurnalişti într-adevăr curajoşi, care, după părerea lui, aveau îndrăzneala fanaticilor, convinşi că misiunea lor era aceea de a informa din inima infernului, pentru ca toţi cetăţenii să afle adevărul. Dar care adevăr?

— Ia te uită, dar e chiar Lion!

Auzindu-şi numele, deveni încordat înainte de a se întoarce şi de a da ochii cu o femeie pe care o cunoştea.

— Bună, Miranda.

— Să nu-mi spui că eşti în vacanţă la Amman.

— Nu, nu sunt în vacanţă.

— Eşti în trecere spre…

— Spre Irak, la fel ca tine.

— Ultima dată ne-am văzut în Bosnia.

— Ultima şi prima dată, dacă bine-mi amintesc.

— Şi mi-ai povestit că eşti şofer de camion pentru un ONG care transportă alimente sărmanilor bosniaci, nu-i aşa?

— Hai, Miranda, nu fi ranchiunoasă!

— De ce ar trebui să fiu?

— Poate pentru că a trebuit să plec din Sarajevo fără să am timp să-mi iau la revedere.

Miranda izbucni într-un hohot de râs, în vreme ce se apropia de el şi se ridica pe vârfuri ca să-i ajungă la bărbie şi să-l sărute pe amândoi obrajii. Apoi îi prezentă un alt bărbat, care, de lângă ea, privea amuzat scena.

— El e Daniel, cel mai bun cameraman din lume. Şi el este Lion. Lion nu mai ştiu cum.

Lion nu-şi spuse numele de familie, însă îi strânse mâna lui Daniel. Cameramanul, mult mai tânăr decât el, probabil că nu avea mai mult de treizeci de ani, purta părul lung strâns cu grijă într-o coadă legată cu un elastic. Îi păru simpatic pentru că nu era deghizat în militar, ci, la fel ca Miranda, purta blugi, bocanci, un jerseu gros şi un hanorac.

— Pe cine o să ajuţi? vru să ştie femeia.

— Pe nimeni, acum îţi fac concurenţă.

— Nu mai spune! În ce fel?

— Nu ţi-am spus la Sarajevo, dar lucrez ca fotograf pentru o agenţie.

Miranda îl privi cu neîncredere. Ea îi cunoştea pe toţi corespondenţii de război, indiferent din ce ţară erau. Se întâlneau în toate conflictele, în regiunea Lagos, la Sarajevo, în Palestina, în Cecenia… Iar Lion în mod sigur nu era unul dintre aceia.

— Sunt fotograf, dar nu de presă, îi spuse el, conştient de suspiciunea pe care i-o trezise Mirandei. Fac fotografii pentru cataloage comerciale şi, mă rog, când n-am de lucru, mai fac poze şi ia nunţi. Ştii tu, şedinţe foto ale unor miri care vor să păstreze un album despre ziua fericită a nunţii lor.

— Aşadar… vru să ştie Miranda.

— Aşadar, nu prea e de lucru, şi uneori trebuie să fac şi alte treburi, ca de pildă să conduc camioane sau ce-o fi. Agenţia care mă angajează cu contract pentru cataloage are legături şi cu presa. Patronul mi-a spus că acum ziarele sunt interesate de Irak şi că, dacă aş fi în stare să fac fotografii bune, le-ar putea

plasa undeva. Aşa că o să-mi încerc norocul.

— Şi cum se numeşte agenţia? vru să ştie Daniel.

— Photomundi.

— A, îi cunosc! afirmă Daniel. Fac contracte la bucată cu fotografii, le dau comenzi şi uneori îi lasă baltă, fără să le cumpere fotografiile. Sper ca povestea cu Irakul să-ţi iasă bine, că, dacă nu, o să te coste bani că ai venit.

— Mă costă deja, spuse Lion.

— Bine, dacă te putem ajuta cu ceva… se oferi Daniel.

— V-aş fi recunoscător, pentru că eu nu sunt jurnalist; mi-ar prinde bine să mă îndrumaţi. Nu-i totuna să fotografiezi o conservă de sparanghel pentru un catalog şi un război.

— Bineînţeles că nu-i totuna, spuse Miranda pe acelaşi ton neîncrezător.

Daniel nu părea atât de suspicios precum colega lui şi îl invită pe Lion să se alăture grupului de jurnalişti care se aflau de cealaltă parte a barului.

Lion şovăi o clipă. Nu voia să aibă de-a face cu jurnaliştii mai mult decât strictul necesar, dar nici nu putea refuza invitaţia cameramanului plin de încredere care o însoţea pe Miranda. Se alătură lor, şi fu prezentat unei duzini de corespondenţi de război din diferite ţări, care organizau călătoria în Irak.

Nu îl băgară prea mult în seamă. Nu-l cunoşteau, şi faptul că Miranda îl prezentă ca fotograf de cataloage care doreşte să-şi încerce norocul în calitate de reporter de presă le trezi tuturor un sentiment de dispreţ. Îl priveau cu condescendenţă; ei erau tăbăciţi pe câmpul de luptă şi, între două whisky-uri, îi povestiră că văzuseră moartea cu ochii şi alte grozăvii din care nu-şi vor mai reveni niciodată.

A doua zi, urmau să plece cu mai multe maşini închiriate spre Bagdad, şi îl invitară să li se alăture, plătind anticipat partea corespunzătoare pentru vehicul. Lion întrebă cât l-ar costa şi, după ce se prefăcu a-şi face socotelile, spuse că da, ceea ce-i aduse câteva bătăi prietenoase pe umăr.

De dimineaţă, erau cu toţii somnoroşi în holul hotelului Intercontinental. Nu mai păreau aceeaşi trupă veselă din ajun. Efectele alcoolului şi lipsa somnului lăsaseră urme serioase.

Daniel fu primul care îl văzu şi ridică mâna în chip de salut, în vreme ce Miranda se strâmba.

— Ce ai cu prietenul tău? vru să ştie Daniel.

— Nu e prietenul meu, l-am cunoscut undeva, pe lângă Sarajevo, în mijlocul unui schimb de focuri. De fapt, aproape se poate spune că mi-a salvat viaţa.

— Cum aşa?

— Un grup de paramilitari sârbi ataca un sat, nu departe de Sarajevo. În ziua aceea, eram acolo cu mai mulţi colegi de la alte televiziuni. Schimbul de focuri ne-a prins la mijloc. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar m-am trezit deodată singură pe stradă, ascunsă între două maşini şi cu gloanţele şuierând în jurul meu. Era un franctiror pe acolo, pe undeva. Deodată, a apărut Lion, nu mă întreba de unde şi în ce fel. Ştiu doar că l-am văzut lângă mine, m-a obligat să-mi aplec capul şi m-a scos de acolo. Sârbii ar fi putut să ne lichideze pe toţi, dar, în ziua aceea, au considerat că era mai avantajos pentru ei să apară la televizor, aşa că am putut pleca. Lion m-a urcat într-un camion şi m-a dus la Sarajevo. Adevărul e că m-a impresionat cum s-a descurcat în situaţia aceea. Părea… părea soldat, nu camionagiu. Când m-a pus la adăpost, am stabilit să ne vedem mai târziu. A dispărut. Nu l-am mai văzut până aseară.

— Dar nu l-ai uitat.

— Nu. Nu l-am uitat.

— Iar acum ai sentimente contradictorii, nu ştii ce să crezi şi, mai ales, nu ştii dacă vrei să fii aproape de el. Greşesc?

— Hai, Daniel, parc-ai fi psihanalist!

— Doar te cunosc bine, răspunse Daniel cu un zâmbet.

— E adevărat. Am fost nedespărţiţi în ultimii trei ani. Îmi petrec mai mult timp cu tine decât la mine acasă.

— Munca e muncă. Esther se plânge de acelaşi lucru, că stau mai mult cu tine decât cu ea, şi, în plus, când ajung acasă, sunt epuizat.

— Ce noroc ai avut cu Esther…

— Da, e minunată. Alta m-ar fi dat pe uşă afară.

— Nu ştiu de ce ai vrut să vii, când sunteţi pe punctul de a avea un copil.

— Pentru că suntem jurnalişti şi trebuie să ne aflăm acolo unde se petrec lucrurile, iar acum, acel loc este Irakul. Esther înţelege. La urma urmei, şi ea e de meserie, deşi face reportaje despre familia regală.

Lion împărţi maşina de teren cu Miranda, cu Daniel şi cu alţi doi operatori germani.

Miranda nu părea binedispusă şi rămase tăcută o bună parte din călătorie, fără să participe la conversaţia lui Daniel şi a colegilor săi.

Lion nu se înşela în privinţa Mirandei. Cu tot aspectul ei fragil, era o femeie călită nu numai în calitate de corespondent de război, ci şi în alte bătălii, în cele ale vieţii.

Deşi subţire şi mică de statură, căci probabil că nu avea mai mult de un metru şaizeci, cu părul negru foarte scurt şi ochii de culoarea mierii, Miranda îi părea lui Lion o forţă a naturii. Femeia avea caracter, ştia să se impună şi, mai ales, părea a nu se teme de nimic. Când o cunoscuse în satul acela de lângă Sarajevo, îl mirase faptul că, în ciuda situaţiei, nu devenise isterică.

Şoseaua spre Bagdad era pe cât de lungă, pe atât de plină de praf. Era mai mult trafic decât de obicei, pentru că ONG-urile preferau această rută ca să-şi transporte încărcăturile de la Amman; se încrucişară cu două convoaie de camioane, în afară de autobuzele care mergeau în cele două direcţii. La graniţa Iordaniei cu Irakul era un autobuz înţesat de irakieni care încercau să convingă poliţia de frontieră să-i lase să treacă. Unii avură noroc; alţii, după controlul documentelor, fură arestaţi în mod brutal.

Jurnaliştii coborâră din maşini să ia imagini ale scenei şi să întrebe ce se întâmplă. Nu primiră răspuns, ci doar ameninţări, motiv pentru care hotărâră să-şi continue drumul. Voiau să evite problemele înainte de a ajunge la destinaţie.

* * *

Hotelul Palestina cunoscuse şi vremuri mai bune. Lui Lion îi fu greu să obţină o cameră. N-aveau nimic fără rezervare, îi spuse un amabil recepţioner, depăşit de avalanşa de gazetari care se înghesuiau în faţa ghişeului cerându-şi cheile de la

camere. Lion alese să-i dea un bacşiş în stare să-l îmblânzească.

O sută de dolari îi deschiseră uşa unei camere de la etajul opt. Robinetul de la baie picura întruna, jaluzelele nu puteau fi coborâte, iar cuvertura de pe pat trebuia dusă la curăţătorie, dar măcar avea un acoperiş sub care să se adăpostească.

Ştia că urma să îi găsească pe jurnalişti la bar, de îndată ce îşi vor fi lăsat bagajele în camere. Niciunul nu începea lucrul până a doua zi, chiar dacă porniseră deja să-şi caute traducătorii şi ghizii. Ministerul Informaţiilor avea un centru de presă care punea la dispoziţia corespondenţilor de presă străini interpreţi, dar alţii se străduiau să-i caute pe cont propriu, conştienţi de faptul că autorităţile le cereau interpreţilor oficiali informaţii despre jurnaliştii pe care îi însoţeau.

— Vei avea nevoie de cineva care să te însoţească, îi spuse Daniel când se întâlniră la bar.

— Nu. N-am bani pentru astfel de cheltuieli; o să încerc să mă descurc singur. Am investit destul ca să pot ajunge… se scuză Lion.

— Vei fi obligat. N-o să le placă să aibă un fotograf britanic vârându-şi nasul peste tot.

— O să mă străduiesc să nu dau de bucluc. Să-ţi explic: ideea mea este să fac un reportaj foto despre viaţa de zi cu zi la Bagdad. Crezi că ziarele ar fi interesate?

— Depinde de calitatea fotografiilor, de conţinutul lor. Ar trebui să cauţi ceva puţin mai special, îl sfătui Daniel.

— O să mă străduiesc. Mâine, o să plec cu noaptea în cap; vreau să fotografiez Bagdadul dis-de-dimineaţă, aşa că astă-seară o să mă culc devreme; sunt obosit după drum.

— Ia masa cu noi, îl invită Daniel.

— Nu, pentru că voi după aceea rămâneţi până târziu. Am coborât să beau un ceai, şi apoi mă bag în pat.

Daniel nu mai insistă. Şi el era obosit; înţelegea că Lion avea chef să se ducă la culcare.

Lion dormi neîntors. Nu minţise când îi spusese lui Daniel că era obosit. Se trezi în zori şi, după un duş rapid, îşi luă geanta cu aparatele de fotografiat şi ieşi în stradă. Trebuia să păstreze aparenţele, motiv pentru care îşi petrecu o mare parte a

dimineţii în bazar şi străbătând străzile Bagdadului. Fotografie tot ce îi atrase atenţia, dar, mai cu seamă, luă pulsul oraşului. Bagdadul se afla sub embargo, şi de aceea ducea lipsă de toate, dar, cum se întâmplă de obicei, unora nu le lipsea nimic. Magazinele erau goale, însă, dacă ştiai să baţi la anumite uşi, puteai obţine chiar şi produse de primă calitate.

În lunga lui plimbare, nu încetase să se gândească la o acoperire ca să se prezinte la Safran.

Când se întoarse la hotel după-amiază, nu mai găsi niciun membru al tribului de corespondenţi. Hotărî să se îndrepte spre Ministerul Informaţiilor ca să vorbească cu responsabilul cu presa şi să-i prezinte intenţia lui de a călători la Safran.

* * *

Ca aproape toţi irakienii, Ali Sidqui purta o mustaţă neagră, stufoasă. Era un bărbat corpolent, a cărui burtă trecea aproape neobservată din pricina staturii lui înalte şi a ţinutei impunătoare. Ca al doilea responsabil al Centrului de Presă, se străduia să afişeze cel mai deschis zâmbet al său în faţa jurnaliştilor care veneau în fiecare zi, într-un număr tot mai mare, la Bagdad.

— Cu ce vă putem ajuta? îl întrebă el pe Lion.

Îi spuse că era fotograf independent şi îi arătă acreditarea agenţiei Photomundi. Ali îi luă toate datele lui Lion şi se interesă ce părere îşi făcuse despre Bagdad. După o jumătate de oră de conversaţie prietenească, Lion trecu direct la subiect.

— Vreau să fac un reportaj special. Să vă explic: ştiu că este în curs de desfăşurare o importantă excavaţie arheologică aproape de Mukajjar, cred că într-un sat numit Safran. Aş dori să merg acolo şi să fac un reportaj despre săpături, să prezint lumii cum antica Mesopotamie continuă să-şi scoată la lumină secretele. Cred că misiunea e alcătuită din oameni de diverse naţionalităţi, aşa că va fi interesant de arătat că, în ciuda embargoului, în Irak se află nişte personalităţi academice.

În vreme ce-l asculta pe Lion, Ali Sidqui se gândea că reportajul pe care acest fotograf britanic îşi propunea să-l facă putea fi o bună propagandă pentru regim. El nu ştia că la Safran ar fi vreo misiune arheologică, dar nu îi spuse acest

lucru. Îl ascultă cu interes şi îi promise să-l contacteze la hotelul Palestina dacă reuşea să-i obţină de la şefii lui un permis de călătorie la Safran.

Lion ar fi putut opta să ajungă la Safran prin mijloace proprii, dar ştia că trebuia să se acomodeze cu noul său rol de fotograf şi să procedeze la fel ca şi ceilalţi reprezentanţi ai presei care îşi făceau apariţia la Bagdad.

Îşi petrecu după-amiaza mergând dintr-un loc într-altul şi fotografiind ceea ce i se părea interesant. Se întoarse la hotel pe când dispărea şi ultima rază de soare.

Miranda era la recepţie cu Daniel. Tocmai ajunseseră şi ei.

— Ia te uită, dispărutul! fu salutul Mirandei.

— Am muncit toată ziua. Voi?

— Nici noi n-am stat o clipă. Oamenii ăştia o duc teribil de rău; am văzut un spital de-ţi venea să plângi, n-au de nici unele, se lamentă Daniel.

— Da, mi-am dat seama deja de efectele embargoului. M-au mirat oamenii, cât de amabili sunt, în ciuda situaţiei în care trăiesc.

— Care e foarte probabil să se înrăutăţească. O să aibă grijă de asta Bush şi prietenii lui, afirmă Miranda.

— Mă rog, dar nici Saddam nu e tocmai un îngeraş, replică Lion.

— Nu, nu este, dar Bush n-o să-l facă praf pentru că ar fi îngrijorat din pricina lui Saddam. Ce-l îngrijorează pe el este petrolul.

Tonul vocii Mirandei arăta faptul că era dispusă să se certe, dar Lion n-avea niciun interes să polemizeze. Îi păsa de Bush tot atât cât îi păsa şi de Saddam. Era în Irak ca să facă o treabă şi pentru ca apoi să se întoarcă la ferma lui liniştită, alături de Marian, aşa că nu răspunse, dar Daniel era prea impresionat de periplul său prin Bagdad ca să renunţe la conversaţie.

— Irakienii trebuie să fie cei care să-l înlăture pe Saddam, nu noi.

— Ai dreptate, dar mi se pare dificil să-l poată înlătura. Aici, cel care face o mişcare sfârşeşte în închisoare şi, cu puţin noroc, e repede ucis. Nu putem pretinde miracole, oamenii îndură

pentru că e greu să dărâmi un regim de dictatură. Ori primesc ajutor din afară, ori rămân cum sunt, răspunse Lion.

— Uneori, ceea ce primesc din afară e un rahat. Saddam a fost copilul de suflet al americanilor, aşa cum a fost Pinochet sau Bin Laden. Acum, nu le mai e de folos, şi i-a venit şi lui rândul să fie lichidat. Mă rog, n-au decât s-o facă, în ceea ce mă priveşte, n-am nimic împotrivă; problema e că, pentru a o face, vor asasina mii de oameni nevinovaţi şi vor distruge ţara asta. Când se va încheia războiul, Irakul va fi încetat să mai existe, declară mânioasă Miranda.

— Să nu ne certăm. Mi se pare că toţi am avut azi o zi grea. Hai mai bine să luăm cina!

Daniel spuse că e obosit şi că preferă să meargă în cameră, dar Miranda acceptă propunea lui Lion. Se îndreptară spre restaurant, unde întâlniră alţi jurnalişti. Se aşezară la o masă la care erau doi reporteri spanioli, unul irlandez, trei suedezi şi patru francezi. Bine măcar că erau în stare să se înţeleagă în engleză.

Fiecare povesti câte ceva din experienţa lui de peste zi, ştiind că toţi păstrau anumite informaţii. În ciuda solidarităţii dintre ei, exista şi concurenţă.

După cină, se instalară la bar alături de alţi jurnalişti. „Ce mai adunătură!" se gândi Lion, fascinat de conversaţiile încrucişate ale unora şi ale altora, de extravagantele anecdote pe care şi le povesteau şi de personalitatea unora dintre ei.

— Ai trimis deja vreo fotografie? vru să ştie Miranda.

— O să le trimit mâine. Sper să am noroc. Dacă se vând repede, o să mai rămân; altminteri, va trebui să plec.

— Te dai bătut foarte repede, răspunse Miranda cu sarcasm.

— Eu aş spune că sunt realist şi că-mi pot asuma anumite riscuri. Apropo, nu te-am întrebat de unde eşti.

— Ce întrebare! Ce-ţi veni?

— Păi, nu ştiu de unde eşti. Lucrezi pentru o producătoare independentă de televiziune. Vorbeşti o engleză perfectă, dar eu aş spune că ai un uşor accent de nu ştiu unde. Te-am auzit vorbind în franceză, o stăpâneşti atât de bine, încât, dacă nu te-aş fi auzit vorbind englezeşte, aş crede că eşti franţuzoaică, dar

apoi te-ai luat la harţă într-o discuţie cu tipul de la televiziunea mexicană şi, după muştruluiala pe care i-ai tras-o, aproape fără să-l laşi să scoată o vorbă, aş zice că stăpâneşti şi spaniola.

— Adică, eşti curios.

— Nu, dar există vreun motiv pentru care nu-mi răspunzi?

— Da, că n-am chef. Să-ţi explic: nu sunt de partea nimănui. Urăsc drapelele, imnurile şi tot ceea ce îi separă pe oameni.

— Dar te vei fi născut undeva…

— Da, m-am născut undeva, dar nu sunt nici de partea aceea, nici de vreo altă parte. Alegerea mea este să fiu apatridă.

— Ai paşaport de apatridă? întrebă Lion curios.

— Am un paşaport de ţară comunitară, pentru că, dacă vrei să mergi dintr-un loc într-altul şi să nu fii oprit la graniţă, trebuie să te prefaci că eşti cineva şi că eşti de undeva.

— I-auzi, nu mai spune!

— Ba am să-ţi spun. Tatăl meu s-a născut în Polonia, dar părinţii lui erau germani. Mama s-a născut în Anglia, dar tatăl ei era grec, iar mama ei spanioloaică. Eu m-am născut în Franţa; spune-mi, de unde crezi că sunt eu?

— Cu ce se ocupau părinţii tăi?

— Tatăl meu era pictor, mama mea, desenatoare. Nu erau de nicăieri şi au trăit peste tot. Urau frontierele.

— Şi te-au învăţat să le urăşti şi tu.

— Am învăţat singură să le urăsc, n-a fost nevoie să fiu instruită.

Miranda nu mai discută cu el şi se alătură conversaţiei generale.

Lion reuşi să audă că jurnaliştii spanioli pregăteau o călătorie la Basra, în vreme ce suedezii voiau să meargă la Tikrit, locul de naştere a lui Saddam Hussein.

— Şi tu, Lion, rămâi la Bagdad?

Întrebarea i-o punea un jurnalist francez din grupul cu care se întâlnise la Amman. Şovăi câteva clipe înainte de a-i răspunde. Hotărî să-i spună adevărul.

— Eu vreau să merg la anticul Ur.

— Să faci ce? vru să ştie francezul.

— Mi s-a spus că în apropriere lucrează o expediţie

arheologică şi poate, dacă fac un reportaj bun despre ceea ce excavează, o să reuşesc să-l vând.

— Şi unde este exact această expediţie? insistă francezul.

— Ştiu acum la ce expediţie te referi, spuse un jurnalist german. E cea a profesorului Picot, nu-i aşa?

— Cred că da. Adevărul e că nu ştiu prea multe despre această expediţie, dar poate fi interesantă, fu răspunsul lui Lion.

— Cred că au găsit resturile unul palat sau ale unui templu şi că ar putea exista nişte tăbliţe foarte valoroase cu o versiune a Genezei.

Cam aşa ceva s-a publicat în *Frankfurter*, explică jurnalistul german. Ştiu, pentru că în expediţie sunt mai mulţi profesori şi arheologi germani. Dar nu-mi trecuse prin minte că asta ar putea interesa acum.

— Mă rog, pe voi poate că nu, dar, dacă fac un reportaj fotografic bun despre această excavaţie şi agenţia i-l vinde vreunei reviste de specialitate… se justifică Lion.

— Nu e o idee rea, cred că acolo se poate face un reportaj bun, spuse o jurnalistă italiancă.

— Până când bombardează Bush, trebuie să umplem ziarele cu alte chestii, cugetă unul dintre jurnaliştii suedezi.

— Oameni buni, să nu-mi suflaţi reportajul, că eu sunt independent! păru să se lamenteze Lion.

— N-o să-ţi suflăm nimic. Aici, împărţim totul, răspunse Miranda.

— Voi lucraţi pentru canale de televiziune şi pentru ziare, eu am venit fără un scop anume şi mi-am plătit călătoria… continuă să se plângă Lion.

— Nu te mai smiorcăi! Povestea cu expediţia nu e niciun secret; după câte spune Otto, s-a publicat în ziare, insistă Miranda.

— Şi în Italia, afirmă trimisul special al unei agenţii din Roma.

Lion mai jucă puţin rolul novicelui îngrijorat; apoi îşi luă la revedere şi se duse la culcare. Trebuia să se pregătească pentru călătoria la Safran, şi dacă Ministerul de Informaţii îi dădea undă verde, şi dacă nu.

Îl trezi soneria telefonului. Ali Sidqui, omul de la Ministerul de Informaţii, părea binedispus.

— Am veşti pentru dumneavoastră. Şefii mei consideră că e o idee bună să mergeţi la Safran să faceţi un reportaj despre misiunea arheologică. Vă ducem noi acolo.

— Sunteţi foarte amabil, dar prefer să mă organizez pe cont propriu.

— Nu, nu, nu se poate. Acolo se poate merge doar cu permisiunea guvernului. Este zonă militară, şi misiunea arheologică dispune de protecţie oficială. Nimeni nu-i poate deranja dacă nu primesc permisiunea de la Bagdad. Aşa că, ori mergeţi cu noi, ori nu mai mergeţi deloc.

Acceptă. N-avea de ales. Ali Sidqui îi spuse să treacă în dimineaţa aceea pe la centrul de presă al ministerului ca să pună la punct călătoria. Mai ştia de vreun coleg interesat să se deplaseze şi el la Safran? Lion răspunse că preferă să nu împărtăşească ideea nimănui şi, în orice caz, îi spuse el, ar fi bine ceilalţi să meargă când avea să se întoarcă el cu fotografiile făcute.

* * *

La Ministerul de Informaţii, Ali Sidqui îl prezentă şefului său. Acesta părea entuziasmat de ideea că în Anglia urma să se publice un reportaj despre profesorul Picot şi săpăturile acestuia.

— Intelectualii europeni nu ne abandonează, spuse şeful centrului de presă.

Lion încuviinţă. Îi era indiferent ce îi spunea acel funcţionar al lui Saddam, care îl pusese să completeze un chestionar şi îi fotografiase paşaportul.

— Vă vom suna peste două zile. Să fiţi pregătit. Presupun că n-o să vi se facă rău în elicopter.

— Nu ştiu, nu m-am urcat niciodată într-unul, minţi Lion.

* * *

Tom Martin tocmai primise mesajul lui Lion. Directorul agenţiei Photomundi redirecţionase la adresa de poştă electronică pe care i-o dăduse Lion o foarte lungă scrisoare cu impresiile acestuia despre Bagdad, menţionând în acelaşi timp

cât noroc avusese să se poată deplasa într-un loc numit Safran. Îi trimitea, de asemenea, şi o colecţie de fotografii, rugându-l să facă tot posibilul să le vândă.

Directorul agenţiei Photomundi nu se interesă în mod special de e-mailul lui Lion. Primea o sumă substanţială ca să nu vadă, să nu audă şi să tacă, mai ales să tacă. Însă chiar avea de gând să încerce să-i vândă fotografiile; erau mai bune decât ar fi sperat, deşi, de fapt, nu se aşteptase să primească ceva de la acel Lion.

Tom Martin se cufundă în lectura mesajului trimis de omul său din Irak. Lion era deja la Safran, nici mai mult, nici mai puţin decât cu binecuvântarea regimului lui Saddam.

> Azi am ajuns la Safran. Elicopterul care m-a transportat era o veche rablă sovietică şi făcea un zgomot infernal.
>
> Aici sunt peste două sute de persoane care lucrează; şeful misiunii, profesorul Yves Picot, este obsedat să câştige bătălia cu timpul.
>
> E conştient de faptul că nu dispune de prea mult. I-am cunoscut pe oamenii cei mai de seamă ai echipei, care mă instruiesc cu amabilitate asupra importanţei muncii pe care o realizează. Unul dintre arheologi, un anume Fabián Tudela, mi-a explicat că templul pe care îl dezgroapă este de pe vremea unui rege care apare în Biblie şi care se numea Amrafel{49}. Sper ca fotografiile şi reportajul să fie interesante pentru cititori, dată fiind importanţa muncii care se realizează aici.
>
> În tabără e o adevărată fierbere, pentru că, după cât se pare, vine să se instaleze aici pentru o vreme bunicul unuia dintre arheologi, Clara Tannenberg. Vestea a ajuns înaintea mea, şi toţi vorbesc despre acest personaj. Doar la auzul numelui său, unii încep să tremure. Se pare că va ajunge peste trei sau patru zile. Se amenajează o casă, şi s-a adus mobilă de la Bagdad ca să i se pună la dispoziţie tot ce i-ar putea

trebui.

Ca o curiozitate, îţi voi spune că pe lângă această Clara stă o femeie, o şiită acoperită din cap până în picioare. Nu mănâncă decât ce-i pregăteşte femeia asta, e o bătrână servitoare care se va ocupa şi de bunic. Am auzit că, în această călătorie, pe bătrân îl vor întovărăşi soţul nepoatei sale, care ocupă o funcţie importantă în Ministerul Culturii, plus un medic şi o infirmieră, cărora li se pregăteşte şi lor cazarea, pe lângă instalarea unui spital de campanie care a sosit de la Cairo. Este evident că omul e bolnav.

Îţi vorbesc despre ei pentru că aici totul se învârte în jurul vizitei bunicului acelei doamne.

Acest loc pare mai degrabă un mic fort, decât o nevinovată misiune arheologică, dar sper să duc reportajul la bun sfârşit.

Directorul companiei Global Group zâmbi. N-avea nicio îndoială că Lion Doyle va putea face ceea ce numea eufemistic„un reportaj” şi care nu va fi altceva decât „sancţionarea” familiei Tannenberg.

Avusese noroc cu acest caz. Găsirea familiei Tannenberg în Irak s-ar fi dovedit mai complicată dacă el n-ar fi ştiut deja de existenţa acesteia graţie prietenului său, Paul Dukais. Se gândi că viaţa e plină de coincidenţe minunate, pentru că, altminteri, cum s-ar putea explica faptul că Dukais îi ceruse oameni pe care să-i trimită în Irak ca să o controleze pe Clara Tannenberg şi că, la scurt timp după aceea, domnul Burton se prezentase la el în birou oferindu-i două milioane de euro ca să elimine această familie?

Încă mai şovăia dacă să-i povestească sau nu lui Paul Dukais despre afacerea pe care el însuşi o făcea pe spinarea familiei Tannenberg, dar îşi spuse din nou că nu trebuia să scoată o vorbă. Era mai bine să păstreze secretul profesional, mai ales că interesele lui şi ale lui Paul nu erau opuse.

Formă numărul de mobil al misteriosului şi alunecosului

domn Burton.

Nu-i răspunse nimeni până la cel de al cincilea ţârâit.

— Alo!

— Domnule Burton, voiam să vă informez că un prieten al meu i-a vizitat pe acei prieteni ai dumneavoastră; să ştiţi că sunt bine, atât bunicul, cât şi nepoata şi soţul acesteia. Din nenorocire, bunicul este bolnav, încă nu cunosc cât de gravă este boala lui, dar sper să aflu în curând.

— Nu mai era niciun alt membru al familiei?

— Niciunul despre care să avem cunoştinţă.

— Va îndeplini misiunea?

— Bineînţeles.

— Altceva?

— Pentru moment, nimic, doar dacă nu vă interesează vreun alt amănunt.

— Mă interesează să ştiu tot.

— Prietenii dumneavoastră se află în sudul ţării, într-un sat încântător. Nepoata munceşte… cum să vă spun… în fruntea unei echipe numeroase, iar bunicul va veni să i se alăture. Dar să nu vă faceţi griji pentru ei, sunt protejaţi, nu numai de efective obişnuite; dispun şi de pază particulară.

— Nimic altceva?

— Să spunem că acestea sunt amănuntele esenţiale.

— Voi veni să vă văd.

— Nu este nevoie. De îndată ce aflu mai multe, vă sun.

— Aşa să faceţi.

* * *

Berta îşi ridicase privirea din carte şi îl observa îngrijorată pe tatăl său.

— Cine era? îl întrebă ea.

— De la universitate, răspunse Hans Hausser.

— De ce nu te retragi definitiv? N-ai nevoie de această agitaţie. Spuneai că îţi doreşti să te pensionezi ca să citeşti şi să te gândeşti, şi, cu toate astea, nu te hotărăşti s-o faci.

— Lasă-mă să-mi închei zilele cum îmi place mie. Să merg la universitate şi să fiu cu tinerii mă face să mă simt viu. La vârsta mea, timpul devine prea apăsător dacă în jur e doar

singurătate.

— Dar tu nu eşti singur! protestă Berta. Noi nu contăm, eu şi copiii?

— Te rog, fata tatei, tu eşti ce am mai de preţ! Dar înţelege că trebuie să fiu activ, să cred despre mine că sunt ceva mai mult decât un bătrân şi că încă mai pot servi la ceva.

Se ridică şi îşi îmbrăţişă fiica. O iubea mai presus de orice şi de oricine, era tot ce-i mai rămăsese. Berta simţi emoţia din îmbrăţişarea tatălui ei.

— Ai dreptate, dar îmi fac griji pentru tine, în ultima vreme ai fost foarte ciudat.

— Berta, lasă-mă să am secretele mele!

— Eu n-am avut niciodată secrete faţă de tine… protestă fiica lui.

— Dar eu sunt tatăl tău, iar părinţii nu le povestesc tot copiilor lor. Nici tu nu le povesteşti tot alor tăi, greşesc?

— Tată, sunt încă mici.

— Şi tu eşti mică pentru mine. De altfel, e o glumă. N-am secrete faţă de tine, dar îmi place să fiu independent şi să vin şi să plec fără să trebuiască să dau explicaţii. De fapt, singurul lucru pe care-l fac este să vizitez vechi prieteni.

Hans Hausser mai stătu încă puţin de vorbă cu fiica sa, dar simţea un ghimpe de nelinişte în stomac. Tom Martin îl anunţase că Alfred Tannenberg trăieşte, astfel că, în sfârşit, puteau duce la îndeplinire jurământul pe care-l făcuseră când erau copii.

Trebuia să-i sune pe Mercedes, pe Carlo şi pe Bruno ca să-i anunţe că în sfârşit se materializase ceea ce era o posibilitate extrem de redusă. Acel bătrân bolnav la care se referea Tom Martin nu putea fi decât monstrul care li se cuibărise în suflet.

Mercedes fu cea dintâi pe care o sună. Ştia că prietena lui abia dacă mai mânca din ziua când Carlo îi sunase de la Roma ca să le spună că are impresia că îl găsise pe Tannenberg.

Mercedes îl asculta pe Hans Hausser şi simţea că inima mai avea puţin şi-i sărea din piept.

— Aş vrea să merg până acolo, îi spuse ea lui Hans.

— Ar fi o imprudenţă, şi tu o ştii; în plus, n-ai putea face

nimic.

— Pe Tannenberg ar trebui să-l omoram noi cu mâinile noastre şi să-i spunem de ce, ca să ştie de ce o facem.

— Te rog, Mercedes!

— Sunt lucruri pe care trebuie să le faci personal.

— Da, numai că, în împrejurările date, n-o putem face personal. Este în Irak, într-un sat din sudul ţării, păzit de oameni înarmaţi.

— Ai o fiică şi nişte nepoţi; Carlo şi Bruno au şi ei copii şi nepoţi, aşa că sunt de părere că voi n-ar trebui să faceţi nebunii, dar eu sunt singură, n-am pe nimeni; la vârsta mea, singurul meu viitor este acela de a continua să îmbătrânesc în singurătate. N-am nimic de pierdut.

Hans Hausser se sperie. Se temea că Mercedes ar fi în stare să meargă în Irak şi să încerce să-l ucidă cu mâna ei pe Tannenberg.

— Ştii, Mercedes? Nu ţi-aş ierta niciodată dacă Tannenberg ar rămâne în viaţă din vina ta.

— Din vina mea?

— Da. Dacă ai merge în Irak, ai fi arestată de îndată ce ai încerca să te apropii de el şi ar fi dejucată întreaga operaţiune pe care am pus-o în mişcare. Singurul lucru pe care l-ai obţine ar fi ca Tannenberg să trăiască în continuare, ca tu să ajungi într-o închisoare din Irak, iar noi… noi am fi de asemenea arestaţi.

— N-are de ce să se întâmple aşa cum spui tu.

— Trufia nu te mai lasă să gândeşti?

Mercedes tăcu. Se simţea rănită de vorbele lui Hans. Ştia că acesta avea dreptate în ceea ce spunea. Totuşi… îşi petrecuse toată viaţa visând la momentul în care ar înfige un cuţit în pântecele lui Tannenberg, şoptindu-i ce anume o îndemnase să facă asta.

Petrecuse multe nopţi de coşmaruri în care se apropia de omul acela şi îi înfigea unghiile în ochi. În altele, îl muşca precum o lupoaică, până făcea să-i ţâşnească sângele.

Simţea că ea trebuia să fie aceea care să-i ia viaţa, că Tannenberg nu trebuia să moară fără să ştie de ce.

Vocea lui Hans o readuse la realitate.

— Mercedes, cu tine vorbesc.

— Iar eu te ascult.

— O să vorbesc cu Carlo şi cu Bruno; nu sunt dispus să sfârşesc la puşcărie doar pentru că îngâmfarea şi mânia ţi-au întunecat raţiunea. Dacă te amesteci, nu vreau să mai ştiu nimic de povestea asta, să nu mai contaţi pe mine.

— Ce spui?

— Că nu sunt nebun şi că refuz să-mi asum riscuri inutile. Suntem patru oameni bătrâni. Da, asta suntem, şi trebuie să ne mulţumim cu faptul că îl va ucide cineva pentru noi. Dacă acum te-ai răzgândit, spune-mi-o şi, îţi repet, să nu contezi pe mine ca să faci o nebunie.

— Simt că te-ai supărat…

— E puţin spus că m-am supărat.

— Singurul scop al vieţii mele este ca tot neamul Tannenberg să moară în chinuri.

— Dar nu e nevoie s-o faci tu personal.

— Niciodată nu m-aţi lăsa singură. Ştiu asta.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus! Acum o să-i sun pe Carlo şi pe Bruno. Cu bine!

Profesorul Hausser închise telefonul, îngrijorat. Îi părea rău că-i vorbise cu asprime prietenei sale, dar se temea de ea, se temea de ce ar fi în stare să facă.

Viaţa lui Mercedes nu avusese alt scop decât acela de a-l găsi pe Tannenberg ca să-l ucidă. De altfel, o credea în stare.

Carlo Cipriani se îngrijoră după ce Hans Hausser îi povesti ce reacţie avusese Mercedes, acum, când li se confirmase faptul că Tannenberg trăieşte. Acelaşi lucru i se întâmplă şi lui Bruno. Stabiliră ca doctorul Carlo Cipriani să meargă la Barcelona ca să încerce să o facă pe Mercedes să renunţe la ideea de a da peste cap planul asupra căruia căzuseră de acord toţi patru. Bruno insistă să-l însoţească, dar atât Hans, cât şi Carlo ştiau că, dacă prietenul lor ar merge la Barcelona, Deborah ar face altă criză de anxietate, aşa că îl convinseră să rămână; dacă nici Carlo nu reuşea s-o facă pe Mercedes să-i vină minţile la cap, atunci aveau să încerce toţi trei, dar asta doar în ultimă

instanţă.

* * *

La Barcelona ploua cu găleata. Carlo îşi încheie pardesiul şi aşteptă răbdător să-i vină rândul să se urce într-un taxi, înspre centru. Avea o valijoară cu strictul necesar, în cazul în care ar fi trebuit să rămână peste noapte, dar gândul lui era să se întoarcă la Roma în aceeaşi seară. Totul avea să depindă de încăpăţânarea lui Mercedes.

Clădirea unde era firma lui Mercedes se afla la poalele muntelui Tibidabo. Recepţionera îl conduse într-o sală unde trebuia să aştepte până când, îi spuse ea, doamna Barreda va fi anunţată. Nu zăbovi nicio secundă până să revină urmată de Mercedes.

— Dar ce faci aici? îi spuse ea.

— A trebuit să vin la Barcelona, şi m-am gândit să trec să te văd.

Mercedes îl luă de braţ şi îl conduse la ea în birou. După ce sârguincioasa ei secretară le aduse cafeaua şi îi lăsă singuri, cei doi prieteni se măsurară din priviri, aţintindu-şi ochii unul asupra celuilalt.

— Hans ţi-a cerut să vii…

— Nu. Eu am hotărât. Dar Hans m-a neliniştit, şi încă mult, la fel ca şi pe Bruno. Ce-ai de gând, Mercedes?

Vocea lui Carlo se auzea îndurerată, dar fermă, fără concesii şi fără dispoziţia sufletească de a o justifica.

— Nu poţi înţelege că vreau să-l ucid eu?

— Ba da. Pot înţelege. Pot înţelege dorinţa ta de a-l ucide, şi eu simt la fel, şi Hans, şi Bruno. Dar nu este ceea ce trebuie să facem. N-am şti s-o facem.

— Nu e greu să înfigi un cuţit în pântecele unui om.

— Greu e să mergi în Irak, greu e să obţii permisiunea să te deplasezi până la locul unde se află omul ăla. Greu e să poţi explica de ce eşti acolo. Greu e să te lase să te apropii de el. Greu e să găseşti momentul în care să-i înfigi cuţitul ăla. Asta e greu. De aceea am angajat un profesionist, un om care ştie ce să facă în astfel de situaţii, care ştie cum să acţioneze şi care ştie, de asemenea, să ucidă, care va şti să găsească momentul

potrivit. Noi nu ştim s-o facem, chiar dacă îl urâm din toată inima, chiar dacă simţim că am fi în stare să-l ucidem cu propriile mâini.

— Nici măcar nu mă lăsaţi să încerc… se plânse Mercedes.

— Te rog! În povestea asta nu există a doua şansă. Dacă încerci şi dai greş, nimeni nu se va mai putea apropia de Tannenberg, iar răzbunarea noastră ar deveni imposibilă. N-ai dreptul s-o faci, pur şi simplu nu-l ai.

— Şi tu o să te superi pe mine, se plânse Mercedes.

— Eu? Te înşeli. Nici eu, nici Bruno, şi nici Hans nu suntem supăraţi pe tine. Nu ne face să-ţi spunem ceea ce ştii. Sentimentul care ne uneşte pe noi patru este indestructibil, orice s-ar întâmpla. Numai că, în povestea asta, n-ai dreptul să acţionezi fără consimţământul nostru; nu e doar răzbunarea ta, Mercedes, este a tuturor, am jurat că o vom face împreună, nu încălca tu jurământul!

— De ce să nu mergem cu toţii?

— Pentru că ar fi o prostie.

Rămaseră tăcuţi, fiecare cu propriile gânduri, meditând la ce să-i răspundă celuilalt.

— Ştiu că aveţi dreptate, dar…

— Dacă mergi, ne vei distruge pe noi şi nu vei izbuti să-l ucizi pe Tannenberg. Asta e singurul lucru pe care îl vei face. Dacă ai de gând s-o faci, spune-mi.

— Te rog, mă faci să mă simt groaznic!

— Simte-te groaznic! Nu-mi pasă; singurul lucru pe care ţi-l cer este să gândeşti, aşa cum erai în stare să gândeşti când erai de-o şchioapă, aşa cum ai fost în stare să gândeşti în toţi aceşti ani, cum ai făcut-o în ultimele trei luni de când am crezut că l-am găsit pe Tannenberg.

— Arabii spun că răzbunarea e o mâncare ce se consumă rece.

— Şi au dreptate. Doar aşa e cu putinţă să te răzbuni. Noi n-am uitat, nu vom uita niciodată, dar trebuie să acţionăm cu sânge rece. Altminteri, suferinţa noastră nu va fi servit la nimic.

— Lasă-mă să mă gândesc!

— Nu. Vreau un răspuns acum. Vreau să ştiu dacă trebuie să

anulăm operaţiunea din Irak. Nu-i putem pune în primejdie viaţa omului pe care l-am trimis.

— E un profesionist.

— Tu ai spus-o: profesionist. Astfel că, dacă-i punem viaţa în primejdie intervenind în treburile lui, va trebui să ne asumăm consecinţele. Am angajat o agenţie, o agenţie de asasini.

— O agenţie de securitate!

— Să fim serioşi, Mercedes! Oamenii ăia sunt gata să ucidă, de asta sunt plătiţi.

— Ai dreptate, hai să ne lăsăm de prostii!

— Ce o să faci?

— Mă mai gândesc, Carlo, mă mai gândesc…

— Aşadar, nu te-am convins…

— Nu ştiu… am nevoie să mă gândesc.

— Pentru Dumnezeu, Mercedes, nu face o nebunie!

— N-o să vă înşel niciodată. N-o să vă spun că nu voi face ceva, gândindu-mă dacă să o fac sau nu. Prefer să mă urâţi, decât să vă mint.

— Preferi ca Tannenberg să trăiască, spuse Carlo pe un ton sentenţios.

— Nu! strigă Mercedes mânioasă. Cum poţi spune asta? Vreau să-l ucid eu însămi! Eu! Eu! Asta vreau!

— Văd că e inutil să discutăm cu tine. O să suspendăm operaţiunea. Hans îl va suna pe Tom Martin ca să-şi retragă omul. S-a terminat.

Mercedes îl privi pe Carlo cu mânie. Îşi înfipsese unghiile în palme, şi un rictus de amărăciune părea să-i fi deformat chipul.

— Nu puteţi face asta… şopti ea.

— Ba da, putem, şi este ceea ce vom face. Ai hotărât să încâlci jurământul nostru şi să pui operaţiunea în primejdie. Dacă nu mai eşti cu noi, în aceeaşi barcă, s-a terminat. Renunţăm la răzbunare. Niciodată n-o să ţi-o iertăm, niciodată. După atâţia ani de căutare, l-am găsit, Tannenberg şi nepoata lui sunt acolo; îi puteam ucide, suntem pe punctul de a reuşi, dar tu, în mod paradoxal, o să împiedici totul pentru că ai de gând s-o faci personal. Bine, fă ce vrei! Am ajuns împreună până aici; începând de acum, vei merge pe drumul tău.

O venă se desena pe tâmpla stângă a lui Carlo, scoţând în evidenţă hipertensiunea de care suferea.

Şi Mercedes simţea o durere ascuţită în piept, rod al încordării.

— Ce tot spui, Carlo?

— Că n-o să ne mai vedem niciodată. Că eu, Hans şi Bruno nu mai vrem să ştim nimic de tine pentru tot restul vieţii care ne mai rămâne de trăit, că nu te vom ierta.

Carlo se simţea epuizat de duritatea conversaţiei. Ţinea profund la Mercedes şi intuia imensa suferinţă a prietenei lui, dar nu putea consimţi la ceea ce părea că doreşte ea să facă.

— Nu accept ultimatumul! răspunse Mercedes, albă ca varul.

— Nici noi!

Rămaseră din nou în tăcere, o tăcere grea şi stânjenitoare, preludiu al sfârşitului unei relaţii care părea de nezdruncinat.

Carlo se ridică din fotoliu, o privi pe Mercedes şi se îndreptă spre uşă.

— Plec. Dacă te răzgândeşti, sună-ne, dar fă-o până diseară. Mâine, Hans va merge la Londra să rezilieze contractul cu Tom Martin.

Mercedes nu răspunse. Rămase jos, prăvălită pe canapea. Când secretara ei intră după câteva minute, se sperie. Femeia i se părea deodată bătrână, de parcă i s-ar fi ivit mii de riduri mici, pe care le ţinuse ascunse, şi amărăciunea i-ar fi schimonosit chipul mereu imperturbabil.

— Dona Mercedes, vă simţiţi bine?

Mercedes nu o auzea, şi nu răspunse. Secretara se apropie de ea şi-i puse mâna pe umăr, temându-se de reacţia acesteia.

— Vă simţiţi rău? insistă secretara.

Mercedes ieşi din starea ei de concentrare.

— Da, puţin obosită.

— Vreţi să vă aduc ceva?

— Nu, nu e nevoie. Nu-ţi face griji!

— Să anulez prânzul cu primarul?

— Nu, dar sună-l pe arhitectul şantierului din Mataró. Când îl ai la telefon, fă-mi legătura cu el.

Secretara şovăi, dar nu îndrăzni să-i mai spună nimic şefei

sale; nu era o femeie faţă de care se putea insista.

Când rămase singură, Mercedes respiră adânc. Îi venea să plângă, dar trecuseră prea mulţi ani de când murise bunica ei, de când nu-şi mai îngăduise să verse nicio lacrimă, aşa că făcu un efort să şi le stăpânească, în vreme ce bea un pahar cu apă.

Soneria telefonului o făcu să tresară. Se gândi că poate era Carlo, dar vocea secretarei o anunţa că îl avea la telefon pe arhitectul şantierului din Mataró.

* * *

Carlo Cipriani era dezolat. Discuţia cu Mercedes se dovedise a fi o grea bătălie. Ştia că nu reuşise să o convingă; trebuia să-i sune pe Hans şi pe Bruno ca să decidă ce puteau face.

Dacă Mercedes ar merge în Irak, nu numai că ar fi în primejdie, dar ar da peste cap toată operaţiunea. Trebuiau să decidă ce să facă, dar poate că, dacă Bruno ar vorbi cu Mercedes, ar avea mai mult noroc decât Hans şi decât el.

În aeroport, de îndată ce avu tichetul de îmbarcare pentru primul zbor la Roma, căută un telefon de la care să-şi sune prietenii.

Deborah răspunse la telefon şi îi ceru să aştepte până îl anunţa pe Bruno.

— Carlo, unde eşti?

— În aeroportul din Barcelona, Mercedes nu vrea să se astâmpere, ne-am certat; sunt praf, a fost o discuţie foarte dură.

Bruno tăcu. Nădăjduise că prietenul său Carlo avea să fie în stare să o convingă pe Mercedes. Dacă el nu reuşise, nimeni n-ar fi putut să o facă.

— Bruno, eşti acolo?

— Da, iartă-mă, dar am rămas fără glas. Ce o să facem?

— O să suspendăm operaţiunea.

— Nu!

— N-avem încotro. Dacă Mercedes o ţine una şi bună, ar fi o nebunie să mergem mai departe. Hans trebuie să meargă la Londra…

— Nu! Nu putem suspenda ceea ce am pus în mişcare, aşteptăm de o viaţă întreagă, şi doar n-o să ne retragem tocmai acum. Eu n-o voi face!

— Bruno, te rog. N-avem încotro!

— Nu, dacă voi vreţi să vă retrageţi, n-aveţi decât. O să merg la Londra, o să vorbesc cu omul ăla şi voi acoperi singur cheltuielile operaţiunii.

— Am înnebunit cu toţii!

— Nu, cea care a înnebunit e Mercedes. Ea este cea care ne face probleme, şopti Bruno.

— Te rog, să nu ne certăm, trebuie să ne vedem. O să vin la Viena.

— Da, trebuie să ne vedem. Eu o să-l sun pe Hans.

— Lasă-mi câteva minute ca să-l sun eu. Probabil că e nerăbdător să afle ce s-a întâmplat cu Mercedes.

— De acord. Apoi sunaţi-mă unul din voi ca să-mi spuneţi unde ne vedem.

* * *

Hans Hausser aştepta nerăbdător telefonul lui Carlo, deşi nu-şi închipuia că avea să vină atât de curând. Îşi păstrase speranţa de a o fi convins pe Mercedes şi, când află că nu fusese aşa, simţi că i se cască pământul sub picioare. Stabiliră să se vadă a doua zi la Viena. Atunci urmau să decidă ce era de făcut.

Când Carlo ajunse la Roma, se duse direct la cabinet. Voia să-şi vadă copiii, să simtă un dram de normalitate.

Lara şi Antonino încă nu reveniseră de la masa de prânz, iar Maria, secretara lui, nu era nici ea.

Pe masa de scris, găsi fişa medicală a soţiei unui prieten pe care urma să o opereze peste două zile fiul său, Antonino. Îşi făcu griji văzând rezultatul analizelor şi ecografia dinaintea operaţiei. Trebuia să stea de vorbă cu fiul său.

Sună la Alitalia şi rezervă un bilet de avion pentru Viena. Urma să plece a doua zi la şapte dimineaţa şi să se întoarcă noaptea. Călătoriile dus-întors îl oboseau mai puţin decât atunci când era nevoit să nu doarmă acasă. În plus, aveau avantajul că fiul şi fiica sa nu se mai îngrijorau de faptul că se afla la Roma.

Lara sosi prima.

— Nu te-am văzut toată dimineaţa şi nu erai nici acasă, îi spuse ea tatălui său.

— Voiai să-mi spui ceva?

— Să vorbim despre starea sănătăţii lui Carol.

— I-am văzut analizele şi ecografia. Nu sunt deloc bune.

— Antonino e îngrijorat.

— Vreau să-mi spună ce crede el şi, înainte de a face ceva, să vorbesc cu Giuseppe.

— Antonino crede că poate n-ar trebui s-o opereze.

— O să mai vedem. O să repetăm toate analizele. În orice caz, vom amâna operaţia câteva zile, până când vom şti sigur ce avem de făcut.

— Cancerul i s-a extins la intestin.

În acel moment, intră Maria, urmată de Antonino.

— Bună, tată. Unde te-ai ascuns?

— Am avut nişte treburi.

— Pari obosit.

— Să vorbim despre Carol!

— După părerea mea, în afară de stomac, poate avea afectat şi intestinul. Nu ştiu peste ce o să dăm dacă o deschidem.

— Dar trebuie s-o facem.

— E foarte în vârstă…

— Da, are şaptezeci şi cinci de ani, la fel ca mine.

— Dar nu e ca tine, protestă Lara.

— Ce propuneţi? Un tratament paliativ al durerii şi s-o lăsăm să moară?

— Nu, eu cred că trebuie să repetăm analizele, să facem o ecografie de precizie mai mare, şi, pentru asta, ar trebui s-o trimitem la spitalul Gemelli, şi abia apoi să hotărâm, explică Antonino.

— Bine, o să-l sun pe directorul spitalului Gemelli ca să i se facă azi ecografia. Mâine repetaţi restul analizelor, iar poimâine o internăm. Acum, lăsaţi-mă, o să-l sun pe Giuseppe.

Îşi petrecu restul după-amiezii în cabinet. Când plecă, era aproape nouă. Era obosit, şi a doua zi trebuia să se scoale cu noaptea în cap.

* * *

Deborah îi primi cu o figură puţin prietenoasă. Bruno era încordat; se vedea că se certase cu soţia lui.

— E o încăpăţânată, nu înţelege ce facem.

— Ştie ce facem? întrebă Hans îngrijorat.

— Nu, nu ştie ce vrem să facem, ştie doar că l-am găsit. E nevastă-mea… se scuză Bruno.

— Şi eu i-aş fi spus nevesti-mii, îl consolă Carlo.

— Şi eu, la fel, aşa că nu-ţi face griji, spuse Hans.

Când Deborah intră în salon cu o tavă cu cafea, îi privi din nou cu resentiment.

— Deborah, lasă-ne, avem de vorbit, îi ceru Bruno.

— Da, o să vă las, dar, mai întâi, vreau să mă ascultaţi. Şi eu am suferit la fel de mult ca voi, şi eu am trăit în infern, mi-am pierdut părinţii, unchii, prietenii. Sunt o supravieţuitoare, la fel ca voi. Dumnezeu a vrut să mă salveze, şi Îi mulţumesc pentru asta. Toată viaţa mea m-am rugat ca ura şi resentimentul să nu-mi altereze sufletul. N-a fost uşor, nici măcar n-o să spun că am reuşit. Dar ceea ce ştiu este că nu ne putem răzbuna cu propriile mâini, pentru că am deveni nişte asasini. Există instanţe ale justiţiei aici, în Germania, şi în toată Europa. Aţi putea începe un proces. Justiţia trebuie să fie cea care să facă dreptate. Ce aţi deveni, dacă aţi comanda asasinarea unui om şi a familiei sale?

— Nimeni n-a spus că vom pune să fie omorât, răspunse Bruno foarte serios.

— Vă cunosc, te cunosc. Aţi aşteptat momentul ăsta toată viaţa. V-aţi alimentat reciproc setea de răzbunare din pricina acelui jurământ pe care vi l-aţi făcut când eraţi copii. Niciunul dintre voi n-are curajul să dea înapoi de la acel jurământ. Dumnezeu n-o să vă ierte.

— Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, replică Hans.

— Văd că e inutil să stau de vorbă cu voi, spuse Deborah ieşind din salon.

Cei trei bărbaţi rămaseră tăcuţi timp de un minut. Apoi Carlo le relată amănunţit cearta lui cu Mercedes. Căzură de acord s-o sune Bruno; avea să fie ultima încercare.

— Dar nu vom suspenda operaţiunea, insistă Bruno.

— Dacă n-o suspendăm, ar trebui să-l informăm pe Tom Martin despre această situaţie… sugeră Hans.

— Ai putea merge să-l vezi şi să-i explici ce se întâmplă, dar,

mai întâi, trebuie să aşteptăm să vedem dacă Bruno n-are mai mult noroc cu Mercedes. Eu n-am fost în stare s-o conving; poate că ar fi trebuit să mai rămân…

— Să fim serioşi, Carlo, ai făcut ce ai putut, îl consolă Bruno. Ştim cum e Mercedes. Am mai puţine şanse decât tine s-o conving. Hai să nu ne lamentăm!

— E de necrezut cât poate fi de încăpăţânată… Poate dacă am merge toţi trei s-o vedem… propuse Hans.

— N-ar folosi la nimic, fu răspunsul tăios al lui Bruno.

— Atunci, sun-o acum. O să aşteptăm să vorbeşti cu ea, şi apoi o să vedem ce e de făcut, spuse Carlo.

Bruno se ridică şi ieşi din salon îndreptându-se spre bibliotecă. Prefera să discute cu Mercedes departe de urechile lui Deborah.

Mercedes era în biroul ei. Bruno observă un ton de îngrijorare în glasul ei.

— Bruno, tu eşti?

— Da, Mercedes, eu sunt.

— Sunt la pământ.

— Şi noi la fel.

— Vreau să mă înţelegeţi.

— Nu, nu vrei să te înţelegem. Ceea ce ne ceri este să fim figuranţii tăi. Ai hotărât că noi patru nu mai suntem unul, ci patru, încălcând jurământul pe care l-am făcut. Aş vrea să te gândeşti mai bine, ne faci să suferim extrem de mult.

Niciunul din ei nu mai vorbea. Se auzeau respirând de-a lungul liniei telefonice, dar nici Mercedes nu era în stare să rostească un cuvânt, nici Bruno, motiv pentru care secundele li se păreau interminabile. În cele din urmă, Bruno rupse din nou tăcerea.

— Mă auzi, Mercedes?

— Da, Bruno, te aud, şi nu ştiu ce să-ţi spun.

— Vreau să ştii că, de atunci, n-am mai suferit niciodată ca acum. Acelaşi lucru li se întâmplă şi lui Carlo, şi lui Hans. Lucrul cel mai rău este că ai zădărnicit raţiunea noastră de a trăi, toţi anii ăştia n-au folosit la nimic. Bunica ta n-ar fi procedat aşa. O ştii bine.

Rămaseră din nou tăcuţi. Bruno se simţea la capătul puterilor. Îşi simţea gura uscată şi îl durea stomacul; pe deasupra, era pe punctul de a izbucni în plâns.

— Îmi pare rău pentru durerea pe care v-o pricinuiesc… reuşi să murmure Mercedes.

— Ne răpeşti ani din viaţă. Dacă o ţii tot aşa, eu nu mai vreau să trăiesc. Pentru ce? De ce ar mai trebui să trăiesc?

Disperarea lui Bruno era reală. Ceea ce îi spunea ieşea din adâncul fiinţei sale. Exprima în cuvinte zbuciumul lui şi pe cel al prietenilor săi, iar Mercedes ştia acest lucru.

— Îmi pare rău! Iertaţi-mă! N-o să fac nicio mişcare, cred că n-o să fac nicio mişcare.

— Nu-mi foloseşte să-mi spui „cred că n-o să fac nicio mişcare”, am nevoie de adevăr, o somă Bruno.

— N-o să fac nimic. Îţi dau cuvântul meu. Dacă mă răzgândesc, o să vă spun.

— Nu ne poţi ţine aşa…

— Nu, nu pot, dar nici nu pot să vă mint. De acord, n-o să fac nimic. N-o să fac nimic, dar, dacă mă voi răzgândi, vă voi anunţa.

— Mulţumesc.

— Şi Carlo şi Hans?

— Sunt la capătul puterilor, la fel ca mine.

— Spune-le să fie liniştiţi, n-o să fac nimic. Mai avem alte veşti de acolo?

— Niciuna. Trebuie să aşteptăm.

— O să aşteptăm.

— Îţi mulţumesc, Mercedes, îţi mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi, eu sunt cea care trebuie să vă ceară iertare.

— Nu e nevoie, important este ca toţi patru să fim uniţi.

— Am fost pe punctul de a arunca peste bord prietenia noastră. Îmi pare rău.

— Nu mai spune nimic, Mercedes, nu mai spune nimic.

Bruno închise telefonul fără să-şi poată stăpâni lacrimile. Plânse, în vreme ce se ruga mulţumindu-l lui Dumnezeu că îl ajutase s-o convingă pe Mercedes. Apoi se duse la baie să se

spele pe faţă şi reveni în salon.

Carlo şi Hans erau tăcuţi, căzuţi pe gânduri şi nerăbdători.

— N-o să facă nimic, le spuse el când intră.

Cei trei bărbaţi se îmbrăţişară afectuos, plângând fără să se ruşineze. Bruno tocmai purtase o bătălie care li se păruse imposibil de câştigat.

25

Clara era nervoasă, încercând să audă zgomotul elicopterului în care călătoreau bunicul ei şi Ahmed.

Soţul ei o surprinse când îi spuse că avea să-l însoţească pe bunicul ei la Safran. Era neliniştită din pricina stării de sănătate a acestuia. Ahmed îi spusese să nu-şi facă griji, dar faptul că trimiseseră cu zile în urmă un spital de campanie nu era un semn bun.

Îşi petrecuse toată ziua ajutând-o pe Fatima să organizeze casa în care avea să se instaleze împreună cu bunicul ei şi nu se apropiase de zona de lucru. Ştia că bunicul ei era exigent şi, de altfel, dacă sănătatea lui se deteriorase, trebuia să dispună de anumite comodităţi în timpul şederii sale la Safran. Nu ştia cât timp urma să rămână, nici cât timp stătea Ahmed.

De la fereastră îl văzu pe Fabián venind grăbit spre ea.

— Cred că am găsit ceva, îi spuse el cu o voce încărcată de emoţie.

— Ce? Spune-mi… îl îndemnă ea neliniştită.

— Am găsit temeliile mai multor case situate la mai puţin de trei sute de metri de templu, în locul unde am început să săpăm în urmă cu o săptămână. Nu par foarte mari, o latură de cincisprezece metri şi o încăpere principală de formă dreptunghiulară. Într-una dintre ele, am găsit o imagine, o femeie şezând, vreo zeiţă a fertilităţii. Şi, de asemenea, cioburi de ceramică neagră. Dar e mai mult, echipa Martei a găsit într-una dintre încăperile templului o colecţie de *bullae* şi de *calculi*. Avem mai multe conuri, conuri perforate, sfere mici şi mari, în afară de cele perforate, şi, de asemenea, două sigilii, unul cu figura unui taur, celălalt pare că are incrustat un leu… Îţi dai seama ce înseamnă asta? Yves parcă a înnebunit, iar Marta, nu-ţi mai spun.

— Mă duc acolo! strigă ea entuziasmată.

Chipul Fatimei se profilă în uşa casei.

— Tu nu mergi nicăieri. N-am terminat încă, şi bunicul tău va sosi dintr-un moment într-altul, o mustră bătrâna servitoare.

Se auzi zgomotul elicopterului, motiv pentru care Clara nu mai spuse nimic. Oricât de mult ar fi dorit să fugă la excavaţie, ştia că n-o putea face până când bunicul ei nu era instalat.

Mai rămâneau câteva ore de lumină, dar ea se gândea să meargă, chiar dacă s-ar fi întunecat între timp.

Ayed Sahadi, escortat de doi bărbaţi înarmaţi, intră în odaie cu un pas hotărât.

— Doamnă, elicopterul este pe punctul de a ateriza. Veniţi?

— Ştiu, Ayed, l-am auzit. Da, vin cu voi.

Ieşi din casă, urmată de Fatima. Se urcară într-un jeep şi se îndreptară spre locul unde aparatul tocmai ateriza.

Clara tresări când îl văzu pe bunicul ei. Bătrânul slăbise atât de mult, încât hainele păreau că plutesc pe oasele abia acoperite de piele.

Ochii albaştri ca oţelul păreau că rătăcesc în orbite, iar el se deplasa cu o oarecare stângăcie, deşi încerca să meargă semeţ.

Simţi că era mai puţină forţă în îmbrăţişarea pe care i-o dădu şi, pentru prima dată în viaţa ei, se confruntă cu faptul că bunicul ei este muritor, şi nu un zeu, aşa cum îl văzuse până atunci.

Fatima îl conduse pe Alfred în camera lui, unde aranjase lucrurile aşa cum îi plăcea lui, deşi spaţiul era foarte strâmt. Medicul îi ceru să iasă ca să-l examineze pe Tannenberg şi să încerce să evalueze efectul călătoriei de la Cairo la Bagdad şi, de acolo, până la Safran. Fatima bombăni când văzu că infirmiera rămânea alături de medic.

Când medicul ieşi din cameră, o găsi pe Clara în uşă, aşteptând nerăbdătoare.

— Pot să intru?

— Ar fi mai bine să-l lăsaţi să se odihnească puţin.

Fatima întrebă dacă trebuia să-i ducă bunicului său ceva de mâncare, şi medicul ridică din umeri.

— După părerea mea, ar trebui să doarmă. Este epuizat, dar, dacă doriţi, întrebaţi-l acum, când iese Samira. Îi face o injecţie.

— Pe dumneavoastră nu vă cunosc, doctore, spuse Clara cu o anume neîncredere faţă de bărbatul tânăr, înalt şi zvelt care îl însoţise pe bunicul ei împreună cu infirmiera foarte îngrijită, care se mai afla încă în dormitorul bătrânului.

— Nu vă mai amintiţi, dar ne-am cunoscut la Cairo, în Spitalul American, când a fost operat bunicul dumneavoastră. Sunt asistentul doctorului Aziz, mă numesc Salam Najeb.

— Aveţi dreptate, vă cunosc, iertaţi-mă…

— Nu face nimic, ne-am văzut doar de două ori la spital.

— Bunicul meu este… este foarte grav bolnav.

— Da. Are o tărie extraordinară, dar tumoarea a crescut, nu vrea să se opereze din nou, iar vârsta…

— Dacă s-ar opera i-ar servi la ceva? întrebă Clara, temându-se de răspuns.

Medicul rămase tăcut câteva secunde, ca şi cum ar fi căutat cuvintele potrivite să-i răspundă.

— Nu ştiu. Nu ştiu ce vom găsi când îl vom deschide. Dar aşa cum este…

— Cât timp mai are de trăit?

Vocea Clarei era aproape o şoaptă. Lupta să nu lase să-i scape nicio lacrimă, dar, mai cu seamă, nu voia ca bunicul ei să poată auzi conversaţia.

— Doar Allah o ştie, dar, după părerea doctorului Aziz şi a mea personală, nu mai mult de trei sau patru luni, iar eu aş spune că şi mai puţin.

Infirmiera ieşi din odaie şi îi zâmbi timid Clarei în vreme ce aştepta dispoziţiile medicului.

— I-aţi făcut injecţia? întrebă Salam Najeb.

— Da, domnule doctor, acum e liniştit. A spus că vrea să vorbească neapărat cu doamna…

Clara o dădu la o parte pe infirmieră şi intră în camera bunicului ei, urmată de Fatima.

Alfred Tannenberg era întins şi părea împuţinat la trup între cearşafuri.

— Bunicule… murmură Clara.

— Ah, copila mea! Aşază-te! Fatima, lasă-ne, vreau să stau de vorbă cu nepoata mea. Dar aş vrea să-mi pregăteşti ceva bun

pentru cină.

Fatima ieşi din odaie surâzând. Dacă Tannenberg avea poftă de mâncare, atunci îi va surprinde cu cele mai bune bucate.

— Sunt pe moarte, spuse Tannenberg, apucând mâinile nepoatei sale.

Disperarea se citea pe chipul Clarei, care cu greu îşi putea stăpâni plânsul.

— Să nu cumva să plângi, niciodată n-am putut suporta oamenii care plâng, o ştii bine. Tu eşti puternică, eşti ca mine, aşa că termină cu smiorcăielile şi hai să stăm de vorbă!

— Tu nu vei muri, reuşi să spună Clara.

— Ba da, voi muri, şi ceea ce vreau să împiedic este să fii ucisă. Eşti în primejdie.

— Cine vrea să mă vadă moartă? întrebă uimită Clara.

— Încă n-am reuşit să aflu cine a fost în spatele acelor italieni care te-au urmărit prin Bagdad. Eu n-am încredere nici în George, nici în Frankie, nici în Enrique.

— Dar, bunicule, sunt prietenii tăi! Mereu ai spus că ei sunt una cu tine, că, dacă într-o zi ţi s-ar întâmpla ceva, ei mă vor proteja…

— Da, aşa era în trecut. Nu ştiu cât timp voi mai trăi, doctorul Aziz nu-mi dă mai mult de trei luni, aşa că să nu mai pierdem timpul amânând discuţiile pentru mai târziu! Vreau să ai Biblia de Lut, pentru că aceasta va fi biletul tău de liberă trecere pentru a lua viaţa de la capăt departe de aici; va fi cartea ta de vizită. Trebuie să o găsim, pentru că nu există destui bani pe lume cât să se poată cumpăra respectabilitatea.

— Ce vrei să spui…?

— Ceea ce ştii, ceea ce ai ştiut întotdeauna, chiar dacă n-am discutat despre asta niciodată. Nu-ţi pot lăsa moştenire afacerile mele, pentru că nu sunt ceea ce vreau eu pentru tine. Afacerile mele vor muri odată cu mine, iar tu vei dispune de bani ca să trăieşti restul vieţii fără nicio grijă. Dă-ţi toată silinţa în arheologie, fă-ţi un nume, este ceea ce am dorit amândoi întotdeauna, acolo îţi vei găsi propria cale. În domeniul ăsta sunt respectat, cumpăr şi vând indiferent ce, fac rost de arme pentru grupările teroriste, satisfac capriciile cele mai

extravagante ale unor guvernanţi şi principi, mă ocup ca unii dintre duşmanii acestora să nu-i mai deranjeze, iar ei îmi fac favoruri; de pildă, închid ochii la jefuirea patrimoniului arheologic şi artistic al ţărilor lor. N-o să-ţi dau amănunte despre cum e afacerea mea, este cea care este, şi mă simt satisfăcut de ceea ce am obţinut. Eşti dezamăgită?

— Nu, bunicule, niciodată nu m-aş putea simţi dezamăgită de tine. Te iubesc nespus de mult. Ştiam unele lucruri, îmi dădeam seama că afacerile tale erau… dificile. Nu te judec, n-aş face-o niciodată, sunt sigură că ai făcut întotdeauna ceea ce credeai că trebuie să faci.

Loialitatea necondiţionată a Clarei era singurul lucru care îl emoţiona pe bătrân. Ştia că în acele ultime momente nu se putea bizui decât pe ea. Putea citi în ochii nepoatei sale şi ştia că era sinceră faţă de el, care i se arăta aşa cum este.

— În lumea mea, respectul are mare legătură cu teama, iar eu sunt pe moarte, nu e un secret. Sunt sigur că inimosul doctor Aziz nu păstrează secretul asupra stării mele. Astfel că vulturii zboară deasupra capului meu, îi simt, sunt aici. Se vor năpusti asupra ta, de îndată ce eu nu voi mai fi. Credeam că Ahmed se va ocupa de afacere şi că te va proteja, dar despărţirea voastră m-a obligat să-mi schimb planurile.

— Ahmed ştie totul despre afacerile tale?

— Suficient de mult. Nu e nici pe departe nevinovat, chiar dacă în ultimele luni îl mustră conştiinţa, dar te va proteja până când vei fi în afara Irakului. L-am plătit bine.

Clarei îi era greaţă. Îi venea să vomite. Bunicul ei tocmai distrusese pentru totdeauna orice posibilitate de împăcare cu soţul ei. Nu îi reproşa. O pregătea să facă faţă realităţii, iar în această realitate era şi Ahmed, plătit să o protejeze.

— Cine ar putea dori să mă vadă moartă?

— George, Frankie şi Enrique pretind Biblia de Lut. Sunt sigur că aici există oameni de-ai lor gata să ne-o smulgă dacă o găsim. Nu are preţ, mai bine zis, preţul ei este atât de ridicat, încât refuză să accepte înţelegerea pe care le-am propus-o.

— Ce le-ai propus?

— Are legătură cu o afacere, cu aceea care va fi ultima mea

afacere, dat fiind că nu mi-a mai rămas mult timp de trăit.

— Ar fi în stare să trimită pe cineva să mă omoare?

— Vor Biblia, aşa că vor încerca să ne-o fure, de îndată ce am găsi-o. Se vor strădui să nu-ţi facă niciun rău dacă vor pune uşor mâna pe ea, dar, dacă nu le-o dăm, vor face orice ar fi necesar. Or fi trimis oameni antrenaţi special pentru asta, şi, dacă e nevoie să ucidă, vor ucide. Şi eu aş face acelaşi lucru, dacă aş fi în locul lor. Aşa că mă străduiesc să le-o iau înainte în tot ce-ar putea întreprinde. Până nu apare Biblia, nu eşti în primejdie; din momentul în care o vom găsi, vor începe problemele.

— Şi tu eşti sigur că aici sunt oameni trimişi de prietenii tăi…

— Cu siguranţă. Ayed Sahadi nu i-a descoperit încă, dar sunt câţiva în care n-are încredere. Poate că s-au infiltrat printre muncitori, printre furnizorii care vin în tabără, poate fac parte chiar din echipa lui Picot. Să ucizi pe cineva e doar o chestiune de bani, iar ei au mai mult decât le trebuie, aşa cum am şi eu ca să te protejez.

Conversaţia cu bunicul ei o sfâşia pe dinăuntru, dar pentru nimic în lume nu voia să apară în faţa lui ca o femeie lipsită de tărie şi, cu atât mai puţin, să-l lasă să creadă că îi era ruşine cu el sau că îl judeca. De altfel, nu-i reproşa nimic, nu o interesa câtuşi de puţin ce făcuse sau ce ar fi făcut bunicul ei. Ştiuse întotdeauna că existenţa ei era una lipsită de griji, deşi trăia în Orientul agitat, unde doar unii, puţini la număr, dispuneau de tot. Ea aparţinea grupului de privilegiaţi, de aceea avea o escortă de bărbaţi înarmaţi, gata să o protejeze cu propriile vieţi. Bunicul ei îi plătea pentru asta. De mică, îl ştiuse puternic şi neîndurător, iar ei îi plăcea să fie tratată cu deosebit respect la colegiu şi apoi la universitate. Nu, nu ignorase niciodată puterea bunicului ei, şi dacă nu pusese întrebări fusese pentru că nu voia să i se dea răspunsuri care i-ar fi putut pricinui necazuri. Se complăcuse într-o ignoranţă pe cât de comodă, pe atât de ipocrită.

— Care e ideea ta?

— Ca prietenii mei să-ţi lase Biblia de Lut, iar ei, în schimb,

să rămână cu întregul câştig de pe urma operaţiunii pe care o avem în desfăşurare. E mult ceea ce le ofer, dar nu vor să accepte.

— Biblia de Lut este o obsesie şi pentru ei…

— Sunt prietenii mei, Clara, şi ţin la ei ca la mine însumi, dar nu mai mult decât la tine. Trebuie să pleci de aici. Trebuie să găsim Biblia de Lut înainte de sosirea americanilor. De îndată ce va fi în mâinile noastre, trebuie să pleci imediat. Alianţa cu profesorul Picot e un succes; e un tip controversat, dar nimeni nu-i neagă calităţile de arheolog. Astfel că, de mână cu el, poţi intra într-o lume nouă, dar acest lucru va fi posibil doar dacă ai Biblia de Lut.

— Şi dacă n-o găsim?

— O vom găsi. Dar, dacă nu va fi aşa, va trebui să pleci din Irak fără doar şi poate, să mergi la Cairo. Acolo, vei putea trăi destul de liniştită, dar eu am visat întotdeauna că vei merge în Europa, că vei trăi la… oriunde ai hotărî tu că doreşti să trăieşti, Paris, Londra, Berlin… Nu banii îţi vor lipsi.

— N-ai vrut niciodată să merg în Europa.

— Nu, dar trebuie să mergi doar cu Biblia de Lut, altminteri s-ar putea să trebuiască să te confrunţi cu nişte probleme pe care chiar nu ţi le doresc, n-aş suporta să-ţi facă cineva vreun rău.

— Cine mi-ar putea face rău?

— Trecutul, Clara, trecutul, care uneori năvăleşte ca un tsunami, spulberând prezentul.

— Trecutul meu nu este important.

— Nu, nu e. Nu despre trecutul tău vorbesc. Acum, explică-mi cum merge treaba!

— Lui Gian Maria i-a venit ideea că Şamas putea să fi păstrat Biblia de Lut la el acasă şi nu la templu, aşa că am început să extindem perimetrul excavaţiei. Azi, s-au găsit resturi de temelii ale unor case ale satului ce se îngrămădea în jurul templului, poate că vom da peste cea a lui Şamas… În templu au apărut, în afară de tăbliţe, *bullae* şi *calculi*, câteva statui. Avem nevoie doar de puţin noroc pentru a găsi resturile a ceea ce a fost casa lui Şamas.

— Preotul ăla, Gian Maria, v-a făcut probleme?

— Cum de ştii că e preot?

Clara râse gândindu-se la absurdul întrebării sale. Bunicul ei era informat de tot ce se întâmpla în tabără; Ayed Sahadi, şeful de echipă, l-o fi informând în amănunţime despre tot şi, în afară de el, o fi având şi alţi oameni care n-ar lăsa să le scape niciun detaliu fără să i-l comunice.

Alfred Tannenberg luă o gură de apă, în vreme de aştepta răspunsul nepoatei sale. Simţea oboseala călătoriei, dar era satisfăcut de conversaţia cu Clara. Erau aidoma, ea nici nu tresărise auzind că cineva o putea ucide. O încasase fără să clipească, fără să pună întrebări stupide, şi nici nu fusese surprinsă asemenea unei fecioare nevinovate aflând despre afacerile necurate ale familiei.

— Gian Maria este un om bun şi foarte capabil. S-a specializat în limbile moarte; akkadiana, ebraica, aramaica şi hurrita nu sunt un secret pentru el. Se arată sceptic în privinţa faptului că Avraam ar fi putut dicta o versiune proprie a Creaţiei, dar munceşte fără să crâcnească. Nu-ţi face griji, nu e periculos, este preot.

— Dacă ştiu ceva este că oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par.

— Dar Gian Maria este preot…

— Da, într-adevăr, am verificat.

— Aşadar, ştii că nu e periculos.

Tannenberg închise ochii, şi Clara îi mângâie cu tandreţe chipul brăzdat de riduri.

— Acum aş vrea să dorm puţin.

— Dormi. Astă-seară Picot va dori să te cunoască.

— Mai vedem. Acum, du-te!

Fatima îl instalase pe Salam Najeb într-o casă învecinată, iar pe infirmieră, într-o odaie apropiată de cea a lui Tannenberg, deşi credea că numita Samira nu făcea nimic din ceea ce ea n-ar fi putut face. Îl cunoştea atât de bine pe Tannenberg, încât ştia de ce anume avea nevoie acesta, chiar dacă nu i-ar fi spus. Un gest, o mişcare a mâinii, felul în care îşi apleca trupul într-o parte, semnale care o ajutau să anticipeze ceea ce urma să-i

ceară domnul. Dar medicul se arătase de neclintit: Samira trebuia să fie aproape de bolnav şi să-l anunţe pe el pentru orice eventualitate. De fapt, casa pe care o pregătiseră pentru el era perete în perete cu cea a lui Tannenberg.

— Ce-i cu tine, copila mea? o întrebă pe Clara când aceasta intră în bucătărie să o caute.

— E foarte rău…

— O să trăiască, o asigură Fatima, o să trăiască până când o să găseşti tăbliţele alea. N-o să te părăsească.

Clara se lăsă îmbrăţişată de bătrâna ei ocrotitoare, ştiind că se putea bizui pe ea indiferent de împrejurări. Iar cele care se apropiau erau cum nu se poate mai neliniştitoare: bunicul ei tocmai o anunţase că urma să se atenteze la viaţa ei.

— Şi medicul, şi infirmiera?

— Se ocupă de organizarea spitalului de campanie.

— Bine, mă duc la excavaţie. O să mă întorc pentru cină, nu ştiu dacă bunicul meu o să vrea să mănânce singur, cu mine sau cu ceilalţi.

— Nu-ţi face griji, mâncarea n-o să lipsească dacă vrea să aibă invitaţi.

Jeepul era parcat în poarta casei şi o duzină de oameni aşteptau ca ea să spună unde voia să meargă.

Cinci minute mai târziu, era la situl arheologic.

Lion Doyle se apropie de ea zâmbitor.

— Aţi aflat vestea? S-au găsit resturi de case, colegii dumneavoastră sunt entuziasmaţi.

— Da, am aflat, n-am putut veni mai repede. Cum merge reportajul fotografic?

— Bine, mai bine decât speram; de altfel, Picot m-a angajat.

— V-a angajat? Pentru ce?

— Se pare că o revistă de arheologie i-a cerut să trimită o relatare despre săpături, ilustrată, dacă e cu putinţă, şi mi-a cerut să mă ocup de realizarea fotografiilor. Călătoria mea nu va fi în zadar.

Clara strânse din dinţi, supărată. Aşadar, Picot se gândea să-şi însuşească gloria cu anticipaţie, trimiţând un reportaj unei reviste de arheologie.

— Şi despre ce revistă este vorba?

— Cred că se numeşte *Arheologia ştiinţifică*. Mi-a spus că are ediţii în Franţa, în Regatul Unit, Germania, Spania, Italia, Statele Unite… În sfârşit, se pare că e o revistă importantă.

— Sigur că este. S-ar putea spune că există doar ceea ce se publică în *Arheologia ştiinţifică*, ceea ce nu se publică nici nu merită osteneala.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, aşa o fi; nu înţeleg nimic din asta, deşi recunosc că m-am molipsit de entuziasmul dumneavoastră.

Îl lăsă baltă pe Lion Doyle şi se îndreptă spre zona unde lucrau Marta şi Fabián.

Dezgropaseră alt sector al templului şi găsiseră un silabar{50}; părea că acel loc înceta deodată să mai fie un mister şi că îşi oferea roadele prin efortul îndârjit al acelui grup pestriţ.

— Unde e Picot? întrebă Clara.

— Azi e o zi nemaipomenită; a dat peste resturile zidurilor din Safran. E acolo, răspunse Marta, arătând spre locul unde Picot, împreună cu un grup de muncitori, păreau că sapă pământul cu propriile mâini.

— Ştii, Clara, cred că ne aflăm deja la a doua terasă a templului. Pare un zigurat, dar nu sunt sigur, am găsit aici resturi ale zidului interior şi am început să curăţăm ceea ce pare o scară, o informă Fabián.

— Am avea nevoie de mai mulţi muncitori, afirmă Marta.

— O să-i spun lui Ayed, dar nu cred că va fi uşor să facem rost de mai mulţi oameni. Ţara e în stare de alertă, răspunse Clara.

* * *

Yves Picot era cu o echipă de muncitori, cu mâinile vârâte în moloz, absorbit de ceea ce făcea, motiv pentru care nici măcar nu o văzu venind.

— Bună, am aflat deja că azi e o zi mare, fu salutul Clarei.

— Nici nu-ţi imaginezi. Se pare că norocul e de partea noastră. Am găsit resturi ale zidului exterior, şi, lipite de acesta, se văd clar temeliile câtorva construcţii. Vino, priveşte!

Picot o conduse prin nisipul galben arătându-i resturile de

cărămizi perfect suprapuse, unde doar ochiul unui expert putea spune că aceea fusese o casă.

— Am pus mai mult de jumătate dintre oameni să lucreze în zona asta. Dar Fabián ţi-o fi spus deja că s-a avansat mult la movilă şi că templul pare clar un zigurat.

— Da, l-am văzut. O să rămân să lucrez în sectorul ăsta.

— Bine. Crezi că am putea face rost de mai mulţi oameni? Avem nevoie de mai mulţi muncitori, dacă vrem să degajăm totul destul de repede.

— Ştiu, Fabián şi Marta mi-au spus şi ei. O să văd ce se poate face. Apropo, fotograful, Lion ăla, mi-a spus că l-ai angajat.

— Da, i-am cerut să facă un reportaj fotografic despre ceea ce realizăm.

— Nu ştiam că te-ai înţeles cu cineva să publici munca noastră.

Clara apăsă pe cuvântul „noastră” pentru ca Picot să-şi dea seama de neplăcerea ei. El o privi amuzat şi lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Hai, Clara, nu te burzului, nimeni n-o să-ţi fure nimic! Cunosc nişte oameni la revista *Arheologia ştiinţifică*, mi-au cerut să-i informez despre treaba pe care urma s-o fac aici. Toată lumea este interesată de Biblia de Lut. Dacă o găsim, va fi o piatră de hotar în istoria arheologiei. Nu numai că vom demonstra că Avraam a existat, dar şi că avea cunoştinţă de istoria Genezei. Va fi o revoluţie. Dar, chiar dacă nu vor apărea tăbliţele acelea, ceea ce găsim acum are destulă substanţă ca să ne simţim mândri. Suntem pe cale să dezgropăm un zigurat despre care nu se ştia nimic şi care e într-o stare mai bună decât am fi putut spera. Nu-ţi face griji, dacă va fi un succes, va fi al tuturor. Partea mea de vanitate e acoperită, doamnă, iar cariera mea e deja făcută. Ah, şi ai zis bine când ai spus „munca noastră”, pentru că nimic din toate astea n-ar fi cu putinţă fără Fabián Tudela, Marta Gómez şi ceilalţi colegi.

Yves se aplecă şi continuă să lucreze ignorând-o pe Clara, care, fără să mai spună vreun cuvânt, se îndreptă spre grupul de muncitori care degajau în momentul acela o porţiune de teren.

Soarele se ascundea când Picot anunţă că ziua de lucru se

încheie. Oamenii erau sleiţi de puteri şi flămânzi şi nu doreau decât să ajungă la casele lor, unii în sat, alţii în tabără, ca să se odihnească şi să-şi refacă forţele.

Fatima o aştepta pe Clara în uşa casei şi părea binedispusă.

— Bunicul tău s-a trezit. Îi e foame şi te aşteaptă.

— Trebuie să fac un duş. O să merg la el după aceea.

— Mi-a spus că preferă să luaţi cina singuri, o să-i primească pe arheologi mâine.

— Mă bucur.

Tocmai terminau de luat masa, când Fatima intră în încăpere ca să anunţe că Yves Picot doreşte să-l salute pe domnul Tannenberg.

Clara fu gata să replice, dar Alfred nu-i lăsă timp şi îi spuse Fatimei să-l poftească înăuntru.

Cei doi bărbaţi se cântăriră din priviri pentru o fracţiune de secundă, atât cât dură să-şi strângă cu putere mâinile şi să se privească în ochi.

Lui Picot nu îi plăcu Tannenberg. Privirea lui albastră ca oţelul reflecta cruzime; la rândul său, Tannenberg îl examină pe Picot şi reuşi să capteze forţa ce emana din francez.

Alfred Tannenberg conduse conversaţia, motiv pentru care Picot fu cel care vorbi în cea mai mare parte a timpului, răspunzând la întrebările pertinente ale bătrânului, care voia să afle chiar şi cele mai neînsemnate amănunte ale muncii pe şantier. Picot răspunse cu minuţiozitate curiozităţii bunicului Clarei, aşteptând momentul să-i vină şi lui rândul să pună întrebări.

— Eram dornic să vă cunosc. N-am reuşit s-o fac pe Clara să-mi povestească nici în ce fel, nici când anume aţi găsit la Haran acele tăbliţe, care ne-au adus pe toţi până aici.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— În ce an a fost expediţia? Cine a condus-o?

— Prietene, a trecut atât de mult timp, încât nici nu-mi mai amintesc. Înainte de Marele Război, când în Orient ajungeau expediţii ale unor romantici, care erau amatori mai mult de aventură decât de arheologie şi când mulţi dintre ei săpau bazându-se pe intuiţie. Nu, n-a fost o expediţie a unor

arheologi, ci a unor persoane pasionate de arheologie. Am săpat în zona Haranului şi am găsit acele tăbliţe în care Şamas, sacerdot sau scrib, se referă la Avraam şi la Creaţie. De atunci, am crezut că într-o zi vom găsi şi restul tăbliţelor la care se referă scribul. Eu le numesc Biblia de Lut.

— Aşa le-a numit şi Clara la Congresul de Arheologie de la Roma şi a contrariat comunitatea arheologilor.

— Dacă Irakul ar fi trăit o perioadă de pace, s-ar fi pornit mai multe expediţii arheologice în încercarea de a obţine favoarea lui Saddam ca să li se dea exclusivitate pentru realizarea săpăturilor. Dumneavoastră aţi riscat venind în cel mai prost moment, aţi avut curaj.

— De fapt, n-aveam nimic mai bun de făcut, răspunse Yves cu un anume cinism.

— Da, ştiu, sunteţi bogat, aşa că nu vă vedeţi constrâns de dura realitate pentru a primi un salariu la sfârşitul lunii. Mama dumneavoastră provine dintr-o veche familie de bancheri, nu-i aşa?

— Mama mea este britanică, fiică unică, iar bunicul meu, într-adevăr, are o bancă în insula Man. Ştiţi dumneavoastră, un paradis fiscal.

— Ştiu. Dar dumneavoastră sunteţi francez.

— Tatăl meu este francez, alsacian, iar eu am crescut făcând naveta între insula Man şi Alsacia. Mama mea a moştenit banca, iar tatăl meu este cel care o conduce.

— Iar pe dumneavoastră nu vă interesează nimic din lumea finanţelor, afirmă, mai curând decât întrebă, Tannenberg.

— Într-adevăr, singurul lucru care mă interesează în legătură cu banii este cum să-i cheltuiesc în modul cel mai plăcut cu putinţă, şi exact asta fac.

— Într-o bună zi veţi moşteni banca. Ce veţi face cu ea?

— Părinţii mei se bucură de o sănătate excelentă, aşadar, sper ca ziua aceea să fie departe; pe deasupra, am o soră mult mai inteligentă decât mine, care este dispusă să se ocupe de afacerea familiei.

— Nu vă preocupă să lăsaţi ceva concret copiilor dumneavoastră?

— N-am copii, şi nici nu-mi doresc să las urmaşi.

— Noi, bărbaţii, avem nevoie să ştim că în urma noastră rămâne ceva.

— Doar unii bărbaţi, eu nu.

Clara asista tăcută la conversaţia lui Yves cu bunicul ei, observând că arheologul nu făcea nimic ca să-i devină simpatic bătrânului. Samira fu cea care puse punct întâlnirii. Intră urmată de Fatima, care încerca s-o împiedice să năvălească în cameră.

— Domnule Tannenberg, e ora injecţiei.

Alfred Tannenberg o privi mânios pe infirmieră. Avea să-i tragă o palmă de îndată ce rămâneau singuri, pentru că îndrăznise să intre şi să i se adreseze în astfel de termeni, de parcă ar fi fost dădaca lui.

— Ieşi!

Tonul bătrânului era rece ca gheaţa şi prevestea o furtună. Fatima o apucă de braţ pe infirmieră şi o scoase din odaie, reproşându-i comportamentul.

Tannenberg prelungi întâlnirea încă o jumătate de oră, neluând în seamă oboseala Clarei, care se stăpânea cu greu să nu caşte. Apoi îşi luă la revedere de la Yves Picot, promiţându-i că avea să dispună de o echipă suplimentară de muncitori.

Câteva minute mai târziu, un ţipăt sfâşietor rupse liniştea nopţii. Apoi se auzi plânsetul unei femei stingându-se încet, până se pierdu din nou în tăcere.

Clara se zvârcolea în pat. Ştia că bunicul ei o făcuse pe Samira să plătească pentru îndrăzneala de a-l fi întrerupt şi de a-l fi tratat ca pe un copil, amintindu-i de ora injecţiei. Infirmiera trebuia să înveţe că Alfred Tannenberg îşi plătea foarte bine angajaţii, dar că nu ierta nicio greşeală. Îşi imagină că o fi biciuit-o pe femeie; nu era pentru prima dată când îi pedepsea în acest fel pe cei care îl deranjau cu atitudinea lor.

* * *

Ayed Sahadi dăduse ordin ca Lion Doyle şi Ante Plaskic să fie supravegheaţi; n-avea încredere în niciunul din ei, fiind sigur că nu erau cine spuneau că sunt.

Şi Lion Doyle, la rândul său, era cu ochii în patru faţă de

Ayed Sahadi; intuia că era mai mult decât un şef de echipă. În privinţa lui Ante Plaskic, era sigur că e un asasin, la fel ca el, poate un alt om trimis de Tom Martin sau de prietenii acestuia, dar n-avea nicio îndoială asupra faptului că tânărul croat nu era paşnicul informatician care părea să fie.

Cei trei bărbaţi se recunoşteau între ei ca fiind ceea ce erau: asasini, mercenari gata să-l slujească pe cel care plătea mai bine.

Galezul intuia că se apropia momentul să acţioneze. Nu găsiseră încă Biblia de Lut, dar lucrările de excavaţie avansau în marş forţat, şi, de altfel, în tabără se simţea din ce în ce mai multă încordare. Veştile care soseau din afară nu erau prea bune: în orice moment, trupele Statelor Unite puteau lăsa să cadă tone de bombe asupra Irakului.

Muncitorii glumeau, susţinând că îi vor vâna pe americani ca pe nişte iepuri, că nu le vor permite niciodată să calce pe pământul sfânt al Irakului, dar ştiau că fanfaronada lor le servea doar ca să-şi dea curaj, pentru că mulţi dintre ei aveau să moară îngropaţi sub bombe.

Clara nu părea să se îndoiască de Lion. Nu-i evita niciodată compania şi îi prezenta cu răbdare roadele de lut smulse din pământ, explicându-i importanţa fiecărui obiect şi cum trebuiau să fie fotografiile ca să aibă valoare arheologică.

Lion râse cu poftă când află de la directorul agenţiei Photomundi că fotografiile lui de la Bagdad fuseseră cumpărate de o agenţie de ştiri şi că reportajul din *Arheologie ştiinţifică* se dovedise a fi un succes, nu numai din pricina textului lui Picot, dar şi a fotografiilor care îl ilustrau. Singurul inconvenient era că reportajul făcuse canalele de televiziune să le ceară trimişilor lor în Irak să dea cu nasul pe la Safran şi să relateze ce se întâmplă acolo: un grup de arheologi din mai multe ţări care săpau, surzi la tobele războiului.

Aşa că Lion Doyle nu se miră când o văzu pe Miranda, însoţită de Daniel, cameramanul, şi de un alt grup de jurnalişti, care, sub auspiciile Ministerului de Informaţii, aterizaseră la Safran.

— Ia uite-l şi pe fotograf! îi spuse Miranda în chip de salut.

— Mă bucur să te văd. Cum merg lucrurile pe la Bagdad?

— Prost, îngrozitor de prost. Oamenii au ajuns la limită. Prietenul tău Bush insistă că Saddam are arme de distrugere în masă, şi acum două zile, în 5 februarie, Colin Powell{51} a luat cuvântul într-o reuniune a Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite arătând fotografii luate din satelit în care, cică, se văd relocări ale soldaţilor, în afară de locurile unde se bănuieşte că ar fi adăpostite blestematele alea de arme.

— Care tu crezi că nu există.

— Nici tu nu crezi.

— Eu nu ştiu.

— Să fim serioşi, Lion, nu face pe inocentul!

— N-am chef de ceartă, bine?

Ca să aplaneze conflictul, Daniel hotărî să schimbe subiectul conversaţiei.

— Cum aţi petrecut Crăciunul în locul ăsta? întrebă el din curiozitate.

— N-am sărbătorit Crăciunul. Aici nu e timp de odihnă, se munceşte optsprezece ore pe zi.

— Dar nu s-au oprit nici măcar pe 25? întrebă Daniel.

— Singura schimbare a fost că am primit mâncare mai bună.

— La Bagdad, am improvizat o petrecere. Am venit fiecare cu ce-a putut.

Miranda îi părăsise şi străbătea tabăra privind curioasă de jur împrejur. I se vorbise despre Yves Picot şi despre Clara Tannenberg şi se gândea să le ia un interviu amândurora. Faptul că plecase de la Bagdad ca să-şi facă apariţia pe acest petic de pământ galben i se părea la fel ca excursiile pe care le făcea cu şcoala când era mică şi care o ajutau să învingă monotonia.

Picot şi Clara cooperară foarte bine cu jurnaliştii aflaţi în deplasare, deşi nu puteau să nu afişeze o oarecare nemulţumire, pentru că trebuiră să-şi întrerupă ritmul de lucru. Era nevoie de toate mâinile, şi de ale Clarei, şi de ale lui.

Clarei nu-i scăpă faptul că Picot părea fermecat de Miranda. Nu se despărţea de ea, îi vedea vorbind şi râzând împreună, străini de tot ce se întâmpla în jurul lor. Se gândi că poate se

cunoşteau dinainte, şi nu-şi putu stăpâni un ghimpe de gelozie.

Miranda era tot ce nu era ea: o femeie puternică, independentă, sigură, dintre cele care nu datorează nimic nici unui bărbat, obişnuită să-i trateze ca de la egal la egal, fără niciun fel de concesii. Nu se miră că părea să-l cunoască pe Lion Doyle; la urma urmei, toţi erau jurnalişti.

La ora prânzului, Miranda împărţi masa cu Marta Gómez, Fabián Tudela, Gian Maria şi Albert Anglade, pe lângă Daniel şi Haydar Annasir, asistentul lui Tannenberg, chiar şi cu Clara. Lion li se alătură, în ciuda privirii agasate cu care îl întâmpină Miranda.

— Sunt manifestaţii în toată Europa, oamenii nu vor războiul ăsta, afirma Daniel.

— Care război? încă nu suntem în război, poate că până la urmă Bush n-o să atace şi încearcă doar să-l sperie pe Saddam, spuse timid Haydar Annasir.

— O să atace, afirmă Miranda, şi o s-o facă în martie.

— De ce în martie? întrebă Clara.

— Pentru că la data aceea va avea pregătit tot dispozitivul lui de luptă. Mai târziu, se va face prea cald, şi băieţii lui nu sunt obişnuiţi să se bată sub un soare orbitor precum cel din ţara asta, adică vor veni în martie sau, cel mai târziu, în aprilie.

— Să sperăm că vor întârzia, spuse Picot.

— Până când staţi aici? vru să ştie Miranda.

— După socoteala dumneavoastră, mai avem o lună, fu răspunsul lui Picot.

— După socoteala mea? întrebă Miranda.

— Tocmai aţi spus că vor ataca în martie, şi suntem în februarie.

— Aha! Păi, aveţi dreptate, mai e o lună. Şi cum o să plecaţi de aici? Soldaţii nu vă vor mai proteja; de îndată ce vor începe bombardamentele, Saddam o să aibă nevoie de toţi bărbaţii disponibili, şi, mai devreme sau mai târziu, muncitorii dumneavoastră vor fi şi ei mobilizaţi.

Comentariul Mirandei îi cufundă în tăcere. Deveniseră dintr-odată conştienţi că lumea urma un ritm diferit de cel al satului pierdut în care se izolaseră cu câteva luni în urmă, încercând să

găsească în nisip un secret tot atât de vechi precum timpul, un secret care era, poate, doar o himeră.

Marta Gómez rupse tăcerea care se aşternuse peste ei.

— Aţi văzut deja, am descoperit un templu, pare o parte dintr-un zigurat, deşi nu suntem siguri; după părerea noastră, datează de acum două mii de ani înainte de Hristos şi nu se ştia de existenţa lui. Suntem în curs să dezgropăm şi resturi ale unor temelii de case din aceeaşi epocă, dar, din nefericire, a rămas prea puţin din ele. Studiem sute de tăbliţe găsite în două încăperi ale ziguratului, avem mai multe statui în stare bună, *bullae* şi *calculi*… Vreau să vă spun, Miranda, că munca pe care am realizat-o într-un timp atât de scurt este extraordinară. Ceea ce am făcut în aceste cinci luni ar fi însemnat ani de muncă în împrejurări normale. Înţeleg că, în aceste momente, oamenilor din orice parte a lumii puţin le pasă de munca arheologilor, dat fiind faptul că ţara asta se află în pragul războiului, dar, dacă bombele nu distrug ceea ce am găsit, vă asigur că acesta va fi unul dintre siturile arheologice cele mai importante din Orientul Apropiat, în cazul în care ne vom putea întoarce atunci când se va încheia blestematul ăsta de război. Cred că toţi ar trebui să fim mulţumiţi de ceea ce am făcut.

— Aţi avut avizul lui Saddam ca să puteţi lucra, afirmă Miranda, în chip de răspuns pentru Marta.

— Da, bineînţeles. Nu poţi merge să lucrezi într-o ţară fără permisiunea autorităţilor, oricare ar fi acestea. Ne-a permis să facem săpături, şi am dispus de mijloace pentru asta, mijloace pe care profesorul Picot le plăteşte din propriul buzunar, fu răspunsul lui Fabián Tudela.

— Credeam că doamna Tannenberg e coresponsabilă şi cofinanţatoare a expediţiei…

Clara se hotărî să profite de întrebarea Mirandei ca să rămână clar stabilit faptul că aceea era expediţia ei şi că tot ce ieşise la lumină şi tot ce ar mai putea ieşi la lumină îi aparţinea ei tot atât cât şi lui Picot.

— Într-adevăr, acesta e un proiect pe care l-am pornit eu şi profesorul Picot. Este un proiect costisitor şi dificil, date fiind împrejurările, dar, aşa cum v-a explicat doamna profesor

Gómez, şi-a arătat deja roadele, nişte roade extraordinare.

— Dar dumneavoastră căutaţi ceva mai mult; cred că dumneavoastră, într-un congres ţinut anul trecut la Roma, aţi vorbit despre nişte tăbliţe în care cineva afirma că Patriarhul Avraam urma să-i relateze Creaţia şi că apoi, din întâmplare, aţi găsit aici alte tăbliţe cu numele aceluiaşi scrib. Greşesc?

De această dată, Picot fu cel care se hotărî să-i răspundă Mirandei.

— Nu, nu greşiţi. Clara se află în posesia a două tăbliţe, pe care le-am putut data, în care un scrib numit Şamas povesteşte că un anume Avraam urma să-i dezvăluie istoria lumii. Clara susţine ipoteza conform căreia Avraam la care se referă Şamas este Patriarhul Avraam, şi, dacă teoria ei se confirmă, descoperirea ar fi extraordinară.

— Să ţineţi seama de faptul că ştiinţa pune la îndoială existenţa patriarhilor, nimeni n-a putut demonstra până acum că au fost într-adevăr făpturi în carne şi oase. Dacă vom găsi tăbliţele la care se referă cele pe care le are deja Clara, nu numai că s-ar demonstra că Biblia are dreptate, dar şi că Geneza a fost revelată de Avraam. Dumneavoastră nu vă puteţi imagina importanţa pe care ar avea-o acest fapt nu numai pentru arheologie, pentru ştiinţă, dar şi pentru religie, explică Fabián.

— Dar n-aţi găsit încă tăbliţele acelea… vru să ştie Miranda.

— Nu, încă nu, răspunse Marta, dar am găsit multe tăbliţe cu numele lui Şamas, aşa că mai nutrim încă speranţa de a găsi Biblia de Lut.

— Biblia de Lut?

— Miranda, ce altceva ar fi nişte tăbliţe cu legenda Creaţiei? întrebă Marta, la rândul ei.

— Ai dreptate; de altfel, îmi place numele… Biblia de Lut. Şi dumneavoastră ce credeţi despre toate astea? Cred că sunteţi preot.

Întrebarea Mirandei îl făcu pe Gian Maria să se înece, înroşindu-se în acelaşi timp până în vârful nasului.

— Ia te uită, e pentru prima dată când cunosc un bărbat care se înroşeşte! râse Miranda.

— Hai, Gian Maria, că ţi-a pus doar o întrebare, îl încurajă Marta.

Preotul nu-şi găsea cuvintele ca să răspundă. Faţa îi ardea, simţindu-se ţinta tuturor privirilor. Fabián încercă să-i vină în ajutor, abătând atenţia asupra sa.

— Gian Maria este expert în limbi moarte; ne ajută extrem de mult, munceşte pe brânci la descifrarea tăbliţelor. Fără el, n-am fi putut avansa atât de repede. În orice caz, până când nu vom găsi tăbliţele acelea şi până nu le vom analiza nu numai noi, ci şi alţi experţi calificaţi, nu se va putea afirma că ele reprezintă Biblia de Lut. Până acum, ne mişcăm pe terenul ipotezelor. Există două tăbliţe scrise de o mână puţin experimentată şi care par mai degrabă pagini dintr-un jurnal personal, un jurnal de lut, în care cineva anunţă că i se va povesti ceva. Cum v-a spus Marta, chiar dacă n-am găsit celelalte tăbliţe, ceea ce am dezgropat până acum justifică munca noastră aici.

— De ce spuneţi că acele două tăbliţe, care sunt cauza prezenţei dumneavoastră aici, sunt scrise de o mână puţin experimentată? întrebă Miranda.

— Din pricina trăsăturilor. Este ca şi cum acel Şamas n-ar fi stăpânit mânuirea condeiului care, după cum ştiţi, este un beţişor de trestie cu care se făceau incizii în lut. Mai mult decât atât, tăbliţele pe care le-am găsit aici, şi care poartă şi ele numele lui Şamas în partea superioară, nu seamănă deloc la scris cu cele pe care le are Clara. Şamas de aici a fost un scrib care stăpânea scrisul şi aritmetica, pe lângă faptul că era un expert naturalist care ne-a lăsat moştenire o listă a faunei din zonă, răspunse din nou Fabián.

— S-ar putea ca Şamas care a scris tăbliţele descoperite la Haran şi Şamas de aici să nu fie aceeaşi persoană, deşi Clara susţine că este, notă Marta.

— Şi de ce credeţi că este aceeaşi persoană? vru să ştie Miranda.

— Pentru că, deşi e adevărat că scrisul de pe tăbliţele de la Haran e diferit de cel de pe tăbliţele găsite, există aici linii, semne care par să fi fost făcute de aceeaşi mână, chiar dacă

sunt mai ferme. Teoria mea este că Şamas a putut scrie tăbliţele de la Haran pe vremea când era adolescent sau copil, iar pe cele de aici, la vârsta maturităţii.

Clara nu ezită să răspundă. Cunoştea tăbliţele ca pe propriul buzunar, iar laboratorul nu lăsase nicio urmă de îndoială: tăbliţele de la Haran şi cele de la Safran păreau scrise de aceeaşi mână.

— Dar aş vrea să ştiu ce crede Biserica despre toate astea, insistă Miranda, adresându-i-se lui Gian Maria.

Preotul, revenindu-şi din tresărirea iniţială pricinuită de faptul că i se adresaseră lui, se înroşi din nou, dar răspunse curiozităţii jurnalistei.

— Eu nu pot răspunde în numele Bisericii, sunt doar un preot.

— Atunci, spuneţi-mi ce credeţi despre toată povestea.

— Cunoaştem din Biblie despre existenţa Patriarhului Avraam. Fireşte, eu cred că a existat într-adevăr, că a fost un om în carne şi oase, indiferent dacă există sau nu dovezi arheologice.

— Şi credeţi că Avraam ştia despre Creaţie şi, în plus, a povestit-o cuiva?

— Biblia nu spune nimic despre asta şi este destul de explicită în legătură cu viaţa Patriarhului Avraam. Aşa că… mă rog, sunt sceptic, nu-mi vine să cred că există o Biblie de Lut. Dar, dacă vor apărea acele tăbliţe, Biserica va fi aceea care va trebui să avizeze autenticitatea lor.

— Dar pe dumneavoastră v-a trimis Vaticanul? întrebă Miranda.

— Nu, pentru Dumnezeu! Vaticanul n-are nicio legătură cu şederea mea aici, răspunse temător Gian Maria.

— Atunci, ce faceţi aici? insistă Miranda.

— Mă rog, a fost o pură întâmplare…

— Atunci, explicaţi-mi-o, îl somă jurnalista, în ciuda evidentei stânjeneli a preotului.

— Nu l-ai putea lăsa în pace? interveni Lion Doyle, care, până în momentul acela, tăcuse.

— Ia te uită la Cavalerul Rătăcitor! Vii mereu în ajutorul

celui care are nevoie de el, fie că e o femeie prinsă într-un schimb de focuri, fie că e un preot ajuns în încurcătură.

— Eşti imposibilă, Miranda! răspunse Lion indispus.

— Nu, n-am nimic împotrivă să răspund, spuse Gian Maria cu un firicel de voce. Să vă explic: eu eram la Bagdad colaborând cu un ONG, dar, din întâmplare, îl cunoscusem pe profesorul Picot, şi am venit aici să-i văd munca; el ştia că sunt expert în limbi moarte şi… mă rog… am rămas.

— Şi, preot fiind, dumneavoastră faceţi ce poftiţi? insistă Miranda.

— Am permisiunea să mă aflu aici, răspunse Gian Maria, înroşindu-se din nou.

* * *

În restul după-amiezii, Miranda şi Daniel îi filmară pe arheologi în vreme ce munceau. Le luară interviuri lui Picot şi Clarei, precum şi Martei Gómez şi lui Fabián Tudela, care, la fel ca restul echipei, trebuiră să-i primească şi să repete acelaşi lucru pentru alţi jurnalişti sosiţi la Safran.

— Sunt obositori, în special Miranda, chiar dacă îmi e simpatică.

— Hai, Marta, îşi fac treaba, cum şi noi ne-o facem pe a noastră.

— Tu eşti mereu înţelegător, dar ne-au făcut să pierdem toată ziua.

Fabián Tudela îşi aprinse o ţigară şi-şi lăsă privirea să-i rătăcească printre rotocoalele de fum. Marta avea dreptate, mai ales dacă relatările jurnaliştilor se potriveau cu realitatea – cu alte cuvinte, că războiul putea începe în martie, cel mai târziu în aprilie.

Se aplecă lângă Marta şi începu să cureţe nisipul de pe o latură ce părea a fi o terasă care lăsa să se întrevadă o curte pătrată cu resturi de cărămizi arse şi cu ceramică.

Lumina soarelui se stinsese aproape complet când hotărâră să revină în tabără. Muncitorii protestau din pricina oboselii. Dar îi nelinişteau mai cu seamă ştirile furnizate de jurnalişti: războiul nu mai putea fi evitat şi era pe punctul de a începe.

Clara dăduse dispoziţii pentru organizarea unei cine în jurul

focurilor de tabără unde se frigeau încet o jumătate de duzină de miei condimentaţi cu ierburi aromate.

Un jurnalist olandez filma entuziasmat scena, în vreme ce unul dintre colegii lui de la radio se plângea de problemele de conectare cu satelitul ca să trimită cronica zilei.

Yves Picot se ocupa de unii şi de alţii, dând dovadă de o răbdare infinită şi străduindu-se să rezolve problemele pe care le întâmpina cu ajutorul bunului Haydar Annasir, care avea mereu soluţii pentru orice.

— Se vede că sunteţi mulţumit.

Picot se întoarse auzind vocea Clarei.

— N-am motive să nu fiu.

— Dar în noaptea asta păreţi mai vesel.

— Mă rog, e multă vreme de când n-am mai avut contact cu lumea civilizată, şi oamenii ăştia ne-au adus veşti proaspete, amintindu-mi că mai există şi o altă realitate decât cea a săpăturilor arheologice.

— Adică v-a cuprins melancolia.

— Ce concluzie! Nu tocmai, dar săpăm de cinci luni de zile, înghiţind praf; n-am făcut altceva decât să muncim, şi aproape că am uitat că dincolo de aceste gropi există o viaţă adevărată.

— Vă gândiţi să plecaţi?

— Mă îngrijorează siguranţa echipei. Mâine o să-l sun pe soţul dumneavoastră. Vreau ca Ahmed să-mi explice planul de evacuare. S-a angajat să pregătească mijloacele necesare pentru a ne scoate de aici când vor cădea primele bombe.

— Şi dacă nu găsim până atunci Biblia de Lut?

— Vom pleca indiferent de rezultat. Doar nu veţi pretinde să rămânem să săpăm în vreme ce americanii bombardează Irakul. Credeţi că vor face o excepţie şi nu vor bombarda Safranul pentru că un grup de nebuni sapă aici? Sunt răspunzător pentru oamenii ăştia, au venit pentru mine, unii îmi sunt prieteni şi nu există nimeni şi nimic pentru care să merite ca eu să le pun vieţile în primejdie, nimic, nici măcar Biblia de Lut.

— Când aveţi de gând să plecaţi?

— Nu ştiu, încă nu am habar. Dar vreau să fiu pregătit. Mi se pare că a venit momentul să punem totul cap la cap. Vreau să

vorbesc cu oamenii mei, vom hotărî cu toţii, dar să nu ne minţim singuri, i-aţi auzit pe băieţii din presă.

— Lucrurile nu stau mai prost decât acum cinci luni, nu s-a schimbat nimic.

— Ei spun că da.

— Jurnaliştii exagerează, din asta trăiesc.

— Vă înşelaţi. Poate că unii exagerează, dar nu toţi, iar aici avem trei jurnalişti olandezi, doi greci, patru britanici, cinci francezi, doi spanioli…

— Opriţi-vă, am înţeles…

— Nu se poate să exagereze cu toţii sau să inventeze că Bush este gata de invazie.

— Eu voi rămâne în continuare.

Yves Picot o privi stăruitor pe Clara. Nu-i putea cere să lase totul baltă, dar îl irita faptul că ar putea continua fără el.

— Veţi lucra sub o ploaie de bombe.

— Poate că prietenii dumneavoastră nu vor câştiga.

— Cine sunt prietenii mei?

— Cei care ne vor bombarda.

— Aţi intrat într-o criză de naţionalism? Nu vă jucaţi de-a provocarea unui complex de vinovăţie în ceilalţi; cel puţin, n-o faceţi cu mine, pentru că vă pierdeţi timpul. Uitaţi ce e, o să vă mai spun încă o dată: mie, Saddam ăsta al dumneavoastră mi se pare un dictator sângeros care merită să stea la închisoare. N-aş da doi bani pe el, mă lasă rece soarta lui. Ce regret este că mulţi irakieni vor plăti din vina lui.

— Din pricina lui Saddam sau pentru că vor să ne fure petrolul?

— Din ambele motive. Saddam este alibiul, nu mă îndoiesc de acest lucru. Eu nu iau parte la jocul politicii, m-am dat jos cu mult timp în urmă din trenul ăsta.

— Dumneavoastră nu credeţi în nimic.

— Când aveam douăzeci de ani, eram de stânga, un militant pasionat, şi am ajuns să cunosc atât de bine pe dinăuntru partidul visurilor mele, încât am luat-o la fugă scârbit. Nimeni nu era ceea ce părea a fi şi, cu atât mai puţin, ce spunea că este. Am înţeles că politica şi impostura merg foarte des mână în

mână, aşa că m-am detaşat. Apăr democraţia burgheză care ne permite să credem în iluzia că ne putem bucura de libertate, asta e tot.

— Şi ceilalţi? Ce se întâmplă cu noi cei care nu ne-am născut în lumea dumneavoastră privilegiată? Ce trebuie să facem sau să sperăm?

— Asta nu ştiu, dar îmi este clar că sunteţi victime ale intereselor celor mari, dar şi victime ale propriilor guvernanţi şi ale dumneavoastră înşivă. Sunt francez şi apăr Revoluţia Franceză; cred că toate ţările ar trebui să aibă o asemenea revoluţie care să facă loc luminii şi raţiunii. Dar, în această parte a lumii, persoanele cultivate, ca dumneavoastră sau ca bunicul dumneavoastră, îşi întemeiază bogăţia şi puterea pe mizeria compatrioţilor voştri, aşa că nu mă întrebaţi pe mine ce puteţi face. Nu mă simt vinovat de nimic.

— Consideraţi cultura dumneavoastră ca fiind superioară în comparaţie cu a noastră…

— Vreţi să vă spun adevărul? Ei bine, da, asta cred. Islamul îi împiedică să facă revoluţia burgheză. Până când nu veţi separa politica de religie, n-o veţi scoate la capăt. Mie îmi face scârbă să le văd pe unele dintre compatrioatele dumneavoastră acoperite din cap până în picioare, ca femeia aia care vă urmează pretutindeni, Fatima se numeşte, nu-i aşa? Mă indignează faptul că merg în spatele soţilor lor sau că nu pot sta de vorbă liniştite cu un bărbat.

Fabián se apropie de ei cu câte un pahar în fiecare mână.

— Ce noroc că asta nu e o ţară cu obiceiuri islamice stricte şi că putem să ciocnim un pahar.

Îi oferi fiecăruia câte un pahar. Atât Clara, cât şi Picot îl luară ca nişte roboţi.

— Ce-i cu voi? întrebă Fabián.

— I-am spus Clarei că trebuie să începem să ne gândim la plecare.

— După câte ni s-au povestit, n-ar trebui să mai aşteptăm mult, încuviinţă Fabián.

— Mâine o să-l sun pe Ahmed ca să stabilească împreună cu Albert amănuntele evacuării noastre. Vom sta atâta timp cât nu

riscăm nimic, dar nicio secundă mai mult.

Tonul vocii lui Picot nu admitea replici, şi Clara îşi dădu seama că pierduse bătălia.

— Doamnă Tannenberg, am obţinut mult. Nu vă daţi seama? spuse Fabián în încercarea de a o îmbărbăta.

— Ce am obţinut? răspunse ea furioasă.

— Am scos la lumină un templu necunoscut, un sat despre care nu se ştia nimic. Din punct de vedere profesional, această campanie a meritat osteneala, nu plecăm cu mâinile goale, putem fi mândri de treaba făcută. Am dispus de oameni extraordinari, care nu s-au plâns de zilele epuizante de muncă. De cinci luni nu facem altceva decât să săpăm, să săpăm, să săpăm… Doar nu vreţi să ne punem şi viaţa în joc, nu-i aşa?

Clara îl privi fix pe Fabián, dar nu ştiu ce să răspundă. În adâncul sufletului era conştientă că Picot şi Fabián aveau dreptate, dar să o recunoască era ca şi cum s-ar fi dat bătută.

— Când vreţi să plecaţi? reuşi ea să întrebe.

— Nu voi şti până nu vorbesc cu Ahmed. Vreau să mai discut şi cu doi prieteni de la Paris şi cu părinţii mei. Bancherii ştiu întotdeauna când se va dezlănţui un război. Tu, Fabián, ar trebui să stai de vorbă cu oamenii tăi de la Madrid să vezi ce îţi povestesc.

— Da, o să sunăm mâine. Acum, ar trebui să ne ocupăm de jurnalişti şi să ne înfruptăm din aceşti minunaţi miei. Sunt mort de foame.

* * *

De la ferestruica din odaia Clarei aproape că nu se vedea nimic. Era o noapte fără lună.

De câtva timp, nu se mai auzea în tabără nici cel mai uşor zgomot. Conversaţia cu Picot o tulburase la fel de tare ca aceea avută ulterior cu Salam Najeb, medicul care îl îngrijea pe bunicul ei.

Acesta nu fusese prea delicat: bunicul ei leşinase, iar rezultatul analizelor era îngrijorător. După părerea lui, ar trebui mutat într-un spital adevărat.

Clara intrase să-l vadă pe bunicul ei şi fu uimită că, doar într-o zi, îmbătrânise atât de mult. Avea ochii înfundaţi în orbite şi

respiraţia întretăiată. Când auzise că se gândeau să-l transporte la Bagdad şi de acolo la Cairo, bunicul ei respinsese ideea dând din cap. Nu, nu va pleca până nu vor găsi Biblia de Lut. Ea nu avu curajul să-i spună că Picot era pregătit de plecare.

Ceasul arăta trei dimineaţa şi vremea era rece; îşi puse un trening călduros şi, cu lumina stinsă, ieşi din odaie, îndreptându-se spre cea a Fatimei. Femeia avea somnul adânc şi nu se trezi când Clara deschise fereastra ca să sară afară.

Gărzile care o escortau dormeau la intrarea principală şi în vestibulul casei, dar se părea că nu păzeau şi uşa din spate.

Aşteptă câteva secunde până să i se liniştească bătăile inimii şi, aplecată printre umbre, începu să se îndepărteze de tabără, îndreptându-se spre zigurat. Simţea nevoia să atingă vechile cărămizi de argilă şi să simtă adierea nopţii, ca să-şi liniştească spiritul.

Gărzile moţăiau fără grijă. Ayed Sahadi i-ar omorî dacă ar şti că fusese cineva în stare să se strecoare în perimetrul arheologic fără ca ei să prindă de veste. Dar nu Clara avea să fie cea care să-i pârască. Căută un loc unde să se aşeze ca să se poată gândi. Simţea că viaţa ei era pe punctul de a se schimba iremediabil. Unde înainte nu era decât siguranţă şi certitudine acum îşi făcuseră loc durerea şi singurătatea şi, pentru prima dată, îşi dădu seama că niciodată nu stătuse cu adevărat să chibzuiască; pur şi simplu trăise, fără să-şi facă griji pentru nimic, fără să vrea să vadă nimic din ceea ce nu convenea comodităţii şi egoismului ei.

Nu, nu era mai bună decât Ahmed, care urma să încaseze o sumă substanţială ca să o protejeze, doar că ea măcar nu era la fel de ipocrită ca el, pentru că pe ea nu o mustra conştiinţa.

Adormi ghemuită pe patul de pământ şi de argilă şi îl căută în vis pe Şamas.

26

Ili obţinuse distincţia de *um-mi-a* (învăţător) şi era autoritatea supremă în templul acela, de unde îşi plăteau dările către stăpânirea din regiune.

Regele dorise să-şi extindă puterea dincolo de Ur şi poruncise să fie ridicat acel zigurat de mici dimensiuni, unde oameni învăţaţi acumulau cunoştinţele ai căror păstrători erau, precum şi alte roade ale observării a tot ce era în jurul lor, flori, plante şi cer, până când le puteau dezlega misterele.

Dimineaţa aceea era una specială; un *dub-sar* (scrib) avea să obţină calitatea de *ses-gal* (mare frate).

Bătrânul Yadin, ai cărui ochi împăienjeniţi de vreme nu puteau să-l vadă pe Şamas, avea să fie prezent la ceremonia de acceptare, râzând cu gura aproape fără dinţi. Trecuse ceva vreme de când soţia lui, mama lui Şamas, devenise ochii lui Yadin şi îi povestea soţului ei amănunte despre tot ce se întâmpla în jurul lor. Îşi va ţine capul sus, mândră să ştie cât de important ajunsese neastâmpăratul ei fiu.

Învăţătorul se bucura dinainte de preparativele ceremoniei de sărbătorire a celui mai drag elev al său. Şamas îi pricinuise multe dureri de cap şi nu de puţine ori trebuise să-şi stăpânească mânia lovindu-se de îndărătnicia elevului său şi de obrăznicia întrebărilor acestuia.

Şamas nu se mulţumise niciodată cu răspunsurile simple. Simţea nevoia să disece tot ce i se spunea şi să găsească logica lucrurilor; nu accepta adevărul celorlalţi decât dacă era clar şi evident.

Reuşise să-l convingă de faptul că era indicat ca, măcar în public, să nu manifeste dispreţ pentru zei.

Unchiul său, Avraam, îl luminase pe tânărul Şamas că nu există decât un singur Dumnezeu şi că totul fusese creat din voinţa Lui. El, Ili, îi explica, la rândul său, că ordinul Creaţiei

pornise într-adevăr de la Elohim{52}, însă după aceea aveau dispute asupra existenţei şi a altor zei pe care Şamas îi renega.

Dar timpul nu trecu în zadar, iar Şamas îşi domoli cugetul şi deveni cel mai bun dintre scribi; acum obţinea încă o demnitate, cea de *ses-gal,* şi într-o bună zi avea să ajungă *um-mi-a,* un *um-mi-a* al tuturor, fiindcă înţelepciunea lui era vădită, rod al observaţiei, al studiului şi al faptului că nu se mulţumea niciodată cu ceea ce era evident.

Soţia lui Şamas, o tânără numită Lia, îl ajută să-şi pună tunica şi îşi luă la revedere de la el cu un surâs.

În ziua aceea, Şamas deveni *ses-gal* sub oblăduirea lui Ili, în vreme ce îşi lăsa mintea să rătăcească pe alte teritorii, la multe zile distanţă.

Se gândea la Avraam; şi-l închipuia pe pământul Canaanului, devenit părinte al multor triburi, căci ajunseseră până la Ur veştile despre paternitatea sa. Dumnezeu îi făgăduise şi Dumnezeu se ţinu de cuvânt.

Dumnezeu îi părea în continuare lui Şamas o fiinţă capricioasă şi de nepătruns şi, deşi credea din inimă în El, nu reuşea să-L înţeleagă, dar îşi spunea că, până la urmă, el era doar un om, rod al răsuflării divine care dăduse viaţă lutului din care ieşiseră oamenii.

Uneori, avea impresia că i-ar exploda capul dacă ar mai încerca mult să urmeze logica Creaţiei. Avea momente când credea că înţelegea tot, dar această himeră se spulbera imediat şi îşi simţea din nou mintea cuprinsă de întuneric. Ili, dregându-şi vocea, îl readuse la realitate. Nu auzise cuvintele învăţătorului său şi de abia le dăduse atenţie scribilor şi sacerdoţilor, care, alături de el, se rugau la zeiţa Nidaba.

Dorea cu înfocare să rămână singur cu Ili ca să-i ofere un dar la care lucrase în ultimii ani, dând ce avea mai bun în el. Era vorba despre nişte tăbliţe în care, cu semne clare şi elegante, relatase tot ce îi povestise Avraam, istoria Facerii Lumii, mânia lui Dumnezeu faţă de oameni pentru fărădelegile lor, distrugerea turnului Babei şi amestecul graiurilor… Trei frumoase legende scrise pe argilă, pe care ar fi vrut să le vadă îmbogăţind una dintre încăperile în care se păstrau alte istorii şi

poeme epice.

La căderea serii, învăţătorul şi discipolul se bucurară de câteva momente de singurătate pe care le dedicară mărturisirilor.

Pe capul lui Ili nu mai rămăsese niciun fir de păr, iar mersul lui încet, precum şi sprâncenele de culoare albă arătau că ajunsese la bătrâneţe.

— Vei ajunge să fii un bun *um-mi-a,* îi spuse Ili.

— Sunt mulţumit de ceea ce sunt. Este un privilegiu să muncesc aici, alături de tine, unde în fiecare zi învăţ un lucru nou.

— Care nu ţi-e niciodată îndeajuns, pentru că râvneşti să cunoşti mai mult, mult mai mult. Încă mai întrebi care este cauza existenţei, şi nici măcar Dumnezeul tău nu-ţi dă răspunsul.

Şamas tăcu. Ili avea dreptate: erau mai multe întrebările care îi stăteau pe buze decât răspunsurile pe care era în stare să le obţină de la oamenii care îl înconjurau.

— Eşti om în toată firea, continuă să-i spună Ili, şi trebuie să accepţi că sunt întrebări pentru care nu există răspuns, indiferent ce zei invoci. Dar cel puţin ai învăţat să respecţi zeii; de altfel, m-ai făcut să sufăr nu o dată, temându-mă că îndrăzneala ta va ajunge la urechile stăpânului nostru. Dar nimeni nu te-a trădat, nici măcar cei care nu te înţeleg.

— Da, Ili, dar tu ştii la fel de bine ca mine că zeii pe care îi păstrăm în templu sunt doar lut.

— Aşa este, însă când dorim ceva de la zei, nu lutul îl invocăm. Ci spiritul lor, şi asta este ceea ce tu nu admiţi, că lutul este doar reprezentarea unui zeu, pentru că e greu să te rogi la nimic, la un zeu care nu are nici chip, nici formă şi care nu se vede.

— Avraam spunea că Dumnezeu a creat oamenii după chipul Său.

— Aşadar, este ca noi? Seamănă cu tine, cu mine, cu tatăl tău? Dacă ne-a creat după chipul Său, înseamnă că Îl putem reprezenta în lut ca să ne adresăm Lui.

— Dumnezeu nu este în lut.

— Te-am auzit spunând că Dumnezeul tău este pretutindeni, poate că şi în lutul acela din care i-a făcut pe oameni.

Purtau aceeaşi discuţie de ani de zile, dar trecerea timpului le permisese să dezbrace cuvintele de orice semn de neînţelegere. Pur şi simplu stăteau de vorbă, nu se mai certau încercând să-şi impună unul altuia ideea proprie asupra divinităţii.

— Ţi-am adus un dar, îi spuse Şamas, zâmbind la vederea chipului surprins al învăţătorului.

— Îţi mulţumesc, dar cel mai frumos dar a constat în faptul că mi-ai fost învăţăcel, şi acum te văd asemenea mie, pentru că m-ai făcut să mă depăşesc zi de zi, ştiind că trebuia să răspund întrebărilor tale.

Cei doi bărbaţi râseră. Ajunseseră să se preţuiască în mod sincer şi să se accepte unul pe celălalt aşa cum erau, dar această ucenicie nu fusese lipsită de durere.

Şamas îl conduse pe Ili într-o încăpere mică unde îi plăcea să lucreze şi îi înmână mai multe tăbliţe învelite în pânză.

Ili le dezveli cu grijă şi se minună de precizia semnelor făcute de condeiul celui care fusese cel mai neascultător dintre elevii lui.

— Este istoria Facerii Lumii aşa cum mi-a povestit-o Avraam. Aş vrea să fie ale tale.

Ochii lui Ili se împăienjeniră de emoţie în vreme ce lua din mâinile lui Şamas pânza în care fuseseră învelite.

— Mi-ai vorbit atât de mult despre legendele lui Avraam…

— Le ai aici, aşa cum mi le-a povestit el. Păstrez tăbliţele pe care le-am scris la Haran, dar pe atunci mâna mea nu era atât de sigură şi încă nu făcuseşi din mine ceea ce sunt. Pe acestea sper că le aprobi.

— Mulţumesc, Şamas, mulţumesc. Le voi păstra cu mine până în ultima zi a vieţii mele.

În noaptea aceea, Lia îl asculta atentă pe soţul ei, încântată să-l ştie ajuns un om important în ierarhia templului.

Mai târziu, când soţia sa dormea, Şamas dezveli vechile lui tăbliţe, cele pe care le adusese de la Haran, şi le privi în linişte. Vederea lor îl purta cu gândul la copilăria lui, la adolescenţa

lui, la anii de păstorit alături de tatăl şi de tribul său. Nu avea nostalgia trecutului, pentru că era mulţumit de prezent; îi era în continuare dor de Avraam, dor să stea de vorbă cu el despre Dumnezeu. Chiar şi pentru familia lui, Dumnezeul lui Avraam era încă un zeu, nu singurul, nu atotputernicul, ci un zeu mai puternic decât alţii.

Înveli din nou tăbliţele în pânză şi le aşeză cu grijă pe un raft din mica sală, lângă alte tăbliţe perfect stivuite. Se întrebă ce avea să se aleagă de ele după moartea lui. Fiii lui, o ştia bine, nu erau interesaţi de un Dumnezeu pe care nu-l vedeau.

* * *

— Şamas, trezeşte-te, trezeşte-te!

Vocea Liei vădea frică şi nelinişte. Şamas deschise ochii şi se ridică în pat în capul oaselor, văzând că prin fereastră pătrundea prima rază a zorilor de zi.

— Ce se întâmplă?

— Ili a trimis vorbă după tine, du-te la templu.

— Atât de devreme? A spus de ce?

— Nu, tânărul care a venit s-a mărginit să spună că Ili te aşteaptă.

Şamas nu zăbovi cu pregătirile, îngrijorat de graba învăţătorului său.

Când ajunse în sala dreptunghiulară unde îl aştepta Ili, împreună cu alţi scribi, înţelese că se întâmplase ceva grav.

— Şamas, stăpânul palatului ne vrea pământurile. Este invidios pe prosperitatea templului.

— Dar ce vrea de la noi?

— Tot ce avem. Grâu, fructe, plantaţiile de curmali, apa. Ne vrea vitele şi gospodăria. Spune că pe pământurile lui lipsesc fructele şi că pâraiele lui au secat. Vrea să mărească zeciuiala, zice că e puţin ce primeşte el, în comparaţie cu ceea ce posedăm noi.

— Avem în depozite grâne îndeajuns cât să nu dispere din pricina lipsurilor.

— Nu-i lipseşte nimic, ci se lăcomeşte, crede că e mult ceea ce avem noi şi vrea să dispună de tot. Este nepotul predecesorului meu, ultimul mare învăţător, şi crede că are

dreptul să guverneze nu numai asupra palatului, ci şi asupra templului. Are pretenţia ca un administrator să ne controleze munca şi să hotărască în numele său ce parte trebuie să meargă în vistieria regală şi ce parte să rămână templului. N-am vrut să-ţi spun ieri, pentru că era o zi importantă pentru tine, dar acum câteva zile mi-a dat un ultimatum, şi azi, înainte de ivirea zorilor, unul dintre soldaţii săi a venit să-mi ceară răspunsul. Am crezut că vom putea sta de vorbă în continuare, că îl voi putea convinge, dar m-am înşelat.

— Şi dacă ne împotrivim lui?

— Ne va nimici, ne va pustii pământurile, ne va prăda depozitele… Ce putem face? se lamentă Ili.

Scribii tăceau amărâţi, temându-se de deznodământul conflictului pricinuit de *ensi*[{53}]. Unii îl priveau pe Şamas, aşteptând o rezolvare de la mintea lui cea fără de astâmpăr.

— Suntem oameni paşnici, nu ştim să ne luptăm, spuse Ili.

— Putem cere ajutorul suveranului din Ur, propuse Şamas. E mai puternic decât *ensi* al nostru, şi acesta nu va îndrăzni să se confrunte cu el.

Hotărâră să trimită un emisar la Ur ca să ceară ajutorul regelui şi să-i implore protecţia. Ili îl desemnă pe un tânăr scrib să plece de îndată. Dar oare se va îndura de ei?

Regii sunt capricioşi, şi logica lor n-are nicio legătură cu cea a muritorilor de rând, astfel că suveranul din Ur ar putea cere pentru ajutorul său un preţ şi mai mare decât cel cerut de *ensi* din Safran.

Soarele strălucea în toată splendoarea lui, luminând pământurile galbene ale Safranului, când ţipătul unui bărbat se înălţă peste vacarmul din piaţă.

Ili şi Şamas se priviră, ştiind că acel ţipăt prevestea moarte şi distrugere.

Toţi scribii se duseră la porţile templului, unde sosiseră deja soldaţii hotărâţi să intre.

Trosnetul focului şi plânsetul femeilor se risipeau în văzduh împreună cu strigătele soldaţilor şi ale bărbaţilor care îşi apărau căminele.

Şamas înţelese că nu puteau face nimic altceva decât să se

aplece ca trestiile care creşteau pe malul Eufratului şi să aştepte să treacă furtuna. Dar instinctul lui se dovedi a fi mai puternic, şi îi înfruntă pe soldaţi, cu toate că Ili îl îndemna să cedeze.

Ştia că strădania lui era zadarnică, dar nu se putea da bătut cu una, cu două în faţa nedreptăţii ce se săvârşea.

Cât timp trecuse? Poate o secundă sau poate ore; se simţea groaznic de istovit, iar în capul lui domnea confuzia.

„Niciun om nu e veşnic, chiar dacă e rege. Într-o zi, cineva în templul acesta va trăi din nou în pace, administrând pământurile, vitele şi gospodăriile oamenilor care se încred în treaba bine făcută a scribilor, care, la fel ca noi, muncesc din zori şi până-n seară ca să fie ordine şi dreptate în comunitate", se gândea Şamas, în vreme ce era târât de un soldat căruia îi ţinuse piept.

II văzu pe Ili, învăţătorul său, căzut la pământ cu o rană la cap din care se scurgea un firicel de sânge. Alţi scribi zăceau morţi în jurul lui, asemenea servitorilor templului care veniseră să apere locul acela unde, până atunci, îşi petrecuseră liniştiţi viaţa.

Îl durea capul, îşi simţea grele oasele trupului, abia mai putea să-şi mişte un braţ şi, pe deasupra, ochii i se împăienjeniseră.

„Oare sunt şi eu pe moarte, la fel ca tovarăşii mei? Nu cumva am murit deja?"

Se gândi că durerea pe care o simţea era prea intensă ca să fie mort, aşa că îi mai rămânea încă un firicel de viaţă, dar până când? Şi Lia, oare Lia mai trăia? Soldatul îi trase un picior în faţă şi îl azvârli între morţi; îl credea unul dintre aceştia, fiindcă abia dacă mai respira.

Nu voia să moară, dar nu ştia ce putea face. De ce hotărâse Dumnezeu ca acesta să fie sfârşitul lui? Ştia că zâmbeşte; Ili i-ar reproşa că, într-un asemenea moment, pune întrebări, o întrebare lui Dumnezeu. Dar oare ceilalţi nu îl implorau pe Marduk?

Dacă Avraam ar fi acolo, l-ar întreba de ce îi făcea plăcere lui Dumnezeu ca făpturile sale să moară violent. Era nevoie de un astfel de sfârşit? Nu ştia dacă avea ochii închişi, pentru că nu

vedea nimic; îşi pierdea viaţa din lăcomia unui om. Cât de absurd i se părea totul! Unde era Dumnezeu? Îl va vedea oare până la urmă? Tresări la auzul unui glas, glasul lui Avraam cerându-i să aibă încredere în Dumnezeu. Apoi o lumină albă străluci în ungherul unde zăcea şi simţi o mână puternică apucând-o pe a lui şi ajutându-l să se ridice în picioare. Nu mai simţea nicio durere, şi înţelese că se contopea cu Veşnicia.

27

— Clara? Da, ea este.

Vocea Mirandei o smulse din somnul adânc în care se întâlnise cu Şamas. Clara simţea o durere intensă în piept şi respira cu greutate. O dureau toate oasele şi se simţea incapabilă să-i răspundă Mirandei, care o privea îngrijorată.

Daniel îşi lăsă camera de filmat lângă blocul de cărămizi de argilă şi se aplecă, apropiindu-se de Clara, care părea că dârdâie de frig.

— Vă simţiţi bine?

Soldaţii veniră grăbiţi să vadă cu cine conversau jurnaliştii şi se speriară văzând-o pe Clara ghemuită pe nisipul galben, cu privirea rătăcită, de parcă s-ar fi aflat la mulţi kilometri distanţă de acolo.

Comandantul strigă la oamenii săi, şi unul dintre ei plecă în fugă să caute o pătură.

Clara stătea nemişcată şi, pentru o clipă, chiar şi ea se temu să nu fi rămas paralizată. Nu ştia de ce, dar vocea nu-i ajungea în gâtlej, iar picioarele şi braţele nu ascultau ordinul de a se mişca.

Simţi că Daniel îi trecea braţul pe sub cap şi că o ajuta să se ridice în picioare; apoi îi dădu să bea puţină apă.

Miranda îi luă pulsul cu o figură îngrijorată, în vreme ce comandantul privea scena îngrozit. Dacă i s-ar întâmpla ceva acelei femei, el ar fi făcut răspunzător.

— Are pulsul slab, dar cred că e bine, nu pare să aibă nicio rană, spuse Miranda.

— Ar trebui s-o ducem în tabără ca s-o vadă un medic, răspunse Daniel.

În momentul acela, sosi soldatul cu pătura, şi Daniel o înveli. Clara simţi cum căldura îi învăluie trupul.

— Sunt bine, şopti ea. Îmi pare rău, probabil că am adormit.

— Aproape c-aţi îngheţat, spuse Daniel. Cum de v-a trecut prin minte să rămâneţi peste noapte într-un loc ca ăsta?

Clara îl privi şi ridică din umeri. N-avea un răspuns pentru jurnalist. Sau poate că răspunsul pe care-l avea s-ar fi dovedit foarte complicat în împrejurarea aceea.

— O să vă conducem în tabără, îi spuse Miranda.

— Nu, nu… vă rog… L-aţi speria pe bunicul meu. Sunt bine, vă mulţumesc, reuşi să spună Clara.

— Păi, atunci, să-i dăm o cafea ca să se încălzească. Comandante, puteţi să ne faceţi rost de cafea?

Întrebarea Mirandei era un ordin pe care comandantul, îngrijorat, acceptă să-l îndeplinească fără să crâcnească. Câteva minute mai târziu, Clara, însoţită de Miranda şi de Daniel, stătea în cortul ce le servea drept popotă soldaţilor care păzeau situl arheologic. Cafeaua îi readuse culoarea în obraji şi se simţea de-acum în stare să vorbească.

— Ce vi s-a întâmplat? vru să ştie Miranda.

— Am ieşit să mă plimb printre ruine. Îmi place că aici pot medita în linişte. Şi am adormit, asta e tot, răspunse Clara.

— Ar trebui să aveţi mai multă grijă; noaptea, aici e frig.

Tonul patern al lui Daniel o făcu pe Clara să zâmbească.

— Nu vă faceţi griji, poate că am răcit, dar atât şi nimic mai mult. Vă rog însă să nu spuneţi nimic, eu… Mă rog, îmi place să mă plimb singură noaptea, mă ajută să îmi limpezesc gândurile, dar aici mi-e greu să fiu singură, iar bunicul meu îşi face griji că aş putea păţi ceva. Pe deasupra, dată fiind situaţia politică, aici e plin de soldaţi, aşa că mă străduiesc să mă fofilez fără să mă vadă nimeni.

— Nu trebuie să ne daţi explicaţii, o asigură Daniel, doar că ne-am speriat când v-am văzut întinsă pe jos.

— Am adormit. Sunt obosită, muncim contra cronometru… se justifică ea.

— Noi voiam să filmăm ruinele în lumina răsăritului, ca să facem ceva diferit de ceilalţi colegi. Adevărul e că toate astea sunt foarte frumoase, spuse Miranda.

— Iar dacă dumneavoastră vă simţiţi bine, o să profităm înainte ca soarele să răsară de tot. Tu, Miranda, poţi rămâne cu

Clara, propuse Daniel.

Cele două femei rămaseră singure. Miranda nu opusese rezistenţă la ideea colegului ei, pentru că o intriga Clara. Femeia aceea avea ceva altfel, şi nu ştia ce anume.

— Sunteţi irakiană, dar nu păreţi, comentă Miranda, ca să tatoneze terenul.

— Sunt irakiană… mă rog, aici n-ar spune nimeni că nu par.

— Aveţi ochii atât de albaştri, iar culoarea pielii… Ei bine, nu e precum cea a compatrioatelor dumneavoastră.

— Familia mea e de prin alte părţi, suntem un amestec.

Miranda simţi imediat un val de simpatie pentru Clara, deoarece acest amestec se regăsea şi în sângele ei.

— Aha! Aşa se explică ochii şi înfăţişarea dumneavoastră. Spuneţi-mi, cum suportaţi să trăiţi aici?

Întrebarea o luă pe nepregătite pe Clara, care se puse în gardă imediat, temându-se că nu avea să-i fie uşor să se eschiveze faţă de jurnalistă.

— La ce vă referiţi?

— La felul în care o femeie cultă, sensibilă e în stare să suporte un regim ca acesta.

— N-am intrat niciodată în politică, nu mă interesează, fu răspunsul sec al Clarei.

Miranda o studie din cap până-n picioare şi îşi dădu seama că doamna Tannenberg nu avea să-i fie chiar atât de simpatică precum crezuse.

— Politica ne afectează pe toţi; chiar dacă unii spun că nu-i interesează, adevărul e că nu poţi scăpa de ea.

— Mi-am dedicat toată viaţa studiului, nimic mai mult.

— Presupun că în afara studiului veţi fi aflat ce se întâmplă în jurul dumneavoastră, insistă Miranda, enervată.

— O să vă spun ce era în jurul meu: unul dintre puţinele regimuri laice din Orient, o societate cu o incipientă clasă mijlocie înainte de blocadă, o anume prosperitate şi o existenţă paşnică pentru majoritatea irakienilor.

— A irakienilor devotaţi regimului. Ce aveţi de spus despre persoanele dispărute, asasinate, despre masacrarea kurzilor, despre toate ororile săvârşite de Saddam?

— Ce aveţi de spus despre sprijinul Statelor Unite dat lui Pinochet sau juntei militare argentiniene? Sau despre ajutorul dat lui Saddam atâta vreme cât le-a convenit? Vor bombarda toate ţările care nu sunt ca ale dumneavoastră? Îndrăznesc să vă asigur că nu vor mişca un deget împotriva saudiţilor, nici împotriva Emiratelor, nici a Chinei, nici a Coreei. Sunt sătulă de dubla morală a Occidentului.

— Şi eu, şi, cum denunţ această dublă morală, mă simt liberă să spun cu voce tare ce gândesc. Şi asta este o dictatură dintre cele mai rele.

— Ar trebui să fiţi mai prudentă atunci când vă exprimaţi opiniile.

— Mă veţi denunţa? întrebă Miranda ironic.

— Nu, ce spuneţi?! Ce prostie!

— Eu nu aprob războiul împotriva ţării dumneavoastră, sunt împotriva lui, dar doresc ca irakienii să se elibereze de Saddam.

— Şi dacă nu vor?

— Nu fiţi cinică, dumneavoastră ştiţi că nu pot.

— Ţara asta are nevoie de o mână forte care să o conducă.

— Cât dispreţ aveţi pentru compatrioţii dumneavoastră!

— Nu, nu-i dispreţuiesc, exprim o realitate. Dacă nu e Saddam, va fi altul, dar, dacă nu e o mână forte, ţara se va duce de râpă, asta e realitatea.

— Pentru dumneavoastră, drepturile omului, democraţia, libertatea, solidaritatea… înseamnă ceva?

— Acelaşi lucru ca şi pentru dumneavoastră, dar să nu uitaţi că aici suntem în Orient. Greşiţi dacă ne aplicaţi unitatea dumneavoastră de măsură.

— Drepturile omului sunt cele care sunt, aici sau în Pernambuco.

— Dumneavoastră nu-i cunoaşteţi pe arabi.

— Eu cred în libertatea şi în demnitatea fiinţelor omeneşti, indiferent unde s-au născut.

— Faceţi foarte bine, n-o să vă contrazic. Dumneavoastră judecaţi Irakul cu propriii ochi, şi asta vă împiedică să vedeţi realitatea.

— Acum un an, în călătoria mea anterioară, am cunoscut un

jurnalist de la un radio local. Când am ajuns, în urmă cu câteva luni, l-am sunat, şi n-a răspuns nimeni la el acasă. M-am dus la postul de radio; acolo am fost informată că „a dispărut”. Într-o zi, la postul de radio s-au prezentat cei din Muhabarat şi l-au luat pe sus. Nu l-a mai văzut nimeni de-atunci. Soţia lui a vândut tot ce avea, pentru că i s-a spus că în felul acesta l-ar putea îmblânzi pe vreun funcţionar corupt ca să-i dea veşti despre soţul ei. A vândut tot, casa, maşina, tot ce avea, şi i-a dat toţi banii unui neruşinat care a denunţat-o de îndată ce a primit suma. A dispărut şi ea. Copiii lor trăiesc ca vai de lume cu bunica lor.

Clara ridică din umeri. N-avea un răspuns când cineva îi spunea că faptele astea se întâmplau în Irak; tăcea. Ea era fericită, era singurul lucru pe care îl putea spune. Asta şi că în palatele lui Saddam fusese întotdeauna bine primită. Nu, n-avea de gând să-l judece pe Saddam Hussein: bunicul ei nu i-ar fi permis, şi nici ea n-avea chef să o facă.

— Dumneavoastră ştiţi că se întâmplă toate astea, insistă Miranda.

Tăcerea Clarei începea să o deranjeze pe jurnalistă.

— Orientul are nevoie de o revoluţie, dar o revoluţie adevărată, care să termine cu atâţia guvernanţi criminali, cu aceste regimuri medievale care n-au nici cel mai mic respect pentru fiinţele omeneşti, în ziua în care oamenii îşi vor da seama de cancerul pe care-l au înăuntru şi vor hotărî să-l extirpe, în ziua aceea, Orientul va deveni o forţă, insistă Miranda.

— Şi pe cine interesează să fie aşa? întrebă Clara pe un ton ironic.

— Pe nimeni, bineînţeles. Îi interesează ca ei să continue să fie subjugaţi de guvernanţii lor corupţi şi să creadă că vina pentru toate relele o are Occidentul, necredincioşii şi că soluţia este să-i măcelărească. Îi ţin pe oameni în ignoranţă ca să se folosească de ei, şi lucrul cel mai rău e că oameni ca dumneavoastră nu fac nimic, stau cu braţele încrucişate, se izolează de tot ce se întâmplă în jurul lor, pentru că nu le lipseşte nimic.

— Dumneavoastră de ce parte vă aflaţi? întrebă Clara.

— Eu? Nu, nu sunt nici cu Bush, nici în favoarea războiului, ştiţi de-acum asta, dar nici nu sunt o progresistă de salon în genul celor care există în Occident, care au hotărât că e corect din punct de vedere politic să spui că tot ce e musulman e minunat şi că trebuie să fie respectate particularităţile fiecăruia. Eu nu respect nimic şi pe nimeni care nu este de acord de la început până la sfârşit cu Declaraţia drepturilor omului, iar în această parte a lumii nu există nimeni care s-o facă.

— Trăiţi în contradicţie.

— Vă înşelaţi, nu sunt ipocrită, doar incorectă din punct de vedere politic.

— Vorbiţi ca Yves… şopti Clara.

— Yves? Ah, profesorul Picot! Mi s-a părut un tip nemaipomenit.

— Chiar este, deşi are ciudăţeniile lui.

Clara o privi pe Miranda şi înţelese deodată că Picot simţea nevoia să plece nu numai din pricina războiului ce se apropia, ci şi de dorul altor lucruri de care, acum era sigură, jurnalista îi amintise.

Expediţiile arheologice nu durau niciodată atâta timp fără întrerupere, şi, în orice caz, oamenii veneau şi plecau. Ei erau izolaţi de şase luni la Safran, ceea ce, pentru Picot şi prietenii lui, fără îndoială că era prea mult.

— Sunteţi o femeie… specială, spuse Miranda.

— Eu? De ce? Sunt un arheolog convins că aici, dedesubt, se află Biblia de Lut.

— Doamna profesoară Gómez mi-a spus că nici măcar nu e sigur că a existat Patriarhul Avraam.

— Dacă vom găsi tăbliţele, vom demonstra că Avraam nu e o legendă. Eu sunt convinsă că a existat, că a plecat din Ur ca să meargă la Canaan, că a fost ceva care l-a făcut să devină monoteist şi că, din acel moment, a purtat sămânţa credinţei în Dumnezeu pe oriunde s-a dus. De aceea trebuie să găsim acele tăbliţe în care scribul Şamas a lăsat consemnată ideea Creaţiei după Avraam.

— E curios că, atunci când aţi fost la Roma la Congresul de

Arheologie, nicio înaltă faţă ecleziastică nu a intrat în legătură cu dumneavoastră, măcar pentru a vedea acele două tăbliţe aflate în posesia dumneavoastră.

— Nu, n-a făcut-o nimeni, dar nici nu mă aşteptam. Biserica nu pune la îndoială existenţa patriarhilor. Dacă găsim tăbliţele, cu atât mai bine, dar, dacă nu le găsim, e acelaşi lucru, nu afectează fundamentele religiei.

— Şi preotul, acel Gian Maria, de ce se află aici?

— Ne ajută, nimic mai mult. E o persoană cumsecade şi foarte eficientă.

— Dar e preot şi n-are ce căuta aici.

— Cine v-a spus că nu există preoţi arheologi? Gian Maria este expert în limbi moarte, aşa că aportul lui la această expediţie este esenţial.

— Ce veţi face când vor pleca Picot şi oamenii lui?

— Îmi voi ţine firea şi voi săpa.

— Bombele nu aleg.

Clara ridică din umeri. Războiul i se părea o entelehie, ceva ce nu credea că avea să se întâmple şi în orice caz n-avea nicio legătură cu ea.

Huruitul jeepurilor sfâşie liniştea zorilor. Echipa de arheologi începea să sosească. Una dintre maşini se opri în faţa cortului în care stăteau de vorbă cele două femei. Ayed Sahadi sări din maşină şi, fără să-şi ascundă mânia, se îndreptă spre Clara.

— Iar ne-aţi păcălit! Bunicul dumneavoastră a poruncit să fie biciuiţi oamenii care se ocupă de siguranţa dumneavoastră, iar pe mine… pe mine nu ştiu ce mă aşteaptă. Vă amuză să provocaţi o nenorocire?

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?

Miranda observa fascinată scena. Mânia acestui bărbat nu era cea a unui simplu şef de echipă, chiar dacă îi fusese prezentat astfel cu o zi în urmă. Ţinuta lui era de militar, dar în ţara lui Saddam erau mulţi.

Clara şi Ayed Sahadi se priveau furioşi, de parcă ar fi fost pe punctul de a sări unul la gâtul celuilalt. Secundele deveneau interminabile, dar Miranda văzu că Ayed Sahadi respira adânc şi îşi recăpăta controlul.

— Urcaţi în maşină. Bunicul dumneavoastră vrea să vă vadă imediat.

Ayed Sahadi ieşi din cort şi se aşeză la volan aşteptând-o pe Clara să se hotărască să-l însoţească.

Clara termină de băut încet cafeaua şi o privi pe Miranda.

— Bine, o să ne vedem mai târziu.

— Bunicul dumneavoastră porunceşte să fie biciuiţi oamenii?

Întrebarea Mirandei o prinse pe nepregătite. Pentru ea era firesc ca bunicul ei să procedeze cum credea de cuviinţă şi era obişnuită din copilărie ca el să poruncească să fie biciuit acela care încălcase vreuna dintre normele sale.

— Nu-l luaţi în seamă pe Ayed, e modul lui exagerat de a vorbi.

Ieşi din cort blestemându-l pe şeful de echipă, care-l dăduse de gol pe bunicul ei în faţa jurnalistei. Spera ca nefericitul comentariu al lui Ayed să nu aibă urmări, dar, dacă le va avea, ea însăşi va fi cea care va da ordin să fie biciuit până o va implora să-l ierte.

Miranda îi văzu plecând şi căzu pe gânduri. Nu o crezuse pe Clara, era convinsă că Ayed spusese adevărul. Hotărî să meargă în tabără, să încerce să-l cunoască pe bunicul Clarei şi să afle dacă fusese cineva biciuit. Simţi un fior doar la gândul că ar putea fi adevărat.

* * *

Clara se dădea jos din jeep când Salam Najeb, medicul bunicului ei, ieşea din casă.

— Vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

— Ce se întâmplă? întrebă ea alarmată.

— Starea bunicului dumneavoastră se înrăutăţeşte, ar trebui să-l transportăm la Cairo, aici… aici o să moară.

— Aşadar, nu puteţi face nimic?

— Ba da, l-aş putea opera, dar n-am mijloacele adecvate şi ar putea muri.

— Şi la ce foloseşte sala de operaţii pe care bunicul meu a vrut-o aici?

— Pentru urgenţe… dar bunicul dumneavoastră e într-o stare mai proastă, nu va rezista.

— Dumneavoastră nu vreţi să vă asumaţi răspunderea pentru ceea ce i s-ar întâmpla, nu-i aşa?

— Nu, nu vreau. Totul este o nebunie. Are cancer la ficat, cu metastaze la alte organe, şi noi ne aflăm în mijlocul unui sat înecat în praf; nu are sens. Dumneavoastră hotărâţi.

Nu-i răspunse şi intră în casă. Fatima o aştepta cu ochii scăldaţi în lacrimi în uşa odăii bunicului ei.

— Copila mea, domnul se simte mai rău.

— Ştiu, dar să nu te vadă bocind; nu suportă, şi nici eu.

O dădu la o parte şi intră în încăperea aflată în penumbră, unde Samira, infirmiera, îl veghea.

— Clara?

Vocea lui Alfred Tannenberg se auzea stins.

— Da, bunicule, sunt aici.

— Ar trebui să dau ordin să fii şi tu biciuită.

— Iartă-mă, n-am vrut să te sperii.

— Dar ai făcut-o. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, ar muri cu toţii, îţi jur că ar muri cu toţii.

— Hai, bunicule, linişteşte-te! Cum te simţi?

— Pe moarte.

— Nu vorbi prostii! N-o să mori, şi cu atât mai puţin acum, când suntem pe punctul de a găsi Biblia de Lut.

— Picot vrea să plece.

— De unde ştii?

— Ştiu tot ce se întâmplă aici.

— Vom avea timp să găsim tăbliţele, nu-ţi face griji, şi, dacă pleacă, o să continuăm noi.

— Am dat ordin să fie chemat Ahmed.

— O să vină?

— Trebuie să vină, trebuie să-mi spună cum merge operaţiunea la care lucrăm şi trebuie să definitivăm unele detalii pentru ca tu să pleci de aici.

— Nu voi pleca!

— Vei face ce-ţi spun eu! Niciunul din noi doi nu va rămâne aici! Dacă mor înainte, mi-e indiferent unde mă îngropi, dar, dacă sunt în viaţă, dacă îmi mai rămâne un strop de viaţă, mă voi agăţa de el şi nu mă voi lăsa ucis de bombele nimănui. Aşa

că o să plecăm amândoi, ori la Cairo împreună, ori vei pleca tu cu Picot.

— Cu Picot? De ce?

— Pentru că aşa spun eu. Şi acum, lasă-mă, simt nevoia să mă odihnesc şi trebuie să mă gândesc. În această după-amiază va sosi Yassir şi vreau să mă găsească pe scaun. Încă îi e frică de mine, dar, dacă mă vede chircit în pat, va încerca să mă omoare.

Clara îl sărută pe frunte şi ieşi din cameră. Nu-i vorbise despre indiscreţia lui Ayed Sahadi, ca să nu-l necăjească şi mai mult. Bunicul ei avea dreptate, trebuia să se simtă bine sau cel puţin să pară că se simte bine, iar ea avea să îl ajute în strădania lui.

Îl găsi pe Salam Najeb în spitalul improvizat instalat puţin mai încolo. Medicul aranja în mod mecanic instrumentarul din sala de operaţii.

— Bunicul meu trebuie să trăiască.

— Toţi vrem să trăim.

— Atunci, ţineţi-l în viaţă, faceţi orice!

— Dacă am fi la Cairo, încă am mai putea încerca.

— Dar suntem aici, şi aici vă veţi face treaba; vă plătim bani grei pentru asta, trebuie să faceţi tot posibilul ca el să reziste.

— Eu nu sunt Dumnezeu.

— Bineînţeles că nu, dar trebuie să cunoaşteţi vreo modalitate de a prelungi viaţa unui bătrân incurabil. Alinaţi-i durerile, administraţi-i orice ca să rămână treaz şi să poată da impresia că se simte bine. Vom vedea dacă ne întoarcem la Cairo, dar, câtă vreme suntem aici, bunicul meu trebuie să pară cel care a fost.

— E imposibil.

— Atunci, faceţi imposibilul!

— Ceea ce îmi cereţi este să-i dau nişte medicamente care ar putea să-i scurteze viaţa.

— Faceţi ce v-am spus!

Tonul rece al Clarei nu lăsa loc îndoielilor. Salam Najeb o privi pe femeie, dar, în locul figurii atrăgătoare şi al privirii albastre transparente, se izbi de o grimasă în chip de surâs şi

nişte ochi tulburi. Semăna cu bunicul ei, era replica lui fidelă.

Miranda o aştepta la câţiva metri de spital. Jurnalista se îndreptă spre ea în vreme ce fuma o ţigară de foi.

— Aş dori să-l văd pe bunicul dumneavoastră.

— Nu primeşte pe nimeni, răspunse Clara cu răceală.

— De ce?

— Pentru că e un bătrân cu sănătatea şubrezită, şi ultimul lucru la care l-aş supune ar fi o întâlnire cu presa.

Clara intră în casă şi închise uşa, fără să-i lase Mirandei timp să o urmeze. Se aruncă pe pat şi izbucni în plâns. Simţea nevoia să se descarce.

Când Fatima intră în camera Clarei peste o jumătate de oră, o găsi cu ochii roşii şi cu buzele tremurânde.

— Copila mea, trebuie să fii tare.

— Sunt, nu-ţi face griji!

— Yassir o să sosească după-amiază. Convinge-l pe doctor că bunicul tău trebuie să pară puternic.

— Aşa o să fie.

— Bărbaţii nu respectă decât forţa.

— Nimeni nu va înceta să-l respecte pe bunicul meu cât timp este în viaţă.

— Aşa trebuie să fie. Spune-mi, unde te duci?

— Jurnaliştii pleacă la amiază, trebuie să-i conducem. Vreau să vorbesc cu Picot şi să aranjez lucrurile pentru când va sosi Yassir.

Fatima îşi dădu seama că draga ei Clara părea să se fi înăsprit în ultima oră. Vedea în ochii ei dârzenia feroce a bunicului ei şi ştiu că în acele momente ceva sau cineva făcuse ca din ea să iasă la iveală ce era mai rău în neamul Tannenberg.

Yves Picot vorbea cu jurnaliştii. Clarei nu-i scăpară privirile pe care i le arunca Mirandei.

„Se plac, se gândi ea, se simt atraşi unul de celălalt şi nu o ascund. De asta vrea el să plece cât mai degrabă, s-a săturat să mai stea aici; de cum o să plece, o să meargă după ea.”

Fabián şi Marta stăteau şi ei la taclale, la fel ca Gian Maria şi Lion Doyle.

— Salut, cum de nu munceşti? întrebă Clara, încercând să

aibă un ton nepăsător.

Marta Gómez o cercetă pe furiş, dându-şi seama că în ochii Clarei erau urme de lacrimi.

— Ne luăm la revedere de la prietenii noştri, explică Fabián.

— Sper că vi s-a părut interesant ceea ce facem noi aici, spuse Clara, adresându-se tuturor şi nimănui în mod special.

Jurnaliştii încuviinţară, mulţumind pentru amabilitatea cu care fuseseră trataţi, şi conversaţia continuă pe subiecte banale, dar Clara se simţea privită de Miranda şi de Marta. Îşi pusese colir în ochi ca să-i dispară urmele bocelii, dar ştia că jurnalista şi profesoara îşi dăduseră seama că plânsese.

Timpul i se păru nesfârşit până când îi văzu pe jurnalişti urcaţi în elicopter. Fabián părea necăjit că plecau, ceea ce o irită încă şi mai mult.

Miranda se apropie de Clara. Cele două femei se priviră în ochi într-un duel mut şi surd pentru ceilalţi, cu excepţia Martei Gómez, care le observa.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, spuse Miranda, sper să ne revedem. Presupun că vă veţi întoarce la Bagdad la un moment dat; eu voi rămâne acolo cât timp va dura războiul, dacă n-o să fiu ucisă.

— Veţi rămâne la Bagdad?

— Da. Vom rămâne mulţi jurnalişti.

— De ce?

— Pentru că cineva trebuie să povestească ce se întâmplă, pentru că singurul mod de a încerca să opreşti oroarea este să relatezi despre ea. Dacă am pleca, ar fi şi mai rău.

— Mai rău pentru cine?

— Pentru toată lumea. Ieşiţi din castelul dumneavoastră, priviţi de jur împrejur şi veţi înţelege!

— Vă rog, scutiţi-mă de predici! M-am cam săturat să mi se vorbească tot timpul cu acest aer de superioritate.

— Îmi pare rău, n-aveam intenţia să vă supăr.

— Drum bun!

— Vă voi vedea la Bagdad?

— Cine ştie…

Picot se apropie de Miranda şi o trase de mână râzând,

pentru că elicopterul era pe punctul de a decola.

— Rămâi cu noi până plecăm! îi spuse el.

— N-ar fi o idee rea, dar mă tem că şefii mei n-ar înţelege.

Se sărutară pe obraji, şi el o ajută să urce în elicopter, apoi ridică mâna în semn de salut, în vreme ce aparatul se înălţa, pierzându-se la orizont.

— Se pare că v-aţi înţeles bine cu Miranda, îi spuse Clara supărată.

— Într-adevăr, este o femeie minunată. Mi-a făcut plăcere s-o cunosc şi sper să am ocazia s-o revăd în altă parte decât aici.

— O să rămână la Bagdad.

— Da, ştiu, e la fel de nesăbuită ca dumneavoastră. Amândouă credeţi într-o cauză şi sunteţi dispuse să vă puneţi pielea în joc ca să ajungeţi până la capăt.

— N-avem nimic în comun.

Clara era din ce în ce mai iritată.

— Nu, doar încăpăţânarea, dar asta este, cu siguranţă, comună tuturor femeilor.

— Pe noi, celelalte, lasă-ne în pace, interveni râzând Marta.

— Să ne întoarcem la lucru, oamenii ăştia ne-au întârziat, şi, cât timp suntem aici, trebuie să mergem mai departe, spuse Fabián.

— Fabián are dreptate. Apropo, ai putut vorbi cu Bagdadul? vru să ştie Marta.

— Da, Ahmed vine încoace. Cred că soseşte după-amiază, aşa că să vedem ce ne povesteşte şi vom hotărî după aceea. Dar, dacă va trebui să plecăm, o să-i cer lui Lion Doyle să fotografieze tot ce am găsit şi locul unde au apărut. Vreau să rămână foarte clar totul, pentru că, dacă vin băieţii Unchiului Sam şi aruncă bombele aici, toate astea vor dispărea. Nu vreau doar fotografii, vreau casete video, sper ca Lion să fie în stare să le realizeze.

— Ca de obicei, Yves se gândeşte la toate, observă Fabián.

— Nu e vorba că mă gândesc la toate, dar mi se pare că a sosit momentul retragerii şi vreau să fim pregătiţi, în cazul în care ar trebui să plecăm la repezeală.

— Bine, Yves, Lion pare un adevărat profesionist. Cel puţin

reportajul din *Arheologia ştiinţifică* e foarte bun.

— Şi tu, Marta, ai ieşit foarte bine, răspunse Picot.

— Aş vrea să vorbim despre viitorul plan de lucru, şi dacă rămâneţi, şi dacă plecaţi, interveni Clara.

— Treaba este gata, ne rămâne doar să găsim Biblia de Lut şi, de altfel, iată templul, peste două sute de tăbliţe în stare bună, resturi de ceramică, statui… Expediţia a fost un succes. Nu regret că am venit. Marta, Fabián, voi?

— Ştii că nici noi. A fost o experienţă deosebită să lucrăm în aceste condiţii. Cred că am devenit nişte roboţi, iar jurnaliştii ne-au amintit că există şi o altă realitate. Nu mă deranjează să continuăm, dar îţi mărturisesc că nici nu mă deranjează să ne întoarcem. Tu, Marta?

— Eu, Fabián, în afară de faptul că mi-e dor de o baie bună, trebuie să spun că nu mi-ar plăcea să plec fără să fi găsit Biblia de Lut.

Clara o privi pe Marta cu recunoştinţă. Ajunsese să o aprecieze pe profesoara severă în stare să i se impună în mod firesc chiar şi lui Picot.

— Căutam o legendă şi am dat peste o realitate. Nu e de ajuns? întrebă Fabián.

— Căutam Biblia de Lut şi am găsit un templu, nu e rău, dar… eu aş forţa timpul ceva mai mult, insistă Marta.

— Nu e o problemă să forţăm timpul, ci faptul că americanii sunt pe punctul de a bombarda, ai auzit şi tu, şi nu sunt dispus să ne punem viaţa în primejdie. Am adus o grămadă de oameni, studenţi care au toată viaţa înainte şi cărora nu le putem cere să rişte săpând în continuare, doar-doar om găsi tăbliţele alea, protestă Picot.

— Yves, ştiu că ai dreptate, dar, ca să-ţi spun adevărul, am chef să rămân, afirmă Marta.

— Ar fi o prostie. Ştii că, dacă izbucneşte războiul, misiunea arheologică se va duce pe apa sâmbetei, bărbaţii vor fi obligaţi să se înroleze şi va începe acel atât de omenesc „scapă cine poate”.

— Ştiu, Fabián, ştiu. Îmi exprim doar un sentiment, nimic mai mult. Dacă ne întoarcem, ne întoarcem împreună, nu sunt

deloc o aventurieră sinucigaşă.

— În orice caz, Clara, mi se pare potrivit să recapitulăm ceea ce s-a făcut şi ceea ce rămâne de făcut. Dacă vă convine, vom face acest lucru după ce vom vorbi cu soţul dumneavoastră, în cazul în care soseşte după-amiază, aşa cum era prevăzut. De acord?

Clara aprobă propunerea lui Picot. Nu avea de ales.

28

Robert Brown ieşi din biroul lui George Wagner, mentorul său. Preşedintele fundaţiei Lumea Antică era mulţumit de rezultatul întrevederii. Acum, nu mai rămânea decât ca Paul Dukais să se priceapă să ducă la bun sfârşit planul stabilit şi, mai ales, se gândi el, ca nebunul de Alfred Tannenberg să nu zădărnicească toată operaţiunea de dragul proastei lui de nepoate.

Nu se înşela. Ştia că, fără Tannenberg, operaţiunea n-ar fi posibilă, că totul depindea de bătrânul acela bolnav, de care mulţi încă se mai temeau.

Îl sună pe mobil pe Paul Dukais şi îl convocă la biroul său o oră mai târziu. Operaţiunea Adam era pe punctul de a începe. Chiar el o numise astfel, ca o aluzie la faptul că Dumnezeu îl făcuse pe primul om din lutul anticei Mesopotamii.

În vremea asta, mentorul său vorbea la telefon cu un bărbat, la mii de kilometri distanţă. Enrique Gómez aştepta de zile bune apelul prietenului său.

— Aşadar, va fi pe 20… spunea Enrique Gómez.

— Da, pe 20 martie, mi s-a confirmat acum câteva ore.

— Dukais are totul pregătit?

— Robert zice că da. Şi tu?

— Nicio problemă. Când transportul o să ajungă aici, îl voi prelua, cum am făcut şi în alte ocazii.

— De data asta, va sosi la bordul unui avion militar.

— Ştiu, dar omul de legătură pe care mi l-ai dat la baza militară este deja sub control şi a încasat în avans o parte din onorariu. Ştie, de asemenea, ce i se poate întâmpla dacă i-ar trece prin minte să şovăie sau să ne facă probleme.

— Ai vorbit cu el?

— Eu? Nu, mă folosesc în continuare de o persoană care mi-a fost credincioasă de când am ajuns aici. Ţi-am vorbit despre el,

despre Francisco…

— Să n-ai încredere în nimeni.

— Loialitatea lui Francisco este una bine plătită.

— Ai stabilit legătura cu cumpărătorii?

— Cu cei obişnuiţi, dar, mai întâi, vreau să văd materialul. Cum vei face loturile?

— Robert Brown dispune de un om competent, Ralph Barry, un fost profesor la Harvard, expert în zona aceea. Va fi în Kuwait când va sosi materialul. Ahmed Husseini a pus la punct o listă provizorie.

— Bună idee. Ştii, George, cred că ar trebui să ne gândim la retragere. Suntem prea bătrâni ca să mai continuăm cu povestea asta.

— Bătrâni? Nu, nu suntem bătrâni. Bineînţeles că eu n-o să accept să mor cu o pătură pe genunchi, privind pe fereastră. Nu-ţi face griji, Enrique, totul o să fie bine, te vei putea bucura de o viaţă liniştită la Sevilla, întotdeauna mi-a plăcut oraşul tău, şi ceea ce mă surprinde cel mai mult e cum ai reuşit să te integrezi acolo.

— Dacă n-ar fi fost Rocío, n-aş fi reuşit.

— Ai dreptate, ai avut noroc cu soţia ta.

— Ar fi trebuit să te însori şi tu…

— Nu, n-aş fi suportat, cu asta chiar n-aş fi reuşit să mă prefac.

— Ştii? Până la urmă, te obişnuieşti.

— Niciodată nu m-aş putea obişnui să am lângă mine trupul unei femei.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi câteva clipe, lăsându-şi mintea să rătăcească.

— Aşadar, pe 20 va începe războiul.

— Da, pe 20. O să-l sun chiar acum pe Frank.

* * *

Frank Dos Santos vorbea însufleţit, călărind alături de fiica sa, Alma.

— Mă bucur că m-ai convins să te însoţesc. A trecut prea multă vreme de când nu m-am mai suit pe un cal.

— Te-ai cam lenevit, tată.

— Nu, fata tatei, muncesc prea mult.

Sunetul agasant al mobilului întrerupse conversaţia. Alma se încruntă, supărată că nu putea să se bucure în continuare de momentul acela de linişte alături de tatăl ei.

— Bună, George! Păi, unde să fiu? Călăresc cu Alma, dar sunt prea bătrân pentru asta, mă dor toate oasele.

Frank Dos Santos tăcu, ascultându-l pe prietenul său, care îi repeta acelaşi lucru ca lui Enrique Gómez: războiul avea să înceapă pe 20 martie.

— De acord, am totul pregătit. Clienţii mei sunt nerăbdători să vadă marfa. Ahmed va fi în stare să pună mâna pe lista de obiecte pe care ţi-am trimis-o? Pentru că, dacă reuşeşte, afacerea va fi perfectă. Bine, o să te sun, oamenii mei sunt pregătiţi pentru ziua Z.

Vârî mobilul în buzunar şi oftă, ştiind că fiica sa îl observa.

— În ce afaceri te-ai băgat acum, tată?

— În cele dintotdeauna, fiica mea.

— Odată şi odată, va trebui să-mi povesteşti câte ceva.

— Mulţumeşte-te să cheltuieşti banii pe care-i câştig.

— Dar, tată, sunt singura ta fiică.

— De asta eşti favorită, răspunse râzând Dos Santos. Hai, să ne întoarcem acasă!

* * *

Robert Brown, însoţit de Ralph Barry, aştepta sosirea lui Paul Dukais. Preşedintele agenţiei Planet Security întârzia, ca de obicei.

— Hai, Robert, calmează-te, o să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Dar, Ralph, omul ăsta mereu întârzie. Crede că poate dispune de timpul celorlalţi, m-am săturat de el!

— În branşa lui, e cel mai bun. Aşa că n-avem de ales.

— Nimeni nu e de neînlocuit, Ralph, nimeni, nici chiar Paul.

Când Paul Dukais intră surâzător în birou, Robert Brown pufni de necaz.

— Se poate şti de ce râzi?

— Tocmai m-a sunat nevastă-mea să-mi spună că are o migrenă şi că de aceea n-o să mergem astă-seară la operă. Ce

noroc pe capul meu!

Ralph Barry nu se putu împiedica să nu zâmbească la rândul său. Nu se înşela în privinţa lui Dukais, ştia că sub aparenta-i vulgaritate era un om inteligent, cu o minte meticuloasă, mult mai cult decât lăsa să se vadă şi, mai ales, în stare de orice.

— Băieţii de la Pentagon au stabilit deja data invadării Irakului. Va fi pe 20 martie, i-o trânti Robert Brown.

— Invadare? Aşadar, n-o să ne mulţumim doar să bombardăm.

— Invadare. Vom intra în Irak ca să rămânem.

— Cu atât mai bine pentru afaceri! Cu cât soldaţii noştri vor ajunge mai devreme, cu atât mai repede vom începe să câştigăm bani.

— Ralph pleacă în Kuwait. Vorbeşte cu colonelul ăla al tău, Fernández, să-i organizeze un comitet de primire.

— Nu e colonel, e fost colonel, şi Mike se află deja în zonă. O să-l sun, nu-ţi face griji. Dar, mai înainte, trebuie să-l anunţăm pe Yassir, pentru că azi pleacă la Safran. Alfred a trimis vorbă să-l cheme, ca şi pe Ahmed. Bătrânul nu lasă frâiele din mână.

— Bine, atunci, ia legătura cu el. Trebuie să-i dăm de ştire şi lui Alfred.

— O poate face Yassir, propuse Dukais.

— Niciunul dintre noi nu-l poate suna. Ştii şi tu foarte bine că acum sunt interceptate toate comunicaţiile.

— Voi folosi curierul obişnuit, pe nepotul lui Yassir, care trăieşte la Paris. E omul lui Alfred. Îi datorează acestuia tot.

— Şi unchiul lui? vru să ştie Ralph.

— Yassir este unchiul lui, într-adevăr, dar loialitatea nepotului merge către Tannenberg. Îi datorează tot ce este, aşa că, în cazul în care nu e sigur, va paria pe Alfred.

— Mai sunt cincisprezece zile, şopti Ralph Barry.

— Da, dar totul este pregătit, nu-ţi face griji. Am încredere în Mike Fernández, şi, dacă el zice că toată operaţiunea e bine unsă, atunci aşa e, susţinu Dukais.

— Eu în Alfred am încredere. El ştie cum se fac treburile astea. Aşa că nu te mai împăuna atâta. Singura problemă a lui Alfred este nepoata lui, faptul că se încăpăţânează să-i lase o

moştenire care nu e doar a lui.

— Avem oameni în tabăra arheologilor. Fata n-are de ce să fie o problemă.

— Dacă îi atingem un fir de păr, operaţiunea se va duce pe apa sâmbetei, nu-l cunoşti pe Alfred, afirmă Robert Brown.

— Tu ai spus că, dacă ar fi necesar să acţionăm, o vom face…

— Doar dacă ar fi necesar, absolut obligatoriu… Fireşte, nimeni şi nimic nu poate zădărnici operaţiunea, asta e clar pentru toată lumea, nu-i aşa?

— Oamenii vor hotărî la faţa locului. Să sperăm că îi vor putea manipula pe Alfred şi pe nepoata aia a lui.

— Să facă exact ce trebuie să facă, dar, dacă dau greş, sunt nişte oameni morţi. Bine, vrei să începem noi demersurile sau vorbeşti tu personal cu oamenii noştri de legătură de la Pentagon?

— Nu-ţi face griji, mă ocup deja de restul operaţiunii. Iar tu, Ralph, ar trebui să pleci cât mai curând.

— Plec mâine.

— Splendid. Aşadar, vom ataca pe 20. Era şi timpul! O să-i cam ţâţâie fundul pramatiei ăleia de Saddam.

— Nu fi vulgar, scuteşte-mă de expresiile astea ale tale, protestă Robert Brown.

— Hai, Robert, nu mai face pe delicatul, suntem la tine în birou, nu ne aude nimeni.

— Te aud eu, şi asta e de ajuns.

— Acum o să vă certaţi? întrebă Ralph.

— Nu, n-o să ne certăm, o să ne punem pe treabă. Plec. Am multe de făcut.

Paul Dukais ieşi din biroul lui Brown fără să-şi ia la revedere. Preşedintele fundaţiei Lumea Antică îl deranja cu manierele lui rafinate. La urma urmei, nu era decât un delincvent la fel ca el, pentru că asta erau, îşi spuse Dukais; uneori, marile afaceri nu sunt altceva decât mari acte de delincvenţă organizată. Totul depindea de cine le săvârşea şi în ce fel şi, mai cu seamă, important era să nu fii prins.

Nu, Brown nu era mai bun decât el, deşi era un fudul, fost

student al celor mai bune universităţi americane.

* * *

Ahmed Husseini şi Yassir se aflau în elicopter cu căştile antifonice pe urechi, când un soldat se apropie în fugă de aparat făcând semne să nu decoleze.

Cei doi bărbaţi îl priviră intrigaţi pe soldatul care, roşu din pricina cursei, se opri şi îi înmână lui Yassir un plic închis.

— A fost trimis de la birou. Mi s-a spus că e foarte urgent.

Yassir luă plicul şi, fără să-i mulţumească soldatului, scoase dinăuntru o foaie de hârtie scrisă pe o singură faţă.

> Domnule, aţi primit un e-mail de la nepotul soţiei dumneavoastră, cel care trăieşte la Roma. Spune că, în ziua de 20 martie, va veni să vă vadă, împreună cu nişte prieteni, şi că e urgent ca dumneavoastră să o ştiţi; nu vrea să-i spuneţi soţiei dumneavoastră, şi nici restului familiei, pentru că vrea să le facă o surpriză, dar zice că va trebui să le-o spuneţi prietenilor dumneavoastră. A insistat că trebuie să aflaţi imediat că va veni.

Vârî hârtia în plic şi plicul în buzunarul hainei, apoi îi făcu semn pilotului să decoleze. Dukais îi confirma data izbucnirii războiului. Trebuia să i-o spună lui Ahmed şi, fără doar şi poate, lui Alfred. De fapt, mesajul acela era pentru bătrân, nu pentru el. Oamenii primeau ordine doar de la Alfred Tannenberg; chiar şi ştiindu-l pe moarte, tot se temeau de el. Aveau motive să se teamă. O ştia şi el foarte bine.

La căderea nopţii, elicopterul ateriză la câteva sute de metri de Safran. Luminile din case sclipeau ca nişte licurici şi vântul adia încărcat de răcoare.

Ayed Sahadi şi Haydar Annasir îi aşteptau cu un jeep ca să-i transporte în centrul taberei.

— Ce-i cu tine, Haydar, te văd necăjit?! îl întrebă Ahmed pe omul de încredere al lui Tannenberg.

— Să trăieşti în satul ăsta a devenit de nesuportat. Sunt de prea multe luni aici.

— Cineva trebuie să ţină socotelile acestei misiuni arheologice, şi domnul Tannenberg are încredere în tine, răspunse Ahmed Husseini.

— Soţia ta te aşteaptă împreună cu domnul Tannenberg; la fel, Picot şi statul lui major. Sunt nervoşi, pentru că jurnaliştii pe care ni i-ai trimis au spus că războiul e inevitabil şi că, aşa cum stau lucrurile, Bush va ataca într-una din zilele astea, explică Haydar Annasir.

— Da, mă tem că au dreptate. Sunt manifestaţii în toată Europa, chiar şi în Statele Unite, dar preşedintele Bush a pus în funcţiune maşina de război şi nu va da îndărăt.

— Aşadar, ne vor ataca, spuse Ayed Sahadi, care, până în momentul acela, fusese tăcut.

— Da, aşa se pare, fu răspunsul laconic al lui Ahmed, dar pentru moment trebuie să rămâi aici. Colonelul mi-a comunicat că putem dispune în continuare de tine.

Ayed Sahadi îi informă că Yassir avea să se instaleze în casa primarului, în vreme ce Ahmed urma să împartă casa cu soţia sa şi cu Tannenberg.

* * *

Întâlnirea dintre Clara şi Ahmed se dovedi stânjenitoare. Dintr-odată, nu ştiau cum să se poarte unul cu celălalt, şi nici ce să-şi spună.

— Va trebui să dormi în odaia mea, am instalat un pat de campanie, îmi pare rău, dar ar fi greu să explic că nu dormi aici; prefer ca, pentru moment, să nu existe comentarii despre noi.

— Mi se pare corect. Singurul lucru pe care îl regret este că o să te incomodez din lipsă de spaţiu.

— Va trebui să ne descurcăm cu ce avem. Până când rămâi?

— Nu ştiu, imediat ce vorbesc cu bunicul tău, ar trebui să plec, am de rezolvat treburi care nu pot aştepta. Bunicul tău o să-mi spună ce vrea să fac.

— Fireşte, doar te plăteşte pentru asta.

Clarei îi păru rău că pronunţase această frază, dar nu mai era cale de întoarcere şi, pe deasupra, voia ca el să ştie că nu o va mai putea înşela niciodată.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre faptul că lucrezi pentru bunicul meu, că participi la cine ştie ce afacere de-a lui şi că te plăteşte pentru asta. Sau nu-i adevărat?

— Ba da, este adevărat.

— Bine, aşadar, la asta m-am referit.

— Ai spus-o într-un fel…

— Am spus-o în felul meu, n-am chef să fiu diplomată.

— Până acum, am evitat confruntarea dintre noi, nu mi-ar plăcea să terminăm prost.

— Nu, n-o să ne confruntăm, pentru că nu vreau să mă confrunt cu tine. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Bunicul meu vrea să vă vadă cât mai degrabă.

— Lasă-mi un minut să mă aranjez şi apoi mă duc să-l văd.

— Trebuie să-l aştepţi pe Yassir, vrea să vă vadă pe amândoi. Când sunteţi gata, anunţaţi-o pe Fatima.

Clara se îndreptă spre odaia bunicului ei. Medicul tocmai îi făcea o injecţie. Cu mai puţin de zece minute în urmă, terminase de făcut o transfuzie de sânge care părea să fi readus culoarea în obrajii scofâlciţi ai lui Alfred Tannenberg.

Salam Najeb o privi pe Clara şi îi făcu semn să se apropie.

— Sper ca transfuzia şi injecţiile să-l facă pe domnul Tannenberg să se simtă mai bine şi să poată face faţă muncii din următoarele zile. Dar, i-am spus-o deja şi lui, va trebui să-i facem zilnic o transfuzie, este singurul mod de a… de a… mă rog, de a se simţi în formă.

— Vă mulţumesc foarte mult, şopti Clara.

— Mă simt mult mai bine, îi asigură Alfred Tannenberg.

— Dar este o ameliorare temporară, insistă doctorul Najeb.

— Ştiu că nu-mi puteţi oferi mai mulţi ani de viaţă, dar măcar menţineţi-mă în această stare până când o să vă spun eu.

Tonul vocii bătrânului nu lăsa loc de replică.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, domnule.

— Dacă reuşiţi, nepoata mea va fi extrem de generoasă cu dumneavoastră.

— Bineînţeles, bunicule.

Clara se apropie de bunicul ei şi îl sărută pe frunte. Mirosea

a săpun.

Salam Najeb îndeplinise instrucţiunile bunicului şi ale ei înseşi: îi ceruseră să facă orice voia, dar Alfred trebuia să pară îndeajuns de sănătos pentru ca nimeni să nu se îndoiască de poziţia lui de şef. Medicul fusese de acord cu aceste cerinţe. Cu banii pe care urma să îi primească, nu mai trebuia să-şi facă nicio grijă pentru următorii ani.

— Bine, doctore, credeţi că bunicul meu poate să iasă din dormitor şi să suporte o conversaţie scurtă în camera de zi? întrebă Clara.

— Da, dar nu prelungiţi prea mult întrevederea, ar putea…

Câteva ciocănituri scurte în uşa camerei, urmate de intrarea Fatimei, îl întrerupseră pe medic.

— Domnul Yassir şi domnul Ahmed vă aşteaptă în camera de zi, anunţă Fatima.

— Bunicule, ridică-te şi ia-mă de braţ. Poţi?

— O să merg singur, n-o să mă agăţ nici măcar de braţul tău. Hienele alea ar crede că sunt pe moarte şi, chiar dacă e adevărat, nu trebuie s-o ştie, nu încă.

Clara deschise uşa şi ieşiră din odaie. Când intrară în camera de zi, Yassir şi Ahmed se ridicară în picioare.

— Domnule… reuşi Ahmed să spună.

— Alfred… fu singurul lucru pe care-l spuse Yassir.

Alfred Tannenberg îi măsură de sus până jos. Ştia că oamenii se aşteptau să-l vadă într-o stare mai proastă decât era. Îi privi cu răutate, râzând cu poftă.

— Credeaţi că aţi venit la înmormântarea mea? Aerul din Safran îmi face bine şi faptul că sunt cu Clara îmi dă putere să trăiesc, iar pofta de viaţă nu-mi lipseşte.

Niciunul din cei doi bărbaţi nu răspunse, schiţară un zâmbet, aşteptând ca Tannenberg să ia loc, dar acesta preferă să se plimbe prin camera de zi, observându-i pe furiş.

— Bunicule, ai nevoie de ceva?

— Nu, copila mea, nu vreau nimic, doar apă, dar cu siguranţă că musafirilor noştri le este foame. Să aducă Fatima ceva de mâncare, avem multe de vorbit.

Cei trei bărbaţi rămaseră singuri. Alfred Tannenberg îi

domina prin simpla lui prezenţă. Ştia că Ahmed şi Yassir credeau că aveau să-l găsească într-o stare mai proastă de sănătate şi râdea în sinea lui de stupoarea pe care cei doi bărbaţi nu reuşeau să şi-o ascundă.

Yassir îi înmână lui Alfred nota nepotului său. Acesta o citi şi o vârî în buzunarul hainei.

— Aşadar, războiul va începe pe 20 martie. Bine, cu cât mai repede, cu atât mai bine, oamenii mei sunt pregătiţi. Ai făcut ce ţi-am cerut? îl întrebă el pe Ahmed.

— Da. A fost o treabă complicată. Oricât de incredibil ar părea, nu tot patrimoniul muzeelor e catalogat. A trebuit să cheltuiesc mai mult decât era prevăzut pentru ca anumite persoane de încredere să-mi dea o listă a celor mai importante opere pe care le avem în fiecare muzeu. I-am predat listele lui Yassir, aşa cum mi-ai spus.

— Ştiu. Enrique şi Frank au stabilit deja legătura cu clienţii lor şi există un număr important de cumpărători dispuşi să pună mâna pe comorile acestei ţări. Şi George şi-a anunţat clienţii prin Robert Brown, aşa că afacerea e pregătită. Ce se întâmplă cu Bereta Verde a lui Dukais?

Yassir îşi drese vocea înainte de a răspunde. Ştia că lui îi pune această întrebare.

— Şi Mike Fernández e gata. Oamenii lui se află unde ai spus că trebuie să se afle. Nu vor fi probleme cu transportul mărfii. Nu ne rămâne decât să aşteptăm.

— Asta e cea mai mare operaţiune de vânzare de opere de artă pe care am făcut-o vreodată, afirmă Tannenberg. De fapt, facem o favoare omenirii salvând patrimoniul artistic al Irakului. Dacă nu-l scoatem de aici, bombele îl pot distruge şi, în plus, odată ce va izbucni războiul, hoardele vor încerca să pună mâna pe tot ce este de valoare, fără să fie în stare să deosebească o tăbliţă de un cilindru sumerian.

Nici Yassir, nici Ahmed nu răspunseră la comentariul lui Tannenberg. Erau jefuitori, într-adevăr, dar nu li se părea necesar să se mai aducă în discuţie comportamentul lor reprobabil.

— Câte piese socoteşti că vom putea scoate? îl întrebă

Tannenberg pe Ahmed.

— Dacă totul merge bine, peste zece mii. Am făcut o listă exhaustivă cu ceea ce trebuie să ia oamenii din fiecare muzeu. Au planuri amănunţite ale fiecăruia în parte, cu locurile unde se află piesele cele mai importante. Sper să nu pricinuiască distrugeri…

— Cât eşti de sentimental! râse Tannenberg. Vom jefui, vom jefui această ţară, o vom lăsa fără nicio piesă de valoare, şi tu îţi faci griji ca oamenii noştri să ducă operaţiunea până la capăt, fără să le cadă vreo tăbliţă.

Ahmed strânse din dinţi umilit. Simţea râsul lui Alfred Tannenberg ca pe o palmă.

— De cum vor începe bombardamentele, echipele vor intra în muzee. Trebuie să pună mâna pe piesele valoroase în cel mai scurt timp posibil şi să iasă din ţară imediat. Nu va fi o problemă să ajungă în Kuwait; să sperăm că, acolo, Bereta Verde va şti să-şi facă treaba, insistă Tannenberg.

— Şi tu ce o să faci? Până când stai aici?

Întrebarea lui Yassir nu îl luă prin surprindere. De fapt, Tannenberg o aştepta, ştia cât de nerăbdător era acesta.

— Asta nu e problema voastră, dar nu-ţi face griji, Yassir, n-o să mor de bombele prietenilor noştri. Când o să le dea drumul, voi fi într-un loc sigur, încă nu m-am hotărât să mor.

— Şi Clara? întrebă Ahmed.

— Clara o să plece. Încă mai trebuie să hotărăsc dacă o să meargă cu echipa lui Picot sau dacă o trimit la Cairo, veni răspunsul lui Tannenberg.

— Nu mai e mult timp, ceva mai mult de cincisprezece zile, dacă americanii atacă pe 20, insistă Ahmed.

— Dacă o să fie nevoie, o să-ţi spun când o să plece Clara. Mai avem câteva zile ca să încercăm să găsim Biblia de Lut.

— Dar nu mai e timp! protestă Ahmed.

— Ce ştii tu? Nimeni nu ţi-a cerut părerea, aşa că abţine-te! Ascultă ordinele şi mulţumeşte-te cu banii; în felul ăsta, ai să scapi cu viaţă.

Tannenberg îşi turnă un pahar cu apă şi o bău încetişor. Nici Ahmed, nici Yassir nu se atinseseră de mâncarea pe care le-o

servise Fatima. Cei doi bărbaţi erau încordaţi, şi din acest motiv nu puteau să-şi abată atenţia de la bătrân.

— Bine, să terminăm de revăzut operaţiunea. Acum, o să-l chem pe Haydar Annasir ca să pun la punct ultimele detalii financiare. O să câştigăm bani mulţi, dar a şi trebuit să investim mult. Oamenii mei ştiu întotdeauna că au în bancă în avans un depozit garantat, pentru ca familiile lor să-şi ia partea, în cazul în care ei ar suferi vreun necaz.

* * *

Fatima nu permise nimănui, cu excepţia lui Haydar Annasir şi, mai târziu, a lui Ayed Sahadi, să intre în camera de zi. Tannenberg îi dăduse instrucţiuni precise: nici măcar Clara nu trebuia să-i întrerupă. Nici doctorul, doar în cazul în care l-ar chema el.

Clara luă cina cu Picot şi cu restul echipei. Era nervoasă. Prezenţa lui Ahmed o iritase. Nu avea să fie uşor să împartă odaia cu el, nici măcar pentru o noapte. Mai rău decât atât, îl simţea ca pe un străin.

— Când îl vom vedea pe soţul dumneavoastră? întrebă Fabián.

— Presupun că mâine. Astă-seară s-a întâlnit cu bunicul meu, vor termina târziu.

— Rămâneţi în Irak sau veţi încerca să plecaţi înainte să izbucnească războiul? vru să ştie Marta.

— Nimeni nu ştie când va începe războiul. Jurnaliştii care au fost aici n-au dat nimic drept sigur. Spuneau că, după cum cred ei, războiul e inevitabil, dar nimeni n-are cum să ştie ce se va întâmpla, răspunse Clara.

— Ăsta nu e un răspuns, o provocă Marta.

— Este singurul pe care vi-l pot da. În orice caz, vreau să rămân aici până când… mă rog, până când va deveni imposibil de stat. După aceea, voi vedea. Dacă izbucneşte războiul, o să vedem atunci unde mă aflu şi ce pot face ca să supravieţuiesc.

— Veniţi cu noi!

Invitaţia lui Picot o lăsă fără glas, dar se gândi că tonul indiferent al acestuia nu lăsa loc îndoielii despre cât de puţin îi păsa de soarta pe care ea ar putea să o aibă.

— Vă mulţumesc, o să ţin seama de propunerea dumneavoastră. Îmi acordaţi azil politic? răspunse ea, încercând să fie ironică.

— Eu? Mă rog, dacă nu mai e nimic de făcut, ne vom strădui să vi-l dea cineva. Fabián, crezi că o putem introduce fraudulos când ne întoarcem?

— N-o luaţi în bătaie de joc, le spuse Marta. Şi Clara e la strâmtoare şi trebuie s-o ajutăm.

Rămaseră tăcuţi, iar Lion Doyle profită de tăcere ca să-i ceară ceva Clarei.

— Ştiţi deja că Yves vrea să-i fac un amplu reportaj despre tot ce aţi găsit aici. Mâine voi începe să fotografiez tot şi pe toată lumea. Credeţi că bunicul dumneavoastră ar poza pentru mine? Nu i-aş răpi mult timp, dar mi se pare drept ca o persoană care a investit atât de mult în povestea asta… în sfârşit, să fie recunoscut pentru această contribuţie.

— Bunicul meu este om de afaceri, el finanţează o parte din această expediţie. Nu cred că va dori să apară în niciun fel de reportaj, chiar dacă l-aş ruga.

— Vă mulţumesc. Chiar dacă bunicul dumneavoastră e un om modest, cred că ar trebui să pozeze, măcar cu dumneavoastră.

— V-am spus că o să-l întreb, dar nu mai insistaţi.

— Eu aş vrea să rămân.

Vocea suavă a lui Gian Maria îi readuse pe toţi la realitate. Clara îl privi cu drag. Ajunsese să-i poarte o autentică afecţiune preotului, care o urma pretutindeni, de parcă ar fi fost un câine de pază. Gian Maria suferea când ea dispărea sau când o pierdea de sub ochi. Îi dovedea un devotament care o mişca şi nu înţelegea de ce l-ar fi meritat.

— Până când n-o să vorbim cu Ahmed, e mai bine să nu luăm hotărâri, afirmă Yves Picot.

— În regulă, dar, dacă Clara rămâne să lucreze, o să rămân şi eu, fu răspunsul lui Gian Maria.

— Dar ce spuneţi! Nu puteţi rămâne aici. Dacă începe războiul, credeţi că veţi putea continua să lucraţi? N-o să rămână niciun om care să vă ajute, vor fi mobilizaţi sau, în

orice caz, n-o să sape în vreme ce bombele cad în jurul lor.

Picot era furios. Şi lui ajunsese să-i fie drag Gian Maria. Se simţea responsabil pentru ceea ce i s-ar putea întâmpla.

— Aveţi dreptate, dar, dacă rămâne Clara, rămân şi eu, insistă preotul.

— Gian Maria, nu fi încăpăţânat! îl somă Marta.

— Când se va termina războiul, poate că ne vom întoarce, îi spuse Fabián în chip de consolare.

Clara tăcu, fără să ştie ce să spună. O surprindea fermitatea cu care Gian Maria insista să rămână cu ea. Preotul îi dovedea o loialitate pe care nu şi-ar fi putut-o imagina vreodată.

Discuţia continuă, pentru că restul membrilor echipei interveniră ca să încerce să-l convingă pe Gian Maria că trebuia să se întoarcă împreună cu ei, dar strădania lor se dovedi zadarnică.

Gian Maria rămase aşezat în uşa locuinţei pe care o împărţea cu Ante Plaskic şi cu Lion Doyle.

N-avea chef să doarmă şi îi plăcea în mod special să fie singur când toată tabăra dormea.

Îşi aprinse o ţigară şi îşi lăsă privirea să rătăcească pe cerul înţesat de stele. Simţea nevoia să-şi pună ordine în cuget. Era aici de multe luni de zile, şi uneori se întreba cine este, cine a fost, ce va fi de el.

Credinţa lui în Dumnezeu continua să fie de neclintit. Ăsta era singurul lucru care nu se schimbase; n-avea îndoieli nici asupra vocaţiei sale sacerdotale. Nu voia să fie altceva decât preot, dar i se părea un sacrificiu insuportabil să se întoarcă la liniştea locuinţei sale din mănăstire unde trăise de când devenise preot. Înainte de a pleca din Roma, viaţa lui se desfăşura fără spaime. Pentru el fusese o surpriză când superiorul lui îl trimisese să primească spovedanii la bazilica San Pietro. Mai întâi, se simţise copleşit de răspundere şi îşi manifestase îndoielile asupra pregătirii sale ca să primească spovedania pelerinilor sosiţi din toate colţurile lumii, dar superiorul său îl convinsese că acela era locul de unde trebuia să slujească Biserica. „Vaticanul, îi spusese el, are nevoie şi de tineri, de preoţi tineri care să ia contact cu realitatea lumii, şi,

pentru asta, nimic nu e mai potrivit decât un confesional din bazilica San Pietro.”

De aceea, atunci când nu studia sau când nu preda, asculta sufletele zbuciumate care veneau să-şi găsească alinarea, convinse fiind că acolo, la Vatican, erau mai aproape de iertarea lui Dumnezeu.

Trebuia să se întoarcă, dar nu mai putea fi acelaşi. Avea să îi lipsească viaţa în aer liber, camaraderia pe care o cunoscuse alături de acea echipă eterogenă.

În fiecare zi, înainte ca tabăra să se trezească, el se ridica din pat şi, după ce se ruga, ţinea slujba. O slujbă în care se întâlneau singuri, el şi Dumnezeu, căci nimeni nu-şi manifestase interesul de a participa, şi nici el nu ceruse nimănui să o facă.

La Roma avea să-i lipsească această senzaţie de libertate care i se cuibărise în suflet.

Se gândi la Clara şi îşi spuse că avea pentru ea o sinceră afecţiune. Tot încercând să o protejeze, o simţea ca pe o soră, o soră dificilă, cam neprietenoasă, dar soră.

Poate că sosise momentul să-i spună că se afla acolo ca să-i salveze viaţa sau măcar ca să încerce să împiedice să ridice mâna asupra ei. Dar nu, nu o putea face fără să încalce un secret, fără să-L trădeze pe Dumnezeu şi pe omul care i se spovedise.

Secretul confesiunii este sacru, aşa că nu-i putea explica nici măcar cum de ştia că avea să se încerce uciderea ei şi a lui Alfred Tannenberg, a amândurora.

Clara se apropie încet de poarta casei lui Gian Maria şi se aşează lângă el. Îşi aprinse şi ea o ţigară şi-şi lăsă privirea să rătăcească în zare.

— Nu trebuie să rămâneţi, profesorul Picot are dreptate.

— Ştiu, dar o să rămân. N-aş fi liniştit, ştiindu-vă aici.

— Poate că bunicul meu o să mă oblige să plec la Cairo.

— La Cairo?

— Da, ştiţi că o parte a familiei mele este de acolo. Avem o casă, unde vă invit să veniţi când doriţi.

— Să-nţeleg că totuşi plecaţi? o întrebă el, fără să-şi ascundă îngrijorarea.

— Voi rezista cât voi putea de mult, dar, dacă izbucneşte războiul, e posibil ca bunicul meu să mă oblige să plec. Dumneavoastră, care sunteţi bun, I-aţi putea cere lui Dumnezeu să ne ajute să găsim tăbliţele acelea.

— O să-i cer, dar cereţi-l şi dumneavoastră. Vă rugaţi vreodată?

— Nu, niciodată.

— Sunteţi musulmană?

— Nu, nu sunt nimic.

— Chiar dacă nu sunteţi practicantă, tot aveţi vreo religie.

— Mama mea era creştină, eu sunt botezată, dar n-am călcat niciodată într-o biserică, nici n-am intrat în vreo moschee, nici măcar din curiozitate.

— Atunci, de ce această obsesie pentru a găsi Biblia de Lut? Doar din vanitate?

— Sunt copii care cresc ascultând poveşti cu zâne şi cu prinţi fermecaţi. Eu am crescut ascultându-l pe bunicul meu vorbind despre Biblia de Lut. Îmi repeta că spera ca eu s-o găsesc şi îmi spunea poveşti în care eu eram eroina, un arheolog care găsea o comoară, comoara cea mai importantă din lume, Biblia de Lut.

— Şi vreţi ca visul din copilărie să devină realitate.

— Dumneavoastră tot nu credeţi că Patriarhul Avraam i-a vorbit unui scrib despre Creaţie.

— Biblia nu spune nimic în această privinţă şi e atât de precisă în relatarea istoriei Patriarhului…

— Dumneavoastră ştiţi că arheologia n-a găsit câteva dintre oraşele descrise în Biblie şi nici măcar nu certifică existenţa unora dintre personajele sale, dar, cu toate acestea, credeţi în tot ce spune Cartea Sfântă.

— Clara, eu nu spun că n-ar exista o Biblie de Lut. Avraam a trăit pe acest pământ, cunoştea legendele despre Facerea Lumii, despre Potop; a putut foarte bine să vorbească despre aceste legende cu cineva, sau poate că Dumnezeu i-a revelat Adevărul… nu ştiu. Sincer, tot nu ştiu ce să cred despre această poveste.

— Dar sunteţi aici, aţi muncit ca nimeni altul şi acum vreţi să rămâneţi. De ce?

— Dacă există Biblia de Lut, şi eu vreau s-o găsesc. Ar fi o descoperire extraordinară pentru creştini.

— Ar fi o descoperire precum cea a Troiei, sau a cetăţii Micene, sau a mormintelor faraonilor din Valea Regilor… Cine va găsi Biblia de Lut va intra în istorie.

— Vreţi să intraţi în istorie?

— Eu vreau să găsesc tăbliţele acelea ale bunicului meu, vreau să i le pot înmâna, vreau să-i îndeplinesc visul.

— Îl iubiţi mult.

— Da, îl iubesc nespus de mult pe bunicul meu şi… cred că el nu m-a iubit decât pe mine.

— Oamenii se tem de el, chiar şi Ayed Sahadi.

— Ştiu, bunicul meu… bunicul meu este exigent, îi place lucrul bine făcut.

Gian Maria nu vru să-i spună că oamenii susţineau că lui Alfred Tannenberg îi făcea plăcere durerea celorlalţi, că îi umilea pe cei supuşi lui şi că îi pedepsea cu sadism pe cei care i se împotriveau. Nu vru să-i spună nici tot ce ştia despre el.

Doar într-o ocazie Gian Maria se întâlnise cu Alfred Tannenberg, în urmă cu câteva zile, când, într-o seară, venise să-i predea Clarei o copie a traducerii ultimelor tăbliţe găsite.

Tannenberg citea aşezat în camera de zi, şi îl poftise să intre. Îl interogase amănunţit timp de cincisprezece minute, apoi păruse să se plictisească şi îl trimisese la poarta din stradă să o aştepte pe Clara să iasă. Gian Maria părăsise casa ştiind că văzuse în Tannenberg o manifestare a diavolului în persoană. Era sigur că Necuratul îşi făcuse cuib în bărbatul acela.

— Nu semănaţi cu bunicul dumneavoastră, afirmă preotul.

— Ba eu cred că da. Tatăl meu spunea că sunt la fel de încăpăţânată ca bunicul meu.

— Nu, nu mă refer la încăpăţânare, mă refer la sufletul dumneavoastră. Sufletul dumneavoastră nu este precum cel al bunicului dumneavoastră.

— Dar dumneavoastră nu-l cunoaşteţi pe bunicul meu, protestă Clara. Nu ştiţi cum este el.

— Am reuşit să vă cunosc pe dumneavoastră.

— Şi ce credeţi despre mine?

— Că sunteţi o victimă. Victima unui vis, cel al bunicului dumneavoastră. Un vis care nu v-a permis să aveţi propriile visuri şi care v-a determinat viaţa atât de mult, încât sunteţi prizonieră fără s-o ştiţi.

Clara îl privi stăruitor şi se ridică. Nu era supărată pe Gian Maria, nu putea fi supărată pe el, simţea că tot ce îi spusese era adevărat, şi, de altfel, preotul îi vorbise cu afecţiune, fără intenţia să o jignească, aproape întinzându-i mâna, ca să o călăuzească prin întuneric.

— Îţi mulţumesc, Gian Maria.

— Noapte bună, Clara, odihneşte-te!

Fatima o aştepta în poarta casei şi îi făcu un semn să nu vorbească. Apoi o conduse în odaia bunicului ei, unde Samira, infirmiera, îi făcea acestuia o injecţie sub privirea atentă a doctorului Najeb.

— A făcut un efort supraomenesc pentru a demonstra că se simte bine, şopti medicul.

— A avut vreo criză? vru să ştie Clara.

— De cum a ajuns în cameră, a leşinat. Noroc că Samira era aici, aşteptând să-i facă injecţia înainte de a adormi, altminteri nu ştiu ce s-ar fi întâmplat, explică doctorul Najeb.

Samira o ajută pe Fatima să-l culce pe bătrân, şi acesta întinse mâna spre Clara, care se aşeză lângă el.

— Ai mers prea departe. N-o să se mai repete, îl certă ea, în vreme ce-l mângâia pe mână.

— Mă simt bine, sunt doar obosit. Oamenii ăia erau ca nişte hiene, au venit să constate dacă am murit, ca să se arunce asupra mea. A trebuit să le demonstrez că, dacă se apropie, ei vor fi aceia care vor muri.

— Bunicule, n-ar trebui să ai încredere în mine?

— Am încredere în tine, eşti singura persoană în care am încredere.

— Atunci, explică-mi care este operaţiunea aceea atât de importantă, spune-mi ce vrei să se facă, iar eu îi voi obliga să-ţi îndeplinească ordinele. Pot s-o fac.

Alfred Tannenberg închise ochii, în vreme ce strângea mâna nepoatei sale. Pentru o clipă, fu ispitit să-i explice Clarei

amploarea operaţiunii Adam, astfel încât, în felul acesta, să se poată odihni, dar n-o făcu, pentru că ştia că, dacă o punea în acel moment pe nepoata sa în fruntea afacerii, prietenii şi duşmanii săi ar interpreta acest lucru ca pe un semn al slăbiciunii sale. De altfel, îşi spuse el, Clara nu era pregătită să trateze cu oamenii pentru care hotarul dintre viaţă şi moarte era uşor de trecut, în cazul în care ar fi vorba despre moartea celorlalţi.

— Doctore, vreau să rămân singur cu nepoata mea.

— Nu trebuie să vă obosiţi…

— Afară!

Fatima deschise uşa, hotărâtă să ducă la îndeplinire porunca lui Tannenberg. Samira ieşi prima, urmată de doctorul Najeb, apoi Fatima închise uşa în urma ei.

— Bunicule, nu te mai forţa…

— Americanii vor ataca pe 20 martie. Ai cincisprezece zile ca să găseşti Biblia de Lut.

Şocul veştii o făcu pe Clara să amuţească. Una era să fii încredinţat că avea să fie război, şi altceva, cu totul altceva, să ştii cu exactitate ziua în care urma să izbucnească.

— Aşadar, e inevitabil.

— Aşa este şi, mulţumită războiului, vom câştiga mulţi bani.

— Dar, bunicule…

— Hai, Clara, eşti femeie în toată firea şi presupun că ai învăţat deja că nu există o afacere mai rentabilă decât războiul. Eu întotdeauna am participat la războaie. Ne-am clădit averea graţie prostiei celorlalţi. Citesc în ochii tăi că nu vrei să-ţi spun adevărul, bine, s-o lăsăm baltă! Nu trebuie să spui nimănui că pe 20 o să înceapă războiul.

— Picot vrea să plece.

— Să se ducă, nu contează, doar că va trebui să te străduieşti să mai rămână câteva zile în plus, să plece de aici pe 17 sau pe 18. Până atunci, puteţi lucra.

— Şi dacă nu găsim tăbliţele?

— Vom fi pierduţi. Voi fi pierdut singurul vis pe care l-am avut în viaţă. Mâine o să vorbesc cu Picot. Vreau să-i propun ceva, pentru ca toată această muncă să nu fi fost în zadar şi,

mai ales, ca să te salvez.

— Mergem la Cairo?

— O să-ţi spun. Ah, şi ai grijă cu bărbatul ăla al tău! Nu te lăsa îmbrobodită.

— Eu şi Ahmed ne-am despărţit.

— Da, dar vei moşteni o avere uriaşă, iar eu sunt pe moarte. S-ar putea să încerce o reconciliere. Prietenii mei au încredere în el, îl ştiu un om capabil, motiv pentru care nu i-ar deranja ca el să-mi ia locul în fruntea afacerii, dacă eu mor.

— Pentru Dumnezeu, bunicule!

— Copila mea, trebuie să vorbim despre tot, nu e timp pentru delicateţuri. Şi acum, lasă-mă să dorm! Mâine, oferă-le oamenilor salariu dublu ca să muncească mai cu râvnă, trebuie să continue să dezgroape blestematul ăla de templu până vor găsi Biblia de Lut.

Când ieşi din odaia bunicului ei, Clara le găsi pe Samira şi pe Fatima aşteptând-o.

— Doctorul a spus să-l veghez în noaptea asta, explică Samira.

— I-am spus că pot rămâne eu… se plânse Fatima.

— Tu nu eşti infirmieră, îi răspunse Clara cu blândeţe.

— Dar ştiu să-l îngrijesc, fac asta de cincizeci de ani.

— Te rog, Fatima, du-te să te odihneşti. Casa asta nu funcţionează fără tine, şi, dacă nu dormi, aici va fi un adevărat haos.

O îmbrăţişă pe bătrâna servitoare şi îi făcu semn Samirei să intre în odaia bunicului ei. Apoi se îndreptă spre camera ei.

Ahmed citea stând pe patul de campanie. Clara observă că el nu-şi pusese pijamaua, doar nişte pantaloni scurţi şi un tricou.

— Noapte bună, Clara.

— Noapte bună.

— Pari epuizată.

— Chiar sunt.

— Te-am căutat, dar mi s-a spus că stai de vorbă cu preotul.

— Ne-am aşezat să fumăm o ţigară.

— V-aţi împrietenit?

— Da, e o persoană cumsecade, iar eu n-am cunoscut prea

mulţi asemenea oameni în viaţa mea.

— Bunicul tău se simte rău, nu-i aşa?

— Nu, şi mă mir că ai această impresie.

— Mă rog, s-a aflat până la Cairo.

— Presupun că Yassir este purtătorul acestor ştiri, dar sunt false. Bunicului meu nu i s-a înrăutăţit starea de sănătate, dacă asta vrei să ştii.

— Bineînţeles, are în continuare mintea limpede, dar pare… nu ştiu, mai fragil ca înfăţişare, mai slab.

— Dacă spui tu… Ultimele analize sunt excelente, aşa că nu te îngrijora că i s-ar întâmpla ceva.

— Hai, lasă ironiile!

— Nu sunt ironică, ştiu că ai vrea să-l vezi mort pe bunicul meu, că ai vrea să-l vezi pe lumea cealaltă, dar n-o să-ţi facă pe plac.

— Clara!

— Hai, Ahmed, că ne cunoaştem bine. Mi-a venit greu să observ, dar e evident că-l urăşti pe bunicul meu. Presupun că, în fond, te irită faptul că eşti angajatul lui.

Ahmed Husseini se ridică brusc şi strânse din pumni. Clara îl privi sfidător, ştiind că n-ar îndrăzni să ridice mâna, pentru că asta ar fi ca şi cum şi-ar semna sentinţa la moarte.

— Am crezut că vom putea să ne despărţim civilizat, fără să ne facem rău unul altuia, replică Ahmed, străbătând odăiţa ca să ia o sticlă cu apă minerală.

— Despărţirea noastră n-are nicio legătură cu adevărul.

— Şi care este adevărul, Clara?

— Că eşti un angajat al bunicului meu, că ai fost nevoit să rămâi în Irak pentru că vei primi o sumă importantă pentru colaborarea ta la această ultimă afacere împreună cu prietenii lui, Enrique, Frank şi George.

— Lucrez pentru bunicul tău de ani de zile, asta nu e o noutate pentru nimeni. Ce-mi reproşezi?

— Nu-ţi reproşez nimic.

— Ba da, îmi reproşezi, dar nu reuşeşti să-mi spui ce anume. Presupun că toţi suntem nervoşi din pricina războiului.

— De ce n-ai plecat deja?

— Vrei să ştii adevărul?

— Da.

— Bine, poate că este momentul să începem să ne spunem deschis anumite lucruri pe care le-am trecut sub tăcere. N-am plecat pentru că bunicul tău m-a împiedicat. M-a ameninţat că va face în aşa fel încât să fiu arestat de Muhabarat. Ar fi făcut-o fără probleme, nu trebuia decât să dea un telefon ca să mă trimită în infern. Alfred Tannenberg are multă putere în ţara asta. Aşa că i-am acceptat condiţiile. Nu te lăsa păcălită, n-am făcut-o pentru bani, ci ca să supravieţuiesc.

Clara îl ascultă fără să i se mişte un muşchi de pe faţă. Înţelese că Ahmed era dispus să-i spună tot ce trecuse sub tăcere timp de mulţi ani şi vedea în ochii lui o mânie atât de mare, încât ştiu că avea să încerce să dărâme piedestalul pe care ea îl aşezase pe bunicul ei.

— Ştii în ce constă această ultimă afacere? O să-ţi spun, sunt sigur că bunicul tău ţi-o ascunde şi că, de altfel, tu te străduieşti să nu afli. Întotdeauna ai preferat să trăieşti ignorând adevărul, pentru ca nimic să nu-ţi tulbure sentimentele faţă de el. Bunicul tău a făcut avere graţie operelor de artă. Este cel mai mare jefuitor de comori din Orientul Apropiat.

— Eşti nebun!

— Nu, nu sunt nebun. Asta-i adevărul. Unele dintre misiunile arheologice pe care le-a finanţat au avut un singur scop: ca el să rămână cu cele mai valoroase piese pe care le putea găsi. Nici n-a avut mari probleme să corupă funcţionari care abia câştigă cât să le ajungă până la sfârşitul lunii şi care au închis ochii, permiţând ca hoţii să ia cu ei piese din anumite muzee. Eşti surprinsă? Este o afacere foarte rentabilă, care pune în mişcare milioane de dolari şi care i-a făcut bogaţi pe bunicul tău şi pe foarte respectabilii săi prieteni. Ei vând piese unicat unor clienţi speciali. Bunicul tău se ocupă de această parte a lumii, Enrique, de Bătrâna Europă, iar Frank, de America de Sud. George este nucleul afacerii. Vinde la fel de bine o sculptură romanică dispărută dintr-o sihăstrie din Castilia ca şi o pictură pe lemn dintr-o catedrală sud-americană. În lume, există persoane foarte capricioase care văd ceva şi şi-l doresc, fiind doar o chestiune

de bani ca să-l poată obţine. Grupul capricioşilor amatori de artă nu e foarte amplu, dar e foarte generos când e vorba să plătească. Eşti palidă, vrei nişte apă?

Ahmed luă sticla cu apă minerală şi umplu un pahar pe care i-l dădu Clarei. Bărbatul savura situaţia. De ani de zile îşi reprima indignarea faţă de atitudinea infantilă a soţiei sale, care prefera să nu audă şi să nu vadă ce se întâmpla în jurul ei. Clara se mărginea să trăiască, netezind ceea ce se interpunea în calea ei, apucând ceea ce îi era pe plac, întotdeauna de pe poziţia calculată a unei neştiutoare care o făcea să pară nevinovată în privinţa afacerilor murdare ale lui Alfred Tannenberg.

— Bunicul tău nu m-a lăsat să plec fiindcă avea nevoie de mine pentru această ultimă operaţiune. Fără mine, i-ar fi fost mai greu, şi de aceea n-am avut de ales. Am să-ţi spun în ce constă toată treaba. Îţi aminteşti primul război din Golf? Bunicul tău a ştiut dinainte ziua exactă în care americanii urmau să înceapă să ne bombardeze şi a conceput un plan ingenios. Când bombele aveau să înceapă să cadă, oamenii lui urmau să intre în anumite muzee şi să ia cu ei mai multe piese valoroase. A făcut o listă foarte precisă cu unele obiecte care erau în Muzeul din Bagdad. Nu erau multe, vreo douăzeci, dar de mare valoare. A fost o afacere uriaşă, şi asta i-a făcut pe el şi pe prietenii lui să pregătească una şi mai mare. Au informaţii, George are cele mai bune informaţii despre planurile Pentagonului. La urma urmei, este „un şoim” cu legături importante în administraţia americană. Îi cunoaşte pe toţi. Aşa că lui George nu i-a fost greu să afle data exactă când va începe războiul. Ştii în ce constă această operaţiune?

Ahmed se opri, aşteptând ca fosta lui soţie, Clara, să-i ceară să continue. Da ea tăcu, privindu-l stăruitor, fără să clipească.

— Este un jaf la scară mare. Alfred Tannenberg va lua tot ce e de valoare în ţara asta. Oamenii lui vor intra în cele mai importante muzee din Irak, nu numai în cel din Bagdad. Vrei să ştii cine le-a înlesnit lista cu piese unice a căror valoare e incalculabilă? Eu. Eu am pregătit această listă cu obiecte care sunt… care sunt patrimoniu universal. Dar care vor sfârşi în

muzeele secrete ale unor milionari capricioşi care tânjesc să bea din aceeaşi cupă cu Hammurabi. Dar, dat fiind că vor intra după aceste piese, statui, tăbliţe, sigilii, cupe, fresce şi chiar şi obeliscuri, vor profita să ia cu ei tot ce găsesc. Să zicem că le-am pregătit două liste, una cu obiecte unice, alta cu obiecte importante.

— Este… este imposibil, reuşi Clara să spună.

— E foarte uşor. În 20 martie, va începe războiul, nu ţi-a spus bunicul tău? Ei bine, în ziua aceea, oamenii lui vor intra în muzee şi vor ieşi rapid. Fiecare grup trebuie să se îndrepte spre o frontieră, cea cu Kuwaitul, cu Turcia, cu Iordania, unde alte echipe vor aştepta ca să ducă încărcătura la locul de destinaţie. Enrique le-a promis deja nişte piese unor cumpărători importanţi, la fel ca Frank, de altfel, şi, bineînţeles, George. Alte piese vor fi păstrate şi le vor scoate la vânzare treptat, în funcţie de legea cererii şi a ofertei. Nu se grăbesc, deşi, dacă te gândeşti bine, toţi patru sunt bătrâni.

— Dar, în mijlocul bombardamentelor…

— Ah, asta face lucrurile şi mai uşoare! Când va începe războiul, nimeni nu va mai avea grijă să păzească muzeele, toată lumea va încerca să-şi salveze pielea. Oamenii lui Alfred sunt foarte buni, sunt cei mai buni tâlhari şi asasini din Orientul Apropiat.

— Taci!

— Nu ţipa, Clara, nu te isteriza, răspunse Ahmed cu o voce pe cât de liniştită, pe atât de îngheţată.

Clara se ridică din fotoliu şi începu să se agite prin încăperea strâmtă. Simţea nevoia imperioasă să fugă, să iasă de acolo. Dar se stăpâni. Nu, nu va face nimic din câte spera Ahmed ca ea să facă sau să zică. Se întoarse spre el, privindu-l cu ură din pricină că îi călcase în picioare lumea ei, o lume ireală şi falsă, în care se instalase din copilărie, în urma deciziei bunicului ei.

— Ai spus că războiul va începe pe 20 martie.

— Aşa este. George ne-a transmis informaţia. În ziua aceea, ar fi bine să nu mai fii aici, dacă mai vrei să trăieşti.

— Când trebuie să plecăm de aici?

— Nu ştiu, bunicul tău nu mi-a spus.

— Cum vei pleca din Irak?

— Alfred a promis c-o să mă scoată, numai el poate s-o facă.

Rămaseră tăcuţi. Clara simţi că îmbătrânise dintr-odată şi că îl urăşte pe Ahmed. Se întrebă cum de putuse să-l iubească pe omul acela care o privea cu răceală, aşteptându-i reacţia.

Nu încercase să combată nimic din câte îi spusese, pentru că ştia că era adevărat. De aceea îl ascultase fără să rostească niciun cuvânt, absorbind toate informaţiile care fuseseră întotdeauna în faţa ochilor ei, oricât de mult ar fi orbit-o afecţiunea faţă de bunicul ei.

Se gândi că puţin îi pasă de ceea ce face sau făcuse bunicul ei. Îl iubea la fel de mult, nu-i reproşa nimic şi hotărî în adâncul fiinţei sale că avea să îl apere de oricine ar fi dorit să-l vadă mort, precum Ahmed sau Yassir.

Ahmed o observa foindu-se dintr-o parte într-alta a încăperii, temându-se să nu o vadă cum se prăbuşeşte fără să-şi poată stăpâni lacrimile. Fu surprins să vadă cum se stăpânea şi cum îşi recăpăta controlul asupra ei înseşi, fără să lase vreo şansă şirului nesfârşit de emoţii ce o copleşeau.

— Sper că tu şi Yassir sunteţi la înălţimea sarcinii pe care v-a încredinţat-o bunicul meu. Bineînţeles că voi fi atentă să nu faceţi niciun pas greşit. Dacă îl faceţi…

— Acum mă ameninţi? întrebă Ahmed, fără să-şi ascundă surpriza.

— Da, aşa este, te ameninţ. Presupun că nu te miră, venind din partea unei Tannenberg.

— Vrei să-ţi faci loc în marea afacere a delincvenţei?

— Scuteşte-mă de ironii şi vezi să nu te înşeli în privinţa mea! Cred că nu mă cunoşti, Ahmed, mă subestimezi, şi asta este o greşeală pentru care ai putea să plăteşti scump.

Bărbatul nu-şi revenea din uimire. I se părea într-adevăr că femeia aceea alături de care trăise în ultimii ani îi era cu desăvârşire necunoscută.

Şi, într-adevăr, o crezu; auzind-o vorbind aşa cum vorbea, ştiu că femeia aceea ar fi în stare de orice.

— Îmi pare rău că ţi-am pricinuit o supărare, dar era de-acum momentul să afli adevărul.

— Nu fi cinic şi, acum, odihneşte-te dacă vrei! Mă duc să mă culc în odaia Fatimei, aici duhneşte, duhneşte a tine. Pleacă de îndată ce poţi şi, când se va termina operaţiunea, străduieşte-te să nu-mi mai ieşi în cale. Eu nu voi fi atât de generoasă ca bunicul meu.

Clara ieşi din odaie închizând încet uşa. Nu simţea nimic, absolut nimic pentru Ahmed, regreta doar anii pierduţi alături de el.

Fatima tresări când auzi ciocăniturile seci în uşă. Femeia se ridică din pat şi întredeschise uşa.

— Clara! Ce-i cu tine?

— Pot să dorm aici?

— Vâră-te în patul meu, eu o să mă culc pe jos.

— Fă-mi loc, încăpem amândouă.

— Nu, nu, patul e foarte mic.

— Nu mai discuta, Fatima, o să mă întind în pat lângă tine, îmi pare rău că te-am trezit.

— Te-ai certat cu Ahmed?

— Nu.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Ahmed a vrut să mă rănească explicându-mi… explicându-mi în ce constă unele dintre afacerile bunicului meu. Jafuri, asasinate… O fi crezut că aveam să încetez să-l mai iubesc pe bunicul meu? Atât de puţin mă cunoaşte oare?

— Copila mea, noi femeile nu trebuie să ne amestecăm în afacerile bărbaţilor, ei ştiu mai bine ce trebuie să facă.

— Ce prostie! Te iubesc mult, Fatima, dar niciodată n-am înţeles supunerea ta fără margini faţă de bărbaţi. Soţul tău jefuia sau ucidea?

— Bărbaţii ucid, ei ştiu de ce.

— Şi pe tine nu te deranjează să trăieşti cu bărbaţi care ucid?

— Noi, femeile, avem grijă de bărbaţi şi îi avem pe fiii lor, le aducem bunăstarea în casă, dar nu vedem, nici nu auzim, nici nu vorbim, altminteri n-am fi bune soţii.

— E atât de uşor cum spui tu? Să nu vezi, să n-auzi, să taci…

— Este aşa cum trebuie să fie. De când există lumea, bărbaţii se bat între ei. Pentru pământ, pentru hrană, pentru copiii lor,

şi mor, şi ucid. Aşa stau lucrurile, şi nici tu, nici eu nu le vom schimba; de altfel, cine vrea să le schimbe?

— Fiul tău e mort, a fost ucis, şi eu te-am văzut plângând.

— Îl plâng zi de zi, dar aşa e viaţa.

Clara se trânti pe pat şi închise ochii. Era epuizată, dar conversaţia cu Fatima o făcea să se liniştească. Bătrâna servitoare părea că e împăcată cu tragediile pe care le rezerva viaţa.

— Tu ştiai că bunicul meu are afaceri… afaceri în care e nevoie uneori să ucizi?

— Eu nu ştiu nimic. Domnul face ce trebuie să facă, el ştie mai bine decât noi de ce e nevoie.

Somnul le învinse, până când prima rază de soare se strecură printr-o crăpătură a ferestrei.

* * *

Fatima se ridică din pat şi, după puţin timp, intră cu o tavă pe care o aşeză dinaintea Clarei.

— Mănâncă degrabă, profesorul Picot vrea să te vadă.

Când ajunse la excavaţie, membrii misiunii lucrau de ceva timp. Marta se apropie de ea cu nişte cioburi de argilă în mână.

— Uită-te la argila asta, aici a fost un incendiu. Am găsit resturi care arată că templul a suferit un incendiu, nu ştiu dacă întâmplător sau provocat. E ciudat, dar în dimineaţa asta se pare că avem noroc, am putut degaja perimetrul unei alte curţi interioare şi au ieşit la iveală mai multe trepte şi arme, spade şi lănci frânte, mâncate de pământ. Mă gândesc că acest templu a fost poate atacat, distrus în cine ştie ce bătălie.

— În mod normal, templele erau respectate, răspunse Clara.

— Da, dar, în anumite ocazii, nevoia de bani i-a făcut pe unii regi să se confrunte cu puterea religioasă. De pildă, în timpul domniei lui Nabonid{54}, nevoia lui de bani l-a făcut să introducă schimbări în relaţiile dintre puterea regală şi cea religioasă. L-a suprimat pe scribul templului, l-a înlocuit cu un administrator regal, un *reş-şarry,* a cărui autoritate era mai presus de cea a sacerdotului administrator al templului, aşa-numitul *qipu*, şi a lui *şatammu,* responsabilul cu activităţile comerciale. Sau poate că s-a întâmplat ca, în vreo invazie sau în

vreun război între regi, templul să fi suferit aceeaşi soartă ca alte incinte sau oraşe.

Clara asculta cu atenţie explicaţiile Martei, pentru care simţea un mare respect, nu numai datorită cunoştinţelor ei, ci şi felului ei de a fi. O invidia pentru respectul de care se bucura din partea tuturor celor care lucrau la misiune, inclusiv Picot, care o trata întotdeauna ca de la egal la egal.

Se gândi că, în toată viaţa ei, nu-şi câştigase dreptul de a fi respectată ca Marta. La urma urmei, îşi spuse ea, în biografia ei nu era nimic demn de a fi scos în evidenţă, absolut nimic, în afara numelui, Tannenberg, care în unele locuri din Orient era respectat şi temut. Dar respectul şi teama erau faţă de bunicul ei. Ea nu făcea decât să profite de faptul că era nepoata lui.

— Profesorul Picot le-a văzut?

— Yves? Da, bineînţeles, şi am hotărât să folosim mai mulţi oameni în sectorul ăsta, azi vom lucra până târziu. De fapt, trebuie să profităm de timpul care ne-a mai rămas.

Fabián, legat cu o frânghie şi suspendat de un scripete mânuit de nişte muncitori sub privirea atentă a lui Picot, se strecura printr-o spărtură care părea să conducă spre o încăpere necunoscută, unde totul era în întuneric.

— Ai grijă, pare adânc, îi spunea Picot.

— Nu-ţi face griji, daţi drumul mai departe la frânghie, o să vedem acum unde duce asta.

— Ba îmi fac griji. Şi aprinde odată lanterna! Dacă jos e loc, vin şi eu.

Îl coborâră încet pe Fabián până când se pierdu în adâncul unei găuri întunecate care părea să fie un alt nivel inferior al templului; sau poate doar un puţ. Nu puteau şti până când arheologul nu ieşea din nou la lumină. Picot părea nervos, şi se aplecă din nou pe marginea spărturii, strigându-l pe Fabián.

— Cum merge?

— Mai coborâţi-mă puţin, încă nu ating nimic, răspunse Fabián, dar vocea lui se auzea din ce în ce mai îndepărtată.

Auziră apoi un zgomot surd şi în continuare tăcere. Picot începu să-şi lege o frânghie în jurul taliei, la fel cum făcuse şi Fabián.

— Aşteaptă, lasă ca Fabián să ne spună ce e acolo jos, îi ceru Marta.

— Nu vreau să-l las singur.

— Nici eu, dar nu se va întâmpla nimic dacă aşteptăm câteva minute. Dacă nu primim niciun semnal, coborâm, spuse Marta.

— Eu o să cobor, răspunse Picot.

Marta nu mai zise nimic. Ştia că aveau să adopte această hotărâre în funcţie de împrejurări, aşa că evită discuţia.

După câteva minute, văzură cum se întinde frânghia, semn că Fabián îi chema. Yves Picot se apropie mai mult de gura spărturii şi reuşi doar să zărească un fascicul de lumină în întuneric.

— Eşti bine? strigă el cu speranţa ca Fabián să-l audă.

Simţiră din nou o smucitură în frânghia prinsă de scripeţi.

— Cobor. Legaţi-mă şi mergeţi să căutaţi reflectoare ca să luminăm ce poate fi acolo jos.

— N-avem reflectoare, răspunse unul dintre muncitori.

— Atunci, lămpi, lanterne, ce avem, răspunse Picot indispus, în vreme ce se asigura că e bine prins în scripeţi. Marta, o să cobor; rămâi tu responsabilă pentru tot.

— Cobor şi eu.

— Nu, tu stai aici. Dacă ni se întâmplă ceva, cine rămâne la conducerea misiunii?

— Eu.

Marta şi Picot o priviră pe Clara, care spusese un „eu” atât de categoric, încât îi uimi.

— Vă amintesc, profesore, că această misiune este a amândurora. Sunt sigură că nu se va întâmpla nimic, dar, în orice caz, eu sunt aici.

Yves Picot o privi pe Clara de sus până jos, cântărind dacă trebuia sau nu să o numească responsabilă a expediţiei, apoi ridică din umeri şi, cu un gest al mâinii, îi indică Martei să-l urmeze.

El se strecură primul şi simţi umezeala pământului lipită de haine. Marta îl urmă îndeaproape.

Zece metri mai jos, atinseră solul şi văzură că Fabián, aşezat pe vine, la câţiva metri, părea că răzuieşte o porţiune de zid cu

spatula.

— Mă bucur că am companie, le spuse Fabián, fără să se întoarcă spre ei.

— Pot să ştiu ce faci? îl întrebă Picot.

— Cred că aici e o uşă sau ceva care împiedică trecerea în altă încăpere, răspunse Fabián, dar mai sunt şi urme de pictură. Dacă vă apropiaţi, o să vedeţi, e un taur înaripat, foarte frumos, fireşte.

— Ce e asta? vru să ştie Marta.

— Pare o sală. Sunt resturi de scânduri de lemn; dacă priviţi peretele din faţa mea, o să vedeţi că scândurile sunt fixate în perete, deci asta probabil că a fost o sală unde, poate, la un moment dat, s-au depozitat tăbliţele. Nu ştiu, n-am avut mult timp să privesc, le spuse Fabián.

Marta aşeză pe jos două lanterne puternice pe care le purta legate în talie, şi acelaşi lucru făcu şi Picot. O lumină palidă lăsa să se vadă ceea ce părea a fi o încăpere dreptunghiulară, unde, aşa cum tocmai le spunea Fabian, erau resturi de scânduri de lemn care păreau mai degrabă rafturi pe care, în trecut, se rânduiseră tăbliţele.

Pe jos, era plin de rămăşiţe formate din cioburi de argilă şi bucăţi de lemn, precum şi din sticlă topită.

Picot îl ajuta pe Fabián să cureţe porţiunea de perete unde apăreau urmele unui taur pictat, în vreme ce Marta continua să studieze pardoseala încăperii, unde găsise resturi de plăci cu basoreliefuri pe care figurau tauri, lei, şoimi, raţe…

— Veniţi să vedeţi asta!

— Ce-ai găsit? vru să ştie Picot.

— Basoreliefuri, mă rog, ce-a mai rămas din ele, dar ce se vede e splendid.

Cei doi bărbaţi nu luară în seamă invitaţia şi îşi continuară lucrul.

— Dar de ce nu veniţi? vru să ştie Marta.

— Pentru că aici e ceva, lângă relieful acestui taur. Peretele pare gol pe dinăuntru, ca şi cum ar mai fi o altă încăpere, spuse Fabián.

— În regulă, eu voi continua cu treaba mea, dar ar trebui să

anunţăm sus că suntem bine.

— Fă-o tu, îi ceru Picot.

Marta se deplasă spre latura prin care se strecuraseră şi trase de frânghie de trei ori, ca să indice echipei că erau bine. Apoi se concentră din nou pe examinarea solului.

O oră mai târziu, cei trei erau din nou la suprafaţă, afişând un zâmbet de satisfacţie.

— Ce e jos? vru să ştie Clara.

— Alte încăperi ale templului. Până acum, am excavat cele două niveluri superioare, dar sunt mai multe, nu ştiu dacă patru sau cinci, dar sunt mai multe. Problema e că trebuie să sprijinim ce e acolo jos, pentru că se poate prăbuşi. Nu va fi uşor, şi, cum nu avem timp… explică îngrijorat Picot.

— Putem face rost de mai mulţi oameni… sugeră Clara.

— Chiar şi aşa… Nu ştiu, va fi greu, asta e o lucrare de luni de zile, de ani, şi nu ştim cât timp vom mai putea sta aici, îşi exprimă Fabián îngrijorarea.

— Apropo, vreau să vorbim mai târziu cu Ahmed şi cu domnul Tannenberg. Aseară a fost imposibil să-l văd pe soţul dumneavoastră, iar azi-dimineaţă încă mai dormeaţi când am trecut eu pe acolo.

— În seara asta, când ne întoarcem, o să puteţi vorbi. Acum, spuneţi-mi ce facem cu ce e acolo jos.

— O să încercăm să salvăm tot şi să vedem ce mai e, dar nu sunt sigur că vom reuşi. Nu putem lupta împotriva timpului.

* * *

Clara se întoarse la tabără înaintea celorlalţi. Fatima trimisese un om să o caute.

Când intră în casă, tăcerea îi indică faptul că trebuia să se ducă imediat în camera bunicului ei.

Intră fără ca nici doctorul Najeb, nici infirmiera Samira, nici Fatima, care avea ochii înecaţi în lacrimi, să-şi dea seama de prezenţa ei.

Rămase nemişcată, observându-l pe medic în vreme ce acesta punea o mască de oxigen pe chipul bunicului ei, iar infirmiera schimba flaconul de ser. Doar după ce îşi terminară treaba cu bolnavul, părură să-şi dea seama de prezenţa ei.

Medicul îi şopti Samirei să rămână lângă Tannenberg, în timp ce îi făcea semn Clarei să iasă din odaie cu el.

Clara îl duse în micuţa cameră de zi pe care o aranjaseră în chip de birou improvizat pentru bunicul ei.

— Doamnă, sunt foarte îngrijorat, nu cred să mai pot face faţă în continuare acestei situaţii.

— Ce s-a întâmplat?

— Azi-dimineaţă, domnul Tannenberg şi-a pierdut cunoştinţa şi a suferit un preinfarct. Noroc că, în acel moment, tocmai îl examinam şi am putut acţiona cu rapiditate. Am încercat să-l mut în spitalul de campanie, dar refuză, vrea să nu ştie nimeni de starea lui de sănătate, aşa că mă obligă să mă ocup de el în camera în care, după cum vedeţi, am adus câteva aparate din spital… dar, dacă nu-l ducem într-un spital adevărat, nu va mai rezista mult timp.

— E pe moarte, spuse Clara pe un ton atât de liniştit, încât îl sperie pe medic.

— Da, e pe moarte, asta o ştiţi deja, dar aici va muri mai curând.

— Vom respecta dorinţa bunicului meu.

Salam Najeb nu ştiu ce să spună. Se simţea incapabil să lupte împotriva atitudinii aparent iraţionale a bătrânului şi a nepoatei sale. Amândoi i se păreau nişte fiinţe ciudate, cu nişte reguli de comportament pe care nu reuşea să le înţeleagă.

— Vă asumaţi răspunderea pentru ceea ce se va întâmpla, spuse medicul.

— Fireşte că mi-o asum. Acum spuneţi-mi dacă bunicul meu e în stare să vorbească.

— Acum este pe deplin conştient, dar, după părerea mea, ar trebui să-l lăsaţi să se odihnească.

— Trebuie să vorbesc neapărat cu el.

Lehamitea se oglindi pe chipul medicului, care ridică din umeri, ştiind că orice ar fi spus era inutil. În consecinţă, o însoţi pe Clara în odaia bunicului ei.

— Samira, doamna doreşte să stea de vorbă cu domnul Tannenberg. Aşteaptă la uşă!

Clara, la rândul ei, îi făcu un semn Fatimei să iasă şi ea din

odaie, apoi se apropie de pat şi apucă mâna bunicului ei. O neliniştea să-l vadă cu masca de respirat acoperindu-i faţa, dar făcu un efort să zâmbească.

— Bunicule, cum te simţi? Nu, nu încerca să vorbeşti, vreau să stai liniştit. Ştii, cred că norocul ne surâde: am ajuns la un alt nivel al templului. Picot a coborât cu Marta şi cu Fabián şi, când au urcat, erau entuziasmaţi.

Alfred Tannenberg păru că vrea să vorbească, dar Clara îl împiedică.

— Te rog, ascultă-mă! Nu face niciun efort. Bunicule, aş dori să ai încredere în mine, aşa cum am eu încredere în tine. Aseară am vorbit cu Ahmed şi mi-a povestit tot.

În ochii bătrânului se oglindi mânia, în vreme ce, făcând un efort supraomenesc, se ridică în capul oaselor, smulgându-şi aparatul care îl ajuta să respire.

— Ce ţi-a spus? o întrebă el pe Clara cu un firicel de voce.

— Lasă-mă s-o chem pe Samira să-ţi pună asta, eu… eu vreau să vorbim, dar nu-ţi poţi scoate masca de oxigen…

Clara se sperie văzând reacţia bunicului ei; se simţea vinovată pentru ceea ce i s-ar putea întâmpla.

— Nu pleca! îi porunci acesta. Să vorbim, apoi o chemi pe infirmieră sau pe cine vrei tu, dar acum spune-mi ce ţi-a zis prostul ăla.

— Mi-a povestit despre operaţiunea care… care e în curs de desfăşurare, despre participarea prietenilor tăi, a lui George, a lui Enrique şi a lui Frank, mi-a explicat că e o mare afacere.

Alfred Tannenberg închise ochii, în vreme ce-i strângea mâna Clarei ca să o împiedice să iasă în căutarea infirmierei sau a medicului. Când reuşi să-şi calmeze respiraţia, deschise din nou ochii şi o privi stăruitor pe Clara.

— Nu te amesteca în afacerile mele!

— Te poţi încrede în altcineva decât în mine? Te rog, bunicule, gândeşte-te în ce situaţie suntem. Ahmed mi-a spus că războiul va începe pe 20 martie, peste mai puţin de o lună. Tu… tu nu te simţi bine şi… mă rog, cred că ai nevoie de mine, de mine ai tu nevoie. Te-am auzit spunând nu o dată că, uneori, pentru ca o afacere să iasă bine, trebuie să cumperi loialitatea,

şi, dacă se ştie că eşti bolnav, mă rog, s-ar putea ca unii dintre oamenii tăi să se vândă celui care plăteşte mai bine.

Bătrânul închise din nou ochii, gândindu-se la vorbele Clarei. Îl surprindea răceala cu care vorbea nepoata lui, naturaleţea cu care îşi asuma faptul că pregătea un mare jaf de obiecte de artă care avea să lase Irakul fără patrimoniul său artistic. Ea, care iubea atât de mult ţara aceea, care crescuse visând să descopere oraşe pierdute, care mângâia orice obiect din trecut, îi apărea deodată ca o femeie dispusă să pună mâna pe frâiele unei afaceri care consta, fără doar şi poate, într-un jaf.

— Ce vrei, Clara?

— Vreau ca nici Ahmed, nici Yassir să nu încerce să profite de situaţia noastră. Vreau să-mi spui ce trebuie să fac, ce trebuie să le spun, cum doreşti să se procedeze.

— O să-i smulgem Irakului trecutul său.

— Ştiu.

— Şi nu te deranjează?

Clara şovăi câteva clipe înainte de a-i răspunde. O deranja, bineînţeles, dar loialitatea faţă de bunicul ei era mai presus de orice altă loialitate şi, de altfel, credea că avea să fie imposibil ca oamenii lui Alfred să poată lua cu ei totul. Nu era uşor să goleşti un muzeu, şi, după cum părea, urmau să devalizeze mai multe.

— N-o să te mint. Când Ahmed mi-a explicat în ce constă operaţiunea, aş fi vrut să nu-l cred, să nu fie adevărat, dar nu pot schimba lucrurile, şi nici pe tine, aşadar, cu cât se va termina mai repede această poveste, cu atât mai bine. Ce mă preocupă pe mine este faptul că eşti bolnav şi că încearcă să ţi se joace un renghi, asta este ceea ce mă deranjează cu adevărat.

— Dat fiind că ştii tot, poţi începe să-ţi asumi responsabilităţi. Dar să nu dai greş, nu suport erorile!

— Ce vrei să fac?

— Nu sunt schimbări în operaţiune. I-am spus deja lui Ahmed ce aştept de la el, la fel ca şi de la Yassir şi…

Bătrânul nu mai putu să vorbească. Ochii i se împăienjeniră, şi Clara îi simţi mâna îngheţată într-ale ei, o mână fără viaţă. Începu să ţipe, şi ţipătul ei se auzi ca un urlet.

Doctorul Najeb şi Samira intrară imediat, îndepărtând-o de lângă bolnav. Fatima veni în urma lor, şi o îmbrăţişă pe Clara.

Doi oameni cu pistoalele scoase din teacă intrară şi ei în fugă în odaia lui Tannenberg. Credeau că cineva îl atacase pe bătrân.

— Ieşiţi cu toţii! porunci medicul. Şi dumneavoastră, îi spuse el Clarei.

Fatima fu prima care-şi reveni şi îşi asumă comanda, văzând-o pe Clara tulburată şi alte persoane înghesuindu-se în uşă cu armele în mână.

— A fost o sperietură, nimic mai mult. Domnul este bine, spunea Fatima, încercând să fie convingătoare.

În sfârşit, Clara păru să reacţioneze şi li se adresă celor doi bărbaţi care aşteptau, fără să ştie ce să facă.

— Totul este bine, a fost un mic accident, am căzut şi m-am lovit. Îmi pare rău, îmi pare rău că am pricinuit această agitaţie.

Oamenii o priveau, fără să o creadă: ţipătul sfâşietor pe care îl auziseră nu era al unei femei isterice care s-ar fi lovit într-o căzătură. De altfel, Clara nu părea să fi suferit nicio lovitură. Îşi dădură seama că minţea.

Clara se ridică în picioare ştiind că de ceea ce se întâmpla în momentul acela avea să depindă reacţia ulterioară a oamenilor în alte împrejurări.

— Am spus că nu s-a întâmplat nimic! Duceţi-vă la treburile voastre! Ah, şi nu vreau să aud bârfe! Cel care îşi va da drumul la limbă şi la imaginaţie va trebui să suporte consecinţele. Voi doi, rămâneţi aici, le porunci ea celor doi bărbaţi care intraseră în odaia lui Tannenberg.

Fatima îi împinse pe ceilalţi oameni afară din casă şi închise uşa ca s-o împiedice pe Clara să vadă îngrijorarea pe care o manifestau gărzile lui Alfred.

— Nu vreau să comenteze nicio vorbă despre ce au văzut mai înainte.

— Nu, doamnă, răspunse una din gărzile de corp.

— Dacă o fac, vor plăti scump. Dacă-şi ţin gura, voi şti să-i răsplătesc cu generozitate.

— Doamnă, ştiţi că suntem cu domnul de mulţi ani, el are

încredere în noi, protestă una din gărzile de corp.

— Ştiu că încrederea are un preţ, aşa că să nu comită greşeala de a vinde informaţii despre ce se întâmplă în casa asta. Şi acum, rămâneţi la uşă şi nu lăsaţi pe nimeni să intre!

— Da, doamnă.

Clara se îndreptă din nou spre odaia bunicului ei şi intră, străduindu-se să nu facă zgomot. Doctorul Najeb îl privea îngrijorat pe bunicul ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Clara.

— Asta voiam să vă întreb eu pe dumneavoastră.

— Şi-a scos masca de oxigen, stăteam de vorbă, şi deodată şi-a dat ochii peste cap şi a avut un spasm.

— N-o să vă spun mai mult, dar ori îl ducem pe bunicul dumneavoastră de aici, ori mă îndoiesc profund că va mai putea rezista.

— Bunicul meu va rămâne aici în continuare. Şi acum spuneţi-mi în ce stare se află.

— Starea lui începe să devină critică. I-a cedat din nou inima. Trebuie să aşteptăm rezultatul analizelor pe care tocmai i le-am făcut. Radiografia ficatului ne arată că au apărut noi tumori. Dar acum inima e cea care mă îngrijorează.

— Este conştient?

— Nu, nu este. Ar trebui să mă lăsaţi să-mi fac treaba. Plecaţi, o să vă ţin la curent. N-o să mă mişc de lângă el.

— Faceţi tot ce vă stă în puteri, dar nu-l lăsaţi să moară.

— Se pare că vă ambiţionaţi să nu-l lăsaţi să trăiască.

Cuvintele lui Salam Najeb avură efectul unei palme peste obraz, dar nu-i răspunse, pentru că ştia că n-ar înţelege-o.

Îl găsi pe Ahmed în uşa odăii bunicului ei, supărat că Fatima îl împiedica să intre.

— Ce s-a întâmplat? Oamenii sunt tulburaţi, spun că ai ţipat şi cred că i s-a întâmplat ceva bunicului tău.

— Am căzut şi am ţipat, asta e tot. Bunicul meu e bine, puţin obosit, nimic mai mult.

— Ar trebui să vorbesc cu el, azi am fost la Basra.

— Va trebui să vorbeşti cu mine.

Ahmed o privi, încercând să întrevadă în atitudinea Clarei un

indiciu despre ce se întâmplase în realitate.

— Plec mâine şi vreau să mă consult cu el asupra unor lucruri. După câte ştiu eu, bunicul tău este la comanda operaţiunii, nimeni nu m-a anunţat că ar fi vreo schimbare. În orice caz, nimeni n-ar accepta un ordin din partea ta, nici chiar eu.

Clara cântări vorbele soţului ei şi hotărî să nu pornească acum o bătălie cu el, convinsă că ar pierde-o. Dacă s-ar încăpăţâna să discute cu ea, Ahmed şi-ar da seama de înrăutăţirea stării de sănătate a bunicului ei şi ea nu ştia ce ar putea dezlănţui acest lucru, aşa că hotărî să se comporte precum Clara dintotdeauna, dar din care nici ea însăşi nu ştia cât mai rămăsese.

— Bine, dar va trebui să aştepţi ziua de mâine. Încă ceva, caută-ţi alt loc unde să dormi. M-am săturat să mă mai prefac faţă de ceilalţi.

— Crezi că e o idee bună să se ştie că ne vom despărţi? Vei avea numai de pierdut. Bărbaţii nu te vor respecta, dacă vor şti că ai rămas fără soţ, acum că bunicul tău e pe patul de moarte.

— Bunicul meu nu va muri, să-ţi iasă din cap că-l vei vedea mort, răspunse Clara mânioasă.

— N-am niciun interes să dorm în odaia ta. Dacă vrei, rămân în camera de zi, aşa n-o să te deranjez.

Insistenţa lui Ahmed o irita, ştia că el voia să rămână ca să afle ce se întâmplă de fapt în casă. Dacă s-ar opune, l-ar face să bănuiască şi mai mult decât bănuia deja, dar nu se putea împiedica să nu-l respingă.

— Mă deranjează să dorm sub acelaşi acoperiş cu tine, pentru că ştiu că ne doreşti răul, şi bunicului meu, şi mie, aşa că prefer să-ţi cauţi alt loc.

— Nu-ţi doresc răul.

— Ştii, Ahmed? Ţi se citeşte pe faţă. Nu ştiu în ce moment am trecut amândoi peste hotarul dintre afecţiune şi dispreţ, dar este evident că am făcut-o. Nu vreau ca în casa mea să doarmă străini, iar pe tine te simt ca pe un necunoscut.

— Bine, spune-mi unde să dorm.

— În spitalul de campanie este un pat pliant, îţi va fi de

folos.

— La ce oră pot să-l văd mâine pe bunicul tău?

— O să te anunţ.

— Picot mi-a spus că vrea să stăm de vorbă. Vii şi tu?

— Da, ştiu că a convocat o reuniune ca să decidă când va pune punct final expediţiei. O să te întrebe dacă ai prevăzut un plan de evacuare a echipei în cazul în care izbucneşte războiul. Jurnaliştii care au fost aici susţin că războiul e inevitabil şi că Bush va da ordinul de atac în orice clipă.

— Data o ştii deja, 20 martie, aşa că n-a mai rămas mult timp, dar nu le putem spune lor acest lucru.

— Da, ştiu asta.

— Bine, o să-mi iau geanta ca să mă instalez în spital.

— Fă-o!

Clara îi întoarse spatele, îndreptându-se din nou spre odaia bunicului ei. Deschise uşa cu grijă şi se rezemă de perete observându-i pe doctorul Najeb şi pe Samira, care, în momentul acela, păreau că-i fac o altă cardiogramă bunicului ei. Aşteptă ca ei să termine ca să-şi facă simţită prezenţa.

— V-am spus că e mai bine să nu staţi aici, spuse medicul când o văzu.

— Sunt îngrijorată.

— Aveţi şi de ce, e foarte rău.

— Mai poate vorbi? îndrăzni ea să întrebe, temându-se de răspunsul medicului.

Dar Salam Najeb părea să se fi dat bătut în faţa evidentei inutilităţi de a mai insista asupra gravităţii stării bolnavului.

— Chiar acum, nu. Poate mâine, dacă depăşeşte această criză.

— E necesar ca oamenii să-l vadă şi… mă rog, să poată întreţine o conversaţie, măcar şi scurtă.

— Ceea ce doriţi dumneavoastră este un miracol.

— Ceea ce doresc eu este ca visul bunicului meu să nu se evapore fără să-l fi dus la bun sfârşit.

— Şi care este visul ăsta? o întrebă medicul pe un ton resemnat.

— Aţi auzit deja ce facem aici. Căutăm nişte tăbliţe care vor

însemna o revoluţie în lumea arheologiei şi, de asemenea, în istoria omenirii. Acele tăbliţe sunt o Biblie, o Biblie de Lut.

— Mulţi oameni îşi pierd viaţa urmărind visuri imposibile.

— Bunicul meu va încerca până la capăt. Nu se va da bătut acum, nu voia să se dea bătut.

— Nu ştiu cum va fi mâine, nu ştiu nici măcar dacă va mai fi în viaţă. Acum, lăsaţi-l să se odihnească! Dacă va interveni vreo schimbare în starea lui, voi trimite după dumneavoastră.

— Dar să fiţi discret.

— Nu vă faceţi griji, bunicul dumneavoastră m-a instruit cu privire la valoarea tăcerii.

29

Yves Picot luase o hotărâre. De fapt, hotărârea îi fusese influenţată de Marta şi Fabián.

Dat fiind faptul că plecarea era inevitabilă, trebuiau măcar să reuşească să sustragă un număr cât mai mare de obiecte: basoreliefuri, sculpturi, tăbliţe, sigilii, *bullae* şi *calculi*… recolta fusese bogată.

Marta îşi imagina o mare expoziţie girată de vreo universitate, dacă ar fi posibil, chiar a ei, Universitatea Complutense din Madrid, în colaborare cu vreo fundaţie dispusă să-şi asume cheltuielile de organizare.

Fabián spunea că munca realizată trebuia să fie cunoscută de comunitatea ştiinţifică, ţinându-se seama de faptul că, dacă avea să fie război, era posibil ca din acel templu să nu mai rămână nimic. De aceea, credea el, asemenea Martei, că trebuiau să valorifice descoperirea făcută şi că acest lucru urma să se întâmple nu numai printr-o expoziţie, ci şi prin publicarea unei cărţi cu fotografiile lui Lion Doyle şi cu desenele, planurile şi textele tuturor.

Dar, ca să ducă la bun sfârşit ideea prietenilor săi, trebuia să-l convingă pe Ahmed să-i lase să scoată din Irak comorile găsite, însă el prevedea că acest lucru avea să fie destul de dificil, dat fiind că făceau parte din patrimoniul artistic al ţării şi, în acele împrejurări, niciun funcţionar al lui Saddam n-ar îndrăzni să scoată vreun ciob de argilă ca să-l împrumute ţărilor care urmau să le declare război.

Se gândea că Alfred Tannenberg şi-ar putea folosi influenţa pentru ca Saddam să le permită să ia în custodie obiectele găsite. Era dispus să semneze tot ce ar fi fost necesar, susţinând că acele obiecte erau şi aveau să fie întotdeauna ale Irakului şi că, în orice caz, trebuiau să revină în ţară.

Sigur că, atât pentru Alfred Tannenberg, cât şi pentru

nepoata lui, scopul expediţiei nu fusese atins: nu găsiseră Biblia de Lut, aşa că probabil avea să refuze să-i ajute, ca să-i oblige să continue, deşi doar un nebun s-ar gândi să rămână într-o ţară care, în orice moment, putea să intre în război.

După ce luară cina, şi membrii echipei se împrăştiară care încotro, Picot împreună cu Marta şi Fabián îi invitară pe Lion Doyle şi pe Gian Maria să li se alăture, ca să participe la întâlnirea cu Ahmed şi Clara.

Prinsese drag de preot, iar Lion Doyle îi era simpatic. Era mereu binedispus şi gata să dea o mână de ajutor cui avea nevoie. În plus, era inteligent, iar Picot preţuia foarte mult acest lucru.

I se păru că doamna Clara Tannenberg era nervoasă şi cam absentă, iar Ahmed, puţin încordat. Presupuse că se certaseră şi că se vedeau obligaţi să-şi păstreze calmul în faţa lor, la urma urmei, nişte necunoscuţi.

— Ahmed, vrem să cunoaştem părerea dumneavoastră în legătură cu situaţia reală. Jurnaliştii care au fost aici susţin că războiul e în curs de desfăşurare.

Ahmed Husseini nu-i răspunse imediat lui Picot. Îşi aprinse o ţigară egipteană, scoase fumul, îl privi zâmbind şi de abia atunci articulă un răspuns.

— Şi noi am vrea să ştim dacă până la urmă ne vor ataca şi, mai ales, când.

— Haideţi, Ahmed, nu vă eschivaţi, ăsta e un lucru foarte serios. Spuneţi-mi când credeţi că trebuie să plecăm şi, în orice caz, dacă aveţi un plan de evacuare pentru cazul în care aţi fi atacaţi prin surprindere, insistă Yves, vădind o anume stânjeneală.

— Nu ştim decât că există ţări care încearcă prin toate mijloacele să evite dezlănţuirea conflictului armat. Ceea ce nu vă pot spune, dragi prieteni, este dacă vor reuşi. Cât despre dumneavoastră… mă rog, eu nu pot hotărî ce trebuie să faceţi. Cunoaşteţi situaţia politică, la fel ca mine. Deşi n-o să mă credeţi, n-avem mai multe informaţii decât cele de care puteţi dispune şi dumneavoastră şi care provin de la mediile occidentale de comunicare. Eu nu pot afirma că va fi război,

dar nici nu pot susţine contrariul; fireşte că, din punctul meu de vedere, Bush merge prea departe, aşa că… În sfârşit, după modesta mea părere, sunt mai multe posibilităţi să fie război decât să nu fie. În legătură cu data când… totul va depinde de momentul în care credeţi că sunteţi pregătiţi.

Yves şi Fabián schimbară priviri vădind neplăcerea pe care le-o pricinuia Ahmed. Nu-l recunoşteau în omul acela cinic şi alunecos pe arheologul eficient şi inteligent cu care trataseră cu luni în urmă. Simţeau că erau înşelaţi.

— Nu ne luaţi aşa, insistă Picot, fără să-şi ascundă supărarea. Spuneţi-mi când credeţi c-ar fi bine să plecăm.

— Dacă dumneavoastră vreţi să plecaţi chiar acum, voi organiza totul cu multă plăcere, ca să puteţi ieşi cât mai curând din Irak.

— Ce s-ar întâmpla dacă războiul ar începe acum, la noapte? Cum ne-aţi scoate de aici? insistă Fabián.

— Aş încerca să vă trimit elicoptere, dar nu e sigur că aş putea dispune de ele dacă am fi atacaţi efectiv.

— Aşadar, ne recomandaţi să plecăm, afirmă, mai degrabă decât întrebă, Marta.

— Cred că situaţia este critică, dar nu sunt în stare să prevăd ce se va întâmpla. Dar, dacă doriţi un sfat, vi-l voi da: plecaţi înainte de a vă fi greu să o faceţi, fu răspunsul lui Ahmed.

— Clara?

Faptul că Marta o întrebase pe ea o surprinse chiar şi pe Clara, darămite pe Picot şi pe Ahmed.

— Eu nu vreau să plecaţi, cred că încă mai putem găsi Biblia de Lut, cred că suntem aproape să reuşim, dar avem nevoie de mai mult timp.

— Clara, singurul lucru pe care nu-l avem este timpul, îi spuse Picot. Trebuie să acţionăm ţinând cont de realitate, nu de dorinţele noastre.

— Atunci, hotărâţi dumneavoastră, de fapt, contează prea puţin părerea pe care aş putea s-o am.

— Domnule Yves, vă deranjează dacă îmi spun şi eu părerea? întrebă Lion Doyle.

— Nu, bineînţeles, spuneţi. V-am invitat la această reuniune

pentru că mă interesează să ştiu ce gândiţi. Vreau să cunosc şi părerea lui Gian Maria, răspunse Picot.

— Trebuie să plecăm. Nu e nevoie să fii foarte ager ca să ştii că Statele Unite vor ataca. Informaţiile colegilor mei din presă nu lasă loc de îndoială. Franţa, Germania şi Rusia au pierdut bătălia cu Naţiunile Unite, iar Bush se pregăteşte de luni de zile să atace. Militarii de la Pentagon ştiu că e cea mai bună perioadă ca să pornească un război împotriva unei ţări ca aceasta. Clima este hotărâtoare, aşa că probabil sunt pe punctul de a o face. E o chestiune de săptămâni, cel mult două luni. Poate că doamna Clara Tannenberg are dreptate şi, dacă am continua lucrul, am putea găsi acele tăbliţe pe care dumneavoastră le numiţi Biblia de Lut, dar nu avem timp pentru asta. Aşadar, ar trebui să demontaţi tabăra şi să plecaţi de aici cât mai degrabă. Dacă vor începe să bombardeze, noi vom fi cea mai măruntă dintre problemele lui Saddam. Ne va lăsa în voia sorţii, nu va trimite elicoptere ca să ne scoată şi, în plus, ar fi un act de curaj să ne suim într-un elicopter dacă americanii încep să bombardeze. Ieşirea din ţară pe şosea ar fi, de asemenea, o alegere sinucigaşă. În ceea ce mă priveşte, mă voi pregăti de plecare, nu cred să pot face mult mai mult aici.

Lion Doyle îşi aprinse o ţigară. Îl ascultară fără să scoată un cuvânt şi nimeni nu se hotărî să rupă tăcerea. Gian Maria fu cel care le întrerupse meditaţia.

— Lion are dreptate, eu… eu cred că trebuie să plecaţi.

— Cum adică? Dumneavoastră rămâneţi? vru să ştie Marta.

— Eu o să rămân, dacă rămâne şi Clara. Aş vrea s-o ajut.

Ahmed îl privi descumpănit pe preot. Ştia că o urma pe Clara pretutindeni, că nu se desprindea de lângă ea. Părea un câine credincios, dar de aici şi până la a se arăta dispus să rămână într-o ţară în prag de război era ceva care îl descumpănea. Cu siguranţă că între soţia lui şi preot nu era altă relaţie decât cea pe care o puneau amândoi în evidenţă, dar, chiar şi aşa, nu înţelegea atitudinea lui Gian Maria.

— Vom urma sfatul dumneavoastră, Lion. Mâine vom începe să strângem şi să ne pregătim să mergem la Bagdad, iar de acolo acasă. Când credeţi că ne puteţi scoate de aici? îl întrebă

Picot pe Ahmed.

— De îndată ce-mi spuneţi că sunteţi gata.

— Poate peste o săptămână, cel mult două, trebuie să avem totul gata, încuviinţă Picot.

Fabián îşi drese vocea privind-o pe Marta, căutându-i ajutorul. Nu se putea hotărî să plece cu una, cu două, iar Picot se părea că uitase de ideea lui: să scoată din Irak tot ce găsiseră în excavaţia de la Safran.

— Yves, cred că ar trebui să-l consulţi pe Ahmed în legătură cu posibilitatea de a organiza o expoziţie cu tăbliţele, cu basoreliefurile… în sfârşit, cu tot ce am găsit.

— Ah, da! Să vă explic, domnule Husseini. Fabián şi Marta s-au gândit că ar trebui să încercăm să facem cunoscute comunităţii ştiinţifice descoperirile de la Safran. Ştiţi că tot ce am găsit are o valoare incalculabilă. Ne gândim la o expoziţie care ar putea fi dusă în diferite ţări. Noi vom încerca să facem asta sub patronajul unor universităţi şi fundaţii particulare. Dumneavoastră ne-aţi putea ajuta la organizarea expoziţiei; la fel şi Clara.

Ahmed cântări vorbele lui Picot. Francezul îi cerea să-l lase să scoată din ţară tot ce găsiseră, aşa, niciuna, nici două. Simţi un val de amărăciune. Multe dintre obiectele găsite erau deja vândute unor colecţionari particulari, nerăbdători să li se livreze marfa. Clara, bineînţeles, nu ştia, şi nici Alfred Tannenberg, dar Paul Dukais, preşedintele agenţiei Planet Security, fusese categoric în această privinţă în timpul ultimei sale conversaţii cu Yassir. Erau colecţionari care ştiau de existenţa obiectelor dezgropate din reportajele publicate în revista *Arheologia ştiinţifică* şi care se puseseră în legătură cu intermediari care sunaseră la biroul lui Robert Brown, preşedintele fundaţiei Lumea Antică, paravanul sub care se ascundeau afacerile murdare ale lui George Wagner, Frank Dos Santos şi Enrique Gómez, asociaţii lui Alfred Tannenberg.

— Ceea ce îmi cereţi este imposibil, fu răspunsul tăios al lui Ahmed Husseini.

— Ştiu că e dificil; ba chiar mai mult decât atât, dată fiind situaţia actuală, dar sunteţi arheolog, cunoaşteţi importanţa

descoperirii acestui templu. Dacă lăsăm aici ce am găsit… ei bine, munca noastră, toate aceste luni de sacrificiu nu vor avea sens. Dacă ne ajutaţi ca şefii dumneavoastră să înţeleagă importanţa pe care o are pentru arheologie faptul că lumea va cunoaşte această descoperire, ţara dumneavoastră va fi prima care va avea de câştigat. Bineînţeles că toate obiectele vor reveni în Irak, dar, mai întâi, permiteţi ca lumea să le cunoască. Să încercăm să organizăm o expoziţie itinerantă la Paris, Madrid, Londra, New York, Berlin. Guvernul poate să vă desemneze pe dumneavoastră drept comisar al acestei expoziţii, din partea Irakului. Cred că o putem face. Nu vrem să luăm nimic, vrem ca lumea să cunoască tot ce am găsit. Am muncit din greu, Ahmed.

Picot tăcu, încercând să cântărească din expresia lui Ahmed răspunsul acestuia, dar Clara fu cea care luă cuvântul.

— Profesore Picot, nu credeţi că pe mine m-aţi uitat?

— Absolut deloc. Dacă am ajuns până aici a fost datorită dumneavoastră. Nimic din ceea ce am făcut n-ar fi fost cu putinţă fără dumneavoastră. Nu vrem să vă scoatem din scenă, dimpotrivă. Ne aflăm aici numai datorită efortului pe care l-aţi făcut. De aceea, vreau să fiţi de acord să întrerupeţi săpăturile şi să veniţi cu noi. Sunteţi o parte fundamentală a proiectului nostru, avem nevoie de dumneavoastră ca să pregătiţi expoziţia, să ţineţi conferinţe, să participaţi la seminarii, să însoţiţi obiectele găsite, oriunde le-am duce. Dar nu vom putea face nimic dacă soţul dumneavoastră nu obţine permisiunea guvernului irakian de a scoate din această ţară ceea ce am găsit.

— Poate că soţul meu n-o poate face, dar bunicul meu, da.

Afirmaţia Clarei nu îi surprinse. De fapt, Picot se gândise să discute cu Alfred Tannenberg, dacă Ahmed se arăta prea reticent. Lunile petrecute în Irak îl învăţaseră că nu exista nimic pe care Tannenberg să nu-l poată obţine.

— Ar fi minunat ca Ahmed împreună cu bunicul dumneavoastră să convingă membrii guvernului să ne permită să arătăm lumii comoara pe care trecerea timpului a ascuns-o la Safran, spuse Picot.

Ahmed se gândi că nu era înţelept din partea lui să ducă o

bătălie împotriva Clarei, nici măcar a lui Picot. Era mai bine să câştige timp, susţinând că avea să facă tot ce-i stătea în putinţă şi chiar să arate entuziasm. De altfel, poate că asta era şansa lui să scape din Irak. Picot îi oferea o acoperire nesperată. Problema era că multe dintre obiectele găsite nu aveau să iasă niciodată din Irak, nici cu el, nici cu Picot.

— Voi face tot ce pot ca să-l conving pe ministru, afirmă Ahmed.

— Ministrul nu e de ajuns, trebuie să vorbim cu Saddam. Doar el poate autoriza ieşirea unor obiecte de artă din Irak şi, cu atât mai mult, dacă sunt antichităţi, precizează Clara.

— Aşadar, veniţi cu noi? o întrebă Marta pe Clara.

— Nu, cel puţin nu pentru moment, dar mi se pare o idee bună ca lumea să cunoască tot ce am dezgropat la Safran. Eu voi rămâne aici, ştiu că pot găsi tăbliţele. Bineînţeles, dumneavoastră nu veţi scoate niciun obiect fără ca mai înainte să se semneze un contract în care să se menţioneze cum şi cine a făcut posibilă această expediţie, spuse Clara pe un ton sfidător.

Discutară încă o vreme despre amănuntele părăsirii grabnice a Irakului şi, mai ales, despre cum îşi imaginau că trebuia să fie expoziţia.

Nu se auzea niciun zgomot în tabără când Clara, însoţită de Gian Maria, se îndreptă spre locul ei de cazare, sigură că Fatima o aştepta trează. Ahmed intrase discret în spitalul de campanie unde urma să îşi petreacă noaptea.

— Ţi-e somn? îl întrebă ea pe Gian Maria.

— Nu, sunt obosit, dar în clipa asta n-aş fi în stare să adorm.

— Mie îmi place noaptea, profit de linişte, este cel mai bun moment ca să mă gândesc. Mă însoţeşti la săpături?

— Acum? întrebă Gian Maria, fără să-şi poată ascunde surpriza la auzul acestei propuneri.

— Da, acum. Mai rău e că, aşa cum ştii, am doi oameni permanent pe urmele mele, dar sunt obişnuită să am escortă încă de mică, şi, atunci când nu pot scăpa de ei, uit că există.

— Bine, dacă vrei, te însoţesc. Luăm maşina?

— Nu, să mergem pe jos! E o plimbare lungă, ştiu asta, dar

simt nevoia să mă mişc un pic.

Oamenii care o escortau pe Clara rămaseră cu câţiva paşi în urma lor, fără să-şi manifeste neplăcerea pe care o presupunea renunţarea la orele de somn din pricina dorinţei nepoatei lui Tannenberg de a se plimba.

Când ajunseră aproape de excavaţie, Clara căută un loc unde să se aşeze şi-l invită pe Gian Maria să i se alăture.

— Gian Maria, de ce vrei să rămâi aici? Poţi fi în pericol dacă americanii încep să ne bombardeze.

— Ştiu, dar nu mi-e frică. Să nu crezi că sunt un inconştient, dar acum nu mi-e frică.

— Dar de ce nu pleci? Eşti preot şi, aici… mă rog, aici nu ţi-ai putut exercita vocaţia. Suntem cu toţii nişte cazuri pierdute, dar, într-adevăr, nici tu n-ai încercat să ne catehizezi, ai fost foarte respectuos faţă de noi.

— Clara, aş vrea să te ajut să găseşti Biblia de Lut. Dacă ar fi adevărat că Avraam cunoştea Geneza… şi dacă o cunoştea, să fie oare aceeaşi Geneză care a ajuns la noi?

— Aşadar, rămâi din curiozitate.

— Rămân ca să te ajut, Clara. Eu… n-aş fi liniştit dacă te-aş lăsa singură.

Clara râse. O emoţiona faptul că Gian Maria se gândea că o putea proteja tocmai pe ea, pe care o păzeau zi şi noapte oameni înarmaţi. Cu toate astea, preotul părea să creadă că posedă o putere taumaturgică deosebită, care făcea cu neputinţă ca ea să păţească ceva.

— Ce îşi spun cei din congregaţia ta când vorbeşti cu ei?

— Superiorul meu insistă să-i ajut pe cei aflaţi la ananghie. Este la curent cu neajunsurile din Irak.

— Dar tu, de fapt, nu ajuţi pe nimeni. Eşti aici, cu noi, lucrând într-o misiune arheologică.

Spunând acestea, Clara îşi dădu seama cât era de ciudat faptul că preotul se afla printre ei de două luni, muncind ca oricare alt membru al echipei.

— Ei ştiu acest lucru, dar, chiar şi aşa, cred că pot fi de folos persoanelor care se află aici.

— Nu cumva o fi Biserica pe urmele Bibliei de Lut? întrebă

Clara cu o anume neliniște.

— Te rog, Clara! Biserica n-are nimic de-a face cu șederea mea la Safran. Mă doare că te poți îndoi de cuvântul meu. Am permisiunea superiorului meu să mă aflu aici, știe ce fac și nu se opune. Mulți preoți muncesc. Nu sunt singurul, și deci nu e ciudat că mi se permite să lucrez într-o misiune arheologică. Firește că, la un moment dat, va trebui să mă întorc la Roma, dar îți aduc aminte că sunt aici de două luni, nu de doi ani, chiar dacă ție ți se pare un timp foarte îndelungat.

— Nu, doar că… mă rog, dacă mă gândesc, mi se pare ciudat ca un preot să fi nimerit în această expediție.

— Nu cred că ți-am dat niciun motiv să-mi judeci comportamentul ca fiind ciudat. Nu pot să fiu ipocrit, Clara.

— Știi, Gian Maria, deși n-am vorbit niciodată despre chestiuni personale, uneori am impresia că ești singurul prieten pe care-l am aici, singurul care m-ar ajuta dacă aș avea o problemă.

Rămaseră din nou tăcuți, lăsându-și privirea să rătăcească prin infinitatea cerului înstelat, delectându-se cu liniștea nopții, fără să aibă nevoie să-și spună ceva.

Stătură așa o vreme, pierduți în gânduri, fără să fie tulburați de zgomotele nopții amplificate de liniște.

Apoi frigul puse stăpânire pe locul acela, și hotărâră să meargă la culcare.

Clara intră în casă, străduindu-se să nu facă zgomot, și se îndreptă spre odaia bunicului ei, sigură că Samira și Fatima îl vegheau. Casa era în întuneric.

Intră pe vârfuri în încăpere, surprinsă de întunericul deplin care o înconjura. Pipăi peretele ca să nu se împiedice și șopti numele Samirei, fără să primească răspuns. În aer plutea un miros dulceag și greu. Nu vedea nimic, și nici Samira, nici Fatima nu răspundeau la chemarea ei. Găsi întrerupătorul. Era furioasă, gândindu-se că femeile adormiseră, în loc să-l vegheze pe bătrân.

Când putu să vadă odaia, își înăbuși țipătul care se lupta să-i scape. Se rezemă de perete, încercând să-și stăpânească greața care îi răscolea stomacul.

Samira era trântită pe jos cu ochii deschişi. Un firicel de sânge părea să fi rămas inert în colţul buzelor palide, lipsite de viaţă.

Infirmiera ţinea în mână ceva pe care Clara nu reuşea să-l identifice, pentru că lacrimile şi spaima o orbeau.

Nu ştiu cât timp rămase acolo lipită de perete fără să se mişte, dar Clarei i se păru că trecuse o veşnicie, până când în sfârşit îndrăzni să se apropie de patul bunicului ei, temându-se să nu-l găsească mort, ca pe Samira.

Bunicul ei, alb ca varul, zăcea fără cunoştinţă, iar masca de oxigen îi atârna de o parte a patului. Clara îi apropie degetele de gură şi simţi răsuflarea slabă a bătrânului. Îşi lipi apoi urechea de inima lui şi auzi bătăile stinse ale celui care era pe punctul de a părăsi viaţa. Nu ştiu cum făcu, dar îi aşeză la loc masca de oxigen şi ieşi apoi în fugă din odaie, fără să vadă că, într-un ungher, zăcea alt trup.

Când ieşi, îşi dădu seama că şi cei doi oameni care păzeau uşa bunicului ei erau întinşi pe jos, morţi. Simţi din nou un atac de panică. Era singură, şi, acolo, în casa aceea, se afla un asasin.

Ieşi în fugă, şi în uşa de la intrare răsuflă uşurată găsindu-i pe oamenii care păzeau de obicei casa. Aceiaşi care o salutaseră cu câteva minute mai înainte, când o văzuseră despărţindu-se de Gian Maria. Cum era posibil să fi intrat cineva în casă fără ca aceşti oameni să-şi fi dat seama?

— Doamnă, ce se întâmplă? i se adresă una dintre gărzile de corp care se apropie, văzând-o apărând în prag cu ochii ieşiţi din orbite şi cu o expresie de panică oglindită pe chip.

Clara făcu un efort să vorbească, să găsească o urmă de putere ca să-l înfrunte pe bărbatul care putea să fie un asasin, asasinul Samirei şi al celorlalte două gărzi.

— Unde e doctorul Najeb? întrebă ea cu un glas ce abia se auzea.

— Doarme la el acasă, doamnă, răspunse bărbatul, arătând spre casa în care se odihnea Salam Najeb.

— Cheamă-l!

— Imediat.

— Acum!

Strigătul Clarei îi trăda disperarea.

Apoi trimise un alt bărbat să-i caute pe Gian Maria şi pe Picot. Ştia că trebuia să-l anunţe pe Ahmed, dar nu voia să o facă până când nu soseau francezul şi preotul. N-avea încredere în soţul ei.

Medicul apăru după aproape două minute. Nu avusese timp să se pieptene ca să apară prezentabil, deoarece garda de corp nu-l lăsase, aşa că abia dacă reuşise să-şi pună o pereche de pantaloni şi o cămaşă înainte de a ieşi să o întâlnească pe Clara.

— Ce se întâmplă? o întrebă el, alarmat de înfăţişarea femeii.

— La ce oră l-aţi părăsit pe bunicul meu? îl întrebă Clara, fără să răspundă la întrebarea pe care tocmai i-o punea medicul.

— După ora zece. Era liniştit, Samira a rămas de gardă. Ce s-a întâmplat?

Clara intră în casă urmată de medic şi îl duse până în odaia lui Tannenberg. Salam Najeb rămase înmărmurit în uşă, în vreme ce pe chipul lui se oglindea oroarea pe care i-o pricinuia situaţia aceea. Apoi, cu un pas hotărât, fără să bage în seamă trupul neînsufleţit al Samirei, se apropie de patul lui Alfred Tannenberg. Îi luă pulsul, uitându-se pe monitorul care afişa slabele semne de viaţă ale bătrânului. Îl examină conştiincios până când se asigură că nu păţise nimic şi îi potrivi din nou masca de oxigen. În continuare, pregăti o injecţie şi îi schimbă flaconul cu ser şi cu medicamente în care abia mai rămăseseră câteva picături de lichid. Se luptă o vreme ca să smulgă un semnal de viaţă din trupul inert al bătrânului.

Când termină, se întoarse spre Clara, care aştepta tăcută.

— Nu pare să fi păţit nimic.

— Dar este inconştient, îngăimă Clara.

— Da, dar sper să înceapă să reacţioneze.

Medicul aruncă o privire prin cameră şi se apropie de Samira. Îngenunche şi examină cu grijă cadavrul femeii.

— A fost strangulată. Probabil că a încercat să se apere sau să-l apere pe el, spuse medicul, arătând spre Alfred Tannenberg.

Apoi se ridică şi se îndreptă spre un colţ al camerei unde era

Fatima, întinsă într-o baltă de sânge. Până în momentul acela, Clara nu observase trupul femeii, dar acum nu-şi putu înăbuşi un ţipăt.

— Liniştiţi-vă, e în viaţă, respiră, dar are o rană la cap. Ajutaţi-mă s-o ridic, o s-o ducem în spitalul de campanie, aici nu mă pot ocupa de ea. Mă duc să-i examinez pe oamenii de afară.

Clara îngenunche, plângând, lângă Fatima, încercând să o ridice. Două dintre gărzile de corp care priveau scena aşteptând instrucţiuni se apropiară şi o luară pe femeie ca să o ducă la spital, aşa cum ordonase medicul.

Când Clara îi văzu intrând pe Yves Picot şi pe Gian Maria, simţi imediat o uşurare şi izbucni în plâns.

Gian Maria se apropie şi o îmbrăţişă, în vreme ce Picot încerca să o facă să-i răspundă la întrebări.

— Liniştiţi-vă! Sunteţi bine? Ce s-a întâmplat? Dumnezeule! exclamă el, văzând cadavrul Samirei.

— Spuneţi-le gărzilor să ducă trupul neînsufleţit la spital, îi ceru doctorul Najeb Clarei. Oamenii de afară au fost împuşcaţi. Cred că asasinul a tras asupra lor de foarte aproape. Probabil că a folosit un pistol cu amortizor. Am cerut deja să fie duşi la spital.

— Şi bunicul meu? strigă Clara.

— Am făcut tot ce puteam face. Cineva ar trebui să rămână cu el, să nu se mişte de lângă el şi să mă cheme dacă se întâmplă ceva. Dar acum trebuie să mă ocup de femeia aceea, iar dumneavoastră ar trebui să chemaţi autorităţile ca să cerceteze ce s-a întâmplat aici. Samira a fost asasinată.

Salam Najeb le întoarse spatele. Nu voia să fie văzut plângând, iar el plângea. Plângea pentru Samira şi plângea pentru el, pentru că acceptase să călătorească la Safran ca să-l îngrijească pe bătrânul Tannenberg. O făcuse pentru bani. Alfred Tannenberg îi oferise leafa pe cinci ani ca să-l îngrijească, în afară de faptul că îi promisese în dar un apartament într-o zonă rezidenţială din Cairo.

Ayed Sahadi se întâlni cu medicul în pragul casei. Şeful de echipă părea tulburat, era palid, ştiind că Tannenberg avea să îl

facă responsabil de orice nenorocire şi că şeful lui, Colonelul, ar fi în stare să-l tortureze el personal dacă sistemul de securitate de care era răspunzător ar fi dat greş.

Când intră în odaia lui Tannenberg, doi dintre oamenii lui tocmai scoteau cadavrul Samirei. Clara plângea în continuare, iar Picot poruncea unuia dintre oamenii săi să meargă să-l caute pe primarul satului şi să găsească vreo femeie în stare să aibă grijă de bolnav.

— Unde erai dumneata? îi strigă Clara lui Ayed Sahadi când îl văzu intrând.

— Dormeam, răspunse acesta furios.

— O să te coste mult cele întâmplate, îl ameninţă Clara.

Şeful de echipă nu-i răspunse, nici măcar nu o privi. Începu să examineze încăperea, fereastra, podeaua, poziţia obiectelor. Oamenii care-l însoţeau erau în aşteptare, neîndrăznind să se mişte fără permisiunea lui.

Câteva minute mai târziu, sosi comandantul contingentului de soldaţi responsabili cu protecţia Safranului şi a sitului arheologic.

Comandantul nu-i luă în seamă pe Clara şi pe Picot şi începu să se certe cu Ayed Sahadi. Le era frică amândurora, pentru că ştiau că superiorii lor erau şi mai cruzi decât ei înşişi şi, mai ales, că erau stăpâni pe vieţile lor.

Clara observa semnalele care apăreau pe monitoarele la care era conectat bunicul ei. I se păru că acesta îşi mişcă pleoapele, dar presupuse că era rodul imaginaţiei sale.

Când sosi primarul, însoţit de soţia lui şi de două dintre fiicele sale, Clara le explică acestora din urmă ce dorea de la ele. Urmau să se ocupe de casă, iar cele două tinere nu aveau să se mişte de lângă patul lui Alfred Tannenberg.

Ayed Sahadi şi comandantul garnizoanei păreau de acord asupra faptului ca oamenii lor să năvălească în toate casele şi corturile în căutarea vreunui indiciu care să-i conducă la persoana suspectată de asasinarea Samirei, dar mai ales la acela care fusese în stare să ajungă chiar până la patul lui Alfred Tannenberg. În afară de asta, toţi membrii taberei, indiferent cine ar fi fost, urmau să fie percheziţionaţi şi interogaţi de către

soldaţi. Hotărârea cel mai greu de luat fu aceea de a-l chema pe Colonel. Fiecare dintre ei avea să îl informeze personal pe acesta.

Alfred Tannenberg se mişca neliniştit, şi Clara se temu să nu i se înrăutăţească şi mai mult starea, motiv pentru care o trimise pe una din fiicele primarului să-l caute pe doctorul Najeb. Copila se întoarse, dar însoţită de Ahmed Husseini.

— Îmi pare rău, n-am venit mai devreme pentru că eram cu domnul doctor. Mi-a explicat ce s-a întâmplat şi l-am ajutat cu Fatima. Este inconştientă, a pierdut mult sânge. A fost lovită în cap cu ceva contondent. De fapt, nu cred să ne poată spune ceva până mâine, pentru că este sedată.

— O să trăiască? întrebă Clara.

— Ţi-am mai spus că da, cel puţin asta e ceea ce crede doctorul Najeb.

— Unde este doctorul? întrebă Gian Maria.

— O coase la cap pe Fatima. O să vină de îndată ce termină, fu răspunsul lui Ahmed.

Fabián şi Marta intrară în cameră, după ce ocoliră câţiva bărbaţi înarmaţi care erau la intrare. Yves Picot se apropie de ei şi îi puse la curent cu cele întâmplate. După ce îl ascultă, Marta preluă comanda.

— Cred că ar trebui să mergem în camera de zi şi să continuăm discuţia acolo, dată fiind starea domnului Tannenberg. Aici deranjăm cum nu se poate mai mult. Dumneata, adăugă ea adresându-i-se nevestei primarului, du-te să pregăteşti cafeaua, noaptea va fi foarte lungă, şi când e gata, adu-o în cameră.

Clara o privi recunoscătoare. Avea încredere în Marta, ştia că era în stare să pună ordine în tot acel haos.

Marta li se adresă comandantului şi lui Ayed Sahadi, care continuau să discute într-un colţ al camerei.

— Aţi examinat cu atenţie încăperea? îi întrebă ea.

Cei doi bărbaţi răspunseră jigniţi. Ştiau să-şi facă treaba. Marta le trecu răspunsul cu vederea.

— Atunci, cel mai bine ar fi să ieşiţi din odaie şi să mergeţi în camera de zi sau unde credeţi că e mai potrivit. Voi două, le

spuse ea fiicelor primarului, veţi rămâne cu domnul Tannenberg, cum vi s-a spus, şi, după părerea mea, ar trebui să mai rămână doi bărbaţi în încăpere, dar nimeni altcineva. Să mergem în camera de zi, bine? spuse ea, fără să se adreseze cuiva anume.

Ieşiră toţi din odaie şi merseră în micuţa cameră de zi, aşa cum le ceruse Marta. Gian Maria nu se dezlipea de lângă Clara, iar Yves Picot şi Fabián făceau speculaţii despre cele întâmplate.

— N-ar fi mai bine să ne spună Clara ce s-a întâmplat? zise Marta.

Comandantul şi Ayed Sahadi îşi dădură seama că n-o întrebaseră pe Clara cum şi când intrase în odaia lui Tannenberg şi găsise cadavrul Samirei.

Soţia primarului intră cu o tavă încărcată cu cafea şi ceşti. Femeia pusese şi nişte biscuiţi pe o farfurie.

Ayed Sahadi îşi aţinti ochii asupra Clarei, şi aceasta simţi că omul acela pe care bunicul său îl făcuse responsabil cu securitatea taberei o privea cu mânie.

— Doamnă Husseini, explicaţi-ne la ce oră aţi intrat în odaia bunicului dumneavoastră şi de ce. Aţi auzit ceva ciudat?

Clara, cu o voce monotonă, răpusă de oboseală şi de spaimă, relata plimbarea ei cu Gian Maria, conversaţia avută în apropiere de templu, dar nu, nu-şi amintea la ce oră se întorseseră. Le spuse că nu observase nimic ciudat. Oamenii care păzeau exteriorul casei erau la posturile lor, aşa că urcase încrezătoare în odaia bunicului ei, căutând-o pe Fatima.

Descrise toate amănuntele pe care şi le amintea despre scena peste care dăduse când aprinsese lumina. Şi, într-adevăr, acum, că i se spunea, îşi aminti că nu-şi dăduse seama de absenţa celor doi bărbaţi care păzeau uşa bunicului ei şi pe care mai târziu îi găsise morţi.

Timp de o oră, răspunse la întrebările lui Ayed Sahadi şi ale comandantului, care o presau să-şi amintească orice amănunt.

— Bine, întrebarea care trebuie să vi se pună dumneavoastră, spuse Picot, adresându-se comandantului şi lui Ayed Sahadi, este următoarea: Cum e posibil ca, fiind casa înconjurată de

oameni, cineva să intre fără să fie văzut şi, pe deasupra, să reuşească să ajungă până în odaia domnului Tannenberg, ucigând în prealabil două gărzi, o infirmieră şi rănind-o pe Fatima?

— Da, asta e o întrebare la care vor trebui să răspundă amândoi. Colonelul va sosi mâine şi va cere explicaţii.

Cei doi bărbaţi se priviră. Ahmed Husseini le dăduse cea mai proastă veste: sosirea Colonelului.

— L-ai chemat? îl întrebă Clara pe soţul ei.

— Da. Azi-noapte, au fost ucişi o femeie şi doi bărbaţi care erau responsabili cu paza bunicului tău. Nu e greu să-ţi imaginezi că acela pe care voiau să-l ucidă era chiar el. Aşa că obligaţia mea a fost să informez la Bagdad. Presupun, comandante, că deja ştiţi, veţi fi fost sunat ca să vi se comunice, dar, dacă n-au făcut-o, vă spun eu: un detaşament al Gărzii Republicane vine încoace ca să ne păzească. E clar că dumneavoastră n-aţi ştiut sau n-aţi putut s-o faceţi, şi nici prietenul nostru Sahadi, ca şef de echipă, n-a fost în stare să prevină trădarea.

— Trădare? Trădare din partea cui? întrebă nervos Ayed Sahadi.

— Trădarea cuiva care se află aici, în această tabără, nu ştiu dacă este irakian sau străin, dar n-am nicio îndoială că asasinul se află printre noi, spuse Ahmed sentenţios.

— Inclusiv tu.

Toţi o priviră pe Clara. Faptul de a-l acuza direct pe soţul ei că se află pe lista persoanelor suspecte scotea la iveală ruptura relaţiei lor, ceea ce, după cum ea ştia prea bine, era o greşeală.

Ahmed o privi furios. Nu-i răspunse, dar se observa efortul pe care-l făcea ca să se stăpânească.

— Întrebarea este de ce şi pentru ce, spuse Marta.

— De ce? întrebă la rândul său Fabián.

— Da, de ce a intrat cineva în odaia domnului Tannenberg: ca să-l asasineze, cum crede Ahmed, sau a fost pur şi simplu un hoţ care a vrut să fure şi a fost surprins de Samira şi de gărzi? Sau…

— Marta, e greu de crezut că intră cineva să fure tocmai în

casa lui Tannenberg, care e înconjurată de oameni înarmaţi, o întrerupse Picot.

— Dumneavoastră ce părere aveţi, doamnă Husseini? întrebarea directă a Martei o luă pe Clara prin surprindere. Nu ştia ce să răspundă. Bunicul ei era un om temut şi puternic, aşa că avea nenumăraţi duşmani – oricare dintre ei ar fi putut dori să-l vadă mort.

— Nu ştiu, nu ştiu ce să cred, eu… sunt… sunt epuizată… totul este oribil.

Un soldat intră în camera de zi şi se apropie de comandant. Îi şopti ceva la ureche şi ieşi la fel de repede cum intră.

— Bine, spuse comandantul, oamenii mei au început să-i interogheze pe muncitori şi pe săteni. Pentru moment, se pare că nimeni nu ştie nimic. Domnule Picot, îi vom interoga şi pe membrii echipei dumneavoastră şi inclusiv pe dumneavoastră.

— Înţeleg. În ceea ce mă priveşte, sunt dispus să colaborez la anchetă.

— Atunci, cu cât începem mai degrabă, cu atât mai bine. Aveţi ceva împotrivă să fiţi primul? îl întrebă comandantul pe Picot.

— Absolut deloc. Unde vreţi să stăm de vorbă?

— Chiar aici. Doamnă, ne permiteţi să lucrăm aici?

— Nu, răspunse Clara, căutaţi alt loc. Cred că domnul Picot vă poate spune unde să vă instalaţi, poate într-unul dintre depozite.

Comandantul ieşi urmat de Picot, Marta, Fabián şi Gian Maria. Aveau să fie interogaţi primii. În camera de zi, în afară de Clara, rămaseră soţul ei şi şeful de echipă, Ayed Sahadi.

— E ceva ce nu ne-ai spus? o întrebă Ahmed pe Clara.

— Am povestit tot ce-mi amintesc, dar dumneata, Ayed, va trebui să explici cum a putut ajunge cineva până în odaia bunicului meu.

— Nu ştiu. Am verificat uşile şi ferestrele. Nu ştiu pe unde a intrat, nici dacă a fost un singur om sau mai mulţi. Oamenii de la poartă jură că n-au văzut nimic, spuse şeful de echipă. E imposibil să intre cineva fără să fie văzut.

— Ei bine, cineva a intrat. Şi trebuie să fi fost o persoană în

carne şi oase, nu o fantomă, pentru că fantomele nu trag de la mică distanţă, nici nu strangulează femei lipsite de apărare, afirmă Ahmed supărat.

— Ştiu, ştiu… Fapt e că nu-mi explic cum s-a putut întâmpla. Nu încape decât posibilitatea să fi fost cineva din interiorul casei, sugeră Ayed Sahadi.

— În casă, nu se aflau decât Fatima, Samira şi oamenii care păzeau uşa de la odaia bunicului meu, insistă Clara.

— Eraţi şi dumneavoastră. La urma urmei, dumneavoastră aţi fost cea care a găsit cadavrele…

Clara tresări, se ridică în picioare şi se îndreptă furioasă spre Ayed Sahadi. Îi trase o palmă atât de tare, încât îi rămaseră pe obraz urme de degete. Ahmed se ridică dintr-o săritură şi, temându-se de reacţia lui Ayed, o apucă pe Clara.

— Ajunge, Clara! Stai jos! Am înnebunit cu toţii? Şi dumneata, Ayed, nu mai face niciun fel de insinuări! Te asigur că nu sunt dispus să admit vreo necuviinţă nici faţă de soţia mea, nici faţă de familia mea.

— Au fost trei asasinate, şi, până nu se găseşte vinovatul, toţi sunt suspecţi.

Ahmed Husseini se apropie de el. Părea că avea să-l lovească. Dar nu o făcu, murmură doar printre dinţi:

— Şi dumneata eşti pe lista suspecţilor, poate te-a cumpărat cineva ca să-i curmi viaţa lui Tannenberg. Vezi să nu greşeşti, să nu greşeşti, că o să plăteşti foarte scump!

Şeful de echipă ieşi din camera de zi, în vreme ce Clara se prăbuşea în fotoliu. Soţul ei se aşeză pe un scaun lângă ea.

— Ar trebui să încerci să te stăpâneşti, să nu cedezi nervos. Atragi atenţia.

— Ştiu, dar sunt distrusă, mă simt îngrozitor.

— Bunicul tău se simte foarte rău, ar trebui să-l transporţi la Cairo sau măcar la Bagdad.

— Ţi-a spus doctorul Najeb?

— Nu e nevoie să-mi spună nimeni, trebuie doar să-l vezi ca să-ţi dai seama că e pe moarte. Recunoaşte, nu încerca să ne înşeli, ca şi cum am fi nişte tâmpiţi, nu poţi continua cu povestea asta cum că se simte bine.

— A suferit un şoc, de aceea l-ai văzut aşa…

— Nu fi ridicolă! Pe cine crezi că păcăleşti? În tabără, umblă zvonul că e pe moarte, crezi că ai reuşit să ascunzi asta?

— Lasă-mă în pace! Ţi-ar plăcea să moară bunicul meu, dar el o să trăiască, o să vezi că o să trăiască şi o să vă sfâşie pe toţi, ca pe nişte trădători şi buni de nimic ce sunteţi!

— Dacă nu pot discuta cu tine, mai bine mă duc acolo unde pot fi de ajutor. În locul tău, aş încerca să mă odihnesc.

— Mă duc s-o văd pe Fatima.

— Bine, merg cu tine.

Nu apucară să iasă din casă, pentru că se întâlniră ia poartă cu doctorul Najeb. Medicul părea epuizat.

Le spuse că încă nu cunoştea gravitatea consecinţelor loviturii primite de Fatima. Fără îndoială că fusese lovită cu un obiect greu, care îi deschisese o rană adâncă la cap prin care pierduse mult sânge.

— Comandantul a plasat oameni înarmaţi în toate corturile.

— Este singura persoană care ne poate spune ce s-a întâmplat, în cazul în care a avut timp să-şi dea seama ce se petrecea în jurul ei.

Alfred Tannenberg respira cu dificultate, şi semnele lui vitale erau slabe. Doctorul Najeb le certă pe femei că nu îl anunţaseră. Clara îşi reproşă că nu rămăsese la căpătâiul bunicului ei, în vreme ce observa că Ahmed evalua starea bolnavului, fără să-şi ascundă o sclipire de satisfacţie. Acesta îl ura pe bunicul ei atât de tare, încât nici măcar nu mai era în stare să se prefacă.

Medicul pregăti un flacon cu plasmă şi îi trimise să se odihnească, asigurându-i pe toţi că nu avea să se mişte de lângă Tannenberg.

* * *

Zgomotul elicopterului sfâşie liniştea grea ce învăluia tabăra. Picot convenise cu Fabián şi cu Marta să pună capăt aventurii în care îi îmbarcase. De îndată ce li se permitea, aveau să înceapă să demonteze tabăra, ca să se întoarcă acasă.

Nu puteau rămâne nicio zi mai mult decât ar fi fost necesar, deşi Marta era adepta ideii conform căreia, în ciuda împrejurărilor, ar trebui să încerce să-l convingă pe Ahmed să

facă demersurile necesare pentru scoaterea din Irak a tuturor obiectelor dezgropate, cu scopul de a organiza marea expoziţie pe care o plănuiau.

Erau la fel de obosiţi ca restul taberei, mai ales pentru că, exact înainte de răsăritul soarelui, sosise un detaşament al Gărzii Republicane, temutul corp de elită al lui Saddam Hussein.

Picot o observă pe Clara îndreptându-se cu soţul ei spre elicopter. Palele aparatului încă se mai învârteau, când un bărbat corpolent, cu părul negru şi o mustaţă deasă, care părea o copie a lui Saddam însuşi, sări sprinten. Apoi coborâră alţi doi militari şi o femeie.

Bărbatul îmbrăcat în militar inspira autoritate, dar Picot se gândi că şi în acesta era ceva sinistru.

Colonelul îi strânse mâna lui Ahmed şi o bătu pe umăr pe Clara, apoi îi însoţi până la casa lui Tannenberg, făcându-i semn femeii să-i urmeze.

Femeia părea impresionată să se afle în locul acela, şi o expresie de încordare i se oglindea în colţul gurii. Clara se îndreptă spre ea, urându-i bun venit. Colonelul tocmai îi spunea că femeia este infirmieră, o infirmieră de încredere de la un spital militar. Crezuse potrivit să o aducă să-l ajute pe doctorul Najeb după ce aflase că Samira fusese asasinată.

Soarele dogorea, când un soldat veni să-l caute pe Picot ca să-l anunţe că nou-venitul dorea să-i vorbească.

Clara nu era în camera de zi, şi nici Ahmed; doar bărbatul pe care îl numeau Colonelul, fumând o havană şi bând o ceaşcă de cafea.

Nu îi întinse mâna. Nici el nu făcu gestul de a continua salutul dincolo de o scurtă înclinare a capului. Hotărî să ia loc, deşi militarul nu-l invitase să o facă.

— Bine, spuneţi-mi ce părere aveţi despre cele întâmplate, i se adresă direct Colonelul.

— N-am nicio idee.

— Dar o teorie tot aveţi.

— Nu. N-am niciuna. L-am văzut pe domnul Tannenberg o singură dată, aşa că nu se poate spune că-l cunosc. De fapt, nu

ştiu nimic despre el şi nu pot risca să spun de ce a intrat cineva în camera lui şi le-a ucis pe infirmieră şi pe cele două gărzi de corp care îl protejau.

— Bănuiţi pe cineva?

— Eu? Absolut pe nimeni. Să vă explic: nu mă împac cu ideea că există un asasin printre noi.

— Ei bine, există, domnule Picot. Sper ca Fatima să poată vorbi. Există posibilitatea ca ea să-l fi văzut. În sfârşit… oamenii mei îi vor interoga şi pe membrii echipei dumneavoastră…

— Au făcut-o deja, am fost interogaţi azi-noapte.

— Îmi pare rău de deranj, dar veţi înţelege că este necesar.

— Fără îndoială.

— Bine, vreau să-mi spuneţi cine este fiecare. Trebuie să ştiu tot despre oamenii care sunt aici, fie irakieni, fie străini. Cu irakienii nu e nicio problemă, voi afla tot ce se poate afla, chiar mai mult decât ştiu ei înşişi despre ei, însă în ceea ce-i priveşte pe oamenii dumneavoastră… Vă rog să colaboraţi, domnule Picot, şi să-mi povestiţi tot.

— Uitaţi ce este, îi cunosc de multă vreme pe cei de aici. Sunt arheologi şi studenţi respectabili. Nu veţi găsi asasinul printre participanţii la această misiune arheologică.

— Aţi fi surprins să aflaţi unde pot fi găsiţi oameni dispuşi să asasineze. Îi ştiţi pe toţi? Există cineva pe care l-aţi cunoscut recent?

Yves Picot rămase tăcut. Colonelul îi pusese o întrebare la care nu voia să răspundă, pentru că, dacă spunea că există membri ai misiunii pe care nu-i văzuse niciodată înainte de a veni în Irak, îi transforma în suspecţi, şi asta era ceva care îi repugna, mai ales pentru consecinţele pe care le-ar fi putut avea asupra lor măcar şi umbra unei bănuieli. În Irak, oamenii dispăreau pentru totdeauna.

— Gândiţi-vă, nu vă pripiţi, îi spuse Colonelul.

— De fapt, îi cunosc pe toţi, sunt persoane recomandate de prieteni apropiaţi în care am mare încredere.

— Cu toate acestea, eu trebuie să mă îndoiesc de toată lumea. Doar aşa vom obţine rezultate.

— Domnule…

— Spuneţi-mi Colonele.

— Colonele, eu sunt arheolog, nu sunt obişnuit să am de-a face cu asasini, iar membrii misiunilor arheologice nu obişnuiesc să se îndeletnicească şi cu uciderea cuiva. Întrebaţi ce doriţi, interogaţi-ne cât este nevoie, dar mă îndoiesc sincer că-l veţi găsi pe asasin printre noi.

— Mă sprijin pe colaborarea dumneavoastră.

— Voi contribui cât îmi va sta în putinţă, dar mă tem că n-am nimic de spus.

— Sunt sigur că mă veţi ajuta mai mult decât vă închipuiţi. Am aici o listă a membrilor echipei. Vă voi întreba pe rând despre fiecare dintre ei; poate scoatem ceva la lumină, poate nu. Sunteţi de acord să începem?

Yves Picot încuviinţă. N-avea de ales. Omul acela sinistru nu era dispus să accepte un refuz, aşa că trebuia să discute cu el, deşi era ferm hotărât să nu spună nimic altceva decât fleacuri.

Nu începuse încă să vorbească atunci când Clara intră în camera de zi. Fu uimit să o vadă zâmbind. Cu trei cadavre şi un asasin în libertate nu prea avea de ce s-o facă.

— Colonele, bunicul meu vrea să vă vadă.

— Aşadar, şi-a recăpătat cunoştinţa… şopti militarul.

— Da, şi spune că se simte mai bine ca oricând.

— Vin imediat. Domnule Picot, vorbim mai târziu…

— Când doriţi.

Colonelul ieşi din camera de zi însoţit de Clara. Picot oftă uşurat. Ştia că nu avea să scape de interogatoriu, dar măcar câştiga timp să se pregătească. Deocamdată trebuia să îi caute pe Fabián şi pe Marta ca să vorbească despre asta.

Doctorul Najeb le făcu semn Clarei şi Colonelului să nu se apropie de patul lui Tannenberg până când infirmiera nu-i schimba flaconul cu plasmă.

Femeia părea eficientă şi, un minut mai târziu, îşi terminase treaba.

Salam Najeb era pe punctul de a adormi de-a-n picioarelea; semnele de oboseală pricinuite de veghea îndelungată, precum şi de încrâncenarea de a lupta pentru viaţa lui Alfred

Tannenberg, erau evidente pe chipul lui.

— Se pare că şi-a revenit într-un mod miraculos, dar n-ar trebui să-l obosiţi, le spuse el Clarei şi Colonelului în chip de sfat, chiar dacă ştia că aceştia nu-i vor lua în seamă recomandarea.

— Ar trebui să vă odihniţi, doctore, îi răspunse Clara.

— Da, acum, că domnişoara Aliya este aici, voi merge să mă spăl şi să mă odihnesc puţin. Dar înainte trec s-o văd pe Fatima.

— Oamenii mei o interoghează, spuse Colonelul.

— Le-am cerut să n-o facă până când nu le voi spune eu dacă e în stare să răspundă, protestă medicul.

— Haideţi, nu vă supăraţi! A revenit din lumea morţilor şi poate să ne fie de mare folos. Doar domnul Tannenberg şi Fatima ştiu ce s-a întâmplat în această încăpere, aşa că obligaţia noastră este să vorbim cu ei. Avem trei cadavre, doctore, răspunse Colonelul, fără să lase nici urmă de îndoială că ar putea interveni cineva sau ceva în hotărârile sale.

— Femeia aceea e într-o stare gravă, iar domnul Tannenberg…

Salam Najeb se opri. Privirea Colonelului era îndeajuns de sugestivă pentru ca un om prudent să nu-şi răcească gura de pomană.

Infirmiera se dădu la o parte, lăsându-i pe Clara şi pe Colonel să se aşeze lângă bolnav. Clara luă mâna bunicului ei într-ale sale şi o strânse, fericită să-l simtă în viaţă.

— Nu ţi-au venit de hac, bătrâne prieten, fu salutul Colonelului.

Alfred Tannenberg avea ochii înfundaţi în orbite, şi paloarea obrajilor arăta că moartea îi dădea târcoale în continuare, dar privirea feroce confirma dorinţa lui de a trăi, lupta îndârjită cu moartea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă bătrânul.

— Asta numai tu poţi să ne spui, răspunse Colonelul.

— Nu-mi amintesc nimic precis, cineva s-a apropiat de patul meu, am crezut că este infirmiera, mi-a luminat faţa, am auzit apoi nişte zgomote înfundate, am încercat să mă ridic în capul oaselor şi… nu ştiu, cred că am reuşit să-mi scot masca de

oxigen. Lumina era stinsă şi nu vedeam nimic… cred că am fost împins… sunt confuz, nu-mi amintesc bine ce s-a întâmplat, de fapt, n-am văzut nimic. Dar ştiu că era cineva aici, cineva care s-a apropiat de mine. Puteam să fiu ucis! Vreau să-i pedepseşti pe oamenii răspunzători pentru paza casei. Sunt nişte nulităţi; nici viaţa mea, nici ţara asta nu sunt sigure în mâinile lor.

— Nu-ţi face griji pentru asta, o să mă ocup eu de ei, vor regreta tot restul vieţii faptul că au permis să se întâmple una ca asta, îl asigură Colonelul.

— Presupun că nimic din toate astea nu va fi dăunat muncii misiunii. Clara încă mai poate găsi ceea ce căutăm, afirmă Tannenberg.

— Picot pleacă, bunicule.

— N-o să-i permitem, va rămâne aici, spuse bătrânul pe un ton sentenţios.

— Nu, nu putem face aşa ceva, ar fi… ar fi o greşeală. E mai bine să plece, eu o să mai rămân cât timp mai este, dar tu ar trebui să pleci de aici. Colonelul este de acord.

— O să rămân cu tine! strigă Tannenberg.

— Ar trebui să-ţi schimbi atitudinea, prietene. Doctorul Najeb insistă că trebuie să te scoatem de aici. Garantez pentru siguranţa Clarei, o să am grijă să nu se mai întâmple nimic, dar tu trebuie să pleci, spuse Colonelul.

Alfred Tannenberg nu răspunse. Se simţea sleit şi era conştient că viaţa-i atârna de-un fir de păr. Dacă îl duceau la Cairo, poate că reuşea să mai trăiască încă puţin, dar cât timp? Simţea că nu trebuie să o părăsească pe nepoata lui în pragul războiului, fiindcă, odată ce începea, nimeni nu se mai ocupa de ea.

— O să mai vedem, încă mai avem timp. Acum, vreau să ţinem o şedinţă cu Yassir şi cu Ahmed. Ceea ce s-a întâmplat nu se poate răsfrânge asupra afacerii.

— Ahmed pare în stare să continue treaba, comentă Colonelul.

— Ahmed nu e în stare să facă nimic dacă nu i se spune ce are de făcut, încă n-am murit şi, chiar dacă voi muri, nu el va fi cel care mă va moşteni, spuse Tannenberg pe un ton sentenţios.

— Am aflat de neînţelegerile voastre, dar poate că în aceste momente ar trebui să fii mai flexibil. Nu te simţi bine, nu-i aşa, Clara?

Clara nu răspunse la întrebarea Colonelului. Îi va fi loială bunicului ei până la ultima suflare, şi, de altfel, nici ea n-avea încredere în Ahmed.

— Bunicule, dacă vrei să ţii o şedinţă, mă duc să caut pe cine vrei tu.

— Spune-i bărbatului ăluia al tău să vină. Vreau să-i văd şi pe Ayed Sahadi, şi pe Yassir. Dar, mai întâi, o să mă pregătesc să-i primesc. Spune-i infirmierei să mă ajute să mă îmbrac.

— Dar nu poţi să te ridici din pat! exclamă Clara speriată.

— Ba pot. Fă cum ţi-am spus!

* * *

Oamenii Colonelului nu reuşiseră să o facă pe Fatima să povestească nimic relevant. Femeia de abia putea vorbi şi plângea încontinuu. Se afla lângă patul lui Alfred Tannenberg şi adormise, în vreme ce Samira pregătea flacoanele cu ser de care socotea că bătrânul avea nevoie de-a lungul întregii nopţi. Auzise un zgomot în afara odăii, dar nu deschisese ochii; îşi imaginase că le-o fi căzut ceva oamenilor care păzeau uşa.

Deodată, alt zgomot, de data asta în odaie, o făcuse să se întoarcă spre locul unde era Samira. Văzuse pe cineva îmbrăcat în negru, din cap până în picioare, cineva care o strângea de gât pe aceasta. Nu avusese timp să strige, pentru că silueta tăbărâse asupra ei, îi astupase gura şi o lovise cu un obiect pe care-l avea în mână. Dăduse de mai multe ori, până când îşi pierduse cunoştinţa. Asta era tot ce-şi amintea.

Nu, nu ştia dacă acela care o atacase era un bărbat, dar trebuie să fi fost, pentru că era foarte puternic. Purta mănuşi, pentru că ea încercase să-l muşte de mâna cu care îi astupa gura şi simţise că era acoperită cu o pânză elastică.

Nu, nu-şi amintea niciun miros deosebit, nici ca acea siluetă să fi rostit un singur cuvânt, doar că îi era frică, o frică absolută, profundă, pentru că simţea viaţa scurgându-i-se din trup. De aceea, îi mulţumea lui Allah că îi ţinuse în viaţă şi pe ea, şi pe domnul.

30

Lion Doyle se învârtea prin tabără căutând răspunsuri. Cineva intrase în odaia lui Tannenberg, şi acela nu fusese el; aşadar, ori clienţii care îl angajaseră, nerăbdători că întârziau rezultatele, trimiseseră pe altcineva, ori vreunul dintre duşmanii lui Tannenberg voise să-şi încerce norocul, căutând să-l elimine.

Oamenii Colonelului îl interogaseră. Erau mai degrabă neghiobi, decât pricepuţi. Se vedea că se obişnuiseră să obţină mărturisiri sub tortură, aşa că erau furioşi că trebuiau să se mulţumească să asculte, fără să-şi poată utiliza propriile metode ca să-l găsească pe asasinul Samirei şi al celor două gărzi de corp.

Lui Doyle nu îi fu greu să treacă de interogatoriu, şi nici să joace rolul de fotograf independent; de fapt, era un actor desăvârşit şi de multe ori fusese surprins de capacitatea lui de a adopta diverse personalităţi şi de a se simţi cu fiecare pe placul său.

Vorbise cu Picot, dar profesorul avea şi el mai multe întrebări decât răspunsuri. Fabián şi Marta erau impresionaţi, dar nici ei nu ştiau mai nimic, şi nici Gian Maria, care nu-şi ascundea tulburarea pricinuită de cele întâmplate.

Singurul care nu arăta nicio emoţie era croatul. Ante Plaskic, după ce fusese interogat de oamenii Colonelului, se aşezase din nou în faţa computerului ca să-şi termine treaba rămasă din ziua anterioară.

Lion îşi spuse că întotdeauna bănuise că Ante Plaskic era mai mult decât informatician, aşa cum nici el nu era fotograf sau cum şeful de echipă Ayed Sahadi se vădise deodată a fi un militar la ordinele Colonelului, chiar dacă umbla îmbrăcat civil.

Aşa că Lion Doyle se hotărî să meargă să stea la taclale cu Ante Plaskic ca să încerce să găsească o portiţă prin care să

întrezărească adevărul despre cele întâmplate. Ştia că era greu să poată găsi acea portiţă, pentru că Ante i se părea un profesionist ca şi el, dar, chiar şi aşa, avea să încerce.

Când intră în depozitul în care lucra croatul, fu surprins să-l găsească acolo pe fiul primarului din sat. Nu că ar fi fost ciudat să-l afle acolo, dat fiind că era şeful uneia dintre echipele de muncitori şi, în mod obişnuit, venea şi pleca de la situl arheologic în tabără. Discutau înflăcăraţi, dar rămaseră tăcuţi când îl văzură intrând.

Admiră stăpânirea de sine a croatului care stăpânea atât de bine situaţia. Ante Plaskic scoase un oftat şi i se adresă lui Doyle.

— Lion, muncitorii sunt neliniştiţi. Omul ăsta mă întreabă dacă o să continue lucrările şi ce se va alege de ei când noi vom pleca. Se tem de ce s-ar putea întâmpla şi că vreunuia dintre ei i s-ar pune în cârcă asasinatele. Zice că profesorul Picot nu le-a spus nimic. În sfârşit, dacă tu ştii ceva…

— Ştiu acelaşi lucru ca tine, adică aproape nimic. Presupun că va trebui să aşteptăm să se lămurească situaţia şi să-l prindă pe asasin sau pe asasini, nu ştim nimic. În ceea ce priveşte plecarea noastră, mă rog, se pare că aici au rămas puţine de făcut şi că, date fiind împrejurările, ar fi mai prudent să plecăm.

Ante Plaskic ridică din umeri şi nu spuse nimic. Fiul primarului bâigui nişte cuvinte de părere de rău şi plecă.

Lion Doyle îl privi stăruitor pe croatul Plaskic. Acesta îi susţinu privirea. Fură câteva secunde în care cei doi bărbaţii se măsurară, recunoscându-se aşa cum erau şi înştiinţându-se unul pe celălalt că, dacă s-ar înfrunta, rezultatul ar fi fatal pentru unul din ei.

— Ce crezi că s-a întâmplat în casă? îl întrebă Lion Doyle, rupând tăcerea.

— N-am de unde să ştiu.

— Sigur ai o părere.

— Nu, n-am, nu fac niciodată speculaţii în legătură cu ceea ce nu ştiu.

— Bine… în sfârşit, presupun că-l vor prinde pe asasin. Trebuie să fie aici.

— Dacă spui tu…

Îşi încrucişară din nou privirile în tăcere, şi Lion îi întoarse spatele şi plecă. Croatul se aşeză în faţa computerului şi păru că se concentrează asupra ecranului.

Ante Plaskic era sigur că Lion Doyle îl bănuia pe el, dar mai ştia şi că fotograful nu avea niciun element pe care să-şi întemeieze bănuielile.

Fusese extrem de grijuliu, în nicio clipă nu lăsase garda jos. Nimeni nu-şi dăduse seama de relaţia lui cu Samira. În realitate, nu se petrecuse nimic între ei, doar că infirmiera îi arunca priviri intense şi se străduia să-i iasă în cale ca din întâmplare. Vorbeau; de fapt ea vorbea, el o asculta fără niciun interes. Femeia îşi dorea să găsească un bărbat care să o scoată din Irak, şi se părea că hotărâse că acel bărbat ar putea fi chiar el. Nu ştia de ce, dar fapt e că mereu insinua că ar fi dispusă să înceapă o relaţie, indiferent cum ar fi.

N-o atinsese niciodată. Nu-i plăceau femeile musulmane, nici măcar cele blonde şi cu ochi albaştri de pe meleagurile lui; cu atât mai puţin femeia aceea cu pielea închisă la culoare, cu părul negru şi nasul lătăreţ, ce părea că pufneşte întruna.

Dar nu îi respinse apropierea, ştiind că-i era de folos. De folos, pentru că îl informa despre tot ce se întâmpla în casă, despre starea lui Alfred Tannenberg, despre cine îl chema, cine îl vizita şi despre problemele Clarei şi ale soţului acesteia, Ahmed Husseini.

Samira era un izvor nesecat de informaţii, care îi permiteau ca, la rândul lui, să transmită rapoarte demne de încredere la agenţia care îl angajase, Planet Security. În realitate, el îşi scria rapoartele şi i le preda fiului primarului, un om al lui Yassir, egipteanul acela care fusese mâna dreaptă a lui Alfred Tannenberg, dar în ultima vreme cei doi bărbaţi se urau. Astfel că Yassir făcea în aşa fel încât rapoartele lui să ajungă în mâinile potrivite, adică ale celor care îl angajaseră, şi tot prin el primea instrucţiuni.

Yassir sosise în tabără împreună cu Ahmed şi îi ceruse un raport credibil asupra stării de sănătate a lui Tannenberg. Nici Ahmed, nici chiar Yassir nu reuşiseră să obţină confirmarea

bănuielilor lor, şi anume că Tannenberg era pe moarte. Doctorul Najeb refuza categoric să le dea această informaţie.

De aceea, Plaskic îi ceru Samirei o întâlnire, iar ea acceptă entuziasmată. La căderea nopţii, când toată tabăra avea să doarmă, ea urma să îi înlesnească intrarea.

Samira îi spuse că, dacă el era în stare să se fofileze printre umbrele nopţii şi să evite gărzile, s-ar fi putut întâlni. Îi explică faptul că toţi cei zece bărbaţi care înconjurau casa, cinci în faţă şi cinci în spate, obişnuiau să se strângă, după miezul nopţii, să fumeze o ţigară şi să bea cafea. Trebuia doar să aştepte momentul acela ca să se strecoare în spatele casei. Acolo era o ferestruică dând într-o încăpere pe care o foloseau drept cămară. Avea să o lase întredeschisă; trebuia doar să intre şi să aştepte ca ea să poată veni.

Ante Plaskic acceptă planul, dar intenţia lui nu era să o aştepte în odaia din spate, ci să intre în camera bătrânului şi să vadă cu ochii lui care era starea acestuia, nefiind mulţumit doar să o descoasă pe Samira.

În parte, totul decurse aşa cum plănuiseră. Aşteptă ca Picot să încheie reuniunea cu grupul său de încredere. Apoi aşteptă să se stingă toate luminile din tabără şi să se facă linişte. Era miezul nopţii când se ridică din patul de campanie şi, fără să facă zgomot, se târî până în spatele casei lui Tannenberg. Fu nevoit să mai aştepte în umbră încă o jumătate de oră înainte ca una din gărzile din faţă să vină să-i caute pe tovarăşii lor ca să-i invite la cafea. De fapt, aceştia nu-şi părăseau de tot postul de observaţie: rămâneau într-o latură a casei, pe pământul nimănui, dar aveau un unghi de vedere pe care-l credeau suficient cât să garanteze că nimeni nu se apropie din spate.

Se înşelau. Ante Plaskic reuşi să-i păcălească, să se apropie de ferestruică şi să intre în casă. Doi bărbaţi dormitau pe scaune de o parte şi de alta a uşii, aşezaţi în faţa odăii lui Tannenberg. Nici măcar nu îl văzură intrând; înainte de a-şi da seama, fiecare dintre ei zăcea cu câte un glonţ în burtă. Amortizorul pistolului îşi făcuse treaba. Singurul zgomot fu cel al trupurilor prăbuşindu-se la pământ.

Împinse apoi uşa. Samira avea dreptate. Bătrâna servitoare

dormea, şi nici măcar nu îşi dădu seama că intrase cineva.

Samira îl văzu cu pistolul în mână şi se sperie. Crezu că avea de gând să îl ucidă pe Tannenberg şi încercă să-l împiedice să se apropie de bătrân. Plaskic îi puse mâna la gură şi îi ceru să nu ţipe şi să stea liniştită, dar ea nu îl luă în seamă, aşa că trebui să o ucidă. O strânse de gât, dar vina, îşi spuse el, era a ei, pentru că nu îl ascultase. Dacă ar fi rămas tăcută şi liniştită, ar mai trăi încă.

Şi bătrâna servitoare hotărî să-i facă probleme, căci, atunci când îl văzu, sări din scaunul pe care şedea. Fu nevoit să-i astupe gura şi să o lovească în cap cu pistolul. Crezu că o omorâse, fiindcă o lăsase pe jos cu capul spart, sângerând, şi cu ochii daţi peste cap. Vrăjitoarea aia nenorocită scăpase cu viaţă. Ar fi preferat să o ştie moartă, dar nici nu era îngrijorat că trăieşte; nu-l văzuse, purta o cagulă ce-i acoperea faţa, iar odaia se afla în penumbră, aşa că era imposibil să-l fi văzut şi, cu atât mai puţin, să-l fi recunoscut.

La fel ca în alte ocazii, Ante îl informase pe fiul primarului, omul lui Yassir, despre ce văzuse în casa lui Tannenberg. Doar că de această dată nu scrisese niciun rând; îi dădu doar un raport detaliat despre starea în care se găsea bătrânul: monitorizat, cu o perfuzie de sânge în braţul stâng şi cu una de ser în celălalt.

Fiul primarului îl întrebă dacă el fusese cel care o ucisese pe infirmieră şi pe cei doi bărbaţi, dar Ante nu îi răspunse, ceea ce îl înfurie pe celălalt, care îi reproşă că, până la urmă, Colonelul avea să îi aresteze pe toţi. Acela fu momentul când Lion Doyle îi întrerupse. Şi Ante se gândea că englezul era mai mult decât ceea ce părea; de fapt, era încredinţat că Doyle se afla acolo cu o misiune similară cu a lui.

* * *

A doua zi, Colonelul părea şi mai prost dispus decât în alte ocazii. Ahmed Husseini îl asculta cu răbdare, străduindu-se să nu spună nimic care să aţâţe şi mai mult furia militarului. Şi Yassir era tăcut.

— N-o să plec de aici până nu-l prindem pe asasin. Trebuie să fie aici, printre noi, şi-şi bate joc de mine; dar o să-l prind, şi

atunci o să-şi dorească să fie mort.

Aliya, infirmiera, intră în camera de zi. Clara o trimisese ca să-i anunţe că bunicul ei îi aştepta.

Îl găsiră pe Alfred Tannenberg aşezat în fotoliu, cu o pătură pe genunchi şi fără nicio perfuzie.

Părea să se fi împuţinat la corp, era numai piele şi os şi impresiona prin paloarea chipului.

Lângă el, stând jos, Clara zâmbea satisfăcută. Îl convinsese pe doctorul Najeb să facă imposibilul pentru ca bunicul ei să-l poată primi pe Colonel stând în fotoliu şi prefăcându-se că se simte mai bine.

Medicul pregătise o injecţie cu un cocteil de medicamente care avea să îi permită lui Tannenberg să reziste câtva timp. Şi transfuziile de sânge îl ajutaseră să stea drept. Alfred Tannenberg nu-şi pierdu timpul cu amabilităţi. Tocmai pentru că timpul era ceea ce-i lipsea, trecu direct la subiect.

— Prietene, spuse Tannenberg adresându-i-se Colonelului, vreau să-ţi cer o favoare. Ştiu că e dificil şi că doar un om ca tine poate izbuti.

Ahmed Husseini îl privi intrigat pe bătrân, în vreme ce observa cu coada ochiului siguranţa de care făcea paradă Clara, de parcă Tannenberg ar fi trăit într-adevăr veşnic.

— Cere-mi orice doreşti, ştii că te poţi bizui pe mine, spuse Colonelul.

— Profesorul Picot şi echipa lui vor să plece. Mă rog, îi înţeleg, în împrejurările date, nu-i putem reţine. Clara va mai rămâne câteva zile, şi apoi li se va alătura, ca să participe la pregătirea unei mari expoziţii cu descoperirile de la Safran. Va fi o expoziţie importantă, care va străbate mai multe capitale europene, vor încerca s-o ducă chiar şi în Statele Unite; am certitudinea că prietenul nostru George va înlesni acest lucru prin fundaţia Lumea Antică.

— Ce favoare vrei să-ţi fac? întrebă Colonelul.

— Să faci rost de autorizaţii pentru ca Picot să poată lua cu el tot ce a găsit în templu. Ştiu că sunt piese foarte valoroase şi că va fi greu să-l convingi pe iubitul nostru preşedinte Saddam, dar tu vei putea reuşi. Este urgent să dispui de elicoptere şi de

camioane pentru ca Picot şi oamenii lui să părăsească Irakul cât mai degrabă cu preţioasa încărcătură.

— Şi care ar fi câştigul pentru noi? întrebă Colonelul fără ocolişuri.

— Pentru tine, câştigul ar fi că vei găsi în contul tău secret din Elveţia o jumătate de milion de dolari în plus, dacă îmi faci această favoare cu aceeaşi eficienţă cu care ai acţionat şi în alte ocazii.

— Vorbeşti cu palatul? vru să ştie Colonelul.

— De fapt, am şi făcut-o. Deja fiii liderului nostru sunt informaţi, şi îl aşteaptă nerăbdători pe curierul meu.

— Atunci, dacă Bagdadul este de acord, o să-l sun pe nepotul meu Karim să pornească operaţiunea.

— Clara ar trebui să plece, spuse Ahmed.

— Clara o să plece când va considera că e cazul, la fel ca mine, de altfel, dar, pentru moment, va continua să sape. Vreau ca lucrările arheologice să se reia mâine, să nu se oprească din pricina celor întâmplate, răspunse Tannenberg furios.

— Sunt piese dintre cele găsite care… în sfârşit, ar fi delicat să le lăsăm să iasă, afirmă Ahmed.

— Le-ai vândut deja? întrebă Tannenberg, surprinzându-i pe Ahmed şi pe Yassir, care se uitau în pământ.

— Niciodată n-ai încredere în cei din jurul tău, protestă Ahmed.

— Pentru că îi cunosc prea bine. Astfel că s-ar putea ca strălucitul nostru preşedinte al fundaţiei Lumea Antică, Robert Brown, să fi primit din partea lui George misiunea de a intra în legătură cu cei mai buni clienţi ai noştri ca să-i anunţe de descoperirile de la Safran şi ca aceştia, avizi de noutate, să fi scos deja din buzunar vreo sumă în contul obiectelor promise. Greşesc, Yassir?

Întrebarea directă a lui Tannenberg îl lăsă cu gura căscată pe egiptean, care se simţi brusc cuprins de un val de sudoare care-i îmbibă impecabila lui cămaşă albă. Nu răspunse şi îl privi pe Ahmed, implorând ajutor. Se temea de reacţia lui Tannenberg.

Colonelul fu cel care luă cuvântul, îngrijorat de întorsătura pe care o lua conversaţia.

— Aşadar, există un conflict de interese cu prietenii tăi de la Washington…

Tannenberg nu-l lăsă să continue. Improviză un răspuns, ştiind că prietenul său, Colonelul, nu voia să se trezească într-un război de acest gen.

— Nu, nu e niciun fel de conflict de interese. Dacă la Washington au hotărât să se vândă unele dintre piesele pe care le-am găsit, îmi pare bine, asta e afacerea noastră, dar un lucru nu-l exclude pe celălalt. Piesele pot ieşi de aici ca să fie prezentate într-o expoziţie, doar că nu se vor mai întoarce în Irak, ci le vom preda noilor proprietari. Dar aceştia vor trebui să aştepte câteva luni, poate chiar un an întreg, înainte de a le avea în posesie, ceea ce nu va fi nicio noutate pentru ei, sunt obişnuiţi. Din momentul în care cer o piesă până când aceasta ajunge în mâna lor trec uneori şi doi ani, aşa că nu e nicio problemă. Vor avea ceea ce au cumpărat.

— Îmi place să fac afaceri cu tine. Ai întotdeauna o soluţie la orice problemă, afirmă mai liniştit Colonelul.

— În acest caz, nu e nicio problemă, doar dacă nu vom putea scoate piesele pentru expoziţie…

— Dacă ai vorbit deja cu palatul, totul e în ordine. Lasă restul în seama mea.

— Ce-ai aflat despre asasinate? vru să ştie Tannenberg.

— Nimic, şi asta mă îngrijorează. Asasinul trebuie să fie un tip isteţ şi alunecos, care, pe deasupra, mai e şi foarte bine deghizat şi are un alibi şi mai bun. Important e că trăieşti, bătrâne prieten, îl asigură Colonelul.

— Trăiesc pentru că n-a vrut să mă omoare. De asta sunt în viaţă, scopul n-a fost moartea mea.

Colonelul rămase tăcut, cugetând la vorbele lui Alfred Tannenberg. Bătrânul avea dreptate; n-au vrut să-l omoare, dar atunci, ce căutau în camera lui?

— O să găsim omul. E o chestiune de timp, de aceea vreau să-l mai reţin câteva zile pe Picot, poate fi cineva din echipa lui.

— Fă-o, dar străduieşte-te să nu treacă prea mult timp, azi suntem în 25 februarie.

— Ştiu, ştiu.

— Vreau ca Picot să fie afară cel mai târziu pe 10 martie, porunci Tannenberg.

— Dar tu şi Clara când veţi pleca?

— Nu-ţi face griji, de asta mă ocup eu, dar, când va începe războiul, nu vom fi aici, te asigur, afirmă bătrânul.

Colonelul îşi luă rămas-bun de la prietenul său şi îl lăsă cu Ahmed Husseini şi cu Yassir. Şi Clara ieşi din încăpere după ce îi dădu un sărut bunicului ei. Voia să vorbească cu Picot şi să-l anunţe că puteau începe să se gândească la expoziţie, dar, bineînţeles, avea să îi ceară mai întâi să se întoarcă la lucru. Colonelul fusese de acord cu cererile bunicului ei. Misiunea arheologică nu se putea opri, muncitorii trebuiau să lucreze în continuare; nu era timp de pierdut.

— Aşadar, m-aţi şi trădat, declară Tannenberg.

Yassir şi Ahmed se foiră stânjeniţi în scaunele lor. Se temeau de reacţia acelui om, în stare să poruncească chiar în clipa aceea să li se ia viaţa, fără ca nimeni să poată împiedica acest lucru, nici măcar Colonelul.

— Nimeni nu te-a trădat, reuşi să spună Ahmed.

— Nu? Atunci, cum de s-au vândut deja piese de la Safran fără ca eu să ştiu? N-ar fi trebuit să fiu informat? Atât de prost mă cred prietenii mei încât îndrăznesc să încerce să mă tragă pe sfoară?

— Te rog, Alfred! se văicări Yassir. Nimeni nu vrea să te tragă pe sfoară…

— Yassir, tu eşti un trădător. De fapt, de-abia aştepţi să mă vezi mort, iar ura îţi întunecă judecata şi scoate la iveală toate faptele tale mizerabile.

Yassir îşi plecă ruşinat capul din pricina vorbelor bătrânului, îl privi pe Ahmed cu coada ochiului şi îl văzu la fel de nervos ca el.

— Aveam de gând să-ţi spunem, de asta am venit. George voia să ştii că are cumpărători pentru piesele de la Safran.

— Ah, da? Şi de ce nu mi-aţi spus serile trecute? Când vă gândeaţi să-mi faceţi surpriza?

— Abia dacă am reuşit să te vedem, şi nu părea momentul… protestă Ahmed.

— Eşti slab de înger, Ahmed, eşti doar o slugă, ca şi Yassir, şi asta vei fi tot restul zilelor tale. Oamenii ca tine nu comandă, doar se supun ordinelor.

Ahmed Husseini se înroşi, simţindu-se umilit. I-ar fi tras o palmă bătrânului cu mare plăcere, dar nu îndrăzni să o facă, aşa că rămase tăcut.

— Bine, acum o să vorbesc cu George, el o să-mi explice în ce constă noul joc.

— E sinucidere curată! se văicări Yassir. Sateliţii-spion culeg toate apelurile, ştii bine. Dacă-l suni pe George, ar fi ca şi cum ai da un anunţ în *New York Times*.

— George este cel care încalcă regulile jocului, nu eu. Din fericire, eşti un dobitoc, şi mi-ai spus fără să vrei ce pun la cale prietenii mei. Acum, plecaţi, trebuie să lucrez!

Cei doi bărbaţi ieşiră, siguri că Alfred Tannenberg nu avea să stea cu braţele încrucişate. Îşi exprimase dispreţul pe care-l avea faţă de ei şi se temeau de consecinţe.

Când Alfred Tannenberg o strigă pe Aliya, îi porunci să anunţe una din gărzi, iar aceasta să-l caute pe Ayed Sahadi, falsul şef de echipă, unul dintre asasinii cei mai eficienţi din echipa Colonelului, căruia îi plătea de ani de zile sume considerabile ca să-l slujească fără ştirea şefului său.

Ayed Sahadi fu surprins să-l găsească pe Alfred Tannenberg aşezat într-un fotoliu, la fel de furios ca întotdeauna. Dar fu şi mai surprins când auzi ce aştepta de la el. Cântări inconvenientele misiunii pe care i-o încredinţa bătrânul Tannenberg, dar banii pe care-i avea să-i primească îi risipiră orice urmă de îndoială.

* * *

Clarei îi fu greu să-l convingă pe Picot că trebuiau să-şi reia lucrul.

— Nu poţi pleca şi lăsa misiunea de izbelişte. Eu rămân, poate că o să găsesc tăbliţele, poate că nu, dar măcar lasă-mă să încerc încă puţin.

Fabián era de aceeaşi părere cu prietenul său Picot: cu cât vor pleca mai repede, cu atât mai bine. Marta fu cea care interveni în favoarea Clarei, convingându-i pe cei doi bărbaţi că

n-ar pierde nimic dacă ar continua lucrările arheologice.

— Clara are dreptate, i-ar fi de mare ajutor ca muncitorii să creadă că totul merge mai departe ca până acum şi că tu eşti încredinţat că încă se mai poate găsi ceva. De altfel, nici nu ştim când vom putea pleca. În loc să stăm cu braţele încrucişate, ar fi mai bine să lucrăm.

— Trebuie să ambalăm ceea ce am adus, şi asta necesită timp, protestă Fabián.

— De acord, dar nu ne împiedică să lucrăm în continuare. N-au nimic de-a face una cu alta. În plus, Clara a obţinut ceea ce doream: să fim lăsaţi să luăm cu noi piesele pentru expoziţie… le aminti Marta.

— Ce şantajistă eşti! spuse Fabián.

— Nu, nu sunt şantajistă. Încerc să fiu corectă. Fără ea, n-ar fi posibilă această expoziţie la care ne-am gândit şi care justifică şederea noastră aici. I-o datorăm.

Privirea recunoscătoare a Clarei o surprinse chiar şi pe Marta. Sfârşise prin a o aprecia pe Clara, deşi era o femeie cu care n-avea nicio afinitate, dincolo de faptul că amândouă erau arheologi.

Se gândi că doamna Tannenberg se rătăcise în lumea aceea masculină care era Irakul, Orientul, şi o vedea ca pe o victimă a acelei societăţi care o împiedicase să fie ea însăşi, aflată mereu la cheremul bunicului şi al soţului ei.

— De acord, încuviinţă Picot, putem lucra în timp ce ne organizăm ieşirea din ţară. Dar nu vreau să rămân nicio zi mai mult decât e nevoie. Simt că aici încep să mă sufoc. În plus, povestea cu asasinatele ne-a răvăşit pe toţi, nu ştiu cum de mai aveţi chef de lucru.

— Viaţa merge mai departe, afirmă Clara.

— Pentru că nu dumneavoastră sunteţi cea moartă, răspunse Picot, fără să-şi ascundă supărarea pentru insensibilitatea Clarei.

— Gian Maria, o să rămâi cu mine, aşa cum ai spus? vru să ştie Clara.

— Da, o să rămân, reuşi să spună preotul.

— Ei bine, e o imensă prostie să faceţi asta. Cel mai înţelept

este să veniţi cu noi, aventura asta s-a încheiat, nu vă daţi seama?

Preotul dădu din cap la întrebarea lui Picot. Nu avea să o părăsească pe Clara. Crezuse că femeia şi bunicul ei nu erau în pericol, că nimeni nu încerca să le facă vreun rău, că trecutul nu-i cerea socoteală bătrânului bolnav, şi deci nici ei. Dar acum ştia că nu era aşa, şi trebuia să rămână ca să îi protejeze.

Picot îi strânse pe membrii echipei şi îi anunţă că trebuiau să înceapă să împacheteze materialul, ca să fie pregătiţi atunci când aveau să fie înştiinţaţi că puteau fi scoşi din Safran. Clara îi asigurase că nu se gândeau să stea mai mult de cincisprezece zile, motiv pentru care trebuiau să se grăbească. Fură surprinşi când Picot le spusese că urmau să lucreze până în ultima zi. Aveau să continue să sape, încercând să smulgă încă vreun secret din pământul de culoarea şofranului al acelui ţinut.

Avură loc nişte proteste pe care Picot le potoli imediat, încercând, în plus, să-i entuziasmeze cu proiectul expoziţiei la care trebuiau să participe cu toţii.

Clara se întoarse lângă bunicul ei. Aliya îl culcase, şi doctorul Najeb îl conectase din nou la aparatele de monitorizare. Bătrânul era epuizat din pricina efortului.

— Totul o să fie bine, îl asigură Clara.

— Nu sunt atât de sigur. Prietenii mei joacă murdar, şi asta face ca lucrurile să fie mai dificile.

— O să îi învingem, bunicule.

— Dacă o să găseşti Biblia de Lut.

— O s-o găsesc, bunicule, o s-o găsesc…

* * *

Salam Najeb se întâlni cu Clara şi îi spuse adevărul fără ocolişuri: nu ştia dacă Alfred Tannenberg avea să mai reziste nici măcar câteva zile.

— Îmi spuneţi că ar putea muri în orice clipă?

— Da.

Clara era pe punctul de a izbucni în plâns. Se simţea îngrozitor de obosită şi, mai ales, simţea de zile întregi amărăciunea singurătăţii. Ca să facă faţă unei situaţii precum aceea cu care se confrunta, arăta faţă de bunicul ei o forţă şi

nişte resurse care, de fapt, îi lipseau. Şi, de parcă toate astea n-ar fi fost îndeajuns, nici nu se putea bizui pe Fatima, căci femeia zăcea în spitalul de campanie mai mult moartă decât vie.

— Dacă l-am muta de aici ar servi la ceva?

Medicul ridică din umeri. De fapt, se gândea că Tannenberg era deja condamnat şi că nici în cel mai bun spital din lume nu ar reuşi să-l salveze.

— După părerea mea, aţi întârziat prea mult timp până să luaţi în consideraţie această opţiune. V-am spus asta întruna, dar n-aţi vrut să mă băgaţi în seamă.

— Răspundeţi-mi! Dacă îl ducem mâine la Cairo, va trăi?

— Nu ştiu dacă va rezista călătoriei, răspunse medicul cu sinceritate.

— Ştiu că bunicul meu v-a plătit cu prisosinţă, dar eu o să vă dau o sumă şi mai mare, dacă reuşiţi să-l ţineţi în viaţă câteva zile în plus şi, mai ales, dacă-i alinaţi suferinţa.

— Eu nu sunt Allah, n-am putere asupra vieţii.

— Sunteţi asemenea unui zeu în carne şi oase, dumneavoastră cunoaşteţi secretele vieţii.

— Nu, nu le cunosc, dacă Allah vrea să-l ia, îl va lua indiferent ce aş face.

— Încercaţi, în orice caz, şi să nu excludeţi posibilitatea ca eu să vă anunţ în orice clipă că plecăm de aici. Mai bine zis, vom pleca de aici peste câteva zile.

— Mă tem că veţi pleca singură.

— Asta, cum spuneţi dumneavoastră, numai Allah o ştie.

* * *

Fiul primarului părea nervos. Tatăl lui le tot oferea dulciuri invitaţilor săi, Yassir şi Ahmed, convins că se conformează astfel legilor ospitalităţii.

Yassir şi Ahmed refuzară să mănânce mai mult şi, ca să nu fie nepoliticoşi, lăsară să treacă timpul cuvenit înainte de a-şi lua rămas-bun de la amfitrionul lor. Fiul primarului se oferi să-i conducă până în tabără, care era instalată la câteva sute de metri de sat.

Mergeau încet şi în tăcere, savurând ţigările de foi dăruite de

primar. Ahmed nu avu timp să-şi dea seama ce se întâmplă, când, pe neaşteptate, din întuneric apărură trei bărbaţi care se postară de o parte şi de alta, lăsându-i în mijloc pe Yassir şi pe el. O clipă mai târziu, Yassir scotea un strigăt ascuţit şi cădea la pământ cu un pumnal înfipt în inimă. Mâinile fiului primarului erau pătate de sânge, de sângele lui Yassir. Cei trei bărbaţi care apăruseră se făcură imediat nevăzuţi, luând cu ei cadavrul lui Yassir, fără ca Ahmed să fi apucat să rostească un cuvânt. Ceea ce fiul primarului nu putu evita fu ca Ahmed să se oprească şi să vomite. În vreme ce îşi ştergea urmele de sânge de pe mâini cu o batistă, aştepta ca Ahmed să se oprească din vomitat.

— De ce? îl întrebă Ahmed când îşi reveni.

— Domnul Tannenberg nu iartă trădarea. Vrea s-o ştiţi şi dumneavoastră, şi oricine.

— Pe mine când o să mă omoare? îndrăzni să întrebe Ahmed.

— Nu ştiu, nu mi s-a spus, răspunse simplu fiul primarului.

— Lasă-mă, vreau să fiu singur!

— Mi s-a poruncit să vă însoţesc.

Ahmed grăbi pasul, îndepărtându-se de omul acela care curmase viaţa lui Yassir fără să-i tresară un muşchi de pe faţă, dar acesta îl ajunse din urmă, şi acum mergea chiar lângă el.

— Am primit sarcina să vă spun că domnul Tannenberg vă va supraveghea şi, chiar dacă el nu va mai fi, în cazul în care îl trădaţi, cineva se va „ocupa” de dumneavoastră, aşa cum am făcut eu cu domnul Yassir.

— Sunt sigur de asta. Acum, lasă-mă!

— Nu, nu pot, trebuie să vă însoţesc, ca să nu vi se întâmple ceva.

* * *

Ayed Sahadi se apropie de caravană. Cămilele se odihneau eliberate de povară. Un bărbat înalt îl primi cu o îmbrăţişare.

— Allah să te ocrotească.

— Şi pe tine, răspunse Sahadi.

— Vino să bei o ceaşcă de ceai cu noi, îl invită bărbatul.

— Nu pot, trebuie să mă întorc. Dar vreau să-mi faci o favoare, o să te răsplătesc.

— Doar suntem prieteni.

— Ştiu, de asta ţi-o cer. Ia asta, îi spuse el, înmânându-i un pachet bine învelit. Străduieşte-te să ajungă cât mai curând în Kuwait.

— Cui trebuie să i-l predau?

— În plicul ăsta e scrisă adresa. Va trebui să-l înmânezi împreună cu pachetul. Ia banii, şi Allah să te însoţească!

Bărbatul luă teancul de dolari cu care îl plătea Ayed Sahadi. Nu fu nevoie să-i numere, ştia că, la fel ca în alte ocazii, suma era satisfăcătoare. Alfred Tannenberg îi plătea întotdeauna bine serviciile.

Liniştea zorilor fu sfâşiată de un ţipăt care trezi toată tabăra.

Picot ieşi din casă urmat de Fabián, şi amândoi rămaseră împietriţi; alţii săriseră din pat ca să vadă ce se întâmplă, şi nici ei nu puteau scoate o vorbă.

Acolo, în mijlocul taberei, legat de un stâlp, era trupul unui bărbat. Fusese torturat. Avea membrele rupte şi îi lipseau mâinile şi labele picioarelor. Orbitele ochilor erau goale şi nu mai avea nici urechi.

Unii oameni nu suportară vederea cadavrului ciopârţit şi nu-şi putură opri greaţa şi voma; alţii rămaseră încremeniţi, neştiind ce să facă, uşuraţi să-i vadă pe soldaţi venind şi ocupându-se de acel trup mutilat.

— Vreau să plec de aici cât mai degrabă! O să ne omoare pe toţi! strigă Picot, intrând furios în casa pe care o împărţea cu Fabián şi cu secretarul său, Albert Anglade.

— Ce se întâmplă n-are de-a face cu noi, afirmă Fabián.

— Atunci, cu cine are de-a face? strigă Picot.

— Calmează-te! N-o să rezolvăm nimic dacă ne pierdem cu firea.

Albert Anglade ieşi din baie după ce vomitase, palid şi cu ochii plini de lacrimi.

— Ce oroare! Asta e prea de tot, reuşi el să spună.

Marta Gómez intră în casă, surprinzându-i pe cei trei bărbaţi. Se aşeză pe un scaun, îşi aprinse o ţigară, dar nu scoase niciun sunet.

— Marta, eşti bine? vru să ştie Fabián.

— Nu, nu sunt bine. Sunt îngrozită, nu ştiu ce se întâmplă aici, dar locul ăsta devine un cimitir, eu… cred că trebuie să plecăm, dacă e posibil, chiar azi.

— Linişteşte-te, îi ceru Fabián. Trebuie să ne liniştim cu toţii înainte de a lua o hotărâre. Şi trebuie să vorbim de îndată cu Clara şi cu Ahmed. Ei ştiu ce se întâmplă şi au obligaţia să ne spună.

— Omul ăla… omul ăla este cel care-l însoţea pe Ahmed, spuse Marta.

— Da, ăla era cadavrul mutilat al lui Yassir, un om care, după cum spunea Ahmed, lucra pentru domnul Tannenberg, afirmă Fabián.

— Dar… dar cine a putut face aşa ceva? insistă Marta.

— Hai, linişteşte-te, încercă să o consoleze Fabian.

* * *

— Vreau să-l văd pe bunicul tău.

Tonul vocii lui Ahmed era cel al unui om învins de spaimă. Clara fu surprinsă să-l vadă astfel: neîngrijit, cu ochii roşii şi plânşi, cu mâinile tremurânde.

— Ce s-a întâmplat?

— N-ai ieşit să vezi? Ai pierdut spectacolul cu care bunicul tău ne-a dat bună dimineaţa? După ce că l-a omorât, mai era nevoie să-i profaneze şi cadavrul? E un monstru, omul ăsta e un monstru…

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, reuşi să bâiguie Clara.

— Yassir… l-a ucis pe Yassir şi i-a profanat cadavrul. L-a expus acolo, în mijlocul taberei, ca să-l vedem cu toţii, ca să nu uităm că el e zeul nostru, stăpânul nostru, al tuturor…

Ahmed plângea disperat, nebăgând în seamă gărzile de corp, care îl priveau fără să-şi ascundă dispreţul pentru această dovadă de slăbiciune.

Clara simţea nevoia să o ia la goană, să urle, dar reuşi să se stăpânească, sigură de faptul că oamenii nu l-ar respecta pe bunicul ei, şi nici pe ea, dacă s-ar lăsa cuprinsă de panică.

— Bunicul meu nu te poate primi, se odihneşte.

— Trebuie să-l văd, vreau să ştiu când o să mă omoare, strigă Ahmed.

— Taci din gură! Nu mai spune grozăvii în prezenţa mea! Pleacă! Trebuie să te întorci la Bagdad să pui în mişcare ceea ce ţi-a încredinţat bunicul meu. Şi acum, lasă-ne în pace!

Sosirea Colonelului o descumpăni pe Clara, dar se strădui să nu se lase înspăimântată de privirea rece a bărbatului.

— Vreau să-l văd pe domnul Tannenberg.

— Nu ştiu dacă s-a trezit. Aşteptaţi aici.

Clara îl lăsă pe Ahmed în camera de zi şi se duse în odaia bunicului ei. Aliya tocmai îl bărbierea, şi doctorul Najeb se pregătea să-i scoată acul din venă, lăsându-l fără nicio perfuzie cu ser sau cu plasmă.

— V-am spus că nu trebuie să mai facă eforturi, îi spuse el Clarei în chip de salut.

— Tăceţi odată din gură! Şi, dacă credeţi că sunt gata, lăsaţi-ne singuri. V-am mai spus că azi am nevoie să arăt bine.

— Dar nu arătaţi bine, iar eu nu-mi mai pot lua nicio răspundere pentru ceea ce fac…

— Lăsaţi-mă cu nepoata mea, porunci Tannenberg.

Infirmiera şi medicul ieşiră din odaie fără să protesteze. Le era frică de Tannenberg. Ştiau că era periculos să-l contrazică.

— Ce se întâmplă, Clara?

— Colonelul vrea să te vadă. E foarte grav. A venit şi Ahmed… spune că a apărut trupul lui Yassir… că tu ai pus să fie ucis şi mutilat…

— Aşa este. Eşti surprinsă? Nimeni nu trebuie să se îndoiască de ce ar putea păţi dacă se pune cu mine. E un avertisment către oamenii de aici şi către prietenii mei de la Washington.

— Dar… dar ce-a făcut Yassir?

— A complotat împotriva mea, m-a spionat în folosul prietenilor mei, a făcut afaceri în spatele meu.

— De unde ştii?

— Ce? De unde ştiu? Eşti surprinsă că ştiu ce făcea Yassir, pentru că sunt aici, în patul ăsta, fără să mă mişc? Dar chiar şi de aici am ochi şi urechi peste tot.

— Chiar trebuia să fie ucis? îndrăzni Clara să întrebe.

— Trebuia, eu nu fac niciodată nimic inutil. Şi acum, spune-i Colonelului să urce, şi nemernicului ăluia de soţ al tău să plece.

De-acum ştie ce are de făcut.

— Ai de gând să-l ucizi?

— E posibil, totul depinde de ce se va întâmpla în următoarele zile.

— Te rog… te rog, nu-l ucide.

— Copila mea, nici chiar pentru tine n-aş înceta să fac ceea ce cred că e necesar pentru ca afacerile mele să funcţioneze. Dacă şovăi, dacă nu fac ceea ce ştiu ceilalţi că pot face, atunci ne-o fac ei nouă. Astea sunt regulile, şi nu mă pot abate de la ele. Moartea lui Yassir a servit pentru ca George, Enrique şi Frankie să ştie că sunt în viaţă; şi asociaţii mei de aici, inclusiv Colonelul, au înţeles mesajul. Acum, du-te şi fă ce ţi-am spus!

— Ce să le spun? şopti Clara.

— Cui?

— Lui Picot, Martei… Vor vrea să ştie ce se întâmplă…

— Nu le spune nimic. Să sape şi să se străduiască să găsească Biblia înainte de a pleca, sau voi fi nevoit să-i împiedic să plece.

Două ore mai târziu, tabăra revenise la normal. La o aparentă normalitate. Clara nu ştia de unde mai avea putere, dar, după ce purtase o discuţie cu Picot, care îi cerea explicaţii în legătură cu cele întâmplate, se dusese să sape cu o echipă de muncitori.

Nici el, nici restul echipei sale nu voiră să o însoţească la templu şi îi reproşară că, după toate cele întâmplate, era în stare să continue munca de rutină. Nu le dădu atenţie, le înghiţi reproşurile fără să se schimbe la faţă, ştiind că n-avea de ales, că, dacă şovăia sau dădea semne de slăbiciune, putea sfârşi prin a se prăbuşi, şi asta era ceva ce nu-şi putea permite.

Săpa, când auzi în depărtare zgomotul elicopterelor decolând. Ştiu că Ahmed plecase, şi asta o mai linişti. Nu-l mai iubea, dar n-ar fi suportat ca bunicul ei să dea ordin să fie ucis. Asta i-ar fi năruit toate falsele ei mijloace de apărare. Prefera ca el să fie departe.

Nu ştia dacă plecase şi Colonelul, dar îi era totuna, bunicul ei stabilise foarte clar că el deţinea în continuare frâiele, că încă nu murise.

La amiază, se hotărî să coboare prin spărtura care ducea la

încăperea pe care o găsiseră cu zile în urmă. Ayed Sahadi îi ceru să nu o facă, dar ea îi porunci să tacă. Gian Maria, care o urma în tăcere peste tot, se oferi să coboare cu ea.

— De acord, dar mai întâi o să cobor eu, şi, după ce voi vedea cum stau lucrurile, voi hotărî dacă să mă însoţeşti sau nu.

Legată cu frânghia prinsă de scripeţi, începu să coboare în întunericul pământului, până atinse solul ferm. Mirosea a stătut, şi asta îi provocă o senzaţie de vomă, dar reuşi să se stăpânească. Era hotărâtă să exploreze sala aceea pe care o descoperiseră cu zile în urmă şi pe care Picot şi Fabián o cercetaseră, susţinând că era intrarea către alte zone ale templului.

Aprinse lanternele pe care le avea legate de centură şi le aşeză în locuri care-i părură strategice. Începu apoi să pipăie pereţii şi podeaua.

Pierdu noţiunea timpului, dar trăgea din când în când de frânghie, ca să se ştie că e bine, fără însă a da semnalul ca Gian Maria să i se alăture. Stabilise foarte clar că putea coborî doar dacă îl anunţa ea.

Nu ştiu cum, dar, lovind cu mânerul spatulei pe care o avea în mână, unul dintre pereţi se prăbuşi, învăluind-o într-un nor de moloz şi de praf. Când deschise ochii, rămase nemişcată, îngrozită, pentru că simţi că ceva trecea peste piciorul ei drept. De abia mai îndrăznea să respire, convinsă că ceea ce îi trecea peste picioare era un şarpe sau un şobolan.

Secundele îi părură fără sfârşit. Nu găsea curajul să privească în jos şi rămăsese atât de nemişcată, încât părea ţintuită de podea. Deodată, o lumină îi alunecă pe chip, iar paşii fermi ai unui bărbat care-i vorbea o scoaseră din starea în care fusese până în acel moment.

— Clara, eşti bine?

Îl zări pe Gian Maria în umbră şi niciodată nu se bucură atât de tare ca în momentul acela că se întâlni cu o altă fiinţă omenească.

— Nu te mişca, e ceva aici…

— Unde? Nu văd nimic. Ce s-a întâmplat?

— Nu vezi, sigur că nu vezi nimic…

— Clara, nu e nimic, nu văd nimic.

Găsi curajul să privească la picioare, şi într-adevăr nu era nimic. Animalul trecuse indiferent pe lângă ea. Oftă uşurată şi îi întinse mâna lui Gian Maria.

— Cred că a trecut un şarpe sau un şobolan, nu ştiu, dar mi-a trecut peste picioare. Noroc că port bocanci.

— Ce sperietură am tras! De ce nu ieşim de aici?

— Atunci spune-mi de ce ai mai coborât, dacă vrei să pleci…

— Am coborât să te caut, eram îngrijorat.

— Îţi faci prea multe griji pentru mine.

— Da, într-adevăr, aşa e, admise preotul.

— Ajută-mă, vreau să arunc o privire pe aici, o să le cer muncitorilor să coboare şi să degajeze tot. E evident că ne aflăm la un alt nivel al templului. Trebuie să-l scoatem la lumină.

— Nu va fi simplu, comentă Gian Maria.

— Nu, nu va fi, dar nu putem dormi, nu avem timp.

Clara trimise o echipă de muncitori în interiorul spărturii, în vreme ce alt grup degaja exteriorul. Dădu ordin să se instaleze reflectoare puternice în toată zona. Aveau să lucreze şi peste noapte, nu voia să irosească niciun minut, deşi era conştientă că punea în primejdie viaţa acelor oameni cărora le promisese o plată suplimentară dacă munceau în tura de noapte.

Ştia că Picot avea să se supere, dar nu-i păsa. La urma urmei, ea conducea împreună cu el excavaţia, iar bunicul ei acoperea grosul finanţării. Era momentul să-şi exercite autoritatea.

* * *

Lion Doyle citi faxul pe care i-l înmână Marta.

— Mi se pare că e de la agenţia ta, tocmai mi l-a dat Ante. Împarte acum corespondenţa, dar nu ştia unde eşti.

— Îţi mulţumesc.

Faxul era trimis de directorul agenţiei Photomundi, dar Lion reuşi să citească printre rânduri şi află că în spatele cuvintelor era şeful lui, Tom Martin, directorul companiei Global Group.

Nu ştiu nimic de tine de ceva vreme, şi clienţii noştri sunt nerăbdători să afle noutăţi. Ce se

întâmplă cu reportajul promis? Dacă nu-l poţi face, trebuie să te întorci, pentru că mass-media nu te poate plăti pentru fotografii la bucată.

Vreau veşti imediat sau, dacă nu, întoarce-te!

Tom Martin îl presa, pentru că şi clienţii îl presau pe el. Cei care-l doreau mort pe Alfred Tannenberg nu erau dispuşi să mai aştepte, iar preşedintele companiei Global Group îl anunţa că ori îl ucidea imediat pe Tannenberg, ori considerau contractul reziliat.

Încasase deja un avans substanţial, dar ştia că Martin avea să i-l ceară înapoi.

Se duse la magazia care servea drept birou şi-l găsi pe Fabián cu alţi doi arheologi dându-i instrucţiuni lui Ante Plaskic pentru a începe să aşeze în cutii tot materialul informatic şi să facă o listă a arhivelor.

— Vreau să trimit un fax, le spuse el.

— Păi, trimite-l, îi răspunse Fabián. Azi-dimineaţă, şeful tău ţi-a trimis unul, a fost dus cu restul corespondenţei.

— Da, mai are un pic şi înnebuneşte. Vrea un reportaj cu ambianţă de război, şi aici nu există aşa ceva. Se pare că ziarele nu mai sunt interesate de reportaje despre săpături arheologice.

— Adevărul e că suntem în preajma unui război, afirmă unul dintre arheologi.

— Da, aşa este. Cred că o să vorbesc cu Picot, să văd cum pot pleca la Bagdad.

— Aşteaptă, o să plecăm cu toţii. Yves vrea să plece deja, mai bine azi decât mâine, dar trebuie să aşteptăm ca Ahmed să ne dea semnalul de plecare şi, mai ales, ca acel faimos Colonel să obţină autorizaţia ca să putem lua cu noi pentru expoziţie ce am găsit, explică Fabián.

— De acord, o să aştept. Ante, pot folosi vreunul dintre computerele tale ca să-i scriu câteva cuvinte şefului meu?

— Ăla de acolo e conectat la imprimantă, îi arătă croatul.

— Ce porcărie că nu avem internet! se plânse Lion.

— Mă rog, aici nu sunt linii telefonice pentru aşa ceva, mulţumeşte-te cu ce avem. Scrie ce vrei şi lasă foaia pe tava

aceea. Astă-seară va merge cineva la Tell Mukajjar să trimită faxurile şi să pună scrisorile la poştă.

Răspunsul lui Lion Doyle către falsul său şef de la agenţia Photomundi fu scurt: „Săptămâna asta vei avea reportajul”.

31

Tom Martin deschise plicul pe care tocmai i-l adusese secretara. Îl aştepta. Directorul agenţiei Photomundi îl sunase ca să-l anunţe că avea un fax de la Doyle.

Citi scurta notă şi rupse hârtia. Trebuia să îl sune imediat pe misteriosul domn Burton. Omul era supărat. Aşa îi spusese la telefon cu câteva zile în urmă. Plătise bani mulţi în avans, îi aminti el, şi voia rezultate. Dacă omul trimis în Irak îl găsise deja pe Tannenberg şi pe nepoata acestuia, dacă reuşise să se infiltreze printre ei, de ce nu ducea la bun sfârşit treaba pentru care fusese angajat?

Directorul companiei Global Group îi spuse că misiunea din Irak nu era uşoară, că, dacă omul lui nu îşi făcuse încă treaba era pentru că îi fusese realmente imposibil şi că aştepta momentul prielnic; îi ceru să aibă răbdare, dar domnul Burton îl asigură că şi-o pierduse.

Căută ultimul număr pe care i-l comunicase domnul Burton şi îl formă. Era un număr de telefon britanic, dar de fapt habar n-avea unde se află domnul Burton.

— Alo!

— Domnul Burton?

— Da, spuneţi-mi, domnule Martin.

— Ah, ştiaţi că sunt eu!

— Vă ascult.

— Mi s-a spus că săptămâna asta misiunea va fi îndeplinită.

— Îmi garantaţi?

— Vă transmit ce mi-a spus omul meu.

— Când vom şti dacă a îndeplinit într-adevăr misiunea?

— V-am spus deja că sper ca săptămâna asta să vă dau veşti bune.

— Vreau dovezi, veştile nu sunt suficiente.

— Domnule Burton, poate că asta e mai dificil, cel puţin în

primul moment.

— Este stipulat în contractul nostru.

— Eu îmi respect clauzele din contract, domnule Burton.

— Este obligaţia dumneavoastră, domnule Martin.

— Bine, o să vă sun din nou.

— Aştept veşti.

* * *

Hans Hausser închise telefonul şi se uită iarăşi la cartea pe care o citise până în momentul când fusese întrerupt de apelul preşedintelui companiei Global Group.

Era târziu, trecut de şapte, dar trebuia să-i sune pe Carlo, pe Mercedes şi pe Bruno. Aşteptau nerăbdători să afle ce se întâmplă în satul acela pierdut din Irak unde se părea că monstrul se cuibărise împreună cu nepoata lui.

Se ridică, îşi luă pardesiul şi se pregăti să iasă, străduindu-se să nu facă zgomot ca să nu o alerteze pe fiica sa, Berta, care în momentul acela le pregătea copiilor cina. Dar Berta avea auzul fin, aşa că ieşi în vestibul.

— Tată, unde pleci?

— Simt nevoia să-mi dezmorţesc picioarele.

— Dar e foarte târziu şi plouă.

— Berta, te rog, încetează să mă mai tratezi ca pe unul din copiii tăi! Stau toată ziua în casă şi am chef să merg pe jos. Fac o plimbare şi mă întorc degrabă.

Închise uşa fără să-i lase fiicei sale timp să dea vreo replică. Ştia că o face să sufere, dar n-avea încotro, n-ar fi corect faţă de prietenii săi dacă nu i-ar informa imediat.

Profesorul Hausser merse destul de mult, îndepărtându-se de casă. Urcă apoi într-un autobuz, coborî peste patru staţii şi căută o cabină telefonică.

Doctorul Carlo Cipriani era la clinică, în sala de operaţii, asistând la intervenţia chirurgicală la care era supus un prieten căruia fiul său, Antonino, îi extirpa un rinichi. Maria, secretara lui, îl asigură că doctorul Cipriani avea să îl sune de îndată ce revenea în cabinet.

Următorul număr pe care îl formă era cel al unui telefon mobil de care Bruno Müller nu se despărţea în ultimele zile.

— Bruno…

— Hans… Ce mai faci?

— Bine, prietene, bine. Am veşti: mi s-a spus că săptămâna asta se va realiza comanda noastră.

— Eşti sigur?

— Este ceea ce mi s-a spus, şi sper să se ţină de cuvânt.

— Am aşteptat atâţia ani, încât presupun că mai putem sta încă o săptămână…

— Da, dar îţi mărturisesc că sunt mai nerăbdător ca oricând. Măcar de-am termina odată cu toată povestea asta ca să putem reveni la o viaţă normală.

Bruno Müller rămase câteva clipe tăcut. Simţea în piept aceeaşi apăsare pe care ştia că şi prietenul său o simte. Îşi doreau la fel de mult să ştie că Tannenberg e mort. În ziua aceea, cum spunea Hans, vor trăi din nou, viaţa li se va schimba în mod definitiv şi irevocabil.

— Ai vorbit deja cu Mercedes şi cu Carlo?

— Carlo era cu fiul său, Antonino, în sala de operaţii. Pe Mercedes o sun acum. Mi-e teamă de nerăbdarea ei.

— Când vorbeşti cu Carlo, nu-l întreba de mezinul lui. Tot nu are veşti de la el, e distrus.

— Încă n-a aflat unde e?

— Nu, zilele trecute am vorbit cu el. Mi-a spus că nu le-a scris, nici nu i-a sunat, şi că de la el de acasă i se spune doar că e bine, dar nu l-au informat unde este, doar că trece printr-o profundă criză de identitate. Carlo se simte vinovat, nu mi-a spus de ce, dar zice că el e singurul responsabil.

— Şi prietenul lui, preşedintele Agenţiei de Investigaţii şi Asigurări, nu poate face nimic să-l ajute?

— Mă tem că tânărul a lăsat vorbă că, dacă tatăl lui îl caută, va rupe relaţiile cu el pentru totdeauna.

— Copiii sunt un izvor de bucurii, dar şi de amărăciuni.

— Da, într-adevăr, dar n-am fi nimic fără ei.

— Ştiu, prietene, ştiu. Bine, o s-o sun pe Mercedes, şi, de îndată ce aflu ceva, îţi comunic.

* * *

Mercedes Barreda tocmai termina să se machieze. În seara

aceea, urma să meargă la teatrul El Liceo. Era invitată în loja consilierului delegat al uneia dintre băncile cu care firma ei menţinea deschisă o linie de credit şi nu putuse să scape de invitaţie.

Nu se prea dădea în vânt după operă, dar era pasionată de muzica clasică. Refuza mai ales spectacolul social, participarea doar de dragul de a fi văzut şi de a vedea, fără a manifesta însă interes pentru evenimentul artistic propriu-zis.

O irita peste măsură să participe la acest spectacol social şi, de aceea, era cât se poate de prost dispusă.

Auzi soneria mobilului şi se gândi să nu răspundă. Tresări subit, conştientă că nu suna telefonul ei personal, ci acela pe care îl cumpărase cu o zi înainte în aşteptarea apelului din partea lui Hans şi al cărui număr îi fusese transmis prin internet.

— Da, răspunse ea cu o umbră de nelinişte în glas.

— Am crezut că nu eşti acasă.

— Am confundat soneria de la mobilul ăsta cu celălalt şi m-am pierdut. Spune-mi, cum merg lucrurile?

— Bine, se pare că se va face săptămâna asta.

— Ce garanţii avem?

— Mi s-au dat asigurări în această privinţă, aşa că nu ne rămâne decât să aşteptăm.

— M-am săturat să tot aştept.

— Hai, mai e doar o săptămână, doar n-o să ne enervăm în ultimul moment.

— Ai dreptate. Când mă suni?

— De îndată ce aflu ceva.

— Fă-o, te rog!

— Ştii că o s-o fac, vei fi prima pe care o voi suna.

— Îţi mulţumesc.

— Ai grijă de tine.

— Şi tu, la fel.

* * *

Hans Hausser ieşi din cabină şi se plimbă prin ploaie, până când, ud leoarcă, se hotărî să oprească un taxi ca să se întoarcă acasă. Era îngheţat şi începea să tuşească. Fiica sa Berta avea să

îl certe dacă răcea.

* * *

Robert Brown deschise uşa casei sale. Paul Dukais sunase la sonerie de mai multe ori, dar nerăbdarea nu era o caracteristică a preşedintelui agenţiei Planet Security.

— Suntem toţi? îl întrebă Dukais pe Brown.

— Da. Ralph Barry tocmai a sosit, şi l-am sunat pe mentorul meu. De îndată ce-mi vei spune ce e atât de urgent, o să mă duc să-l văd.

Dukais intră în salonul lui Brown şi admiră eleganţa simplă a acelei încăperi ce vădea bunul-gust al preşedintelui fundaţiei Lumea Antică. Ralph Barry stătea jos cu un pahar de whisky în faţă. Mă rog, era mai bine că se afla şi Barry acolo, dat fiind că era părtaş la afacere, ca director al fundaţiei.

Ramón González, servitorul lui Brown, îl întrebă politicos ce dorea să bea.

— Un whisky dublu cu gheaţă şi fără apă.

Când avu paharul în mână şi după ce Ramón ieşi din salon, îi privi pe cei doi bărbaţi, imaginându-şi spaima pe care avea să le-o citească pe chip atunci când urma să îi informeze despre asasinarea lui Yassir.

— Alfred Tannenberg a ordonat asasinarea lui Yassir. Dar nu s-a mulţumit doar să-i ia viaţa. A poruncit să i se taie mâinile şi labele picioarelor şi să i se scoată ochii, şi toate astea le-a pus într-o cutie, a legat-o cu panglici şi ne-a trimis-o în dar. Tocmai mi-a sosit, de asta v-am chemat. Am şi o scrisoare de la Tannenberg însuşi pentru mentorul tău, Robert, şi pentru asociaţii săi. Şi am reuşit să vorbesc cu unul dintre oamenii mei de la Cairo, care la rândul lui a putut vorbi cu Ahmed, şi mi-a spus că acesta, şocat de asasinarea lui Yassir, pare să-şi fi pierdut minţile.

Paul Dukais nu îi scuti de vederea rămăşiţelor lui Yassir şi deschise o cutie metalică din care scoase, la rândul ei, o altă cutie, pe care o deschise, lăsând la vedere o grămadă de carne şi de oase amestecate cu sânge închegat şi nişte ochi pe punctul de a se descompune.

Oripilat, preşedintele fundaţiei Lumea Antică se ridică în

picioare palid, schimbat la faţă, cu gura căscată şi ochii ieşiţi din orbite.

Ralph Barry era şi el în stare de şoc. Niciunul din cei doi nu părea capabil să rostească un cuvânt. Deodată, Barry ieşi în fugă, stăpânindu-şi un spasm de vomă.

— Ascunde chestia aia! strigă isteric Robert Brown.

Paul Dukais acoperi cutia şi o introduse din nou în cea metalică. O închise pe aceasta din urmă cu o cheie, pe care o băgă în buzunar, şi-şi aţinti privirea asupra lui Robert Brown, care, se gândi el, făcuse o mutră de nebun la vederea rămăşiţelor lui Yassir.

— Dumnezeule, ce oroare! Tannenberg este un diavol!

Dukais nu răspunse. Se gândi că nici Robert Brown nu era mai bun decât el sau decât Tannenberg; şi el comandase jaful şi asasinatul, doar că de departe, evitând să fie împroşcat cu sânge. Nu-l deosebea de oamenii pe care îi folosea ca asasini plătiţi decât faptul că aceştia erau cei care îşi puneau viaţa în joc; în timpul ăsta, el bea whisky, aşteptând rezultatul comenzii.

Ralph Barry reveni de la toaletă cu chipul descompus.

— Eşti un nemernic! îi reproşă el lui Dukais.

— Nici mie nu mi-a plăcut să văd asta, spuse Dukais, arătând spre cutia pe care o aşezase pe o măsuţă din apropierea canapelei, dar asta este, şi n-o s-o rezolv eu singur. Voi sunteţi părtaşi la afacere, aşa că n-am de ce să vă scutesc de niciun amănunt.

Paul Dukais se ridică şi se servi cu generozitate din sticla de whisky.

— Whisky-ul îţi ia gustul rău din gură.

Nici Brown, nici Barry nu se mişcară de la locurile lor, încă tulburaţi de vederea rămăşiţelor lui Yassir. În sfârşit, Robert Brown se smulse din această stare şi încercă să afle mai multe amănunte.

— Ce-a spus Ahmed?

— Şi Ahmed, şi oamenii mei de la Safran erau de părere că Alfred este pe moarte. Nu-i mai dădeau nicio săptămână de viaţă, dar s-au înşelat. Modul lui de a ne spune că trăieşte a fost

să-l ucidă pe Yassir. Vrea să ştim că acela e în continuare teritoriul lui şi că nu ne putem mişca fără permisiunea lui.

— Dar ce-a spus Ahmed? insistă Robert Brown.

— Omul meu de la Cairo spune că singurul lucru pe care-l vrea Ahmed este să fugă cât îl ţin picioarele. Oricum, el va îndeplini partea lui din misiune. Omul meu i-a spus clar că din afacerea asta nimeni nu iese când doreşte. Nu trebuie să facem nicio schimbare, trebuie doar să aşteptăm. Mai sunt foarte puţine zile până când o să înceapă blestematul ăla de război.

— Şi Clara Tannenberg? întrebă Ralph Barry.

— După cât se pare, Ahmed crede că şi ea a devenit un diavol, la fel ca bunicul ei.

— Au găsit tăbliţele?

— Nu, Ralph, nu le-au găsit, dar, după cât se pare, Clara este dispusă să mai mute câteva tone de pământ. Ah! Ahmed a anunţat că Picot a convins-o pe Clara, iar ea pe bunicul ei, să scoată din Irak toate piesele pe care le-au găsit în excavaţie. Plănuiesc să organizeze o mare expoziţie în mai multe capitale europene şi se gândesc chiar s-o aducă şi aici, aşa că, mai devreme sau mai târziu, cu siguranţă că te vor suna. Tu eşti prieten cu Picot, nu-i aşa?

Ralph Barry bău o înghiţitură mare de whisky şi oftă înainte de a-i răspunde lui Dukais.

— Ne cunoaştem. În lumea academică ne cunoaştem toţi cei care am ajuns să fim cineva.

— Aşadar, piesele de la Safran nu vor ajunge împreună cu celelalte, şopti Robert Brown.

— Nu, asta e una dintre micile surprize ale Clarei şi ale bunicului ei. Se pare că Alfred nu se opune vânzării lor, este de acord ca piesele să dispară, dar numai după ce nepoata lui se va fi plimbat prin lume cu ele. Cred că Alfred consideră că trebuie să avem răbdare, pentru că este doar o chestiune de timp.

— E nebun! afirmă dispreţuitor Robert Brown.

— Eu aş zice că e în continuare înţelept, spuse pe un ton sentenţios Paul Dukais.

Preşedintele agenţiei Planet Security îşi deschise mapa şi scoase trei dosare, pe care i le înmână lui Robert Brown.

— Aici ai un raport detaliat, cu o relatare amănunţită despre toate cele întâmplate în ultimele zile la Safran, inclusiv moartea unei tinere infirmiere şi a două gărzi de corp.

— Dar cum de nu ne-ai spus nimic de asta? Ce s-a întâmplat? întrebă Ralph Barry din ce în ce mai supărat.

— Vă spun acum. Veţi citi în raport. Mi-aţi cerut să aflu care este adevărata stare de sănătate a lui Tannenberg, dar el e practic invizibil, mai ales de la sosirea lui la Safran, motiv pentru care unul dintre oamenii mei a reuşit să intre în odaia lui. După cât se pare, a întâmpinat dificultăţi şi s-a văzut obligat să le lichideze pe infirmieră şi pe cele două gărzi. De asemenea, a rănit-o grav pe bătrâna servitoare a lui Tannenberg. L-a văzut pe Alfred conectat la mai multe aparate şi trăgând să moară. Dar se pare că a renăscut. Aveţi aici totul. Acum, vă las. Să-mi spuneţi dacă trebuie să facem vreo schimbare.

— Nu, n-o să facem schimbări, n-o să ne îndepărtăm de la planul stabilit, insistă Robert Brown.

Paul Dukais se ridică şi plecă fără să salute. Era la fel de tulburat ca Brown şi Barry, dar nu-şi putea permite să o arate. El conducea o organizaţie de oameni dispuşi să ucidă din motivele cele mai respingătoare şi în modul cel mai brutal, aşa că nu era cazul să se arate impresionat de o pereche de picioare, de o pereche de mâini şi de o pereche de ochi dintr-o cutie.

Singurul lucru care îl liniştea era faptul că Mike Fernández, fostul colonel de la Beretele Verzi, susţinuse că planul era pregătit meticulos şi că n-avea de ce să se ducă pe apa sâmbetei. Avea încredere în Mike mai mult decât în oricare dintre soldaţii săi, şi dacă el îi spunea că planul merge înainte însemna că putea să continue.

* * *

Robert Brown şi Ralph Barry rămaseră o vreme tăcuţi, fiecare cufundat în propriile gânduri. Cei doi rafinaţi oameni din lumea artelor erau tulburaţi. Mai neplăcută dintre toate, se gândea Robert Brown, avea să fie reacţia mentorului său. George Wagner o să fiarbă de mânie, chiar dacă nu o să ridice

tonul deloc. Se temea de el mai cu seamă din pricina răcelii afişate. Duritatea privirii lui lăsa să se vadă cât se poate de clar de ce era în stare. De fapt, semăna foarte bine cu Alfred, doar că se mişca prin birourile mochetate de la Washington, câtă vreme Tannenberg făcea acest lucru prin străduţele întunecate ale cine ştie cărui oraş din Orient.

— Mă duc să dau un telefon, aşteaptă-mă un minut, îi ceru el lui Ralph Barry.

Acesta încuviinţă. Ştia că şeful lui urma să facă faţă unei conversaţii dificile. George Wagner nu era un om care să accepte provocări, nici măcar din partea vechiului său prieten Tannenberg.

* * *

Oamenii erau sleiţi de puteri. Clara aproape că nu le permitea să se odihnească. În ultima săptămână, mişcaseră din loc tone de nisip, degajând templul de dărâmături.

Yves Picot o lăsa să facă tot ce dorea, dar abia dacă participa la munca frenetică pe care Clara le-o impusese muncitorilor.

Echipa de arheologi o ajuta şi în acelaşi timp ambala materialul ca totul să fie pregătit când Ahmed Husseini avea să îi anunţe că puteau pleca. Chiar şi aşa, nu erau în stare să refuze anumite solicitări ale Clarei, care era în continuare păzită de Ayed Sahadi.

Alfred Tannenberg îl avertizase pe militarul care făcea pe şeful de echipă că, dacă se mai producea un incident în tabără, el avea să fie acela care va plăti cu viaţa.

Nici Gian Maria nu se dezlipea de Clara. Părea să tresară de fiecare dată când nu o vedea.

Fabián şi Marta se străduiau să fie cât mai de folos, uimiţi de determinarea de care dădea dovadă Clara, care dormea pe apucate şi nici nu-şi pierdea timpul să mănânce.

Părăsea excavaţia doar cât să meargă să-i vadă pe bunicul ei şi pe Fatima, cu care petrecea doar câteva minute, şi se întorcea imediat la munca ei de pe şantier.

Clara îşi reproşa că nu petrece mai mult timp cu bunicul ei, ştiind bine că erau ultimele lui zile de viaţă. Alfred Tannenberg era vlăguit şi doar enorma lui voinţă părea să-l mai ţină în

viaţă.

Fatima se ridica deja din pat şi, deşi nu putea face mai nimic, îl implorase pe doctorul Najeb să-i permită să stea în casă aproape de stăpânul ei.

— Doamnă Husseini.

Clara nu-l luă în seamă pe acela care o numea astfel şi continuă să cureţe cu o spatulă şi o perie resturile unei piese ce părea să fie un capitel. Hotărâse să nu răspundă când cineva i se adresa cu numele soţului ei. Nu o spusese, dar spera ca toţi să-şi fi dat seama şi să înceteze să o mai facă. Dar vocea insista.

— Doamnă Husseini…

Se întoarse enervată. Un băiat de vreo zece ani aştepta privind-o şi temându-se de mânia ei. Fusese deja prevenit că doamna era nesuferită şi că are obiceiul să ţipe. Se linişti când o văzu zâmbind.

— Ce vrei?

— Mi s-a poruncit să vă spun să mergeţi acasă. Doctorul Najeb vrea să vă vadă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea îngrijorată.

— Nu ştiu, mi s-a spus doar să vin să vă caut.

Clara se ridică alarmată şi îl urmă pe copil, care alerga din nou spre tabără. Se temea de ce era mai rău. Dacă doctorul Najeb trimisese să fie chemată înseamnă că starea bunicului ei se înrăutăţise.

Intră în casă, şi liniştea de acolo îi dădu de înţeles că se întâmplă ceva rău. Odaia bunicului ei era goală, şi nu putu să se împiedice să nu izbucnească în plâns nevăzându-l acolo. Ieşi din casă ţipând.

Băiatul se apropie de ea şi îi arătă spitalul de campanie. „Vă aşteaptă acolo”, îi spuse el.

Doctorul Najeb şi Aliya încercau să-l reanime pe Alfred Tannenberg. Îl mutaseră la spital, după ce bătrânul suferise un atac cerebral.

Inconştient şi cu jumătate de trup paralizată, Tannenberg lupta pentru viaţă din adâncurile pierdute ale conştiinţei, de unde doamna cu coasa îl invita să o urmeze.

Rămase liniştită, observând ce făceau medicul şi infirmiera.

Niciunul din ei nu se apropie să-i vorbească, şi doar doctorul Najeb o privi şi îi făcu un semn disperat.

Nu-şi dădu seama cât timp trecu până când doctorul Najeb se îndreptă spre ea şi, prinzând-o de braţ, o scoase din spital.

— Nu ştiu cât va mai rezista, poate câteva ore, o zi… dar mă îndoiesc că-şi va mai reveni.

Clara izbucni în plâns. Era epuizată din pricina bătăliei contra timpului, dar mai ales pentru că nu se simţea în stare să meargă mai departe fără prezenţa bunicului ei. Ca ea să poată trăi avea nevoie să-l ştie în viaţă.

— Sunteţi sigur? îngăimă ea.

— Nu ştiu cum de a rezistat atâta. A făcut un atac cerebral. Nu cred să-şi recapete cunoştinţa, dar, dacă o face, cel mai sigur este că nu va putea vorbi, poate că nici măcar nu vă va recunoaşte. Nici nu se va putea mişca. Starea lui e critică. Îmi pare rău.

— Şi dacă îl ducem de aici? întrebă ea, căutând o licărire de speranţă.

— V-am cerut-o de repetate ori, dar nici dumneavoastră, nici bunicul dumneavoastră n-aţi vrut să mă ascultaţi. Acum, e prea târziu. Dacă-l transportăm, nu cred că va supravieţui călătoriei.

— Ce putem face?

— Ce putem face? Nimic, tot ce se putea face am făcut deja. Acum nu rămâne decât să aşteptăm să vedem ce se întâmplă. Eu şi Aliya n-o să ne mişcăm de lângă el, iar dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş sta pe aproape. V-am spus deja că poate muri dintr-un moment într-altul.

Ayed Sahadi aştepta răbdător la câţiva paşi de Clara şi de doctorul Najeb, încercând să nu piardă niciun cuvânt din conversaţie. Gian Maria stătea lângă şeful de echipă, pregătit să o ajute pe Clara în tot ce ar avea nevoie.

Ea se îndreptă de spate, căutând să-şi ascundă lacrimile. Şi le şterse cu mâna, lăsând pe faţă o dâră de nisip fin. Nu-şi putea arăta slăbiciunea într-un moment ca acela. Bunicul ei o avertizase: acolo, oamenii se mişcau doar la sunetul tobei şi al biciului.

— Ayed, dublează paza în jurul spitalului! Bunicul meu a

suferit o criză, dar o va depăşi, bunul nostru doctor face tot posibilul, spuse ea privindu-l stăruitor pe Salam Najeb, care nu îndrăzni să o contrazică.

— Da, doamnă, reuşi să răspundă şeful de echipă.

— Bine, fă ce ţi-am spus, şi nimeni să nu înceteze lucrul. Nu e niciun motiv s-o facă. Eu o să mai rămân puţin aici.

— Şi eu la fel, afirmă Ayed Sahadi.

— Tu o să faci întocmai cum ţi-am spus. Du-te la excavaţie şi ai grijă ca oamenii să muncească!

— Domnul Tannenberg mi-a interzis să mă despart de dumneavoastră.

Clara se postă dinaintea lui Ayed, care, văzând mânia ce i se oglindea în ochi, se temu să nu-l lovească.

Apoi, cu o voce foarte scăzută, îi repetă ordinul:

— Ayed, când vei fi sigur că totul merge cum vreau eu, te întorci! Ai înţeles?

— Da, doamnă.

— Bine că ai înţeles!

Clara se întoarse cu spatele şi intră în spital, urmată de Gian Maria, care-i puse mâna pe umăr, cerându-i să-l asculte.

— Clara, nu ştiu dacă bunicul tău a fost creştin practicant, dar, dacă tu vrei… dacă tu vrei… eu sunt preot, pot să-i dau ultima împărtăşanie ca să-l ajut pe drumul lui până să-l întâlnească pe Domnul.

— Ultima împărtăşanie?

— Da, ultimul sacrament. Ajută-l să moară ca un creştin, chiar dacă viaţa lui n-a fost a unui creştin. Dumnezeu este milostiv.

— Nu ştiu dacă bunicul meu ar consimţi să primească ultima împărtăşanie… dacă ar fi… dacă ar fi conştient…

— Nu vreau decât să-l ajut şi să te ajut pe tine. Este obligaţia mea, sunt preot, nu pot vedea murind un om care s-a născut în religia lui Hristos fără să-i ofer ultima mângâiere din partea Bisericii.

— Bunicul meu nu credea în nimic. Nici eu nu cred. Dumnezeu n-a făcut parte niciodată din viaţa noastră, pur şi simplu n-a existat, n-aveam nevoie de niciun zeu.

— Nu-l lăsa să moară fără ultima împărtăşanie, insistă Gian Maria.

— Nu, nu te pot lăsa să-i dai ultima împărtăşanie, el nu mi-a spus niciodată să chem un preot când va fi pe moarte. Dacă te-aş lăsa să-i faci o slujbă, ar fi… ar fi ca un sacrilegiu.

— Dar cum poţi să spui aşa ceva? Nu ştii ce vorbeşti! protestă preotul.

— Îmi pare rău, Gian Maria. Bunicul meu va muri aşa cum a trăit. Dacă Dumnezeul tău există şi e milostiv, cum spui tu, îi va fi totuna dacă îi dai sau nu bunicului meu ultima împărtăşanie.

— Clara, te rog! Lasă-mă să te ajut, lasă-mă să-l ajut. Amândoi aveţi nevoie, chiar dacă nu o ştiţi.

— Nu, Gian Maria, nu. Îmi pare rău.

Îi întoarse spatele şi intră în spital. Nu era dispusă să-l supună pe bunicul ei nici unei ceremonii fără permisiunea lui. De fapt, nu ştia în ce consta ultima împărtăşanie. Ea nu era catolică, nici creştină; nici musulmană nu era. Dumnezeu nu ocupase niciun loc nici în Casa Galbenă, nici în căminul lor de la Cairo. Bunicul şi tatăl ei nu-i vorbiseră niciodată despre Dumnezeu. Pentru ei, religia era o treabă a fanaticilor şi a ignoranţilor.

Gian Maria rămase nemişcat, neştiind ce să facă. Clara se arătase de neclintit, iar el nu-i putea impune nimic.

Hotărî să rămână aproape de spital şi să-i ceară lui Dumnezeu să o lumineze pe Clara, ca să-i permită să-i dea bunicului ei ultima împărtăşanie.

Picot, Fabián şi Marta se apropiară de spital ca să-i ofere Clarei orice ajutor de care ar putea avea nevoie. Acelaşi lucru făcură şi ceilalţi membri ai echipei de arheologi.

Marta merse mai departe şi se oferi să se întoarcă la excavaţie până când Clara se putea reintegra în echipă.

— Îţi mulţumesc, Marta. Dacă tu eşti acolo, sunt mai liniştită. Oamenii ăia nu sunt în stare să facă nimic fără să fie dirijaţi.

— Nu-ţi face griji, o să-ţi ţin locul până când te vei întoarce.

Noaptea aceasta fu cea mai lungă din viaţa Clarei. Îl vedea murind pe bunicul ei şi se simţea neputincioasă în faţa morţii.

Salam Najeb îi spuse că nu credea că bolnavul avea să apuce ziua de mâine. Se înşelase. Dis-de-dimineaţă, Alfred Tannenberg deschise ochii. Văzându-l, aveai impresia că se-ntorsese de undeva de departe, iar privirea lui rătăcită exprima zbucium şi durere.

Bătrânul părea că o recunoaşte pe Clara. Dar nu era în stare să rostească niciun cuvânt. Avea jumătate din corp paralizată şi se simţea extrem de slăbit.

Clara urmărea în tăcere fiecare mişcare a doctorului Najeb, aşteptând ca medicul să-i spună ce puteau spera, dar, de abia mai târziu, în cursul dimineţii, medicul îi făcu un semn să iasă cu el din spital.

— Starea bunicului dumneavoastră e stabilă, mergeţi să vă odihniţi.

— Vreţi să spuneţi că n-o să moară?

— Nu ştiu, nu ştiu dacă peste o oră nu va suferi un alt atac şi va intra iar în comă, nu ştiu dacă va rezista aşa încă o zi, două sau trei săptămâni. De fapt, nici măcar nu-mi explic cum a reuşit să depăşească situaţia critică în care se afla.

— Şi acum, ce-o să facem? Ce-o să faceţi?

— Pentru moment, o să fac un duş şi o să mă odihnesc puţin, iar dumneavoastră ar trebui să faceţi exact acelaşi lucru, pentru că nu ştiu ce se poate întâmpla. Odihniţi-vă! Sunteţi epuizată şi, în felul acesta, nu veţi fi de niciun ajutor nimănui.

— Dar dacă i se întâmplă ceva?

— Aliya este lângă el. Ea e odihnită, pentru că a reuşit să tragă un pui de somn. În momentul ăsta, n-are nevoie de noi. Şi Fatima face la fel. Nu înseamnă că şi-a revenit, dar, în caz de ceva, ne poate anunţa imediat.

Hotărî să urmeze recomandarea medicului. Era epuizată şi nu mâncase nimic de aproape o zi întreagă, dar nici nu-i era foame. De cum se trânti în pat, căzu într-un somn adânc.

* * *

Bărbatul o chemă pe Marta. Lovitura de târnăcop deschisese o breşă prin care se puteau întrezări resturile unei încăperi.

— Doamnă, uitaţi-vă, o altă sală… îi arătă muncitorul.

Marta privi prin spărtură şi văzu o încăpere mică şi nişte

resturi de ceramică. Încă o sală a templului, dar aceasta părea mai mică decât celelalte.

Le spuse muncitorilor să facă o deschidere mai mare, dar cu minimum de distrugeri, ca să se poată ajunge în sală. După două ore, sprijiniseră resturile zidului şi lărgiseră intrarea în noua încăpere.

Nimeni nu părea să fie deosebit de entuziasmat. Doar dacă ar găsi cumva o statuie sau un basorelief intact, altfel, sala aceea ar fi încă una din multele pe care le avea templul-palat.

Podeaua era plină de cioburi de argilă, de tăbliţe căzute în toiul bătăliei. La un capăt al zidului sălii, păreau să existe nişte scobituri acolo unde, cândva demult, or fi fost aşezate scândurile pentru depozitarea tăbliţelor.

Examină câteva tăbliţe sparte, dar nimic din ce citi nu-i atrase atenţia în mod deosebit. Poeme, poeme sumeriene cunoscute şi repetate. Porunci totuşi ca toate resturile să fie strânse cu grijă şi duse în depozit ca să fie studiate şi clasificate.

Găsiră, de asemenea, mai multe statui de mici dimensiuni, sparte, precum şi resturi de condeie.

Trimiseră un muncitor să-i anunţe pe Picot şi pe Fabián ca să vadă această nouă încăpere şi să analizeze dacă avea ceva deosebit.

Când cei doi bărbaţi sosiră şi examinară locul, fură de acord cu ea: acolo nu era nimic ieşit din comun, dar, chiar şi aşa, era mai bine să examineze ceea ce mai rămăsese din tăbliţe.

Nu erau multe, dar unele bucăţi erau suficient de mari pentru a se putea citi mai multe fraze întregi.

După-amiaza o petrecură înlăturând molozul din această parte a templului, în vreme ce strângeau cu grijă tăbliţele în vederea clasificării lor.

— Gian Maria ar trebui să ne dea o mână de ajutor, cugetă Marta, dar umblă de parcă i s-au înecat corăbiile, dând târcoale prin spital.

— Dacă vrea să fie de folos, atunci să fie cu adevărat. Trebuie să arunce o privire peste tăbliţele astea şi să vadă dacă merită osteneala, afirmă Picot.

Fabián plecă să-l caute pe preot ca să-i ceară să se întoarcă la

lucru, şi acesta acceptă, convins fiind că doamna Clara Tannenberg nu avea să-i permită să se apropie de bunicul ei.

* * *

Timp de două zile, rutina părea să se fi instalat din nou în tabără, dar tensiunea membrilor echipei de arheologi, care aşteptau nerăbdători momentul plecării, începuse să iasă la suprafaţă.

Luna martie năvălise cu putere, prelungind şi mai mult zilele şi dăruind, în afară de lumină, şi căldură. De aceea, apelul lui Ahmed Husseini fu primit cu uşurare din partea tuturor.

Picot zâmbea fericit după convorbirea lui telefonică cu Ahmed. Acesta îi dăduse vestea cea bună conform căreia guvernul hotărâse să permită scoaterea obiectelor din templu ca să poată fi expuse în afara Irakului. O expoziţie, atrase atenţia Ahmed, ai cărei comisari vor fi el şi Clara. În plus, Picot trebuia să semneze un document care îl făcea pe deplin responsabil pentru toate piesele şi, firește, garanta restituirea lor către poporul irakian.

Dacă erau gata, iar Picot îl asigură că erau, elicopterele aveau să îi ia peste o săptămână, în zorii zilei de joi. Îi duceau la Bagdad şi, de acolo, la graniţa cu Iordania. Peste cel mult zece zile erau acasă.

Clara primi vestea cu indiferenţă. Singura preocupare era bunicul ei, şi puţin îi păsa de ceea ce se hotărâse la Bagdad, dar în unele momente îşi spunea că tânjea după linişte, iar pentru ea liniştea însemna să rămână singură pe acel pământ de culoarea şofranului, fără prezenţa lui Picot şi a colegilor acestuia. Tânjea după această singurătate pe care cineva o poate găsi doar în mijlocul alor săi.

Alfred Tannenberg supravieţuia. Părea să fi depăşit în mod miraculos atacul cerebral, chiar dacă doctorul Najeb îi atrăgea atenţia că acea ameliorare era înşelătoare.

De fapt, bătrânul nu vorbea şi aproape că nu se putea mişca. Uneori, părea că o recunoaşte pe Clara, alteori, privirea îi rătăcea prin ţinuturi inabordabile celor din jurul lui.

— Domnul trebuie să iasă din spitalul ăsta, susţinea bătrâna Fatima, convinsă că Tannenberg s-ar simţi mai bine sub

îngrijirile ei în micuţa casă decât în spitalul de campanie, dar doctorul Najeb se arătă de neclintit în această privinţă.

Ceea ce o durea cel mai tare pe Clara era faptul că nu-l putea însoţi pe bunicul ei pe tărâmurile unde părea să rătăcească. Chiar şi aşa, nu se dezlipea de lângă el. Nu îndrăznea să meargă la excavaţie, dar ştia tot ce se întâmplă din cele povestite de Marta.

Într-o seară, când Clara îl veghea pe bunicul ei prinzându-l strâns de mâini, acesta începu să bâiguie nişte cuvinte pe care nu reuşi să le înţeleagă. Crezu că recunoaşte vreo vorbă în germană, limba lui maternă, dar nu-l putea înţelege.

Tannenberg părea agitat şi încerca să se mişte, iar în ochii lui se ivi mânia. Doctorul Najeb nu găsi nicio explicaţie pentru ce se întâmpla, iar Clara refuză să i se dea vreun calmant, convinsă că bunicul ei încă mai era în stare să-şi recapete glasul. Îl convinse pe doctorul Najeb să-l aşeze pe bolnav într-un fotoliu şi să-l scoată să respire aerul cald al serii. Asta, cum spunea şi Fatima, avea să-i facă bine.

Aşezată lângă el, fu surprinsă să-l vadă pe bunicul ei privind cu interes tot ce-l înconjura, parcă ar fi fost pentru prima dată. Râse apoi văzându-l cum schiţa un zâmbet.

— Bunicule, bunicule, mă auzi? Bunicule, mă recunoşti? Bunicule, te rog, vorbeşte-mi! Mă auzi? Mă auzi?

Alfred Tannenberg deschise larg ochii şi îşi lăsă privirea să rătăcească de jur împrejur. În uşa unui cort, arheologii stăteau la taclale fără griji. Erau oameni pe care nu-i cunoştea, nu îi văzuse niciodată, dar îi era totuna.

O privi pe femeia de lângă el, care părea că-i vorbeşte, dar nu reuşea să o audă. Da, era Grete, dar nu-şi amintea să-l fi însoţit în călătoria aceea. Închise ochii şi respiră parfumul înserării. Se simţea plin de viaţă, chiar dacă cineva insista să-i vorbească, smulgându-l din starea plăcută în care se afla.

32

— Domnule Tannenberg, mă auziţi? Cu dumneavoastră vorbesc! Mă auziţi?

Tânărul deschise ochii şi-l privi cu indiferenţă pe bărbatul care îi vorbise.

— Ce doriţi, profesore?

— Ar trebui să lucraţi împreună cu ceilalţi colegi ai dumneavoastră. V-am cerut să veniţi să lucraţi la zidul din vest, şi dumneavoastră staţi aici şi dormiţi.

— Mă odihnesc, mă odihnesc şi aştept poşta. Sunt nerăbdător să aflu ce se petrece la Berlin.

— Întoarceţi-vă la excavaţie! Nu sunteţi cu nimic mai presus decât ceilalţi!

— Bineînţeles că sunt. Mă aflu aici pentru că familia mea vă plăteşte pe dumneavoastră şi plăteşte această expediţie. Toţi sunteţi angajaţii mei.

— Cum îndrăzniţi?

— Dumneavoastră, profesore, sunteţi un jidan obraznic! Tatăl meu n-ar fi trebuit să vă încredinţeze această misiune arheologică.

— Tatăl dumneavoastră nu mi-a încredinţat nimic, universitatea este cea care ne-a trimis!

— Haideţi, profesore, şi cine este donatorul cel mai generos al universităţii noastre? Dumneavoastră şi profesorul Wesser sunteţi de doi ani în Siria graţie contribuţiilor universităţii. De ce nu vă întoarceţi? Ar trebui să fiţi acolo unde sunt toţi jidanii. Într-o zi, directorul universităţii va trebui să răspundă pentru că vă ţine aici pe amândoi.

Profesorul, un bărbat cu înfăţişare severă, înaintat deja în vârstă, se pregătea să-i răspundă, când se văzu întrerupt de strigătele unui băiat care fugea spre el.

— Profesore Cohen, veniţi! Repede!

Profesorul aşteptă ca băiatul să ajungă până la el.

— Ce se întâmplă, Ali?

— Profesorul Wesser vrea să veniţi, zice că pe tăbliţe este ceva extraordinar.

Tânărul Ali zâmbea, se vedea că era bucuros. Avusese norocul să fie angajat de nebunii ăia care săpau în pământ ca să găsească statui şi păreau că se mulţumesc şi cu cioburi de argilă cu inscripţii ciudate.

Profesorul Wesser şi profesorul Cohen conduceau acel grup de tineri care se instalaseră la Haran. Aveau să plece în curând, pentru că tocmai începuse luna septembrie, iar cu un an înainte plecaseră cam la aceeaşi dată. „Dar se vor întoarce, îşi spuse Ali, se vor întoarce să caute alte cioburi de argilă pentru care arată atât de mult interes."

Profesorul Cohen îl urmă pe Ali până la puţul situat la câteva sute de metri de situl arheologic unde săpau în ultimele luni. Nici măcar nu îşi dădu seama că Alfred Tannenberg îl urma, intrigat de descoperirea pe care o făcuse profesorul Wesser.

— Jakob, uite ce scrie aici! îi arătă profesorul Wesser profesorului Cohen, întinzându-i două tăbliţe.

Jakob Cohen îşi scoase ochelarii din tocul metalic pe care-l păstra în buzunarul hainei şi începu să-şi treacă degetul arătător peste rândurile de semne scrise pe o tăbliţă de vreo treizeci de centimetri. Când termină de citit, îl privi pe colegul său şi se îmbrăţişară.

— Binecuvântat fie Dumnezeu! Aaron, nu pot crede că e adevărat.

— Este, prietene, este adevărat, şi le-am găsit graţie lui Ali!

Băiatul zâmbi cu mândrie. El fusese acela care îi povestise profesorului Wesser că, în apropiere de acel loc, era un puţ făcut din cărămizi care aveau aceleaşi desene ca tăbliţele atât de apreciate de el. Aaron Wesser nu se gândi de două ori şi se lăsă condus de tânăr până la puţ, ştiind că nu era ceva neobişnuit ca ţăranii să fi utilizat resturi de tăbliţe ca material pentru construcţii, aşa cum făceau şi la propriile case.

Puţul nu atrăgea atenţia prin nimic şi doar nişte ochi experţi ar fi observat că unele cărămizi nu erau, de fapt, cărămizi.

Profesorul Wesser începu să le examineze una câte una, descifrând înţelesul acelor semne atât de fascinante pentru Ali, care nu putea pricepe din ce motiv spuneau străinii că acelea erau literele pe care le foloseau strămoşii lui.

Deodată, profesorul Wesser scoase un strigăt. Ali tresări, îngrijorat că acesta ar fi putut fi muşcat de vreun şarpe sau înţepat de un scorpion. Dar singurul lucru pe care îl dorea profesorul Wesser era să i se aducă uneltele ca să desprindă două cărămizi, operaţie care, aşa cum constată Ali, n-ar afecta cu nimic structura puţului.

Aşa că dădu fuga la casa în care dormea profesorul Wesser, luă uneltele şi i le duse cât de repede putu.

— Acum ştim că, atunci când Patriarhul Avraam a plecat spre Pământul Făgăduinţei, a luat cu el istoria Genezei. Dumnezeu i-a revelat-o, afirmă Aaron Wesser.

— Dar cine o fi fost acel Şamas? întrebă profesorul Cohen. În Biblie nu e nicio referire la vreun Şamas, iar relatarea despre patriarhi este minuţioasă…

— Ai dreptate, dar aceste tăbliţe nu lasă nici urmă de îndoială. Acum, trebuie să găsim această relatare, tăbliţele în care Şamas a scris Geneza povestită de Avraam, observă profesorul Wesser.

— Trebuie să fie aici. Avraam a petrecut vreme îndelungată la Haran înainte de a întreprinde călătoria spre Canaan. Trebuie să le găsim! exclamă entuziasmat profesorul Cohen.

— Aşadar, strămoşii noştri au cunoscut Geneza prin Avraam, şopti Aaron Wesser.

— Dar faptul cel mai important, prietene, este că dacă aceste două tăbliţe nu mint, există o Biblie, o Biblie scrisă în lut, o Biblie inspirată de Avraam.

— Biblia de Lut! Dumnezeule, dacă reuşim să găsim acele tăbliţe, aceasta va fi descoperirea cea mai importantă care s-a făcut vreodată!

Alfred Tannenberg asculta fascinat conversaţia celor doi profesori care, în entuziasmul lor, nu băgaseră de seamă prezenţa acestuia. Tocmai avea de gând să smulgă tăbliţele din mâinile profesorului Cohen, când unul dintre tovarăşii săi de

expediţie, tot un tânăr universitar la fel ca el, sosi în goană, agitând o telegramă!

— Război! Război! Alfred, am intrat în război! Le vom lua polonezilor ce ne-au furat! Portul Danzig va face din nou parte din patria noastră binecuvântată! Îţi dai seama, Alfred? Hitler îi va reda Germaniei demnitatea. Ţine, şi tu ai primit o telegramă!

— Îţi mulţumesc, Georg, azi e o zi mare! Trebuie s-o sărbătorim, spuse tânărul Tannenberg şi începu să citească avid telegrama sub privirea îngrijorată a celor doi profesori, care amuţiseră auzindu-i pe cei doi tineri.

— Tatăl meu spune că le tragem o bătaie zdravănă polonezilor, afirmă Georg.

— Iar al meu spune că Franţa şi Regatul Unit ne vor declara război. Georg, trebuie să ne întoarcem, nu vreau să pierd momentul ăsta, trebuie să fim alături de Hitler. El îi va reda Germaniei măreţia de odinioară, şi vreau să fiu prezent.

— Sunteţi nebuni!

Cei doi tineri îl priviră cu ură pe profesorul Cohen.

— Cum îndrăzniţi să ne insultaţi? sări Alfred Tannenberg, apucându-l pe bătrânul profesor de pieptul cămăşii.

— Daţi-i drumul profesorului Cohen! îi porunci Aaron Wesser.

— Taci din gură, jidan împuţit! spuse tânărul numit Georg.

Ali privea înspăimântat scena ce se desfăşura dinaintea ochilor lui. Se temea de ce i-ar putea face cei doi tineri, care începuseră să-i lovească pe profesori, iar aceştia abia se puteau apăra.

Când cei doi bărbaţi căzură la pământ plini de sânge, Georg şi Alfred îl băgară de seamă pe Ali. Schimbară între ei o privire răutăcioasă şi începură să dea cu picioarele în băiat, care nu reuşea să-şi ferească nici măcar capul de loviturile pe care i le trăgeau.

— Ajunge! Ajunge! Îl ucideţi! striga profesorul Cohen.

Alfred Tannenberg scoase un mic revolver pe care îl purta ascuns în pantaloni şi trase în profesorul Cohen. Apoi se întoarse spre locul unde se afla profesorul Wesser şi îl împuşcă între ochi. Ultimul glonţ fu pentru micuţul Ali, care zăcea

agonizând după bătaia primită.

— Erau nişte porci de jidani, îi declară Alfred Tannenberg prietenului său Georg, care îl privea amuzat.

— Nu-mi pasă că i-ai ucis, răspunse Georg, dar spune-mi cum ieşim basma curată.

Alfred Tannenberg se aşeză pe jos şi îşi aprinse o ţigară, distrându-se cu rotocoalele de fum pe care le lăsa să-i scape şi să se risipească la adierea înserării.

— O să spunem că i-am găsit morţi.

— Aşa de simplu?

— Aşa de simplu. Oricine i-ar fi putut ucide ca să-i jefuiască, nu-i aşa?

— Dacă spui tu, Alfred… Bine, să facem un plan ca să nu ne contrazicem. Ştii? Ai dreptate. Germania trebuie să facă în aşa fel încât visul lui Hitler să devină realitate. Străinii ăştia ne sug sângele şi ne spurcă patria.

— Trebuie să-ţi spun ceva, ceva important, pe care îl vom împărtăşi doar cu Heinrich şi cu Franz.

— Ce este? întrebă Georg, interesat.

— Priveşte puţul!

— Îl văd.

— Observă că lipsesc două porţiuni, două cărămizi. Sunt alea de acolo.

— Şi ce e aşa de extraordinar cu acele cărămizi?

— După părerea bătrânilor, sunt două tăbliţe de o importanţă extraordinară. După cât se pare, Patriarhul Avraam a fost cel care a transmis Geneza… neamului său. Mai exact… ceea ce povesteşte Biblia despre Creaţie am fi aflat-o din dezvăluirile lui Avraam.

Georg se aplecă şi ridică de pe jos cele două tăbliţe, fără să reuşească să înţeleagă secretul scrierii cuneiforme. Până la urmă, acesta avea să fie cel de al doilea curs al său la universitate.

Cei doi voiau să fie arheologi, ba chiar toţi patru, pentru că Franz şi Heinrich erau cei mai buni prieteni ai lor. Fuseseră la aceeaşi şcoală, aveau aceleaşi pasiuni, îşi aleseseră aceeaşi profesie şi, pe deasupra, părinţii lor erau prieteni din copilărie.

Îşi cimentaseră prietenia, pe cât de profundă, pe atât de indestructibilă, într-una dintre şcolile naţional-socialiste patronate de Adolf Hitler, în care caracteristicile fizice şi rasiale erau una dintre condiţiile de admitere. Se căutau tineri germani robuşti, fără sânge amestecat.

Faptul că fuseseră acceptaţi în şcoala nazistă fusese o onoare pentru ei şi pentru familiile lor, fiindcă nu erau admişi decât acei tineri ale căror înfăţişare şi foaie matricolă erau pe măsură.

Istoria, geografia, biologia, matematicile, muzica şi sportul, mai cu seamă sportul, erau, între altele, activităţile acestor şcoli speciale care se organizaseră după modelul vechilor institute de cădeţi, unde se formaseră ofiţerii Germaniei imperiale şi ai Prusiei. De aceea, se antrenau ca paramilitari, jucându-se de-a „capturarea" unui pod, de-a descifrarea unei hărţi topografice, de-a evacuarea unei păduri ocupate de un alt grup sau de-a mărşăluitul pentru o noapte pe vreme rea.

Dar acele şcoli de cădeţi n-aveau nicio legătură cu şcolile naziste inspirate de Hitler, pornite să formeze elita la care visa el. De aceea, odraslele aparţinând claselor înstărite urmau aceeaşi instruire a copiilor din clasa muncitoare care se evidenţiaseră în şcolile locale şi care aveau înfăţişarea fizică atât de dragă lui Hitler.

Când Alfred, Georg, Heinrich şi Franz îşi încheiară perioada de formare în şcoala nazistă şi trecură examenul de absolvire, trebuiră să hotărască încotro să se orienteze: spre armată, spre partid, spre administraţie şi industrie sau spre viaţa academică. În cazul celor patru, nu existară îndoieli, părinţii lor nu le permiseră să-şi spună cuvântul şi stabiliră de comun acord că trebuiau să intre la universitate şi să obţină doctoratul.

Cei patru năzuiau să contribuie la redresarea Germaniei sărăcite, deşi nici unuia dintre ei nu-i lipsea nimic.

Tatăl lui Alfred era patronul unei întreprinderi textile. Cel al lui Heinrich, avocat, la fel ca al lui Franz, în vreme ce tatăl lui Georg era medic.

Adolf Hitler era eroul lor, al părinţilor lor şi al majorităţii prietenilor lor. Credeau în omul acela, de parcă ar fi fost vorba despre un zeu, şi vibrau la discursurile sale înflăcărate, convinşi

că tot ce spunea contribuia la măreţia Germaniei.

Se puseră de acord asupra celor ce aveau să spună şi ascunseră tăbliţele cu grijă. Aveau să-i ceară profesorului Keitel, un credincios susţinător al lui Hitler şi membru, la fel ca ei, al acelei expediţii arheologice şi cercetător al scrierii cuneiforme, să le dezvăluie conţinutul exact al acelor tăbliţe.

Profesorul Keitel îi era îndatorat tatălui lui Alfred. El şi familia lui munciseră în fabrica de textile până când el reuşise să intre la universitate graţie domnului Tannenberg, care îl luase sub protecţia sa, punându-şi în mişcare relaţiile ca să-i obţină un post de asistent universitar. Din nenorocire, fusese plasat pe lângă profesorul Cohen, un jidan pe care-l dispreţuia din tot sufletul, dar profesorul Keitel suportă umilinţa pe care o presupunea faptul de a lucra cu un jidan în aşteptarea zilei când aceştia aveau să fie înlăturaţi din societate.

Cu un pas grăbit şi o expresie îndurerată, sosiră în tabăra instalată aproape de locul unde se dezgropau rămăşiţe milenare.

Interpretară la perfecţie rolul tinerilor surprinşi de tragedie.

Relatară, fără multe amănunte, cum găsiseră trupurile profesorilor şi pe cel al sărmanului Ali.

Profesorul Wesser îi anunţase că avea să meargă să arunce o privire în zona unde era vechiul puţ.

Profesorul Cohen îi spuse lui Alfred că era îngrijorat de întârzierea colegului său şi că avea să se ducă să-l caute însoţit de micuţul Ali. Cum nu mai reveneau, Alfred se apropiase de puţ urmat de Georg, care voia să-i înmâneze telegrama pe care o primise de acasă. Când ajunseseră, îi găsiseră morţi pe profesori şi pe Ali. Nu ştiau ce se întâmplase, dar, spuseră ei, erau şocaţi.

Însoţiţi de alţi arheologi şi studenţi, se întoarseră la puţ ca să ajute la ridicarea cadavrului profesorului Cohen şi al profesorului Wesser. Unii dintre membrii expediţiei nu putură suporta să vadă trupurile celor doi bătrâni morţi şi nu făcură nimic să-şi ascundă emoţiile.

Fără să-şi piardă cumpătul, Alfred şi Georg jucară rolul discipolilor mâhniţi. Pentru niciunul dintre colegi, şi nici pentru

profesori, nu era un secret că ei erau antisemiţi. Dar făcură o demonstraţie publică de durere, spunând că n-ar fi vrut ca acei doi bărbaţi să-şi găsească un asemenea sfârşit.

La stăruinţa tinerilor, profesorul Keitel deveni şeful provizoriu al expediţiei arheologice. Lui îi reveni sarcina să informeze autorităţile locale despre crime şi să trimită o corespondenţă consulului german ca să explice nefericitele fapte şi să obţină ajutorul acestuia pentru a li se comunica familiilor celor două victime vestea îngrozitoare.

Profesorul Keitel anunţă, de altfel, că lucrările expediţiei erau încheiate, dat fiind că Germania intrase în război şi că patria putea avea nevoie de ei.

Când ajunseră la Berlin la sfârşitul lunii octombrie, profesorul Keitel reuşise deja să descifreze secretul tăbliţelor: un anume Şamas susţinea că Patriarhul Avraam urma să-i povestească istoria Facerii Lumii. Înainte de a pleca de la Haran, încercaseră să găsească acele tăbliţe misterioase, fără să le dea însă de urmă, dar cei patru prieteni juraseră că aveau să se întoarcă foarte curând ca să le caute; nu se întoarseră însă în ţara lor cu mâinile goale. E foarte adevărat că profesorul Keitel închise ochii la jaful celor patru protejaţi ai săi care ascunseră în bagaje câteva dintre obiectele descoperite în nisipul de la Haran.

* * *

— Nu, Alfred, nu, nu-ţi voi permite să te înrolezi în armată. Trebuie să-ţi continui studiile, există şi alte domenii unde poţi fi la fel de folositor.

— Germania are nevoie de mine.

— Da, dar nu luptând pe front. Trebuie să-ţi desăvârşeşti pregătirea.

— Georg se va înrola săptămâna asta, şi Franz şi Heinrich, de asemenea.

— Să fim serioşi, fiule! Doar nu crezi că părinţii lor le-o vor permite? Ei gândesc la fel ca mine, că trebuie mai întâi să obţineţi doctoratele la universitate. Germania are nevoie de oameni bine pregătiţi.

— Germania are nevoie de oameni dispuşi să îşi rişte viaţa.

— De murit, poate muri oricine, dar Germania nu-şi poate permite ca tinerii ei cei mai buni să piară pe câmpul de luptă.

Herr Tannenberg îşi aţinti privirea asupra fiului său, ştiind că nu reuşise să-i învingă încăpăţânarea. Avea să i se supună, bineînţeles, dar fără să se dea bătut, insistând şi argumentându-şi obligaţia de a-şi servi patria pe front.

— De acord, tată, voi face cum spui tu, dar aş vrea să te mai gândeşti. Măcar un pic!

— De acord, Alfred, o să mă gândesc. Acum, vorbeşte cu mama ta! Organizează o serată muzicală şi vrea să asişti şi tu. Va veni familia Hermann cu fiica lor, Grete. Ştii că ne gândim că această tânără e potrivită pentru tine. Sunteţi la fel, arieni puri, puternici şi inteligenţi, un cuplu care îi va dărui ţării noastre cei mai buni fii.

— Credeam că vrei să mă concentrez asupra studiilor.

— Este ceea ce dorim eu şi mama ta, dar ai deja vârsta la care să începi să-i faci curte unei fete cu care să te însori într-o bună zi. Am dori ca această fată să fie Grete.

— Nu mă interesează să mă însor cu nimeni.

— Înţeleg că la vârsta ta încă nu vrei să te angajezi la nimic, dar, cu timpul, va trebui s-o faci şi e mai bine să te gândeşti de pe acum la ce e mai convenabil pentru tine.

— Tu ai ales-o pe mama sau tatăl tău a ales-o pentru tine?

— Nu fi obraznic.

— Nu, tată, nu sunt, vreau doar să ştiu dacă e o tradiţie de familie ca părinţii să decidă cu cine trebuie să se însoare copiii lor. Dar nu te necăji, mi-e totuna dacă va fi Grete sau oricare alta. Cel puţin Grete e drăguţă, dar e proastă ca noaptea.

— Cum îndrăzneşti să spui asta? Într-o zi, va fi mama copiilor tăi.

— Eu n-am spus că vreau să mă însor cu o femeie inteligentă. O prefer pe Grete, ştii? Cred că are chiar o calitate: tace tot timpul.

Herr Tannenberg încheie conversaţia cu fiul său. Nu voia să-l mai audă legându-se de fiica prietenului său, Fritz Hermann.

Fritz era un important ofiţer în SS, un om apropiat lui Himmler{55}, care petrecuse cu acesta multe zile la castelul din

Wewelsburg, aproape de oraşul istoric Paderborn, din Westfalia.

Acolo se întâlnea o dată pe an elita trupelor SS, adunarea secretă a ordinului. Fiecare membru avea un jilţ cu o plăcuţă de argint pe care era gravat numele său. *Herr* Tannenberg ştia precis că prietenul său, Fritz, avea propriul jilţ, pentru că făcea parte din grupul celor aleşi.

Graţie prieteniei sale cu Fritz Hermann, mica sa fabrică de textile funcţiona cu profit şi nu suferea de pe urma crizei în care era cufundată economia germană.

Fritz Hermann îi sfătuise pe superiorii săi să comande anumite piese de îmbrăcăminte pentru armată la fabrica prietenului său Tannenberg, iar acesta începuse să confecţioneze cravatele şi cămăşile trupelor SS.

Dar Tannenberg voia să cultive şi mai mult relaţia avantajoasă pe care o întreţinea cu Fritz Hermann. În acest scop, nimic mai bun decât pecetluirea alianţei lor printr-o căsătorie, cea a fiului său celui mare, Alfred, cu fiica cea mare a lui Hermann.

Grete nu era tânăra cea mai plină de graţie, dar nici urâtă nu era. Blondă, cu ochi albaştri prea jucăuşi şi piele foarte albă, fata avea tendinţe de îngrăşare care se observau la mâinile plinuţe. Mama ei, doamna Hermann, îşi supunea fiica la diete stricte ca să-i controleze tendinţa spre surplusul de greutate, iar tatăl ei o obliga să facă exerciţii fizice, cu speranţa deşartă că aveau să i se subţieze membrele.

Ceea ce nimeni nu putea nega era faptul că Grete era o virtuoză a violoncelului. Părinţii ei insistaseră în zadar ca ea să înveţe să cânte la pian asemenea celorlalte tinere de aceeaşi condiţie, căci Grete se arătă de neclintit, până când reuşi să obţină permisiunea paternă de a lua lecţii de violoncel. În rest, era o fiică ascultătoare care nu le făcuse niciodată nici cea mai mică problemă părinţilor ei. Cei trei fraţi ai ei, de zece, treisprezece şi cincisprezece ani, o adorau, pentru că, deşi avea doar optsprezece ani, regăseau în ea o a doua mamă.

* * *

La universitate, nu mai rămăseseră profesori evrei.

Majoritatea fuseseră nevoiţi să fugă lăsându-şi în urmă toate bunurile; cei care rămăseseră, convinşi că poate raţiunea avea să se impună în cele din urmă, fiindcă nu făcuseră nimic rău şi erau tot atât de buni germani precum cei mai mulţi, se aflau acum în lagăre de concentrare. De aceea, nimănui nu-i păsă că nici bunul profesor Cohen, nici bunul profesor Wesser nu se mai întoarseră de la Haran. De fapt, cei doi bătrâni, deşi erau cele mai mari autorităţi în materie de limbă sumeriană, stăteau deoparte de orice activitate academică şi se duseseră la Haran doar pentru că directorul universităţii, pe care studenţii îl suspectau că ar fi putut avea şi el sânge evreiesc, reuşise să-i scoată din Germania cu doi ani în urmă, făcându-i să participe la această misiune arheologică.

Îi ţinuse la Haran în ultimii doi ani, chiar dacă participanţii la misiune se întorceau în Germania odată încheiate lunile prevăzute să lucreze acolo. Din nefericire, cei doi bătrâni profesori îşi găsiseră moartea în acea regiune din nordul Siriei.

* * *

Alfred îşi invitase prietenii la serata muzicală organizată de mama sa. Se gândea că, în felul acesta, obligaţia impusă de tatăl său avea să îl apese mai puţin. Îi plăcea muzica, dar nu acele concerte în familie, la care mama lui se aşeza la pian, iar prietenele şi fiicele ei cântau la alte instrumente, încercând să-i uimească pe toţi cu piese pe care le exersaseră vreme de săptămâni.

O admira pe mama sa. În realitate, credea că nu există nicio femeie mai frumoasă decât ea. Înaltă, zveltă, cu părul castaniu şi ochi de un albastru-cenuşiu, Helena Tannenberg era o femeie de o eleganţă naturală, care trezea mereu murmure de admiraţie pe oriunde mergea.

Să o vadă alături de Grete însemna să-şi amintească de povestea cu răţuşca cea urâtă şi lebăda. Fireşte, lebăda era doamna Tannenberg.

— Aşadar, tatăl tău vrea să te însori cu Grete. Ce noroc pe tine! glumea Georg, înţepându-l pe Alfred.

— Să vedem pe cine o să aleagă tatăl tău pentru tine.

— Ştie că e în zadar chiar şi să încerce. N-o să mă însor

niciodată, afirma Georg.

— Va trebui s-o faci, toţi trebuie s-o facem, Führerul nostru ne vrea pe toţi însuraţi şi zămislind copii de rasă ariană pură, spuse râzând Heinrich.

— Ei bine, voi puteţi avea câţi copii poftiţi şi unul în plus pentru mine. Eu n-am de gând să las urmaşi, insistă Georg.

— Hai, Georg, precis că-ţi place vreuna din aceste tinere! Nu sunt chiar de lepădat… intervenea Franz.

— Încă nu v-aţi dat seama de lipsa mea de interes pentru femei?

Tonul pe jumătate cinic, pe jumătate amar al prietenului lor îi făcu să abată conversaţia spre alte teme, mai puţin compromiţătoare. Niciunul nu voia să audă ceea ce le-ar fi putut spune Georg în această privinţă. Dacă o făcea, prietenia pe care i-o purtau n-ar mai fi putut rămâne la fel.

Tatăl lui Alfred se apropie cu Fritz Hermann de grupul format din fiul său şi prietenii acestuia.

Hermann se interesă de studiile tinerilor şi îi îndemnă să înceapă să contribuie la apărarea Germaniei.

— Studiaţi, dar nu uitaţi că Reichul are nevoie de tineri ca voi în prima linie.

— Am putea fi admişi în SS?

Întrebarea lui Alfred îl luă pe nepregătite pe tatăl său şi chiar şi pe prietenii săi.

— Voi în SS? Dar ar fi fantastic! Reichsführerul{56} ar fi mândru să poată dispune de tineri ca voi. Eu vă pot înlesni imediat intrarea în SS. Mâine după-amiază vă aştept în biroul meu, ştiţi unde se află cartierul general al Biroului de Siguranţă a Reichului, în Prinz Albrechtstrasse. Această serată s-a dovedit a fi mult mai reuşită decât mă aşteptam! exclamă satisfăcut Fritz Hermann.

De îndată ce domnul Tannenberg şi domnul Hermann fură solicitaţi de un alt grup de invitaţi, Georg îl luă la rost pe Alfred.

— Pot să ştiu ce-ai de gând? N-am niciun chef să mă înrolez nici în SS, nici în Gestapo, nici în vreun alt corp glorios al Reichului! Intenţia mea este să-l ajut pe tatăl meu şi să sap în

continuare acolo unde mi se va permite. Vreau să fiu arheolog, nu soldat, şi credeam că şi voi vreţi acelaşi lucru.

— Hai, Georg! Ştii că nu putem sta mult fără să ne înrolăm în armată, în SS ori în vreun alt corp. Părinţii noştri nu mai sunt atât de bine văzuţi. Tatăl meu nu vrea ca eu să merg în armată; ei bine, voi intra în SS, unde sper ca viitorul meu socru să-mi găsească un post comod, unde să nu trebuiască să-mi fac griji pentru nimic. Şi voi ar trebui să faceţi exact acelaşi lucru, se scuză Alfred.

— Ştii, prietene? interveni Heinrich, ai dreptate. Eu o să te însoţesc la întrevederea ta cu Hermann. Nu mi-ar prinde rău un post în SS, ca să nu mai depind de tatăl meu.

— Aşadar, vom fi SS-işti, admise Franz.

— Ai vreo idee mai bună? îl întrebă Alfred.

— Nu, într-adevăr, nu. Şi eu sunt de partea ta, afirmă din nou Franz.

— Sunteţi nişte proşti! Ce rost are toată povestea asta?

În vocea lui Georg se simţea o oarecare disperare.

— Are rost, pentru că suntem în război şi avem obligaţia să facem ceva pentru Germania. Tatăl meu are dreptate, de murit, poate muri oricine, aşa că trebuie să fim acolo unde putem fi de folos fără să fim ucişi şi, pe deasupra, ar fi bine ca locul să ne poată avantaja într-un fel sau altul. Cred că o să-i cer lui Hermann să mă trimită la vreun lagăr, poate la Dachau. E un loc bun să-ţi petreci războiul.

* * *

Secretarul lui Fritz Hermann le ceru să aştepte într-o sală de lângă birou şi le dădu de înţeles că şeful lui era în momentul acela cu însuşi Himmler.

Cei patru prieteni aşteptară răbdători o jumătate de oră până să fie primiţi de Hermann.

— Poftiţi, poftiţi! Ce bucurie să vă am aici! I-am vorbit Reichsführerului despre voi şi, de îndată ce veţi îndeplini toate formalităţile şi veţi aparţine de SS, o să vă duc să-l cunoaşteţi.

Fritz Hermann ascultă cu răbdare pretenţiile tinerilor, cu care fu de acord: Alfred şi Heinrich voiau să fie repartizaţi la biroul politic al unuia dintre lagărele unde erau prizonieri

duşmanii Germaniei, Franz prefera să meargă pe front într-una dintre unităţile SS, şi anume Waffen[57], iar Georg ceru să fie încorporat într-o unitate a serviciilor de informaţii.

— Perfect! Perfect! În SS veţi putea să vă dezvoltaţi cel mai bine inteligența şi calitățile!

În după-amiaza aceea, cei patru prieteni ieşiră din biroul lui Hermann convertiţi în membri ai SS. Fritz Hermann se dovedise a fi extrem de eficient şi, în mai puţin de două ore, le găsise fiecăruia un post în cadrul Cartierului General; în felul acesta, puteau să-şi continue studiile la universitate aparţinând, în acelaşi timp, de SS.

* * *

— Să bem pentru Germania! spuse Alfred ridicând o halbă de bere.

— Să bem pentru noi, îi răspunse Georg.

Petrecură o noapte lungă, aşa încât nu se întoarseră la casele lor până în zori. Începeau o nouă etapă din viaţă, dar cei patru jurară că nimeni şi nimic nu avea să le distrugă prietenia, indiferent unde s-ar afla fiecare dintre ei în viitor. Aveau înaintea lor doi ani până când Fritz Hermann urma să-i trimită la posturile lor. Un post care, în cazul lui Alfred Tannenberg, va fi în Austria, ca om de legătură cu Serviciul Central de Siguranţă a Reichului.

Heinrich avea să îl însoţească pe Alfred în Austria ca inspector al Serviciului Central de Administraţie şi Economie al SS, un organism însărcinat cu inspectarea lagărelor, cum era, în cazul Austriei, cel de la Mauthausen, unul dintre lagărele preferate ale lui Himmler, Franz se înrolă într-una dintre unităţile speciale de comando ale SS, iar Georg fu admis în SR, serviciul de informaţii controlat de temutul Reinhardt Heydrich[58] şi care era un serviciu la concurenţă cu un alt serviciu de informaţii, nu mai puţin eficient, cel al Abwehrului[59], controlat de amiralul Canaris[60].

* * *

Franz Zieris, comandantul lagărului de la Mauthausen, îi primi cu destulă reţinere pe cei doi tineri trimişi de la Berlin, mai ales pe Alfred Tannenberg. Venea de la Cartierul General

şi, pe deasupra, era un protejat al lui Fritz Hermann, cu a cărui fiică, Grete, tocmai se însurase. De aceea, nu trebuia să-i spună cineva lui Zieris că Tannenberg avea să facă o carieră strălucită. Atât Alfred, cât şi Heinrich erau ofiţeri SS de o categorie specială, cea a absolvenţilor de universitate, spre deosebire de comandantul Zieris, a cărui profesie fusese cea de tâmplar.

Adevărul este că Tannenberg se dovedi a fi un ofiţer mult mai competent decât îşi închipuise Franz Zieris. În plus, avea nişte idei ingenioase pentru a duce la îndeplinire ordinele lui Himmler de a se descotorosi de deţinuţii care nu erau de niciun folos. Dar, mai ales, atât Alfred, cât şi Heinrich ştiau cum să atingă scopul Reichsführerului lor în privinţa prizonierilor: să-i facă să muncească până la extenuare timp de câteva luni şi, odată deveniţi nişte adevărate ruine umane, să-i elimine.

Viaţa în satul acela, situat în inima văii Dunării şi înconjurat de brazi, se dovedi a fi tot atât de plăcută pe cât o doreau cei doi prieteni. Locul nu putea fi mai pitoresc, cu ferme risipite pe pajişti şi cu fluviul năvalnic deschizându-şi drum printre copaci. Peisajul liniştit contrasta cu maşina morţii, adică lagărul de la Mauthausen, care se extinsese cu filiale prin tot ţinutul, ţinând seama de volumul de prizonieri ce soseau săptămână de săptămână.

Organizarea lagărului de la Mauthausen era similară cu cea a altor lagăre. Consta dintr-un Birou Politic, un Departament de pază a deţinuţilor, un serviciul sanitar, administraţia şi comandamentul garnizoanei.

Zieris îi însoţi în timpul vizitei lor la Mauthausen, dar apoi îl însărcină pe unul dintre oamenii lui, comandantul Schmidt, să le explice cum funcţiona lagărul.

— Ca să-i deosebim pe deportaţi, aceştia poartă cusut un triunghi care ne indică delictul fiecăruia. Verdele este culoarea delincvenţilor de drept comun; negrul, pentru cei neintegraţi în societate – ţigani, cerşetori, borfaşi; rozul este pentru homosexuali; roşul, pentru delincvenţii politici; galbenul, pentru porcii de jidani, iar violetul, pentru cei care obiectează din motive de conştiinţă.

— Au existat încercări de evadare? întrebă Heinrich.

— Vrei să vezi o tentativă de evadare? îl întrebă la rândul său comandantul Schmidt.

— Nu vă înţeleg…

— Veniţi, o să vă ofer un spectacol de evadare pe viu. Însoţiţi-mă la cariera de piatră.

Heinrich şi Alfred se priviră uimiţi, dar îl urmară pe comandant. Coborâră cele o sută optzeci şi şase de trepte ale scării cunoscute sub numele de „scara morţii”, care despărţea cariera de lagăr. Schmidt îl chemă pe unul dintre *kapo*{61} responsabil cu supravegherea prizonierilor. Kapo purta un triunghi verde şi, după cum le povesti comandantul, bărbatul acela omorâse mai mulţi oameni. Înalt, vânjos şi chior, *kapo* le inspira o frică profundă prizonierilor, care simţiseră pe pielea lor, în numeroase ocazii, brutalitatea acestuia.

— Hans, alege-l pe unul dintre nemernicii ăştia, îi spuse comandantul Schmidt lui *kapo*.

Asasinul nu stătu pe gânduri şi se duse după un omuleţ cu părul cărunt, cu mâinile jupuite şi într-o asemenea stare de slăbiciune, încât părea imposibil să mai aibă putere să se mişte. Triunghiul pe care-l purta era roşu.

— Un blestemat de comunist, dădu asigurări *kapo*, în vreme ce-l împingea spre locul unde se aflau comandantul şi cei doi noi ofiţeri SS.

Comandantul Schmidt nu rosti niciun cuvânt. Îi smulse boneta pe care o purta şi o azvârli spre gardul de sârmă ghimpată.

— Ia-o de pe jos, îi porunci el prizonierului.

Acesta începu să tremure şi şovăi dacă să dea sau nu ascultare ordinului, deşi ştia că n-avea de ales.

— Du-te după beretă, strigă Schmidt.

Omuleţul o porni spre gardul de sârmă ghimpată cu pas încet, până când, din nou, vocea poruncitoare a comandantului, îndemnându-l să alerge, îl obligă să înceapă o fugă istovitoare. Când ajunse în apropierea gardului de sârmă ghimpată unde îi căzuse bereta, nu avu timp nici măcar să se aplece să o ridice. O rafală de automat trasă de una dintre santinele sfârşi cu ce-i mai rămăsese din viaţă.

— Uneori, bereta cade pe gardul de sârmă ghimpată şi, când o apucă, prizonierul primeşte o descărcare de înaltă tensiune care îi curmă viaţa. O gură mai puţin de hrănit.

— Impresionant… grăi Heinrich.

— Prea uşor, spuse Alfred pe un ton sentenţios.

— Prea uşor? întrebă îngrijorat comandantul Schmidt.

— Da, e un mod foarte simplu de a le face de petrecanie lepădăturilor.

— De fapt, domnule, avem alte metode.

— Arătaţi-ni-le, îi ceru Heinrich.

* * *

În aparenţă, aceea era o sală cu duşuri, dar mirosul impregnat în pereţi indica faptul că nu era apă ceea ce ieşea pe ţevi.

— Folosim gaz Cyclon B, care este un compus de hidrogen, azot şi carbon, îi informă comandantul Schmidt.

— Şi cu asta le faceţi baie prizonierilor? întrebă Heinrich, scoţând un hohot de râs.

— Într-adevăr. Îi aducem aici şi, când încep să-şi dea seama, sunt deja morţi. Aici ne descotorosim de nou-veniţi. Când comandamentul trimite mai mulţi prizonieri decât cei de care trebuie să ne descotorosim rapid, imediat ce ajung în lagăr, îi aducem să facă un duş, din care nu scapă niciodată. Ceilalţi deportaţi habar n-au ce se întâmplă aici, altminteri, ar putea fi ispitiţi să se răzvrătească în momentul în care îi aducem aici. Când sunt de ceva vreme la Mauthausen şi nu mai sunt buni de nimic, îi trimitem la Hartheim. Bineînţeles că şi acolo sunt alte duşuri, nu mai puţin eficiente.

— Alte duşuri? vru să ştie Heinrich.

— Da, experimentăm un nou sistem ca să scăpăm de indezirabili. Când termină lucrul la cariera de piatră, îi trimitem să facă duş acolo, în bazinul acela, la capătul esplanadei. Se dezbracă şi trebuie să suporte apa îngheţată timp de o jumătate de oră. Majoritatea cad răpuşi, după părerea doctorului, din pricina problemelor de circulaţie.

Vizita continuă şi după-amiază. Schmidt îi însoţi la castelul din Hartheim. Locul părea încântător, iar servitorii de la castel,

amabili şi eficienţi.

Comandantul îi conduse la vechile temniţe care se închideau cu trape şi chepenguri. De fapt, în acel subsol se instalase o altă cameră de gazare, pentru prizonierii care erau de mai multă vreme la Mauthausen.

— Când sunt foarte bolnavi, le spunem că îi mutăm aici, în acest castel care, de fapt, e un sanatoriu. Ei urcă plini de încredere în mijloacele de transport. Odată ajunşi aici, le cerem să se dezbrace, îi fotografiem şi îi conducem în această subterană. După ce îi gazăm, sunt arşi în crematoriu. E adevărat, avem o bună echipă de dentişti, atât aici, cât şi jos, la Mauthausen, ca să li se scoată acestor nemernici dinţii de aur. În plus, la Hartheim sunt primiţi, de asemenea spre lichidare, acele fiinţe care ne dezonorează societatea: am scăpat de peste cincisprezece mii de bolnavi mintali veniţi din toată Austria.

— Impresionant, afirmă Alfred.

— Nu facem decât să îndeplinim dispoziţiile Führerului.

* * *

Alfred Tannenberg şi Heinrich învăţară la Mauthausen să se cunoască pe ei înşişi. Descoperiră că le făcea plăcere să ia viaţa altor oameni. Alfred prefera, la fel ca Zieris, comandantul suprem de la Mauthausen, să ucidă trăgând un glonţ în ceafa prizonierilor.

Heinrich se distra cu jocul de-a aruncatul beretei prizonierilor în sârma ghimpată, aşa cum le arătase comandantul în prima zi.

Erau seri când ucideau prin această metodă zeci de oameni disperaţi, dintre care unii înaintau spre moarte de parcă ar fi fost drumul spre eliberare.

Se împrieteniră, de asemenea, cu unii dintre medicii lagărului cărora le plăcea să facă experimente pe prizonieri.

— Ştiinţa avansează graţie faptului că dispunem aici cu prisosinţă de material ca să cunoaştem mai bine secretele trupului nostru, îi povestea Alfred lui Grete la desert, în lungile nopţi de iarnă, explicându-i cu lux de amănunte cum li se inoculau bărbaţilor, femeilor şi copiilor încă sănătoşi diferiţi viruşi, ca să vadă evoluţia bolii. Îi operau, de asemenea, de boli

inexistente, ca să cunoască mai bine ascunzişurile maşinăriei care este trupul omenesc.

Grete încuviinţa supusă tot ce îi spunea soţul ei, fără să pună sub semnul întrebării niciuna dintre vorbele sale. La Mauthausen şi în celelalte lagăre pe care Alfred trebuia să le viziteze atât de des, nu erau fiinţe omeneşti, cel puţin nu erau oameni ca ei, ci doar jidani, ţigani, comunişti, homosexuali şi delincvenţi, de care societatea se putea lipsi foarte bine. Germania nu avea nevoie de asemenea lepădături, şi, dacă trupurile lor serveau pentru ca ştiinţa să progreseze, vieţile lor vor fi avut măcar un rost, se gândea Grete, privindu-l entuziasmată pe soţul ei.

* * *

— Heinrich, azi am vorbit cu Georg. Spune că Himmler e mulţumit de acordurile la care am ajuns cu marii industriaşi. Noi le furnizăm mâna de lucru, iar ei contribuie la măreţia Germaniei şi a cauzei noastre. Fabricile au nevoie de muncitori, bărbaţii noştri sunt pe front. În plus, Himmler doreşte să fim pregătiţi ca, după război, noi, SS-iştii, să fim independenţi din punct de vedere economic. Aici avem oameni cu prisosinţă, care ne pot fi de folos în acest scop.

— Să fim serioşi, Alfred, aici mâna de lucru nu serveşte la mai mult decât pentru a căra pietre de la carieră. De altfel, nu sunt de acord cu această politică. Trebuie să terminăm cu ei, altminteri nu vom rezolva niciodată problema Germaniei.

— Le putem folosi mai mult pe femei… sugeră Alfred.

— Pe femei? Pe ele trebuie să le exterminăm mai întâi, este singurul mod de a le împiedica să aibă copii şi de a evita ca aceştia să sugă din nou sângele Germaniei, argumentă Heinrich.

— Mă rog, vrând-nevrând, ordinele sunt ordine şi trebuie să le îndeplinim. Trebuie să selecţionezi prizonierii care sunt într-o stare mai bună. Fabricile noastre au nevoie de muncitori, şi Himmler vrea să facem rost de mână de lucru.

— Şi eu am vorbit cu Georg.

— Ştiu, Heinrich, ştiu.

— Atunci, ştii că va veni peste două zile cu tatăl lui.

— De ore întregi organizez totul, Zieris nu vrea greşeli. Tatăl

lui Georg este unul dintre medicii preferaţi ai Cartierului General, iar unchiul lui Georg, care vine şi el, este un ilustru profesor de fizică. Restul membrilor expediţiei sunt civili care se bucură de sprijinul Führerului şi sunt foarte interesaţi să cunoască experimentele medicilor de la Mauthausen.

— Ştii, Alfred? De-abia aştept să-l văd pe Georg…

— Şi eu la fel, Heinrich. Dar, pe deasupra, Georg ne pregăteşte o surpriză: s-ar putea să-l aducă pe Franz. Nu mi-a spus, dar m-a anunţat că o să ne facă o surpriză, şi cea mai bună surpriză ar fi să ne întâlnim din nou toţi patru.

— Ultima scrisoare a lui Franz era descurajantă, lucrurile nu merg bine pe frontul rusesc.

— Lucrurile nu merg bine nicăieri, şi tu o ştii. Mă rog, dar să nu mai vorbim despre politică!

— Alfred, ştii ce experiment vor să-i arate tatălui lui Georg şi medicilor de la Berlin?

— Căţelele alea sunt o povară greu de suportat. Au venit în lagăr însărcinate, nu putem cheltui banii statului cu întreţinerea acestor persoane. Medicii vor să vadă nivelul de rezistenţă a femeilor în împrejurări extreme. Doctorul crede că putorile alea pot suporta mai mult decât se pare. Le-am sugerat să le aducă aici, şi ele să fie cele care să coboare la carieră şi să suie cu bolovanii încărcaţi în spinare. Vom vedea câte rezistă şi câte caută gloanţele gardienilor, dar ştii deja că eu cred că e o greşeală să li se permită să moară atât de uşor. E o moarte rapidă, prea rapidă pentru scursurile alea. Cred, de asemenea, că le vor deschide ca să studieze fetuşii, nu ştiu ce vor să dovedească, dar, după părerea doctorului, asta va servi la extinderea cunoştinţelor ştiinţifice ale omenirii.

— Şi copiii lor? întrebă Heinrich. Unele au fost aduse în lagăr cu bastarzii lor.

— Îi vom duce şi pe ei la cariera de piatră, şi apoi, să asiste la tratamentul medical la care le vom supune pe mamelor lor. Veniţi, haideţi să vorbim cu doctorul. El este cel care a dezvoltat formula pentru injectare. Să vedem ce efect are când sunt înţepate cu acul în inimă. Bineînţeles că unora li se va face mai întâi o baie.

— Cu câte se va face experimentul?

— Am selecţionat cincizeci, jidoavce, ţigănci şi deţinute politic. Unele sunt mai mult moarte decât vii, aşa că, până la urmă, ne vor fi recunoscătoare.

* * *

Ziua răsărise cenuşie, stropită cu o ploaie fină şi un vânt îngheţat care se strecura prin crăpături, dar vremea urâtă nu părea să-i afecteze pe cei doi ofiţeri SS care priveau nerăbdători la ceas, aşteptând să se deschidă porţile lagărului, ca să lase să intre şirul de maşini plecate de la Berlin.

În picioare, aliniate pe mai multe rânduri şi stând nemişcate, cincizeci de femei îşi aşteptau în tăcere soarta pe care ofiţerii aceia o gândiseră pentru ele. Ştiau că era o zi deosebită, pentru că aşa îi auziseră vorbind pe *kapo* din lagăr, care, între hohote de râs şi priviri conspirative, le anunţau că nu aveau să uite niciodată ceea ce urma să li se întâmple.

Unele dintre ele erau de doi ani în lagăr, muncind pentru fabricile care furnizau material maşinii de război germane; altele erau de doar câteva luni, dar pe chipul tuturor se oglindea cu aceeaşi asprime foamea şi deznădejdea.

Suferiseră tot felul de torturi şi abuzuri din partea gardienilor, care le puneau să muncească din zori şi până în noapte, arătându-se nemiloşi faţă de orice semn de oboseală sau de slăbiciune.

Când vreuna se oprea din lucru şi cădea sleită de puteri, primea o ploaie de lovituri cu vâna de bou şi cu bastonul, instrumente de care erau atât de ataşaţi gardienii din lagăr.

Dar erau încă în viaţă în mijlocul acelui coşmar în care li se scurgea existenţa, căci apucaseră să le vadă murind pe multe dintre tovarăşele lor, fără să le poată veni în ajutor.

Unele căzeau epuizate la pământ, unde erau răpuse cu lovituri de picior de către cei mai cruzi *kapo*; altele căzeau fulgerate de o criză de inimă după ce ajungeau la limita rezistenţei; erau şi unele care dispăreau, cele mai extenuate, cele care nu mai puteau munci şi pe care veneau în fiecare dimineaţă să le ia. Nu le mai vedeau niciodată, nu reuşeau să afle care le fusese soarta.

Când lăsau fii în urma lor, celelalte femei, făcând un efort supraomenesc, se străduiau să-i protejeze ca pe ai lor, până când aceştia creşteau şi erau duşi în secţia de bărbaţi, fie în altă baracă, fie în alt lagăr.

* * *

Maşinile sosiră încet pe esplanadă. Civilii care coborâră din ele păreau nerăbdători, privind curioşi de jur împrejur. Mauthausen era considerat unul dintre cele mai importante lagăre ale Reichului, un model urmat de alte lagăre.

Georg şi Alfred să îmbrăţişară călduros după ce se salutară cu braţul întins şi rostiră obligatoriul „Heil, Hitler!" înainte să apuce să se desprindă din îmbrăţişare, auziră exclamaţia veselă a lui Heinrich:

— Franz! Sfinte Dumnezeule, ai venit!

— Franz!

Alfred îl îmbrăţişă pe prietenul său.

Cei patru îşi arătară fără nicio jenă bucuria pe care le-o pricinuia întâlnirea, fără să le pese de privirile critice ale comandantului lagărului de la Mauthausen, Zieris, şi nici de ale celorlalţi şefi din SS. Se ştiau siguri pe ei, de neatins, favoriţi ai regimului.

Tatăl lui Alfred fabrica mare parte dintre uniformele de care aveau nevoie soldaţii; cel al lui Franz, avocatul, devenise un diplomat desăvârşit la ordinele lui Hitler, fiindcă reuşise, cu ani în urmă, să convingă un mare număr de ţări să participe la Jocurile Olimpice de la Berlin, ceea ce îl făcuse să devină un om de cea mai mare încredere din cercul Führerului; tatăl lui Heinrich era unul dintre avocaţii care-şi pusese talentul în elaborarea eşafodajului legal al noii Germanii, în vreme ce tatăl lui Georg era medicul de încredere al celor mai înalţi comandanţi ai SS.

Femeile îi priveau pe aceşti patru tineri ofiţeri care ieşeau în evidenţă faţă de toţi ceilalţi, în vreme ce unele se înfiorau şi îi strângeau de mână pe copii, pe care fuseseră obligate să-i aducă pe esplanada lagărului.

Copiii abia se ţineau pe picioare, epuizaţi cum erau, dar le dădeau ascultare mamelor lor, conştienţi de oroarea care se

putea dezlănţui dacă li se împotriveau acelor bărbaţi în negru.

Cei patru ofiţeri, care păreau atât de bucuroşi, se apropiară să le privească pe prizoniere. Dispreţul şi scârba se oglindeau în ochii tinerilor la vederea acelor femei care erau doar puţin mai mult decât nişte ruine omeneşti.

— Ce spectacol! spuse Franz.

— Să mergem, prietene, să vezi cum o să te mai distrezi! Azi va fi o zi mare! îl asigură Heinrich.

— Bine, am venit să ne distrăm, să văd ce ne-ai pregătit, vru să ştie Georg.

— Azi va fi o zi de neuitat, vă asigur, decretă Alfred.

Apoi, Alfred Tannenberg făcu un semn către *kapo*, şi aceştia începură să prindă bolovanii de spinarea prizonierelor.

Tannenberg spuse din nou:

— O să ne distrăm, asta n-o s-o uitaţi niciodată.

Femeile tremurau de frică la vorbele acelor ofiţeri SS şi o expresie de deznădejde şi mai mare decât cea pe care o purtau pe chip păru să pună stăpânire pe ele.

— O zi de neuitat, şopti din nou ofiţerul SS, în vreme ce zâmbea.

33

Clara îl privea dormind pe bunicul ei, dar, din când în când, acesta întredeschidea ochii şi părea să zâmbească unor fiinţe imaginare care nu se găseau acolo.

Era obosită, dar aparenta ameliorare a stării bunicului ei o umplea de speranţă. Nu credea că Alfred Tannenberg ar putea redeveni el însuşi, dar cel puţin era în viaţă şi, în împrejurările date, era mai mult decât se aştepta. Hotărî să meargă la excavaţie ca să vorbească cu Ayed Sahadi, după care avea să îi invite la cină pe Picot, pe Fabián şi pe Marta; se gândea să le spună şi lui Gian Maria şi lui Salam Najeb să li se alăture.

Cu ajutorul infirmierei, îl duse pe bunicul ei înăuntru în spitalul de campanie şi îl culcară în pat. Tannenberg încerca să se opună, dar cele două femei se dovediră de neclintit. Bătrânul avea nevoie de odihnă.

După ce îi schimbă flaconul de ser şi îi dădu una dintre pastilele pe care doctorul Najeb le lăsase, Aliya se aşeză lângă bolnav, hotărâtă să nu-l piardă din ochi, aşa cum îi poruncise Clara.

Salam Najeb trecu pe la spital înainte de a merge la cina organizată de Clara. Îl găsi pe bolnav agitat, dând ordine într-o limbă ce i se păru ciudată. Când se apropie să-i injecteze un calmant, teroarea se oglindi în ochii lui Tannenberg, care încercă să-l împiedice cu braţul pe care-l putea mişca. Aliya, împreună cu una din gărzile de corp, îl ţinu strâns, pentru ca doctorul Najeb să-i poată face injecţia. Niciunul nu înţelegea ce le spune, dar ştia că îi insultă. Apoi se cufundă într-un somn agitat.

— Să nu vă mişcaţi de lângă el, şi, dacă observaţi vreo schimbare, să mă anunţaţi imediat, îi spuse Aliyei.

— Aşa voi face, doctore.

Infirmiera se aşeză lângă Tannenberg şi scoase o carte ca să-i

treacă timpul, în vreme ce auzea înteţindu-se zgomotele din tabără, căci se apropia ora cinei. Oftă resemnată. Pentru asta fusese ea angajată, să aibă grijă de bătrân, în momentele în care ceilalţi îşi luau o pauză. Hotărî să nu se mai gândească şi să se cufunde în lectură, aşa că stinse toate luminile, cu excepţia unei lămpiţe care-i lumina paginile cărţii pe care o ţinea pe genunchi.

Nu auzi nimic, nici nu văzu figura care se năpusti asupra ei astupându-i gura. Ultimul lucru pe care îl simţi fu răceala oţelului care îi deschise gâtul. Nu putea ţipa, nici măcar nu se putea mişca. Muri fără să ştie cine o ucisese.

Lui Lion Doyle îi păru rău că trebuise să o ucidă pe Aliya. Dar n-avea de ales. Nu putea lăsa martori.

Se apropie iute de patul unde Alfred Tannenberg dormea adânc, deşi somnul lui era încărcat de coşmaruri. Nu pierdu nicio secundă, îi tăie gâtul la fel cum o făcuse cu infirmiera, şi apoi se asigură că nu avea să supravieţuiască, înfigându-i cuţitul în burtă de jos în sus.

Bătrânul nici nu îşi dădu seama, şi Lion Doyle ieşi din spital în linişte, tot atât de repede cum intrase. În noaptea aceea, nimeni nu mai avea nevoie de el: Picot, Fabián şi Marta erau cu Clara. Restul echipei îşi termina de făcut bagajele, fiindcă a doua zi trebuiau să vină elicopterele să-i ducă la Bagdad. Pleca şi el, nu găsise nicio scuză plauzibilă ca să mai rămână. De fapt, îşi reproşa că nu-l lichidase pe Tannenberg mai înainte. Se înşelase, spunându-şi că erau prea multe dificultăţi. Într-adevăr, aşa era; dar la fel de adevărat era şi faptul că îi plăcuse să se afle în locul acela, integrat în echipa lui Picot. Îi părea rău că nu este cel care spunea că este. Îi lipsea doar Marian şi ştia că, dacă ar fi fost acolo, şi ea ar fi fost fericită.

Ascuns în umbrele nopţii, se fofilă într-un loc din tabără unde urma să aştepte să fie descoperite cadavrele. Avea să fumeze, să fumeze până când auzea semnalul de alarmă.

Când terminară cina, Clara hotărî să-l însoţească pe doctorul Najeb la spital ca să vadă cum se simţea bunicul ei.

Merseră în tăcere unul lângă celălalt. Cina fusese plăcută pentru că, fără să se fi pus de acord, păreau că toţi hotărâseră

că era mai bine să nu vorbească nimic despre cele întâmplate în ultimele săptămâni.

Fabián îi amuzase povestind o mulţime de anecdote despre numeroşii lui ani din învăţământ.

Oamenii care păzeau spitalul le spuseră noapte bună.

Clara intră prima, urmată de medic, şi ţipătul ei răsună în toată tabăra. Fu un ţipăt ascuţit, îndelung, care părea că nu se mai termină.

Aliya era pe jos, în mijlocul unei bălţi de sânge. Alfred Tannenberg era alb ca varul, cu mâinile crispate, ţinându-se de cearşafurile pătate de sânge.

Doctorul Najeb încercă să o scoată pe Clara din încăpere, dar ea nu se oprea din ţipat şi nu îl lăsa să se apropie şi, văzându-i intrând pe oamenii de gardă, tăbărî asupra lor, lovindu-i cu pumnii şi cu picioarele, insultându-i în mod grosolan.

Doctorul Najeb nu o putu împiedica pe Clara să pună mâna pe unul din pistoalele gărzilor de corp şi să înceapă să tragă în toate direcţiile, în vreme ce-i insulta, nimerindu-i cu gloanţe pe doi dintre ei.

— Porcilor! Sunteţi nişte porci buni de nimic! O să vă omor pe toţi! Porcilor!

Ţipetele Clarei răsunară în tăcerea nopţii precum cele ale unei fiare rănite, înfiorându-i pe toţi cei care o auziră. Picot, Fabián şi Marta veniră în fugă până la spital, urmaţi de Gian Maria şi de alţi membri ai expediţiei, între care se aflau şi Lion Doyle şi Ante Plaskic, dar înaintea tuturor ajunse Ayed Sahadi, cel care reuşi până la urmă să-i ia arma şi să o imobilizeze.

Gian Maria o scosese din spital, după ce doctorul Najeb reuşi să-i facă o injecţie cu un tranchilizant puternic.

Fu o noapte lungă în care se auziră ţipete, reproşuri şi în care domni confuzia. Nimeni nu văzuse nimic, niciuna din gărzile de corp care supravieţuiseră gloanţelor Clarei nu putea povesti ce se întâmplase, pentru că nu văzuseră şi nu auziseră nimic. Nici metodele brutale ale lui Ayed Sahadi interogând gărzile, nici cele mai puţin brutale ale comandantului garnizoanei din Safran nu folosiră la obţinerea altei declaraţii decât a aceleia că nu ştiau nimic.

— Avem un asasin printre noi, spuse Picot pe un ton sentenţios.

— Da, cu siguranţă că aceeaşi persoană care i-a ucis pe domnul Tannenberg şi pe Aliya i-a asasinat şi pe Samira şi pe cele două gărzi de corp şi aproape i-a curmat viaţa Fatimei, răspunse Marta mâhnită.

Lion Doyle asculta aceste speculaţii cu un aer trist, care se regăsea şi pe chipurile celorlalţi membri ai echipei, dar simţea în spate privirea rece a lui Ante Plaskic.

— Vreau să plecăm din locul ăsta.

— Şi eu, Fabián, şi eu… îi răspunse Yves Picot prietenului său. Din fericire, mai avem doar o zi, cea de azi, mâine plecăm. Pentru nimic în lume n-aş mai rămâne aici niciun minut în plus.

* * *

Clara nu putu să-şi ia la revedere de la ei. Doctorul Najeb îi administrase o doză bună de tranchilizante care o ţineau în stare de apatie, fără să-şi dea seama de ce se întâmpla în jurul ei. Între timp, Fatima, în ciuda slăbiciunii ei, preluase conducerea.

Plecaseră toţi membrii misiunii arheologice, în afară de Gian Maria.

Lion Doyle ştia că era încă dator cu uciderea Clarei, dar să încerce în aceste împrejurări ar fi fost curată sinucidere.

Îşi reproşa că nu-şi făcuse treaba mult mai înainte, în ciuda faptului că încerca să-şi ascundă sentimentul de frustrare, spunându-şi că misiunea era peste măsură de complicată, aproape imposibilă: uciderea unui protejat al lui Saddam şi a nepoatei sale, amândoi fiind păziţi douăzeci şi patru de ore pe zi. Astfel că se gândea, din când în când, că faptul de a-l fi ucis pe Tannenberg fusese un succes pentru care trebuiau nu numai să-i completeze plata, dar să-l şi felicite, însă Tom Martin, şeful lui de la compania Global Group, nu era dintre cei care te bat prieteneşte pe umăr, ci aştepta doar ca angajaţii săi să-şi facă treaba. El îndeplinise cel puţin jumătate din misiune, şi această misiune i se părea mai importantă, pentru că nu reuşea să-şi imagineze ce putea să fi făcut Clara pentru a dori cineva să o vadă moartă. Bineînţeles că asta nu era problema lui, şi nici el

nu avea de ce să se bage în motivele celorlalţi; el era un profesionist, atât şi nimic mai mult.

Dar Lion Doyle nu se înşela prea mult, astfel că recunoştea că lunile petrecute în Irak îi lăsaseră grele sechele.

Ayed Sahadi postase şase oameni în uşa de la odaia Clarei, în afară de faptul că poruncise să înconjoare casa, nelăsând nicio palmă de teren fără supraveghere. Colonelul îşi anunţase sosirea şi îi făcuse deja cunoscută supărarea din cercul lui Saddam pentru asasinarea lui Alfred Tannenberg. I se ceruse un vinovat, iar Colonelul era hotărât să-l găsească.

* * *

Gian Maria se ruga în tăcere pentru sufletul lui Tannenberg şi al bietei Aliya, care, la fel ca infirmiera dinainte, Samira, fusese omorâtă doar pentru că îl îngrijea pe bătrânul în agonie. Ştia că asasinul avea să încerce să-i curme viaţa Clarei şi nu şi-ar fi iertat-o niciodată dacă n-ar fi fost în stare să-l împiedice.

Îi ceruse Fatimei permisiunea de a rămâne în casă alături de Clara, dar femeia refuzase, şi nici Ayed Sahadi nu îl sprijinise, pentru că socotea că era absurd ca preotul să încerce să joace rolul de gardă de corp.

Colonelul nu sosise până după-amiază, provocând un adevărat şoc în tabăra militară şi în sat. De data aceasta, venea însoţit de o echipă mai mare, doisprezece dintre oamenii lui cei mai buni, anchetatori tăbăciţi în înfruntarea cu cei mai duri adversari ai regimului lui Saddam, oameni care cu metodele lor erau în stare să facă să vorbească până şi pietrele.

* * *

Ahmed Husseini aranjase ca echipa de arheologi să petreacă două zile la Bagdad înainte de a fi transportaţi la frontiera cu Iordania, de unde urmau să călătorească la Amman şi, de acolo, fiecare spre casa lui: Picot, la Paris, Marta Gómez şi Fabián, la Madrid, alţi profesori, la Berlin, Londra, Roma… Toţi erau tensionaţi şi doreau să plece cât mai curând din Irak, dar Ahmed le ceruse să aibă un pic de răbdare, pentru că nu era simplu să dispună de elicoptere în momentul acela, şi nici nu era recomandabil să o ia pe şoseaua spre frontiera iordaniană.

În holul hotelului Palestina, îi întâlniră pe unii dintre

jurnaliştii care îi vizitaseră la Safran şi care spuneau că erau siguri că războiul avea să înceapă în câteva zile; cel puţin asta li se comunica din redacţiile lor. Unii se pregăteau să se întoarcă înainte de a se declanşa invazia, dar majoritatea se organiza pentru atunci când urma să înceapă războiul şi pentru ceea ce se putea întâmpla, strângând alimente şi apă îmbuteliată.

Lion Doyle trimise un fax limpede şi categoric la sediul agenţiei Photomundi: „Mă întorc mâine. Aduc suficient material, dar nu în întregime. În ultimele zile, a fost greu să lucrez. Dar ce era mai important s-a făcut".

În noaptea aceea, Picot şi restul echipei de arheologi luară cina împreună cu Miranda şi cu alţi jurnalişti.

— De ce nu vii? îi propuse Picot Mirandei.

— Pentru că n-aş fi eu dacă aş pleca acum. N-am rezistat tot acest timp ca să fug în ultimul moment.

— Te invit să petreci câteva zile cu mine la Paris; de fapt, mi-ar plăcea să rămâi cât timp doreşti.

Miranda îl privi pe Picot cu un zâmbet complice. Jurnalistei îi plăcea arheologul tot atât de mult cât şi ea îi plăcea lui, dar amândoi ştiau că vieţile lor erau paralele, că nu se puteau intersecta niciodată şi că, dacă s-ar întâlni, şi-ar putea face rău unul altuia.

— Las-o baltă, Yves!

— De ce? Mi-ai spus că eşti singură.

— Chiar sunt.

— Atunci…

— Atunci, nimic. Eşti un tip nemaipomenit, într-atât încât nu mă tentează să fii o aventură de o noapte.

— Nu-ţi propun o aventură de o noapte, protestă Picot.

— Ştiu, dar, dată fiind situaţia ta şi a mea, mă îndoiesc că ne-am putea oferi ceva mai mult.

— Te rog, Miranda, dă-ţi o şansă şi, până una-alta, dă-mi şi mie!

— Când o să scap de blestematul ăsta de război care e pe punctul de a începe, o să vin la Paris sau oriunde ai fi, şi atunci, la rece şi departe de acest moment, ori o să râdem de ce vorbim acum şi o să bem un pahar şi apoi fiecare o s-o ia pe drumul lui,

rămânând prieteni, ori… ori o să vedem.

Picot nu mai insistă. Ştia că Miranda avea să rămână la Bagdad şi simţi un ghimpe de nelinişte gândindu-se la pericolul care o păştea.

Ahmed Husseini, şi el la cină, bea whisky, fără să se poată abţine, pahar după pahar. Fabián încerca să-l calmeze pe individul acela care aproape că nu mai avea nimic în comun cu omul care fusese.

Elegantul şi puternicul director al Departamentului de săpături arheologice era acum un bărbat neîngrijit, cu cearcăne adânci şi cu zbuciumul oglindit în privirea neliniştită, care umbla dintr-un loc într-altul de parcă s-ar fi temut pentru viaţa lui.

— Mergeţi la Safran? vru să ştie Marta Gómez.

— Nu ştiu, doctorul Najeb nu m-a lăsat să vorbesc cu Clara, sper să-mi permită mâine. O să fac ce vrea ea, o să mă duc, dacă îi pot fi de folos cu ceva.

— Dar e soţia dumneavoastră! Cum să nu-i fiţi de folos într-un moment ca acesta? protestă Marta.

— Nu ştiu, doamnă profesoară, nu ştiu… eu… În sfârşit, tot ce s-a întâmplat e cumplit, şi acum războiul… Nu ştiu ce va fi… În orice caz, Clara trebuie să se întoarcă la Bagdad, nu cred că poate rămâne multă vreme singură.

Fabian îi făcu un semn Martei cerându-i să nu mai insiste şi îndreptă conversaţia spre viitoarea expoziţie pe care se gândeau să o organizeze.

— Vă suntem recunoscători că aţi reuşit să convingeţi autorităţile irakiene să ne permită să facem o expoziţie cu cele găsite la Safran.

— Da, profesorul Picot a semnat deja documentele, spuse Ahmed.

— Şi dumneavoastră, când vă alăturaţi nouă? îl întrebă Fabian.

— Eu? Nu ştiu, depinde de Clara, eu aş vrea să plec deja, chiar mâine, dacă aş putea… Dar nu e uşor să pleci din Irak, şi acum că Tannenberg a murit, nu mă vor lăsa să plec…

Soneria de la telefonul mobil al lui Ahmed le întrerupse

conversaţia. Acesta nu se ridică să vorbească discret în alt loc, ci ascultă în tăcere vocea care, de la celălalt capăt al firului, părea să-i dea ordine.

Ahmed Husseini încuviinţa fără să crâcnească, cu o expresie din ce în ce mai crispată.

— Cine era? întrebă Marta, fără să-i pese că e indiscretă.

— Era… era Colonelul, dumneavoastră nu ştiţi cine e. Mă rog, o persoană foarte importantă…

— Colonelul? Ba da, îl cunoaştem, a fost la Safran, a sosit cu o echipă de anchetatori după asasinarea Samirei şi a celor două gărzi de corp, îşi aminti Fabian.

— Părea un om cumplit, şopti Marta.

— Mâine, la prima oră, plec la Safran cu o delegaţie de personalităţi din ţara mea ca să iau parte la înmormântarea lui Tannenberg. La palatul prezidenţial se doreşte să fie îngropat cu toate onorurile.

Mi s-a ordonat să merg, să fiu cu Clara şi să o conving să se întoarcă la Bagdad.

— Aşa e cel mai înţelept, spuse Lion Doyle.

— Şi ce se întâmplă cu noi? întrebă Picot pe un ton îngrijorat.

— Dumneavoastră veţi pleca în elicoptere poimâine, la prima oră. Nu sunt schimbări în programul dumneavoastră. Karim, asistentul meu, este nepotul Colonelului şi va avea grijă să nu întâmpinaţi probleme; el vă va însoţi la bază, dacă eu nu sosesc la timp. Dar cred că o să mă întorc chiar mâine şi, dacă e posibil, împreună cu Clara.

Ahmed Husseini dădu de înţeles că masa de seară se terminase. N-avea niciun chef să mai stea acolo, iar excesul de alcool îşi făcea efectul: se învârtea totul cu el, îi venea să vomite şi îl usturau ochii. Ştia că lucrul cel mai bun pe care-l putea face era să încerce să doarmă, numai să reuşească.

Picot era obosit, dar n-avea chef să se culce, aşa că propuse grupului să bea ceva la bar, şi aproape toţi acceptară. De fapt, doar Ante Plaskic îşi luă la revedere, ca să meargă la culcare.

— Ce tip ciudat, afirmă Miranda, în vreme ce Ante traversa holul spre ascensoare îndreptându-se spre camera sa.

— Într-adevăr, spuse Picot.

— N-a făcut nimic ieşit din comun, îi luă Marta apărarea.

— Ai dreptate, dar toate lunile astea s-a arătat distant faţă de noi toţi, n-a făcut nici cea mai mică încercare de a fi amabil, îi replică Picot.

— A lucrat bine, s-a arătat întotdeauna bine-crescut, a făcut tot ce i-am cerut… Mi se pare nedrept să i se reproşeze că nu e simpatic, mai ales că era conştient de faptul că echipa nu-l plăcea, insistă Marta.

— Mă rog, nu contează, adevărul e că e ciudat, insistă Picot.

Băură până târziu şi discutară despre război, fiind siguri că era pe punctul de a izbucni. Nimeni nu ştia când, putea fi peste câteva zile sau peste o lună, dar nu erau convinşi că Bush avea să invadeze Irakul.

* * *

Trei elicoptere aterizară pe pământul de culoare gălbuie, la câţiva metri de ceea ce rămăsese din tabăra arheologilor.

Clara, împreună cu Colonelul, aştepta cu un aer absent ca bărbaţii regimului să coboare din aparate: mai mulţi generali şi doi miniştri, în afară de câteva rude apropiate ale clanului lui Saddam.

Toţi îi strânseră mâna transmiţându-i condoleanţe şi susţinând că Irakul pierduse pe unul dintre cei mai buni prieteni şi aliaţi ai săi. De abia îi auzea; de fapt, îi era greu să audă ce-i spuneau, pentru că nu era în stare să acorde atenţie la nimic altceva decât la durerea care o sfâşia atât de tare, încât credea că nu avea să mai respire.

Nu îşi putea scoate din cap imaginea bunicului ei cu gâtul tăiat. Cel care îl asasinase căutase nu numai să-l elimine, ci şi să-i facă ei rău, să-i întoarcă cine ştie ce afront.

Niciodată nu se simţise singură până în momentul acela, nici măcar atunci când părinţii ei muriseră în acel fatal şi ciudat accident. Nu putea suporta durerea pricinuită de faptul evident că bunicul ei era mort şi nu era în stare să găsească alinare în niciunul dintre cuvintele pe care le auzea, nici măcar în cele atât de sincere ale Fatimei, care o strânsese în braţe ca atunci când era mică, încercând să-i redea seninătatea pierdută.

Ahmed se apropie de Clara şi o sărută uşor pe obraz, apoi o apucă de braţ, conducând-o spre casă.

Clara nu opuse rezistenţă. Îi era totuna dacă Ahmed se afla sau nu acolo, deşi Fatima îi anunţase prezenţa, insistând pe lângă ea să-l lase s-o însoţească, măcar pentru salvarea aparenţelor într-un moment ca acela. Ajunşi înăuntrul casei, Fatima le servi ceai şi dulciuri bărbaţilor, în aşteptarea cortegiului care trebuia să se formeze pe drumul spre locul unde urma să fie înmormântat Alfred Tannenberg.

Într-un prim moment, Clara se gândi să-i ceară Colonelului ca un elicopter să o transporte împreună cu sicriul bunicului ei până la Cairo, ca să-l îngroape acolo; apoi se gândi că bunicului ei i-ar fi fost totuna: ea ajunsese să-l cunoască bine şi ştia că nu simţise niciodată o sinceră apreciere pentru vreun loc anume. Dar ea chiar credea în valoarea simbolurilor, aşa că se hotărî să-l îngroape pe bunicul ei aproape de ruinele templului unde, cu atâta râvnă, încă mai căutau acele tăbliţe care fuseseră obsesia bunicului ei.

Nu rămase cu bărbaţii, ci se închise în încăperea în care bunicul ei zăcea în sicriu.

Fatima spălase şi pregătise trupul neînsufleţit al bărbatului căruia îi fusese credincioasă timp de patruzeci de ani, şi o făcuse cu acelaşi respect şi veneraţie cu care ar fi făcut-o dacă ar fi fost în viaţă.

Clara apucă mâna inertă a bunicului ei şi nu se putu abţine să nu plângă cu disperare.

— Bunicule… bunicule… de ce? De ce ţi-au făcut asta? Dumnezeule, ajută-mă să găsesc asasinul! Bunicule, nu mă părăsi… nu mă părăsi, te rog…

Nişte ciocănituri uşoare în uşă îi anunţară prezenţa Fatimei, care intră să-i spună că sosise momentul ca sicriul să fie luat.

Clara izbucni şi mai tare în plâns şi îmbrăţişă trupul lipsit de viaţă al bătrânului, strigându-şi deznădejdea.

Cu ajutorul lui Ahmed, Fatima o dădu la o parte, în vreme ce Colonelul închidea sicriul şi, ajutat de alţi bărbaţi, îl scoteau din casă până la maşina care urma să îi conducă la câteva sute de metri, unde era pregătită deja groapa în pământul de culoarea

şofranului în care Tannenberg avea să se odihnească pe vecie.

Doctorul Najeb se apropie de Clara şi îi oferi o pastilă, însă ea o refuză. Voia să iasă din toropeala în care se afla de cu două zile în urmă, când îl găsise asasinat pe bunicul ei, chiar dacă durerea ameninţa s-o sfâşie pe dinăuntru. Salam Najeb nu insistă.

Dimineţile de martie sunt calde în Irak, şi ziua aceea nu făcea excepţie. Toţi bărbaţii şi femeile din Safran, pe lângă soldaţii din garnizoană, precum şi autorităţile din satele şi oraşele din apropiere se îmbulzeau în jurul locului unde se pregătise mormântul lui Alfred Tannenberg.

Sătenii îi priveau curioşi pe generalii şi pe miniştrii sosiţi de la Bagdad, şi câte unul şoptea că în ultimul minut ar putea apărea chiar Saddam în persoană.

Nu avu loc niciun ritual religios, nici catolic, nici musulman. Şi nici nu pronunţă nimeni vreun discurs de adio. Fusese dorinţa expresă a Clarei ca bunicul ei să fie înmormântat fără vreo altă solemnitate decât aceea a durerii celor care l-au iubit, şi ea ştia că, dintre toţi cei adunaţi acolo, doar ea şi Fatima ţinuseră la el.

Bărbaţii coborâră sicriul până îl depuseră pe nisipul uscat al mormântului, şi ţipătul Clarei rupse liniştea dimineţii. Ahmed o apucă ferm, dar nu putu evita ca femeia să nu încerce să se arunce în golul în care pământul începea să acopere sicriul. Mâna fermă a Colonelului fu cea care o opri pe Clara, împiedicând-o să-şi ducă gestul până la capăt.

Ea ţipă şi plânse fără jenă, până când o duseră din locul acela, de îndată ce sicriul fu acoperit de pământ.

Pe drumul de întoarcere domni calmul.

Colonelul veni în încăperea care îi servise drept birou lui Alfred Tannenberg ca să vorbească cu Clara şi cu Ahmed.

— Putem să discutăm ceva? o întrebă el afectuos.

— Da, da… răspunse ea, ştergându-şi lacrimile care încă îi înecau ochii.

— Atunci, ascultă-mă şi acceptă-mă ca pe tatăl pe care nu-l mai ai, fiindcă bunicul tău a fost totul pentru tine. Ahmed mi-a spus că ai cunoştinţă de afacerile bunicului tău. Dacă aşa este,

vei înţelege că nu putem opri operaţiunea care este în desfăşurare. Soţul tău va fi în fruntea întregii afaceri, iar tu vei pleca. După părerea mea, cu cât pleci mai degrabă din Irak, cu atât mai bine. Cred că ar trebui să mergi la Cairo, la casa pe care o aveţi acolo. La Cairo vei fi în siguranţă până când va trece totul. Apoi, te poţi ocupa de expoziţia aceea pe care o pregăteşte profesorul Picot. Nu ştiu ce se va întâmpla peste o lună, nici dacă vom mai fi în viaţă, sper că da, dar am încredere că omul acela, Picot, se va ţine de cuvânt şi vei participa şi tu la expoziţie.

— Nu vreau să plec, şopti Clara.

— Războiul, fetiţo, este pe punctul de a începe. Aşa că ar fi absurd să rămâi aici, numai dacă nu cumva vrei să mori. Nu te sfătuiesc s-o faci, cu siguranţă că bunicul tău n-ar fi vrut să fii ucisă.

— Vreau să mai rămân câteva zile.

— Fă-o, dar trebuie să ieşi din Irak înainte de 20 martie. În orice caz, nu pot să mai mobilizez aici prea mulţi soldaţi, iar toţi bărbaţii disponibili, inclusiv cei din sat, vor fi chemaţi să-şi îndeplinească datoria faţă de patrie.

— Clara, întoarce-te cu mine la Bagdad, îi ceru Ahmed.

— O să mai rămân câteva zile… Vreau să stau aici. O să mă întorc pe 17 sau pe 18…

— Dacă o să zăboveşti mai mult, n-o să te mai pot scoate din Irak, spuse Colonelul pe un ton sentenţios.

* * *

Când elicopterele decolară, Clara se simţi uşurată. Cortegiul de la Bagdad rămăsese doar cinci ore la Safran, dar ea simţea nevoia imperioasă de a fi singură, de a nu trebui să vorbească sau să asculte pe nimeni, de a încerca să se refacă pe dinăuntru ca să poată înfrunta viaţa fără bunicul ei.

Gian Maria se ţinuse la o distanţă respectuoasă în timpul înmormântării şi câtă vreme stătuseră reprezentanţii Guvernului lui Saddam. Putuse vorbi câteva minute cu Ahmed, căruia îi spusese că avea să se îngrijească de Clara şi să o convingă să se întoarcă la Bagdad cât mai repede cu putinţă.

Ahmed îi ceruse să-l sune ca să le trimită vreun mijloc de

transport care să-i ducă în capitală sau direct la frontiera cu Iordania.

Comandantul contingentului de soldaţi dădu ordin pentru a se începe demontarea taberei. Apoi trebuiau să revină la cazarmă.

Şeful satului şovăia dacă să meargă sau nu acasă la Clara ca să o întrebe dacă oamenii urmau să muncească în continuare la excavaţie sau trebuiau să se întoarcă la îndeletnicirile lor anterioare. Unii primiseră deja ordinul de mobilizare militară.

Clara îl primi însoţită de Fatima, de Ayed Sahadi şi de doctorul Najeb, pe care Colonelul îi însărcinase să aibă grijă de ea.

Spre uimirea Fatimei şi a doctorului Najeb, Clara îl asigură pe şeful satului că lucrările arheologice aveau să continue câteva zile şi că avea nevoie de toţi oamenii disponibili. Era dispusă să le dubleze salariul dacă munceau zi şi noapte.

După ce bărbatul plecă, Ayed Sahadi o întrebă îngrijorat dacă n-ar fi mai bine să considere încheiată misiunea.

— Vom mai rămâne câteva zile, poate zece, şi în acest timp vom lucra fără odihnă. Poate că totuşi o să găsim ceea ce caut.

Oamenii nu îndrăzniră să o contrazică, dată fiind starea ei de deznădejde. Ayed Sahadi o asigură că aveau să muncească de zor, dar îi atrase atenţia că erau mai puţini muncitori decât cei pe care contaseră până în momentul acela, căci, aşa cum o anunţase şeful satului, mulţi fuseseră mobilizaţi. Dar Clarei se părea că nu-i păsa şi insista asupra faptului că ea avea să continue să lucreze şi de una singură.

* * *

Lion Doyle nu reuşea să adoarmă. Se gândise să rămână la Bagdad.

La întoarcerea sa de la Safran, Ahmed le povestise că domnul Colonel voia ca şi Clara Tannenberg să se întoarcă la Bagdad, dar că ea insistase să mai rămână câteva zile şi că acceptase să se întoarcă, iar Doyle se întreba dacă merita să rişte să o ucidă în oraşul acela în stare de război sau să aştepte să i se alăture lui Picot într-o capitală europeană, unde nu avea să-i fie greu să-i facă de petrecanie. Fu uşor să intre în Irak, mai greu era s-o

şteargă, dacă izbucnea blestematul ăla de război, aşa că ori pleca împreună cu echipa de arheologi, ori nu mai ştia nici cum, nici când ar putea s-o facă şi, mai ales, dacă avea să poată îndeplini cealaltă jumătate a contractului.

Ca să rămână, îi trebuia o scuză, dar asta, îşi spuse el, n-ar fi greu, era suficient să spună că rămâne ca să muncească în continuare, mai ales în momentul acela când trimişii speciali susţineau că războiul este iminent. Hotărî să-l sune la Londra pe directorul agenţiei Photomundi şi să-i explice falsului director al acesteia cele întâmplate în ultimele ore. O fi primit deja faxul, care cu siguranţă că se afla în mâinile lui Tom Martin, dar ar fi mai bine să aibă o conversaţie în care să nu mai încapă îndoieli în legătură cu moartea lui Alfred Tannenberg. Mai mult decât atât: s-ar acoperi cerând instrucţiuni. Să fie Tom Martin cel care să decidă dacă să rămână ori să se întoarcă.

Cel care se hotărâse într-adevăr să rămână era Ante Plaskic. Croatul auzise conversaţiile purtate în timpul cinei, aşa că acum ştia că doamna Clara Tannenberg avea să fie în curând la Bagdad, iar el trebuia să se asigure că femeia se întorcea cu ceva, cu acele tăbliţe blestemate pe care le căutau de luni de zile. Dacă era aşa, el trebuia să pună mâna pe ele şi să le scoată din Irak. Era hotărât să-şi îndeplinească misiunea pentru care urma să fie plătit atât de generos.

Plaskic se întreba cine să fi fost asasinul lui Tannenberg şi nu-i putea ieşi din cap ideea că omul care-l ucisese pe bătrân şi pe infirmieră era fotograful ăla, Lion Doyle, deşi îl bănuia şi pe şeful de echipă, pe Ayed Sahadi. Se gândi că era mai probabil să fi fost Sahadi, pe care l-ar fi putut plăti oricine ca să săvârşească o răzbunare împotriva acelui om puternic care fusese Alfred Tannenberg.

Era improbabil ca doamna Clara Tannenberg să găsească tăbliţele, dar nu putea risca, aşa că trebuia să rămână. Lui Picot urma să îi spună că se întâlnise cu nişte prieteni şi că avea să se întoarcă peste câteva zile. Îi era totuna dacă-l credea sau nu.

34

Tom Martin termină de citit faxul pe care directorul agenţiei Photomundi i-l trimisese în dimineaţa aceea. Nu îl putu citi mai devreme, pentru că tocmai sosise de la Paris, unde îşi petrecuse ziua în reuniuni cu colegii din branşă. Secretara lui îl anunţase de primirea faxului, şi de aceea venise direct la birou. Hotărî să-l sune imediat pe directorul agenţiei Photomundi.

Bărbatul dormea când ţârâitul telefonului îl smulse dintr-un somn adânc.

— Alo.

— Salut, sunt eu.

— Adică cine, mai precis…? Ah, scuzaţi-mă, sunt încă adormit. Cât e ceasul?

— Două noaptea.

— Şi începeţi munca la ora asta? întrebă prost dispus directorul agenţiei fotografice.

— Mai devreme, mult mai devreme, de fapt, lucrez douăzeci şi patru de ore pe zi. Spuneţi-mi, aţi primit vreo comunicare din partea colaboratorului dumneavoastră de la Bagdad?

— Nu.

— Niciun apel telefonic?

— Nici măcar.

— Bine, atunci treziţi-vă şi mergeţi la birou, sunt sigur că va lua din nou legătura cu dumneavoastră.

— Da, dar nu la ora asta… protestă bărbatul.

— Nu mai pierdeţi timpul, nici pe al dumneavoastră, nici pe al meu, şi faceţi ce v-am spus. Aştept veşti, şi ştiu că le vom primi chiar în noaptea asta.

Directorul agenţiei Photomundi mormăi ceva înainte de a accepta să îndeplinească ordinul lui Tom Martin. Nu-l putea refuza, pentru că era client permanent, unul dintre cei mai buni, aşa că, dacă-i cerea să se scoale la ora două noaptea şi să

meargă imediat la birou, n-avea încotro şi trebuia să o facă.

Bineînţeles că Lion Doyle avea numărul lui de mobil, aşa că putea să-l găsească în orice clipă, chiar şi într-un moment ca acela, când stătea liniştit în pat. În orice caz, se trezi şi se vârî sub duş ca să se dezmeticească. O să meargă la birou să aştepte să-l sune blestematul ăla de Lion Doyle.

Îşi punea cravata, când se auzi soneria mobilului. Vocea lui Lion Doyle era inconfundabilă; apăsă butonul reportofonului ca să-i dea apoi lui Tom Martin înregistrarea cu discuţia telefonică.

— Mă bucur să vă salut, aţi primit faxul?

— Da, l-am primit. Ce mai faceţi?

— Sunt surprins că nu m-aţi sunat; vreau să mă întorc, mai ales din pricina evenimentelor din ultimele zile, nici nu ştiţi ce cumplite au fost. A fost găsit asasinat bunicul Clarei Tannenberg, da, acea doamnă arheolog care cofinanţează expediţia împreună cu profesorul Picot. Bunicul ei era bătrân şi bolnav şi nimeni nu-şi explică de ce ar fi vrut cineva să-l ucidă. Era păzit douăzeci şi patru de ore. Chiar şi aşa, cineva le-a păcălit pe gărzi şi i-a retezat gâtul; la fel şi infirmierei care-l îngrijea. Vă puteţi imagina situaţia, dar acum, din fericire, suntem la Bagdad, pregătiţi să ne întoarcem chiar în dimineaţa asta, numai dacă nu cumva doriţi să rămân să fac vreun reportaj special. Întotdeauna mai e ceva de făcut. Apropo, chiar dacă nu vor servi la nimic, am făcut câteva fotografii cu tragedia de la Safran, mă rog, nu se ştie niciodată…

Directorul agenţiei Photomundi încuviinţă tot ce-i spunea, asigurându-l că avea să se intereseze la toate ziarele şi revistele, să vadă dacă merită osteneala să mai rămână. Urma să îl sune mai târziu, trebuia doar să nu ţină linia telefonică ocupată.

La ora trei fix, Tom Martin primea în biroul lui înregistrarea cu convorbirea dintre Lion Doyle şi directorul agenţiei Photomundi, pe care unul dintre oamenii lui fusese să o ia de acasă de la acesta din urmă.

Zâmbi auzind explicaţiile cinice ale omului său. „Lion este un actor desăvârşit”, se gândi directorul companiei Global Group.

Lion îndeplinise cel puţin jumătate din contract, fără îndoială, partea cea mai dificilă, eliminarea lui Alfred

Tannenberg, aşa că, se gândi el, clienţii săi se puteau declara satisfăcuţi. Bineînţeles că trebuia să-i consulte imediat ca să ştie dacă renunţau la uciderea Clarei Tannenberg sau era absolut obligatoriu ca femeia aceea să moară. Lui îi era indiferent, dar considera că faptul de a se fi dus la îndeplinire uciderea bătrânului chiar că era un tur de forţă într-o ţară ca Irakul, mai ales pentru că Tannenberg era un protejat al regimului lui Saddam.

N-avea altă soluţie decât să-l sune pe falsul domn Burton, chiar dacă era ora trei şi zece minute noaptea.

* * *

Profesorul Hausser avea somnul uşor al unui om care lăsase deja în urmă tinereţea şi maturitatea. Se trezi imediat ce auzi sunetul unuia dintre mobilele pe care le ţinea permanent deschise. Aprinse veioza şi răspunse la telefon.

— Alo!

— Domnul Burton?

— În persoană.

— Sunt Tom Martin…

Hans Hausser simţi o contracţie dureroasă în stomac, în vreme ce se uita la ceasul care arăta ora unu şi jumătate noaptea.

— Vă ascult.

— Comanda a fost executată, mă rog, jumătate din comandă, să zicem că partea cea mai importantă. Obiectivul principal a fost eliminat.

— Sunteţi sigur?

— Absolut sigur.

— Aveţi dovezi?

— Bineînţeles.

— Şi ce s-a întâmplat cu… cu cealaltă parte?

— A fost un miracol că s-a obţinut, sau, mai bine spus, s-a reuşit ceea ce mi-aţi cerut. Cunoaşteţi situaţia de la faţa locului?

— Bine, când se va încheia definitiv comanda?

— De asta v-am sunat, s-ar putea realiza aici, în Europa. Acolo, şansele sunt mai mici, date fiind împrejurările: sunt

multe riscuri, dar, dacă dumneavoastră doriţi, putem încerca. De asta v-am sunat, am nevoie de instrucţiuni: ori aşteptăm puţin ca să se îndeplinească şi partea a doua, ori încercăm din nou. Vă spun însă că acolo posibilităţile sunt mai reduse.

Profesorul respiră adânc ca să câştige timp, fără să ştie ce să spună. Nu putea lua el singur hotărârea, trebuia să se consulte cu prietenii lui.

— Lăsaţi-mi câteva minute şi vă sun înapoi.

— Da, o să aştept, dar trebuie să-mi daţi un răspuns înainte de ora şase dimineaţa.

— O să-l aveţi mult mai repede.

* * *

Carlo Cipriani citea. Participase la o cină cu nişte vechi prieteni, medici la fel ca el, şi, când se întorsese acasă, se aşezase să citească liniştit în tăcerea nopţii. Când auzi sunetul telefonului, sări ca ars şi răspunse imediat.

— Carlo…

— Hans?

— Da, prietene, eu sunt.

— Ce se întâmplă? întrebă temător medicul.

— S-a făcut. Nu mai există.

— Cum? Ce vrei să spui…?

— A murit, a murit. Tocmai m-au sunat şi mi-au spus şi sunt dovezi că aşa este.

— Dar… eşti sigur, Hans?

— Sunt sigur. S-a terminat.

Ramaseră tăcuţi, neştiind ce să spună, căutând fiecare în sufletul lui vreo emoţie specială pe care nu reuşeau să o găsească, în ciuda faptul că îşi petrecuseră toată viaţa aşteptând această clipă.

— Monstrul este mort… reuşi să murmure Carlo Cipriani.

— Da, am reuşit. Ştii? Mă simt gol pe dinăuntru, afirmă Hausser cu o voce lipsită de emoţie.

— Şi totuşi…

— Şi totuşi trebuia s-o facem, n-am fi murit împăcaţi dacă n-am fi făcut-o.

— I-ai sunat pe Bruno şi pe Mercedes?

— Nu, te-am sunat mai întâi pe tine. Trebuie să luăm chiar acum o hotărâre în privinţa nepoatei lui.

— Trăieşte? întrebă Carlo Cipriani.

— Da. Dificultăţile în îndeplinirea comenzii au fost imense, şi mai lipseşte ea. M-au întrebat dacă vrem să încerce în continuare acolo sau dacă poate acţiona aici, în Europa unde, după cât se pare, ea o să vină.

— Unde?

— Nu ştiu, dar pleacă de acolo.

— Hans, ce crezi că trebuie să facem?

— Nu ştiu, putem lăsa lucrurile aşa cum sunt sau…

— Mercedes nu se va mulţumi doar cu atât, afirmă mâhnit Carlo Cipriani.

— Dar noi, Carlo? Noi ne mulţumim?

— Crezi că biata noastră conştiinţă poate face faţă la toate?

— Conştiinţa mea poate, te asigur, prietene, afirmă profesorul Hausser, fără nicio urmă de şovăire.

— Ai dreptate. Presupun că încă mai sunt în stare de şoc…

— Şi eu sunt, îl asigură Hausser.

— Poate că ar trebui să-i lăsăm pe ei să ia hotărârea asupra celui mai adecvat loc pentru a realiza… comanda, spuse doctorul Cipriani, gândindu-se că Mercedes nu avea să renunţe la ideea ca răzbunarea să fie completă.

— Sunt de acord.

— În orice caz, spune-le că nu renunţăm la partea a doua.

— Nu putem renunţa, am aşteptat o viaţă întreagă, şi azi Dumnezeu a vrut să ne dăruiască vestea despre sfârşitul monstrului.

— Dumnezeu n-a fost niciodată de partea noastră, Hans, niciodată. N-a fost acolo, n-a fost în toţi aceşti ani. Mercedes are dreptate: dacă există, pe noi ne-a părăsit.

Rămaseră din nou tăcuţi, fiecare pierdut în propriile cugetări, bântuiţi de fantomele unui trecut care refuza să se risipească.

— O să-l sun pe Bruno, şi apoi pe Mercedes, dacă e vreo noutate o să îţi telefonez din nou.

— Fă-o, Hans, fă-o, asta va fi o noapte foarte lungă.

— Eu o să dorm în pace, Carlo.

— Noapte bună, Hans.

* * *

Deborah tresări când auzi soneria telefonului şi sări din pat.

— Deborah, fii liniştită, e doar telefonul, îi spuse soţul ei.

— Dar, Bruno, e aproape ora două noaptea, dacă sună cineva nu poate fi decât o veste proastă, o nenorocire…

Bruno Müller se ridică din pat şi se îndreptă spre salon ca să răspundă la telefon. Deborah îl urmă temătoare, dârdâind de frig, de frigul pe care îl produce incertitudinea.

— Cine este? întrebă cu o voce răspicată Bruno Müller.

— Bruno… sunt Hans…

— Hans, ce se întâmplă? întrebă Bruno alarmat.

— Monstrul este mort.

— Dumnezeule! exclamă muzicianul.

— Dumnezeu n-a avut de-a face cu moartea lui, noi am avut.

Bruno Müller simţi un val de căldură străbătându-i trupul, şi apoi, un fel de fior de gheaţă ce i se cuibărea în inimă. Chipul lui oglindea atâtea emoţii, încât părea pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa.

— Bruno! Bruno! Ce se întâmplă? întrebă Deborah foarte iritată.

— Lasă-mă, Deborah, întoarce-te în pat!

— Dar, Bruno… se plânse femeia.

— Fă ce-ţi spun! strigă paşnicul violonist.

Hans Hausser auzea conversaţia prin telefon, simţind şi el aceleaşi emoţii care străbăteau în clipa aceea sufletul prietenului său.

— Hans, eşti sigur? întrebă Bruno, temător.

— Sunt sigur, monstrul nu mai există, am terminat cu el.

— Am reuşit, până la urmă l-am învins… voi putea muri împăcat.

Hans Hausser încuviinţă în sinea lui cuvintele prietenului său.

* * *

Mercedes dormea adânc. Luase o pastilă ca să se odihnească, pentru că în ultimele luni abia dacă reuşea să doarmă câteva

ore pe noapte.

Telefonul sună insistent până când ea reuşi să-l audă şi să răspundă.

— Da…

— Mercedes?

— Da…

Lui Hans Hausser i se păru că prietena lui îi vorbea de dincolo de mormânt. Tonul catifelat al vocii şi dificultatea în articularea cuvintelor îl îngrijorară.

— Te simţi bine?

— Cine e? reuşi să spună Mercedes, căreia îi era greu să se desprindă din lumea viselor.

— Sunt Hans…

— Hans? Hans… Dumnezeule! Ce se întâmplă?

— Veşti bune, de asta te sun acum, văd că ai somnul adânc.

— Hans… spune-mi!

— Monstrul a murit.

Femeia scoase un strigăt care părea mai degrabă un urlet. Un ţipăt îndurerat ieşit din adâncul sufletului. Luă paharul cu apă de pe noptieră şi bău o înghiţitură, încercând să risipească în grabă ceaţa în care se afla. Apoi reuşi cu mare greutate să se aşeze şi să-şi coboare picioarele jos din pat.

— Mercedes, te simţi bine? vru să ştie Hausser.

— Eram… eram foarte adormită, am luat o pastilă pentru că mi-e greu să dorm şi… Hans, e adevărat?

— Da, e adevărat, e mort; avem şi dovezi.

— Cum a fost? Când? îl presa Mercedes.

— A fost deja îngropat.

— A suferit?

— Nu ştiu, încă nu cunosc amănuntele.

— Sper să fi suferit, ca în ultimul moment să fi ştiut de ce moare. Şi ea? Nepoata…

— Trăieşte.

— De ce? Nu există iertare pentru niciunul dintre descendenţii lui, afirmă Mercedes, pe un ton isteric.

— Nu există iertare, tu ai spus-o, dar lucrurile trebuie făcute bine. După cum se pare, au fost dificultăţi în desăvârşirea

comenzii, şi acum ne întreabă dacă să rămână acolo sau poate să încerce în Europa, pentru că ea are de gând să vină aici.

— Şi cum să ştim noi ce e mai bine? răspunse Mercedes supărată.

— Mi s-a atras atenţia că o treabă bine făcută necesită timp, uneori luni, şi aşa a fost, au trecut câteva luni. Acum, ce facem?

— Să facă tot ce am cerut, să îndeplinească tot contractul, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Atunci…

— Hans, eşti sigur? E adevărat că monstrul nu mai există?

— Sunt sigur, Mercedes, sunt sigur…

Mercedes începu să plângă, şi suspinele ei îl emoţionară atât de tare pe vechiul său prieten, încât nici acesta nu-şi mai putu stăpâni lacrimile.

— Mercedes, nu mai plânge, pentru Dumnezeu, linişteşte-te, Mercedes, nu mai plânge… te rog, Mercedes, trebuie să fii tare, Mercedes, nu mai plânge…

35

— Mercedes, nu mai plânge. Te rog, fetiţa mea, nu mai plânge…

Fetiţa, agăţată de mâna mamei sale şi tremurând de frig şi de foame, de abia se ţinea pe picioare. Gardianul o împinsese, pentru că nu stătuse liniştită, aliniată în rând cu celelalte prizoniere şi cu copiii lor. Căzuse pe jos, cu feţişoara în noroi. Se ridicase imediat, pentru că mama ei trăsese de ea, cuprinsă de groază. În lagăre, prizonierii se străduiau să se confunde cu cenuşiul cerului ca să nu atragă atenţia SS-iştilor, nici a vreunui *kapo*, nici a vreunuia dintre oamenii aceia dispuşi să-i facă să sufere.

Mama ei o strângea de mânuţă, în vreme ce îi cerea cu voce joasă şi neliniştită să nu mai plângă. Gardianului care o împinsese îi atrăsese atenţia alt copil care ieşise din rând, şi, în acele secunde preţioase, Mercedes încerca să-şi stăpânească lacrimile, aşa cum îi cerea mama ei.

Observă un grup de ofiţeri din SS îmbrăţişându-se călduros cu alţi ofiţeri care tocmai coborâseră din nişte maşini negre. Oamenii păreau bucuroşi, şi unul dintre ei îl asigura pe un altul că ziua aceea avea să fie de neuitat.

Timp de câteva clipe, Mercedes se gândi ce-ar putea face oamenii aceia atât de deosebit încât ziua respectivă să devină una de neuitat şi se înfioră din nou.

Unul dintre *kapo*, pe nume Gustav, se apropie de locul unde erau şi le ordonă copiilor să formeze un rând în faţa mamelor lor. Cei mai mici refuzau să se desprindă din mâinile acestora, dar unul dintre gardienii SS-işti se apropie cu o vână de bou în mână şi începu să împartă lovituri, astfel că femeile fură cele care îşi implorară copiii să le dea imediat ascultare.

— Auziţi! strigă un ofiţer SS pe un ton care-i sperie pe micuţi. De la Berlin a venit să vă vadă un comitet ştiinţific,

continuă să spună SS-istul. Veţi ajuta ştiinţa, măcar pentru asta să fiţi de folos. Voi toate veţi coborî până la cariera de piatră; acolo vă aşteaptă un cadou cu care va trebui să urcaţi imediat. Bastarzii voştri vor rămâne aici – pentru ei avem alt mic dar.

Alfred râse la cuvintele camaradului său din SS, iar Georg îl întrebă curios cât avea să dureze proba.

— O să vedem de ce sunt în stare căţelele astea, răspunse el.

Mercedes îşi înghiţea lacrimile, în vreme ce mama ei îi zâmbea, încercând să o liniştească, pe când începea coborârea la carieră. Femeia era însărcinată în luna a opta. Fusese adusă cu şapte luni în urmă la una dintre secţiile depinzând de Mauthausen, şi ea însăşi se minuna că supravieţuise până în momentul acela. Credea că tăria ei era o moştenire de la părinţi, truditori ai ogoarelor, ca şi bunicii şi toţi strămoşii ei până la cei pe care reuşise să-i afle. Alte femei în situaţia ei muriseră, incapabile să reziste torturilor şi muncii din zori şi până în noapte. Unele dispăruseră după ce fuseseră chemate la infirmerie ca să se constate evoluţia sarcinii. Dar ea era încă şi mai slabă decât înainte de a rămâne însărcinată, şi pântecele ei puţin umflat nu atrăgea atenţia.

O arestase Gestapoul în Franţa Guvernului de la Vichy{62} când încerca să fugă cu fiica ei. Fuseseră deportate în Austria într-un tren de vite, închise într-un vagon, din care nu li se mai permisese să coboare nici ziua, nici noaptea. Acolo, îngrămădite cu alte sute de prizonieri, îşi spunea că, atât timp cât aveau să fie în viaţă, nu-şi pierdea speranţa. Soţul ei era spaniol şi, la fel ca ea, colabora cu Rezistenţa. Fusese ucis într-o încăierare cu Gestapoul în plin centru al Parisului, când încerca să scape dintr-o razie. Rămăsese singură, fără să ştie că era însărcinată, încercase să fugă în Spania ca să se refugieze la familia soţului ei, decimată în timpul Războiului Civil. Se gândea să meargă la Barcelona şi să o caute pe mama lui, fiind sigură că aceasta avea să le ajute. Şefii din Rezistenţă acceptaseră să o ducă la graniţă, dar, de îndată ce reuşise să ajungă la barieră, fusese arestată.

Odată ajunsă în lagăr, i se ordonase să se dezbrace la fel ca restul prizonierelor şi i se dăduseră haine, pe care trebuia să le

poarte, cu un triunghi roşu în mijlocul căruia era litera „F“. Triunghiul roşu era cel al prizonierilor politici, litera, cea a naţionalităţii sale.

Aflase abia mult mai târziu că aştepta un copil. Credea că i se oprise ciclul de frică, din pricina torturilor, a înfometării şi a epuizării. Când devenise conştientă de faptul că avea să fie din nou mamă, plânsese deznădăjduită, învinuindu-se că fiul ce urma să se nască devenea prizonier, din prima zi a existenţei sale. Apoi deznădejdea lăsă loc speranţei şi dorinţei de a trăi, căci faptul de a se şti însărcinată îi dădu noi puteri: trebuia să rămână în viaţă pentru fiul care urma să se nască şi pentru Mercedes. Amândoi aveau nevoie de ea, nu mai era nimeni pe lume care să-i ajute, dar o făcuse pe Mercedes să memoreze adresa bunicii ei de la Barcelona, pentru cazul în care, într-o zi, ar fi reuşit să scape de acolo.

— De ce bastarzii ăştia nu coboară şi ei după pietre? întrebă Georg.

— E o idee, dar lor le-am rezervat o altă surpriză. O să facă duş acolo. Să vedem cât rezistă, răspunse Heinrich printre hohote de râs.

— Să coborâm să vedem ce mai fac căţelele alea, le propuse Alfred.

Fericitul grup de ofiţeri şi de civili coborî mai multe trepte ale „scărilor morţii” ca să vadă mai bine ce se petrecea pe fundul carierei de piatră, unde femeile abia cărau cu mare efort bolovanii ce li se legau în spinare. Câţiva soldaţi le împingeau, strigându-le să nu se oprească, dar multe dintre ele nu puteau căra povara şi cădeau la pământ, strivite de pietre. Din cincizeci de femei, cincisprezece au murit sub loviturile date cu picioarele şi cu bastoanele de către soldaţii care le mai şi sileau să se ridice în picioare şi să urce cele o sută optzeci şi şase de trepte care duceau de la cariera de piatră până la esplanada lagărului.

Chantal de abia mai putea respira. Doar imaginea lui Mercedes şi dorinţa de a-l vedea născându-se pe fiul ei o făceau să capete puteri din cele mai ascunse unghere ale sufletului ei. Mergea aplecată de spate, târându-şi picioarele şi încercând să-

şi stăpânească greaţa şi, deşi expresia ei era îndurerată, în sinea ei zâmbea, simţindu-se în stare să depăşească fiecare pas.

Unu, doi, trei… Deodată, ridică privirea şi văzu cu groază cum gardienii îi împingeau pe copii să coboare până la cariera de piatră.

O zări cu greu pe Mercedes şi îşi închipui cât de speriată era, pe punctul de a izbucni în plâns. Se îndreptă de şale pentru ca fiica ei să o vadă, încercând să-i transmită forţa care, de fapt, îi lipsea şi ei. Se temea de ceea ce SS-iştii ar fi putut să născocească, pentru că nu reuşea să înţeleagă de ce îi împingeau pe copii spre ele.

Ideea îi aparţinea căpitanului Alfred Tannenberg şi fusese foarte aplaudată de prietenii săi. Copiii trebuiau să meargă, lovindu-le pe femei cu beţe peste fund, de parcă ar fi fost animale de povară.

— Ele sunt catârce, le spuse Alfred râzând, iar voi, cei care le mânaţi. Trebuie să fiţi duri: dacă vreuna se împiedică şi cade, o loviţi cu putere, nu contează că e mama voastră. Dacă n-o faceţi, o să vă încărcăm pe voi cu pietre şi o să fiţi biciuiţi până ajungeţi sus.

Micuţii erau terorizaţi, dar aproape că nu îndrăzneau să plângă, ştiind că, dacă o făceau, aveau să fie pedepsiţi. Fiecare luă băţul care i se dădu şi coborâră toţi temători scara. Femeile, care cu mare greutate păşeau pe primele trepte, îi priveau în aşteptare, până când înţeleseră jocul crud născocit de acele minţi perverse ale oamenilor din SS.

— Cel care nu va lovi catârca va fi pedepsit, striga Alfred Tannenberg, în hohotele de râs ale prietenilor săi şi ale celorlalţi invitaţi la spectacol.

— Haideţi, haideţi! începeţi! strigau *kapo*.

Copiii le priviră îngrijoraţi pe mamele lor, neîndrăznind să ridice beţele.

— Mercedes, loveşte-mă cu băţul, pentru Dumnezeu, copilă, nu-ţi face griji! o implora Chantal pe fiica ei.

Deodată, o femeie căzu, şi chipul ei se cufundă în noroi. Un *kapo* se apropie de ea şi o călcă în picioare, dar Alfred îi strigă să se oprească, căutându-l pe copilul prizonierei.

— Ei, tu! Vino aici! îi porunci unei fetiţe atât de slabe, încât părea un spectru.

Copila, de vreo opt ani şi care abia avea putere să ţină băţul în mână, se apropie temătoare, la câţiva paşi de acel ofiţer SS.

— E mama ta? întrebă căpitanul Tannenberg.

Micuţa încuviinţă fără cuvinte.

— Atunci începe să loveşti catârca până se ridică. Hai, dă-i drumul!

Fură câteva clipe de tăcere. Copila nu se mişcă. Abia dacă auzise ceea ce-i spunea omul acela, pentru că era surdă şi încă nu era în stare să citească iute de pe buzele celui care-i vorbea.

Căpitanul Tannenberg se înfurie văzând-o că nu se mişcă şi apucă băţul cu care o lovi fără milă pe femeia care zăcea în noroi. Micuţa îl privi cu groază şi se aruncă la pământ lângă mama ei, în vreme ce ofiţerii SS-işti izbucneau în râs.

Deodată, un băiat, doar cu doi ani mai mare decât fetiţa, se apropie, încercând să le ajute pe femeie şi pe copilă să se ridice. Tannenberg îl privi cu ochii scoşi din orbite de furie.

— Cum îndrăzneşti? Bastardule!

O clipă mai târziu, scoase pistolul din teacă şi trase asupra copilei, după care îl doborî pe micuţ cu o lovitură de picior. Acesta rămase întins pe a treia treaptă, în vreme ce mama abia dacă mai avea putere să geamă. Femeia încercă să se apropie, târându-se până la trupul inert al fiicei sale, dar un picior tras de Tannenberg în figură o prefăcu într-o grămadă de carne însângerată. Băiatul încercă să se ridice, dar nu putu, pentru că ofiţerul îl lovi din nou cu picioarele până îl lăsă inconştient. Rămase căzut acolo, lângă cadavrul mamei şi al surorii sale.

— Haideţi, catârcelor! Haideţi! Cine nu merge de bunăvoie va sfârşi ca aia, iar voi, ori îmboldiţi catârcele, ori o s-o păţiţi la fel ca nefericitul ăla. Maică-sa era o blestemată de comunistă, o putoare de italiancă, dar s-a făcut dreptate. Scroafa naibii a fătat-o pe fiinţa aia pe care o numea fiică. Aia era o copilă? Era un monstru! striga Tannenberg, înflăcărat de spectacolul din care el însuşi făcea parte.

Mercedes începu să tremure înspăimântată văzându-l pe prietenul ei, Carlo, întins pe jos fără să se mişte. Carlo era mai

mare decât ea, avea zece ani, dar se arăta întotdeauna milos şi amabil şi îi spunea că nu trebuie să-i fie frică.

Oamenii din SS le strigau să le lovească pe femei, şi Mercedes lăsă să-i scape o lacrimă. Nu voia s-o lovească pe mama ei şi privi disperată în jur: niciunul dintre prietenii ei nu ţinea băţul ridicat. Simţi o mână pe braţul ei. Era mâna lui Hans, care o îndemna din priviri să meargă.

— Mercedes, te rog, nu te opri. Mişcă băţul, dar fără s-o loveşti pe mama ta.

— Nu, nu… scânci copila.

O femeie însărcinată ţipă cu disperare, căzând la pământ. Avorta acolo, pe scările acelea, zvârcolindu-se, cuprinsă de o teribilă durere. Doamna Müller era austriacă, o evreică austriacă, profesoară de pian, care stătuse ascunsă în casa unor prieteni, dar cineva o denunţase, şi erau deja patru luni de când sosise în infernul acela, împreună cu micuţul ei Bruno.

Căpitanul Tannenberg se apropie de ea şi o privi cu răceală. Îi făcu apoi semn unui medic din lagăr.

— Doctore, crezi că fetuşii de jidani sunt ca toţi ceilalţi? Ar trebui să ne convingem, nu cred că scroafa asta mai poate fi de vreun folos.

Rămaseră cu toţii tăcuţi în aşteptare, în vreme ce medicul se apleca şi cu un bisturiu deschidea pântecele femeii care urla de durere. Îşi chirci apoi trupul şi încetă să mai ţipe – era moartă. Ceilalţi medici se apropiaseră curioşi să participe la acea cezariană improvizată, făcută fără niciun fel de anestezie.

Micuţul Bruno izbucni disperat în plâns. Încercă să se îndepărteze, dar un *kapo* îl prinse cu putere, obligându-l să privească măcelul la care era supusă mama lui.

Câţiva copii începură să vomite, incapabili să suporte acea scenă dantescă, în vreme ce vizitatorii de la Berlin aplaudau entuziasmaţi.

Urcaseră cincisprezece trepte, când Chantal se împiedică şi căzu. Un fir de sânge îi scăpă prin colţul buzelor.

Căpitanul Tannenberg o împinse pe Mercedes spre mama ei.

— Loveşte-o! Haide! Femeia asta e un animal! E doar o catârcă! Fă ce-ţi spun!

Mercedes era paralizată de groază. Nu era în stare să scoată niciun sunet şi îl privea cu ochii scoşi din orbite pe omul acela care o împingea.

— Loveşte catârca! Fă ce-ţi ordon! strigă căpitanul Tannenberg, din ce în ce mai furios.

Chantal nu putea vorbi, simţea cum i se scurgea viaţa, fără să îşi poată ocroti fiica şi copilul care avea să se nască. Reuşi să întindă mâna spre Mercedes, şi aceasta îngenunche alături de mama ei, izbucnind în plâns.

Căpitanul Tannenberg se apropie de Chantal şi îi trase o lovitură de picior în pântece, lăsând-o inconştientă, în vreme ce sângele începea să-i curgă printre picioare. Ridică apoi vâna de bou ca să o lovească, dar nu apucă să o facă: nişte dinţi mici şi ascuţiţi i se înfipseră în încheietura mâinii cu o forţă neobişnuită, provocându-le un hohot de râs spectatorilor sosiţi de la Berlin.

Mercedes îi muşca mâna căpitanului cu toată puterea ei. Avea doar cinci ani şi era un pachet de oase, dar undeva găsise tăria şi curajul de a înfrunta o asemenea fiară de om.

Căpitanul Tannenberg o împinse şi o trânti la pământ. Era furios că fusese atacat de copila aceea zdrenţăroasă, avea de gând să o împuşte, dar devie pistolul spre pântecele lui Chantal. Trase în pântecele ei ca într-o ţintă, un glonţ în mijloc şi alte patru de jur împrejur; apoi scoase cuţitul regulamentar al SS-iştilor din teacă şi o spintecă de sus până jos ca pe un animal, smulgând din măruntaiele moarte cadavrul copilului care nu avea să se mai nască niciodată. Îl azvârli spre Mercedes, nimerind-o pe faţă cu rămăşiţele acelei creaturi.

Ţipetele copilei erau cumplite, dar căpitanul Tannenberg încă nu terminase cu ea: o ridică într-o singură mână şi o aruncă pe scări în jos. Trupul fetiţei rămase zdrobit între pietrele de granit, iar sângele îi şiroia dintr-o rană la cap.

Micuţul Hans Hausser alergă pe scări în jos ca să încerce să o salveze, fără să audă geamătul zbuciumat al mamei sale, care se temea de represaliile acelui căpitan SS-ist.

Un *kapo* îl luă pe sus şi nu-l lăsă să ajungă acolo unde zăcea trupul inert al lui Mercedes.

— Tu, jidane! Vrei s-o sfârşeşti ca ea?

Kapo îl ciomăgi pe micul Hans sub privirea indiferentă a căpitanului Tannenberg şi a prietenilor săi, care urmăreau cu mult interes chinurile femeilor de a ajunge „la culme”, la capătul scărilor.

Dintre cele cincizeci de femei, sosiseră doar şaisprezece, celelalte ori se împiedicaseră, căzând pe scări în jos, ori se îndreptaseră deznădăjduite către santinele, sperând să fie împuşcate, aşa cum auziseră că făceau cu bărbaţii.

Doamna Hausser fu una dintre puţinele care ajunseră pe esplanada lagărului, dar nu-şi făcea iluzii, ştia că prin asta nu-şi putea cumpăra viaţa. Privi în urma ei, încercând să afle unde era fiul ei, şi plânse văzând cum un *kapo* îl lovea cu un băţ.

Marlene Hausser găsi puteri să strige, încercând disperată ca fiul ei să o audă.

— Hans, trebuie să trăieşti! Fiule, să nu uiţi asta niciodată! Trăieşte! Trăieşte!

O santinelă o trimise la pământ cu o lovitură. Primul lucru pe care îl văzu când deschise ochii erau cizmele strălucitoare ale unui ofiţer SS.

— Femeia asta suferă de inimă, trebuie s-o operăm urgent, spuse tânărul acela blond cu înfăţişare angelică, înveşmântat în odioasa uniformă neagră.

Unul dintre *kapo* o ridică de pe jos şi, îmbrâncind-o, o duse la infirmerie împreună cu celelalte femei. Medicii veniţi de la Berlin şi colegii lor de la Mauthausen se pregăteau să le opereze pe supravieţuitoare de afecţiuni de care nu suferea niciuna.

— O să prăpădim anestezicele? întrebă unul dintre infirmierii asistenţi.

— Să le facem anestezie doar cât să nu se mişte prea mult, nu-mi place să operez cu ţipete, răspunse unul dintre medici.

O aşezară pe Marlene Hausser pe un pat pliant şi îi legară mâinile şi picioarele. Femeia simţi o înţepătură în braţ şi, după puţin timp, o cuprinse somnul. Nu se putea împiedica să nu închidă ochii, dar auzea tot ce se spunea în preajma ei. De abia putu scoate un ţipăt când bisturiul îi pătrunse în piept, deschizând-o până mai jos de cutia toracică. Durerea era

insuportabilă, şi plângea neputincioasă, dorindu-şi să moară.

Chiar şi aşa, reuşi să articuleze o rugăciune pentru fiul ei, Hans. Dacă Dumnezeu exista cu adevărat, nu avea să se mai înverşuneze şi asupra micuţului nevinovat, ci avea să îi îngăduie să trăiască.

Înainte de a-şi da ultima suflare, simţi că îi strângeau inima.

Cadavrul lui Marlene Hausser fu ciopârţit de oamenii aceia care îşi spuneau medici şi care doreau cu înflăcărare să exploreze cele mai ascunse cotloane ale trupului omenesc.

Una după alta, cele şaisprezece supravieţuitoare ale „scării morţii" fură operate de boli de care nu sufereau. Inimă, creier, ficat, rinichi… organe vitale disecate în mici bucăţi, în vreme ce medicii participanţi făceau disertaţii asupra cunoştinţelor lor.

Oamenii aceia se distrară cu unele cadavre ale femeilor ce rămăseseră pe treptele morţii. Ba chiar îi tăiară capul micuţei italience surde, ca să-i studieze pe îndelete urechile bietei nefericite.

În timpul acesta, mai mulţi *kapo*, la îndemnul căpitanului Tannenberg, le ordonaseră băieţilor şi fetelor să se dezbrace şi să se vâre sub duş. Un bazin plin cu noroi, cu apa îngheţată care cădea peste capetele chinuite ale acelor făpturi care tocmai rămăseseră orfani, fu ultima distracţie pe care Tannenberg le-o dărui invitaţilor săi de la Berlin.

Unii copii muriră congelaţi, iar alţii leşinară. Reuşiră să supravieţuiască doar şase dintre ei, dar muriră câteva ore mai târziu.

În noaptea aceea, oamenii de la Berlin se desfătară cu o cină copioasă, şi niciunul nu vorbi despre ce era mai important: Germania era pe punctul de a pierde războiul. Toţi se comportau de parcă armata lor ar fi fost un colos care încă mai pustia pământul îngheţat al Europei. Doar mai târziu, când Alfred Tannenberg rămase singur cu Georg, Heinrich şi Franz, dădură frâu liber îngrijorării. Atunci îşi spuseră ceea ce n-ar fi spus niciodată în faţa altora, ci doar între ei, şi începură să se gândească la căile de salvare în momentul în care Hitler pierdea războiul.

— Eu o să vă dau de ştire, îi asigură Georg, vreau ca tu şi Heinrich să fiţi pregătiţi. Lui Franz i-am spus deja că trebuie să ceară transferul la Cartierul General, influenţa tatălui său şi a părinţilor mei va fi de ajuns ca să reuşească. Nu trebuie să se întoarcă pe front.

— Eşti atât de sigur că o să pierdem războiul? întrebă Alfred neliniştit.

— L-am pierdut deja, presupun că doar nu crezi în propaganda lui Goebbels{63}. Soldaţii noştri au început să dezerteze. Hitler nu mai e ce a fost, nu e în stare să înţeleagă ce se întâmplă, iar oamenilor care îl înconjoară le e prea frică de el ca să i-o spună. Să fim practici şi să înfruntăm realitatea: aliaţii vor dori să-i dea Germaniei o pedeapsă exemplară, şi vom plăti toţi cei care i-am fost credincioşi Führerului, aşa că trebuie să ne pregătim de pe acum căile de salvare. Îl cunoaşteţi pe unchiul meu, este un adevărat savant. Înainte de război, un coleg american l-a invitat în Statele Unite la universitatea acestuia, ca să lucreze într-unul dintre laboratoarele secrete ale guvernului. Unchiul meu lucrează de luni de zile la o bombă care ar putea pune punct final războiului, dar mă tem că nu va fi gata la timp. Dar avem noroc, colegul lui american a reuşit până la urmă să ia legătura cu el. S-a oferit să-l scoată din Germania. Există oameni puternici în ţara lui, dispuşi să fie generoşi şi să-i ierte pe oamenii de ştiinţă care vor să colaboreze cu Statele Unite. Unchiul meu mai întâi s-a speriat, apoi mi-a povestit tot. L-am îndemnat să rămână mai departe în legătură cu prietenul lui, şi acum ne poate fi de mare folos ca să fugim.

— Dar, Georg, nu cred să ne poată scoate şi pe noi, afirmă Heinrich.

— Noi trebuie să începem să ne pregătim propriul plan de evadare, îl întrerupse Alfred.

— Vom avea nevoie de identităţi noi… spuse Franz.

— M-am ocupat eu de asta, am comandat cu luni în urmă să se pregătească documente false pentru nişte prieteni ai mei foarte speciali, răspunse Georg râzând. Partea bună când lucrezi în serviciile secrete este că ai posibilitatea să cunoşti nişte

lepădături foarte interesante, cu îndemânări nebănuite. O să vă fac rost de o nouă identitate, lăsaţi asta în seama mea. Important este să fiţi pregătiţi să fugiţi de cum vă dau de ştire. Tu, Franz, ai fost pe front, dar pe Heinrich şi pe Alfred îi informez acum care este situaţia, deşi lui Alfred îi vine greu să creadă că Germania ar putea fi înfrântă. Dar este cum vă spun, aşa că trebuie să aveţi bagajele gata pregătite.

— Din partea noastră, nu e nicio problemă, spuse Heinrich, vorbind în numele său şi al lui Alfred.

— Eu sunt în permisie, aşa că nimeni nu va avea nevoie de mine, pentru moment, pe front, iar mâine, când o să ajungem la Berlin, o să cer transferul, le comentă Franz.

— În regulă, spuse Georg, şi acum, haideţi să ne gândim ce vom face când vom pleca din Germania…

* * *

Mercedes delira. Carlo, Hans şi Bruno o priveau speriaţi, temându-se să nu moară. Supravieţuiseră printr-o minune, trântiţi acolo pe treptele îngheţate unde căzuseră mamele lor, călcate în picioare de gardienii care pe ei îi crezuseră morţi. Apoi, când oamenii importanţi de la Berlin intrară în infirmerie ca să urmărească operaţiile pe viu, nimeni nu păru să se intereseze de cadavrele care zăceau pe „scările morţii”, nici de copiii aceia răniţi, mai mult morţi decât vii.

Când Hans se apropiase de Mercedes ca să o ajute, una dintre santinele îl lovise până când îşi pierduse cunoştinţa. Chiar şi aşa, reuşise să audă strigătul mamei sale, cerându-i să trăiască.

O echipă de prizonieri fu obligată să cureţe „scările morţii” şi, imediat ce putură, îi ridicară pe copii şi îi duseră într-unul dintre pavilioane. Îi puseră pe un prici, şi un medic polonez, numit Lechw, încercă să-i reanime doar cu nişte bucăţi de pânză îmbibată în apă cu care îi spălă de sânge.

Starea fetiţei era cea mai gravă. Era inconştientă, şi prizonierul polonez înjura cu voce joasă, neputincios, din cauză că nu avea tot ce-i trebuia ca să o poată salva. Se gândi că pe băieţi i-ar fi lăsat acolo, pentru că îşi pierduseră mamele, dar pe fetiţă ori o răpuneau pe loc, ori o făceau dispărută la infirmerie, de unde puţini bolnavi reuşeau să iasă în viaţă.

Medicul polonez îi cusu lui Mercedes rana de la cap cu un ac şi aţă cu care deţinuţii îşi cârpeau hainele. Unul dintre prizonieri, un rus, scoase de nu se ştie unde o sticlă cu resturi de votcă pe care i-o întinse doctorului ca să-i dezinfecteze rana fetiţei. Aceasta gemea şi se zvârcolea de durere, dar nu reuşea să iasă din starea de inconştienţă pricinuită de lovituri.

Unul dintre prizonieri îi avertiză că era periculos să ţină acolo o fetiţă.

— Dacă o descoperă, îi pot face orice, iar nouă, la fel…

— Şi ce sugerezi, s-o predăm unui *kapo?* Nemernicul ăla de Gustav ar fi în stare s-o strângă de gât cu propriile mâini. Mă îndoiesc că ar fi dusă la secţia de femei de unde au venit copiii ăştia… răspunse medicul.

— De fapt, cu părul ăsta tuns chilug, nu se ştie dacă e fată sau băiat, interveni alt prizonier.

— Dar voi sunteţi nebuni! Dacă o să fie descoperită, o să ne stâlcească în bătaie! spuse un bărbat în vârstă.

— Eu n-o s-o predau, faceţi ce poftiţi, răspunse polonezul, în vreme ce-i curăţa cheagurile de sânge de pe cap.

Fetiţa aceea îi amintea de a lui, despre care nu mai ştia ce-i rezervase soarta. Nişte prieteni îl asiguraseră că aveau să le ocrotească pe soţia şi pe fiica lui, dar oare chiar făcuseră asta sau micuţa se afla într-un lagăr precum cel de la Mauthausen? Dacă aşa era, se ruga la Dumnezeu să aibă cineva milă de ea, aceeaşi milă pe care o simţea el pentru fetiţa aceea care zăcea inconştientă şi despre care nu era sigur că avea să supravieţuiască.

— Vă rog, n-o predaţi.

Oamenii îl priviră pe băiatul care încercase cu ore în urmă să-şi apere mama şi sora pe scările morţii.

— Cum te cheamă? îl întrebă medicul polonez.

— Carlo Cipriani, domnule.

— Ei bine, Carlo, trebuie să ne ajutaţi să nu fim descoperiţi. Străduiţi-vă ca nimeni să nu vă bage de seamă; e greu să treci neobservat de către *kapo*, dar nu imposibil, îi explică polonezul.

— Da, domnule, aşa vom face, nu-i aşa? spuse Carlo adresându-li-se prietenilor săi, Bruno şi Hans.

Copiii încuviinţară; n-ar fi făcut pentru nimic în lume ceva care să o trădeze pe Mercedes. Se aşezară apoi pe jos, aproape de priciul pe care se găsea micuţa, aşteptând să revină la viaţă. Şi ei erau răniţi, dar cele care sângerau cel mai mult erau rănile din suflet. Mamele lor fuseseră ucise cu sălbăticie sub ochii lor, făcându-i să se simtă neputincioşi pentru că nu reuşiseră să le ajute.

În noaptea aceea, Mercedes intră în comă, navigând printre întunecimile dense din preajma morţii. Fu un miracol că în dimineaţa următoare îşi recăpăta cunoştinţa, după cum spuse medicul polonez.

De cum o văzu deschizând ochii, Carlo o strânse de mânuţă. O veghease toată noaptea cu Hans şi cu Bruno. Se rugaseră toţi trei, rugându-se la un Dumnezeu pe care nu-l cunoşteau să se milostivească de prietena lor. Medicul le spuse că Dumnezeu îi auzise şi o smulsese din întuneric.

Când mai mulţi *kapo* veniră în pavilion poruncindu-le oamenilor să iasă să se alinieze, nu le dădură atenţie copiilor răniţi care îşi făceau de lucru, înspăimântaţi, într-un ungher.

O acoperiseră pe Mercedes, care abia se zărea, şi nimeni nu se apropie de prici să vadă micuţul balot care nici nu se mişca.

De îndată ce rămaseră singuri, Hans îi dădu lui Mercedes să bea puţină apă. Fetiţa îl privi recunoscătoare. O durea capul, era ameţită, dar mai ales îi era frică, o frică profundă, cuibărită în sufletul ei. Simţea gustul sângelui pe buze, sângele fratelui ei mort, pe care omul acela din SS i-l aruncase în faţă.

— Trebuie să-l ucidem… şopti Carlo, şi cei trei prieteni ai lui aşteptau privindu-l.

Abia dacă se puteau mişca din pricina loviturilor primite şi a rănilor necicatrizate, dar se apropiară ca să audă vorbele şoptite ale copilului.

— Să-l ucidem? întrebă Mercedes.

— Trebuie să-l ucidem, el le-a ucis pe mamele noastre, insistă Carlo.

— Iar frăţiorii noştri… nu se vor mai putea naşte, spuse Mercedes cu ochii plini de lacrimi.

Nici Hans, nici Bruno, nici Carlo nu lăsară să le scape vreo

lacrimă, cu toată imensa durere care le sfâşia sufletul.

— Mama mea spunea că, dacă îţi doreşti ceva mult de tot, se îndeplineşte, şopti Hans, timid.

— Eu vreau să-l ucidem, insistă Carlo.

— Şi eu, la fel, spuse Bruno.

— Şi eu, afirmă Mercedes.

— Atunci, îl vom ucide, spuse Hans în cele din urmă, dar cum?

— De îndată ce o să putem, răspunse Bruno.

— Aici o să fie greu, spuse Hans, mâhnit.

— Atunci, când o să ieşim de aici, n-o să mai stăm multă vreme, insistă Bruno.

— Asta e aproape imposibil, nu cred să scăpăm cu viaţă de aici, spuse Hans, pe un ton sentenţios.

— Mama mea zicea că aliaţii vor învinge, ştia ea, insistă Bruno.

— Cine sunt aliaţii? întrebă Mercedes.

— Păi, cei care sunt împotriva lui Hitler, îi răspunse Hans.

— Să jurăm, propuse Carlo.

Îşi puseră mâinile peste cea a lui Mercedes şi închiseră ochii, conştienţi de solemnitatea momentului.

— Jurăm să-l omorâm pe omul acela hain care le-a ucis pe mamele şi pe fraţii noştri.

Copiii repetară vorbele lui Carlo întărind cu priviri arzătoare acel jurământ care îi angaja pentru restul vieţii lor. Se ţinură de mânuţe, strângându-se ca să imprime tărie jurământului şi să se încurajeze unii pe alţii.

Îşi petrecură restul zilei imaginându-şi momentul în care aveau să îl ucidă, discutând despre cum şi cu ce urmau să îi ia viaţa. Când oamenii sosiră noaptea la baracă, îi găsiră rebegiţi de frig, flămânzi, dar cu o privire strălucitoare pentru care nu găsiră altă scuză decât febra pe care o aveau toţi patru ca urmare a rănilor suferite.

Medicul polonez îi examină, şi pe chipul lui se oglindi îngrijorarea. Rana de la cap a lui Mercedes se infectase. O curăţă din nou cu resturile de votcă ale acelui prizonier rus înzestrat cu darul de a pune mâna pe ceea ce nu-i aparţinea.

— Avem nevoie de medicamente, declară medicul.

— Nu te frământa, nu e nimic de făcut, răspunse un alt prizonier polonez, inginer minier.

— N-o să mă dau bătut! Sunt medic şi o să mă lupt pentru viaţa acestor copii până la ultima suflare!

— Nu vă supăraţi, interveni alt polonez. Ăsta de aici, spuse el arătându-l pe rus, îi cunoaşte pe cei care fac curăţenie în infirmerie, poate să le ceară să ne aducă ei ceva.

— Dar am nevoie acum, se tângui medicul.

— Lasă-ne timp, îi ceru prietenul său.

Se crăpa de ziuă când medicul polonez simţi că îl strângea cineva de braţ. Adormise în timp ce veghea somnul copiilor. Prietenul său şi rusul îi înmânară un pacheţel, şi apoi fiecare merse la priciul său.

Medicul desfăcu cu grijă pacheţelul şi abia îşi stăpâni un strigăt de bucurie când văzu ce conţinea. Pansamente, dezinfectant şi analgezice – cea mai bună pradă visată vreodată.

Se ridică în picioare cu grijă ca să nu trezească pe nimeni şi observă somnul agitat al celor patru copii. Scoase bucata de pânză cu care înfăşurase capul lui Mercedes şi îi dezinfectă din nou rana. Copila se trezi, şi el îi făcu semn să nu ţipe, ci să suporte durerea. Micuţa muşcă pătura cu care era învelită şi, palidă ca moartea, rămase nemişcată, în vreme ce medicul părea absorbit, îngrijindu-i rana. Apoi acceptă paharul cu apă şi cele două pastile pe care i le dădu acesta.

Hans, Bruno şi Carlo primiră şi ei îngrijirile medicului, care le curăţă din nou rănile ce le acopereau micuţele trupuri. Primiră, de asemenea, un analgezic, ca să suporte mai bine durerea, cu care aproape că se obişnuiseră.

— L-am auzit pe un *kapo* spunând că războiul merge prost, afirmă un comunist spaniol, privindu-l pe medicul polonez în vreme ce termina de îngrijit copiii.

— Şi tu crezi? îl întrebă doctorul.

— Da, cred. Îi povestea altui *kapo*; după cât se pare, auzise un comentariu al unuia dintre ofiţerii veniţi de la Berlin. Şi am un prieten care face curăţenie în sala de radio şi care susţine că nemţii sunt nervoşi, ascultă BBC-ul de dimineaţa până seara, şi

unii încep să se întrebe ce va fi de ei dacă Germania pierde războiul.

— Să te audă Dumnezeu! exclamă polonezul.

— Dumnezeu? Ce treabă are Dumnezeu în toate astea? Dacă Dumnezeu ar fi existat, n-ar fi îngăduit această monstruozitate. Eu n-am crezut niciodată în Dumnezeu, dar mama mea credea, şi presupun că acum se roagă să mă vadă într-o zi din nou acasă. Dar, dacă o să ieşim de aici, nu Dumnezeu va fi cel care ne va scoate, ci aliaţii. Nu cumva tu crezi în Dumnezeu? întrebă spaniolul pe un ton în care se ghicea ironia.

— Eu cred; dacă n-ar fi fost aşa, n-aş fi suportat toate astea. El mă ajută să supravieţuiesc.

— Şi de ce nu le-a dat o mână de ajutor mamelor acestor bieţi nefericiţi? îl întrebă spaniolul, arătând spre copii.

Mercedes asculta conversaţia fără să piardă o vorbă, făcând un mare efort să înţeleagă ce spuneau cei doi bărbaţi. Vorbeau despre Dumnezeu. Când era la Paris, mama ei o ducea uneori la biserică, mergeau la Sacré Coeur, pentru că locuiau în apropiere. Nu rămâneau niciodată foarte mult înăuntru, mama ei intra, îşi făcea semnul crucii, părea că şopteşte ceva şi apoi plecau. Mama ei îi spunea că Dumnezeu avea să îl ocrotească pe tatăl ei şi că mergeau la biserică pentru a-I cere lui Dumnezeu să aibă grijă de el. Dar tatăl ei dispăru, şi ele trebuiră să fugă, iar Dumnezeu nu făcu nimic ca să împiedice acest lucru.

Se gândi la ce spunea spaniolul acela, că Dumnezeu nu era acolo, şi îi dădu dreptate în tăcere. Nu, la Mauthausen nu era Dumnezeu, despre asta n-avea nicio îndoială. Închise ochii şi începu să plângă, străduindu-se ca nimeni să nu audă. O vedea pe mama ei, zdrobită pe pietrele acelor scări interminabile.

Se simţi consolată auzindu-i pe bărbaţi punându-se de acord în ceea ce-o privea. Prietenii ei, Carlo, Hans şi Bruno, îi implorară pe oamenii aceia s-o lase să stea cu ei, promiseră să aibă grijă de ea, jurară că nu aveau să deranjeze pe nimeni şi îşi luară angajamentul să nu plângă ca să nu fie descoperită.

Aşa că urma să rămână în continuare acolo, în pavilionul acela, şi cum era vorba despre un băiat, trebuia să se poarte ca

atare şi, mai ales, să încerce să treacă neobservată; dacă ar fi descoperită, ar plăti-o cu toţii, şi pentru nimic în lume ea n-ar fi făcut ceva care să-i rănească pe ceilalţi.

* * *

Alfred Tannenberg era nervos. Apelul lui Georg cerându-i să vină de urgenţă cu Heinrich la Berlin sosise la numai o săptămână după vizita lui la Mauthausen.

Georg nu-i dăduse nicio explicaţie. Îi spusese doar că îl aştepta în ziua următoare, la prima oră, în biroul său.

Zieris, comandantul lagărului de la Mauthausen, încercă să-l tragă de limbă când îl anunţă că avea să plece. Bineînţeles, i-o reteză scurt: el, Tannenberg, pleca la Berlin din ordinul Serviciului Central de Siguranţă a Reichului, la fel ca prietenul său, Heinrich.

Călătoriră o bună parte din noapte şi ajunseră la Berlin tocmai când se crăpa de ziuă. Heinrich propuse să meargă fiecare acasă la părinţii lui, ca să îi îmbrăţişeze şi să facă baie înainte de a se prezenta la biroul SCSR, şi lui Alfred i se păru o idee bună. Îi era dor să-şi îmbrăţişeze tatăl şi chiar să asculte pălăvrăgeala mamei sale, care cu siguranţă că avea să se văicărească văzându-l atât de slab.

La ora opt fix dimineaţa, cei doi ofiţeri se prezentară în biroul lui Georg, unde îl găsiră şi pe Franz. După salutul hitlerist, cei patru prieteni se îmbrăţişară călduros.

— Am pierdut, e doar o chestiune de zile ca totul să se năruie, ruşii au depăşit poziţiile noastre. Hitler şi-a ieşit din minţi, dar a pierdut războiul, iar în Germania nu mai conduce nimeni. Trebuie să plecăm.

— Şi Himmler? întrebă Alfred.

— Pe Himmler l-am convins că trebuie să merg în Elveţia şi să mă întâlnesc acolo cu un grup al agenţilor noştri. Dată fiind întorsătura pe care o lua războiul, l-am convins cu luni în urmă de necesitatea de a ne pregăti pentru ceea ce s-ar putea întâmpla. De aceea, ca măsură de prevedere la căderea Reichului, avem oameni în mai multe ţări care organizează sosirea alor noştri.

Georg scoase dintr-un sertar trei dosare şi le dădu câte unul

fiecăruia dintre prietenii săi. Le deschiseră şi examinară noile lor documente de identitate.

— Tu, Heinrich, vei pleca la Lisabona, şi, de acolo, în Spania. Avem buni prieteni în cercul generalului Franco. Te vei numi Enrique Gómez Thomson. Tatăl tău e spaniol, mama ta englezoaică, de aceea nu vorbeşti limba, pentru că ai trăit întotdeauna în afara Spaniei. Ai aici numărul unuia dintre cei mai buni oameni ai mei, un agent care a organizat încetul cu încetul, de mai mult timp, infrastructura necesară pentru a primi câţiva prieteni, în cazul în care am pierde războiul. Este un vechi prieten al nostru de la universitate, Eduard Kleen.

Heinrich încuviinţă, fără să-şi desprindă privirea de pe acele documente care îl converteau în alt om.

— Cum voi ajunge la Lisabona?

— Vei pleca mâine după-amiază cu avionul, sper ca aliaţii să nu te doboare, răspunse Georg râzând. Oficial, mergi cu delegaţia ambasadei noastre de la Lisabona, ai acolo ordinul cu numirea ta ca aghiotant al ataşatului militar. Dar, de îndată ce se anunţă sfârşitul războiului, pleacă din Lisabona. Înainte, te vei pune în legătură cu prietenul nostru Eduard Kleen, el va pregăti călătoria ta în Spania. Mai întâi la Madrid, apoi îţi va spune el. Eduard a făcut o treabă bună, aceste documente sunt într-adevăr spaniole, de la prietenii noştri franchişti, nu e nimic ce ei să nu poată, dacă le pui pe masă un teanc gros de bancnote.

— Şi pe mine mă trimiţi în Brazilia… comentă Franz, în vreme ce parcurgea datele de pe noul său paşaport.

— Da. Trebuie să mergem în locuri unde să nu ne caute nimeni, unde să avem prieteni, unde guvernele să închidă ochii şi să n-aibă niciun interes să cerceteze cine suntem. Brazilia este o bună ascunzătoare. Acolo, am un alt agent dintre favoriţii mei. Este un *bon vivant* care, la fel ca Eduard, pregăteşte de luni de zile mai multe ascunzători pentru câteva persoane importante, care n-au nici cea mai mică intenţie să-şi petreacă restul zilelor la închisoare.

— Eu nu vorbesc portugheza, se plânse Franz.

— N-avem ce-i face! Este o bună destinaţie, Franz, nu te

plânge. Nu putem pleca împreună şi în acelaşi loc. N-ar fi un lucru inteligent, ci o nebunie prostească.

— Georg are dreptate, interveni Alfred, care era satisfăcut de identitatea de care-i făcuse rost.

Elveţian, va fi un elveţian din Zürich, dar destinaţia sa finală va fi Cairo.

— Şi tu, Georg? vru să ştie Frank.

— Eu plec chiar mâine, v-am spus deja, mai întâi în Elveţia, însoţindu-l pe unchiul meu, şi de acolo prietenii noştri americani ne vor duce în minunata lor ţară. Părinţii mei au plecat azi, vor rămâne în Elveţia cu o identitate falsă. În ceea ce îi priveşte pe ai voştri, vreau să vorbiţi cu ei şi, cel mai târziu peste două ore, să-mi spuneţi ce vor să facă. Îi pot trece în Elveţia şi pot să le dau documente false, dar trebuie s-o facem azi; mâine, eu nu voi mai fi aici şi n-am încredere în nimeni în afară de mine şi de voi. Aveţi două ore. Mergeţi acasă, vorbiţi cu familiile voastre, dar vă sugerez să fiţi discreţi; dacă află cineva şi ajunge la urechile cui nu trebuie, vom fi împuşcaţi. Peste două ore, vă aştept aici.

— Dar Himmler nu va accepta să dispari… comentă Franz.

— Fapt este că nu voi dispărea. Mă voi ocupa de supervizarea ascunzătorilor pe care le-au ales agenţii noştri. Şi, în mod logic, avem prieteni şi în Statele Unite, mult mai mulţi decât vă imaginaţi.

* * *

Alfred Tannenberg aştepta nerăbdător răspunsul tatălui său. Acesta rămăsese tăcut, pierdut în gândurile sale, fără să ia în seamă cererile pline de frământări ale soţiei sale.

— Tată, te rog, vreau să plecaţi, insistă Alfred Tannenberg.

— O să plecăm, fiule, o să plecăm, dar nu vreau să mergem foarte departe de Germania. Chiar dacă o să pierdem războiul, asta este ţara noastră.

— Tată, n-avem timp…

— Bine, o să ne pregătim.

* * *

Nici lui Franz, nici lui Heinrich nu le fu greu să-şi convingă părinţii; erau dispuşi să treacă graniţa şi să se instaleze în

Elveţia, de unde aveau să urmărească evenimentele. De multă vreme, banii lor, ai tuturor, se aflau puşi bine la adăpost în băncile elveţiene, astfel că pentru niciunul dintre ei nu era o problemă să trăiască în ţara vecină.

Georg îşi demonstra enormele sale calităţi de organizator, pentru că, atunci când, peste două ore, prietenii săi intrară în biroul lui, avea deja paşapoartele semnate pentru ei toţi şi pentru fiecare dintre membrii familiilor lor. Trebuiau să plece în aceeaşi după-amiază, cel mai târziu la noapte, pentru că, insista el, războiul era pe punctul de a se încheia.

Îi invită apoi la prânz la el acasă.

— Bine, acum trebuie să abordăm partea a doua – ce vom face când vom fi departe de aici.

— Să ne însurăm, afirmă Franz fără şovăire.

— Să ne însurăm? întrebă Heinrich.

— Da, am vorbit cu Alfred, şi este lucrul cel mai inteligent. Trebuie să ne însurăm imediat cu o femeie din ţara în care vom fi sortiţi să trăim. El nu poate, pentru că e deja însurat cu Grete, dar e o idee bună.

— Însuraţi-vă voi, eu n-am de gând să mă căsătoresc, spuse Georg, şi prietenii săi nu făcură niciun comentariu.

— Am un plan pe care vreau să vi-l propun.

Cuvintele lui Alfred aţâţară curiozitatea prietenilor săi. Toţi aveau cunoştinţă de inteligenţa lui întortocheată, de capacitatea lui de improvizaţie în împrejurările cele mai dificile. O dovedise cu vârf şi îndesat.

— Părinţii noştri au bani, aşa că n-ar trebui să ne facem griji, dar mă tem că poate nu va fi foarte simplu să obţinem fonduri ca să trăim. Da, ştiu că avem deja banii noştri, pe care i-am strâns în toţi aceşti ani, dar s-ar putea să nu reuşim să-i scoatem pe toţi. Pe deasupra, nu ştiu ce se va întâmpla, nici cât se vor chinui aliaţii să ne urmărească. Suntem ofiţeri ai SS, numele noastre sunt cunoscute, nu suntem nişte oarecare, pentru că nici părinţii noştri nu sunt. Cred că vor sta în Elveţia mai mult timp decât au ei impresia şi mă tem că, dacă vor începe să caute responsabili pentru… pentru ceea ce s-a petrecut aici, cineva ar putea decide că şi noi avem partea noastră de vină. Vreau să

spun că trebuie să punem pe picioare propria afacere, şi vă asigur că va fi o afacere prosperă.

Îl ascultau plini de nerăbdare, ştiind că ideea lui Alfred avea să îi surprindă, fără îndoială.

— Ne vom dedica artei, antichităţilor, profesiunii noastre, doar suntem arheologi, nu-i aşa?

— Hai, Alfred, despre ce e vorba? îl întrebă Franz pe un ton nerăbdător.

— Destinaţia mea e Cairo, a lui George, Boston, tu mergi în Brazilia, iar Heinrich, în Spania: este perfect!

Alfred vorbea mai mult pentru el decât pentru prietenii săi.

— Explică-te, îl presă Georg.

— Încă mai am tăbliţele pe care le-am luat de la bătrânii ăia la Haran, în afară de alte tăbliţe şi obiecte pe care le-am adus, vă amintiţi?

— Da, bineînţeles, răspunse Heinrich.

— Bine, atunci, haideţi să vindem antichităţi, obiecte unicat, care constituie visul oricărui colecţionar! Orientul este plin de antichităţi mai vechi de două mii de ani.

— Şi de unde o să scoatem aceste obiecte? întrebă Franz.

— Văd că la universitate n-ai fost un student sârguincios. Nu-ţi aminteşti niciun curs despre jefuitorii de morminte? Ţările din Orient au guverne corupte, e o chestiune de bani, bani ca să săpăm unde şi cum poftim, bani ca să punem mâna pe ceea ce vom găsi, bani ca să cumpărăm chiar şi unele obiecte care se află în muzee şi care în acele ţări nu interesează pe nimeni, pentru că nici măcar nu ştiu ce au. Vă asigur că în lume există oameni dispuşi să plătească oricât am cere pentru anumite obiecte. Astfel că eu organizez afacerea de la Cairo. Mă voi deplasa prin Siria, Transiordania, Iran, Palestina… şi voi furniza materia primă, iar voi o veţi vinde. Tu, Georg, te vei ocupa de piaţa americană, Heinrich, de cea europeană, iar Franz, de cea latino-americană. Bineînţeles că avem nevoie de paravane, dar la asta ne vom gândi când va veni momentul.

Alfred Tannenberg vorbea cu atâta entuziasm, încât îi molipsi şi pe prietenii săi. Cei patru bărbaţi îşi lăsară imaginaţia să zboare, făcând planuri pentru viitorul imediat.

— În definitiv, vom jefui la scară mare, vom rămâne cu comorile acelor ignoranţi care nu ştiu ce au, îi asigură Alfred.

— Ar trebui să punem pe picioare o firmă de import-export cu birouri în locurile unde ne vom instala, propuse Heinrich.

— Tu, Georg, care vei trăi la Boston, ar trebui să înveţi cum se pune în funcţiune o asociaţie culturală care se ocupă de promovarea artei. Americanii au fundaţii… nu ştiu dacă o fundaţie ne poate servi drept paravan, dar avem nevoie de o acoperire având legătură cu arta, o asociaţie sau o fundaţie care, cu timpul, să finanţeze expediţii arheologice, cu ale căror roade bineînţeles că vom rămâne noi. O fundaţie este întotdeauna lipsită de transparenţă, astfel că, plecând de acolo, putem opera ca să vindem artă cui vrea să cumpere, îi asigură Alfred.

— Fundaţiile nu sunt firme, sări Franz.

— Fundaţia noastră va fi, chiar dacă nu va părea. Va fi ca noi, va părea un lucru, dar va fi altceva. Avem nevoie de respectabilitate, îi răspunse Alfred.

— Dar nu e uşor să ai o fundaţie. Fundaţiile depind de bănci, de universităţi, iar eu nu ştiu peste ce voi da în Statele Unite, comentă Georg, îngrijorat.

— Vei da peste faptul că americanii îl vor plăti bine pe unchiul tău, îl vor introduce imediat în cercurile academice, îl vor pune să lucreze la proiecte secrete… Veţi cunoaşte oameni importanţi. Totul va depinde de cum te organizezi tu, de felul în care te vei integra în acel mediu, de cum vei profita de calea deschisă de unchiul tău. Nu, nu vom putea avea o fundaţie nici în primul, nici în al doilea an, înainte trebuie să facem parte din societatea în care fiecare dintre noi va fi sortit să trăiască. Atunci când nu vom mai atrage atenţia, când vom face parte din peisaj, atunci vom începe să ne punem în funcţiune planul. Între timp, eu voi strânge treptat material pentru când va sosi momentul. În ceea ce priveşte firma de import-export pe care s-o avem, mi se pare o idee bună: în Europa vor avea nevoie de multe, i-am făcut una cu pământul, trebuie totul reconstruit, iar tu tocmai ai spus că avem în Statele Unite mai mulţi prieteni decât ne imaginăm. Pacea ne va face bogaţi, spuse Alfred

râzând.

— Vindem tăbliţele de la Haran? vru să ştie Georg.

— Nu. Vreau să găsesc şi restul. Dacă am da peste tăbliţele scrise de acel Şamas, am revoluţiona lumea arheologiei, ca să nu mai zic că am deveni extrem de bogaţi. Dar nu trebuie să ne pripim, eu o să sap în continuare la Haran, să caut în nisipul din deşert, oriunde s-ar afla, acele tăbliţe în care este scrisă versiunea Genezei pe care Patriarhul Avraam i-a povestit-o numitului Şamas. Ce ştia Avraam despre Creaţie? Versiunea lui este aceeaşi cu cea din Biblie? Vă asigur că nu mă voi opri până nu voi da peste toate tăbliţele. Când le voi avea, hotărâm ce facem, şi ceea ce vom face va fi de importanţă mondială.

— Nu ne convine să ne expunem, răspunse Georg neliniştit.

— Fii liniştit, nu ne vom expune, ţine minte că peste câteva zile vom fi deja alţii. În plus, întotdeauna vor fi oameni care să ne servească drept paravan. Nu v-am spus, dar singurul meu vis este să pun mâna pe acele tăbliţe… Dumnezeule, ce n-aş da să le găsesc!

— Voi n-a trebuit să-l suportaţi toţi aceşti ani în contul tăbliţelor de la Haran, se plânse Heinrich, dar n-a fost zi în care să nu fi vorbit despre ele, e obsedat!

— Trebuie să ne fie foarte clar ce vom face şi cum vom face. Mi se pare important să punem la punct modul în care vom lua legătura între noi. Cât despre tăbliţele de la Haran… le voi împărţi cu voi, bineînţeles, dar lăsaţi-mă să fiu eu acela care să-şi ia sarcina de a le găsi primul, şi apoi vom decide ce vom face cu ele, le ceru Alfred.

— Din partea mea, aşa să fie, consimţi Heinrich.

— Ce se va întâmpla cu Führerul?

— Presupun că n-o să devii sentimental, nu-i aşa, Franz? Ne e totuna. Nu ne putem asocia cu un perdant. A avut o idee mare pentru Germania, dar n-a ştiut să câştige războiul, aşa că ar fi absurd să ne lăsăm învinşi alături de el, fu răspunsul rece al lui Georg.

— Dar unde este? insistă Franz.

— Se pare că l-au convins să se instaleze în buncăr{64}, nu ştiu, şi nici nu mă interesează. Eu o şterg de aici, la fel ca voi.

Crezi că el îşi face vreo grijă pentru oricare dintre noi? Să ne salvăm noi cei care putem, este singurul lucru care mai poate fi făcut. El îşi are deja locul în istorie.

Se despărţiră, ştiind că avea să treacă multă vreme până când să se poată revedea, dar îşi jurară loialitate până la sfârşitul zilelor, bucurându-se de afacerea gândită de Alfred. Aveau să jefuiască, să smulgă din măruntaiele Orientului cele mai preţioase comori ale sale. Le era indiferent cui ar fi aparţinut, erau dispuşi să le vândă celui care plătea mai mult, şi ştiau că aveau să găsească întotdeauna colecţionari lipsiţi de scrupule şi dornici să deţină piese unicat, ce nu erau la îndemâna muritorilor de rând.

* * *

La Mauthausen, primăvara nu reuşea să sosească. Era frig, şi prizonierii, mai mult morţi decât vii, observau neliniştea gardienilor, convinşi că nu mai era mult până să se întâmple ceva. În ultimele zile, santinelele se arătau şi mai brutale, împuşcându-i şi numai dacă se împiedicau.

Alfred Tannenberg privea în afara lagărului de la fereastra biroului lui Zieris. Peste noapte, se lăsase gerul, şi santinelele care păzeau lagărul îşi frecau neliniştiţi mâinile îngheţate. Alfred şi Heinrich sosiseră abia de o oră la Mauthausen, şi se prezentară imediat la biroul lui Zieris ca să-i arate hârtiile cu noile lor ordine. Comandantul lagărului îi ascultă curios, neîndrăznind să pună întrebări pe care era sigur că ofiţerii aceia cu relaţii atât de bune aveau să le ocolească. Trebuia să încerce el, prin mijloace proprii, să afle motivul pentru care cei doi ofiţeri fuseseră chemaţi pentru nişte misiuni în afara Austriei, într-un loc nedeterminat.

De îndată ce se despărţiră de Zieris, Heinrich şi Alfred se îndreptară spre casele lor, situate în afara lagărului, în încântătorul sat care-i dădea şi numele, Mauthausen.

În mai puţin de două ore, Heinrich îşi făcuse bagajul şi îşi strânsese toate obiectele personale din casa în care trăise în ultimii ani sub îngrijirea lui *Fräulein*{65} Heines. Menajera lăsă să-i scape o lacrimă atunci când află că acel bine-crescut ofiţer SS pleacă şi, în mod previzibil, nu avea să se mai întoarcă

niciodată, dar înţelese că nu era momentul pentru sentimentalisme şi îl ajută pe domnul ei să-şi strângă lucrurile în două valize şi o ladă. Apoi, în momentul despărţirii, el îi strecură mai multe bancnote care, îi spuse el, aveau să îi fie de folos până când găsea o altă casă unde să-şi poată oferi serviciile eficiente.

Cincisprezece minute mai târziu, Heinrich bătea cu putere în poarta casei lui Tannenberg. Când prietenul său îi deschise, ştiu că se întâmplase ceva care îl îngrijora peste măsură. Ştia că Grete, soţia lui Alfred, aşteaptă un copil, dar încă mai erau vreo două luni până să nască.

— Ce se întâmplă? întrebă Heinrich, fără să-şi ascundă starea de nelinişte pricinuită de chipul îngrijorat al lui Alfred.

— Grete… se simte rău, foarte rău. Am trimis după medic. Sper să nu piardă copilul, nu i-aş ierta-o…

— Hai, nu spune asta! Lasă-mă s-o văd…

— Pofteşte înăuntru, dar nu te sfătuiesc să intri în cameră, servitoarea încearcă s-o ajute…

— Atunci, nu rămân, trebuie să plec, iar tu, de asemenea. Ţine minte că Georg vrea ca mâine să fim departe de aici.

— Nu-ţi face griji, întoarce-te la Berlin şi ia avionul spre Lisabona, eu… eu o să văd ce pot face, dar acum n-am altă soluţie decât să rămân aici.

— Georg a spus să plecăm cât mai degrabă!

— Georg n-are o soţie însărcinată, aşa că o să fac ce pot, iar în acest moment nu pot pleca.

— Trebuie să treci graniţa mâine-noapte… insistă Heinrich.

— Nu ştiu dacă o să pot, dar pleacă tu, fă-mi această favoare, pleacă de aici cât mai degrabă. Nu voi fi liniştit până n-o să vă ştiu pe toţi în siguranţă.

Se îmbrăţişară îndelung. Îi lega nu numai copilăria şi anii de universitate, ci şi anii trăiţi la Mauthausen, care îi marcaseră pentru totdeauna. Transformaseră suferinţa celorlalţi în cel mai grozav amuzament, încât pierduseră din memorie numărul prizonierilor pe care îi torturaseră şi îi asasinaseră ei personal.

— Ne vom revedea, îl asigură Alfred.

— Sunt sigur de asta, îi răspunse Heinrich.

Medicului îi luă mult până să sosească, şi, când ajunse, Alfred îl ameninţă că avea să plătească scump întârzierea. Grete urla de durere, şi servitoarea nu fusese în stare să-i dea vreun ajutor.

Timp de o oră, Alfred aşteptă în bucătărie bând rachiu, în vreme ce medicul se lupta să-i salveze viaţa fiului său şi lui Grete. Nu se rugă la Dumnezeu cerându-l ajutorul, pentru că nu credea în nimic, astfel că timp de o oră făcu un plan ca să încerce să iasă cât mai curând din Austria, dat fiind că în noaptea aceea nu putea proceda aşa cum prevăzuse Georg.

Când îl văzu pe medic în pragul uşii şi, în spatele lui, o observă pe servitoare plângând, ştiu că ieşise ceva prost. Se ridică de pe scaun şi, apropiindu-se de doctor, aşteptă ca acesta să vorbească.

— Îmi pare rău, a fost imposibil s-o salvez pe fetiţă, iar soţia dumneavoastră… mă rog, starea doamnei Tannenberg este foarte delicată. Ar trebui s-o transportaţi la spital, a pierdut mult sânge. Dacă o lăsaţi aici, nu cred să poată rezista.

— Fetiţa? Era fetiţă? reuşi să întrebe el, roşu de furie.

— Da, era fată.

Alfred Tannenberg îi trase o palmă medicului, iar acesta nu opuse rezistenţă. Niciodată n-ar fi îndrăznit să înfrunte un ofiţer din SS, şi, cu atât mai puţin, un om precum acela, a cărui privire lăsa să se vadă că nu cunoaşte nicio limită.

Nu îndrăzni nici măcar să se mişte, astfel că rezistă în picioare, cu obrazul înroşit de lovitură şi de ruşine şi simţind o durere insuportabilă în ureche.

— Fă rost de o ambulanţă, în clipa asta! strigă Tannenberg. Şi dumneata, îi spuse servitoarei, du-te la soţia mea!

Femeia ieşi în grabă din bucătărie, temându-se să nu o lovească şi pe ea. Grete gemea pe jumătate inconştientă, chemând-o pe fiica ei pierdută.

Ambulanţa întârzie încă o oră, şi, la momentul acela, Grete intrase într-o stare de comă profundă care lui Tannenberg i se păru vecină cu moartea.

Când ajunseră la spital, Grete era deja un cadavru, şi singurul lucru pe care medicii reuşiră să-l facă fu să îi constate

decesul.

Tannenberg arătă mai curând furie decât durere, o furie despre care medicii şi infirmierele crezură că era din pricină că îşi pierduse soţia, dar, în realitate, ceea ce îl înfuria pe căpitanul SS era că pierduse nişte ore preţioase pentru planurile lui de fugă.

Acum, trebuia să-i anunţe pe părinţii lui Grete şi să-i aştepte să vină ca să asiste la înmormântare, ceea ce avea să îl întârzie cel puţin două zile, iar Georg lăsase foarte clar de înţeles că timpul era împotriva lor. Măcar Heinrich şi Franz îndeplineau planul prevăzut. El trebuia să rămână până la înmormântarea lui Grete; altfel, ar fi comis un afront faţă de influentul său socru, Fritz Hermann, ceea ce ar însemna să-l supere pe Himmler, şi, atâta vreme cât Germania nu cădea definitiv, aceşti oameni erau cei care trăgeau sforile în Reichul de-acum vlăguit.

Se întoarse acasă cu trupul neînsufleţit al lui Grete şi îi porunci servitoarei să-l acopere. Nu-i regreta prea mult moartea, deşi fusese o soţie iubitoare şi credincioasă care nu-i înşelase niciodată aşteptările, pentru că se supusese tuturor capriciilor lui fără să le pună sub semnul întrebării şi fără să protesteze. Trecură mai mulţi ani până să conceapă un copil, o fiică, spusese doctorul, şi Grete se simţea nespus de fericită din acest motiv. Lui începuse să-i placă ideea de a avea descendenţi şi se simţea tulburat de faptul că Grete purta un copil în pântece. Şi-l închipuia blond, cu pielea foarte albă şi cu privirea albastră, zâmbitoare şi fericită.

Comandantul lagărului de la Mauthausen se arătă îndatoritor când află de moartea lui Grete şi îl întrebă de misiunea lui din afara Austriei, la care întârziase, dar Tannenberg nu îi răspunse; îl informă doar că socrul său, Fritz Hermann, era pe punctul de a sosi şi că trebuia să dea dispoziţiile necesare pentru a-i face onorurile cuvenite unuia dintre oamenii cei mai apropiaţi lui Himmler.

Zieris înţelese mesajul şi nu mai insistă, dar îi făcu încă o confidenţă.

— În aceste ultime ore, am primit un telefon de la Berlin.

Crucea Roşie insistă pe lângă Himmler să i se permită să viziteze lagărul de la Mauthausen. De luni de zile încearcă să intre în lagăre. Am prieteni care m-au asigurat că Reichsführerul nostru are de gând să negocieze o soluţie cu aliaţii. Mă tem că totul este pierdut… Ruşii au ocupat deja o parte din Germania, iar aliaţii sunt pe punctul de a ocupa Austria, dar presupun că dumneavoastră ştiţi deja toate astea, sau mă înşel?

Tannenberg nu îi răspunse, ci rămase tăcut, în picioare, privindu-l stăruitor pe comandantul lagărului.

— Ce păcat că plecaţi, un contingent de SS-işti vine să ne ajute să evacuăm lagărul, trebuie să scăpăm de unii dintre prizonieri. Ăsta trebuie să pară… mă rog, doar un lagăr de prizonieri. Castelul de la Hartheim va fi transformat imediat în orfelinat. Şi trebuie să ştergem orice urmă a camerelor de gazare, a cuptoarelor de incinerare a cadavrelor… în sfârşit, ne aşteaptă o sarcină anevoioasă, îmi pare rău că nu ne puteţi da o mână de ajutor, pentru că nu avem prea mult timp ca să facem ceea ce ni s-a ordonat.

Comandantul nu reuşi să-l scoată pe Alfred Tannenberg din tăcerea în care se instalase. Nu era greu să-ţi dai seama că pe Alfred Tannenberg nu-l mai interesa nimic din ceea ce îi povestea Zieris.

Herr Hermann şi soţia sa plânseră neconsolaţi moartea fiicei lor, Grete, şi a nepoatei nenăscute. Acum, că Reichul se prăbuşea, lui Tannenberg i se păru că socrul său, cândva influent, era doar un simplu om, prea lipsit de imaginaţie ca să încerce să se salveze. Nu îi spuse că el pleacă, ci doar că i se încredinţase misiunea de a face în aşa fel încât, orice s-ar fi întâmplat, SS-ul să supravieţuiască şi, într-o zi, să încerce să-i redea Germaniei măreţia.

Fritz Hermann îl asculta, în vreme ce îşi ştergea lacrimile.

Când socrii săi, mai degrabă nedumeriţi decât lămuriţi, îşi luară la revedere de la el ca să se întoarcă la Berlin, Tannenberg oftă uşurat. În sfârşit, putea să-şi organizeze propria fugă, pentru că era evident că nu mai avea timp de pierdut.

Căută documentele pe care i le dăduse Georg şi le puse într-o

servietă de piele. Apoi, cu o valijoară în care păstra cele două tăbliţe de la Haran şi ceva îmbrăcăminte şi cu încă două genţi, una cu dolari şi alta plină cu inele, ceasuri şi bijuterii smulse de la prizonierii care soseau în lagăr, era pregătit să părăsească Mauthausenul pentru totdeauna.

O maşină cu şofer îl aştepta în poarta casei. Ieşi fără să-şi ia măcar la revedere de la servitoare şi nu îl salută nici pe soldatul care urma să-l transporte în Elveţia.

Când ajunseră la graniţă, zâmbi uşurat. De îndată ce avea să ajungă la Zürich, se gândea să îi caute pe părinţii săi, dar nu putea rămâne mult timp în Elveţia. Odată stabilite contactele prevăzute de Georg, trebuia să plece imediat la Cairo. Însă, mai întâi, trebuia să ajungă la Zürich şi, acolo, să adopte noua identitate de care îi făcuse rost prietenul său.

Părinţii lui se instalaseră într-un hotel discret aproape de centrul oraşului, care în zilele acelea era înţesat de agenţi de prin toate colţurile lumii în căutare de informaţii, dar era, mai ales, un loc ideal pentru a privi sfârşitul celui de al Treilea Reich.

Mama sa îl îmbrăţişă uşurată, şi nici tatăl lui nu îşi ascunse emoţia când îl văzu, dar mama sa izbucni în lacrimi când îi anunţă despre decesul lui Grete şi pierderea fiicei sale.

— Cât timp rămâi? vru să ştie tatăl său. La Berlin, mi-ai spus doar că ne vedem aici şi că ţi s-a încredinţat o misiune delicată.

— Nu voi rămâne decât două zile, cât să găsesc un avion care să mă ducă la Lisabona sau la Casablanca şi, de acolo, la Cairo.

— La Cairo? De ce trebuie să mergi în Egipt?

— Tată, nu mai trebuie să-ţi spun că am pierdut războiul.

— Nu spune asta! Germania încă mai poate câştiga! Hitler nu se va preda niciodată!

— Hai, tată, ai acceptat să vii în Elveţia pentru că erai conştient de situaţie.

— Am făcut-o pentru că m-ai convins că e mai bine să aştept aici sfârşitul războiului, dar nu-l consider încă pierdut.

— Ei bine, consideră-l pierdut; cu cât îţi asumi mai curând acest fapt, cu atât mai bine pentru familie. Şi ştiu deja că vei

dori să te întorci când se va termina, dar eu în locul tău n-aş face-o. Aliaţii îi vor căuta pe toţi aceia care au avut un rol important alături de Hitler şi îi vor judeca asemenea Führerului. E mai bine să accepţi realitatea, de aceea plec la Cairo. Voi începe o nouă viaţă, las tot, nu mai pot face nimic pentru Germania.

Amărăciunea puse stăpânire pe *Herr* Tannenberg, care îl privea neîncrezător pe fiul său.

— Ne laşi şi pe noi…? îl întrebă direct mama sa.

— Într-un anume fel, da, vă las. Trebuie să ne despărţim. Nu vă pot lua cu mine. Dacă m-aţi asculta, aţi rămâne aici, în Elveţia. Tată, aici avem bani, suficienţi cât să trăiţi comod tot restul vieţii voastre. Dacă te întorci în Germania când se va termina războiul, îi vei pierde pe toţi.

— O să ţii legătura cu noi? îl întrebă mama sa.

— Da, o să mă străduiesc să vă înştiinţez ce mai fac şi să am veşti de la voi şi de la restul familiei. Dar nu ştiu nici când, nici cum o voi putea face. Trec în clandestinitate: o să-mi schimb numele şi trebuie să adopt o nouă identitate, astfel că nu-mi va fi uşor să iau legătura cu voi în mod regulat. O s-o fac când o să pot, când n-o să mai fie riscuri pentru mine sau pentru voi.

Mama lui începu să plângă, în vreme ce tatăl, în picioare, se plimba prin cameră, cugetând la vorbele fiului său.

— Am vorbit cu părinţii lui Georg şi cu ai lui Heinrich; ai lui Franz sunt deja la Geneva.

— Ştiu, Georg a pregătit totul în mod meticulos. Aici o să vă simţiţi bine, sunt mulţi germani, mulţi prieteni care ştiu că Reichul este pe ducă. Dacă aş fi în locul tău, tată, aş începe să mă gândesc să pun pe picioare vreo afacere, ceva care să-ţi permită să prinzi rădăcini în Elveţia şi să te ţină ocupat. Şi aş mai face ceva, aş începe să spun cu voce tare că sunt dezamăgit de Hitler, care a dus Germania la ruină, că mă simt înşelat.

— Dar asta ar însemna o infamie!

— Asta ar însemna că accepţi realitatea. Peste câteva luni, Hitler va fi un ciumat, aliaţii îl vor judeca şi îl vor spânzura. Îi vor căuta pe toţi cei care au colaborat cu el, ca să le facă acelaşi lucru, aşa că e momentul să te distanţezi.

— Am crezut că în SS ai învăţat ce înseamnă onoarea, se plânse tatăl său.

— În SS am fost învăţat mai ales să supravieţuiesc, şi asta este ceea ce am de gând să fac.

— Ce-o să faci la Cairo, fiule? îl întrebă blând mama sa.

— O să mă însor, de îndată ce-o să pot.

— Dumnezeule! Dar, fiule, abia au trecut patru zile de când ai rămas văduv!

— Ştiu, mamă, ştiu. Dar nu foloseşte la nimic să port doliu. Trebuie să încetez a mai fi Alfred Tannenberg, trebuie să încep o viaţă nouă, şi, pentru asta, am nevoie de cineva care să-mi înlesnească să trăiesc în acord cu noua mea identitate.

— N-o să te mai numeşti Tannenberg? Ţi-e ruşine cu numele tău? îl întrebă tatăl său, roşu de mânie.

— Nu, nu mi-e ruşine că sunt un Tannenberg, dar nu vreau să fiu împuşcat din acest motiv, aşa că, până nu ştim ce se va întâmpla când va cădea Reichul, cel mai bine este să trec neobservat, iar un ofiţer SS trece neobservat destul de greu.

— Fiule, insistă mama lui, spune-ne ce-o să faci la Cairo, de ce ai nevoie, cere-ne orice…

— Am nevoie de bani, franci elveţieni, dolari, orice poţi să-mi dai, tată. Cât despre ceea ce-o să fac… bine, eu, Heinrich, Georg şi Franz am ajuns la un acord; de îndată ce va fi cu putinţă, vom pune pe picioare o firmă de import-export, dacă e posibil, de antichităţi. Dar asta mai târziu; mai întâi, să ajung la Cairo, să caut legătura pe care mi-a indicat-o Georg şi să mă pierd în peisaj până la sfârşitul războiului. Nu ştiu sigur ce demersuri voi face, va trebui să improvizez, dar fiţi siguri că modul cel mai bun de a fi altcineva este să găsesc o familie care să mă primească şi să mă protejeze şi, de aceea, o să mă însor imediat ce-o să pot.

În seara aceea, luă cina cu părinţii şi cu surorile sale, precum şi cu părinţii lui Heinrich şi ai lui Georg. Aceştia se arătară îngrijoraţi, la fel ca părinţii lui, faţă de hotărârea adoptată de fiii lor, deşi, în cazul părinţilor lui Georg, faptul că ştiau că fiul lor era cu unchiul lui în drum spre Statele Unite îi mai liniştea cât de cât.

Cu toţii se opuneau ideii de a se exila pentru totdeauna şi vorbeau despre întoarcerea în Germania de îndată ce se încheia războiul. Îşi afirmau convingerea că, până la urmă, aliaţii nu aveau să îi judece pe civili, pentru că, dacă ar face-o, ar trebui să aşeze pe banca acuzaţilor o bună parte a Germaniei.

— O să vedeţi voi că viitorii conducători ai Germaniei vor fi unii dintre deţinuţii politici care azi sunt prizonieri în lagărele de concentrare, numai dacă nu cumva o să aibă cineva prevederea de a-i ucide înainte, comentă Alfred.

După două zile, Alfred Tannenberg se despărţea de părinţii săi. În adâncul sufletului, ştia că era pentru totdeauna. Nu putea să dea îndărăt şi, cu atât mai puţin, să se întoarcă în Germania, astfel că, oricare ar fi fost soarta părinţilor săi, drumurile lor se despărţeau acolo în mod iremediabil.

Când avionul ateriză la Cairo, simţi un nod în stomac. Din acel moment, începea restul vieţii lui, şi nu reuşea să vadă altceva decât incertitudine. Călătorise cu paşaportul său autentic, aşa cum îi recomandase Georg. Trebuia să utilizeze documentele false atunci când instinctul îi spunea că sosise momentul, cu alte cuvinte, atunci când devenea oficial faptul că Germania pierduse războiul – o chestiune de săptămâni sau poate de zile.

Un taxi îl duse la un hotel discret din apropierea ambasadei americane. Zâmbi în sinea lui gândindu-se la cât de aproape era de duşmanii săi, care n-ar fi bănuit niciodată că un ofiţer SS se instalase în preajma lor.

Hotelul mirosea a mucegai, şi oaspeţii săi erau în marea lor majoritate europeni: refugiaţi, spioni, diplomaţi, aventurieri. Îi înmână recepţionerului paşaportul.

— Să vedem, domnule Tannenberg, mi-a rămas doar o cameră dublă; dacă o doriţi, va trebui să plătiţi ca şi cum ar fi ocupată de două persoane, îi spuse omul de la recepţie, ştiind dinainte că neamţul acela înalt şi cu privirea de oţel nu avea să refuze să plătească dublu.

Alfred Tannenberg acceptă, conştient de faptul că acestea erau regulile jocului şi că nu i-ar folosi la nimic să protesteze şi, cu atât mai puţin, să-l facă hoţ pe omuleţul ăla zâmbăreţ.

— Îmi convine; de altfel, mai aştept o persoană, spuse el trăgând o minciună.

— Ah, da? Şi când va sosi persoana? vru să ştie recepţionerul.

— O să vă spun, răspunse Tannenberg, pe un ton indiferent.

Camera nu era prea spaţioasă, dar, de la fereastră, se vedea Nilul.

Un pat mare, noptiera cu o veioză, o canapea care putea deveni la rândul ei pat, o masă cu două scaune şi un dulap era tot mobilierul. O uşă dădea către o mică baie. Tannenberg îşi spuse că acela avea să fie un cămin provizoriu până când îl găsea pe agentul lui Georg, un ofiţer din SS, având şi el misiunea de a găsi ascunzători pentru alţi camarazi care, cunoscând situaţia din Germania, găsiseră pretexte plauzibile ca să fugă la timp.

În realitate, toţi plecaseră de la Berlin cu binecuvântarea şefilor lor. Georg, ca să-i supervizeze, chipurile, pe agenţii din străinătate, Franz, ca să se înroleze în efectivele SS din America de Sud, Heinrich, ca să facă parte din reprezentanţa diplomatică a Germaniei în Portugalia, iar el, ca să lucreze cu grupul de agenţi marcanţi de la Cairo. Toţi aveau o acoperire oficială şi, pe deasupra, documente false, pentru ca în orice moment să-şi asume noua lor identitate.

Hotărî să fie prudent, aşa că, după ce studie harta oraşului Cairo, plecă să caute locul unde, după cum îi spusese Georg, avea să îl întâlnească pe omul său de legătură. Merse pe jos aproape o oră, constatând că oraşul era înţesat de europeni. Îi atrase atenţia circulaţia haotică: taxiurile traversau străzile fără ca şoferii să privească nici la stânga, nici la dreapta, automobiliştii păreau să-şi ţină degetul lipit de claxon, iar pietonii evitau pericolele din trafic cu indiferenţă.

Zâmbi satisfăcut atunci când văzu firma localului: „Restaurantul Kababgy”.

Împinse uşa şi intră. Un chelner cu o uniformă impecabilă se apropie serviabil, vorbindu-i englezeşte.

Alfred Tannenberg vorbea cursiv engleza, dar fu uimit de faptul că şi acel chelner din Cairo o vorbea la fel de bine.

Acesta confundă perplexitatea noului client cu necunoaşterea englezei şi îl întrebă ce limbă vorbeşte.

— Franceză, germană, italiană, spaniolă…?

— Germană, reuşi să spună Tannenberg.

— Ah, bine aţi venit! Aveţi rezervare?

— Nu, n-am avut timp, tocmai am sosit şi… mă rog, un prieten mi-a spus că ăsta e unul dintre cele mai bune restaurante din oraş.

— Vă mulţumesc, domnule… îmi puteţi spune cine e prietenul dumneavoastră?

— Bine, e posibil ca dumneavoastră să nu cunoaşteţi numele, este… este german, la fel ca mine.

— Printre clienţii noştri avem mulţi europeni ca dumneavoastră… Dar poftiţi, o să vă caut o masă.

Restaurantul gemea de lume, şi rămăsese liberă doar o măsuţă situată într-un colţ discret, la care îl conduse chelnerul.

Cină cu poftă, observându-i pe ceilalţi clienţi din restaurant. Fără doar şi poate, clientela era pestriţă. Când se întoarse la hotel, îşi spuse că a doua zi avea să plece să-l caute pe omul său de legătură. Georg îi dăduse o adresă în apropiere de cartierul Khan el Khalili, locul unde bătrânii meşteşugari din Cairo îşi realizau şi îşi păstrau comorile.

Se trezi cu puţin înainte de răsăritul soarelui şi se simţi plin de viaţă. Dorea să continue să descopere oraşul, să meargă la piramide, să călătorească până la Alexandria, dar îşi spuse că toate aceste excursii trebuiau să mai aştepte.

Khan el Khalili se dovedi a fi un oraş în oraş, străzile strâmte, întortocheate i se păreau toate la fel, iar mirosul greu al mirodeniilor îi producea o plăcută gâdilătură în stomac. Umblă mult timp, incapabil să găsească adresa pe care o căuta, până când se hotărî să-l întrebe pe un bărbat, aşezat în uşa micii sale prăvălii, care fuma o ţigară lungă, aromatizată. Omul îi explică amabil pe unde trebuia să meargă şi, când se despărţiră, îi spuse că nu avea să se rătăcească, pentru că la Cairo toată lumea cunoştea prăvălia lui Yassir Mubak.

Clădirea cu trei niveluri părea mai îngrijită decât celelalte case din zonă. O pancartă spunea că acolo se afla sediul unei

firme de import-export, pe lângă un magazin unde se promiteau antichităţi autentice.

Când împinse uşa, fu uimit să se trezească brusc într-o prăvălie înţesată de obiecte. Nu era un centimetru liber, dar o privire rapidă îi fu de ajuns ca să-şi dea seama că acele antichităţi erau de fapt nişte obiecte de doi bani şi imitaţii. Un tânăr cu aspect îngrijit se apropie de el.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Îl caut pe domnul Mubak.

— Vă aşteaptă?

— Nu, de fapt, nu ştie că sosesc azi, dar spuneţi-i că vin din partea lui *Herr* Wolter.

Tânărul îl privi de sus până jos şi se codi, dar apoi îi arătă un scaun pe care să aştepte, în vreme ce el se pierdea pe o scară ce ducea la etajele superioare.

Tannenberg aşteptă mai mult de un sfert de oră, ştiindu-se observat, înainte ca Yassir Mubak să coboare scara şi să se apropie zâmbitor de el.

— Poftiţi, poftiţi, prietenii lui Herr Wolter sunt întotdeauna bine-veniţi. Fiţi bun şi urmaţi-mă în biroul meu!

Urcară nişte scări până la primul etaj, şi bărbatul îl conduse printr-o uşă într-o încăpere amplă, decorată după moda occidentală, unde o altă uşă dădea în biroul domnului Mubak. Nu ştia de unde, dar auzea voci şi zgomotul unor maşini de scris, ceea ce vădea că în locul acela erau mai mulţi oameni care munceau.

— Bine, domnule… Mi-aţi spus cum vă numiţi?

— Nu, nu v-am spus. Sunt Alfred Tannenberg şi trebuie să mă întâlnesc destul de urgent cu domnul Wolter.

— Sigur, sigur că da… Iată cum vor proceda: eu îi voi trimite vorbă domnului Wolter că doriţi să-l vedeţi, iar el va lua legătura cu dumneavoastră. Vreţi să-i lăsaţi vreun mesaj sau să-i transmiteţi ceva în mod special?

Tannenberg scoase un plic sigilat şi i-l înmână lui Yassir Mubak.

— Daţi-i-l din partea mea lui *Herr* Wolter şi spuneţi-i că stau la hotelul Naţional.

— Sigur că da. Cu ce altceva v-aş mai putea fi de folos?

Era pe punctul să-i răspundă, când se deschise uşa biroului şi intră o femeie brunetă, semănând oarecum cu Yassir Mubak, îmbrăcată la fel ca el, după moda occidentală. Femeia purta un sobru taior gri cu o bluză albă, pantofi negri cu tocul înalt şi părul strâns într-un coc.

— Îmi pare rău! Credeam că eşti singur…

— Intră, intră… Alia, ţi-l prezint pe domnul Tannenberg. Este sora mea şi, în plus, mi-e de mare ajutor în afaceri.

Alfred Tannenberg se ridică în picioare şi lovi din călcâie, înclinându-şi capul. Nu îndrăznea să-i întindă mâna, pentru că, deşi femeia părea foarte occidentalizată, se temea să nu considere drept ofensă intenţia unui bărbat de a o atinge.

— Doamnă…

— Încântată, domnule Tannenberg, îi răspunse Alia într-o germană acceptabilă.

— Vorbiţi limba mea!

— Da, am trăit câţiva ani la Hamburg, însoţind-o pe sora mea mai mică, măritată cu un om de afaceri din ţara dumneavoastră.

— Cumnatul meu e fabricant de îmbrăcăminte şi cumpăra de la noi bumbac. A cunoscut-o pe sora mea şi… mă rog, s-au îndrăgostit, s-au căsătorit şi au trăit fericiţi la Hamburg până acum doi ani. Războiul i-a obligat să părăsească Germania, şi acum sunt aici, îi explică Yassir.

— Iar eu am locuit multă vreme la Hamburg, ajutând-o pe sora mea să-i crească pe cei patru copii neastâmpăraţi ai ei, îi explică la rândul său Alia.

Yassir Mubak îl invită pe Tannenberg să bea un ceai, şi acesta acceptă, observând-o fără încetare pe Alia. Femeia nu era nici frumoasă, nici urâtă, nici înaltă, nici scundă, dar avea un farmec deosebit – fără doar şi poate, exercita asupra lui un anumit magnetism. Timp de o oră cât stătu în birourile lui Mubak, nu încetă să se uite la Alia cu coada ochiului. Tannenberg calculă că femeia avea în jur de treizeci de ani şi părea foarte sănătoasă. Acela fu momentul în care luă hotărârea. Avea să se însoare cu Alia Mubak, în cazul în care

agentul SS i-ar confirma că familia aceea este de încredere, deşi trebuia să fie, dat fiind că birourile lui Mubak erau punctul de întâlnire dintre agenţii SS care soseau din Germania.

În aceeaşi seară, primi vizita lui *Herr* Wolter, în realitate comandantul SS Helmut Wolter.

Aveau mai mult sau mai puţin aceeaşi vârstă şi păreau fraţi gemeni. Wolter era blond, cu ochi albaştri ca oţelul şi cu pielea albă, acum arsă de soare. Înalt, cu o constituţie atletică, era modelul de ofiţer pe care Himmler l-ar fi vrut pentru SS.

Comandantul Wolter îl informă despre situaţia din Egipt. Ca şi în celelalte ţări din zonă, egiptenii erau simpatizanţi ai cauzei lui Hitler, iar ura lor faţă de jidani era proporţională cu cea a nemţilor. Aici se aflau în siguranţă, n-aveau nimic de ce să se teamă şi, în toţi aceşti ani, el şi alţi agenţi puseseră bazele unei organizaţii închise. Acum, că războiul părea pierdut, aveau să o consacre protejării alor săi, cu speranţa ca situaţia să se schimbe din nou în Germania.

— Trupele SS, îi spuse el, nu se vor da niciodată bătute.

Dincolo de discursul patriotic, pe care Alfred presupuse că Wolter se vedea obligat să i-l ţină, simţi un val de simpatie pentru agentul acela care deja era la Cairo de cinci ani îndelungaţi şi care călătorise prin Orient, studiind terenul şi împărţind bani ca să cumpere bunăvoinţă.

— Yassir Mubak e de încredere? întrebă Alfred.

— Da, bineînţeles că da. Este cumnatul unui întreprinzător german, nazist ca noi, care a făcut multe servicii Reichului. Yassir şi restul familiei sunt simpatizanţi ai cauzei noastre şi ne-au oferit ajutor necondiţionat. Ne putem încrede în Yassir ca în noi înşine, îl asigură comandantul Wolter.

— Lucrează pentru noi?

— Colaborează cu noi, ne dă multe informaţii bune. Yassir are propria reţea de agenţi distribuiţi în tot Orientul Apropiat. Este comerciant şi susţine că un comerciant trebuie să fie bine informat. Colaborarea lui e gratuită, n-a acceptat niciodată bani.

— Nu-mi plac oamenii care nu primesc bani pentru munca lor, spuse Tannenberg.

— El nu lucrează pentru noi, lucrează cu noi, asta este diferenţa, căpitane.

— Şi familia lui?

— Yassir este însurat, are cinci sau şase copii, mai mulţi fraţi şi surori, nişte părinţi de-acum bătrâni şi nenumăraţi unchi, veri şi alte neamuri. Dacă îi sunteţi simpatic, vă va invita într-o zi să intraţi în sanctuarul său familial, vă asigur că e o experienţă nemaipomenită.

— Am cunoscut-o pe sora lui, Alia.

— Ah, da, Alia! Este o femeie deosebită, fata bătrână a familiei, îl ajută pe Yassir în afaceri, fiindcă vorbeşte engleza şi germana. A învăţat-o la Hamburg, a fost acolo în calitate de mătuşă a celor patru copii ai surorii ei.

— De ce fată bătrână?

— Are treizeci de ani şi, în Egipt, dacă o femeie ajunge la vârsta asta fără să se mărite, cu mare greutate îşi va găsi un soţ, numai dacă nu cumva familia i-ar da o zestre extraordinară. Dar ea nu pare îngrijorată că va rămâne nemăritată. În plus, aici e considerată puţin cam ciudată, nu vrea să se îmbrace precum celelalte femei şi nu e bine văzută din această pricină, dar nimeni nu îndrăzneşte să spună nimic, pentru că Yassir este un om cu multe relaţii cu oficialităţile guvernului.

Alfred Tannenberg ascultă cu atenţie informaţiile despre familia Mubak pe care i le dădea comandantul Wolter. Apoi, cei doi bărbaţi discutară despre viitorul imediat şi despre rolul pe care Alfred însuşi îl putea avea în serviciul secret al SS din Egipt.

În zilele următoare, căpitanul Tannenberg începu să-şi urzească propriul plan de acţiune. Veştile care soseau din Germania erau categorice, aliaţii erau din ce în ce mai aproape de câştigarea războiului, şi nici în sânul comunităţii internaţionale, care în zilele acelea umplea până la refuz cele mai bune hoteluri din Cairo, nu încăpeau îndoielile: odată cu înfrângerea Germaniei, începea o nouă eră.

Într-o după-amiază, când Tannenberg îl vizită pe Yassir în clădirea din Khan el Khalili, îi făcu deschis două propuneri.

— Domnule Mubak, scuzaţi-mă dacă vă ofensează ceea ce o

să vă spun, dar aş vrea să am permisiunea dumneavoastră să-i fac curte Aliei. Intenţiile mele sunt limpezi ca apa: dacă ea vrea şi familia dumneavoastră ne dă binecuvântarea, pentru mine ar fi o onoare să o iau de soţie.

Yassir rămase privindu-l uimit. Nu putea înţelege că bărbatul acela care arăta atât de bine şi care, pe deasupra, dispunea de o avere deloc neglijabilă ar fi pus ochii pe iubita lui soră. Alia nu era atrăgătoare, se gândi el, nici nu ieşea cu nimic în evidenţă, decât prin cunoaşterea englezei şi a germanei şi prin faptul că învăţase să scrie la maşină. El se îndoia că ar fi putut fi o bună soţie, iar în familie se resemnaseră deja cu gândul că Alia avea să rămână fată bătrână, şi, deodată, neamţul acela îi cerea permisiunea să-i facă curte. De ce?

— Nu voi face nimic fără consimţământul tău, îi spuse Tannenberg, văzând ivindu-se o bănuială în privirea noului său prieten.

— O să vorbesc cu tatăl meu, el este cel care trebuie să vă dea permisiunea. Dacă tatăl meu va lua în seamă propunerea dumneavoastră, o să vă înştiinţez.

Dar lui Yassir îi mai rămânea încă o surpriză.

— Bine, prietene, acum aş vrea să vorbim despre afaceri. Vreau să pun pe picioare o firmă, o firmă de antichităţi, şi vreau, de asemenea, să finanţez săpături arheologice. Ştiţi că sunt arheolog, mă rog, eram înainte de război.

De când se afla la Cairo, Tannenberg cumpănise ce fel de om era Yassir Mubak şi ajunse la concluzia că singurul lucru care-l interesa pe comerciant era să câştige bani, cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Cu ajutorul lui Yassir, ar putea duce la bun sfârşit unele dintre ideile sale; de fapt, ar putea îndeplini obiectivul împărtăşit şi de camarazii săi, de Georg, Franz şi Heinrich: jefuirea comorilor arheologice din Orient şi scoaterea lor la vânzare. Era sigur că Yassir avea să fie asociatul potrivit pentru această acţiune.

După cinci ore, timp în care Yassir ceru să nu fie deranjat de nimeni, ajunseră la un acord ca să creeze o companie care urma să se ocupe de antichităţi. Yassir îşi continua afacerile şi avea să fie asociatul lui Tannenberg în cea pe care căpitanul dorea să o

pună pe picioare. Legăturile unuia împreună cu ideile celuilalt puteau să-i facă să devină încă şi mai bogaţi decât erau. În plus, aveau ceva în comun: lipsa de scrupule.

Răspunsul tatălui Aliei şi al lui Yassir veni după o săptămână printr-o notă trimisă de bătrân, în care îl invita să ia masa de prânz cu familia sa vinerea următoare.

Alfred Tannenberg zâmbi satisfăcut. Lucrurile nu-i puteau merge mai bine: tocmai pusese pe picioare o afacere şi, în plus, urma să se însoare. Căsătoria cu Alia îi aducea multe avantaje, între altele, faptul că el avea să ajungă să facă parte din clanul Mubak. Acest lucru îi oferea protecţia uneia dintre principalele familii din Egipt, iar acum, când războiul era în faza lui finală, avea nevoie mai mult ca oricând de aşa ceva. Asocierea cu Yassir avea să îi deschidă, de asemenea, porţile în tot Orientul, unde un străin ar fi putut să nu prezinte încredere, dar nu şi dacă era vorba despre un membru al respectatei familii Mubak.

Avantajul de a trăi într-o epocă extraordinară ca aceea a războiului îi oferi posibilitatea de a-l convinge pe tatăl Aliei să nu întârzie prea mult nunta, dar, chiar şi aşa, fu nevoit să accepte să lase să treacă nişte luni.

În ziua în care comandantul Wolter îi telefona ca să-l informeze despre sinuciderea lui Hitler, fu surprins el însuşi gândindu-se că-i era totuna şi că singura lui grijă era situaţia căreia trebuiau să-i facă faţă SS-iştii aflaţi în Egipt şi în alte locuri din Orient. Dar comandantul Wolter îi recomandă să pună în aplicare planurile prevăzute şi să treacă în clandestinitate. Aveau documente de identitate false şi bani în acest scop. Războiul ajunsese la final, şi aliaţii aflaseră că infernul exista pe pământ, şi anume, în lagărele de concentrare risipite prin Germania, Austria, Polonia… prin toate acele ţări peste care călcase cizma lui Hitler.

— Dacă n-ar fi fost blestemaţii ăia de americani, am fi câştigat, se plânse comandantul Wolter.

— Am început să pierdem războiul în Rusia, Hitler s-a înşelat, l-a judecat greşit pe Stalin, îi răspunse Alfred.

— Mă întreb de ce nu l-a înţeles America pe Hitler, insistă Wolter.

Alfred Tannenberg chibzui împreună cu Yassir şi cu Wolter dacă trebuia sau nu să adopte o nouă identitate. Comandantul Wolter îl îndemnă să o facă. Yassir, la rândul său, îi spuse că nimeni nu avea să-l caute în Egipt şi că tatălui său nu i-ar plăcea ca una dintre fiicele lui să se mărite cu un bărbat cu identitate falsă. Argumentul îl făcu pe Alfred să decidă să se numească în continuare Tannenberg. Ştia că-şi asuma riscuri, dar era de acord cu Yassir, care considera că în Egipt ar putea supravieţui fără a-şi schimba identitatea.

La un an după încheierea războiului, Alfred Tannenberg se însurase deja cu Alia Mubak şi, ceea ce era şi mai bine, afacerile începuseră să-i meargă mult peste aşteptări. Reuşise să se pună în legătură cu Georg, care, sub protecţia unchiului său, începea să-şi clădească noua sa viaţă în Statele Unite. Heinrich era la Madrid, bucurându-se de noua identitate, sub aripa protectoare a regimului lui Franco, iar Franz se arăta nespus de încântat în Brazilia, unde reţeaua SS se dovedise a fi cum nu se poate mai eficientă în protejarea alor săi. Fireşte că mai trebuia să treacă un timp până când avea să înceapă să funcţioneze afacerea de jefuire a antichităţilor, aşa cum o concepuseră, dar Tannenberg făcea tot ce putea pentru a începe să caute obiectele pe care să le scoată pe piaţă atunci când ar fi venit momentul oportun.

Yassir îi prezentă persoanele potrivite, jefuitori de morminte care cunoşteau Valea Regilor ca pe propriul buzunar. Dar chiar el, Tannenberg însuşi, fu cel care, aplicând cunoştinţele de istorie antică, făcu un plan amănunţit pentru finanţarea săpăturilor în Siria, Iordania, Irak… şi, mai ales, depuse un efort deosebit în a conduce el personal o echipă care se puse pe treabă la Haran.

Visa să găsească tăbliţele lui Avraam, tăbliţele scrise de acel Şamas, care relatau istorii povestite de Avraam.

Tannenberg o molipsi şi pe Alia de pasiunea lui pentru tăbliţele biblice şi îl convinse pe Yassir de importanţa acţiunii.

Acele tăbliţe erau o obsesie, principalul motor al vieţii sale; era convins că, în ziua în care le-ar fi adunat pe toate, în ziua aceea avea să intre pe poarta cea mare a istoriei şi că trecutul său n-ar mai fi interesat pe nimeni. Nu că s-ar fi căit de ceva din

câte făcuse la Mauthausen, dimpotrivă, dar era conştient de faptul că puterile aliate voiau să-i vadă judecaţi pe toţi cei care lucraseră în lagărele de concentrare. Pe el aveau să îl caute, dar îşi dădu seama în curând că nu o făceau cu destulă râvnă, şi, cum spunea Yassir, nimeni nu ar fi venit să-l caute acolo.

În Egipt, mai târziu în Siria şi în Irak, găsi un refugiu sigur, la fel ca mulţi dintre camarazii săi. Despre procesul de la Nürenberg{66} află pe când săpa din nou la Haran, visând să găsească tăbliţele despre Facerea Lumii. Acolo, la Haran, Alia l-a adus pe lume pe fiul său, Helmut, în vreme ce lui i se pierdea urma printre nisipurile din deşerturile Orientului Apropiat.

36

— Mercedes, te rog, nu mai plânge…

Cuvintele lui Bruno nu reuşeau să găsească ecou în sufletul lui Mercedes, care nu izbutea să-şi stăpânească lacrimile.

Carlo îi aduse un pahar cu apă, şi Hans scoase din buzunarul hainei o batistă albă, imaculată, şi i-o întinse prietenei sale.

La ora aceea a după-amiezii, în Barcelona, zarva străzii se strecura prin ferestrele întredeschise ale casei lui Mercedes.

Ideea de a se reuni toţi patru fusese a lui Hans şi, doar în câteva ore, aterizaseră cu toţii la Barcelona, îngrijoraţi, de altfel, de şocul emoţional căruia îi căzuse pradă Mercedes din momentul când aflase vestea morţii lui Alfred Tannenberg.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, se scuză Mercedes, nu mă pot stăpâni, am plâns încontinuu de când m-aţi sunat…

— Mercedes, te rog, nu mai plânge, insista Carlo.

— Ştii? Mi se pare un miracol că am putut ucide monstrul. Întotdeauna m-am gândit că vom reuşi într-o zi, dar uneori eram deznădăjduită şi…

Mercedes lăsă din nou să-i curgă lacrimile.

— Haide, haide, te rog, nu mai plânge, trebuie să fim bucuroşi, spuse Bruno, încercând să găsească vorbe de consolare.

— Încă mai ţin minte ziua când au sosit americanii la Mauthausen… Tu erai ascunsă în pavilionul acela cu noi. Păreai un băiat; bunul medic polonez ţi-a salvat viaţa şi i-a convins pe ceilalţi să rămâi acolo, îşi aminti Carlo.

— Dacă te-ar fi descoperit… spuse Hans.

— Nu ştiu ce am fi păţit, dar cu siguranţă că bestiile alea i-ar fi făcut să plătească pe medic şi pe toţi bărbaţii din pavilion, se gândi Bruno.

— Pe atunci, erai mai puternică decât acum şi nu plângeai atâta, încercă să facă o glumă Carlo.

Mercedes îşi şterse lacrimile cu batista lui Hans şi luă o înghiţitură de apă.

— Iertaţi-mă… mă duc… mă duc să mă spăl pe faţă, vin imediat.

Când femeia ieşi din salon, cei trei prieteni se priviră fără să-şi ascundă neliniştea.

— Mă întreb cum de e posibil ca monstrul să fi trăit toţi aceşti ani în Orientul Apropiat, fără ca nimeni să-l denunţe, se lamentă Bruno.

— Mulţi nazişti s-au refugiat în Siria, în Egipt, în Irak, precum şi în Brazilia, Paraguay şi în alte ţări latino-americane. Cazul lui Tannenberg nu este unic, încă mai există mulţi nazişti ajunşi la bătrâneţe care trăiesc liniştiţi fără ca nimeni să-i deranjeze.

— Să nu uitaţi că marele muftiu de la Ierusalim a fost un aliat statornic al lui Hitler şi că arabii au fost mai toţi adepţi ai regimului nazist, aşa că, de ce să ne mirăm? răspunse Carlo.

— Cum de n-am reuşit să-l găsim în toţi aceşti ani? se întrebă Bruno.

— Pentru că este mai uşor să găseşti un om într-o ţară democratică, chiar dacă şi-a schimbat identitatea, decât într-o ţară cu un regim feudal sau dictatorial, răspunse Carlo.

Mercedes reveni în salon mai liniştită, dar cu ochii înroşiţi de plâns.

— Încă nu v-am mulţumit că aţi venit, le spuse ea, schiţând un zâmbet.

— Trebuia să ne vedem şi să fim împreună, răspunse Hans.

— Dumnezeule, ce drum lung am străbătut! exclamă Mercedes.

— Da, dar a meritat osteneala. Toţi aceşti ani de suferinţe, de coşmaruri au avut până la urmă o singură compensaţie posibilă: răzbunarea, răspunse Bruno.

— Răzbunarea, da, răzbunarea; în toţi aceşti ani, nu m-am îndoit nicio clipă că trebuie să ne îndeplinim jurământul. Ceea ce am trăit noi… a fost… a fost infernul, de aceea mă gândesc că, dacă Dumnezeu există şi ne pedepseşte, niciodată nu va putea fi mai rău decât la Mauthausen, spuse Mercedes, din nou

cu ochii înecaţi în lacrimi.

— Ai mai vorbit cu Tom Martin? îl întrebă Carlo pe Hans, ca să încerce să-i abată atenţia lui Mercedes.

— Da, şi i-am spus că trebuie să-şi termine treaba. M-a asigurat că omul lui va îndeplini înţelegerea şi mi-a reconfirmat uriaşele dificultăţi pe care le-a avut de înfruntat ca să-şi îndeplinească sarcina. Crede că nu ştiu să apreciez ce înseamnă să te infiltrezi în Irak şi să ucizi un om protejat de Saddam, răspunse Hans.

— I-a luat destul timp să-şi îndeplinească sarcina, comentă Bruno.

— Da, dar numai astfel a putut s-o facă şi de aceea ne-a costat cât ne-a costat. Global Group nu e o agenţie de asasini obişnuiţi. Dacă ar fi fost aşa, cu siguranţă că nu l-ar fi putut ucide pe Tannenberg. În orice caz, am insistat pe lângă el că partea a doua a trebii, eliminarea Clarei Tannenberg, va trebui să fie mai rapidă decât cea a bunicului ei, explică Hans.

— S-ar putea ca eliminarea Clarei Tannenberg să devină mai complicată; toate ziarele par să fie sigure că Bush va da în orice moment ordinul de atacare a Irakului, şi, dacă e aşa, dacă începe războiul, omului lui Tom Martin nu-i va fi uşor să îndeplinească sarcina, declară Carlo pe un ton îngrijorat.

— Dar nu ştim dacă până la urmă va fi război, chiar dacă ziarele spun că e iminent, răspunse Bruno.

— Va fi război, cu siguranţă. Administraţia americană este hotărâtă. Sunt multe lucruri în joc, răspunse Carlo.

— Ştii, întotdeauna m-a uimit faptul că poţi fi comunist, îi spuse Hans.

Carlo râse, dar râsul lui era plin de amărăciune.

— Mama mea se afla la Mauthausen tocmai pentru că era comunistă. Mă rog, de fapt, pentru că tatăl meu fusese comunist. El a murit înainte de a ajunge în lagăr, iar mama mea… mama mea îl adora şi şi-a asumat ideologia lui, care era şi cea a părinţilor ei. Ce altceva puteam fi eu? Dar, în plus, cred în continuare că există şi valori în ideologia comunistă, în ciuda ororilor suferite în spatele Cortinei de Fier, cu Stalin şi cu gulagurile lui.

— În orice caz – şi nu ştiu dacă mă interesează prea mult motivele lui –, Bush va elibera lumea de un ticălos, de un asasin, pentru că asta e Saddam, comentă Hans.

— Dar, ca să termine cu Saddam, vor trebui să moară mulţi nevinovaţi, şi asta, prietene, este inacceptabil din punct de vedere moral. Dar eu nu voi fi niciodată antiamerican, le datorăm viaţa, interveni Bruno.

— Câţi nevinovaţi au murit ca să fim noi eliberaţi? îi răspunse Hans. Dacă Statele Unite n-ar fi sacrificat mii de oamenii de ai lor, noi am fi murit la Mauthausen.

— Amândoi aveţi dreptate, interveni Mercedes.

Rămaseră tăcuţi, pierduţi în gânduri. Viziunea lor asupra realităţii fusese întotdeauna marcată de ororile de la Mauthausen.

Carlo se ridică din fotoliul în care şedea, bătu din palme şi, pe un ton care încerca să fie vesel, le propuse prietenilor săi să meargă să sărbătorească undeva cu o masă bună.

— Eşti amfitrioana noastră, aşa că uimeşte-ne! Dar vezi ca prânzul să fie memorabil, ni l-am câştigat, aşteptăm acest moment de cincizeci de ani.

Cei patru erau conştienţi că trebuiau să facă un efort şi să depăşească emoţiile din ultimele ore. Mercedes le promise că avea să-i invite la cel mai bun prânz la care ar putea visa.

Niciunul dintre cei patru nu-şi putuse învinge vreodată foamea. Trecuseră mulţi ani de când lăsaseră în urmă chinurile de la Mauthausen, dar aveau durerea şi foamea întipărite în străfundurile fiinţei lor.

37

Gian Maria curăţa cu grijă o tăbliţă pe care abia se vedeau semnele cuneiforme, când un muncitor intră strigând în încăperea în care lucra acesta.

— Veniţi, domnule! Veniţi! Am găsit altă sală! A mai căzut un zid! strigă bărbatul, cuprins de o mare agitaţie.

— Ce s-a întâmplat? La ce zid vă referiţi?

Ieşi în urma bărbatului care alerga spre excavaţie. Ayed Sahadi, foarte nervos, dădea ordine grupului de muncitori care găsiseră din întâmplare o altă încăpere, când unul dintre ei lovi un zid cu târnăcopul.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Gian Maria pe şeful de echipă.

— Omul ăla de acolo a lovit zidul, care s-a dărâmat. Am găsit o altă încăpere cu resturi de tăbliţe. Am trimis după domnişoara Clara.

În momentul acela, Clara sosea în fugă, urmată de Fatima.

— Ce-aţi găsit? întrebă ea.

— Altă încăpere şi mai multe tăbliţe, răspunse Gian Maria.

Clara le ceru muncitorilor să sprijine încăperea aceea şi să strângă toate tăbliţele care se aflau acolo. Gian Maria se aşeză pe jos ca să arunce o privire la noile descoperiri. Îl dureau ochii de cât citise acele semne devenite aproape de nedesluşit prin trecerea timpului, dar ştia că, mai devreme sau mai târziu, Clara avea să îi ceară să examineze tăbliţele găsite.

Nu găsi niciuna care să-i atragă atenţia şi începu să le alinieze cu grijă pentru ca muncitorii să le ducă în tabără unde, în ultimele zile, aşezau într-un container unele dintre piesele pe care Picot nu le luase cu el.

Se gândi ce bine le prinsese întoarcerea lui Ante Plaskic. Ahmed Husseini o sunase pe Clara ca să o anunţe că, în ultimul moment, croatul hotărâse să rămână în Irak şi să se întoarcă la Safran, neţinând seama de opinia lui Picot, care spusese plin de

supărare că nu-l mai interesează de soarta lui.

Ante Plaskic îl convinsese pe Ahmed să-i înlesnească întoarcerea la Safran, în ciuda faptului că acesta din urmă îl asigurase că doamna Clara Tannenberg nu avea să rămână mai mult de o săptămână. Insistă atât de mult, încât, în pofida haosului ce domnea la Bagdad, reuşi să vină înapoi cu un elicopter militar. De când se întorsese, nu încetase să muncească, ajutând-o pe Clara în strădania ei de a săpa în continuare.

— Câte tăbliţe sunt? îl întrebă Clara pe Gian Maria, făcându-l să tresară, căci era concentrat la clasificarea tăbliţelor sub privirea atentă a lui Ante Plaskic.

— Vai, ce m-ai speriat! exclamă Gian Maria.

— Merită osteneala? insistă Clara.

— Nu ştiu, unele sunt resturi de tranzacţii comerciale, altele par rugăciuni, dar n-am avut timp să le examinez cu atenţie. În orice caz, mâine le vom introduce în container, pentru că presupun că vei dori să le duci la Bagdad.

— Da, dar aş vrea să faci un efort şi… te rog, să le examinezi cu atenţie, în cazul în care…

— Clara! încă mai crezi că vei găsi tăbliţele pe care le căuta bunicul tău?

— Sunt aici! Trebuie să fie aici! îi răspunse Clara, iritată.

— În regulă, nu te supăra. Măcar fii realistă: aproape că n-au mai rămas muncitori. Ayed face tot ce poate, dar oamenii sunt pregătiţi de plecare. Îi cheamă armata, iar alţii… mă rog, ştii ce se întâmplă, preferă să se îngrijească de casele lor. Parc-au mirosit că vine războiul.

— Mai avem două zile, Gian Maria, numai două. Peste două zile, Ahmed ne va scoate de aici. Ministerul consideră încheiate săpăturile.

Ante Plaskic asista în tăcere la conversaţia dintre Gian Maria şi Clara. De fapt, nu spunea niciodată nimic, doar stătea acolo.

De când bunicul ei fusese asasinat, Clara era prea nervoasă şi tulburată ca să mai fie preocupată şi de altcineva decât de propria persoană sau de altceva decât de dorinţa ei de a găsi tăbliţele lui Şamas. Aşa că o interesa prea puţin faptul că

informaticianul croat se întorsese, nici măcar nu-şi pusese întrebări în legătură cu motivele prezenţei sale acolo. Îl primise cu indiferenţă; în realitate, n-avea nevoie de el absolut deloc.

Relaţia ei cu Gian Maria era diferită. Ajunsese să simtă afecţiune pentru preot, genul de afecţiune pe care îl ai faţă de un copil. Gian Maria era mereu în preajma ei, dispus să o ajute, iar ea îi mulţumea fără cuvinte.

Trecuseră doar câteva zile de când plecaseră Picot şi echipa de arheologi, dar Clarei i se părea o veşnicie. Acolo unde înainte era tabăra mereu în plină zarvă, acum nu mai era nimic, cu excepţia depozitelor goale şi a unei linişti permanente. Timpul se oprise din nou în locul acela pierdut din sudul Irakului.

Rămăseseră doar câţiva muncitori, dat fiind că armata mobilizase aproape toţi bărbaţii. Cei care rămăseseră o priveau altfel, sau cel puţin aşa i se părea Clarei, convinsă că dispariţia bunicului ei atrăsese după sine o scădere a consideraţiei pe care i-o purtau oamenii aceia.

Doar datorită prezenţei lui Ayed Sahadi se păstra cât de cât ordinea, iar muncitorii continuau să lucreze aproape fără odihnă.

Clara ştia că invazia avea să înceapă pe 20 martie şi că trebuia să fie afară din Irak cel mai târziu pe 19, dar simţea că o reţine ceva pe acel pământ plin de praf şi de forţa timpul, conştientă totuşi că, dacă ar rămâne, ar putea muri. Avioanele de luptă nu făceau distincţie între prieteni şi duşmani, între trădători şi devotaţi.

Ceasul arăta ora cinci dimineaţa când o trezi soneria telefonului mobil. Auzind vocea agitată a lui Ahmed, se sperie.

— Clara…

— Dumnezeule, Ahmed! Ce se întâmplă?

— Clara, trebuie să vii imediat.

— Este… este vreo noutate?

— Sunt îngrijorat.

— Eşti depăşit de situaţie.

— Indiferent cum aş fi eu, tu n-ar trebui să întinzi atâta coarda. Aseară am vorbit cu Picot, este foarte încântat.

— Unde este?

— La Paris.

— La Paris? oftă Clara.

— Spune că a început să se agite cu organizarea expoziţiei şi vrea să ştie dacă până la urmă vei merge şi tu.

— Unde să merg?

— Nu ştiu, presupun că acolo unde o vor organiza, nu l-am întrebat.

— Dar tu, Ahmed, mergi?

— Vreau să te însoţesc, răspunse Ahmed cu prudenţă.

Ştia că Ministerul de Interne înregistra toate convorbirile şi că, după asasinarea lui Alfred Tannenberg, ordonase o anchetă amănunţită. În anturajul lui Saddam, oamenii fuseseră întotdeauna obsedaţi de trădare, de aceea se credea că asasinul lui Tannenberg aparţinea cercului de apropiaţi ai bătrânului.

— E ora cinci dimineaţa, dacă nu mai ai nimic să-mi spui…

— Ba da, că trebuie să vii, azi e 17 martie…

— Ştiu, o să rămân până pe 19, azi am găsit o altă încăpere şi mai multe zeci de tăbliţe.

— Nu, Clara, nu mai poţi rămâne. Trebuie să fii la Bagdad, la tine acasă. Armata va mobiliza toţi bărbaţii, aproape că nu mai ai muncitori care să te ajute.

— Încă două zile, Ahmed.

— Nu, Clara, nu. Trimit elicopterul azi…

— Azi nu plec, Ahmed, aşteaptă măcar până mâine.

— Atunci, mâine, în zori.

* * *

Gian Maria nu dormise toată noaptea. Rămăsese treaz ca să clasifice în continuare ultimele tăbliţe găsite, înainte ca muncitorii să le ambaleze ca să le depoziteze în containerul pe care aveau să îl ia cu ei la Bagdad.

Îl dureau ochii de cât de mult îşi aţintise privirea asupra semnelor neclare imprimate în lut. Încă mai avea de examinat câteva tăbliţe, când luă una dintre ele la întâmplare. Preotul sări în sus şi fu cât pe-aci să scape tăbliţa din mână şi să o facă bucăţele. În partea superioară a tăbliţei, apărea numele lui Şamas. Simţi că pulsul i-o ia razna şi începu să citească,

trecându-şi degetul peste liniile regulate ale semnelor cuneiforme.

— „La început, a făcut Dumnezeu cerul şi pământul. Şi pământul era fără chip, şi pustiu şi întuneric era deasupra adâncului, iar Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor. Şi a zis Dumnezeu: «Să fie lumină!» şi s-a făcut lumină. Şi a văzut Dumnezeu că lumina este bună şi a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric. Şi a numit Dumnezeu lumina ziuă şi întunericul l-a numit noapte. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua întâia."{67}

Ochii preotului se umplură de lacrimi. Era profund emoţionat şi simţea nevoia imperioasă să cadă în genunchi şi să-l mulţumească lui Dumnezeu.

Îmbrăţişă acea bucată de lut plină de semnele desenate cu peste trei mii de ani în urmă de un scrib care susţinea că Patriarhul Avraam îi dictase istoria Creaţiei pentru ca oamenii să afle Adevărul.

Tăbliţa aceea de lut aduna cuvintele lui Avraam inspirate de Dumnezeu şi care, multe secole mai târziu, aveau să fie strânse în cartea prin excelenţă care este Biblia.

Gian Maria reuşi cu greu să citească mai departe, atât de mare era emoţia pe care o simţea.

— „Şi a zis Dumnezeu: «Să fie o tărie în mijlocul apelor, care să despartă apele de ape». Şi a făcut Dumnezeu tăria cerului şi a despărţit apele care sunt dedesubtul tăriei de apele care sunt deasupra tăriei. Şi s-a făcut aşa. Şi a numit Dumnezeu tăria cer; şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua a doua…"{68}

Continuă să citească fără să-şi dea seama că o făcea cu voce tare. Se simţea aproape de Dumnezeu, aşa cum nu se simţise niciodată. Şi ştiu că, în afară de tăbliţa aceea, în vraful care încă mai rămăsese de clasificat, avea să găsească şi altele cu semnătura lui Şamas.

Începu să caute, nerăbdător, îndreptându-şi atenţia în partea de sus a tăbliţelor, acolo unde scribii îşi puneau numele. Mai întâi, găsi o porţiune de tăbliţă, apoi altele, şi aşa reuşi să pună alături cioburi şi tăbliţe întregi, opt în total, opt bucăţi de lut cu numele lui Şamas.

Preotul se ruga, râdea, plângea, într-atât de diverse erau emoţiile care puneau stăpânire pe el pe măsură ce găsea tăbliţele de lut în acel morman descoperit în urmă cu nişte ore.

Ştia că trebuia să o anunţe pe Clara, dar simţea nevoia să savureze în singurătate momentul acela, atât de încărcat de spiritualitate pentru el. Aceea era o minune, îşi spunea el, şi Îi mulţumea lui Dumnezeu că îl alesese pe el să fie cel care să găsească lutul ars în care erau întipărite urmele divine.

Încerca să descifreze semnele întipărite cu grijă de condeiul lui Şamas şi se întreba la cine ar fi putut fi acel scrib, de ce îl cunoştea pe Patriarhul Avraam şi cum ajunsese acesta să-i povestească istoria Creaţiei.

Îşi punea întrebări, de asemenea, în legătură cu ciudatul parcurs al acelui om ale cărui prime tăbliţe fuseseră scrise la Haran, căci acolo găsise bunicul Clarei cele două tăbliţe care povesteau că Patriarhul Avraam avea să-i relateze Geneza. Şi, cu toate acestea, acelaşi Şamas îşi lăsase urma şi la Safran, în templul din apropiere de Ur, unde găsiseră resturi de tăbliţe cu dispoziţii legale, comunicate oficiale, liste de plante, poeme…

Pe unele dintre ele apărea numele lui Şamas, pe altele, numele altor scribi.

Încăperea unde apăruseră ultimele resturi de tăbliţe nu era extraordinară. Mai degrabă mică, fără nicio decoraţiune, doar scobiturile în pereţi unde odinioară vor fi fost rafturile pe care scribii aşezau tăbliţele. Dar Clara spusese că aceea părea camera unui bărbat, din pricina dimensiunilor reduse şi pentru că tăbliţele găsite nu erau unele obişnuite. Acolo găsiră doar fragmente de poeme, ceea ce dovedea că aceea nu era o dependinţă oficială a templului, ci poate locul de lucru al lui *um-mi-a,* învăţătorul.

Gian Maria se gândi la întorsătura pe care o luase viaţa lui în ultimele luni. Lăsase în urmă siguranţa zidurilor de la Vatican, rutina confortabilă împărtăşită cu alţi preoţi, liniştea spirituală…

Nu-şi mai amintea când dormise ultima dată buştean, pentru că înainte de a fi părăsit Roma în căutarea Clarei, toate nopţile lui fuseseră bântuite de teamă. Teama că nu avea să fie în stare

să oprească mâna dispusă să săvârşească o crimă.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi, în vreme ce citea cuvintele care îl purtau în clipa când Dumnezeu crease omul.

— „Şi a zis Dumnezeu: «Să facem om, după chipul nostru şi după asemănarea noastră, care să aibă stăpânire peste peştii mării, şi peste păsările cerului, şi peste dobitoace, şi peste tot pământul, şi peste toate jivinele care se târăsc pe pământ». Şi a făcut Dumnezeu pe om, după chipul său, după chipul lui Dumnezeu l-a făcut, bărbat şi femeie i-a făcut. Şi i-a binecuvântat pe ei Dumnezeu şi le-a zis lor Dumnezeu: «Fiţi roditori şi vă înmulţiţi, şi umpleţi pământul şi supuneţi-l, şi stăpâniţi peste peştii mării, şi peste păsările cerului, şi peste toate vietăţile care se mişcă pe pământ». Şi a zis Dumnezeu: «Iată, vă dau vouă toate ierburile care au sământă în ele, de pe toată faţa pământului, şi toţi pomii care au roade cu sământă în ele. Acestea să fie hrana voastră».”{69}

* * *

Lumina se strecura pe fereastră când Gian Maria îşi dădu seama că Ante Plaskic îl observa. Nu simţise prezenţa croatului, atât era de absorbit de lectura tăbliţelor.

— Ante, nici nu-ţi închipui ce am găsit!

— Spune-mi, răspunse sec croatul.

— Bunicul Clarei avea dreptate, el a crezut întotdeauna că Patriarhul Avraam ne-a lăsat moştenire istoria Creaţiei, şi iat-o aici, tăbliţele există, priveşte-le…

Croatul se apropie de Gian Maria şi luă una dintre tăbliţe. I se părea de necrezut ca oamenii să poată ucide pentru bucata aceea de lut, dar aşa era, iar el trebuia să o facă, dacă cineva ar încerca să-l împiedice să pună mâna pe ele.

— Câte sunt? întrebă Ante.

— Opt, am găsit opt. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a dat această şansă, răspunse vesel preotul.

— Trebuie să le împachetăm bine ca să nu sufere nicio stricăciune; dacă vrei, te ajut, se oferi croatul.

— Nu, nu, mai întâi, trebuie s-o anunţăm pe Clara. Ştiu că nimic nu poate compensa pentru ea pierderea bunicului ei, dar cel puţin îi va fi împlinit visul. Asta e un miracol!

În momentul acela, Ayed Sahadi intră în depozit şi îi privi de sus până jos pe cei doi bărbaţi.

— Ce se întâmplă? îi întrebă el, pe un ton bănuitor.

— Ayed, avem tăbliţele! exclamă Gian Maria, bucuros ca un copil.

— Tăbliţele? Care tăbliţe? întrebă Ayed.

— Biblia de Lut! Domnul Tannenberg avea dreptate. Clara avea dreptate. Patriarhul Avraam i-a explicat unui scrib concepţia lui despre originea lumii. Este o descoperire revoluţionară, o mare descoperire în istoria omenirii, îl lămuri Gian Maria, din ce în ce mai emoţionat.

Şeful de echipă se apropie de masa unde erau aliniate cele opt tăbliţe, trei dintre ele reconstituite, pentru că erau sparte în bucăţi. Bucăţi aşezate de Gian Maria ca să le facă lizibile. Acolo nu se puteau restaura, acest lucru trebuiau să-l facă experţii, şi Gian Maria visa ca doamna Clara Tannenberg să-i permită să ducă tăbliţele la Roma ca să fie examinate de oameni de ştiinţă de la Vatican şi chiar să le reconstituie cu tehnicile foarte avansate de care dispuneau.

Aceea era cea mai importantă noapte din viaţa lui, se gândi Gian Maria, care se ruga în continuare, fără să înceteze, din acest motiv, să stea de vorbă cu Ayed Sahadi şi cu Ante Plaskic.

Şeful de echipă îi ceru lui Gian Maria să meargă acasă la Clara. Nu voia să-l lase pe croat singur cu tăbliţele. Preotul acceptă fără să crâcnească şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre casa Clarei. O găsi deja îmbrăcată şi bând o ceaşcă de ceai cu Fatima.

— Văd că te-ai trezit cu noaptea în cap, îi spuse ea în chip de salut.

— Clara, Biblia de Lut există, reuşi el să spună emoţionat.

— Bineînţeles că există! Sunt sigură de asta, la urma urmei, deţin două tăbliţe care o dovedesc.

— O avem, avem Biblia de Lut, am găsit-o.

Clara îl privi uimită, fără să reuşească să-l înţeleagă. Gian Maria spunea mereu lucruri care o descumpăneau.

— Erau acolo, în încăperea aceea pe care aţi descoperit-o ieri. Sunt opt, opt tăbliţe lungi de douăzeci de centimetri.

Sunt… sunt Biblia de Lut!

Clara Tannenberg se ridicase în picioare, cuprinsă de o agitaţie necontrolată.

— Dar ce spui? Unde sunt? Spune-mi ce am găsit!

Gian Maria o apucă de mână şi o trase după el. Ieşiră din casă şi o luară la fugă spre depozit, în vreme ce preotul îi povestea cele întâmplate în timpul nopţii.

Ayed Sahadi şi Ante Plaskic lăsau să se vadă tensiunea momentului. Cei doi bărbaţi se măsurau din priviri, dar Clara nu le dădu atenţie. Se îndreptă spre masa unde erau aşezate cele opt tăbliţe.

Luă una dintre ele căutând numele scribului şi simţi un val de emoţie când văzu în partea de sus semnele cuneiforme alcătuind numele lui Şamas. Începu apoi să citească în linişte acele semne, având forma unor cuie, întipărite în lut cu peste trei mii de ani în urmă.

Nu îşi putu stăpâni lacrimile, şi Gian Maria se molipsi de la emoţia Clarei. Plângeau şi râdeau în acelaşi timp, cercetând întruna tăbliţele, pipăindu-le ca să fie siguri că într-adevăr se aflau acolo şi că nu erau rodul imaginaţiei.

Le înveliră apoi cu grijă, şi Clara insistă să le aibă în preajmă.

— O să le pun în aceeaşi ladă cu celelalte, nu vreau să mă despart de ele nicio clipă.

— Ar trebui să le punem sub pază, sugeră Ayed Sahadi.

— Ayed, mă ţii sub pază douăzeci şi patru de ore pe zi, aşa că, dacă tăbliţele vor fi cu mine, vor fi în siguranţă.

Ayed Sahadi ridică din umeri. N-avea chef să se certe cu femeia aceea încăpăţânată de care dorea să scape cât mai curând posibil. Dacă nu i-ar fi cerut Colonelul să o apere chiar cu propria viaţă, ar fi plecat, lăsând-o în voia sorţii.

— Când plecăm de aici? întrebă Ante Plaskic.

— De abia ai ajuns şi vrei deja să pleci, îi răspunse Clara.

— Ei bine, m-am gândit că puteam încă să vă fiu de folos, de aceea m-am întors, se scuză croatul.

— Vreau ca muncitorii să încerce să degajeze încă puţin zona în care am găsit tăbliţele. Poate că o să plecăm poimâine.

— Nu, o să plecăm azi după-amiază. Tocmai l-am sunat pe Colonel şi ne trimite un elicopter ca să ne întoarcem la Bagdad chiar azi după-amiază.

— Dar nu putem pleca acum! Trebuie să mai căutăm! strigă Clara disperată.

— Dumneavoastră ştiţi că nu puteţi rămâne mai mult timp, că trebuie să plecaţi! Nu vă forţaţi norocul şi nu puneţi în primejdie viaţa celorlalţi! îi strigă, la rândul său, Ayed Sahadi, spre uimirea Clarei.

— Să nu ţipaţi la mine! protestă Clara.

— N-am ţipat la dumneavoastră, şi, dacă am făcut-o… Bine, eu am ordinele mele şi le voi duce la îndeplinire. Pregătiţi-vă, plecăm azi după-amiază!

38

Bărbatul moţăia în liniştea biroului său. Tocmai se încheiase o lungă reuniune şi hotărâse să se odihnească puţin, câteva minute, aşa că îi spusese secretarului său să nu-i facă nicio legătură telefonică şi să nu îl deranjeze până când nu avea să-l anunţe el.

Ţârâitul telefonului îl smulse din gândurile în care era cufundat. Deschise ochii enervat. O să îi dea afară pe toţi pentru că îndrăzniseră să-l deranjeze. Nu suporta ca ordinele lui să nu fie duse la îndeplinire întocmai. Ţârâitul se auzi din nou, şi vocea temătoare a secretarului său rupse tăcerea.

— Domnule Wagner, este urgent…

Se ridică de pe canapea şi se aşeză în spatele biroului. Apăsă butonul care îl punea în legătură cu secretariatul.

Zbieră mai curând decât întrebă de ce era deranjat.

— Este domnul Brown, domnule, preşedintele fundaţiei Lumea Antică. Zice că e foarte urgent, că trebuie să vă spună ceva ce nu suferă amânare.

George Wagner ridică telefonul, dispus să-l trimită la dracu' pe omul pe care îl manipulase ca pe o marionetă în ultimii patruzeci de ani.

— Vorbeşte, îi spuse el lui Robert Brown.

— Nu ştii ce s-a întâmplat! Au găsit-o! Există! strigă Brown.

— Dar ce spui? Vorbeşte şi nu mai îndruga tâmpenii!

Robert Brown îşi înghiţi saliva, încercând să se liniştească. În vreme ce Ralph Barry, lângă el, bău un pahar de whisky dintr-o singură înghiţitură.

— Biblia de Lut… există… au găsit-o! Opt tăbliţe cu Geneza, semnate de Şamas… reuşi să spună Robert Brown.

George Wagner strânse braţele fotoliului, străduindu-se să nu lase să se simtă nicio emoţie.

— Despre ce vorbeşti? insistă el.

— Tocmai am primit o comunicare anunţându-mă că ieri, la Safran, în Irak, au descoperit o altă încăpere a templului. Se pare că e vorba despre o încăpere mică, cum ar fi cea a unui scrib. Au găsit câteva zeci de tăbliţe, şi nu şi-au dat seama până acum câteva ore că între ele se află Biblia de Lut. Sunt opt tăbliţe, trei dintre ele, în stare foarte proastă, vor trebui să fie reconstituite, dar nu e nicio îndoială că fac parte din Biblia de Lut, conchise Robert Brown.

George Wagner se simţi tulburat. În urmă cu câteva zile, Alfred Tannenberg murise asasinat, şi acum apărea Biblia de Lut… Destinul îşi bătuse joc de prietenul său, refuzându-i ceea ce dorise mai mult pe lume, ceea ce, de fapt, fusese raţiunea existenţei sale.

— Unde sunt tăbliţele? întrebă el.

— La Safran. Mă rog, s-ar putea ca la ora asta să fie deja la Bagdad. Urmau să o ia de-acolo pe Clara la Bagdad. Omul nostru e cu ea şi, de îndată ce poate, va pune mâna pe tăbliţe, deşi situaţia e foarte delicată.

— Vreau să pună imediat mâna pe tăbliţe. De îndată ce le va avea, îl vom scoate de acolo. Sună-l pe Paul Dukais, spune-i că e o prioritate, că, înainte de orice, chiar şi de restul operaţiunii, trebuie să se ocupe de obţinerea tăbliţelor.

— Dar… încă n-a reuşit să vorbească nimic cu omul nostru, prietenii noştri au fost cei care mi-au trimis mesajul, comentă Robert Brown.

— Nu cumva s-or fi înşelat? întrebă neîncrezător George Wagner.

— Nu, nu e nicio greşeală, te asigur. Biblia de Lut există.

— Ce ştim de Ahmed Husseini?

— Are aceleaşi instrucţiuni ca omul nostru: să pună mâna pe tăbliţe. Nu-ţi face griji, le obţinem noi, răspunse Brown.

— Ba da, îmi fac griji, dar fireşte că o să le obţinem, sau, dacă nu, o să dau ordin să vi se taie capul.

Robert Brown rămase tăcut câteva clipe. Ştia că George Wagner nu ameninţa în van.

— O să-l sun chiar acum pe Paul Dukais… îl asigură el.

— Sună-l!

— Şi dacă ea…? Mă rog, dacă ea se opune…?

— Clara este un grăunte de nisip în vieţile noastre, veni imediat răspunsul.

* * *

Colonelul tocmai sosise la Casa Galbenă şi simţea prezenţa lui Alfred Tannenberg în biroul acela în care se afla acum, stând de vorbă cu Clara.

Ahmed Husseini asista nervos la întrevedere, temându-se de reacţia soţiei sale.

— Draga mea copilă, cel mai bine ar fi să-mi predai tăbliţele. Eu le voi scoate din Irak, şi voi face în aşa fel încât să fie depozitate într-un loc sigur.

— Dar tocmai mi-ai spus că trebuie să ies chiar mâine din Irak… De ce nu le pot lua cu mine?

Militarul era prea îngrijorat de situaţie ca să mai facă paradă, cu această ocazie, de calităţile sale diplomatice.

— Clara, bunicul tău avea nişte asociaţi, şi ştii ce o să se întâmple când o să înceapă războiul… Aşa că nu fi încăpăţânată şi uşurează-ne munca!

— Aceste tăbliţe n-au nicio legătură cu afacerile bunicului meu. Sunt ale mele, ale nimănui altcuiva.

— Asociaţii bunicului tău nu sunt de aceeaşi părere. Predă-le, şi îţi vei primi partea când va sosi momentul.

— Nu, nu sunt de vânzare, nu vor fi niciodată, răspunse Clara, pe un ton sfidător.

— Te rog, nu face ca lucrurile să fie dificile! o imploră Ahmed.

— Nu, nu fac asta, refuz doar să mă las jefuită. Bunicul meu mi-a explicat în amănunt în ce constau afacerile lui şi m-a asigurat că aceste tăbliţe, adică Biblia de Lut, sunt ale mele, aşa că nu fac parte din operaţiune.

Colonelul se ridică în picioare şi se apropie de Clara. Aceasta citi în ochii bărbatului că era dispus să facă orice numai să pună mâna pe tăbliţe. Un fior îi străbătu şira spinării. Îl privi pe Ahmed, dar în ochii soţului ei nu vedea decât nelinişte şi resemnare. Unde era bărbatul de care se îndrăgostise? Îşi dădu seama că trebuie să câştige timp sau, altminteri, putea pierde

tot, chiar şi viaţa.

— Dacă vi le dau, îmi promiteţi că nu veţi face nimic până când nu vorbesc cu asociaţii bunicului meu? întrebă ea, schimbându-şi registrul vocii.

— Bineînţeles, bineînţeles… Asociaţii bunicului tău sunt nişte domni rezonabili. Nu vor să-ţi aducă prejudicii. E o idee bună să discuţi acest lucru cu ei. Dar acum nu mă face să pierd timpul! Ştii că mai sunt doar două zile până când vom fi atacaţi şi că trebuie să plecăm de aici, atât tu, cât şi noi. Mie mi-e mai greu să scap, dar voi reuşi. Aşa că nu mă face să întârzii!

— Bine, o să vă dau tăbliţele mâine…

— Nu, nu mâine, acum. Le vreau acum, Clara.

Clara înţelese că nu putea face altceva decât să i le predea. Colonelul nu avea să plece fără ele.

— De acord, răspunse ea pe un ton fără vlagă, aşteptaţi-mă aici.

Ieşi din birou şi urcă scara din două în două trepte până în camera ei. Fatima încă mai desfăcea bagajele.

— Du-te în camera ta şi adu-mi haine de-ale tale, plecăm! îi porunci ea bătrânei servitoare.

— Dar unde? Ce se întâmplă? întrebă femeia, alarmată.

— Vor să-mi ia Biblia de Lut. Trebuie să fugim chiar acum. Nu-ţi pot cere să mă însoţeşti, pentru că, dacă mă prind, ne vor ucide… Dar măcar grăbeşte-te şi adu-mi hainele tale!

— Şi Gian Maria şi celălalt bărbat, Ante Plaskic? I-am dus în camerele de oaspeţi… Ei te pot ajuta… o să-i anunţ…

— Nu! Fă ce ţi-am spus! Repede!

Clara scoase o geantă şi o umplu cu haine luate la întâmplare. Vârî înăuntru şi săculeţul în care păstra tăbliţele. Se temea să nu ajungă bucăţi, dar îşi asuma riscul. Orice, numai să nu le predea Colonelului. Dacă o făcea, nu avea să le mai vadă niciodată.

Fatima se întoarse în grabă cu îmbrăcămintea pe care i-o ceruse Clara. Într-un minut, Clara îşi puse peste îmbrăcămintea pe care o purta o tunică neagră şi, în plus, îşi acoperi capul cu un văl negru care îi ajungea până aproape la picioare.

— Vii? o întrebă ea pe Fatima.

— Da, n-o să te las, răspunse femeia, înspăimântată.

Ayed Sahadi era pe casa scării, aşteptându-le pe cele două femei. Colonelul îi ordonase să supravegheze scara, şi el se postase pe palier, de unde putea vedea uşa de la camera Clarei.

Fatima îşi stăpâni un ţipăt de frică văzându-l pe omul Colonelului rezemat de perete şi fumând una dintre inconfundabilele lui ţigări de foi egiptene.

Clara îşi aţinti ochii asupra lui Ayed Sahadi, măsurându-l şi chibzuind la posibila lui reacţie.

— Ce faci aici? îl întrebă ea, pe un ton mânios.

— M-a trimis Colonelul, răspunse el, ridicând din umeri.

— Colonelul n-are încredere în mine, afirmă Clara.

— Credeţi că are motive? o întrebă pe un ton batjocoritor bărbatul care fusese umbra ei în ultimele luni.

— Vrea Biblia de Lut, răspunse Clara.

— O vor asociaţii bunicului dumneavoastră, face parte din operaţiune, răspunse Ayed Sahadi.

— Nu, nu face parte. Tu ştii mai bine decât oricine cât am muncit ca să le găsim. Tăbliţele acelea nu sunt doar o comoară arheologică, sunt visul bunicului meu.

— Nu vă creaţi probleme: dacă nu le predaţi, o să vă fie luate cu forţa, aşa că mai bine acţionaţi inteligent.

— Cât vrei ca să mă ajuţi?

Propunerea Clarei îl surprinse. Nu se aştepta ca ea să încerce să-l mituiască, pentru că ştia că a-l trăda pe Colonel era acelaşi lucru cu a-şi semna sentinţa la moarte.

— Viaţa mea nu are preţ, răspunse el, serios.

— Chiar şi viaţa ta are un preţ. Spune-mi cât vrei ca să mă ajuţi să ies de aici.

— Din casa asta?

— Din Irak,

— Dispuneţi de un paşaport egiptean, puteţi pleca oricând doriţi. De altfel, aveţi o autorizaţie din partea Colonelului.

— Nu-mi serveşte la nimic autorizaţia aceea dacă nu-i predau tăbliţele. Două sute cincizeci de mii de dolari sunt de ajuns?

Lăcomia se oglindi în zâmbetul nervos al lui Ayed Sahadi.

Omul simţea curgându-i prin vene ispita banului, chiar dacă ştia că a-i accepta era un act de trădare.

— Eu voi câştiga bani în orice caz, lucrez pentru Colonel de multă vreme şi cunosc regulile afacerii.

— Atunci, cunoşti legile cererii şi ale ofertei. Eu trebuie să ies din Irak, şi dumneata mă poţi ajuta să plec. Cât vrei? Stabileşte suma, eu o voi plăti.

— Puteţi să-mi plătiţi o jumătate de milion de dolari?

— Îţi pot plăti o jumătate de milion de dolari în Egipt sau în Elveţia, oriunde, în afară de Irak, aici n-am banii ăştia.

— Şi cum ştiu că o să mi-i plătiţi?

— Pentru că, dacă n-o voi face, dumneata m-ai putea ucide sau m-ai preda Colonelului, ceea ce ar fi acelaşi lucru.

— Pot să vă predau chiar şi acum.

— Atunci, fă-o sau acceptă-mi propunerea, dar nu mai pierde timpul!

Nu avu timp să răspundă. Zgomotul uşii care se deschidea le atrase şi lui, şi Clarei atenţia. Gian Maria tocmai ieşea din camera de oaspeţi şi aştepta privindu-i.

— Dar ce se întâmplă? întrebă el, neînţelegând de ce purta Clara îmbrăcăminte de şiită, ca Fatima.

— E simplu: Colonelul vrea Biblia de Lut, şi eu nu vreau să i-o dau, aşa că îi propun lui Ayed Sahadi să mă ajute să fug.

Gian Maria îi privi uimit, fără să reuşească să înţeleagă semnificaţia vorbelor Clarei.

Rămaseră tăcuţi preţ de câteva secunde, schimbând priviri, până când Ayed Sahadi schiţă o grimasă şi le făcu semn să intre în camera lui Gian Maria. Odată ajunşi acolo, începu să se plimbe nervos prin odaie, meditând la cum să obţină jumătatea de milion de dolari fără să-şi pună viaţa în joc. Ajunse la concluzia că toată povestea era ca un pariu la cazino: totul sau nimic. Dacă o ajuta pe Clara, îşi putea pierde viaţa sau putea câştiga mai mulţi bani decât visase vreodată.

— Dacă ne găseşte, o să ne omoare, şopti Ayed Sahadi.

— Da, aşa e, răspunse Clara.

— Dumneavoastră cunoaşteţi casa asta mai bine decât mine şi ştiţi că sunt soldaţi care o păzesc.

— Pot ieşi ca şi cum aş fi Fatima, nimeni nu mă va băga în seamă.

— Atunci, aşa să faceţi: mergeţi la bucătărie, luaţi un coş şi ieşiţi prin poarta din spate, ca şi cum aţi merge la cumpărături. Fatima trebuie să rămână în camera ei, iar dumneavoastră, Gian Maria, într-a dumneavoastră.

— Dar unde va merge Clara? întrebă Gian Maria, înspăimântat.

— Cred că singurul loc unde aţi putea fi în siguranţă, cel puţin pentru câteva ore, este hotelul Palestina, răspunse Ayed Sahadi.

— Sunteţi nebun! Hotelul e plin de jurnalişti şi mulţi o cunosc pe Clara, spuse Gian Maria, din ce în ce mai speriat.

— De aceea trebuie să găsească pe cineva în care poate să aibă încredere. Poate jurnalista aceea care se avea atât de bine cu profesorul Picot. Cereţi-i să vă ascundă până când voi putea veni să vă caut. Dar să nu ieşiţi din cameră.

— Crezi că pot avea încredere în ea? îl întrebă Clara.

— Cred că ei îi place profesorul Picot, iar lui nu i-ar plăcea să ştie că aţi păţit ceva pentru că n-aţi fost ajutată. Asta ar crea probleme între ei. Aşa că, deşi nu-i sunteţi prea simpatică jurnalistei, vă va ajuta.

— Măi să fie, ce mai psiholog eşti dumneata! răspunse acră Clara.

— Să nu mai pierdem timpul, plecaţi! Ascundeţi-vă faţa! Fatima o să vă ajute să vă puneţi vălul aşa cum îl poartă femeile şiite. Şi lăsaţi geanta aia atât de mare pe care o duceţi în mână. Va trebui să ascundeţi tăbliţele în altă parte. Căutaţi ceva mai mic…

— Dar nu încap… protestă Clara.

— Avem un cărucior de cumpărături, îşi aminti Fatima. Poate că încap acolo.

— Bună idee! exclamă Clara.

— Vin cu tine, afirmă Gian Maria.

— Nici să nu vă treacă prin minte! Vreţi să fim ucişi cu toţii? Plecaţi odată! Voi doi, faceţi ce v-am spus. Peste puţin timp, aici va fi un infern. Colonelul o să vrea să vă interogheze, şi cel

mai rău o să fie de tine, Fatima…

— Ea vine cu mine, afirmă Clara.

— Nu, nu poate pleca. Avem o singură şansă, n-o irosiţi. Acum totul depinde de Fatima. Colonelul va porunci să fie torturată, convins fiind că ea ştie unde aţi putut fugi. Dacă vorbeşte, vom fi cu toţii morţi… numai dacă nu cumva…

— Nu cumva ce? întrebă Gian Maria.

— Numai dacă nu cumva i-am face să creadă că ori Clara a plecat fără să-i spună nimic, ori că a răpit-o cineva şi că a luat şi tăbliţele… spuse Ayed Sahadi, gândind cu voce tare.

— Dar soldaţii o să spună că au văzut ieşind o femeie, pe care o vor lua drept Fatima, aşa că povestea cu răpirea nu se susţine, comentă Clara, descurajată.

— Atunci, să jucăm totul pe o singură carte! încercaţi să ieşiţi amândouă, dacă soldaţii nu vă vor opri… Îndreptaţi-vă spre hotelul Palestina, o să ne întâlnim acolo. Şi dumneavoastră, Gian Maria, închideţi-vă în cameră, prefaceţi-vă că dormiţi. Unde este croatul? vru să ştie Ayed Sahadi.

— Într-o cameră de la parter, aproape de uşa care dă în garaj, îl informă Fatima.

— Mai bine aşa. Să sperăm că nu-şi dă seama de nimic.

Cele două femei se strecurară tiptil spre bucătărie. Se străduiau să nu facă zgomot şi aproape că nu îndrăzneau să respire. Gian Maria, peste măsură de agitat, se refugie în camera lui, căzu în genunchi şi începu să se roage cerându-l lui Dumnezeu să îi ajute. Doar Dumnezeu îi putea salva, o ştia foarte bine.

Clara goli conţinutul genţii în căruciorul de cumpărături, aşezând tăbliţele cât putu mai bine ca să nu sufere nicio stricăciune. O îmbrăţişă pe Fatima, simţind în momentul acela că o iubea ca pe mama ei, pe care abia avusese timp să o cunoască.

Deschiseră uşa de la bucătărie care dădea în grădina din spate şi ieşiră cu un pas hotărât şi liniştit spre poarta din faţă. Părea că nimeni nu le băgase de seamă. Când ieşiră în stradă, Clara îi şopti Fatimei să nu grăbească pasul, ci să meargă liniştită, la fel ca de obicei. Mergeau în tăcere, lăsând în urmă

Casa Galbenă.

Ayed Sahadi îşi aprindea altă ţigară, când Ahmed Husseini apăru la picioarele scării întrebându-l nervos de Clara.

— Nu m-am mişcat de aici, aşa că o fi în camera ei, răspunse Sahadi, trăgând fumul de ţigară.

Ahmed Husseini urcă scara cu pas iute, se apropie de camera care fusese şi a lui şi bătu în uşă ca să se anunţe. Nu răspunse nimeni.

— Clara, deschide-mi!

Se întoarse cu faţa spre locul unde stătea rezemat Ayed Sahadi şi îl întrebă din nou de Clara.

— V-am mai spus că nu m-am mişcat de aici de când m-a trimis Colonelul. Bineînţeles că n-am văzut-o ieşind, aşa că trebuie să fie acolo.

Ahmed Husseini deschise uşa şi intră în cameră. Fatima pusese flori într-o glastră aşezată pe o comodă. Mirosul florilor împreună cu parfumul Clarei impregnau încăperea, pricinuindu-i un val de nostalgie.

— Clara… şopti el, sperând ca soţia lui să apară dintre umbrele înserării care începeau să întunece odaia, dar era evident că ea nu era acolo.

Ieşi din cameră şi îl întrebă din nou pe Ayed Sahadi cu o expresie plină de tristeţe.

— Dar unde este soţia mea?

— Nu e în cameră?

Ayed Sahadi se strădui să-i imprime vocii sale un ton alarmat.

— Nu, nu este, trebuie s-o fi văzut ieşind…

— Nu, nu, n-a ieşit, vă asigur, aici nu s-a clintit nici aerul, de când m-a trimis Colonelul să păzesc. Trebuie să fie acolo…

— Nu! Nu este! strigă Ahmed.

Ayed Sahadi se îndreptă spre cameră şi deschise uşa. Intră ca şi cum ar fi crezut că o va găsi pe Clara.

— Trebuie să-l anunţăm pe Colonel! spuse Ahmed Husseini.

— Aşteptaţi… poate că e altundeva în casă, răspunse Ayed Sahadi.

Fiecare căută în câte o parte a casei, fără să dea nici peste ea,

nici peste Fatima. Două dintre servitoarele care credeau că o văzuseră pe Fatima plecând cu cineva se gândiră că era vreo vară a acesteia, pentru că purta aceleaşi haine pe care le poartă şiitele.

Când intrară în camera de zi, Colonelul vorbea la telefonul mobil şi, după ton, nu era greu să-ţi dai seama că se certa cu cineva.

Văzându-i pe cei doi bărbaţi singuri, Colonelului nu îi fu greu să-şi imagineze că doamna Clara Tannenberg dispăruse.

— Unde este? îi întrebă el pe un ton rece ca gheaţa.

— Nu e în camera ei, răspunse Ahmed.

Colonelul îl întrebă direct pe Ayed Sahadi, şi, de data aceasta, din tonul vocii vădea neîncredere.

— Unde este?

— Nu ştiu. M-am postat pe casa scării şi am rămas acolo, până când a venit Ahmed. Aşadar, trebuie că a plecat înainte ca dumneavoastră să mă fi trimis. Eu nu m-am mişcat de acolo.

— Am căutat-o prin toată casa, spuse Ahmed, temându-se de reacţia Colonelului.

— Am fost nişte tâmpiţi! strigă Colonelul. E la fel de vicleană ca bunicul ei şi şi-a bătut joc de noi!

Ieşi din camera de zi, dând ordine soldaţilor care păzeau casa. Un minut mai târziu, cele două servitoare erau interogate. Unul dintre oamenii Colonelului îl scoase din camera lui pe Gian Maria şi, aproape împingându-l, îl duse până în camera de zi, unde se afla deja Ante Plaskic răspunzând la întrebările Colonelului.

— Tu ai ajutat-o să fugă! zbieră militarul.

— Vă asigur că n-am făcut-o, îi răspunse croatul, fără să pară că îi era frică.

— Ba da, tu ai făcut-o, şi vei mărturisi! Şi tu la fel, strigă Colonelul, adresându-i-se lui Gian Maria.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gian Maria, cerându-l lui Dumnezeu să-i ierte minciuna.

— Unde este Clara Tannenberg? Sigur ştii! Ea nu făcea un pas fără tine! Spune-mi unde este!

— Dar… dar… eu… eu nu ştiu… Clara… Clara…

Gian Maria se simţea depăşit de situaţie.

Unul dintre soldaţi se apropie de Colonel şi îi şopti ceva cu voce scăzută. Cele două servitoare nu ştiau nimic. O văzuseră ieşind pe Fatima cu o altă femeie. Crezură că era vorba despre vreuna dintre rudele ei. Duceau cu ele căruciorul de cumpărături, şi ele nu bănuiseră nimic.

— Aşadar, s-a îmbrăcat ca femeile şiite… Trebuie să căutăm în casele rudelor Fatimei, ordonă Colonelul.

Gian Maria primi câteva lovituri de la unul dintre oamenii militarului. Preotul se gândi că nu avea să suporte interogatoriul şi îşi puse toată nădejdea în Dumnezeu, cerându-I să-i dea putere ca să n-o trădeze pe Clara. N-o trădă, însă pierduse doi dinţi şi îi curgea sânge din ureche când soldatul termină cu el.

Nici Ante Plaskic nu era într-o stare mai bună după ce trecu prin mâinile anchetatorului său. Norocul, se gândi croatul, era de partea lui, pentru că ar fi fost normal ca bărbatul acela să-l fi făcut bucăţele, dar se mulţumise doar să-l lovească.

— Ăştia nu ştiu nimic, afirmă Ayed Sahadi.

— Şi tu de unde ştii? îl întrebă Colonelul.

— Pentru că, dacă a fugit, cum se pare, n-a spus nimănui. Ea ne cunoaşte, ştie că avem metodele noastre ca să-i facem să vorbească pe toţi, aşadar, nu putea să rişte să se încreadă în nimeni.

Colonelul se gândi la vorbele lui Ayed Sahadi, însuşindu-şi-le. Omul lui de încredere avea dreptate. Clara ştia că el i-ar fi interogat pe toţi cei din casă şi că, dacă era nevoie, ar fi dat ordin să fie ucişi, aşa că nu-şi putea permite luxul de a-şi încredinţa planurile nimănui.

— Ai dreptate, Ayed, ai dreptate… Bine, lăsaţi-i în pace pe ăştia doi! Vreau ca oamenii să supravegheze casa, porunci el. Mergem la Cartierul General să începem vânătoarea. Tânăra Tannenberg va plăti scump că m-a sfidat.

— Colonele, mai sunt doar două zile, n-ar trebui s-o lăsăm deocamdată în pace pe Clara? spuse Ahmed Husseini, făcând un efort să pară liniştit faţă de militar.

— Vrei s-o salvezi? Atunci, să nici nu-ţi treacă prin cap! N-o

să las pe nimeni să-şi bată joc de mine!

— Peste două zile, americanii şi englezii vor începe să bombardeze Irakul. Se presupune că avem o treabă de făcut. Mike Fernández m-a sunat azi-dimineaţă. Este îngrijorat, chiar foarte. Se teme că dispariţia lui Tannenberg va îngreuna operaţiunea, adăugă Ahmed Husseini.

— Bereta aia Verde e mereu îngrijorată. Noi o să ne facem treaba noastră, el să şi-o facă pe a lui, răspunse Colonelul.

— Domnule, insist că soţia mea Clara n-ar trebui să fie o prioritate. Operaţiunea este mai importantă. Misiunea noastră e dificilă, oamenii noştri trebuie să înceapă să acţioneze în momentul în care vor începe bombardamentele. N-ar trebui să ne abatem atenţia din pricina Clarei. Nu poate merge foarte departe…

— Ascultă, Ahmed, eu mă pot ocupa şi de Clara, şi de operaţiune, se pare că tu nu eşti în stare să stăpâneşti o femeie. Prietenii noştri de la Washington vor Biblia de Lut, e partea cea mai importantă a operaţiunii, aşa că o s-o aibă. Vreau să te văd peste o jumătate de oră la mine în birou. Sună-l pe nepotul meu să vină şi el.

Când Colonelul plecă, Ahmed Husseini încercă să îl ajute pe Gian Maria să se aşeze în fotoliu. Îi ceru apoi unei servitoare să-i caute în dulăpiorul de farmacie ceva cu care să-i îngrijească rănile.

Ante Plaskic era încă pe jos, nemişcat, aşa că Husseini încercă să-l ajute şi pe el să se ridice în picioare, dar croatul era într-o stare încă şi mai proastă decât Gian Maria şi de-abia se putea mişca, aşa că îl lăsă pe jos.

Cei doi soldaţi care rămăseseră în încăpere priveau netulburaţi, fără să facă nimic pentru a-l ajuta. Erau aceiaşi soldaţi care tocmai îi interogaseră pe preot şi pe croat, şi le era indiferent dacă aceştia trăiau sau mureau; ei îşi făceau treaba, adică se supuneau orbeşte ordinelor Colonelului.

Ayed Sahadi preluă controlul situaţiei şi le ordonă celor doi oameni să cerceteze din nou casa şi să se asigure că toate porţile spre exterior erau păzite, aşa cum poruncise Colonelul.

— Gian Maria, unde este Clara? întrebă Ahmed.

— Nu ştiu, răspunse preotul în şoaptă.

— Ea are încredere în dumneavoastră, insistă Ahmed.

— Da, dar nu ştiu unde este, n-am văzut-o de când am ajuns acasă la ea. Eu… şi eu aş vrea s-o întâlnesc. Sunt îngrijorat de ceea ce ar putea păţi. Colonelul… este un om cumplit.

Ahmed Husseini ridică din umeri cu o expresie obosită. O senzaţie de greaţă îi strângea stomacul.

— Nu vreau să i se întâmple nimic Clarei. Dacă dumneavoastră ştiţi unde este, spuneţi-mi, ca s-o pot ajuta. E soţia mea…

— Nu ştiu unde este, mă tem pentru ea, răspunse preotul, căutând privirea lui Ayed Sahadi, care tocmai îl ridica de pe jos pe Ante Plaskic şi îl întindea pe canapea.

— Trebuie să plec, Colonelul mă aşteaptă la el în birou, şi pe dumneavoastră, Ayed, de asemenea. Aşa că nu mai putem rămâne aici mult timp. Servitoarele vă vor ajuta. Plecaţi, plecaţi cât mai curând. Dacă puteţi, plecaţi chiar azi din Irak. Voi suna la mine la birou să vină cineva să vă aducă o autorizaţie care să vă permită să ocoliţi punctele de control, în cazul în care vă hotărâţi să plecaţi de aici pe şosea. Dar eu, în locul dumneavoastră, m-aş strădui să o pornesc la drum cât mai degrabă.

Gian Maria încuviinţă spusele lui Ahmed Husseini. Abia se putea mişca, dar ştia că trebuia să o facă.

— Voi merge la hotelul Palestina, reuşi el să spună.

— La Palestina? De ce? vru să ştie Ahmed.

— Pentru că acolo sunt majoritatea străinilor şi vreau să aflu cum să plec de aici: dacă pot merge cu cineva, dacă pot fi ajutat…

— Pot să încerc să vă găsesc o maşină până la graniţa cu Iordania, dar nu sunt sigur că voi reuşi, în împrejurările date, afirmă Ahmed.

— Dacă nu e altă soluţie, vă voi cere ajutorul, dar, dacă ar fi posibil, n-aş vrea să fiu nevoit să recurg la dumneavoastră. Cred că nu trebuie să-l întărâtăm pe Colonel.

— Mergeţi la hotelul Palestina, acolo vă veţi simţi mai bine decât aici, şi urmaţi sfatul domnului Husseini: plecaţi cât mai

curând din Irak, spuse Ayed Sahadi pe un ton sentenţios, schimbând cu Gian Maria o privire plină de subînţelesuri, care nu-i scăpă lui Ante Plaskic.

Înainte de a pleca, Sahadi se apropie de preot şi îi atrase atenţia cu voce joasă:

— Nu-i spuneţi omului ăstuia unde se află Clara. N-am încredere în el, nu este ceea ce pare.

Gian Maria nici măcar nu răspunse. Apoi, când Ahmed Husseini şi Ayed Sahadi plecară, se făcu linişte în toată casa. Doar din grădină venea ecoul unor cuvinte schimbate între soldaţi.

Zăboviră mai mult de o jumătate de oră până să se poată mişca, în vreme ce servitoarele încercau să-i ajute. Dar, fiind nervoase din pricina situaţiei, nu ştiau ce să facă.

Ante Plaskic le ceru să aducă ceva pentru calmarea durerilor, în vreme ce îşi ştergea de pe faţă urmele de sânge. Mai dură ceva până să fie în stare să se ridice şi chiar să rostească o vorbă.

* * *

Clara şi Fatima intrară grăbite în hotelul Palestina, înainte să le întrebe cineva unde merg. Din fericire, la intrare era o oarecare agitaţie, căci un grup de jurnalişti descărcau dintr-un jeep echipament de televiziune, în vreme ce alţii veneau grăbiţi să le dea o mână de ajutor.

La recepţie, li se spuse că Miranda era în cameră, la 501, şi că aveau să o anunţe imediat. Clara aşteptă ca recepţionerul să o audă pe Miranda la celălalt capăt al firului şi ceru să vorbească direct cu ea, în ciuda faptului că bărbatul insista ca ea să-şi spună numele ca să i-l transmită clientei sale.

— Bună, Miranda, sunt o prietenă a profesorului Picot, ne-am cunoscut la Safran. Pot urca să vă văd?

Miranda recunoscu vocea Clarei. Se miră că femeia nu îi spusese deschis cine este şi că folosise artificiul de a-l menţiona pe Picot, dar o invită să urce.

Două minute mai târziu, când deschise uşa camerei, dădu cu ochii de două femei şiite, acoperite în negru din cap până în picioare. Le invită să intre şi, după ce închise uşa, rămase în

expectativă.

— Vă mulţumesc, ne-aţi salvat viaţa, îi spuse Clara, scoţându-şi vălul de pe faţă şi indicându-i Fatimei printr-un gest să se aşeze pe singurul scaun care părea să existe în încăpere.

— Ştiam că sunteţi dumneavoastră, v-am recunoscut vocea. Dar ce se întâmplă?

— Trebuie să plec din Irak, am găsit Biblia de Lut şi vor să mi-o ia.

— Biblia de Lut! Aşadar, există? Dumnezeule, lui Yves n-o să-i vină să creadă!

Clarei nu-i trecu neobservat faptul că Miranda se referea la Picot pe numele mic. Ayed Sahadi fusese în stare să vadă că între jurnalistă şi Picot era ceva mai mult decât o simpatie obişnuită; aşadar, aceasta avea să o ajute, ca să-i facă o favoare lui Picot.

— Mă veţi ajuta?

— Cum anume?

— V-am spus deja, trebuie să plec de aici.

— Mai întâi, povestiţi-mi ce s-a întâmplat şi cine vrea să vă ia Biblia de Lut. O aveţi aici? Mi-o puteţi arăta?

Clara vârî mâna în căruciorul de cumpărături şi scoase cu grijă un pachet învelit în mai multe rânduri de pânză. Îl aşeză pe patul Mirandei şi începu să-l desfacă, până scoase la iveală opt tăbliţe de lut.

Într-un alt pachet mai mic avea cele două tăbliţe pe care bunicul ei le găsise la Haran.

Miranda rămase extaziată în faţa acelor bucăţi de lut imprimate cu semne de neînţeles pentru ea. Tăbliţele acelea erau asemenea celor dinaintea cărora se extaziase de atâtea ori la Muzeul Luvru, unde tatăl ei o ducea când era mică şi îi spunea că oamenii învăţaseră să scrie pe lut.

Cu o voce calmă, Clara începu să citească textul de pe tăbliţe, şi Miranda fu dintr-odată copleşită de emoţie.

— Cum le-aţi găsit? întrebă ea.

— A fost Gian Maria… Mă rog, de fapt, am găsit în templu o altă încăpere şi mai multe zeci de tăbliţe, unele sparte. Gian Maria a început să le clasifice şi a descoperit că printre tăbliţe

erau acestea.

— Cine vrea să vi le ia? vru să ştie jurnalista.

— Toţi, soţul meu, oamenii lui Saddam, Colonelul… Ei cred că aparţin Irakului, răspunse ea în chip de scuză.

— Şi este adevărat, aparţin Irakului, fu răspunsul serios al Mirandei.

— Credeţi că în această situaţie ţara mea este capabilă să conserve tăbliţele? Credeţi că lui Saddam îi pasă câtuşi de puţin de ele? Dumneavoastră ştiţi la fel de bine ca mine că va fi război, aşa că ultima grijă a guvernanţilor noştri este arheologia.

Miranda nu părea foarte convinsă de explicaţia Clarei, intuia că mai era ceva în plus.

— Sunaţi-l pe Picot… îi sugeră ea.

— Toate convorbirile sunt interceptate. Dacă-l sun şi îi spun ce am găsit, voi fi localizată şi vom rămâne fără Biblia de Lut.

— Dar dumneavoastră ce anume doriţi…?

— Să le scot din Irak şi să le arăt lumii, minţi Clara, să facă parte din expoziţia pe care o pregăteşte profesorul Picot. Ştiţi că soţul meu a obţinut o autorizaţie pentru ca unele dintre piesele găsite la Safran să fie scoase din Irak. Eu vreau ca în această expoziţie să se afle şi Biblia de Lut, vreau ca lumea să cunoască de acum încolo cea mai mare descoperire arheologică din ultimii cincizeci de ani. Biblia de Lut va declanşa revizuirea multor teorii istorice şi arheologice. Va însemna, de asemenea, şi un mare impact printre creştini, căci este dovada evidentă a existenţei Patriarhului Avraam şi a faptului că tot ce ştim despre Geneză, aşa cum a apărut în Biblia găsită în Templul de la Ierusalim pe vremea regelui Josias{70}, i-o datorăm lui.

Cele două femei se priviră în tăcere. Nu aveau încredere una în cealaltă, poate pentru că între ele era o rivalitate, de care nici măcar nu erau conştiente, din pricina lui Yves Picot. Dar Clara mai ştia că, pentru jurnalistă, ea era o protejată a regimului lui Saddam şi, ca atare, nu era o persoană demnă de încredere, oricât de mult ar fi fost Miranda împotriva războiului.

— Nu înţeleg de ce nu vi se permite să scoateţi aceste tăbliţe.

La urma urmei, soţul dumneavoastră a obţinut autorizaţiile pentru a scoate peste douăzeci de piese dintre cele găsite în templu, în afară de nu ştiu câte altele.

— Aceste tăbliţe au o valoare religioasă de primă importanţă, ca să nu mai vorbesc de valoarea istorică şi arheologică. Dumneavoastră nu înţelegeţi, dar nu sunt nişte tăbliţe oarecare, este Biblia, prima Biblie scrisă de om, inspirată de Dumnezeu Patriarhului Avraam. Credeţi că regimul va permite ca ele să iasă din Irak? Sunt o piesă fundamentală, pot însemna chiar o monedă de schimb, în cazul în care situaţia ar deveni gravă pentru Saddam… Vă rog, ajutaţi-mă!

— Îmi cereţi să scot aceste tăbliţe din Irak?

— Da… şi pe mine… nu ştiu…

— Şi Gian Maria?

— E în Casa Galbenă, a rămas acolo cu Ante Plaskic.

— De ce? De ce nu sunt şi ei aici?

— Pentru că a trebuit să fug. M-a ajutat Ayed Sahadi, dar, dacă află cineva, va fi ucis, ca şi noi. Gian Maria mi se va alătura, dacă îi va fi cu putinţă.

— Şi croatul?

— El nu ştie nimic, nu i-am spus nimic.

— De ce?

— Nu ştiu, eu… eu am încredere doar în Gian Maria.

— Şi şeful de echipă?

— Mă va ajuta pentru bani, pentru mulţi bani, dar şi el m-ar putea preda, dacă îi oferă cineva mai mult.

— Şi soţul dumneavoastră?

— Soţul meu nu ştie că sunt aici, nu cred că m-ar denunţa, dar nici nu vreau să risc, nici să-l fac pe el să rişte. Ne vom despărţi, sunt luni de zile de când fiecare şi-a ales propriul drum.

— Dar eu nu pot face nimic, protestă Miranda.

— Puteţi să mă lăsaţi să rămân aici cu Fatima. Nimeni n-o să ne caute în camera dumneavoastră. N-o să vă deranjăm, o să dormim pe jos. Ayed Sahadi a promis să vină să ne caute, şi dacă nu vine… mă rog, o să născocim atunci ceva.

— O să fiţi căutate aici.

— Nu, nimeni n-o să-şi închipuie că am rămas la Bagdad, o să creadă că am fugit spre una din graniţe: cum sunt cu Fatima, ne vor căuta în zona de graniţă cu Iranul, pentru că acolo este familia Fatimei.

Miranda îşi aprinse o ţigară şi se apropie de fereastră. Avea nevoie să se gândească. Ştia că femeia aceea nu-i spunea tot adevărul, dar observa că într-adevăr era speriată, iar Fatima, şi mai tare. Era ceva care nu se potrivea, şi instinctul îi spunea că, dacă ar ajuta-o, ar putea intra într-o mare încurcătură. În plus, nu era de acord ca ea să scoată Biblia de Lut din Irak. Tăbliţele acelea erau patrimoniu al irakienilor şi trebuiau să iasă din ţară doar cu permisiunea poporului irakian. Era adevărat că ţara se afla în prag de război, că toate ştirile indicau că preşedintele Bush urma să dea ordin în orice clipă să se înceapă bombardamentele, dar încă mai erau speranţe, încă se mai ducea o bătălie în Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite, unde ţări atât de puternice precum Rusia, Franţa şi Germania se opuneau oricărei acţiuni armate.

Clara era conştientă de ezitările jurnalistei, şi i-o luă înainte, dându-i o soluţie.

— Permiteţi-ne măcar să stăm aici până când va sosi Ayed Sahadi. După aceea, o să plecăm, n-o să vă punem în nicio situaţie neplăcută. Acum, noaptea, şi cu interdicţia de circulaţie, vom fi arestate.

— Aş vrea să ştiu ce aţi făcut pentru ca prietenul dumneavoastră Saddam să vrea să vă aresteze, întrebă Miranda.

— N-am făcut nimic, sincer. Dacă reuşesc să ies din Irak, veţi putea constata că nu v-am mințit, dat fiind că voi prezenta această descoperire întregii lumi, împreună cu profesorul Picot.

— Rămâneţi în noaptea asta, nu e mult spaţiu, dar presupun că ne putem descurca. O să mai vorbim mâine, acum trebuie să plec, colegii mei mă aşteaptă.

Când Miranda închise uşa camerei, Clara simţi un val de uşurare. Reuşise să înfrângă rezistenţa jurnalistei, dar era conştientă de faptul că aceasta încă nu se hotărâse până când avea să o ajute. Dar era sigură că nu ar fi denunţat-o, şi ăsta era singurul lucru de care avea nevoie până când Ayed Sahadi lua

legătura cu ea sau venea să o caute.

* * *

În biroul Colonelului, la Cartierul General al Serviciilor Secrete, activitatea era mai intensă decât de obicei. Militarul ţipa prin telefon la cineva, în vreme ce un soldat intra şi ieşea încontinuu, lăsând pe masa Colonelului hârtii şi documente, pe care un alt soldat le lua imediat şi le aranja în dosare pentru clasificare, introducându-le apoi în nişte pungi negre de plastic.

Ahmed Husseini dădea pe gât un pahar de whisky, iar Ayed Sahadi fuma una dintre ţigările lui de foi aromatizate, aşteptând amândoi ca domnul Colonel să încheie convorbirea telefonică.

Când în sfârşit termină de vorbit, cei doi bărbaţi rămaseră în continuare în expectativă.

— Nu vor să mă lase să plec, la palat se preferă ca eu să rămân aici, la Bagdad. I-am spus aghiotantului preşedintelui că sunt soldat şi că vreau să mă încorporez în unitatea mea, care e la Basra, şi, în trecere, să evaluez personal situaţia de la graniţa cu Kuwaitul. Nu ştiu dacă mi se va permite să o fac, le explică el, fără să-şi ascundă nemulţumirea.

— Ar trebui să fiţi la graniţă poimâine. Mike Fernández vă aşteaptă la punctul stabilit, ca să vă scoată din Irak şi să vă ducă până în Egipt. La Cairo, trebuie să stabiliţi legătura cu Haydar Annasir, ştiţi de-acum că este unul dintre creierele organizaţiei lui Tannenberg. El vă va da documentele şi banii necesari ca să trăiţi liniştit tot restul vieţii cu noua dumneavoastră identitate, îi explică Ahmed Husseini pe un ton plictisit.

— Ştiu, ştiu… O să-mi explici acum ce trebuie să fac? Dacă nu plecăm de aici înainte de 20, ar fi posibil să n-o mai putem face niciodată, se plânse Colonelul.

— Eu trebuie să rămân, replică Ahmed.

— Este obligaţia ta! Trebuie să coordonezi operaţiunea, dar ţie yankeii n-o să-ţi facă nimic, prietenii lui Tannenberg au garantat acest lucru, răspunse Colonelul.

— Cine ştie ce o să se întâmple? se plânse Ahmed.

— Nimic! N-o să se întâmple nimic! Tu o să fii scos de aici, şi

Ayed, de asemenea. O să rămână cu tine, vă veţi îngriji amândoi ca operaţiunea să nu întâmpine probleme. Oamenii lui Tannenberg sunt pregătiţi, nu poţi da greş. Dacă te văd slab, se va duce totul de râpă. Tannenberg nu mai este, aşa că au nevoie să se încreadă în cineva. Tu eşti soţul nepoatei lui, eşti capul familiei, acţionează ca atare!

Tonul Colonelului era plin de furie.

— Unde o fi Clara? se întrebă Ahmed cu voce tare.

— O căutăm peste tot. Am dat ordin de alertă specială în toate punctele de trecere a frontierelor. Dar trebuie să fim prudenţi, ca să nu atragem atenţia la palat, spuse Ayed Sahadi.

— Soţia ta e foarte isteaţă, Ahmed, dar nu într-atât încât să nu fim în stare s-o găsim, declară Colonelul.

— Dacă sunteţi de acord, Colonele, putem trece din nou în revistă toate amănuntele operaţiunii. Trebuie să mă văd cu unii dintre oameni, în cazul în care ar trebui să le dau noi instrucţiuni… interveni Ayed Sahadi.

— Să ne punem pe treabă, răspunse Colonelul.

* * *

În timpul cinei, Miranda nu era atentă la conversaţia celorlalţi. Se gândea întruna la Clara. Era tentată să-l sune pe Picot la Paris sau pe Marta Gómez, ca să-i întrebe ce trebuia să facă, dar, dacă telefoanele erau ascultate, singurul lucru pe care l-ar obţine ar fi arestarea Clarei şi chiar şi a ei, pentru că o ascunsese.

— Te simţi rău?

— Nu, nu, sunt doar obosită.

Cameramanul de la televiziunea franceză ridică din umeri la răspunsul Mirandei. Era evident că femeia nu acordase atenţie conversaţiei din timpul cinei, iar fruntea ei încruntată era un semn vădit că o preocupa ceva.

— Bine, o să-ţi spun ce i-a zis Lauren Bacall lui Humphrey Bogart: Dacă ai nevoie de mine, fluieră…

— Îţi mulţumesc, Jean, dar mă simt bine. Treaba asta e istovitoare, suntem de prea multă vreme aici aşteptând ca americanii să se hotărască să înceapă războiul. Sunt deja sătulă.

— Păi, ar fi mai bine să te înarmezi cu răbdare, dacă nu

cumva vrei să pleci, răspunse francezul.

— Nu, nu vreau să plec, dar aproape că vreau să se întâmple odată ceva, chiar şi să înceapă războiul.

— Ca de obicei, eşti incorectă din punct de vedere politic, spuse o englezoaică pe care o mai întâlnise şi în alte conflicte armate.

— Ştiu, Margaret, ştiu, dar toţi sunteţi la fel de sătui ca mine, şi pun pariu pe ce vreţi că şi voi vă doriţi să se întâmple ceva.

Conversaţia ţinu până la miezul nopţii, aşa că prelungiră cina cu nişte pahare generoase băute într-un local discret, situat în apropierea străzii Baladiya.

Când se întoarse la hotel, Miranda refuză să mai bea un ultim pahar şi se îndreptă spre camera ei, nerăbdătoare să afle dacă Clara se mai afla încă acolo.

Deschise uşa cu grijă, şi le găsi pe cele două femei pe jos, ghemuite lângă perete, acoperite cu o cuvertură. Atât Clara, cât şi Fatima dormeau adânc, şi văzu pe chipurile lor oglindit un amestec de oboseală şi deznădejde.

Se dezbrăcă încet şi ezită dacă să le spună sau nu să împartă patul cu ea. Se gândi apoi că n-ar servi la nimic să le trezească, fiindcă patul era îngust şi n-ar fi încăput toate trei.

* * *

— Unde este Clara?

Gian Maria se aştepta ca Ante Plaskic să-i pună întrebarea şi era pregătit să mintă.

— Nu ştiu, măcar de-aş şti unde o pot găsi! Mă tem pentru ea.

— Ea n-ar fi plecat fără să-şi ia la revedere de la dumneavoastră, insistă croatul.

— Credeţi că, dacă aş şti unde este, nu v-aş spune? Le-aş fi spus-o acelor oameni care ne-au bătut… eu… eu nu sunt obişnuit cu violenţa, şi, dacă aş fi ştiut…

— N-aţi fi spus, sunt sigur, i-o reteză Ante Plaskic.

— Măi să fie, ştiţi cam multe!

— Da, ştiu ce e în stare să facă un bărbat.

— Eu sunt preot.

— Ştiu şi ce e în stare să facă un preot. În timpul războiului,

preotul de la mine din sat îi ajuta pe oameni. Într-o zi, a venit o patrulă de paramilitari să caute un bărbat, pe un şef al miliţiilor noastre. Îl ascunsese în biserică, dar n-a spus. L-au torturat în faţa întregului sat, smulgându-i pielea fâşii, fâşii, dar tot n-a spus. Sacrificiul lui n-a folosit la nimic: l-au găsit pe bărbat şi l-au ucis, după ce au ras satul de pe faţa pământului.

Gian Maria nu-şi putea ascunde impresia pe care i-o pricinuise relatarea croatului şi, făcând un efort, se apropie de el şi îi puse mâna pe umăr.

— Nu caut compasiune, îi răspunse Ante Plaskic.

— Toţi avem nevoie de milă şi de compasiune, răspunse preotul.

— Eu, nu.

Se făcuse deja noapte şi amândoi păreau să-şi fi revenit, destul cât să încerce să plece din Casa Galbenă. Cele două servitoare îi ajutaseră să-şi pună în ordine puţinele lucruri pe care le aveau. Una dintre ele le spuse că are un văr care locuia în apropiere şi care, dacă îi plăteau bine, ar putea să-i ducă cu maşina până la hotelul Palestina. Acceptară şi, în momentul acela, aşteptau ca femeia să revină cu vărul ei.

— De ce n-aveţi încredere în mine? întrebă croatul.

— Ce vă face să spuneţi că n-am încredere în dumneavoastră?

— Nimeni n-are încredere în mine. Nu trebuie să fii foarte ager la minte ca să-ţi dai seama că la Safran eu eram în plus. Se străduiau cât puteau să mă evite.

— Dacă ar fi fost aşa, profesorul Picot nu v-ar fi acceptat în echipă, şi Clara n-ar fi consimţit să rămâneţi.

— Dar eu sunt atât de neînsemnat, încât, cu toată neplăcerea pe care le-o pricinuiam, nici nu mă băgau în seamă. Dacă le-aş fi dispărut de sub ochi, ar fi încetat să se mai gândească la mine. De fapt, îmi petreceam zilele închis în depozit.

— Nu vă autocompătimiţi!

— Vă înşelaţi, descriu o realitate. Nu mă plăceau, dar nici mie nu-mi păsa de ei.

— Şi, atunci, de ce aţi acceptat să munciţi?

— Pentru că asta era, o muncă, şi toţi trebuie să muncim.

În sfârşit, sosi servitoarea cu vărul ei, care îi ajută să urce în maşină. Nu dură mai mult de un sfert de oră ca să ajungă la hotelul Palestina, încă mai era lume în hol şi la bar. Recepţionerul începu să jure că nu mai are nicio cameră liberă. Doar după multe insistenţe şi după ce acceptă mai multe bancnote de dolari pe care i le înmânară în mod discret, consimţi să le arate două camere, despre care îi anunţă că erau în stare proastă, pentru că urmau să fie renovate, dar condiţiile nu se dovediseră prielnice.

Bărbatul de la recepţie avea dreptate. Camerele la care îi conduse n-aveau nevoie doar de o zugrăveală, iar mocheta cunoscuse vremuri mai bune; nici băile nu erau foarte curate.

— Va trebui să vă descurcaţi cu ce e aici. Mă duc chiar acum să vă aduc nişte pături.

Gian Maria vru să ştie dacă Miranda şi restul jurnaliştilor care fuseseră la Safran mai erau încă în hotel. Recepţionerul îl asigură că da.

— Bine, poate că mâine n-o să-l deranjeze pe vreunul dintre ei să împartă camera cu noi… spuse preotul pe un ton plin de speranţă.

* * *

Miranda dormea adânc, când insistenţa unor ciocănituri seci în uşă o readuse la realitate.

Se ridică dintr-o săritură şi, mergând spre uşă, se împiedică de Clara, care dormea dusă, la fel ca Fatima.

— Cine este? întrebă ea cu voce joasă, şi răspunsul o uimi.

— Gian Maria. Vă rog, deschideţi-mi, repede!

Preotul intră în cameră privind îndărăt, îngrijorat să nu-l fi urmărit cineva.

— Sunt aici? Slavă Domnului! spuse el, la vederea celor două trupuri ghemuite pe jos.

— Sper să fiţi în stare să-mi daţi o explicaţie despre ce se întâmplă, îi ceru jurnalista.

— Dacă va fi găsită, ar putea fi ucisă, fu răspunsul lui Gian Maria, arătând-o pe Clara care, în momentul acela, părea să se trezească din somnul adânc în care fusese cufundată.

— De ce? insistă Miranda.

— Pentru că a găsit Biblia de Lut şi vor să i-o ia, răspunse Gian Maria.

— Tăbliţele acelea nu sunt ale ei, aparţin irakienilor, aşa că nu sunt de acord cu dumneavoastră în această privinţă, replică Miranda.

— Nu ne veţi ajuta? întrebă Clara, acum complet trează.

— Dumneavoastră vreţi să vă însuşiţi ceva ce nu vă aparţine, aşadar, ăsta e un furt. Nu pot scuza pe nimeni care fură, chiar dacă suntem în prag de război.

— Biblia este a mea! răspunse Clara cu o voce plină de nelinişte.

— Biblia de Lut este a Irakului, chiar dacă dumneavoastră aţi găsit-o. Şi, pe deasupra, nu-mi spuneţi adevărul. Dumneavoastră şi domnul Alfred Tannenberg sunteţi două persoane de încredere ale regimului lui Saddam, aşa încât soţului dumneavoastră nu i-a fost deloc greu să obţină autorizaţiile şi toate binecuvântările regimului pentru ca profesorul Picot să poată scoate din Irak mare parte dintre piesele pe care le-aţi găsit la Safran. Atunci, de ce nu vi se dă permisiunea să scoateţi şi aceste tăbliţe? În regulă, ştiu de-acum că sunt o descoperire extraordinară, dar asta nu înseamnă că nu puteţi obţine autorizaţia de a le prezenta întregii lumi în expoziţia aceea pe care o pregăteşte Picot. Nu înţeleg nici de ce sunteţi urmărită şi, cu atât mai puţin, de ce o tânără apropiată regimului spune că viaţa ei este în pericol. Bineînţeles, numai dacă nu cumva vreţi să rămâneţi cu ceea ce nu vă aparţine, şi acest fapt vă transformă într-o hoaţă, aici şi în orice parte a lumii. Aşadar, aş dori ca mâine să vă găsiţi alt loc unde să vă ascundeţi. Nu vreau să am de-a face cu niciun furt şi mă îndoiesc că profesorul Picot ar aproba atitudinea dumneavoastră.

Cuvintele Mirandei căzură asupra Clarei ca o găleată cu apă rece. Fatima, care se trezise şi observa scena aşezată pe jos, îşi ascunse faţa în mâini.

— Şi Gian Maria… Mă uimeşte atitudinea dumneavoastră. Sunteţi preot, şi se pare că, pus în faţa unui furt, nu sunteţi deloc tulburat. Nu numai asta, dar chiar vreţi să-l ajutaţi pe hoţ,

în cazul ăsta, o hoaţă. Sincer, nu vă înţeleg, spuse Miranda în continuare.

Vorbele jurnalistei îl zdruncinară pe preot, care nu pusese în niciun moment la îndoială faptul că acele tăbliţe n-ar fi ale Clarei. După câteva clipe de perplexitate, îi răspunse Mirandei:

— Aveţi dreptate, sau, cel puţin, în parte. Dar… mă rog, cred că lucrurile nu sunt doar cum par, cum le descrieţi dumneavoastră. Priviţi-mi faţa, aprindeţi lumina!

Miranda aprinse lumina veiozei aşezate pe noptieră şi reuşi să vadă chipul lovit al preotului, precum şi mâna învineţită.

— Ce vi s-a întâmplat? întrebă ea, alarmată.

— Colonelul voia să ştie unde este Clara, răspunse preotul.

— Colonelul?

— Nu ştiu dacă aţi ajuns să-l cunoaşteţi la Safran. E un om foarte puternic, şi vrea tăbliţele, dar nu pentru Irak, le vrea ca să facă o afacere. Presupun că amica noastră, Clara, ne va putea explica, dar ce am auzit în Casa Galbenă a fost ceva despre nişte prieteni de la Washington şi despre faptul că războiul începe mâine, şi alte lucruri asemănătoare.

— Războiul începe mâine? Şi Colonelul ăla de unde ştie? Nu înţeleg nimic, spuse Miranda.

— E foarte greu de explicat. Vrea Biblia de Lut ca s-o vândă, de aceea mă urmăreşte, ca să mi-o ia. Eu n-o voi fura, vreau doar s-o fac cunoscută lumii şi s-o las într-un loc sigur până când se termină războiul şi mă pot întoarce în Irak, spuse Clara, care elaborase din mers această scuză pentru a alunga neîncrederea Mirandei.

— Cu alte cuvinte, avem de-a face cu un colonel corupt care vrea aceste tăbliţe… Bine, atunci denunţaţi-l şi predaţi-le autorităţilor! De pildă, anunţaţi-l pe soţul dumneavoastră, care, după câte ştiu, e directorul Departamentului de săpături arheologice, sau cam aşa ceva, nu?

— Nu pot, protestă Clara.

— Şi soţul dumneavoastră e corupt? Să fim serioşi!

— Credeţi ce doriţi. Înţeleg că nu vreţi să mă ajutaţi, aşa că eu şi Fatima vom pleca, dar permiteţi-ne să rămânem până când se face ziuă. Dacă ieşim acum în stradă, vom fi arestate. Ayed

Sahadi ne-a promis să ne scoată de aici, el a fost cel care ne-a sugerat să ne refugiem în hotelul ăsta. Dar nu vă faceţi griji, vom pleca de îndată ce se face ziuă, vă promit.

Miranda rămase privind-o pe Clara, neştiind ce să facă. Nu avea încredere în ea. De fapt, nu o plăcea. Instinctul îi spunea că femeia aceea nu era sinceră, că în spatele acelor cuvinte disperate se ascundea o înşelăciune.

— De îndată ce răsare soarele, veţi pleca, spuse Miranda pe un ton sentenţios.

— Vă rog, ajutaţi-l pe Gian Maria, îi ceru Clara cu o voce rugătoare.

— Nu, n-am nevoie de ajutor, nu vă faceţi griji, răspunse Gian Maria.

— Ba da, aveţi nevoie. Trebuie să plecaţi din Irak chiar mâine, înainte să înceapă bombardamentele. Nu ştim cât timp va dura războiul. Plecaţi; dacă rămâneţi aici, veţi fi ucis. Colonelul v-a permis să veniţi aici? vru să ştie Clara.

— Ne-a lăsat într-o baltă de sânge, după ce a dat ordin oamenilor săi să ne interogheze. Ayed Sahadi l-a convins că dumneavoastră îl cunoaşteţi bine şi că de aceea nu ne-aţi fi spus niciodată unde aveaţi de gând să fugiţi. Asta a părut să-l înduplece, şi ne-a lăsat acolo, în Casa Galbenă. Soţul dumneavoastră părea disperat. Chiar dacă este de partea Colonelului, cred că vrea să vă ajute.

— Ba nu, nu vrea să mă ajute, vrea Biblia de Lut.

— Ahmed nu e un om rău, Clara, îi răspunse Gian Maria.

— Faceţi-mi plăcerea şi plecaţi. Eu nu pot ieşi uşor de aici, pot să treacă zile sau chiar luni, dar dumneavoastră trebuie să plecaţi. Dacă veţi rămâne, nu veţi face decât să-mi sporiţi neliniştea, afirmă Clara.

— Foarte emoţionant! îi întrerupse Miranda. Dar sunteţi… Nu vă înţeleg, Gian Maria, nu înţeleg ce faceţi.

— Nu vă pot explica, nu ştiu cum să vă explic, dar vă asigur că acţionez aşa cum mă îndeamnă conştiinţa şi sunt convins că nu fac nimic rău. Eu… eu cred că doamna Clara nu va rămâne cu tăbliţele acelea, că într-o zi le va înapoia, ea ştie că nu sunt ale ei, dar în aceste împrejurări… Miranda, e atât de greu

uneori să dai răspunsuri…

— Până acum, nici dumneavoastră, nici doamna Tannenberg nu mi-aţi dat vreun răspuns, aşa că nu vreau să am nimic de-a face cu acest furt. În ceea ce priveşte faptul că mâine începe războiul, aveţi vreo certitudine?

— De fapt, va începe în ziua de 20, cu alte cuvinte, mâine mai e încă timp ca Gian Maria să iasă din Irak, afirmă Clara.

— Cum puteţi fi sigură că războiul va începe în ziua de 20? insistă jurnalista.

— A spus-o Colonelul…

— Dar, după câte ştiu eu, Colonelul ăla e din armata lui Saddam, nu din cea a Statelor Unite, aşa că mă îndoiesc că ştie data la care Bush va da ordinul de atac, numai dacă nu cumva…

— Pe ce lume trăiţi? o întrebă Clara cu amărăciune.

— Dar dumneavoastră?

— Într-o lume în care unii oameni hotărăsc asupra vieţii şi asupra morţii celorlalţi pentru interesele lor, ca să facă afaceri bune şi rentabile. Prin acest război, mulţi vor câştiga bani cu lopata, fu răspunsul mânios al Clarei.

— Singurul lucru pe care-l ştiu este că, dacă o să fie război, vor muri oameni, şi vor muri degeaba, spuse Miranda furioasă.

— Degeaba? Nu, nu vă lăsaţi înşelată, tocmai v-am spus: vor muri pentru că alţii vor avea de câştigat bani, mulţi bani, şi, în plus, îşi vor spori puterea, cea pe care o au acum şi cea pe care o vor avea în viitor. De aceea se duce acest război, de aceea s-au făcut toate războaiele. Nici dumneavoastră, nici eu nu le putem opri; de altfel, dacă n-ar fi ăsta, ar fi altul. Este istorie, istoria omenirii. Dacă înveţi ceva din arheologie este că majoritatea oraşelor pe care le-am recuperat de sub pământ au fost distruse într-un război sau au fost abandonate după un război. Sunt lucruri care nu pot fi schimbate.

Clara vorbea cu asprime, lăsând să se vadă că îi era milă de Miranda, care părea că nu înţelege realitatea care o înconjura.

— Ştiţi, eu şi dumneavoastră vom fi întotdeauna pe fronturi diferite: persoanele ca dumneavoastră sunt cele care pricinuiesc nenorocirea semenilor lor, răspunse jurnalista, fără să-şi

ascundă dispreţul pe care-l simţea faţă de Clara.

— Vă rog! Vă rog! încercă Gian Maria să intervină. Cearta asta e absurdă, suntem cu toţii nervoşi…

— Nervoşi? Aţi auzit ce spune doamna Tannenberg? Acestei femei nu-i pasă de nimeni şi de nimic, vrea doar să-şi îndeplinească dorinţele şi, bineînţeles, nu o interesează decât de ea însăşi. Mie mi se pare… mie mi se pare un monstru.

Afirmaţia Mirandei fu ca o zguduitură care îi lăsă pe toţi amuţiţi. Mai erau câteva ore până să răsară soarele, şi încordarea din încăpere începea să devină la fel de insuportabilă pentru toţi.

Clara n-o mai băgă în seamă pe Miranda şi se apropie de Gian Maria.

— Vei pleca aşa cum ţi-am cerut?

— Dar tu? Vreau să te ajut…

— Crezi că pot fugi prin Irak împreună cu un preot? Cât timp crezi că-i va trebui Colonelului ca să ne găsească? Am o singură şansă, şi n-o pot irosi din pricina ta.

— Eu nu vreau să ţi se întâmple nimic din vina mea, vreau să te ajut, protestă Gian Maria.

Câteva ciocănituri seci în uşă îi făcură să tresară, cufundându-i în linişte. Miranda le făcu semn să intre în baie, după care deschise uşa.

Ayed Sahadi părea nervos şi intră împingând-o, fără să spună niciun cuvânt până când uşa nu se închise.

— Unde sunt? întrebă el.

— Unde sunt cine?

— N-am timp de pierdut! Unde e Clara?

Împinse uşa de la baie şi zâmbi. Gian Maria, Clara şi Fatima erau lipiţi de perete. Pe chipul Fatimei se oglindea frica, pe cel al lui Gian Maria, îngrijorarea, iar pe cel al Clarei, sfidarea.

— Ieşiţi de acolo, plecăm, le porunci el Clarei şi Fatimei.

— Vreau să merg cu dumneavoastră, ceru Gian Maria.

— Aţi fi o piedică, spuse Clara.

— De ce nu-l ajutaţi să plece de aici? o întrebă Ayed pe Miranda.

— Dar cum? Spuneţi-mi, cum să-l scot de aici? Tocmai am

aflat că mâine începe războiul, aşa că ar fi curată sinucidere să încercăm să ajungem la graniţă.

Ayed Sahadi o privi pe Clara cu un reproş mut. De ce a trebuit să-i povestească jurnalistei că războiul era pe punctul de a începe?

— Atunci să rămână aici, americanii ştiu că ăsta e hotelul jurnaliştilor, aşa că n-o să vă bombardeze.

— Vreau să vă însoţesc, insistă Gian Maria.

— Nu cred că ne-aţi fi de folos… spuse Ayed, gândind cu voce tare.

— Gian Maria, nu poţi veni. Viaţa mea este în pericol, aşa că nu vei veni cu noi.

Afirmaţia Clarei părea să nu lase loc de comentarii, dar Ayed Sahadi continua să chibzuiască dacă era sau nu convenabil să profite de prezenţa preotului.

— Unde le veţi duce? întrebă Gian Maria.

— N-o să vă spun; dacă domnul Colonel hotărăşte să vă interogheze din nou, s-ar putea să nu mai fie atât de binevoitor ca ultima dată, răspunse Ayed.

— Dar, dacă va fi torturat, poate să spună că doamna Clara Tannenberg a plecat cu dumneavoastră, spuse Miranda.

— Dar nu ştie unde, aşa că plecăm. Acoperiţi-vă faţa şi urmaţi toate instrucţiunile mele! Pretutindeni sunt oameni din serviciile secrete, explică Ayed Sahadi.

— Şi cum o să ieşim? vru să ştie Clara.

— Într-un covor, de fapt, în două covoare. La intrarea de serviciu e un camion care aşteaptă să încarce nişte covoare. Aşa veţi ieşi din hotel. Vă veţi întâlni cu mine mai târziu. Acum mergem la ascensorul de serviciu.

Ieşiră din cameră, lăsându-i acolo pe Miranda şi pe Gian Maria. Jurnalista părea uşurată, în vreme ce preotul avea un aer deznădăjduit.

— Vreţi ceva de băut? i se adresă Miranda lui Gian Maria.

— Nu beau, răspunse acesta de abia şoptit.

— Nici eu, am câteva sticle pentru că ajută la cumpărarea bunăvoinţei. Dar, în noaptea asta, cred că voi lua o înghiţitură.

Căută un pahar şi deschise o sticlă pe care o păstra în dulap.

Îşi turnă două degete şi duse paharul la buze, simţind cum lichidul îi ardea gâtlejul şi, după câteva secunde, îi încălzea stomacul.

— Ce înseamnă Clara pentru dumneavoastră? îl întrebă ea deodată pe preot.

Gian Maria o privi, neştiind ce să răspundă. Nu-i putea spune adevărul.

— Nimic, nimic din ce v-aţi putea imagina. Am o obligaţie morală faţă de ea, asta e tot.

— O obligaţie morală? De ce?

— Pentru că sunt preot, de asta. Uneori, Dumnezeu ne pune în nişte situaţii la care nu ne-am fi putut gândi niciodată. Îmi pare rău că nu vă pot da alt răspuns.

Miranda acceptă explicaţia lui Gian Maria. Ştia că preotul nu o minte şi observa zbuciumul lăuntric care părea să-l facă să sufere.

— E adevărat că mâine începe războiul? îl întrebă ea.

— Aşa au spus Colonelul şi Ahmed.

— Azi e 19…

— Atunci, mâine vor începe să bombardeze.

— De unde ştiau?

— Nu am idee, au vorbit cu nişte persoane de la Washington, dar adevărul e că nu ştiu. Tocmai mâneam cea mai cruntă bătaie din viaţa mea.

— Da, acum văd. Şi unde este Ante Plaskic?

— În camera lui. Pe el au tăbărât şi mai tare, ne-a fost greu să ne punem pe picioare şi să ajungem până aici.

— Cine v-a adus?

— Vărul uneia dintre servitoarele Clarei.

— Şi acum ce vreţi să faceţi?

— Eu? Nu ştiu. Simt că… simt că sunt pe punctul de a suferi un colaps. Nu sunt în stare să plec din Irak fără să ştiu că doamna Clara Tannenberg este bine.

— Dar ea trebuie să se ascundă, nu va lua legătura cu dumneavoastră.

Câteva ciocănituri în uşă întrerupseră conversaţia. Miranda şi Gian Maria rămaseră liniştiţi, de parcă ar fi vrut să se asigure

că fusese doar o greşeală. Auziră din nou ciocăniturile şi o voce cerând insistent să se deschidă uşa.

Clara era palidă, Fatima tremura, iar Ayed Sahadi părea furios.

— E imposibil să ieşim de aici! Colonelul n-are încredere în nimeni, hotelul e înconjurat. Au percheziţionat camionul, şi soldaţii îl păzesc. Nu ne-au descoperit pentru că şoferul nu ştie nimic, cu excepţia faptului că trebuie să transporte o încărcătură. Ele trebuie să rămână aici.

— Aici? Nu, vă asigur că aici nu vor rămâne. Căutaţi alt loc, dar nu vor rămâne în camera mea, replică Miranda.

— Ieşiţi şi spuneţi-le soldaţilor să le aresteze, o provocă Ayed. Ori rămân aici până când le pot scoate, ori vor fi arestate.

— Nu pot rămâne în camera mea! strigă jurnalista.

— Să vină la mine, interveni Gian Maria.

— Aţi obţinut o cameră? La ce etaj? întrebă Ayed Sahadi.

— La patru. E o cameră oribilă, cu un singur pat, şi duşul nu funcţionează foarte bine, dar ne descurcăm.

— Şi Ante Plaskic? vru să ştie Clara.

— E la etajul întâi.

— Dar poate să vrea să vă vadă, n-ar fi de mirare să vină în camera dumneavoastră, spuse Ayed.

— S-ar putea, dar, dacă vine, n-o să-l las să intre.

— Şi personalul de la serviciul de curăţenie al hotelului? Ce vor spune când o să vadă în cameră două femei şiite care nu sunt înregistrate în hotel? întrebă Miranda.

— Ascultaţi la mine, situaţia este aşa cum este, aşadar, trebuie să improvizăm. Dacă dumneavoastră nu le lăsaţi să stea aici, vor merge în camera lui Gian Maria. Numai de n-ar da ordin Colonelul să fie percheziţionat hotelul! Acum, spuneţi-ne cum se ajunge la camera dumneavoastră.

Ieşiră din nou, urmaţi de Gian Maria. Miranda îşi turnă alte două degete de alcool, le bău dintr-o înghiţitură şi se culcă. Era epuizată, trebuia să doarmă, dar avea să-i fie greu. Se gândea încontinuu că în câteva ore începea războiul. De unde ştiau Clara şi Ayed?

O trezi soneria telefonului. Colegii ei o aşteptau să ia micul

dejun şi să iasă să filmeze pe străzile Bagdadului. Cincisprezece minute mai târziu, cu părul ud de la duş, era în hol.

Îşi petrecu restul zilei nervoasă, neştiind ce să facă: trebuia oare să le împărtăşească şi colegilor ei ceea ce ştia, şi anume, că războiul avea să înceapă peste câteva ore, sau trebuia să păstreze tăcerea?

Îl sună pe şeful ei de la Londra, şi acesta o asigură că circulau zvonuri insistente că războiul ar fi pe punctul de a începe. Când îl întrebă dacă avea să fie chiar în ziua aceea, el râse.

— Dacă aş şti, ce informaţie în exclusivitate ar mai fi! Suntem în 19, acum două zile preşedintele Bush i-a transmis lui Saddam un ultimatum. Ştii de-acum că toate ambasadele sunt în curs de evacuare şi că le recomandă compatrioţilor lor să plece, aşa că jocul de artificii poate începe în orice moment, dar nu ştiu când. Te voi suna, însă îmi închipui că o să mă suni mai întâi tu, de îndată ce vor începe să vă bombardeze.

Miranda nu încercă să obţină veşti despre Clara, şi nici despre Gian Maria. Ştia că sunt în hotel, cu un etaj mai jos faţă de unde stătea ea, şi era îngrijorată de ce li s-ar putea întâmpla, dar, în acelaşi timp, îşi spunea că nu voia să fie complice la un furt, căci asta era ceea ce voia Clara să săvârşească, furtul Bibliei de Lut.

În noaptea aceea, prelungi conversaţia cu ceilalţi colegi ai ei, sigură că zgomotul bombelor nu va întârzia să se facă auzit. Când cerul începu deodată să se lumineze cu fulgerele exploziilor şi un zgomot asurzitor învălui totul, simţi cum o cuprinde frica. Era 20 martie, războiul începuse.

Câteva ore mai târziu, prin intermediul redacţiilor lor, jurnaliştii detaşaţi la Bagdad aflară că forţele coaliţiei intraseră în Irak. Zarurile fuseseră aruncate.

39

Mike Fernández se uită nerăbdător la ceas. Trupele americane şi britanice începuseră invazia terestră a Irakului. Tot la ora aceea, urma să înceapă operaţiunea pe care el şi Tannenberg o pregătiseră minuţios de-a lungul ultimului an. Fostul colonel al Beretelor Verzi îşi spuse că totul avea să meargă bine, că nici măcar moartea lui Alfred Tannenberg nu era un motiv suficient pentru a merge ceva prost. Erau mulţi bani în joc; oamenii ştiau că urmau să încaseze sume substanţiale dacă puneau mâna pe pradă şi ajungeau la locul de întâlnire. În câteva ore, trebuiau să iasă cu toţii din Irak.

La Bagdad, chiar în acel moment, un grup de oameni în uniforme militare şi cu cagule trase pe faţă aşteptau semnalul şefului lor ca să părăsească depozitul unde se ascundeau de câteva ore.

Cu toţii îl slujiseră ani de zile pe Alfred Tannenberg. Asasinarea bărbatului care fusese şeful lor îi adusese într-o stare de derută, dar ginerele lui Tannenberg îi asigură că nu urma să aibă loc nicio schimbare în cadrul operaţiunii, şi ce era mai important era că toţi aveau să fie plătiţi pe măsură pentru treaba pe care trebuiau să o facă. El, le spuse acesta, era acum capul familiei Tannenberg şi aştepta din partea lor aceeaşi eficienţă şi loialitate pe care le dovediseră în trecut faţă de bătrânul domn.

Banii pe care urmau să-i bage în buzunar pentru această operaţiune aveau să le asigure un viitor lipsit de griji, aşa că nu şovăiră să accepte misiunea în continuare. Ce se întâmpla după operaţiune, doar timpul le-o putea spune. Trebuiau să fie loiali până în momentul când treceau graniţa spre Kuwait şi îi înmânau prada acelui fost ofiţer american, un om de treabă, care ştia să dea ordine şi să se facă ascultat.

Târâitul telefonului mobil al şefului îi anunţă că sosise

momentul. Acesta răspunse şi ascultă ordinul pe care îl aşteptau ca să pornească operaţiunea.

— Plecăm, le spuse el.

Se ridicară în picioare şi îşi verificară încă o dată armele, îşi aşezară cagulele ca să-şi acopere bine faţa şi, în salopetele lor de camuflaj de culoare neagră, se urcară în camionul militar care-i aştepta, făcându-se nevăzuţi în umbrele nopţii.

Exploziile bombelor şi tirul bateriilor antiaeriene luminau cerul Bagdadului, iar sirenele îi umpleau de spaimă pe cetăţenii închişi în casele lor.

Se întâlniră cu alte vehicule militare fără să atragă atenţia şi, în sfârşit, se dădură jos la intrarea din spate a Muzeului Naţional din Bagdad. Peste câteva clipe, erau înăuntru.

Unii paznici care apărau muzeul plecaseră cu ore în urmă, alţii insistaseră să lucreze în noaptea aceea. Zgomotul bombelor şi întreruperea curentului nu păreau să-i înfricoşeze. Deconectaseră toate alarmele, şi muzeul fusese lăsat în voia sorţii.

Oamenii cu cagule, purtând saci de plastic, merseră de la etaj la etaj strângând cu grijă obiectele semnalate în listele pe care le aveau asupra lor. Nu vorbeau între ei. Cel care părea să fie şeful lor se asigura ca niciun obiect să nu sufere vreo zgârietură şi, mai ales, ca oamenii să nu cadă în ispita de a strecura ceva altundeva decât în sacii de plastic.

În mai puţin de un sfert de oră, oamenii îşi însuşiseră panouri de fildeş dăltuite fin, arme, unelte, vase de teracotă, tăbliţe, statui şi sculpturi în bazalt, gresie, diorit şi alabastru, în aur şi argint, obiecte de lemn, sigilii cilindrice… Era un volum atât de mare, încât abia le puteau căra pe toate.

Apoi, cu aceeaşi rapiditate cu care intraseră, ieşiră din nou din muzeu. Niciun locuitor din Bagdad nu se putea gândi că în noaptea aceea li se jefuia patrimoniul, fiindcă se rugau doar să scape cu viaţă.

Ahmed Husseini aştepta nerăbdător în întunericul din biroul său. Simţi că inima îi bate mai repede când auzi soneria telefonului mobil.

— Gata, plecăm, îl anunţă şeful grupului de comando.

— E totul în regulă?

— Fără probleme.

Două minute mai târziu, un alt bărbat îi dădu raportul: tocmai ieşise cu oamenii lui din muzeul din Mosul. La fel ca la Bagdad, nu avuseseră nicio problemă să intre şi să iasă din muzeu într-un timp record. Era un avantaj să ştie ce aveau de luat de acolo. Lista pregătită de Ahmed Husseini îi împiedica pe oameni să se încarce cu obiecte inutile.

Directorul Departamentului de antichităţi dăduse dovadă de cunoştinţe aprofundate atunci când elaborase listele cu instrucţiuni precise asupra obiectelor pe care aveau să le subtilizeze.

Alte apeluri, de data aceasta de la Kairah, Tikrit şi Basra, se adăugară celor primite mai înainte. De-a lungul şi de-a latul ţării, comandourile lui Alfred Tannenberg îşi îndepliniseră cu succes misiunea: duceau în pungi de plastic sufletul Irakului, istoria lui. De fapt, erau încărcaţi cu mare parte din istoria omenirii.

Ahmed Husseini îşi aprinse o ţigară de foi. Lângă el, nepotul Colonelului vorbea la alt telefon, ca să-şi informeze unchiul de succesul misiunii, deşi, în realitate, aceasta nu avea să se încheie până când fiecare comando nu ajungea la destinaţie: Kuwait, Siria, Iordania…

Luminile din birou erau în continuare stinse. Se aflau singuri în clădire, sau aşa credeau. Colonelul le dăduse ordin să nu se mişte de acolo, ca să coordoneze operaţiunea, aşa că lăsaseră în jos jaluzelele şi închiseseră ferestrele ca să evite să devină ţinta involuntară a bombelor care cădeau peste tot.

Când şi cum vor ieşi din Irak? Colonelul îl asigurase pe Ahmed că Ayed Sahadi, cel mai bun om al lui, avea să îl scoată la momentul oportun, dar Ayed nu dăduse semne de viaţă, şi, la ora aceea, poate că se lupta în unitatea lui sau poate că plecase cu Colonelul la Basra şi, de acolo, încerca să ajungă în Kuwait. Tannenberg fiind mort, Husseini nu mai avea încredere în Colonel. De fapt, nu avea încredere în nimeni, pentru că ştia că nu i se recunoştea autoritatea pe care o avusese bunicul Clarei. Astfel că, dacă el ar trebui sacrificat, Colonelul nu ar şovăi. Dar

era nevoie să mai treacă nişte ore până când putea şti dacă avea să fie lăsat în voia sorţii sau dacă Ayed urma să vină într-adevăr să-i caute.

* * *

Paul Dukais îşi aprinse o ţigară de foi. Tocmai primise un telefon de la Mike Fernández, care îi confirmă succesul operaţiunii.

— Noi am făcut imposibilul, acum e rândul dumneavoastră să faceţi doar ce e greu, glumi fosta Beretă Verde.

— Sper să n-o dau în bară, amice, glumi Dukais, la rândul său. Voi aţi făcut o treabă bună.

— Chiar că am făcut-o, domnule.

— Vreo pierdere?

— Unele echipe s-au văzut obligate să se apere, dar nimic grav, domnule.

— Bine, de îndată ce poţi, întoarce-te acasă. Misiunea ta s-a încheiat.

— Vreau să mă asigur mai întâi că încărcăturile se află acolo unde trebuie să fie.

— Fă-o!

Preşedintele agenţiei Planet Security îşi frecă satisfăcut mâinile. Afacerea lui nu erau antichităţile, dar depozitarea la destinaţie a preţioasei încărcături avea să îi aducă mari câştiguri, în afară de încasarea unei prime de doi la sută din totalul valorii obiectelor vândute.

Robert Brown şi Ralph Barry pregăteau reuniunea anuală a patronatului fundaţiei, când Paul Dukais le comunică vestea cea mare. Cei doi bărbaţi o sărbătoriră imediat, turnându-şi câte un pahar mare de whisky. Dacă nici la o veste ca aceea mentorul său, George Wagner, nu avea să zâmbească, atunci era clar că pe omul acela nimeni şi nimic nu putea să-l impresioneze.

— Spune-mi, Paul, acum ce se va întâmpla? vru să ştie Robert Brown.

— Acum, marfa se va ambala cum se cuvine şi, peste câteva zile, sper că nu mai mult de două sau trei, va ajunge la destinaţie. O parte va merge direct în Spania, alta, în Brazilia, iar alta, aici. Alfred nu mai este printre noi, dar Haydar

Annasir, mâna lui dreaptă, are o listă amănunţită cu loturile pe care trebuie să le facă pentru fiecare destinaţie. Dacă nu apare niciun inconvenient, şi n-are de ce să apară, vom fi făcut imposibilul şi ce era mai greu.

— Ce e cu Ahmed Husseini şi cu Clara?

— Mike spune că ea a dispărut, şi, odată cu ea, şi tăbliţele, dar, mai devreme sau mai târziu, o să o găsim. Nicio femeie nu poate dispărea pentru totdeauna dacă ascunde o comoară arheologică. Cât despre bunul Ahmed, e prevăzut să fie scos din Irak de îndată ce vor sosi băieţii noştri, e o chestiune de zile.

— Eşti sigur că-l vor putea scoate? Era un om al regimului…

— Ahmed era un om al lui Tannenberg situat aproape de Saddam, să nu-l judecăm greşit… răspunse Dukais cu cinism.

— Bineînţeles, bineînţeles, eu îi apreciez cunoştinţele şi statura intelectuală, răspunse Robert Brown, preşedintele fundaţiei Lumea Antică.

— Cât despre Clara, nu-ţi face griji, o vom găsi. În afară de Colonel, mai am un om foarte deosebit care o caută. A fost în preajma ei în ultimele luni. Dacă cineva poate să-i dea de urmă, el este acela.

— Şi este la Bagdad?

— Omul meu? Da, a rămas acolo, alături de Clara. Nu-ţi face griji, o s-o găsească.

— Ceea ce mă preocupă e Biblia de Lut…

— Dacă o găsim pe Clara, o să punem mâna pe tăbliţe. Nu ne va putea refuza oferta, spuse Paul Dukais în hohote de râs.

* * *

Clara se simţea deznădăjduită, închisă în cămăruţa de hotel, din care nu ieşise în ultimele zile. Se temea că în orice clipă avea să se deschidă uşa şi să intre Colonelul ca să o ucidă. Nu o mai văzuse pe Miranda, dar ştia de la Gian Maria că aceasta întreba de ea. Jurnalista măcar păstrase secretul şederii ei în acea încăpere.

În ceea ce-l privea, Gian Maria evita zilnic întrebările lui Ante Plaskic asupra locului unde s-ar afla Clara. Croatul n-avea încredere în el, iar preotul sfârşise prin a nu avea încredere în croat din pricina insistentelor întrebări despre Clara. Din

fericire, haosul creat de război îi oferea un respiro lui Gian Maria. Aveau şi aşa destule pe cap, numai ca să scape cu viaţă.

— Ayed nu s-a întors, se plânse Clara.

— Nu-ţi face griji, vom ieşi de aici într-un fel sau altul, o consolă preotul.

— Dar cum? Nu-ţi dai seama că suntem în plin război? Dacă americanii câştigă, mă vor aresta, şi dacă Saddam iese victorios, tot nu voi putea pleca.

— Încredinţează-te lui Dumnezeu! Mulţumită Lui ne-am salvat până acum.

Clara nu voia să-i rănească sentimentele spunându-i că ea n-avea încredere în Dumnezeu, că avea încredere doar în propriile forţe, aşa că dădu din cap şi rămase tăcută.

Era îngrijorată de starea Fatimei. Femeia aproape că nu mai mânca şi slăbea văzând cu ochii. Nu se plângea, dar chipul ei oglindea o mare suferinţă. Clara insista să-i spună ce se întâmplă cu ea în afară de zbuciumul pricinuit de incertitudine, dar Fatima nu-i răspundea, doar o mângâia pe faţă, cu ochii înecaţi în lacrimi.

Asculta radioul, BBC-ul şi alte posturi pe care reuşea să le prindă pe unde scurte, dar Gian Maria era cel care-i furniza cele mai bune informaţii, cele pe care redacţiile le transmiteau corespondenţilor lor la Bagdad.

În ziua de 2 aprilie, Gian Maria intră în cameră, anunţând că trupele Statelor Unite se aflau în împrejurimile Bagdadului, iar a doua zi o asigură că americanii puseseră stăpânire şi controlau aeroportul internaţional al lui Saddam, din sudul oraşului.

— Unde este Ayed Sahadi? De ce nu s-a întors? se întreba Clara.

Gian Maria n-avea un răspuns. Sunase de mai multe ori la numerele de telefon ale lui Ayed, şi, la început, răspunsese un bărbat cu o voce crispată, dar în ultimele zile nu mai răspundea nimeni.

— M-o fi trădat, oare?

— Dacă ar fi făcut-o, ne-ar fi arestat cineva până acum, argumentă Gian Maria.

— Atunci, de ce n-a venit sau de ce nu mi-a trimis un mesaj?

— N-o fi avut cum, Colonelul poate că-l ţine sub supraveghere!

Într-o după-amiază, Gian Maria ajunse în cameră însoţit de Miranda.

— Prietenul dumneavoastră, croatul, pune multe întrebări, îi spuse aceasta Clarei.

— Ştiu, dar Ayed Sahadi mi-a atras atenţia asupra lui, mi-a spus că n-avea încredere în el.

— De-acum ştie că sunteţi aici, era imposibil să se păstreze secretul, afirmă jurnalista.

— Cine i-a spus? întrebă Clara.

— De fapt, hotelul e plin de irakieni. Mulţi dintre colegii mei i-au primit pe interpreţii lor, alţii, pe prieteni, chiar şi angajaţii hotelului le-au oferit adăpost rudelor lor, ştiind că aici mai au o şansă de a scăpa cu viaţă. Americanii şi britanicii ştiu că noi, jurnaliştii, suntem aici. De aceea, personalul hotelului n-a fost surprins de prezenţa dumneavoastră. N-a fost nevoie ca Gian Maria să fie generos, dându-le bacşiş ca ei să închidă ochii în privinţa voastră. Dar, mai devreme sau mai târziu, era inevitabil ca prietenul dumneavoastră, Ante Plaskic, să afle. Tocmai m-a abordat ca să mă întrebe, şi, când i-am spus că nu ştiu nimic, mi-a aruncat în faţă că ştie că sunteţi aici, ascunsă în camera lui Gian Maria. L-am minţit, i-am spus că Gian Maria a adăpostit nişte persoane pe care le cunoştea, dar presupun că nu m-a crezut, nici eu nu l-aş fi crezut. Am vrut doar să vă previn, ca să aveţi grijă.

— Ce putem face? a întrebat-o Gian Maria pe Miranda.

— Nu ştiu, am vrut doar să vă avertizez. Nu înţeleg de ce n-aveţi încredere în Plaskic. În orice caz, el insistă să vă întâlnească, aşa că se va prezenta aici în orice clipă ca să constate dacă l-am minţit, dacă în această cameră sunt într-adevăr persoane necunoscute de el sau de Clara.

— Atunci, trebuie să plec de aici, afirmă Clara.

— Dar nu poţi pleca! Te vor prinde! exclamă îngrozit Gian Maria.

— M-am săturat! strigă Clara.

— Liniştiţi-vă! îi porunci Miranda. Dacă vă pierdeţi cumpătul, n-o să obţineţi nimic.

— Lăsaţi-o să se ascundă în camera dumneavoastră, o imploră Gian Maria pe Miranda.

— Nu, îmi pare rău, v-am mai spus că nu sunt de acord cu ceea ce faceţi.

— Noi n-am făcut nimic rău, se apără Gian Maria.

— Aţi furat, veni răspunsul răspicat al Mirandei.

— N-am furat! Excavaţia a fost plătită de profesorul Picot şi de bunicul meu, dar cea mai mare parte a mijloacelor şi a investiţiei a fost asigurată de bunicul meu. V-am mai spus că voi restitui aceste piese în ziua în care aici vom avea din nou o ţară. Unde vreţi să merg? Gian Maria mi-a spus că voi, jurnaliştii care vă aflaţi aici, susţineţi că Muzeul Naţional a fost atacat. Aşadar, cui să-i înmânez tăbliţele, lui Saddam?

Miranda rămase tăcută, cântărind reacţia Clarei.

— De acord, mergeţi în camera mea, dar numai cât timp prietenul dumneavoastră, croatul, se convinge că nu sunteţi aici. Luaţi cheia şi urcaţi, eu mă duc, colegii mei mă aşteaptă. În cazul în care nu ştiţi, câteva unităţi ale americanilor au ajuns deja în cartierele periferice ale Bagdadului. Vor ajunge în orice clipă în centrul oraşului.

— Aveţi grijă, îi ceru Gian Maria.

Miranda îi zâmbi recunoscătoare şi ieşi din cameră fără să salute.

Când jurnalista reveni după câteva ore, le găsi pe Clara şi pe Fatima aşezate pe patul din camera ei.

— Au început să dărâme statuile prietenului dumneavoastră Saddam, le spuse ea în chip de salut.

— Cine? vru să ştie Clara.

— Nişte irakieni.

— Or fi fost plătiţi, cugetă Clara cu voce tare, în vreme ce Fatima se punea din nou pe plâns.

— Scena a fost filmată de televiziunile din aproape toată lumea. Ah, şi americanii practic au obţinut deja controlul asupra întregului oraş. Această zi de 9 aprilie va intra în istorie, le spuse Miranda pe un ton caustic.

— Nu ştiu ce să fac… spuse Clara cu voce joasă.

— Întrebaţi-vă ce puteţi face… îi răspunse Miranda.

— Unde e Saddam? întrebă deodată Fatima, uimindu-le pe cele două femei.

— Nimeni nu ştie, presupun că stă ascuns. Oficial, războiul a fost deja câştigat de trupele coaliţiei, dar mai sunt pe alocuri oameni care trag cu arma şi încă au mai rămas câteva unităţi ale armatei irakiene care nu s-au predat, răspunse Miranda.

— Dar cine conduce în Irak? insistă Fatima.

— În acest moment, nimeni. Bagdadul este un oraş în stare de război, în care învingătorii încă n-au obţinut controlul, iar învinşii încă nu s-au predat cu toţii, dar mulţi irakieni au ieşit în stradă să-i salute pe soldaţii americani. În situaţii precum aceasta, e greu să ştii ce se întâmplă, haosul domneşte peste tot, explică jurnalista.

— Graniţele sunt deschise? întrebă Clara.

— Nu ştiu, presupun că nu, dar îmi închipui că or fi mulţi irakieni care încearcă să fugă în ţările învecinate.

— Şi dumneavoastră, până când aveţi de gând să rămâneţi în Irak? vru să ştie Clara.

— Până când îmi va permite şeful meu. Când războiul va înceta să mai fie o ştire, voi pleca; nu ştiu dacă va fi peste o săptămână sau peste o lună.

* * *

Gian Maria ştia că nu reuşise să-l convingă pe Ante Plaskic că nu ştie nimic despre Clara. Avusese o lungă conversaţie cu croatul, căruia îi spusese doar minciuni.

— Dar cum poţi crede că doamna Clara Tannenberg este la mine în cameră?! îi reproşă el. Am adăpostit două persoane pe care le-am cunoscut când am lucrat aici pentru un ONG. Mi-au cerut ajutorul, fiindcă hotelul ăsta este unicul loc sigur din Bagdad.

Îl invită apoi să arunce o privire în cameră, crezând că Ante Plaskic avea să fie satisfăcut, dar pe chipul lui se observa cu uşurinţă neîncrederea.

— Nu crezi că a venit momentul să plecăm, Gian Maria?

— Mi se pare dificil să ieşim acum din Irak. Mai întâi, vor

trebui să restabilească liniile de comunicaţie, şi să ne vârâm într-o maşină ca să ajungem la graniţă… nu ştiu, mi se pare periculos.

— S-o întrebăm pe Miranda, i-am auzit comentând pe unii jurnalişti că, de îndată ce americanii vor considera războiul câştigat, vor pleca, insistă croatul.

— Bine, atunci putem încerca să plecăm odată cu ei, dar eu poate că o să mai rămân să dau o mână de ajutor. Aici oamenii vor avea nevoie de sprijin, urmările războiului sunt cumplite. Sunt familii întregi distruse, copii care şi-au pierdut părinţii, bărbaţi şi femei mutilate… Sunt preot, Ante, şi aici e nevoie de mine, se justifică Gian Maria.

* * *

În ziua de 15 aprilie, forţele coaliţiei declarară războiul încheiat şi câştigat. Bagdadul era un haos, iar irakienii se plângeau de jaful suferit. Muzeul Naţional fusese făcut una cu pământul, la fel ca alte muzee din Irak, şi mulţi irakieni se simţeau răniţi în mândria lor naţională.

Ahmed Husseini se simţea vinovat de trădarea în care el însuşi jucase rolul principal. Ayed Sahadi îi explicase că piesele furate se aflau în afara Irakului, în locuri sigure, şi că foarte curând amândoi aveau să fie extrem de bogaţi. Trebuiau doar să aştepte să sosească omul lor de legătură. Paul Dukais avea totul perfect pus la punct: unul dintre oamenii lui trebuia să vină să-i ia cu permisele cuvenite, ca să-i scoată din ţară, fără să pună careva întrebări delicate.

Nici Ayed Sahadi nu era dispus să renunţe la banii promişi de Clara. Nu o căută la hotel, ştiind că acolo se afla mai în siguranţă decât în oricare alt loc unde ar fi putut s-o ducă el, ţinând seama de faptul că domnul Colonel avea pretutindeni ochi şi urechi. Îşi asumase un risc inutil în noaptea când fusese să o caute, aşa că hotărî să o lase în voia sorţii, până când situaţia s-ar fi lămurit. Acum, Colonelul era în siguranţă, trecuse frontiera în Kuwait, unde, cu un paşaport fals, devenise altcineva, un cetăţean care în momentul acela se odihnea într-un hotel luxos aproape de Cairo.

Când Ayed Sahadi intră în holul hotelului Palestina, o

recunoscu pe Miranda într-un grup de jurnalişti care discutau cu înflăcărare cu nişte ofiţeri americani. Aşteptă ca jurnalista să se îndepărteze de grup ca să se apropie de ea.

— Domnişoară Miranda…

— Domnule Sahadi! Ia te uită, credeam că aţi dispărut pentru totdeauna. Prietenii dumneavoastră v-au dus dorul…

— Bănuiesc, dar, dacă aş fi venit, le-aş fi pus viaţa în primejdie. În plus, ştiam că, fiind cu dumneavoastră şi cu Gian Maria, erau pe mâini bune.

— Splendid! Dumneavoastră sunteţi dintre cei care pasaţi altora toate neplăcerile, protestă Miranda, ceea ce-l făcu pe Ayed să izbucnească într-un hohot de râs.

— Bine, spuneţi-mi unde sunt.

— Din nou în camera mea. Croatul umblă ca un disperat, întrebând de Clara, şi nici Gian Maria, nici Clara nu vor ca el să ştie, aşa că a trebuit să-i ofer din nou adăpost.

— Nu vă faceţi griji, am venit s-o iau cu mine.

— Şi încotro mergeţi, dacă nu sunt indiscretă?

— Mai întâi în Iordania, apoi în Egipt. Domnişoara Clara are o casă frumoasă la Cairo, şi acolo o aşteaptă averea bunicului ei, nu v-a spus?

— Şi cum veţi ajunge până în Iordania?

— Ne vor duce nişte prieteni.

— Şi Gian Maria?

Ayed Sahadi ridică din umeri. N-avea de gând să-l care după el şi pe preot. Asta nu intra în înţelegerea pe care o făcuse cu Clara, aşa că, din partea lui, preotul putea să meargă şi la dracu'.

Miranda îl conduse în camera ei, nerăbdătoare să scape de Clara cât mai curând cu putinţă.

Clara ascultă în tăcere explicaţiile pe care i le dădea Ayed Sahadi.

— Voi avea grijă să nu păţiţi nimic, o asigură el.

— În caz contrar, nu veţi primi niciun ban, îl ameninţă Clara.

— Ştiu.

— Vreau să vă însoţesc, îi întrerupse Gian Maria.

Clara îl privi pe Ayed şi nu-i dădu ocazia să răspundă.

— Va veni cu noi. Intră la pachet.

— Va trebui să primesc mai mult, şi o să vedem dacă oamenii care vor fi trimişi ca să ne scoată de aici vor vrea să-şi asume răspunderea pentru încă un om.

— El vine cu mine, afirmă Clara, arătându-l pe Gian Maria.

— Şi ce veţi face cu prietenul dumneavoastră Ante Plaskic? întrebă Miranda.

— Transmiteţi-i adio din partea noastră, răspunse Ayed Sahadi.

— Foarte amuzant! exclamă Miranda.

Când ieşiră din hotel, nimeni nu păru să-i bage de seamă pe Ayed Sahadi şi pe cele două femei îmbrăcate în negru din cap până în picioare. Niciunul dintre ei nu îşi dădu seama că Ante Plaskic îi pândea dintr-un ungher al holului.

Croatului nu-i scăpă faptul că doamna Clara Tannenberg purta o geantă pe care o strângea cu putere, unde, era convins, păstra tăbliţele, Biblia de Lut. Nu trebuia decât s-o urmărească şi să le obţină cu vorba bună sau cu forţa, chiar dacă s-ar vedea nevoit să-l ucidă pe falsul şef de echipă.

Dar intenţiile lui se văzură imediat zădărnicite. Cei doi bărbaţi şi cele două femei se urcară într-o maşină care dispăru în haosul din oraş. O pierduse din nou pe Clara, acum trebuia să o caute în afara Irakului, iar el ştia unde: mai devreme sau mai târziu, femeia avea să-l întâlnească pe Yves Picot, aşa că nu trebuia decât să ajungă înaintea ei şi să aştepte.

La aceeaşi concluzie cu Ante Plaskic ajunsese cu mult înainte Lion Doyle, care se hotărî să ducă la bun sfârşit ceea ce îi mai rămăsese de făcut din contract: eliminarea Clarei. Profesorul Picot era firul Ariadnei.

40

Roma era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Gian Maria se gândea cum de putuse trăi în ultimele luni atât de departe de oraşul lui. Acum îşi dădea seama de faptul că dusese dorul vieţii sale liniştite de zi cu zi. Rugăciunile din zorii zile, lecturile…

Gian Maria intră în clinică şi se îndreptă spre cabinetul tatălui său. Maria, secretara doctorului Carlo Cipriani, îl salută afectuos.

— Gian Maria, ce bucurie!

— Îţi mulţumesc, Maria.

— Poftiţi, poftiţi. Tatăl dumneavoastră e singur, dar nu mi-a spus că urma să veniţi…

— Îi voi face o surpriză. Nu-l anunţaţi, vă rog.

Bătu uşor în uşă cu degetele, ca să se anunţe, apoi intră.

Carlo Cipriani rămase împietrit când îl văzu pe fiul său. Se ridică încet, ca şi cum i-ar fi fost greu să se mişte, neştiind ce să facă, nici ce să spună. Gian Maria îl privea fără să clipească, postat în mijlocul cabinetului. Tatăl său observă că slăbise şi că avea pielea arsă de soare şi de vânt. Nu mai părea tânărul plăpând cu înfăţişare bolnăvicioasă pe care şi-l amintea; acum, cel care îl măsura cu privirea era un om diferit, un bărbat adevărat.

— Fiule! exclamă temător.

În clipa următoare, se apropie de el şi îl îmbrăţişă emoţionat. Preotul răspunse la îmbrăţişarea tatălui său, şi acesta se simţi uşurat.

— Aşază-te, aşază-te, îi voi suna pe fraţii tăi. Antonino şi Lara au fost foarte îngrijoraţi din pricina ta. Superiorul tău aproape că nu ne-a dat veşti despre tine, doar că erai bine, dar n-a vrut să ne spună unde eşti. De ce ai plecat, fiule?

— Ca să te împiedic să săvârşeşti o crimă, tată.

Carlo Cipriani simţi în clipa aceea pe umeri povara existenţei sale şi, încovoindu-se de spate, se aşeză în fotoliu.

— Tu cunoşti povestea vieţii mele, nu ţi-am ascuns-o niciodată, nici ţie, nici fraţilor tăi. Cum poţi să mă judeci? Am fost să-ţi cer iertare ţie şi lui Dumnezeu.

— Alfred Tannenberg este mort, asasinat. Presupun că ştii deja.

— Ştiu, ştiu, dar nu mă obliga să…

— Să-ţi ceri iertare? Nu cumva tocmai mi-ai spus că ai venit la confesional ca să ceri iertare pentru această crimă?

— Fiule!

— Am făcut ce nici nu-ţi imaginezi, încercând să te împiedic să ai această povară pe conştiinţă, dar am dat greş. Te asigur că mi-aş fi dat şi viaţa, numai să nu te văd pe tine condamnat.

— Regret, regret din tot sufletul răul pe care ţi l-am putut pricinui, dar nu cred că Dumnezeu mă va condamna pentru că… pentru că am dorit moartea acestui monstru.

— Chiar şi viaţa acestui monstru era dată de Dumnezeu, şi numai El putea să i-o ia.

— Văd că nu m-ai iertat.

— Te căieşti, tată?

— Nu.

Vocea lui Carlo Cipriani sună tare şi răspicat, fără urmă de şovăire, în vreme ce-l ţintuia cu privirea pe fiul său.

— Ce ai obţinut, tată?

— Dreptate, dreptatea care ni s-a refuzat când eram nişte copii lipsiţi de apărare, şi monstrul ăla ne cerea să le biciuim pe mamele noastre zicând că sunt catârce de povară. Am văzut-o murind, la fel ca pe sora mea, fără să pot face nimic. N-ai dreptul să mă judeci.

— Sunt preot şi fiul tău şi te iubesc, tată.

Gian Maria se apropie de bătrân şi îl îmbrăţişă din nou, în vreme ce amândoi izbucneau în plâns.

— Unde ai fost, fiule?

— În Irak, într-un mic sat numit Safran, încercând să te împiedic să-l ucizi pe Alfred Tannenberg. Temându-mă, în acelaşi timp, pentru viaţa Clarei.

— El n-a şovăit s-o ucidă pe sora mea. Era surdă şi nu auzea ordinele monstrului. A zdrobit-o în bătaie.

— Trebuia oare Clara să plătească pentru moartea surorii tale? întrebă Gian Maria foarte serios, îndepărtându-se de tatăl său.

Medicul nu răspunse. Se ridică din fotoliu şi se întoarse cu spatele la el, începând să se plimbe prin cabinet fără să-l privească pe fiul său.

— Ea e nevinovată, nu v-a făcut niciun rău, îl imploră acesta.

— Gian Maria, tu nu înţelegi, eşti preot, dar eu sunt doar un om, poate că în ochii tăi sunt cel mai rău dintre oameni, dar nu mă judeca, fiule, doar iartă-mă!

— Cui îi ceri iertare, fiului tău sau preotului?

— Amândurora, fiule, amândurora…

Carlo Cipriani rămase tăcut, dorind ca fiul său să-l îmbrăţişeze din nou, dar Gian Maria se ridică de pe scaun şi ieşi din cabinet, fără să-şi ia la revedere de la tatăl său, reproşându-şi mânia care îi străbătea sufletul.

* * *

— Unde e Clara?

Vocea lui Enrique ajungea cu interferenţe de-a lungul liniei telefonice, deşi o foloseau pe cea de maximă siguranţă, astfel că George Wagner răspunse nervos:

— La Paris, cu profesorul Picot. Dar nu-ţi face griji, tocmai am vorbit cu Paul Dukais şi m-a asigurat că are în continuare un om infiltrat în preajma lui Picot şi că omul ăla o să pună mâna pe tăbliţe.

— Ar fi trebuit să pună mâna pe ele cu mult înainte, protestă Enrique Gómez din liniştea casei sale din Sevilla.

— Da, ar fi trebuit s-o facă, şi i-am spus deja lui Dukais să nu-l plătească dacă nu ne predă Biblia de Lut. După cât se pare, omul ăsta tocmai s-a întors din Irak şi a reuşit să se apropie din nou de Picot, aşa că va şti în orice clipă unde sunt tăbliţele.

— Organizează tu un grup… îi propuse Enrique.

— Acelaşi lucru mi-a spus şi Frankie. O s-o facem la momentul potrivit. După câte ştiu, profesorul Picot vrea să facă o expoziţie cu tot ce au găsit şi să prezinte Biblia de Lut

comunităţii ştiinţifice şi publicului, în general. Dar, până atunci, o ţin ascunsă în seiful unei bănci. Acolo vor sta tăbliţele până când vor inaugura expoziţia, aşa că va trebui să aşteptăm momentul acela. Până atunci, omul lui Dukais ne va fi de folos, pentru că face parte din grupul care s-a aflat cu profesorul în Irak, astfel că ne poate informa întruna despre demersurile pe care le fac Clara şi Picot.

— Şi soţul ei?

— Ahmed? I-am cerut să n-o piardă din ochi pe Clara, dar, după cât se pare, sunt practic despărţiţi, şi tânăra n-are încredere în el, ştie că lucrează pentru noi. Aşa că nu cred să ne fie de folos.

— Hai, George… Ahmed ne-a fost cât se poate de folositor. Dacă n-ar fi fost el, operaţiunea de evacuare a muzeelor n-ar fi avut sorţi de izbândă.

— Alfred a plănuit-o, răspunse George, aproape în şoaptă.

— Dar el a executat-o, cu ajutorul Colonelului, aşa că să le recunoaştem meritele.

— Vor primi mulţi bani, dar, acum, prietene, prioritatea este să punem mâna pe Biblia de Lut. Am un cumpărător cu totul deosebit, cineva care e dispus să plătească multe milioane de dolari ca să posede dovada faptului că Avraam a existat şi că Geneza s-a răspândit prin el.

— Să fim prudenţi, George! Ar fi o nebunie să scoatem pe piaţă obiectele care ne-au fost aduse.

— Vom aştepta, îţi promit, dar te asigur că persoana care vrea Biblia de Lut n-are nicio intenţie s-o arate sau s-o expună în vreun muzeu.

— Oamenii tăi de la fundaţia Lumea Antică au inventariat materialul? vru să ştie Enrique.

— Asta fac acum cu ajutorul lui Ahmed.

— Şi eu am nevoie să-mi dea o mână de ajutor cu ce mi-ai trimis.

— Şi Frankie la fel. Nu-ţi face griji, le-am dat deja dispoziţii lui Robert Brown şi lui Ralph Barry, se vor ocupa ei. În orice caz, dacă vrei să grăbeşti lucrurile, Ahmed poate veni la Sevilla.

— Ce ne facem cu Clara?

— Ne creează multe probleme, pe lângă faptul că ne sfidează… E un exemplu rău…

— Ai dreptate, prietene!

* * *

Yves Picot îl asculta în tăcere pe interlocutorul său care, la celălalt capăt al firului, nu dădea semne că s-ar grăbi să încheie conversaţia.

Trecuseră mai bine de zece minute de când profesorul nu rostise niciun cuvânt, atent cum era la cele ce i se spuneau. Când, în sfârşit, închise telefonul, oftă uşurat. Clara făcea presiuni ca expoziţia cu obiectele de la templul din Safran să se organizeze cât mai curând, neînţelegând dificultăţile unei acţiuni precum aceea pe care doreau să o pornească. Dar Clara Tannenberg insista că nu se străduiau îndeajuns. Obiectele erau ambalate, fotografiile lui Lion Doyle erau gata, fiecare dintre arheologii participanţi la misiune scrisese un text despre aspectele concrete ale excavaţiei şi despre obiectele găsite şi, în plus, de parcă n-ar fi fost destul, aveau şi Biblia de Lut. Clara trebuia să prezinte lumii acele tăbliţe care îi ardeau mâinile, pentru că ştia că fiecare zi care trecea sporea primejdia de a-i fi smulse cu forţa, deşi erau în seiful unei bănci elveţiene.

Aşadar, Clara nu-i permisese să se bucure de o odihnă binemeritată, şi, de când venise la Paris, îl pisălogea zilnic.

„Ce bine, îşi spuse el, că Marta Gómez e eficienţa personificată şi că, în plus, se străduieşte alături de Clara să organizeze expoziţia!” În câteva săptămâni, mobilizase fundaţii şi universităţi, căutând sprijin şi bani. De fapt, şi el îşi dăduse obolul apelând la prietenii influenţi din lumea academică şi a finanţelor, pe care îi ispitise cu anunţul că în cadrul expoziţiei se va face cunoscută o mare descoperire.

Din câte tocmai îi spusese Fabián, Marta reuşise ca prima destinaţie a expoziţiei să fie Madridul. El ar fi preferat ca inaugurarea să se facă la Paris, la Luvru, dar pentru asta trebuiau să aştepte câteva luni. Acest muzeu programa cu mult timp înainte toate expoziţiile şi manifestările extraordinare.

Fabián îl anunţase că o entitate bancară spaniolă şi două mari companii acceptaseră să finanţeze organizarea expoziţiei.

Asta fără să mai pună la socoteală faptul că autorităţile academice ale Universităţii Complutense, precum şi responsabili din Ministerul Educaţiei şi Culturii se arătaseră şi ei entuziasmaţi. Era o mare ocazie pentru Madrid, ar fi prima capitală care ar găzdui expoziţia, nici mai mult, nici mai puţin decât în Muzeul Arheologic Naţional. Apoi ar merge la Paris, Berlin, Amsterdam, Londra şi New York.

Trebuia s-o sune pe Clara să-i dea vestea cea bună, deşi era aproape sigur că Marta va fi sunat-o deja. Cele două femei păreau să fi devenit mai apropiate de când se străduiau să inaugureze expoziţia cât mai curând posibil.

* * *

Cei patru prieteni se reuniră la Berlin. Hans Hausser le ceruse să se deplaseze în oraşul lui pentru că în ultimele zile nu se simţea bine. Mercedes era îngrijorată de faptul că Hans slăbise atât de mult, precum şi de paloarea bolnăvicioasă a chipului său.

— Am fost la Londra, aşa cum am stabilit, să-l văd pe Tom Martin, directorul companiei Global Group. I-am spus că nu-i vom plăti ce a mai rămas până când misiunea nu va fi încheiată. Îi spusesem înainte la telefon, dar aşa nu va avea îndoieli că vorbim serios.

— Şi ce ţi-a spus? întrebă Mercedes.

— Că a urcat preţul fiindcă omului lui îi luase mai mult timp decât cel prevăzut ca să-şi îndeplinească misiunea, date fiind enormele dificultăţi ale acesteia. Dar i-am spus că nu, că nu-i vom da niciun ban în plus dacă nu-şi îndeplinea partea lui din contract, pentru care stabilisem un preţ definitiv. Ne-am certat, dar am ajuns la un acord. Dacă omul lui rezolvă problema în următoarele zile, îi vom da o primă. În caz contrar, va încasa ceea ce a fost stipulat.

— Unde e Clara Tannenberg? vru să ştie Bruno Müller.

— Până acum câteva zile, era la Paris, dar acum e la Madrid, organizând o expoziţie cu obiectele găsite într-un templu la care se pare că a săpat luni de zile împreună cu un grup de arheologi din jumătate de Europă. Nu ştiu cum o vor face, ţinând seama de situaţia din Irak, răspunse Hans Hausser.

Carlo Cipriani părea trist şi absent, de abia vorbea şi îşi lăsa privirea să-i rătăcească prin încăpere, părând a-şi neglija prietenii.

— Ce te nelinişteşte, Carlo? îl întrebă Hans.

— Nimic… De fapt, mă gândesc că poate ar trebui s-o lăsăm baltă. Alfred Tannenberg e mort, ne-am dus la îndeplinire jurământul.

— Nu! strigă Mercedes. Nu vom da îndărăt! Am jurat că-i vom ucide pe el şi pe descendenţii lui. Clara Tannenberg este singura lui nepoată, ultima Tannenberg, şi trebuie să moară.

Bruno Müller şi Hans Hausser îşi plecară capul, ştiind că nimeni şi nimic nu avea să o convingă pe Mercedes de contrariu.

— O vom face, o vom face, dar eu înţeleg ce spune Carlo, fata aia e nevinovată…

— Nevinovată? Nevinovată a fost mama mea, şi a voastră, şi fraţii noştri. Nevinovaţi am fost toţi cei care ne aflam la Mauthausen. Nu, ea nu e nevinovată, se trage din sămânţa monstrului. Dacă veţi da îndărăt… spuneţi-mi-o… Eu merg mai departe, nu-mi pasă că mă lăsaţi singură, răspunse Mercedes, mânioasă.

— Te rog, Mercedes, să nu ne certăm! Vom face întocmai cum am stabilit, dar merită să ţinem seamă şi de ideea lui Carlo, i-o reteză Bruno.

— Clara Tannenberg va muri, fie că vreţi, fie că nu vreţi, vă asigur, afirmă Mercedes.

Ei înţeleseră că nimeni şi nimic nu putea împiedica moartea tinerei.

* * *

Ante Plaskic scotea cărţile din cutii şi le aşeza cu grijă pe rafturile goale, sub privirea atentă a unui paznic de securitate al Muzeului Arheologic Naţional.

Se gândi că Yves Picot era în realitate un sentimental, fiindcă, în pofida reticenţelor Clarei de a-l accepta să colaboreze la organizarea expoziţiei, profesorul argumentase că n-ar fi drept să fie exclus nici el, nici altcineva dintre cei care munciseră la Safran. Profesoara Gómez sprijinise hotărârea lui

Picot.

Astfel că era de două săptămâni la Madrid făcând de toate. Picot îl pusese într-adevăr la ordinele Martei Gómez, şi aceasta acceptase, la fel ca profesorul, versiunea lui conform căreia se simţea mândru să poată participa la organizarea unui eveniment, rod al lunilor petrecute în Irak.

Fabián şi Marta reuşiseră, de asemenea, într-un timp record, editarea unui catalog: o carte de două sute de pagini despre templul de la Safran. Picot era sigur că vânzările catalogului aveau să fie semnificative.

Ante îl privea cu coada ochiului pe Lion Doyle. Nu fusese surprins să-l găsească participând la organizarea expoziţiei. Lion, spre deosebire de el, atrăgea simpatia tuturor acelora care credeau că văd în el un fotograf improvizat. Dar Ante îşi spunea că Lion nu era ceea ce părea, la fel ca Ayed Sahadi, care nici el nu era un simplu şef de echipă.

Din frânturi de conversaţii auzite din întâmplare, aflase că Sahadi reuşise să o scoată pe Clara vie şi nevătămată din Irak, împreună cu soţul ei, Ahmed Husseini, şi că îi transportase până la Cairo, unde, după cât se părea, el se hotărâse să rămână până când se lămurea situaţia de la Bagdad. Cairo părea să fie, de asemenea, oraşul unde Clara se despărţise de soţul ei, dat fiind că Ahmed Husseini nu se afla la Madrid, dar auzise spunându-se că urma să vină la inaugurarea expoziţiei.

Pe când alinia cărţile, îşi spuse că nu putea să dea din nou greş.

Omul de la Planet Security, compania care-l angajase ca să pună mâna pe Biblia de Lut, îi dădu de înţeles foarte clar: trebuie să-şi însuşească imediat tăbliţele. Pentru asta, dispunea de ajutorul unui grup de experţi în sustrageri de acest fel care aveau să aştepte semnalul lui, ca să intervină atunci când socotea că sosise momentul oportun.

În ultimele două săptămâni, aproape că nu ieşise din muzeu, astfel că ajunsese să-l cunoască bine, şi, ce era mai important, muncitorii şi paznicii muzeului se obişnuiseră cu hoinărelile lui prin tot edificiul.

Se străduise în mod special să lege conversaţii cu paznicii

care răspundeau de sala unde se aflau sistemul de alarmă şi monitoarele pe care se urmăreau toate colţurile muzeului.

Le ceruse oamenilor care urmau să facă parte din grupul de comando să se familiarizeze cu edificiul, dar fără să atragă atenţia, aşa că aproape toţi aceştia veniseră să-l viziteze ca simpli turişti. Nu dispuneau de mult timp ca să pună mâna pe tăbliţe, iar să fugă cu ele avea să fie extrem de complicat. Planul lui consta în a fura tăbliţele înainte de a se deschide sala unde urmau să fie expuse; să le ia cu ei după aceea era aproape imposibil, pentru că nu ştia dacă aveau să stea acolo mult timp. Picot comandase să se facă nişte copii exacte, şi acest lucru putea însemna că, după inaugurarea expoziţiei, se gândeau să lase în muzeu copiile şi să pună din nou în siguranţă originalele, aşa că nu putea să-şi asume acest risc.

Era îngrijorat de faptul că nu reuşise să afle când avea să fie adusă la muzeu Biblia de Lut, care acum se afla în seiful unei bănci din Madrid. Marta îi povestise că existenţa tăbliţelor se păstra secretă şi că, până în ziua inaugurării, nu trebuia să se facă publică descoperirea în faţa presei din întreaga lume.

Clara nu permise nici măcar ca tăbliţele să fie duse la Roma pentru a fi analizate de oamenii de ştiinţă ai Vaticanului. Gian Maria insistase că garanţia cea mai bună pentru tăbliţe ar fi ca Sfântul Scaun să le recunoască drept autentice, dar, după cum se pare, Clara Tannenberg răspunse că Vaticanul nu avea altă soluţie decât să se încline în faţa evidenţei.

Mai erau două zile până la inaugurare, şi responsabilii muzeului amenajaseră o sală pe care o dotaseră cu mijloace extraordinare de siguranţă, care anulau orice primejdie ce ar fi putut ameninţa tăbliţele.

Clara şi Picot, împreună cu Fabián şi cu Marta, se ocupaseră personal de organizarea sălii, de la lumini până la panouri, trecând prin vitrina unde urmau să fie expuse tăbliţele; dar acestea nu trebuiau depuse la locul lor decât cu o oră înainte de a se deschide porţile muzeului pentru inaugurarea expoziţiei.

— Nervoasă? o întrebă Yves Picot pe Clara.

— Da, puţin. Ne-a costat atât de mult să ajungem până aici… Ştii? Îmi lipseşte bunicul meu. Nu merita să moară aşa, şi nici

să fie privat de acest moment.

— Nu ştii încă nimic despre cine l-a putut asasina?

Clara clătină din cap în semn că nu, în vreme ce se străduia să-şi stăpânească lacrimile.

— Hai să vorbim despre altceva, o consolă Picot, trecându-i mâna pe după umăr.

— V-am întrerupt?

Yves Picot îi dădu drumul Clarei şi rămase privind-o pe Miranda, neştiind ce să facă. Jurnalista reuşise să obţină permisiunea de-a intra în muzeu acum când mai erau doar câteva ore până la inaugurare.

Clara se apropie de Miranda şi o sărută pe obraz, spunându-i în acelaşi timp cât se bucura că o vede. Ieşi apoi din sală, lăsând-o singură cu Picot.

— Se pare că tu nu prea te bucuri să mă vezi… îi spuse jurnalista profesorului năucit.

— Te-am căutat fără succes, presupun că te-au anunţat cei de la firma ta, răspunse acesta în chip de protest.

— Ştiu, dar a trebuit să rămân în Irak mai mult decât era prevăzut, ştii doar care e situaţia acolo.

— Cum ai aflat despre asta?

— Hai, profesore, doar sunt jurnalistă şi citesc ziarele! La Londra se vorbeşte că veţi anunţa o descoperire extraordinară.

— Da, Biblia de Lut…

— Ştiu, eu şi Clara am avut dispute serioase în privinţa acestor tăbliţe.

— De ce?

— Pentru că, după părerea mea, le-a furat. Vreau să spun că aparţin Irakului şi că nu trebuia să le scoată fără autorizaţie.

— Spune-mi cine ar fi putut să-i dea această autorizaţie. Îţi amintesc că războiul începuse.

— Propriul soţ, Ahmed Husseini îl cheamă, nu-i aşa? La urma urmei, era şeful Departamentului de antichităţi.

— Te rog, Miranda, nu fi naivă! În orice caz, nu vom rămâne cu tăbliţele. Când se va lămuri situaţia din Irak, aceste tăbliţe se vor întoarce acolo. Până atunci, vor rămâne depozitate la Luvru, care este cel mai important muzeu de artă

mesopotamiană.

Fabián îi întrerupse nervos.

— Yves, tocmai au sunat de la bancă. Camionul blindat a plecat încoace.

— Să mergem la poartă. Vino cu noi, Miranda!

* * *

Odată ce tăbliţele fură depuse în vitrină, Clara o închise cu cheia şi îl strânse emoţionată de braţ pe Gian Maria. Apoi se întoarse spre locul unde erau Picot, Fabián şi Marta şi le zâmbi.

Şeful de la Siguranţă le explică din nou măsurile extraordinare care fuseseră adoptate pentru sala aceea, şi Clara părea satisfăcută de ceea ce auzea.

— Eşti foarte frumoasă, o complimentă Fabián.

Ea, recunoscătoare, îl sărută pe frunte. Taiorul de culoare roşu aprins îi lumina chipul bronzat, care-i scotea în evidenţă privirea albastră ca marea.

Zece minute mai târziu, se deschideau porţile muzeului la sosirea membrilor guvernului spaniol, a vicepreşedintei şi a doi miniştri, pe lângă autorităţile academice venite din toate colţurile lumii ca să asiste la inaugurarea unei expoziţii ce promitea să fie cu totul deosebită.

Arheologi şi profesori europeni şi americani lăudau obiectele găsite, repartizate în vitrinele din diferitele săli ale muzeului. În acest timp, profesoara Gómez şi Fabián Tudela le dădeau autorităţilor spaniole detalii cu privire la obiectele găsite.

Chelnerii, încărcaţi cu tăvi pline cu băuturi şi cu tartine, se plimbau printre invitaţii cărora, la vederea atâtor frumuseţi, părea că li se deschisese apetitul.

Picot şi Clara hotărâseră că abia peste o oră aveau să le arate în mod solemn invitaţilor şi presei sala unde se păstra Biblia de Lut.

Invitaţii comentau între ei în ce ar putea consta surpriza care li se promisese pentru această sâmbătă seară.

Ante Plaskic îi zări pe oamenii agenţiei Planet Security împrăştiaţi prin muzeu: unii, camuflaţi în chelneri, alţii, ca paznici de securitate, chiar şi ca invitaţi. Nu îi scăpă nici faptul că Lion Doyle, deşi purta pe chip zâmbetul lui permanent, avea

un rictus care-i trăda încordarea.

Aşa cum organizase jaful, n-aveau altă soluţie decât să încerce să pună mâna pe tăbliţe înainte de a se deschide uşile sălii unde erau expuse. Îşi asumau un mare risc, dar nu exista o altă ocazie de a-şi însuşi Biblia de Lut. Recapitulă în minte măsurile stricte de siguranţă cărora trebuiau să le facă faţă şi se îndreptă spre sala unde se găsea alarma. Avea zece minute ca să ia tăbliţele şi să iasă din muzeu.

— Doamnelor şi domnilor, un minut de linişte, vă rog, ceru Yves Picot. Vă rog să vă încheiaţi vizita prin aceste săli, pentru că în cincisprezece minute vă voi cere să ne urmaţi într-o sală foarte specială, unde am depozitat o comoară arheologică de o valoare incalculabilă, a cărei descoperire va avea repercusiuni de o importanţă capitală, nu numai pentru comunitatea academică, ci şi pentru societate şi Biserică. Urmaţi-ne, vă rog!

Profesorul Yves Picot, Marta Gómez şi Fabián Tudela îi explicau vicepreşedintei guvernului spaniol importanţa descoperirii Bibliei de Lut; ceva mai în spate, îi urma Clara, împreună cu un ministru şi cu rectorul Universităţii din Madrid.

O femeie îmbrăcată elegant, cu un taior Chanel, şi cu un chip pe cât de frumos, pe atât de senin, în ciuda vârstei sale, se apropia nepăsătoare de Clara. Femeia îi zâmbi, şi Clara răspunse amabil la zâmbetul necunoscutei. Cineva trebuie că o împinse pe femeie, pentru că aceasta păru că se împiedică, ceea ce o făcu să se lovească de Clara. Desprinzându-se de femeia aceea, o grimasă de durere apăru pe chipul Clarei, în vreme ce femeia îi cerea scuze şi mergea mai departe cu un surâs schiţat pe buze.

Clara îi explica rectorului că urma să vadă nişte tăbliţe cu un conţinut extraordinar, când, deodată, îşi duse mâna la piept şi căzu la pământ, spre stupoarea celor care o înconjurau.

Yves Picot şi Fabián îngenunchează imediat, încercând să resusciteze trupul moleşit al Clarei, care închidea şi deschidea ochii, ca şi cum ar fi încercat să alunge un coşmar.

Fabián strigă cerând un medic şi o ambulanţă, în vreme ce Miranda intuia că tocmai se întâmplase ceva ieşit din comun. Ante Plaskic le făcu semn oamenilor din companie, şi aceştia

înţeleseră că trebuiau să profite de ocazia care li se oferea.

Unul dintre invitaţi spuse că era medic şi se apropie să o examineze pe Clara, descoperind o înţepătură minusculă în zona inimii.

— Repede, o ambulanţă! E pe moarte!

Doi paznici de securitate, urmaţi de un invitat elegant, se fofilară din locul acela, îndreptându-se spre sala unde Biblia de Lut era ţinută sub supraveghere.

Ante se duse cu paşi grăbiţi spre mica sală unde monitoarele arătau până şi cel mai ascuns ungher al muzeului. Intră fără să bată la uşă şi trase două gloanţe în paznicul care supraveghea panourile. Dădu la o parte trupul bărbatului, ascunzându-l într-un colţ, şi încuie uşa, hotărât să nu lase pe nimeni să intre. Deconectă toate alarmele muzeului. Văzuse foarte clar cum tovarăşii săi intrară în sală şi cum, înainte ca paznicul de securitate să poată reacţiona, îl împuşcară cu un pistol cu amortizor. În mai puţin de două minute, puseră tăbliţele într-o geantă şi ieşiră din încăpere.

Croatul zâmbi. Era pe punctul de a-şi încheia misiunea. Fără el, ca agent secret dublu, operaţiunea nu s-ar fi putut desfăşura în împrejurările acelea.

Îşi aţinti apoi ochii pe un alt monitor, unde o vedea pe Clara în braţele lui Picot, căruia Fabián şi paznicii de securitate adevăraţi îi deschideau calea spre ieşire.

Nu ştiu de ce, poate din pricina indiferenţei acesteia, dar îi atrase atenţia figura unei femei în vârstă care apărea pe alt monitor. Femeia nu părea să acorde atenţie celor întâmplate; de fapt, era singura care nu era deloc preocupată, în vreme ce mergea încet, făcându-şi loc spre ieşire.

Se întrebă ce avea femeia în mână, fiindcă părea să ascundă ceva, dar nu reuşea să vadă ce anume.

Mercedes Barreda ieşi din muzeu şi respiră cu plăcere aerul cald de primăvară din Madrid. Întotdeauna îi plăcuse armonia cartierului Salamanca, unde era situat Muzeul Arheologic Naţional. Începu să se plimbe fără niciun ţel, liniştită şi satisfăcută lăuntric de momentul trăit. Nu observă doi bărbaţi îmbrăcaţi elegant intrând într-o maşină care îi aştepta. Singurul

lucru care o preocupa era cum să scape de acul de gravat pe care îl înfipsese în inima Clarei. Nu lăsase urme, pentru că purta nişte mănuşi de piele foarte fine, aşa că avea să îl arunce în orice canal de scurgere, dar nu în cartierul acela, ci într-un alt loc, departe de aici.

Se plimbă fără un ţel precis timp de o oră, apoi opri un taxi, căruia îi ceru să o ducă la hotelul Ritz, unde era cazată.

Se gândi să se întoarcă la Barcelona, dar se răzgândi: nu avea de ce să fugă, nu o căuta nimeni, nu o asocia nimeni cu moartea Clarei Tannenberg. Cu toate acestea, îşi schimbă hainele şi ieşi din nou în oraş, îndreptându-se spre gară. Găsi un canal de scurgere aproape de muzeul Prado şi aruncă acul de gravat. Odată ajunsă la hotel, rememoră cu satisfacţie cât de uşor îi fusese să pună capăt vieţii Clarei.

Nu avusese îndoieli asupra felului în care trebuia să o ucidă. Când era adolescentă şi trăia la Barcelona, bunica ei îi povestise despre asasinarea Elisabetei de Austria{71}. Un bărbat se apropiase de împărăteasă şi îi înfipsese în piept un ac de gravat; aceasta căzuse răpusă după puţin timp, doar cu câteva picături de sânge care-i pătaseră rochia.

Când începu să viseze la uciderea Clarei, vizualizase momentul în care avea să îi înfigă acul de gravat în inimă. Nu îi fusese uşor să găsească arma. Căutase obiectul în prăvăliile de vechituri şi scotocise chiar printre materialele folosite de muncitorii din firma ei. Găsise obiectul dorit printre resturile de materiale, apoi îl curăţase şi îl lustruise de parcă ar fi fost o operă de artă.

Ajunsă în camera de hotel, deschise frigiderul, scoase o sticlă de şampanie şi îşi turnă în pahar. Pentru prima dată după mulţi ani, se simţea împlinită şi satisfăcută.

* * *

Lion Doyle era furios. Clara Tannenberg murise, dar nu el o omorâse, şi asta însemna că nu mai putea primi suma restantă din onorariul său. Se gândi că asasinul fusese un profesionist. Altminteri, nu-şi imagina cine să fi avut curajul şi sângele rece să o asasineze pe Clara în văzul a sute de persoane. Îi înfipsese ceva în inimă, un obiect fin şi alungit care îi străpunse organul

vital. Dar cine să fi fost?

El se gândise să o omoare în noaptea aceea. Ştia că stătea la Marta Gómez şi că nimeni nu ar bănui ceva dacă s-ar fi prezentat acolo. Aveau să îl lase să intre, şi, odată ajuns înăuntru, ar fi curmat viaţa acelei Tannenberg, partea din sarcină care îi mai rămăsese de îndeplinit. Se gândise că trebuia să o ucidă şi pe profesoara Gómez, dar ăsta ar fi fost doar un inconvenient în plus. Problema e că acum nu-i putea spune lui Tom Martin că îşi încheiase misiunea. Pe Lion îl enerva să-l vadă plângând pe Gian Maria, care, deznădăjduit, ieşea din muzeu însoţit de Miranda, în drum spre spital, unde fusese dus cadavrul Clarei ca să i se certifice decesul şi să i se facă autopsia.

* * *

George Wagner tocmai ieşea dintr-o reuniune, când secretara sa îi făcu legătura cu telefonul urgent al lui Paul Dukais.

— În regulă, misiune îndeplinită, îi spuse acesta.

— În întregime?

— Da, avem ce doreai. Apropo… nepoata prietenului tău a suferit un accident. Cineva a asasinat-o.

— Când ajunge pachetul?

— E pe drum, va sosi mâine.

Wagner nu făcu niciun comentariu. Nici Enrique Gómez, nici Frankie Dos Santos nu avură nicio obiecţie la asasinarea Clarei. Nu îi interesa, şi, de altfel, nu aveau nimic de-a face cu această poveste.

Singura lor grijă era să înceapă să scoată pe piaţă obiectele jafului săvârşit în muzeele irakiene. George propusese ca, în mod excepţional, să se întâlnească pentru a toasta în cinstea succesului acţiunii şi pentru că îşi însuşiseră Biblia de Lut. Era nerăbdător să o aibă în faţa ochilor, înainte de a o preda cumpărătorului.

* * *

Lion Doyle îl sună pe Tom Martin dintr-o cabină.

— Clara Tannenberg a fost ucisă, îi spuse el.

— Şi…?

— Nu ştiu cine a fost, răspunse el îndurerat.

— Vino încoace, trebuie să vorbim.

— Sosesc mâine.

* * *

La spital, Yves se plimba dintr-un capăt într-altul al sălii de aşteptare, incapabil să rostească vreun cuvânt. Nici Miranda, nici Fabián sau Marta n-aveau chef de vorbă, iar Gian Maria nu făcea decât să plângă.

Doi inspectori de poliţie aşteptau, la fel ca ei, rezultatul autopsiei. Inspectorul García le ceruse, după ce aveau să afle totul, să-l însoţească la comisariat ca să încerce să lămurească faptele.

Medicul legist ieşi din sala unde tocmai făcuse autopsia Clarei.

— Cine dintre dumneavoastră e rudă cu doamna Tannenberg?

Picot şi Fabián se priviră, neştiind ce să răspundă. Marta îşi asumă răspunderea pentru această situaţie.

— Noi suntem prietenii ei, nu mai are pe nimeni aici. Am încercat să luăm legătura cu soţul ei, dar până în acest moment nu l-am găsit.

— Bine. Doamna Tannenberg a fost asasinată cu un obiect înţepător, un stilet, un ac de gravat… ceva ascuţit şi lung, care i-a ajuns pana în inima. Îmi pare rău.

Medicul le dădu câteva amănunte despre rezultatul autopsiei, şi apoi îi înmână raportul inspectorului García.

— Inspectore, mai rămân aici încă puţin. Dacă aveţi nevoie de vreo lămurire, sunaţi-mă.

Inspectorul García, un bărbat de vârstă mijlocie, încuviinţă. Cazul acela părea să fie mai complicat decât şi-ar fi închipuit şi necesita rezultate rapide. Presa suna la minister ca să strângă informaţii. Cele întâmplate nu puteau fi mai bătătoare la ochi decât atât: un arheolog irakian asasinat în Muzeul Arheologic Naţional din Madrid, la inaugurarea unei expoziţii la care asistau autorităţi politice şi academice şi în care se anunţa prezentarea unei comori, care, la rândul ei, fusese furată sub ochii a două sute de invitaţi, inclusiv ai vicepreşedintei şi a doi membri ai guvernului.

Îşi imagina titlurile din ziarele de a doua zi, nu numai din presa spaniolă, ci şi din cea internaţională; şi mass-media din toată lumea va vui de cele întâmplate. Primise deja două telefoane de la superiorii săi, întrebându-l dacă dăduse de urma asasinului şi, mai ales, dacă aflase mobilul crimei, care-şi imaginau ei că avea legătură cu furtul misterioasei comori. Vicepreşedinta se arătase categorică: voia imediat rezultate.

Exact asta se pregătea să facă, interogându-i pe prietenii doamnei Tannenberg.

În comisariat era cald, aşa că deschise fereastra ca să lase să intre puţin aer proaspăt, în vreme ce îi invita pe Picot şi pe însoţitorii acestuia să ia loc. Tânărul preot era dărâmat şi nu se putea opri din plâns. Se agăţă de Marta ca un copil rătăcit.

Noaptea avea să fie lungă, dat fiind că urmau a fi cu toţii interogaţi de poliţist pentru a obţine răspunsurile la două întrebări: Cine şi de ce a ucis-o pe Clara Tannenberg?

Adjunctul inspectorului avea televizorul din birou deschis, şi, în acel moment, începeau ştirile de la ora nouă. Rămaseră cu toţii tăcuţi, uitându-se la imaginile din seara aceea pe care nu aveau să le uite tot restul vieţii.

Crainicul anunţa că, în afară de asasinarea arheologei de origine irakiană, avusese loc şi un important furt din Muzeul Arheologic Naţional: nişte tăbliţe de o valoare incalculabilă, care purtau numele de Biblia de Lut. Era vorba despre piesa misterioasă care, în seara aceea, urma să fie arătată presei şi întregii societăţii.

Yves Picot lovi cu pumnul în masă, iar Fabián scoase o înjurătură. Clara fusese ucisă ca să i se ia Biblia de Lut, fu de părere Picot, şi nici Fabián, nici Marta, nici Miranda nu aveau nici cea mai mică îndoială că acesta fusese motivul.

Ţipătul lui Gian Maria îi descumpăni. Preotul privea ecranul, şi o strâmbătură de oroare ieşise la iveală pe chipul lui copilăresc.

Pe ecran, Clara mergea alături de ministru, înconjuraţi de lume. Deodată, ea părea că se împiedică, dar apoi continua să meargă, până când, peste câteva secunde, cădea fulgerată la pământ.

Ceea ce vedeau ochii lui Gian Maria nu erau în stare să vadă nici cei ai inspectorului García, nici ai lui Picot sau ai Martei. În mijlocul agitaţiei şi pentru o secundă, Gian Maria zărise profilul unei femei pe care o cunoştea foarte bine.

Mercedes Barreda, copila de la Mauthausen, copila care suferise alături de tatăl lui cruzimea fără margini a nebuniei lui Hitler…

Gian Maria înţelese în momentul acela că Mercedes era asasina Clarei şi simţi o durere ascuţită în piept, care, în realitate, era reflexul durerii din suflet. Nu o putea denunţa, pentru că asta ar fi însemnat să-l denunţe pe tatăl lui, dar faptul că nu o denunţa îl făcea să se simtă complice la asasinarea Clarei.

Inspectorul García îi ceru să spună ce anume văzuse pe ecran, şi preotul, cu un firicel de glas, îl asigură că nu văzuse nimic, că pur şi simplu nu se simţea în stare să retrăiască acel moment.

Îl crezură. Yves Picot, Marta Gómez şi Fabián Tudela îl crezură, dar atitudinea lui Gian Maria semănase îndoiala în sufletul inspectorului Garda şi, de asemenea, în cel al Mirandei.

Poliţistul era sigur că Gian Maria văzuse ceva sau pe cineva care îi smulsese acel ţipăt de groază, iar Miranda îşi spunea că trebuia să pună mâna pe caseta video cu această ştire ca să o examineze amănunţit până avea să găsească indiciul care să lămurească atitudinea preotului.

Yves Picot îi explică poliţistului cu lux de amănunte cum erau cele opt tăbliţe pe care le numeau Biblia de Lut, pe lângă faptul că îi atrăsese atenţia nu numai asupra valorii arheologice a pieselor, ci şi asupra celei religioase.

Inspectorul García ascultă o poveste extraordinară: cea trăită în Irak, în ultimele luni, de cei trei arheologi şi de jurnalistă. De la Gian Maria abia reuşi să mai scoată câteva cuvinte în plus.

Superiorii lui îl presau în continuare: trebuiau să le spună ceva reprezentanţilor mass-mediei. Întâmplarea era scandaloasă: un furt şi un asasinat în acelaşi timp păreau ceva ireal.

Inspectorul le cerea întruna lui Picot şi colegilor acestuia să

relateze din nou cele întâmplate în ultimele ore: pe cine văzuseră, cine ştia de existenţa tăbliţelor, pe cine bănuiau. În plus, le ceru o listă a tuturor persoanelor care avuseseră o legătură directă cu tăbliţele. Ieşiră din comisariat sleiţi de puteri, convinşi că undeva, într-un loc pe care nu reuşeau să-l vadă, firul Ariadnei se încâlcea.

„Ce se va întâmpla cu mine după toate astea?" se gândi preotul, disperat, când, în toiul nopţii, se întorcea la hotel, însoţit de Miranda şi de Picot.

* * *

Carlo Cipriani se urcă în taxi. Era epuizat, deşi zborul de la Barcelona dura numai două ore.

Îi fu greu să-şi ia adio de la Mercedes, de la Hans şi de la Bruno. Ei protestară, încercând să-l convingă de faptul că tot ce îi lega era mai puternic decât viaţa şi moartea. Aveau dreptate: în afară de copiii lui, nu iubea pe nimeni ca pe prietenii săi, pentru care ar fi sacrificat tot ce avea, dar credea că venise vremea să-şi caute pacea, şi nu ar fi putut să o găsească decât distanţându-se de ei.

Nu îi reproşă nimic lui Mercedes. Nici Bruno, nici Hans nu o făcură. Ea nu le povesti ce se întâmplase, dar nici nu era nevoie să le spună; doar privind-o îşi dădură seama de tot.

Mercedes le mărturisi că în ultimele zile dormea liniştită, împăcată cu ea însăşi. Bruno nu reuşi să-i spună cum se simţea el, iar Hans izbucni în plâns.

Acum, întors la Roma, Carlo Cipriani îşi spunea că trebuia să facă faţă în mod diferit la ce îi mai rămânea de trăit. Se îndreptă spre piaţa San Pietro de la Vatican.

Când intră în bazilică, simţi o uşurare venită din penumbră.

Chiar în clipa aceea, şi inspectorul García, însoţit de un preot, se îndrepta spre interiorul catedralei în căutarea lui Gian Maria. Îi convinsese pe şefii lui să-i permită să meargă pe urmele unei presimţiri şi obţinuse permisiunea de a pleca la Roma şi de a încerca să vorbească din nou cu Gian Maria.

Inspectorul García nu-i dădu atenţie bărbatului care, cu paşi lenţi, se îndrepta spre confesionalul unde preotul care îl însoţea îi arătase că se află Gian Maria.

Carlo Cipriani ajunse la confesional înaintea inspectorului şi, pe când îngenunchea, observă cât de mult îmbătrânise tânărul pe al cărui chip pusese stăpânire un rictus amar.

— Ave Maria Preacurată.

— Care a zămislit fără de păcat.

— Părinte, sunt vinovat de moartea a două persoane. Fie ca Dumnezeu să mă poată ierta şi să dea Domnul ca şi fiul meu să mă ierte!

— Te căieşti?

— Da, părinte.

— Atunci, fie ca Dumnezeu să te ierte şi să mă ierte şi pe mine că nu sunt în stare să te iert.

Inspectorul García îl văzu pe bătrân ridicându-se, cu ochii plini de lacrimi. Părea că bărbatul nu avea aer şi că era pe punctul de a leşina.

— Vă simţiţi rău?

— Nu, nu, nu vă faceţi griji, spuse Cipriani, mergând mai departe, fără să privească în urmă.

Gian Maria ieşi din confesional şi îi strânse mâna poliţistului.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, am cerut permisiunea superiorilor mei ca să vă văd. Aş vrea să vorbesc din nou cu dumneavoastră. Nu sunteţi obligat, dacă nu doriţi… îi spuse inspectorul.

Gian Maria îl privi fără să-i răspundă şi îl însoţi, în vreme ce se uita la tatăl său care cădea în genunchi în faţa statuii *Pietà* a lui Michelangelo, ascunzându-şi faţa în mâini. Simţi un val de milă pentru el şi pentru propria persoană. Şi în ziua aceea ploua peste Roma.

{1} Giuseppe Antonio Guarneri (1698-1744), celebru constructor italian de viori, rival al lui Stradivarius (n.tr.)

{2} În engleză, acronim pentru Special Air Services, Servicii Speciale Aeropurtate – corp britanic de agenţi sub acoperire la ordinele guvernului, având misiuni de spionaj în teritoriile străine, în scopuri politice sau militare, mai ales în timp de război (n.tr.)

{3} În Biblie, Patriarhul Avraam se numeşte Avram, iar soţia lui, Sarai. Numele lor se schimbă în Avraam şi Sara atunci când Dumnezeu îi promite că va avea descendenţă. Avram şi Avraam sunt două forme dialectale ale aceluiaşi nume. Avraam se explică prin asonanţa cu Ab Hamôn: „tatăl unei mulţimi", (n.a.)

{4} Referitor la akkadieni, populaţie semitică, întemeietoare a oraşului şi a statului Akkad, în Mesopotamia mileniului al III-lea î.H. Limba vorbită de akkadieni era scrisă cu caractere cuneiforme, (n.tr.)

{5} „Când sus" – titlul, format din primele două cuvinte ale poemului cosmogonic babilonian consacrat zeului Marduk şi celei de a doua creaţii a lumii. Unul dintre cele şapte cânturi din care este compus povesteşte istoria diluviului universal, relatat mai târziu şi în Biblie. Poemul a fost descoperit la Ninive, în anul 1842, în biblioteca regelui Assurbanipal (669-627 î.H.). (n.tr.)

{6} Zeu sumerian considerat al treilea ca importanţă, stăpân al pământului, ocrotitor al apelor dulci şi patron al înţelepciunii şi al cunoaşterii (n.tr.)

{7} Zeiţă sumeriană ocrotitoare a solului terestru, a pământului cultivabil, a fertilităţii şi a dragostei, considerată mamă a tuturor fiinţelor (n.tr.)

{8} Rege (sec. Al XXVIII-lea î.H.) al anticului oraş sumerian Uruk, din sudul Mesopotamiei. Epopeea lui Ghilgameş, poem eroic babilonian (mileniul al III-lea î.H.), scris pe douăsprezece tăbliţe de argilă arsă, a fost găsit în biblioteca regelui Assurbanipal din Ninive. (n.tr.)

{9} Zeu sapienţial babilonian, fiul lui Marduk, patron al ştiinţei şi al scribilor, el însuşi scrib divin în palatul ceresc (n.tr.)

{10} Rege assirian (669—626 î.H), cuceritor al Egiptului şi al Babilonului. În palatul său de la Ninive, descoperit în anul 1842, s-a găsit o importantă colecţie de tăbliţe cuneiforme pe care erau transcrise poemele *Enuma Eliş* şi *Poemul lui Ghilgameş*. (n.tr.)

{11} În conversaţiile dintre Şamas şi Patriarh, s-a optat pentru folosirea primei denumiri: Avram, (n.a.)

{12} Învăţător (n.a.)

{13} Scrib (n.a.)

{14} Marele frate (n.a.)

{15} Zeiţa sapienţială sumeriană a scrierii şi a literaturii, reprezentată cu un stil metalic în mână (*Dicţionarul de mitologie generală,* Victor Kernbach, Editura Albatros, Bucureşti, 1983). Dialogul sugerează funcţia zeiţei de inspiratoare a scrierii, (n.tr.)

{16} Sau Astarte, în mitologia feniciană – la popoarele semitice, zeiţă a fecundităţii, a procreaţiei şi a iubirii; reprezentată cu coarne, simbol al

fertilităţii, identificată cu Iştar, la babilonieni, şi cu Afrodita, la greci (n.tr.)

{17} Zeiţă sumeriană, ocrotitoare a dragostei şi a procreaţiei. Zeiţă patronală a oraşului Uruk, identificată de babilonieni cu Iştar (n.tr.)

{18} Atunci a căzut Avram cu faţa la pământ şi Domnul a vorbit cu el şi i-a spus: «Eu însumi, iată, fac legământul meu cu tine: vei fi părintele a mulţime de popoare, şi de aci înainte nu te va mai chema Avram, ci va fi numele tău Avraam, căci ţi-am hărăzit să fii părintele a o mulţime de popoare»." (n.a.) Biblia, Vechiul Testament, Facerea, versetele 17, 3-5, în traducerea preoţilor profesori Vasile Radu şi Gala Galaction, Bucureşti, Fundaţia pentru Literatură şi Artă „Regele Carol II", 1938, p. 15 (n.tr.)

{19} „Păcate minore", cu sensul de fleacuri (în lat. în orig.; n.tr.)

{20} Zeu sumerian, stăpânul aerului, apoi şi al pământului. În Sumerul arhaic, este venerat ca demiurg, considerându-se că el este acela care a modelat omul din argila cu mâinile lui. (n.tr.)

{21} Zeu sumerian agrar, Zeul-Plugar, fiul lui Enlil (n.tr.)

{22} Copilul-Soare, divinitate supremă în mitologia babiloniană, cel care a declanşat Potopul universal, purificator, ca pedeapsă pentru haosul creat în urma conflictului dintre două tabere de zei. (n.tr.)

{23} Zeiţa babiloniană a haosului acvatic primordial, personificată într-un dragon monstruos, din al cărui trup ucis Marduk creează a doua oară universul postdiluvian. (n.tr.)

{24} Zeu babilonian, al doilea soţ al zeiţei primordiale acvatice Tiamat, din sângele căruia zeul Marduk, amestecându-l cu argilă, va modela primii oameni. (n.tr.)

{25} Zeul babilonian al înţelepciunii şi al cunoaşterii, binefăcătorul omenirii, protectorul tuturor îndeletnicirilor artizane şi al descântecelor. (n.tr.)

{26} Pasajele anterioare sunt reproduse din BIBLIE, Vechiul Testament, Facerea, versetele 1, 1-31 şi 2, 1-4, în traducerea preoţilor profesori Vasile Radu şi Gala Galaction, Bucureşti, Fundaţia pentru Literatura şi Artă „Regele Carol II", 1938, pp. 1-2. (n.tr.)

{27} Anuar genealogic şi diplomatic, publicat la Gotha, în Germania, în franceză şi germană, între anii 1763-1944 (n.tr.)

{28} Rege al Babilonului (1793-1750 î.H.), iniţiatorul codului care îi poartă numele, cea mai veche culegere de legi cunoscute, gravate pe o stelă de bazalt descoperită în anul 1902 la Susa şi aflată, în prezent, la muzeul Luvru din Paris. (n.tr.)

{29} Principiu de drept penal, aşezat la baza legislaţiei ebraice, prin care se aplica vinovatului o pedeapsa identica faptei de care se făcea vinovat. (n.tr.)

{30} Regiune a Greciei antice, situată în partea centrala a Peloponesului, considerată în tradiţia poetică drept un tărâm mirific şi idilic. (n.tr.)

{31} Aluzie la drapelul american (n.tr.)

{32} Tipul savantului nebun, personajul titular al romanului scriitoarei britanice Mary Shelley (1797—1851), devenit simbol al iresponsabilităţii unor oameni de ştiinţă care pot declanşa dezastre iremediabile. (n.tr.)

{33} Denumire sub care sunt cunoscute trupele speciale de intervenţie ale armatei americane. (n.tr.)

{34} Michelangelo Merisi, zis îl Caravaggio (1571-1610), pictor italian (n.tr.)

{35} Giotto di Bondone (1266-1337), pictor şi arhitect italian (n.tr.)

{36} Denumirea actuală a anticului Ur, situat în sudul Irakului (n.tr.)

{37} Pasajele anterioare sunt reproduse din BIBLIE, Vechiul Testament, Facerea, versetele 7, 1-12; 16; 19; 21; 8, 1-5, în traducerea preoţilor profesori Vasile Radu şi Gala Galaction, Bucureşti, Fundaţia pentru Literatura şi Arta „Regele Carol II", 1938, pp. 6-7. (n.tr.)

{38} *Ibidem,* versetul 8, 21, *op. cit.,* p. 8 (n.tr.)

{39} Adaptare liberă de către autoare a versetului 9, 5 din *op. cit.,* p. 8 (n.tr.)

{40} Ibidem, versetele 12, 1-3, *op. cit.,* p. 11 (n.tr.)

{41} Prelucrarea de către autoare a versetelor 11, 1-9 din *op. cit.,* p. 10 (n.tr.)

{42} Obiect de argila în formă de sferă, de con sau de cilindru care se utiliza pentru înregistrarea schimburilor comerciale. (n.a.)

{43} Ansamblu de fise de argilă care marcau cantităţile. (n.a.)

{44} Studiul Anatoliei, denumire dată în Antichitate Asiei Mici (n.tr.)

{45} Limbă semitică vorbită în Antichitate în tot Orientul Apropiat (n.tr.)

{46} Limba a unei populaţii antice nesemite, purtând numele de hurriţi, originara din munţii Armeniei de azi, stabiliţi în nordul Mesopotamiei în a doua jumătate a mileniului al III-lea î.H. (n.tr.)

{47} Departamentul 5 din Military Intelligence, Serviciul Secret de Contraspionaj al armatei britanice, având responsabilităţi pe teritoriului naţional, spre deosebire de MI6, care acţionează în străinătate, (n.tr.)

{48} Serviciile secrete irakiene, corespondentul Securităţii româneşti din perioada regimului comunist (n.tr.)

{49} Rege al Babilonului, menţionat în Geneză, în capitolul 14; a purtat o campanie victorioasă împotriva oraşelor de la sud de Marea Moartă, dar a fost învins, la rândul său, de Avraam. (n.tr.)

{50} Culegere elementară de tăbliţe cuneiforme, pentru uzul copiilor, în care cuvintele sunt descompuse în silabe, ceva asemănător unui abecedar din zilele noastre. (n.tr.)

{51} Colin Luther Powell (n. 1937), general american, consilier pentru Apărare al preşedintelui Ronald Reagan, şeful Statelor Majore Reunite ale Forţelor Armate ale Statelor Unite ale Americii între 1989—1993, comandant al operaţiunii Furtuna în Deşert din timpul primului război din Golf (august 1990-februarie 1991), Secretar de Stat al Apărării în Administraţia George W. Bush (n.tr.)

{52} „Cei puternici", denumire dată în mitologia ebraică arhaică unei divinităţi plurale, creatoare a Universului, predecesor al lui Iahve, creatorul unic din Geneză (n.tr.)

{53} Titlu sumerian dat conducătorului unui oraş din Mesopotamia (n.tr.)

{54} Ultimul rege al Babilonului (556—539 î.H.), învins şi luat prizonier de către regele Persiei Cirus al II-lea (n.tr.)

{55} Heinrich Himmler (1900-1945), om politic german, şef al Gestapoului

(1934) şi al poliţiei Reichului (1938), apoi ministru de interne al lui Hitler (1943). A condus represiunea împotriva adversarilor regimului nazist şi a organizat lagărele de concentrare. (n.tr.)

{56} „Conducătorul Imperiului”, altă denumire data lui Adolf Hitler (în germ. în orig.; n.tr.)

{57} Trupele de şoc aparţinând de SS, create în 1940, angajate în marile bătălii ale celui de al Doilea Război Mondial, în care s-au înrolat şi voluntari străini de armata germană, (n.tr.)

{58} Om politic german (1904—1942), „protector al Reichului” în Boemia şi Moravia (1941), a murit ucis de patrioţii cehi. (n.tr.)

{59} „Apărare”, serviciul de informaţii al Statului-Major german (în germ. în orig.; n.tr.)

{60} Wilhelm Canaris (1887—1945). Amiral, şef al serviciilor de informaţii ale armatei germane între 1935-1944, executat la ordinele lui Hitler (n.tr.)

{61} Cuvânt de origine incerta, desemnând în lagărele naziste de concentrare deţinutul de drept comun numit de conducerea lagărului ca mai-mare peste ceilalţi prizonieri, (n.tr.)

{62} Guvern al statului francez sub ocupaţia germana între iulie 1940 - august 1944, condus de mareşalul Philippe Pétain, care a dus o politică de colaborare cu Germania lui Hitler. (n.tr.)

{63} Joseph Paul Goebbels (1897-1945), om politic german, ministru al propagandei şi informaţiilor între 1933-1945 în guvernul naţional-socialist al lui Hitler (n.tr.)

{64} Este vorba despre buncărul construit la Berlin sub Cancelaria Reichului în care Hitler, împreuna cu cei mai apropiaţi colaboratori, a petrecut ultimele luni ale celui de-al Doilea Război Mondial, înainte de a se sinucide. (n.tr.)

{65} „Domnişoara” (în germ. în orig.; n.tr.)

{66} Proces organizat între 20 noiembrie 1945 şi 1 octombrie 1946, intentat de un tribunal militar internaţional împotriva a douăzeci şi patru de membri ai partidului naţional-socialist şi a opt organizaţii ale Germaniei hitleriste, acuzaţi de crime de război şi de conspiraţie împotriva umanităţii (n.tr.)

{67} Pasajul anterior este reprodus din BIBLIE. Vechiul Testament. Facerea, versetele 1, 1-5, în traducerea preoţilor profesori Vasile Radu şi Gala Galaction, Bucureşti, Fundaţia pentru Literatură şi Arta „Regele Carol II”, 1938. p. 1. (n.tr.)

{68} Ibidem, 1, 6-8, *op. cit.,* p. 1 (n.tr.)

{69} Ibidem, *op. cit.,* p. 2 (n.tr.)

{70} Josias (? —609 î.H.), cel de al şaisprezecelea rege al Iudeei (640—609 î.H.), sub domnia căruia a avut loc o importanta reformă religioasă. (n.tr.)

{71} Elisabeta de Wittelsbach, numita Sissi (1837-1898), împărăteasa a Austriei, soţia împăratului Franz Joseph I de Habsburg, a murit asasinată de un anarhist italian. (n.tr.)